

Giới thiệu Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả

Tên gốc: Kiều công chúa cùng măng phò mã.

Số chương: 80 chương (77 chương chính văn + 3 phiên ngoại).

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình cổ đại, cung đình hầu tước, ngọt sủng, 1x1, HE.

Edit + Beta + Bia: team Hoàng Vân Điện.

Tình trạng: đang miệt mài edit.

Trong Đại Diễn triều xuất hiện một đóa hoa đặc biệt nhất chính là Xương Hoa công chúa, cũng bởi ở nàng có tính cách dịu dàng lại có diện mạo xinh đẹp xuất chúng khiến người ta yêu thích từ tận đáy lòng.

Còn nam chính lại là một đại tướng quân là tuy tính tình người thật thà nhưng lại lỗ mãng mà trên dưới quan lại ai cũng biết, lòng dạ hiểm độc, mặt mày lạnh lùng, có thể làm ông kẹ để hù dọa trẻ con khóc đêm.

Một ngày nọ, Hoàng Đế hạ chỉ hứa gả công chúa cho măng phu Đại tướng quân, trên dưới triều đình ai nấy đều khóc lóc thương tiếc nàng.

[Nhắc nhở nho nhỏ: Đây là câu chuyện viết về con gái Xương Hoa công chúa của Chử Diệu và Tiết Tĩnh Xu, hai nhân vật chính trong truyện Hoàng Sủng cùng tác giả]

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Công chúa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Rạng sáng của một ngày đầu mùa đông.

Trên bầu trời xanh lơ có vô số ánh sao lấp lánh, phía xa chân trời còn là một mảng tối mờ, đây đúng là thời gian buồn ngủ nhất trong ngày. Lại có vài nơi trong cung lục đục thấp đèn, đám nội thị vội vàng tới lui, dù bận rộn nhưng vẫn giữ vẻ yên ắng.

Cung nữ Tía Tô thấp nền trên giá, đi vào chính điện Vĩnh Nhạc cung.

Hai tiểu cung nữ gác đêm ngồi bên cạnh bàn thấp, một tay chống trán, đầu rũ thấp, mơ mơ màng màng ngủ. Nhưng các nàng ngủ không sâu, gió lạnh len qua khe cửa vào phòng làm các nàng rung mình, mở đôi mắt buồn ngủ nhấp nhem ra, đến khi thấy người trước mặt, lại giật mình một cái, rốt cuộc con buồn ngủ cũng tiêu tan hết, nom nớp lo sợ đứng lên.

Tía Tô giơ tay ngăn ý định muốn vắn an của các nàng lại, nhẹ giọng nói: “Công chúa ngủ thế nào? Có đi tiểu đêm không?”

Một cung nữ trong đó nắm vạt áo, nhỏ giọng đáp lời: “Suốt đêm Công chúa vẫn luôn yên giấc, không có thức dậy.”

Tía Tô gật đầu, còn muốn hỏi lại đã nghe nội điện truyền ra một chút động tĩnh, sau đó là một giọng nói vừa mới tỉnh ngủ, khàn khàn mềm mại, hỏi: “Đã mấy giờ rồi?”

Tía Tô không tiếp tục hỏi tiểu cung nữ nữa, vội vén rèm châu đi vào nội điện.

Trong điện ánh nến lay động, không khí ấm áp, nhấc lên tầng tầng màn che, Xương Hoa công chúa Chử Thanh Huy đang ngồi ở đầu giường.

Dù chưa phải là lúc thời tiết lạnh nhất, nhưng trong Vĩnh Nhạc cung đã sớm đốt địa long, cảm giác ấm áp như cuối xuân. Vì vậy mà khuôn mặt trắng nõn không tí vết của Công chúa, lúc này cũng phủ một màu đỏ ửng như màu má hồng. Áo trong màu trắng tinh như tuyết, tóc đen như mực, tuy nhiều năm qua Tía Tô đã sớm nhìn quen cảnh này, nhưng hiện tại bỗng nhiên nhìn lại, vẫn không khỏi cảm thán trong lòng.

Chử Thanh Huy che miệng ngáp một cái, lại mơ hồ hỏi: “Tô Tô, mấy giờ rồi?”

Tía Tô hồi phục tinh thần, hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, mới chậm rãi đi lên nghênh đón, cười khanh khách nói: “Còn sớm, trời còn chưa sáng, công chúa ngủ thêm chút nữa đi.”

Chử Thanh Huy vẫn chưa tỉnh hẳn, mí mắt còn đang đánh nhau, ôm gối đầu ngồi yên một lát, lác lác đầu, tựa hồ muốn xua tan đi con buồn ngủ, rồi mơ hồ nói: “Không thể ngủ nữa, hôm nay Tiểu Tuần nhập học, ta đã hứa sẽ đưa đệ ấy đi Hàm Chương điện rồi, Tô Tô, người mau đánh thức ta, nếu không ta lại ngủ nữa mất.”

Nàng không muốn ngủ tiếp, nhưng mí mắt giống như nặng ngàn cân, vẫn luôn trái ý nàng mà híp lại. Nếu không có người đánh thức giúp, chỉ sợ không được bao lâu nữa nàng sẽ bỏ cuộc mà ngủ mất.

Tía Tô cũng rõ ràng nội tình trong đó, Công chúa và Thái tử là huynh muội long phượng thai, lúc hai người được sinh ra, Thái tử như những đứa trẻ bình thường khác, còn công chúa chỉ nặng hơn bốn cân. Từ nhỏ thân thể nàng gầy yếu, được các ngự y ở Thái Y viện nhiều năm điều dưỡng, rốt cuộc hiện giờ đã giống với người bình thường. Chỉ là mỗi khi trời lạnh nàng lại thích ngủ, đến khi thức dậy sẽ đặc biệt khó khăn.

() Nhắc lại hen, bốn cân là chỉ có 2kg thôi.*

Thấy công chúa nhũn mảy nỗ lực đấu tranh với cơn buồn ngủ, Tía Tô để giá cảm nén xuống, đặt tay mình lên má nàng.

Chữ Thanh Huy không hề phòng bị, giật mình kinh ngạc phát ra một âm thanh bằng giọng mũi ngán ngủ, rốt cuộc cơn buồn ngủ đã bị một đôi tay lạnh lẽo này xua đi.

Nàng giờ tay sờ mu bàn tay của Tía Tô, hỏi: “Lạnh quá, bên ngoài trời rất lạnh phải không?”

Tía Tô nói: “Nóc nhà động hơi sương, lu nước lại kết một tầng băng mỏng, nhìn tình hình này, có thể hai ngày sau tuyết sẽ rơi.”

“Lại đến mùa đông rồi.” Chữ Thanh Huy nhẹ giọng ní non.

Chờ khi cung nữ bên ngoài nghe được động tĩnh, liền bê chậu rửa mặt nổi đuôi nhau đi vào.

Chữ Thanh Huy để các nàng hầu hạ rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, trang điểm. Còn Tía Tô lấy một cái áo choàng bạch hồ [1] tới khoác thêm cho nàng.

[1] Bạch hồ: chồn bạc, cáo trắng, cáo Bắc cực. (Để nguyên hán việt nghe cho "soang":))

Lúc này, bên ngoài sắc trời lơ mờ sáng, những ngôi sao trên cao đang dần dần lặn hết, vùng trời phía đông đã le lói vài tia sáng bình minh. Gió đông lạnh thấu xương, hơi thở rét lạnh xông vào xoang mũi, lan truyền từ vùng não cho tới tứ chi, giờ phút này nàng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Cung nữ vây quanh Chữ Thanh Huy vượt qua một cung tường (*), đi vào nơi ở của Hoàng hậu – Tê Phượng cung.

() Bức tường của cung thất.*

Không yên lặng như Vĩnh Nhạc cung, tìm khắp Tê Phượng cung cũng không thấy một người nào mông lung buồn ngủ, mọi người đều tập trung vào công việc của mình, nghiêm túc lại có trật tự.

Hiện tại Hoàng hậu đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn vẻ ngoài của bà như chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn căng mịn không thấy một nếp nhăn.

Để hậu phu thâm tình thâm, hậu cung của Đại Diễn triều chỉ có một vị chủ nhân là Hoàng hậu, nhiều năm qua chỉ sinh hạ hai nam một nữ.

Đại hoàng tử và Công chúa Chữ Thanh Huy là một đôi long phượng thai, khi hai người một tuổi, Hoàng đế đã sắc phong Đại hoàng tử làm Thái tử, ban phong hào cho công chúa là Xương Hoa. Vài năm sau, Hoàng hậu lại sinh hạ Nhị hoàng tử.

Bà thấy Chữ Thanh Huy tới thỉnh an sớm như vậy, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ là hôm nay ta dậy trễ?”

Chữ Thanh Huy vài bước tiến lên, dựa sát vào ngực mẫu hậu, mang theo vài phần tự đắc nho nhỏ, nũng nịu nói: “Không phải mẫu hậu dậy trễ, là con dậy sớm thôi.”

Hoàng hậu ôm lấy nàng, trêu mến chỉ chỉ vào mũi nàng, cười hỏi: "Hiếm khi dậy sớm như hôm nay, không biết là vì sao vậy?"

“Hôm nay Tiểu Tuấn nhập học, con đã hứa với đệ ấy là sẽ đưa nó đi Hàm Chương điện. Tiểu Tuấn còn chưa đến sao? Nếu chậm chút nữa một lát sẽ đến muộn.”

Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài cung nhân truyền lời, Nhị hoàng tử tới thỉnh an Hoàng hậu nương nung.

Chữ Thanh Huy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn lùn lùn từ ngoài cửa tiến vào.

Nhị hoàng tử Chữ Tuấn chỉ mới năm tuổi, trên mặt còn vẻ bụ bẫm non nớt chưa tan, vậy mà nó lại càng muốn làm ra dáng vẻ của một người lớn, bước chân trầm ổn thướt tha, theo mỗi bước chân là hai má thịt trên mặt cũng lay động theo. Đi đến trước mặt Hoàng hậu, hành lễ rất có nề nếp, sau khi đứng dậy lại hí hóp cười với Chữ Thanh Huy: “Thỉnh an hoàng tỷ.”

Hoàng hậu cười khẽ, duỗi tay ôm lấy nó, nói: “Lại học theo phụ hoàng của con à? Học cái gì không học, lại đi học theo tính tình của chàng.”

Ông cụ non Chữ Tuấn được Hoàng hậu ôm vào lòng, lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Mẫu hậu, nhi thần đã trưởng thành.”

Chữ Thanh Huy duỗi tay xoa bóp khuôn mặt nó: “Tiểu Tuấn trưởng thành chỗ nào, rõ ràng còn lùn hơn tỷ.”

Nhị hoàng tử bị mẫu hậu cùng trưởng tỷ một trái một phải tấn công, khí thế đã giảm đi rất nhiều, nhéo nhéo đầu ngón tay trắng trắng tròn tròn, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng nói... Phụ hoàng nói hôm nay con đã vỡ lòng, về sau chính là người lớn, không thể lại muốn mẫu hậu ôm được.”

Hai mắt Hoàng hậu hơi nhũn lại, trong lòng đã hiểu rõ, trên mặt lại không có biểu hiện gì, trái phải ôm một đôi nhi nữ, cười nói: “Phụ hoàng con nói không tính, nghe mẫu hậu này, đừng nói hiện giờ Tuấn Nhi mới năm tuổi, cho dù con có năm mươi tuổi, thì khi ở trước mặt mẫu hậu con cũng vẫn là hài tử.”

Chữ Tuấn nghe xong, vô cùng vui vẻ mà ném thánh dụ của phụ hoàng ra sau đầu.

Lúc này Hoàng đế đang lâm triều, Thái tử đã thức dậy đi học từ sớm, nên chỉ có ba người mẫu tử bọn họ dùng cơm.

Ăn sáng xong, Hoàng hậu trịnh trọng dặn dò Nhị hoàng tử, muốn nó tôn kính sư trưởng(thầy giáo), hòa đồng với bạn bè, không được hồ nháo, không được bướng bỉnh.

Nhị hoàng tử quy củ nghe xong giáo huấn, mới nắm tay trưởng tỷ đi đến Hàm Chương điện.

Hàm Chương điện thuộc về ngoại đình, xưa nay là nơi hoàng tử nhập học, con cháu của vương công quý tộc cũng bồi học ở đây. Triều đại này tương đối cởi mở, nữ nhi cũng có nhiều quyền lợi hơn tiền triều. Huống hồ mọi người đều biết, Xương Hoa công chúa là bảo bối trong tay Đế hậu và Thái tử, thấy nàng tự do ra vào ngoại đình, cũng không có người nào dám nhiều lời một câu.

Tuy Chử Thanh Huy hay làm nũng ở trước mặt cha mẹ và huynh trưởng, nhưng khi đối mặt với ấu đệ, nàng cũng muốn nỗ lực làm tỷ tốt. Từ xa đã thấy bức tường vây quanh Hàm Chương điện, nàng liền dừng lại, sửa sang lại vật áo cho Chử Tuấn, cẩn thận nội thị cẩn thận trông coi Nhị hoàng tử.

Trước đó Nhị hoàng tử chỉ lo hưng phấn, hiện tại thấy sắp phải chia lìa với trưởng tỷ ngày ngày làm bạn, khó tránh khỏi có vài phần không nỡ, rốt cuộc nó cũng chỉ là một đứa trẻ bốn năm tuổi, lôi kéo vật áo Chử Thanh Huy, không muốn buông ra.

Chử Thanh Huy sờ đầu nó, an ủi nói: “Đừng sợ, tỷ đã hỏi thăm rõ ràng rồi, những tiên sinh ở đây đều là người có phẩm chất thanh cao, chỉ cần đệ ngoan ngoãn nghe lời, bọn họ sẽ không la mắng gì đệ. Nếu như không cẩn thận mà mâu thuẫn với những công tử nhà các đại thần, thì đệ cũng đừng ý thể hiếp người, làm chuyện gì cũng phải nói đạo lý. Nếu bọn họ dám can đảm khi dễ đệ thì cứ đi tìm Thái tử ca ca, nếu như Thái tử ca ca không ra mặt cho đệ, vậy nhất định tỷ sẽ giúp đệ trút giận.”

Nhị hoàng tử một mực gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cẩn thận nói: “Tỷ tỷ, đệ nghe nói võ sư phó (*) đã cáo lão, còn đề cử thân võ Đại tướng quân với phụ hoàng, hẳn, hẳn có thể dùng bản tử đánh đệ hay không?”

(*) *Thầy dạy võ.*

Chử Thanh Huy hít một hơi, không giữ được dáng vẻ của một trưởng tỷ nữa, hai mắt tròn tròn: “Gi? Chính là tên Đại tướng quân tàn ác hung dữ kia sao?”

Nhị hoàng tử nước mắt lưng tròng: “Chính là hắn, a tỷ, nếu hắn thật sự đánh đệ, tỷ phải tới cứu đệ nha.”

Trong lòng Chử Thanh Huy vừa hoang mang vừa rối loạn, thật ra nàng và tiểu đệ chưa từng gặp thân võ Đại tướng quân, nhưng đều bị mấy lời đồn đãi về hắn dọa sợ.

Nghe đồn vị Đại tướng quân này thân cao chín thước, sức mạnh phi thường, cánh tay rắn chắc như đồng thiết, diện mạo khiến cho người ta sợ hãi. Từ trước đến nay hắn độc lai độc vãng, ngày thường lại hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác, nhưng khi có tin tức nào đó về hắn, thì nhất định sẽ kèm theo một trận mưa máu gió tanh.

Hắn nhậm chức được ba bốn năm, thì cũng gần ấy năm trong đô thành lan truyền những tin đồn về hắn. Thậm chí có và người muốn hù dọa tiểu hài tử trong nhà, nói nếu nó không ngoan, ban đêm thân võ Đại tướng quân sẽ tới bắt nó đi.

Tuy Chử Thanh Huy nàng không còn là tiểu hài tử nữa, nhưng thường xuyên nghe được đám cung nữ nội giám lên lút nghị luận hành tung của Đại tướng quân, một lần hai lần còn không tin, nhưng nhiều lần như vậy, dần dần, nàng vừa nghe đến cái tên này đã bất giác sợ hãi.

Nhưng hiện tại tiểu đệ còn ở trước mặt, nàng thân là trưởng tỷ, sao có thể rụt rè?

Huống hồ mới vừa rồi nàng còn nói với tiểu đệ, nói nó đừng sợ, còn nàng đương nhiên. Đương nhiên cũng không thể sợ.

Chử Thanh Huy nuốt nước miếng, uốn thẳng eo nhỏ, trước ánh mắt mỏng lung đắm lẹ của Nhị hoàng tử, nàng khó khăn mà duy trì thể diện của một trưởng tỷ: “Yên tâm, tỷ tỷ nhất định, nhất định sẽ đi cứu đệ!”

Δ *Chú thích ảnh:*

[1] *Cáo Bắc cực (thầy cưng quá đạ ☐)*

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lời đồn

Edit: Rika

Beta: Dao

Tỷ đệ hai người lưu luyện chia tay, Nhị hoàng tử Chử Tuân quay đầu lại, đi về phía Hàm Chương điện ở phía trước. Nó còn không yên tâm xoay người lại, mắt rung rung hướng nàng gào một câu: "A tỷ, buổi chiều còn có tiết của võ sư phó, tỷ nhớ tới nha!"

Chử Thanh Huy uốn thẳng thân thể nhỏ nhắn của mình, cực kỳ đáng tin gật đầu với nó: "Yên tâm đi."

Khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Nhị hoàng tử, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, lập tức kêu: "Tô Tô Tô Tô, mau đỡ ta một chút, ta sắp không đứng vững rồi."

Tía Tô vội tiến lên đỡ lấy nàng.

Chử Thanh Huy chậm rãi thở dài, chân mày tinh tế nhíu lại, có vẻ nàng rất lo lắng về việc này: "Bây giờ phải làm sao đây?"

Tía Tô so với nàng chỉ lớn hơn hai tuổi, khi nghe nói buổi chiều phải đi gặp thần võ Đại tướng quân đáng sợ kia, thậm chí nàng ấy còn muốn cứu Nhị hoàng tử từ tay của hắn trở về, trong lòng cũng cảm thấy run rẩy. Nhưng thấy công chúa cũng đang hoang mang mờ mịt, thế nên nàng đành phải trấn an: "Hay là, đến lúc đó chúng ta nhờ Thái tử ra tay?"

Chớp mắt một cái, Chử Thanh Huy như nhớ ra vị Thái tử ca ca thì liền vui mừng, nhưng nàng lại nhanh chóng lắc đầu, cắn môi, nghĩa khí mà nói: "Tiểu Tuân xin ta giúp đỡ, ta thân là trưởng tỷ, sao có thể bỏ cuộc được? Đừng nói là một thần võ Đại tướng quân, cho dù là mười vị thần võ Đại tướng quân, ta cũng, ta cũng..... Ta cũng còn sợ....."

Nàng đáng thương quay đầu lại, dùng đôi mắt ngập nước nhìn về phía Tía Tô, hít hít cái mũi, nói: "Đến lúc đó chúng ta sẽ lên đi nhìn trộm, nếu Đại tướng quân không có xử phạt Tiểu Tuân thì tốt, nhưng nếu như Tiểu Tuân không cẩn thận phạm sai lầm, chúng ta sẽ lập tức đi tìm Thái tử ca ca."

"Vâng, Thái tử nhất định sẽ không đứng yên nhìn đâu."

Chử Thanh Huy gật đầu, mày vẫn nhíu lại không giãn ra như cũ, trong lòng bất chợt nghĩ đến bộ dáng của Đại tướng quân kia.

Nghe nói khuôn mặt hắn lớn bằng cái chậu, ngũ quan dữ tợn, một cái nắm tay thôi cũng lớn như bao cát. Một quyền đâm xuống, có thể đánh bể đầu người khác, nghe nói trước kia hắn từng đánh chết một cao thủ ở dị tộc đang sống sờ sờ, biến thành một đồng thịt vụn!

Lại nghe nói hắn rất không kiên nhẫn khi nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, một khi có đứa trẻ nào ở trước mặt hắn khóc, hắn liền bẻ gãy đầu của nó, sau đó vặt xuống đá như trái cầu, rồi còn đem hộp sọ làm thành chén rượu.

Còn nghe nói, hắn thích xem xương đùi của người ta coi như củi mà nhóm lửa, một khúc đùi có thể cháy một ngày, toàn bộ mùa đông đều không cần lo lắng phải chịu

lạnh!

Kỳ thực với những chuyện này, Chử Thanh Huy từng có chút hoài nghi, nhưng mà bọn cung nữ và thái giám lại vỗ ngực đảm bảo, thậm chí còn giơ tay thề, nói rằng đã có người từng tận mắt nhìn thấy.

Tuy rằng nàng không quá tin tưởng, nhưng lúc ấy vẫn còn nhỏ nên cũng không biết phản bác lại thế nào. Chỉ là lúc đang tắm lại trộm đánh giá đôi chân dài nhỏ trắng nõn của mình, trong lòng thầm nghĩ, nàng gầy như vậy, hai cái đùi chắc chắn chắc không được bao lâu, có lẽ sẽ không có người nào đánh chú ý lên nàng, lúc này nàng mới có thể an tâm mà ngủ.

Trong lòng nàng chất chứa tâm sự, vì vậy buổi sáng đến Tê Phượng Cung bồi Hoàng hậu, đã sớm bị mẫu hậu nhìn ra.

Hoàng hậu cảm thấy kỳ lạ, mấy hài tử này của bà, Chử Tuấn thì còn nhỏ nên không cần phải nói, Thái tử và Công chúa này là một đôi song thai, tuy nói là cùng nhau sinh ra, cùng nhau lớn lên, nhưng từ nhỏ tính cách đã khác nhau rất nhiều. Một đứa thì suốt ngày âm ỉ, một đứa thì nhả nhặn ôn tồn, còn vì sự khác biệt ấy mà có được hai cái nhũ danh là Huyền Huyền và Noãn Noãn.

Sau này dần lớn lên, không biết vì sao mà tính tình Thái tử khi còn nhỏ đã dần dần thay đổi, hiện giờ càng ngày càng trầm ổn, hi vọng không hiện ra mặt, quả thật giống y như phiên bản thu nhỏ của phụ hoàng nó, chính xác là một tiểu hoàng đế.

Ngược lại Công chúa ngày càng hiếu động, phía trên có nàng cùng phụ hoàng sủng ái, bên cạnh lại có Thái tử ca ca che chở, vì vậy tuy sống trong chốn thâm cung, nhưng tới bây giờ vẫn giữ được tâm tính hồn nhiên hoạt bát.

Hoàng hậu, Hoàng đế cùng với Thái tử, cả ba người đều nguyên ý che chở cho nàng có được một tâm hồn thuần khiết. Hiện tại Hoàng đế còn tại vị, nàng là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế, sau này khi Hoàng Đế không còn nữa, nàng là muội muội duy nhất của Tân Đế, thân phận cao quý như vậy là độc nhất vô nhị. Bọn họ chính là muốn cả đời nàng được đơn thuần vui vẻ mà sống, nào có ai dám nói một câu nghi ngờ nào??

Có thể nói, Chử Thanh Huy sống đến lớn như vậy, mỗi một ngày đều vô tư lự, không việc gì có thể khiến nàng lo lắng, nhưng hôm nay mặt mày u sầu như vậy, là trước nay chưa từng có.

Hoàng hậu đặt đồ trong tay sang một bên, cầm lấy tay nữ nhi, cẩn thận sửa sang lại phần tóc mái của nàng cho gọn, ôn nhu hỏi: "Như này là làm sao đây, buổi sáng lúc đưa Tuấn Nhi nhập học không phải vẫn còn tốt sao?"

Chử Thanh Huy ngược mắt nhìn Hoàng hậu một cái, lo lắng nói: "Mẫu hậu, con nghe nói võ sư phó mới tới là thần võ Đại tướng quân."

Hoàng hậu cũng không ngạc nhiên, gật đầu nói: "Đúng vậy, Lý sư phó cáo lão, lại đề cử hần với phụ hoàng con, nói hần tuổi tác tuy nhỏ, nhưng kiến thức cơ bản lại cực kỳ vững chắc, cũng đúng lúc có thể dạy bảo mấy tiểu hài tử."

"Nhưng mà mẫu hậu, đó là thần võ Đại tướng quân trong truyền thuyết nha, sao phụ hoàng lại đồng ý?"

Hoàng hậu nghi hoặc nói: "Không những phụ hoàng con đồng ý, ta cũng rất tán đồng, chẳng lẽ có chỗ nào không ổn?"

"Hần, hần....." Chử Thanh Huy ghen đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Không phải hần sẽ bẻ gãy đầu người ta sao? Còn sẽ băm người ta thành thịt vụn, còn thích dùng xương đùi để nhóm lửa! Hần đáng sợ như vậy, lỡ đâu sẽ đánh Tiểu Tuấn thì sao?"

Hoàng hậu sùng sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, dờ khóc dờ cười chỉ chỉ cái đầu nhỏ của nữ nhi: "Trong đầu con nghĩ cái gì thế? Nghe được mấy lời đồn này từ đâu vậy?"

Chử Thanh Huy nhìn sắc mặt của mẫu hậu, trong lòng càng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng nghĩ sai rồi sao? Nàng xoa xoa đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Các cung nhân đều nói như vậy."

Hoàng hậu nghe vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, ở bên ngoài cũng không ai có thể lộ ra mấy tin tức này với công chúa, xem ra cung nhân của Vĩnh Nhạc cung còn cần phải xử lý một phen, không thể để những miệng lưỡi ba hoa đó dạy hư công chúa được.

Nàng âm thầm suy nghĩ, nhưng trên mặt lại nói: "Cung nhân nói như vậy, con liền tin à? Cũng không có chính kiến của mình sao?"

Chử Thanh Huy thấp giọng nói: "Ngay từ đầu con vốn không tin, nhưng mà tất cả mọi người đều nói như vậy, tất cả lời nói đều giống nhau, con nghĩ nếu đã có lời đồn hoang đường như thế chắc cũng nên có một nguyên nhân nào đó?"

Hoàng hậu sờ sờ búi tóc nàng, tán thành nói: "Câu này nói rất hay. Thần võ Đại tướng quân kia, xác thật từng dùng một nắm tay đánh chết người, nhưng con biết là vì lý do gì không?"

Chử Thanh Huy nghe thấy hần thật sự từng đánh chết người, mấp máy môi, nhỏ giọng hỏi: "Vì cái gì?"

"Bởi vì người nọ từng sử dụng thủ đoạn dâm hèn đánh lên mặt vị sư huynh đệ của tướng quân, khiến người đó ngã xuống vực thẳm, nhiều năm như vậy, ngay cả thi thể cũng không tìm được."

Chử Thanh Huy che miệng kinh hô một tiếng.

Hoàng hậu lại nói: "Đúng thật là tướng quân cũng từng vạ lây cho người khác, nhưng người hần giết, đều là dị tộc đến xâm lấn Đại Diễn triều ta. Mỗi người bọn họ trên tay đều dính đầy máu tươi của con dân chúng ta, những người này, con nói xem có nên giết hay không?"

Chử Thanh Huy cảm thấy khó chịu, liên tục gật đầu.

"Những người tung ra lời đồn, cũng chỉ là vì trong lòng có quỷ. Những người đó thấy tướng quân có thực lực như vậy, muốn dùng lời nói để mưu đồ làm hại hần thôi. Đáng tiếc người trong thiên hạ, thế nhưng bởi vì vậy mà càng khiếp sợ hần."

Không đợi Chử Thanh Huy lên tiếng, bà lại nói: "Noãn Noãn, con phải nhớ kỹ, có hấn cả người dính đầy máu tươi, mới có chúng ta an cư lạc nghiệp. Bá tánh không hiểu sự tình nghe xong hai câu đồn đãi liền tin là thật, nhưng con thân là công chúa của Đại Diễn triều, nhất định không được hiểu lầm hấn như thế!"

Chử Thanh Huy ngồi không yên, liền đứng lên cúi đầu xuống, tràn đầy hổ thẹn: "Mẫu hậu, con, con sai rồi....."

Hoàng hậu nhẹ thở dài, nghe nàng nhận sai, mới từ tốn nói: "Không trách con được, những việc này trước kia ta chưa từng nói qua với con, con chỉ nghe người khác nói hai ba câu khó tránh khỏi sẽ ghi nhớ trong lòng. Hiện tại lại lo lắng cho đệ đệ con, mới có thể như thế. Tuần Nhi ngày đầu tiên nhập học, ta cũng lo lắng nó ăn không ngon. Như vậy đi, sau giờ Ngọ ta lệnh Ngự Thiện Phòng làm hai hộp thức ăn, con tự mình đưa đến Hàm Chương điện, chia cho mọi người cùng ăn một ít, tiện thể con nhìn thử xem thân võ Đại tướng quân oai hùng như thế nào."

Chử Thanh Huy vội gật đầu, trong lòng âm thầm quyết định, mặc kệ bộ mặt thật sự của vị Đại tướng quân có đáng sợ ra sao, dù gì nàng cũng từng hiểu lầm hấn như thế, lúc này cũng nên đến xin lỗi với người ta mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mới gặp

Edit: Dao

Beta: Tiểu Pi

Buổi chiều, Chử Thanh Huy mang theo cung nữ, xách theo mấy hộp thức ăn đến Hàm Chương điện.

Hàm Chương điện chiếm diện tích rộng lớn, tiền điện là chỗ hoàng tử, thân thích hoàng tộc, cùng với đám con cháu vương tôn học văn, phần hậu viện còn lại là một tòa võ trường. Buổi chiều mỗi ngày, nhóm học sinh phải đến đây theo võ sư phổ tập võ, giúp thân thể khỏe mạnh.

Lúc Chử Thanh Huy còn nhỏ, ba ngày hai lần sẽ chạy tới Hàm Chương điện tìm Thái tử, tình cảm huynh muội hai người tốt đến mức Đệ Hậu cũng chen vào không lọt. Sau đó Nhị hoàng tử được sinh ra, năng tự xưng mình là trưởng tử muốn chăm sóc ấu đệ, lúc này mới chia một nửa tình lực ra, không siêng năng tới tìm Thái tử chơi đùa như trước.

Vì đã đến nhiều lần, nên nàng đối với Hàm Chương điện quen cửa quen nẻo, trực tiếp vòng qua tiền điện đi đến hậu viện võ trường.

Còn chưa bước vào giữa sân đã nghe được vài tiếng hô hào. Chử Thanh Huy thả chậm bước chân, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Bên trong có tiếng của Thái tử ca ca, cũng có tiếng của vài vị thư đồng bên cạnh hấn, còn có tiếng của mấy vị đường huynh đệ nhà hoàng thúc, nhưng nàng lắng nghe một hồi, cũng không nghe thấy động tĩnh của tiểu đệ đệ.

Nàng quay đầu lại làm động tác giữ im lặng đối với cung nữ phía sau, rồi sau đó nhấc váy, rón ra rón rén mà theo tường viện đi đến cạnh cửa, thật cẩn thận ló đầu ra, nhìn về hướng võ trường.

Giữa sân ước chừng có mười mấy học sinh, dựa theo độ tuổi lớn nhỏ mà chia thành mấy nhóm, tuổi lớn nhất chính là vài vị thiếu niên bên cạnh Thái tử, lúc này bọn họ đang đánh quyền. Có một nhóm khác mười mấy tuổi đang luyện bắn tên, còn lại chính là mấy đứa nhỏ tuổi sàng sàng như Nhị hoàng tử, chạy bộ thừa thốt vòng quanh võ trường.

Còn có vài tên nội giám đứng ở góc tường chờ mệnh, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng chỉ còn lại một người đứng ở giữa sân.

Người nọ đưa lưng về phía cửa cung, khiến người khác thấy không rõ tướng mạo, chỉ thấy hấn cả người mặc y phục màu đen, thân hình cao lớn, khoanh tay đứng đó. Tuy không khoa trương giống lời đồn là chiều cao chín thước, nhưng ít nhất cũng phải bảy tám thước. Đứng giữa đám thiếu niên, thân hình hấn liền trở nên đặc biệt nổi bật, có vẻ giống hạc trong mây gà, hết như một con mãnh hổ chạy lạc vào đám mèo con.

Chử Thanh Huy nghĩ đến hình ảnh trong đầu, nhện không được che miệng cười trộm.

Không biết rốt cuộc là hấn có bộ dáng như thế nào, có phải mặt to như cái chậu, khuôn mặt dữ tợn, đầu bằng đồng tay bằng sắt giống như người ta nói hay không? Một nắm tay của hấn, không biết có thật là to như bao cát không? Chân của hấn có thật là thô to bằng cái eo của người bình thường không?

Trước đây nàng nghe lời đồn này thì cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Tuy nhiên lúc sáng sau khi nghe mẫu hậu giáo huấn một phen, hiện tại lại nhớ đến miêu tả của người khác về thân võ Đại tướng quân, cũng không còn thấy đáng sợ như cũ nữa, mà chỉ cảm thấy thật uy phong.

Đáng tiếc cách xa như vậy, người nọ lại chưa từng xoay người lại, thế nên mọi nghi hoặc của nàng vẫn không thể được giải đáp.

Nàng đứng một mình ở cạnh cửa ngó lom lom vào trong, cung nhân phía sau không hiểu nàng muốn gì, Tía Tô bèn nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, người có muốn cho truyền lời hay không?”

Chử Thanh Huy rút đầu lui ra sau, nói nhỏ: “Không cần quấy rầy bọn họ, mỗi lần sau một thời canh sẽ được nghỉ ngơi một khắc [1], đến lúc đó chúng ta lại đi vào.”

[1] Một khắc = 15 phút. Một thời canh = 8 khắc = 2 giờ.

Tía Tô lo lắng nói: “Bên ngoài gió lớn, người sẽ bị cảm lạnh, hay là đến tiền điện chờ đi?”

Chử Thanh Huy sờ sờ áo choàng của mình, đội mũ áo choàng lên, đường viền thật dài của áo choàng bằng lông tuyết hồ bọc lấy gương mặt nàng, làm mặt nàng trông

càng nhỏ hơn, còn trông không bằng một bằng tay nữa.

Chữ Thanh Huy lắc lắc đầu cười, đôi mắt to tròn híp lại thành vầng trắng khuyết: “Người xem, như vậy thì không lạnh nữa rồi, Thái tử ca ca đang đánh quyền, rất thú vị, ta có thể xem một chút không?”

Âm thanh xin xỏ mềm mại đến thế, chỉ sợ không ai có đủ sức để cự tuyệt, dĩ nhiên Tía Tô cũng không ngoại lệ. Nàng ấy đành phải bước lên đem áo choàng của nàng quấn chặt thêm chút, lúc này mới gật đầu đồng ý.

“Tô Tô thật tốt.” Chữ Thanh Huy vui vẻ kêu nhỏ một tiếng, lại xoay người, tay chân nhẹ nhàng kéo kín mũ thò ra nửa cái đầu.

Nhưng nàng lại quên mất, lúc này nhìn lên nàng không đội mũ, cái đầu tròn tròn nhỏ nhỏ cũng không thấy rõ ràng, hiện giờ đội mũ viền lông cáo tuyết, vừa thò đầu ra liền bị người trong sân phát hiện.

Mấy thư đồng của Thái tử tuổi lớn hơn, lại vì lúc nhỏ Chữ Thanh Huy luôn dính bên cạnh Thái tử, thế nên bọn họ cũng có vài phần giao tình với nàng, sẽ không quá câu nệ giống kẻ khác. Bây giờ phát hiện nàng, nhân lúc võ sư phó không chú ý, hướng về phía cửa làm mặt quỷ.

Chữ Thanh Huy buồn cười che miệng, sợ bị võ sư phó phát hiện, liên tục xua xua tay ý bảo bọn hắn tập trung một chút.

Rất nhanh, Thái tử cũng nhìn qua.

Chữ Thanh Huy thả tay xuống, tặng cho hắn một nụ cười toe toét, không tiếng động làm khẩu hình gọi "Thái tử ca ca".

Thái tử chỉ hơi gọi khẽch khóe miệng, thoáng gật đầu.

Chữ Thanh Huy thấy biểu tình như ông cụ non của hắn, ghét bỏ nhăn nhó cái mũi, hất đầu sang một bên không nhìn hắn nữa.

Mấy năm gần đây mẫu hậu luôn than mãi với nàng rằng Thái tử ca ca càng lớn càng giống phụ hoàng lúc còn trẻ, khuôn mặt không cảm xúc, ít khi nói cười. Nàng thấy vài lần, trong lòng nghi hoặc, nếu phụ hoàng lúc tuổi còn trẻ cũng là bộ dáng này, vậy làm sao mẫu hậu xinh đẹp của nàng lại đồng ý gả cho phụ hoàng chứ?

Sau đó nghe Liễu cô cô nói, nàng mới biết được hoá ra hôn sự của phụ hoàng và mẫu hậu là do hoàng tử mẫu của phụ hoàng định ra. Nàng không cảm thấy kì quái chút nào, bởi nếu không có vị lão tổ tông kia, chỉ sợ cả đời này phụ hoàng cũng không lấy được vợ.

Hiện tại Thái tử ca ca cũng như vậy, mỗi ngày đều mặt ừ mày chau, y hệt như ông già. Nàng dám khẳng định, nếu mai sau không có mẫu hậu ra tay, ca ca chắc chắn cũng sẽ ề!

Thái tử Chữ Hằng thấy muội muội không để ý tới hắn, đành bất đắc dĩ cười cười.

Chữ Thanh Huy lại đi tìm bóng dáng của tiểu đệ nhà mình, tìm nửa ngày, rốt cuộc thấy Chữ Tuấn vất vả chậm rì rì chạy theo mấy đứa nhỏ ở một góc chân tường.

Trong đám trẻ này, đệ ấy là đứa nhỏ tuổi nhất, cũng là đứa lùn nhất, cho nên chạy cũng vất vả nhất. Không biết đã nó đã chạy được bao lâu mà lúc này khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, mỗi lần chạy một bước, thịt trên má cũng theo đó mà rung rung, làm người ta xem vừa buồn cười vừa đau lòng.

Chữ Tuấn từ góc tường bên kia từ từ chạy tới, trong lúc vô tình giương mắt thì vừa vặn thấy được nửa cái đầu đang nhô ra khỏi cửa cung nhìn vào trong sân, không phải a tỷ của hắn thì là ai?!

Chữ Tuấn lập tức phản chấn tinh thần, quên hết mệt mỏi trên người, cũng quên vị sư phó nghiêm khắc đáng sợ kia vẫn còn ở đây, lớn tiếng gọi "a tỷ", nghiêng ngã lao vào mà lao về phía cửa cung.

Lúc Chữ Thanh Huy bị nhóc con nhìn thấy, trong lòng liền âm thầm gào thét, muốn đệ đệ mình dừng lại nhưng đã quá muộn, chỉ có thể nhìn tiểu đệ lao tới như yểm về tổ.

Nàng thật sự rất muốn tránh qua một bên, nhưng nhìn thấy nhóc con đầu đầy mồ hôi, lại thấy niềm vui sướng đơn thuần của nó khi nhìn thấy mình, bất kể thế nào cũng không đành lòng để nó thất vọng, đành phải căng da đầu từ sau cánh cửa bước ra, tiến lên một bước bắt được nhóc con. Trong lòng thầm xin lỗi võ sư phó một chút, nếu làm hắn không vui, nàng sẽ cùng tiểu đệ thành thật mà nghe giáo huấn vậy.

Chữ Tuấn lại không nghĩ nhiều như vậy, nó nhào vào trong ngực trường tỷ, đã sớm quên lời hứa hẹn son sắt sẽ thành người lớn của mình ban sáng, trong lòng và cả ánh mắt đều tràn đầy vui vẻ: “A tỷ a tỷ, tỷ thực sự đến thăm đệ nha!”

Chữ Thanh Huy móc khăn tay ra lau mặt cho đệ đệ, lại sửa sang lại đầu tóc bù xù của nó cho gọn gàng, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của nhóc, không khỏi đau lòng, hỏi: “Có mệt hay không?”

Chữ Tuấn ưỡn ngực nhỏ, xòe ba ngón tay ra, tranh công nói: “Không mệt, đệ đã chạy ba vòng, còn có thể chạy thêm ba vòng nữa.

Chữ Thanh Huy gật đầu khen: “Rất lợi hại, so với a tỷ còn lợi hại hơn.”

Chữ Tuấn nghe xong, cúi đầu, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “A tỷ là cô nương mà, không cần thoãn thoắt ngược xuôi, chờ Tiểu Tuấn luyện tốt công phu rồi, lúc đó sẽ có thể bảo vệ a tỷ.”

Chữ Thanh Huy cười cười: “Tốt, vậy tỷ sẽ chờ đệ đến bảo vệ tỷ.”

Nàng sờ sờ đầu Chữ Tuấn rồi đứng dậy, chuẩn bị dẫn hắn đi tìm võ sư phó xin lỗi, lại thấy người trong võ trường đã tốp năm tốp ba tán ra. Thái tử đang cùng vài người nữa đi về phía hai tỷ đệ, hoá ra là đến giờ nghỉ ngơi rồi.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn về phía giữa sân, chỉ thấy vị sư phó ngồi bên cạnh cái bàn đá duy nhất ở giữa sân, vẫn cứ đưa lưng về phía này.

Nàng nghĩ nghĩ, tạm thời cứ thế đã, rồi kêu cung nữ của nàng bày đồ ăn trong hộp ra.

Thái tử đi đến trước mặt hai tỷ đệ, ôn tồn gọi: “Noãn Noãn, Tiểu Tuấn.”

Mấy người ở phía sau hần hành lễ với Chử Thanh Huy.

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm mà gọi một tiếng Thái tử ca ca, lại chào hỏi với vài tên thư đồng của Thái tử một lượt: “Mẫu hậu nói luyện võ vất vả, gọi riêng ta mang hai hộp đồ ăn đến thưởng các người.”

Những người đó đồng loạt cảm tạ Hoàng hậu, có một người thì hoạt bát chút, cười hi hi nói: “Cũng vất vả công chúa.”

Nếu là ngày thường, Chử Thanh Huy sẽ nói mấy câu cùng bọn họ, nhưng hôm nay trong lòng nàng còn nhớ đến việc khác, lấy đồ ăn trong hộp chia cho bọn họ một ít, lại lấy riêng thêm một phần nhỏ nữa rồi đi đến giữa sân.

Mặc kệ người khác vui đùa ẩm ỉ thế nào, người ngồi ở cạnh bàn đá kia vẫn yên tĩnh như pho tượng, hơi cúi đầu, chăm chú vào vật trên tay mình, phảng phất như không có gì có thể khuấy rầy hần. Tuy hần chỉ ngồi yên, và chỉ đưa ra một bóng lưng, lại khiến người khác sinh ra một loại cảm giác hơi bức bách.

Chử Thanh Huy từng bước một chậm rãi tới gần, trong lòng không khỏi tưởng tượng bộ dáng của hần. Ngũ quan dữ tợn, nắm đấm thật to, đôi mắt như cặp chuông đồng, những miêu tả trong lời đồn này, làm nàng không nhận được bồi hồi.

Nàng nhìn bóng dáng trước mặt, bước đi càng ngày càng chậm, cuối cùng, cơ hồ là nhích từng bước từng bước, chậm rì như ốc sên. Không phải nàng bị mấy cái tưởng tượng trong đầu dọa sợ, mà là thấy hần cúi đầu chuyên chú như thế, trong lòng có hơi chần chờ, không biết tùy tiện tiến lên như vậy có khuấy rầy hần hay không?

Khoảng cách giữa hai người chung quy cũng có hạn, mặc cho nàng đi chậm thế nào, một bước một bước, cuối cùng vẫn sẽ có lúc đi đến đích.

Đầu tiên nàng thử thăm dò, ngừng lại cách người võ sư phò mười bước, nghĩ nghĩ, bèn tiến lên một bước, trong lòng quan sát phản ứng của hần, thấy hần không để ý tới mình, nghĩ nghĩ, lại tiến lên một bước nữa.

Ngày lúc nàng đang băn khoăn không biết nên mở miệng như thế nào, Diêm Mặc vẫn luôn chuyên tâm lau chùi chủy thủ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén như dao nhìn về phía người đi tới.

Chử Thanh Huy tựa hồ bị dọa sợ, đứng im không nhúc nhích nhìn hần, đôi mắt vì to tròn nay càng trũng lên tròn xoe.

Diêm Mặc chỉ quét mắt liếc nàng liếc một cái, lại cúi đầu.

Chử Thanh Huy ngơ ngác mà nhìn dung mạo khác với lời đồn như trời với đất của hần, ngây ngốc nói: “Người, người thật anh tuấn quá.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Tướng quân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Lời này vừa nói ra, toàn bộ võ trường đều an tĩnh lại, vốn dĩ thấy Chử Thanh Huy đi đến chỗ Diêm Mặc, đám thiếu niên tò mò nên cố ý "vô tình" nhìn sang bên này. Mọi người đều kinh ngạc há hốc miệng, ngay cả biểu cảm của Thái tử trước giờ luôn bình ổn như đeo mặt nạ, cũng có một vết nứt.

Động tác chà lau chủy thủ của Diêm Mặc chợt dừng lại một chút rất khó phát hiện, rồi phảng phất như không có việc gì mà tiếp tục. Dường như căn bản hần không nghe thấy Chử Thanh Huy nói ra lời ngoài dự đoán của mọi người như vậy, mà mình cũng không phải là người nàng đang nói tới.

Thật sự mà nói, nếu nói hần anh tuấn thì cũng không hần. Ngũ quan của hần hơi góc cạnh, biểu tình lại quá lạnh lùng, ánh mắt quá mức sắc bén, đường nét quá cứng rắn. Những điều này đều khiến diện mạo của hần coi như oai hùng, sắc bén lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Người khác vừa thấy hần, chỉ có thể cảm nhận được khí thế bức người, mà không dám nhìn kỹ dung mạo của hần bao giờ.

Không nói đâu xa, chỉ nói ở võ trường này, tuần tú trầm ổn như Thái tử Chử Hằng, không ngô lịch thiệp thì có Cố Hành Vân, còn có Vương Húc Đông vừa rồi lớn mật nói giỡn cùng Chử Thanh Huy, người này lại là kiểu phóng khoáng bất kham. Tuy đám thiếu niên này còn chưa trưởng thành, nhưng cũng đã có phong thái riêng của từng người, trong mấy người bọn họ thì có tướng mạo người nào mà không xuất sắc hơn Diêm Mặc đâu?

Nhưng Chử Thanh Huy chưa bao giờ ca ngợi bọn họ, lại cố tình kinh ngạc cảm thán ngay khi lần đầu gặp Diêm Mặc, sao có thể không khiến người ta ngạc nhiên được?

Mà lời nói của Chử Thanh Huy quả thật là chân ý xuất phát từ nội tâm của nàng.

Nàng đã biết Thái tử và Cố Hành Vân lớn lên anh tuấn, từ nhỏ đến lớn, có thể nói nàng và bọn họ lớn lên cùng nhau, thường xuyên gặp mặt nên cũng đã thành quen, người khác khen ngợi tướng mạo bọn họ, cảm mến không ít. Nhưng trong mắt nàng đã bình thường như chuyện ăn cơm uống nước hằng ngày.

Mà Diêm Mặc lại không giống vậy. Trước khi gặp hần, trong lòng nàng vẫn nghĩ hần là một người cao lớn thô kệch, khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt sắc bén, ăn to nói lớn. Trong tình huống như vậy, nếu Diêm Mặc thô kệch giống một con gấu lớn thì ngược lại nàng sẽ không quá ngạc nhiên. Nhưng hần không những không giống gấu lớn, hần

vẫn là một người bình thường, thậm chí là nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với người khác, là một nam tử oai hùng lạnh lùng. Có sự tương phản rất lớn như vậy, không phải sẽ làm nàng cảm thấy cực kỳ anh tuấn hay sao?

Vì kinh ngạc cảm thán mà buột miệng thốt ra, nàng lại ngầy người một hồi lâu mới sức tỉnh, lập tức mặt đỏ tai hồng, tội nghiệp mà vụn vụn đầu ngón tay quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi giống như bị ai điểm huyết, những người đang nhìn về phía bên này đều lập tức đồng loạt ngửa mặt lên nhìn trời, người lo tập trung ăn bánh, người không ăn bánh thì lo nhìn mây xanh, Nhị hoàng tử không rõ nguyên do muốn đi lại đây cũng bị Thái tử ngăn cản.

Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, có lẽ là bọn họ không nghe thấy đâu.v

Nàng len lén nhìn Diêm Mặc, thấy hắn cũng không ngẩng đầu, còn đang lau chùi thủ, liền ở trong lòng tự quyết định, có lẽ hắn..... Cũng không nghe thấy đúng không?

Nàng bịt tai trộm chuông [1] tự mình an ủi một phen. Sau khi định thần lại trên mặt vẫn hơi ửng đỏ, khẽ uốn gối hành lễ, cung kính nói: "Vừa rồi quấy rầy người giảng bài, ta xin nhận lỗi với tiên sinh."

[1] Bịt tai trộm chuông (掩耳盗铃): tự lừa dối mình, nhưng không lừa được người khác.

Xưa nay Đại Diễn triều trọng đạo hiếu, kính trọng tôn sư, người tôn quý như Thái tử khi đứng trước mặt sư phó cũng phải hành nửa lễ như học trò bình thường khác, chỉ không cần quý xuống mà thôi. Mấy năm qua Chữ Thanh Huy đều hay đến đây, lễ tiết với sư phó đều là học theo Thái tử.

Rốt cuộc Diêm Mặc cũng buông chùi thủ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn nàng, thoáng gật đầu, nói: "Không sao."

Đây là lần đầu tiên Chữ Thanh Huy nghe hắn mở miệng nói chuyện, giọng nói quả thực như nàng suy nghĩ, cũng như con người của hắn, vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, không mang theo một chút độ ẩm nào, so với gió lạnh mùa đông phảng phất còn lạnh hơn vài phần.

Hắn lạnh lùng giống như một người vô cảm, vậy mà sẽ ngừng tay mà trả lời với nàng, chỉ vậy cũng đã làm Chữ Thanh Huy ngạc nhiên.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy, mình còn đứng đây đáp lời hắn, có thể là quấy rầy hắn lần nữa, làm hắn không được chuyên tâm tiếp tục lau chùi thủ.

Nghĩ như vậy, nàng không dám chậm trễ nữa, chỉ đặt hai đĩa điểm tâm lên bàn, nhẹ giọng nói: "Tiên sinh cũng dùng chút điểm tâm đi, đây là bánh hoa hồng [2] và bánh hạt sen [3] mà Ngự Thiện Phòng mới làm, còn nóng hổi."

Diêm Mặc nhìn hai đĩa điểm tâm còn đang bốc khói kia, lại thoáng gật đầu: "Đa tạ."

Chữ Thanh Huy không hề nhiều lời, cầm theo hộp thức ăn bình tĩnh rời đi, vừa mới xoay người, liền vồ vồ ngực mình, thở ra một hơi. Nhớ tới tình huống lúng túng vừa rồi, hiện tại trên mặt nàng còn có chút nóng. Chờ khi phát hiện những người trong võ trường đang len lút nhìn về phía nàng, nàng lại lập tức uốn ngực, dường như không có việc gì mà đi đến chỗ bọn họ.

Nhị hoàng tử tránh khỏi tay của Thái tử, chạy kên trước, hiếu kỳ nói: "A tỷ a tỷ, tỷ và tiên sinh đã nói cái gì vậy?"

Chữ Thanh Huy dặt tay nó, vừa đi vừa nói chuyện: "Chưa nói cái gì, chỉ mời tiên sinh dùng chút điểm tâm mà thôi. Đứng rồi, mẫu hậu dặn đệ đừng ăn quá nhiều, chút nữa khi đến bữa tối lại ăn không vô."

Chữ Tuấn nghe xong, len lút giấu một khối bánh xốp sữa dê [4] vào trong tay áo, gờ hai đầu ngón tay ra, nói: "Đệ mới ăn có hai khối."

Chữ Thanh Huy cũng không chọc nhọc, dùng khăn lau đi mảnh vụn trên khóe miệng của nhóc: "Đến lúc tỷ tỷ phải trở về rồi, đệ phải nghe lời tiên sinh, chăm chỉ luyện công. Nhưng nếu đệ không chạy nổi nữa thì cũng đừng miễn cưỡng, đệ còn nhỏ mà, cứ từ từ luyện tập."

Chữ Tuấn liên tục gật đầu: "Thái tử ca ca cũng nói như vậy. A tỷ, ngày mai tỷ có đến xem đệ nữa không?"

"À....." Chữ Thanh Huy cố ý chần chờ suy nghĩ.

Chữ Tuấn vừa chờ mong vừa khẩn trương nhìn nàng.

Chữ Thanh Huy cười nói: "Có, ngày mai tỷ tỷ sẽ đến xem Tiểu Tuấn có khóc nhè hay không."

Chữ Tuấn không phục, nói: "Sẽ không! Hôm nay đệ cũng không có khóc nhè!"

Chữ Thanh Huy thầm nghĩ, không biết buổi sáng là ai nước mắt lưng tròng mà lôi kéo tay nàng vậy kia.

Nhưng nàng cũng đã quên chuyện buổi sáng mình vừa nghe nói đến tên thần võ Đại tướng quân đã sợ tới mức nhũn chân.

Không đợi Chữ Thanh Huy rời đi, thời gian nghỉ giải lao của võ khóa đã hết, mọi người vào vị trí.

Chữ Thanh Huy quay đầu lại nhìn thoáng qua, Diêm Mặc cũng đã không còn ngồi ở bàn đá nữa, nhưng hai đĩa điểm tâm vẫn còn ở đó, vì khoảng cách khá xa nên nàng không thấy rõ là còn thừa nhiều hay ít, cũng không biết rốt cuộc hắn có ăn hay không.

Ngày mai nàng sẽ đem thêm bánh hoa hồng tới cho vị tướng quân này đi, có lẽ còn có thể đem kẹo hoa hồng mà nàng thích nhất.

Kẹo hoa hồng là món sở trường của Liễu cô cô bên cạnh mẫu hậu, trong cung này chỉ có bà làm kẹo này là ngon nhất, một viên cũng chỉ lớn bằng móng tay cái thôi, dùng khuôn đúc thành hình dạng hoa hồng, bên trong còn có rất nhiều cánh hoa tươi đẹp, vừa ngọt vừa thơm.

Nàng ăn vặt từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ cũng không có ngán. Chỉ vì khi còn nhỏ, mẫu hậu sợ nàng ăn nhiều sâu răng nên chỉ cho phép nàng một ngày ăn năm miếng. Hiện tại nàng đã lớn như vậy mà mẫu hậu cũng chưa từng buông thả một chút.

Trong cung này, người có thể khiến nàng ăn mặc cần kiệm, tặng kẹo hoa hồng mà nàng yêu thích nhất cũng không được mấy người đầu. Sở dĩ hiện tại nàng có thể hào phóng như thế, là vì trước đó nàng hiểu lầm vị tướng quân này, lòng mang áy náy nhưng không biết xin lỗi hẳn như thế nào, chỉ có thể âm thầm đền bù thôi.

Ra khỏi Hàm Chương điện, Tía Tô vẫn luôn an tĩnh cũng không nén được tò mò, hỏi: "Công chúa, rốt cuộc vị thần võ Đại tướng quân kia trông như thế nào?"

Nhắc tới chuyện này, Chử Thanh Huy liền nhớ tới chuyện xấu hổ vừa rồi, không muốn nhiều lời, chỉ sửa sang lại lông tơ trên mũi, hàm hồ nói: "Cũng tạm."

"Ủa?" Tía Tô thành thật nói: "Nhưng không phải vừa rồi công chúa nói hẳn rất anh tuấn sao?"

Hai mắt Chử Thanh Huy tròn tròn, lấp lấp nói: "Người người người..... Người nghe thấy à?"

Tía Tô gật đầu: "Không chỉ mình nô tỳ, mà tất cả mọi người đều nghe thấy cả. Vương công tử còn nói công chúa không hổ danh là công chúa, không giống với người bình thường chúng ta."

Chử Thanh Huy rên rỉ một tiếng, kéo vành mũ to rộng xuống che cả khuôn mặt trong cái mũ lông xù.

Tía Tô vội đỡ lấy nàng: "Công chúa làm sao vậy? Người như vậy sao nhìn thấy đường được, cẩn thận đừng để ngã."

Chử Thanh Huy dựa vào trong ngực Tía Tô, uể oải lẩm bẩm: "Ngã thì ngã thôi, dù sao ta cũng không còn mặt mũi gặp người khác nữa."

Δ *Chủ thích có ảnh (không nên xem vào đêm khuya:v)*

[1] *Tích "Bích taitrộmchuông": Tại nước Tấn vào thời Xuân Thu, khi họ Phạm bị Trí Bá truy đuổi, có một kẻ muốn nhân cơ hội này đến nhà họ Phạm để trộm một cái chuông lớn.*

Lúc đầu tên trộm muốn vác cái chuông lên lưng nhưng nó quá lớn và quá nặng, không có cách gì xê dịch được. Hắn ta tìm được một cái búa to và nghĩ ra một cách là đập bể cái chuông thành từng mảnh, như vậy mới xách về được.

Tên trộm cố sức nện vào chuông một cái, thì "boong" một tiếng cực to, khiến hắn giật nảy cả mình. Chuông kêu như vậy chẳng phải đang thông báo với người khác là hắn ta đang ăn trộm ở đây hay sao? Thế là tên trộm nín tai mình lại, nghĩ rằng: mình không nghe thấy thì người khác cũng chẳng nghe ra.

Hắn ta vừa bịt tai vừa đập chuông thật mạnh, từng tiếng từng tiếng vang xa, mọi người nghe thấy liền im ỉm kéo đến.

Người đời sau biến câu chuyện này thành câu thành ngữ châm biếm về thói giả dối, với ngụ ý rằng người đang nói dối cứ nghĩ rằng bản thân thông minh, người khác không thể biết được. Thật ra khi đang dối người, thì cũng là đang tự lừa mình vậy.

Nguồn: <http://vietdaikynguyen.com/v3/>

[2] *Bánh hoa hồng*

[3] *Bánh hạt sen*

[4] Bánh xốp sữa dê

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Việc hôn nhân

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao

Chạng vạng, Chữ Thanh Huy lại đến Tê Phụng cung.

Hoàng hậu đã nghe nói chuyện xảy ra ở võ trường, lúc này bà cười nhìn về phía nàng, trêu đùa: "Ta nghe nói buổi chiều nay Noãn Noãn làm chuyện ghê gớm gì đó khiến rất nhiều người kinh sợ phải không?"

Chữ Thanh Huy vô cùng ngượng ngùng, tựa đầu vào ngực Hoàng hậu làm nũng, không thuận theo nói: "Mẫu hậu, người cũng muốn giết con."

Hoàng hậu ôm lấy nàng, cười nói: "Con nha, rốt cuộc trong đầu con suy nghĩ cái gì? Trước đó còn nói với ta rằng vị tướng quân kia rất đáng sợ, nhiều người sợ hãi hẳn,

sao trong nháy mắt đã khen người ta anh tuấn rồi?"

Chữ Thanh Huy lúng túng nheo đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Chỉ là con quá bất ngờ, ngay từ đầu con cho rằng hấn lớn lên, hấn lớn lên....."

"Lớn lên xấu?" Hoàng hậu hỏi.

Chữ Thanh Huy yên lặng gật đầu.

Hoàng hậu cười cười: "Trải qua chuyện lần này rồi, về sau con cần phải nhớ rõ, mọi việc không nên nghe người khác nói thế nào thì tin theo thế ấy, cho dù là tận mắt nhìn thấy cũng không nhất định là thật, huống chi chỉ là nghe đồn từ miệng người khác."

"Con biết rồi." Chữ Thanh Huy dịu dàng nói: "Những lời mẫu hậu dạy thì nhất định con sẽ nhớ rõ, sau này không bao giờ phạm vào."

"Không phạm cái gì?" Ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Chữ Thanh Huy vừa nghe thanh âm này, lập tức đứng lên đi ra ngoài nghênh đón: "Phụ hoàng tới rồi!"

Hoàng đế mới vừa bước vào trong điện, cánh tay bị công chúa ghim xuống rồi nàng thuận thế bám lên. Toàn bộ Đại Diễn triều này, người dám làm như vậy cũng chỉ có một người là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế mà thôi. Cho dù là Nhị hoàng tử hay làm nũng trước mặt Hoàng Hậu và Chữ Thanh Huy, nhưng khi đối mặt với Hoàng đế, nó cũng cố gắng thể hiện mình như một người lớn, chưa kể đến hiện tại Thái tử đã là một thiếu niên.

Hoàng đế tráng niên khỏe mạnh, khi còn trẻ khí thế lạnh lùng, mà những năm gần đây đã dần dần giảm bớt. Ở trước mặt thê nhi, khoe miệng hấn thường xuyên ần ần ý cười.

Hắn đi vào nội điện, trước tiên liếc nhìn Hoàng hậu một cái, mới sờ đầu nữ nhi: "Vừa rồi con đang nói chuyện gì với mẫu hậu vậy?"

Chữ Thanh Huy lại không muốn bị phụ hoàng biết chuyện xấu hổ của mình, vội nói sang chuyện khác: "Không có gì nha, sao hôm nay phụ hoàng về sớm vậy? Thái tử ca ca và Tiểu Tuấn chưa có tan học mà."

Sao Hoàng đế lại không nhìn ra là nàng đang vụng về che giấu, nhưng cũng không hề hỏi, chỉ nói: "Hôm nay không có chuyện gì lớn, nên ta trở về chơi với Noãn Noãn."

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "Là bởi mẫu hậu mới đứng!"

Hoàng hậu tiến lên chỉ chỉ cái trán của nàng: "Tiểu quý này." Nói xong, động tác rất tự nhiên mà cời áo choàng mỏng của Hoàng đế xuống, lại kéo hấn ngồi xuống, gỡ mũ ngọc phiền phức trên đầu hấn bỏ ra. Những việc này, nàng và Hoàng đế cũng không muốn để cung nhân làm.

Chữ Thanh Huy le lưỡi, ngại nhìn hai người ân ái ái, nàng chạy ra bên ngoài tìm Liễu cô cô muốn xin kẹo hoa hồng.

Liễu Phiêu Như (*) đang dò hỏi nữ quan tư thiện về việc chuẩn bị bữa tối, thấy Chữ Thanh Huy ra tới, liền hỏi: "Công chúa đói bụng sao? Để ta sai bọn họ mang chút điểm tâm tới đây."

(*) Liễu Phiêu Như là tên cúng cơm của Liễu Nhi, còn ai nhớ?)

Chữ Thanh Huy kéo nàng qua một bên, thần bí nói: "Cô cô, người có thể cho con ứng trước phần kẹo hoa hồng của năm ngày tới được không?"

Liễu Phiêu Như tò mò: "Công chúa muốn làm gì?"

Chữ Thanh Huy hơi bĩu môi: "Muốn tặng cho người ta."

Ngẫm lại một lần phải cho người ta năm phần kẹo của mình, nàng có chút đau lòng. Nhưng trong túi tiền nhỏ của nàng chỉ có hơn mười viên, nếu muốn đem cho người ta để nhận lỗi thì quá ít, đành phải nhịn đau đi mượn trước của Liễu cô cô vậy.

Liễu Phiêu Như có chút kinh ngạc, không biết là ai đáng để công chúa coi trọng như vậy. Mấy năm nay, tiểu công chúa ngoại trừ đưa kẹo cho Thái tử và Nhị hoàng tử, thì duy nhất chỉ có một lần lúc con bé bốn tuổi, là đưa túi tiền chứa kẹo cho một thiếu niên xa lạ. Sau đó nương nương có hỏi, con bé lại nói không biết thiếu niên đó là ai, chỉ nói thấy người ta ăn mặc quá ít, nhìn đáng thương nên cho người ta kẹo.

"Được, sau bữa tối ta sẽ đem tới cho công chúa."

"Tốt quá!" Chữ Thanh Huy vui vẻ nói: "Cô cô thật tốt!"

Liễu Phiêu Như cười cười, trong lòng lại càng thêm tò mò về người được công chúa tặng kẹo kia.

Trong nội điện, Hoàng hậu đặt mũ ngọc lên bàn trang điểm, Hoàng đế thuận thế cầm bàn tay trắng như ngọc của nàng, xoa xoa bóp bóp, nói: "Có hơi lạnh, chút nữa gọi người vào đốt địa long cho ấm."

Hoàng hậu cười nói: "Đù ấm rồi, lúc này mới là đầu mùa đông thôi, nếu đốt thêm nữa sẽ thành cái lồng hấp mất. Bệ hạ biết thể chất của ta mà, bao nhiêu năm rồi vẫn vậy, cũng không có gì đáng ngại."

Hoàng đế lấy tay mình ừ tay của nàng, lại hỏi: "Vừa rồi Noãn Noãn đã nói gì vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Hoàng hậu liền muốn cười, đại khái nói qua một lần, cuối cùng thở dài: "Noãn Noãn cũng đã trưởng thành, còn biết nói người ta anh tuấn hay không anh tuấn nữa."

Nàng cảm thấy bọn nhỏ còn nhỏ, phảng phất như mới được sinh ra vào hôm qua thôi, nhưng thực tế lại chờ đến tháng giêng năm sau, Chử Hằng và Chử Thanh Huy đã được mười lăm tuổi. Qua mười lăm tuổi rồi cũng không thể nói là hài tử nữa, đã là người lớn, cần phải nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi.

Đối với nữ nhi duy nhất này, tất nhiên Đế Hậu hai người yêu thương hết mực, quý như châu báu, đối với nơi nương tựa sau này của nàng, bà càng phải sớm bắt đầu suy xét. Chỉ là nghĩ đến cảnh phải gả nữ nhi ra ngoài, trở thành người nhà người khác, mặc kệ là Hoàng đế hay là Hoàng hậu, trong lòng đều không nở.

Cũng bởi vậy mà hiện tại Chử Thanh Huy đã gần mười lăm tuổi tuổi, nhưng Đế Hậu còn chưa chính thức nhắc đến chuyện chung thân đại sự của nàng với bên ngoài, mà chỉ đang âm thầm suy tính.

Hiện giờ nàng sắp phải cập kê [1], vấn đề này hai người không thể lại tiếp tục lảng tránh.

[1] Cập: đặt tới. Kê: trâm cài. Theo Kinh lễ, con gái Trung Hoa thời xưa khi được 15 tuổi thì cài trâm, tỏ là đến tuổi lấy chồng.

Hoàng đế nói: "Mạn Mạn có ý tưởng gì không?"

Hoàng hậu chậm rãi ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, nói: "Nhất định phải phó thác Noãn Noãn cho một người mà chúng ta biết tận gốc rễ, gia thế trong sạch, trong phủ cũng không quá nhiều người, gia quyến có tâm tư đơn giản càng tốt, chỉ như vậy ta mới có thể an tâm."

"Đây là tất nhiên." Hoàng đế nói.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, cười khê: "Thật ra không cần hỏi ta thì trong lòng bệ hạ đã có chủ ý rồi phải không? Ta thấy vài tên thư đồng bên cạnh Hằng Nhi, mỗi người đều phù hợp với điều kiện này, nói vậy lúc trước khi bệ hạ chọn người cũng đã suy xét đến điểm này rồi."

"Không sai." Hoàng đế thẳng thắn thừa nhận, dù sao cũng là người có khả năng trong tương lai sẽ cưới nữ nhi của mình, đương nhiên hẳn muốn sớm phải quan sát kỹ, như vậy hẳn mới yên tâm: "Nhưng mà, ta thấy Noãn Noãn có vẻ....."

"Có vẻ không dễ tâm tới." Hoàng hậu tiếp lời.

Ánh mắt của Hoàng đế không tệ, suy tính cũng rất chu toàn, vài tên thư đồng bên cạnh Thái tử, mỗi người đều có tướng mạo tuấn tú, gia thế bất phàm, biết cả văn lẫn võ, tuổi cũng rất thích hợp.

Nhưng gần đây năm qua, nàng thấy nữ nhi thường xuyên đến Hàm Chương điện, mỗi lần đều là đi tìm Thái tử ca ca mà không phải người khác. Vài tên thiếu niên kia, tuy rằng Noãn Noãn chơi cùng cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ, không một ai có thể được nàng nhớ trong lòng.

Tiểu cô nương nhà người ta mười ba bốn tuổi đã tinh thạo sơ khai [2], còn nàng cả ngày chỉ biết đuổi theo Liễu Nhi muốn kẻo hoa hồng.

[2] Tinh thạo sơ khai (情竇初開): mới biết yêu; chớm yêu (thường chỉ thiếu nữ.)

Tuy rằng Hoàng hậu không nở gả nữ nhi đi, nhưng thấy đến bây giờ mà nữ nhi của mình còn không nghĩ đến việc gả chồng, nàng lại có chút lo lắng.

Hoàng đế vỗ vỗ tay nàng an ủi: "Không vội." Nữ nhi của hắn, cho dù thật sự không muốn gả chồng, chẳng lẽ còn có ai dám hỏi đến nữa câu?

Hoàng hậu gật đầu, trong lòng nghĩ, nữ nhi không thông suốt, không hiểu tình yêu nam nữ, ước chừng là bởi vì mấy năm nay chưa có ai nói chuyện này với con bé. Hiện giờ con gái đã lớn, có lẽ mình nên nói một chút với con, bên cạnh lại có nhiều thiếu niên xuất sắc, có khả năng con sẽ thích một người nào đó cũng nên.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng đã an tâm một chút, giãn đôi mày, nói: "Ta thấy mấy người trẻ tuổi kia đều không tệ, tiểu công tử của Cố gia đặc biệt xuất sắc, diện mạo tuấn mỹ, làm việc thận trọng, tính cách nhã nhặn, so với Nhị công tử hoạt bát của nhà Vương đại nhân, tính của hắn càng thích hợp với Noãn Noãn hơn."

Hoàng đế nghe xong có chút không cao hứng. Tuy rằng hắn bồi dưỡng những thiếu niên đó như trồng cái thìa vậy, chính là để cho nữ nhi của mình đi chọn một "cây cải" vừa khỏe mạnh vừa tươi ngon. Nhưng khi hắn thấy thật sự có một loại "cải trắng" nổi bật hơn, phải gả nữ nhi đến nhà bọn họ, sao tự dưng hắn lại thấy "búp cải trắng" này rất không vừa mắt.

Huống hồ, trên đời này ngoại trừ hắn ra thì còn có nam tử nào đáng để Hoàng hậu khen ngợi như vậy? →_→

Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu tử chưa mọc đủ lông thôi mà, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tặng kẹo

Edit: Mie

Beta: Dao

Không lâu sau, Thái tử và Nhị Hoàng tử tan học.

Đây là lần đầu tiên Chử Tuấn đi học, cũng là lần đầu tiên cả ngày không gặp được Hoàng hậu, thế nên hôm nay ông cụ non không ra vẻ như ngày thường nữa, vừa vào Tê Phụng Cung đã nhanh chóng chạy vào điện: "Mẫu hậu, tỷ tỷ, con đã về!"

Nhưng khi thấy bóng dáng yên tĩnh của Hoàng đế ngồi gần đó, bước chân của Nhị Hoàng từ lập tức khựng lại, có hơi luống cuống một chút, cúi đầu, cẩn thận bước đến: "Nhị thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu và tỷ tỷ."

Hoàng hậu quay đầu trừng mắt với Hoàng đế một cái.

Hoàng đế cảm thấy mình rất vô tội, hần chi nói với tiểu tử này rằng, nếu muốn đi học, đã là nam tử hán, thì phải có dáng vẻ của một nam tử hán, không nên suốt ngày dính lấy bên người Hoàng hậu, nhưng hần không ngờ tên tiểu tử thối này quay đầu đã bán đứng mình.

Hần vẫy tay với tiểu nhĩ tử: "Đến đây với phụ hoàng."

Chử Tuấn từng bước từng bước nhỏ đi đến, ở trước mặt với mẫu hậu và tỷ tỷ thì nó còn có thể làm nũng, nhưng khi đối mặt cùng phụ hoàng và Thái tử ca ca thì vô cùng nghiêm túc.

Hoàng đế đưa tay lên, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Hoàng hậu, sờ lên đầu của tiểu nhĩ tử: "Hôm nay con thấy thế nào? Đã học những gì rồi?"

Ánh mắt Chử Tuấn sáng ngời, quên luôn câu nệ, hưng phấn ngẩng đầu lên nói: "Nhị thần rất thích đi học, có rất nhiều người để chơi cùng con."

Hoàng đế không khỏi nhũu mày, đường đường là Hoàng tử Đại Diễn được cho đi học võ lòng, chứ đâu phải cho nó đi chơi.

Hoàng hậu tiến đến một bước kéo Nhị Hoàng tử sang, vuốt ve gương mặt phiếm hồng của nó, cười nói: "Thích thì tốt, Tuấn Nhi tuổi còn nhỏ, không cần cả ngày phải suy nghĩ học cái này cái kia, chỉ cần cùng các bạn học khác vui vẻ chơi đùa là được."

Hoàng đế nghe xong, ngậm miệng yên lặng.

Chử Thanh Huy đến bên Chử Tuấn. Hai tỷ đệ thì thăm to nhỏ điều gì đó.

Lúc này Thái tử mới chậm rãi đi vào, kính cẩn hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng gọi hần đến bên cạnh mình, hỏi hần về những chuyện đồ ăn thức uống, sinh hoạt hằng ngày.

Nhìn dáng vẻ khuôn phép của đại nhĩ tử, trong lòng bà khỏi thở dài, khi còn nhỏ tiểu tử này vô cùng bướng bỉnh khiến người ta đau đầu nên bị gọi là tiểu ma vương, bất tri bất giác khi trưởng thành tính cách dần thay đổi, quả thật không khác gì được đúc ra từ khuôn mẫu khi còn trẻ của phụ hoàng nó.

Cả nhà cùng nhau dùng cơm tối, Hoàng đế gọi Thái tử vào thiên điện kiểm tra thử những gì Thái tử đã học qua. Hôm nay Chử Tuấn hao tổn không ít tinh lực, ăn cơm xong liền mơ màng buồn ngủ, Hoàng hậu gọi người đưa nó đi nghỉ ngơi, lúc này trong điện chỉ còn bà và Chử Thanh Huy.

Liễu Phiêu Như cầm một cái túi nhỏ tiến vào: "Công chúa, đây là kẹo hoa hồng của người."

Hoàng hậu nhìn thoáng qua, hiếu kì hỏi: "Sao đột nhiên lại muốn nhiều như vậy?"

Chử Thanh Huy cũng không muốn gạt mẫu hậu, thành thật nói: "Con định đem đồ cho thần võ Đại tướng quân."

Hoàng hậu khẽ nhướng, giọng vẫn không đổi, nói: "Sao con lại muốn làm thế?"

Chử Thanh Huy kéo kéo dây tua rua trên túi nhỏ, có chút ngượng ngùng nói: "Trước kia nữ nhĩ tin vào những lời đồn đại mà hiểu lầm Tướng quân, nên muốn mang kẹo hoa hồng này cho Tướng quân để nhận lỗi."

Hoàng hậu buồn cười nói: "Con nghĩ Tướng quân là tiểu nha đầu như con chắc? Người ta đã lớn như vậy rồi, sao còn thích ăn kẹo được. Huống hồ con cũng chỉ là vô tình hiểu lầm, chắc chắn Tướng quân sẽ không để ý."

Chử Thanh Huy lại nói: "Nhưng mà mẫu hậu, con vẫn phải làm gì đó thì mới có thể an tâm được."

Hoàng hậu nghe xong vẫn không nói gì.

Ngọn nến cháy phát ra âm thanh rất nhỏ, ánh nến trong điện lập loè, Hoàng hậu nhò vào ánh sáng mờ nhạt ấy, đánh giá nữ nhĩ trước mặt, rốt cuộc từ khi nào bé con nhỏ bằng hai bàn tay này, đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều không khác gì thiếu nữ như hiện tại? Trông tượng đến ngày nữ nhĩ xuất giá, trong lòng Hoàng hậu liền thấy chua xót.

Chử Thanh Huy dường như cảm nhận được tâm trạng của bà, nghi hoặc hỏi: "Mẫu hậu, người đang nhìn gì thế?"

Hoàng hậu chậm rãi bật cười: "Nhìn Noãn Noãn của ta, bây giờ đã là một đại cô nương, đợi đến đầu xuân năm sau, chuyện hôn sự của con cũng nên được đề ra rồi."

"Việc hôn sự?" Chử Thanh Huy có chút kinh ngạc, nàng biết nữ tử đến tuổi thì phải xuất giá, nhưng những năm qua chưa từng có người bên cạnh nào đề cập với nàng, cho nên dường như nàng cũng quên luôn đi chuyện này.

Hoàng hậu nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng thế, gần đây ta và phụ hoàng của con đã thương lượng qua chuyện này. Không biết trong lòng con có ý kiến gì không? Hay đã có người vừa ý chưa?"

Nếu giống những cô nương nhà khác, khi nghe trưởng bối hỏi như vậy, thì đã sớm đỏ bừng mặt, nhưng Chử Thanh Huy rất có thể vẫn chưa thật sự thông suốt, nghe Hoàng hậu nói đến việc chung thân đại sự của mình, trong lòng nàng cũng chẳng có cảm giác gì, vừa không chờ mong, lại vừa không hoảng sợ.

Nàng chỉ nhũu mày, hỏi: "Mẫu hậu, nhất định phải gả chồng sao? Con vẫn muốn ở bên cạnh phụ hoàng mẫu hậu, Thái tử ca ca và cả Tiểu Tuấn nữa."

Hoàng hậu khẽ thờ dài, sờ búi tóc của nàng, nói: "Nếu con không muốn gả, thì trên đời này cũng không có ai ép được con. Thế nhưng Noãn Noãn à, mẫu hậu vẫn hi vọng con tìm được người bạn đời cho mình. Con muốn ở bên cạnh phụ hoàng và mẫu hậu cả đời, nhưng liệu con có từng suy nghĩ đến rằng, phụ hoàng và mẫu hậu không

thế ở bên cạnh con mãi mãi được, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ ra đi trước con. Còn Hằng Nhi và Tuấn Nhi, dòng máu cốt thịt thân tình trong các con quả thực là không ngừng chảy, nhưng đến lúc hai người bọn hấn thành gia lập nghiệp, ngày sau bọn họ có thể từ nhi nữ của chính mình, thì bên cạnh con còn có ai đâu? Mẫu hậu không muốn con sống đơn độc một mình như thế."

Chữ Thanh Huy cúi đầu không nói gì

Hoàng hậu không đành lòng: "Nếu con thật sự không muốn..."

Chữ Thanh Huy lắc đầu, nói: "Mẫu hậu, con không phải vô cùng muốn, cũng như không phải vô cùng không muốn. Con chỉ là không biết, nếu phải gả đi như người nói, thì con phải gả cho ai đây?"

Hoàng hậu nhìn biểu cảm vừa hoang mang vừa buồn rầu của nàng, bà hơi sững sốt, trong lòng dù biết thương biết yêu, nhưng rốt cuộc thì cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi, bằng không sao lại hỏi chuyện như vậy?

Có điều, đây cũng xem như là cơ hội giúp nàng thông suốt.

Tâm tư Hoàng hậu xoay chuyển mấy vòng, thử nói: "Nếu đã gả, thì tất nhiên phải gả cho người quen, con xem xem mấy tên thư đồng bên cạnh Thái tử ca ca con thế nào?"

"Cố Hành Vân, Vương Húc Đông, Tạ Khai sao?"

Hoàng hậu gật gật đầu, lại nói: "Cũng không nhất thiết phải chọn mấy người bọn họ, chỉ là mấy người này, tốt xấu gì cũng lớn lên dưới mắt của ta và phụ hoàng con, nên có thể hiểu được rõ được gốc rễ con người họ, nếu con gả cho một người trong số đó, ta và phụ hoàng cũng xem như an tâm hơn một chút."

Lông mày tinh tế của Chữ Thanh Huy khẽ nhíu, nghiêm túc suy nghĩ, thật sự không tưởng tượng được mình và một người trong số đó, diễn ra cảnh tượng ân ái ái như phụ hoàng và mẫu hậu, thế nhưng mẫu hậu lại hy vọng nàng phải tìm được người bầu bạn cả đời, nàng nói: "Mẫu hậu, con phải quan sát kĩ bọn họ một phen."

Nhìn quyết tâm của nàng, dường như giống với dáng vẻ muốn lập tức tuyên phò mã cho chính mình, Hoàng hậu cười nói: "Đương nhiên phải quan sát, quan sát cho tốt, chuyện này không cần vội."

Hoàng đế kiểm tra Thái tử hơn một canh giờ mới thả người đi, lúc này cũng đã không còn sớm, Chữ Thanh Huy cùng Thái tử cáo lui.

Vĩnh Nhạc cung của Chữ Thanh Huy nằm bên cạnh Tê Phụng cung, chỉ cách nhau một con đường nhỏ, còn Đông cung của Thái tử lại cách khá xa.

Chữ Hằng đưa muội muội đến cửa đại điện, định nhìn theo bóng nàng đi vào.

Chữ Thanh Huy bỗng xoay người lại, tựa hồ giống như lần đầu tiên biết hấn, nương theo ánh sáng mờ nhạt của đèn lồng, tỉ mỉ quan sát đánh giá Chữ Hằng từ trên xuống dưới một lượt, sau đó học giọng điệu vừa rồi của Hoàng hậu, quai đán bĩu môi thờ dãi: "Ca ca cũng đã trưởng thành rồi."

Chữ Hằng không nói gì nhanh chóng lui một bước.

Chữ Thanh Huy vội vàng nói: "Ca ca à đừng đi mà, ca ca, huynh cũng sắp mười lăm tuổi rồi, đã nghĩ đến việc tìm tẩu tử cho muội chưa?"

Chữ Hằng nói: "Trời cũng không còn sớm..."

"Còn sớm còn sớm." Chữ Thanh Huy nắm lấy ống tay áo của Chữ Hằng không buông.

Chữ Hằng bắt đầu đi, thu hồi lại bước chân vừa rồi, hỏi: "Muội hỏi chuyện này để làm gì?"

"Quan tâm chuyện chung thân đại sự của ca ca chứ còn làm gì nữa."

Chữ Hằng nói: "Vẫn còn sớm, chuyện này không vội."

Chữ Thanh Huy bĩu môi: "Muội chỉ sinh sau ca ca một khắc thôi."

Có điều nàng cũng hiểu rõ, nam tử với nữ tử không thể so đo với nhau, thông thường nữ tử khoảng mười lăm tuổi là phải gả đi, còn nam tử tầm mười sáu mười bảy tuổi, thậm chí hai mươi mấy tuổi mới thành thân, cũng chẳng bị ai phản nản.

Loại chuyện thế này, Chữ Hằng cũng không biết nên nói gì, hai người đứng giữa gió lạnh trong chốc lát, hấn sờ đầu muội muội, nói: "Ca ca sẽ không làm khó dễ muội."

Hấn chỉ có một muội muội, nên sẽ không để người ta dễ dàng cướp đi, bạn bè bao năm cùng hấn lớn lên cũng không thể.

Chữ Thanh Huy nghe hấn nói như vậy, cười tủm tỉm nói: "Muội biết ngay là ca ca thương muội mà."

Nàng duỗi tay lấy túi nhỏ trên eo xuống, đưa cho Chữ Hằng: "Đây là kẹo hoa hồng của muội, cho ca ca."

Ban đầu nàng tính đem kẹo hôm nay Liễu cô cô mang tới, tặng cho thần võ Đại tướng quân, nhưng hiện tại nàng đã thay đổi chủ ý, quyết định cho ca ca một ít, ngày mai lại cho Tiểu Tuấn mấy viên.

Bọn họ là đôi huynh muội long phụng thai tuy có rất nhiều điểm không giống nhau, nhưng có một điểm vô cùng giống, chính là hai người đều thích ăn đồ ngọt, đặc biệt là kẹo hoa hồng. Nhưng sau khi Chữ Hằng tuổi càng ngày càng lớn, tự cảm thấy muốn giữ sự uy nghi của bậc đế quân kế vị, nên đoạn tuyệt với bánh kẹo ngọt ở Đông cung, mọi người đều cho rằng hấn đột nhiên đổi tính. Chỉ có Chữ Thanh Huy biết ca ca nàng không hề thay đổi, ngày thường nhét cho hấn vài viên đường vào điểm tâm, Thái tử ca ca đã dù bận tâm đến thể diện, nhưng cũng vẫn muốn thỏa mãn ao ước ăn uống của hấn.

Chữ Hằng nhận lấy túi, cho vào ống tay áo, xem như không có việc gì, nói, "Trở về nghỉ ngơi đi, ca ca phải đi rồi."

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm tạm biệt hẳn.

Buổi chiều ngày thứ hai, Chữ Thanh Huy lại mang theo hộp thức ăn đến Hàm Chương điện, vẫn như cũ chờ đến khi võ khóa nghỉ ngơi, mới đi vào võ trường.

Diêm Mặc giống như hôm qua, vẫn một thân y phục đen, ngồi bên cạnh bàn đá lau đoàn kiếm.

Chữ Thanh Huy thấy, đoàn kiếm kia đã sạch bong đến nỗi có thể soi được, nhưng không biết vì sao hắn còn muốn ra sức lau như vậy.

Nàng cũng không hỏi nhiều, tự mình mang điểm tâm sang, khác với hôm qua, hôm nay trên đĩa còn có một chiếc túi nhỏ tinh xảo.

Nàng thấy Diêm Mặc liếc nhìn túi nhỏ kia một cái, liền giải thích nói: "Bên trong trong là kẹo hoa hồng, hương vị thật sự không tệ, tiên sinh có thể nếm thử."

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, Diêm Mặc dường như nhìn chằm chằm vào chiếc túi kia trong chốc lát, mới gạt đầu, giọng điệu vẫn cứ mang theo vài phần lạnh nhạt nói: "Đa tạ."

Chữ Thanh Huy không hề quấy rầy đến hắn, đi đến bên Thái tử và mọi người.

Vương Húc Đông thấy nàng đến, tiến lên chào hỏi, cười hi hi nói: "Công chúa, tiểu dân cả gan xin công chúa ngày mai hãy mang chút điểm tâm mặn tới, ăn ngọt nhiều đến nỗi rằng ta muốn rụng luôn rồi."

Tính cách hắn từ trước đến nay là như thế, nên Chữ Thanh Huy cũng không cảm thấy bị mạo phạm, gạt đầu, nói: "Được."

Vương Húc Đông vui vẻ, "Đa tạ công chúa."

Chữ Thanh Huy lại quay đầu hỏi Cố Hành Vân "Khẩu vị người thích là gì?"

Cố Hành Vân đang uống trà, nghe nàng hỏi chuyện, vội buông chén trà xuống, tao nhã cười: "Như hôm nay đã là tốt lắm rồi, công chúa đừng lo lắng."

Chữ Thanh Huy gật gù đầu, lại hỏi Tạ Khải: "Người thì sao?"

Tạ Khải vốn ít nói, với câu hỏi của Chữ Thanh Huy, rốt cuộc cũng nói nhiều hơn mấy chữ, "Hương vị nhạt lại một chút thì càng tốt." Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, "Đa tạ công chúa."

Chữ Thanh Huy như suy tư gì đó mà gật gù đầu.

Chữ Hằng thấy muội muội hỏi một vòng, nhưng lại không hỏi mình, không khỏi ho nhẹ hai tiếng.

Chữ Thanh Huy lập tức nhìn sang, quan tâm nói: "Ca ca làm sao vậy? Có phải bị cảm lạnh rồi không?"

Tuy rằng vấn đề nàng hỏi cùng với những gì trong suy nghĩ hắn không trùng khớp, nhưng Chữ Hằng vẫn hơi đắc ý liếc mắt nhìn ba người bọn Vương Húc Đông, nói: "Không có việc gì, Noãn Noãn không cần lo lắng."

Hôm qua muội muội hỏi qua hắn về vấn đề thành thân đại sự, hắn quay về cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện, nhưng tên thư đồng bên cạnh hắn, vô cùng có khả năng sẽ lấy Noãn Noãn.

Thái tử cảm thấy rất khó chịu, muội muội rồi sẽ bị người ta cướp đi. Vì thế hôm nay, hắn không tự giác đưa tầm mắt, nhìn quét qua những thư đồng kiêm bạn bè của mình, với ý đồ muốn cạy gốc tường của bọn họ.

Mấy người Vương Húc Đông tự thấy vô cùng vô tội.

Chữ Thanh Huy hỏi khẩu vị của bọn họ, cũng không phải là vô duyên vô cớ mà hỏi, ngày hôm qua nàng nói Hoàng Hậu sẽ quan sát một lượt, nên hôm nay lập tức phải thực hiện.

Nàng cảm thấy, hai người muốn bên nhau, quan trọng nhất, chính là có thể cùng ăn một nơi, nói cách khác là, khẩu vị của họ phải gần giống nhau mới được.

Vừa rồi sở dĩ nàng không hỏi Thái tử ca ca. Là bởi vì nàng đã sớm biết ca ca cùng khẩu vị với mình, thích ăn đồ ngọt, chỉ là không muốn cho người khác biết mà thôi.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, bọn họ lại tới giữa sân luyện tập, Chữ Thanh Huy không lập tức rời đi, mà đứng ở gần đó cẩn thận đánh giá những người bên cạnh Thái tử... Nàng đã nói muốn quan sát, thì nhất định phải quan sát thật tốt.

Chữ Hằng thấy muội muội không rời đi, chính hắn liền cảm thấy kỳ quái, theo hướng tầm mắt của nàng chính là nhìn những người bên cạnh mình, rồi lại nghĩ đến suy đoán tối hôm qua, trong lòng lập tức cảnh giác, vì thế hắn càng chạy nhanh hơn, dùng ánh mắt quét qua ba người Vương Húc Đông, Cố Hành Vân, Tạ Khải, trong lòng rất tức giận... Ta xem các người là bằng hữu, vậy mà các người lại muốn lừa muội muội của ta đi!

Vài tên thư đồng khác hết sức trầm mặc, bọn họ đều cảm nhận được sự quý dị không khí. Vì võ sư phò lạnh như băng thì không cần phải nói, dù sao cũng đã quen. Thái tử thì không biết vì sao, vẫn luôn tức giận mà nhìn bọn họ chằm chằm. Càng làm cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ, thậm chí còn cảm thấy phía sau sống lưng lạnh vô cùng, vì cảm nhận được ánh mắt của Công chúa dường như đang chăm chú ước lượng gì đó mà nhìn họ.

Nói thật thì, bọn họ đều đã mười mấy tuổi, đang ở độ tuổi đẹp nhất, nên đối với một vị Công chúa có dung mạo mỹ lệ, tính cách lại hoà đồng, nếu nói trong lòng của những thiếu niên này một chút tình cảm cũng không có, thì nhất định là giả.

Nhưng muốn ở bên Công chúa cũng không phải là chuyện đơn giản và dễ dàng như vậy, vì mỗi một gia tộc đều có rất nhiều suy tính riêng, huống hồ Công chúa chưa chắc gì coi trọng bọn họ, bởi vậy từng người một, đều đem tâm tư của chính mình giấu kín.

Ngày thường thái độ của Công chúa đối với bọn họ rất bình thường, chưa bao giờ hiện ra một tia hứng thú, không biết vì sao hôm nay, năm lần bảy lượt lại đánh giá bọn họ, làm cho mấy người bọn họ có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút điểm hoảng hốt, nhưng mặc kệ là như thế nào, đều theo bản năng mà thể hiện hết sức mình.

Chữ Thanh Huy nhìn trong chốc lát, nhủ mảy buồn rầu mà rời đi.

Sau khi võ trường tan học, đều có cung nhân vào dọn dẹp.

Võ sư phó đi trước rời khỏi bàn đá, giống như hôm qua, hai đĩa điểm tâm trên bàn dường như chưa từng động đến, chỉ có bóng dáng của chiếc túi nhỏ kia là không thấy đâu.

Dao: một lần nữa, ảnh lại đi sưu tầm túi của chị = _ =

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Túi tiền

Edit: Pi sà

Beta: Quanh

Bên trong phủ tướng quân rất lạnh lẽo, cả tòa phủ đệ ngoài trừ Diêm Mặc ra cũng chỉ có hai ba người quét tước giặt quần áo nấu cơm, không phổ trương như những quý phủ khác, tách biệt một mình một cõi.

Lúc này chỉ có chính viện còn lộ ra một ánh nến.

Diêm Mặc mới vừa rửa mặt xong, ngồi ở trước bàn, trên tóc còn đọng nước. Vì đã vào đầu mùa đông nên ban đêm đã khá lạnh, nhưng trên người hắn chỉ mặc một bộ xiêm y màu đen mỏng manh. Xem ra hắn rất thích màu đen, mà ngay cả áo trong cũng là màu đen, không có hoa văn trang trí, cũng giống như gian nhà này, vô cùng mộc mạc. Nhưng trong tay hắn lại cầm một cái túi tiền tinh xảo rất không phù hợp với một nơi đơn sơ như nơi này.

Túi tiền kia có màu hồng đào – màu các thiếu nữ yêu thích nhất, phía trên thêu một gốc cây đào, hai con chim hỷ tước (*), kích thước của túi chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay nữ tử, bị hắn cầm trong tay, càng thêm nhỏ nhắn tinh xảo.

(*) Ảnh đầu chương là ảnh đôi chim hỷ tước.

Dưới ánh nến, khuôn mặt hắn càng hiện rõ đường nét, mặt mày lạnh lùng, nhìn túi tiền trước mặt không chút chớp mắt. Hắn trầm mặc như bức tượng thạch cao, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc sau hắn mới có động tĩnh, đứng dậy đi đến ngăn tủ trong phòng, lấy ra một cái tay nải màu đen.

Tay nải này là món hành lý duy nhất mấy năm trước hắn mang theo khi tiến đến kinh thành, lúc ấy chỉ đem theo một bộ quần áo để tắm rửa, vài món đồ tùy thân, trong đó có cả cái chủy thủ mà hắn ngày ngày chà lau.

Chủy thủ đó là lễ vật đầu tiên hắn nhận được sau khi tiến vào sư môn, nhưng vị sư huynh đưa hắn lễ vật này đã qua đời từ mấy năm trước, ngay cả hài cốt cũng không tìm được.

Hắn vuốt tay vào trong tay nải sờ soạn một lúc rồi lấy ra một cái túi tiền. Kích thước, chất liệu và đường may của túi tiền kia so với túi tiền mà hắn đang cầm trên tay giống nhau như đúc. Chỉ là túi tiền hắn đang cầm nhìn có vẻ cũ, vì nó đã có từ rất nhiều năm rồi.

Hắn đặt hai túi tiền ở cùng một nơi, rồi im lặng nhìn chăm chăm hồi lâu. Sau đó lấy chủy thủ trên người ra, ngồi dưới ánh đèn chậm rãi lau nó.

Gió càng rét lạnh, nửa đêm, từ không trung rơi xuống trận tuyết đầu mùa.

Hôm sau, khi Chữ Thanh Huy tỉnh lại đã thấy khung cảnh bên ngoài là một màu trắng xóa, sáng sớm phải đi thỉnh an Hoàng Hậu. Sau khi thỉnh an về, nàng khoác tấm thảm dày tựa bên cửa sổ, ngắm nhìn trận tuyết đầu mùa bên ngoài.

Tía Tô bỏ than mới vào trong lò sưởi bát bảo, khi ngẩng đầu lên thấy nàng đưa tay ra đón lấy bông tuyết, không khỏi bất đắc dĩ nói: "Công chúa, cẩn thận bị cảm lạnh, nếu để nương nương biết lại bắt người uống trà gừng."

Chữ Thanh Huy nhớ tới tách trà gừng vừa cay vừa nóng thì vội rút tay về, cười cười lấy lòng với Tía Tô: "Tô Tô, người đừng mách lại với mẫu hậu nha."

Tía Tô đem lò sưởi nhét vào trong tay nàng, lại kéo tấm quần quanh nàng thật chặt: "Nếu công chúa không đưa tay đón bông tuyết nữa, thì tất nhiên nó sẽ không nói. Hôm nay trời lạnh như vậy, buổi chiều cứ để nó đi đưa hộp thức ăn đến võ trường, công chúa đừng ra cửa nhé?"

Hai tay Chữ Thanh Huy ôm lò sưởi, cảm nhận được một luồng hơi ấm truyền từ lòng bàn tay vào người, thoải mái thở dài một tiếng, nàng neho hai mắt lại, rút người vào ấm như một con mèo nhỏ lười biếng.

Nàng lắc đầu, nói: "Ta và người cùng đi."

Mẫu hậu muốn nàng tìm một Phò mã, nàng còn phải tiếp tục quan sát thêm.

Tía Tô thấy nàng ý nàng đã quyết nên cũng không khuyên nhủ thêm, chỉ khoác áo dày thêm cho nàng.

Nếu Đế Hậu đã chuẩn bị tuyển phò mã cho công chúa, thì khi triệu kiến các mệnh phụ, Hoàng Hậu cũng thân nhiên đề lộ ra vài câu.

Vì thế mà rất nhanh sau đó, đám vương công sĩ tộc (*) nhà quan lại trong kinh thành đều biết được tin tức này. Gia tộc nào có nam nhi vừa độ tuổi cũng đều nổi lên tâm tư.

(*) Sĩ tộc: Dòng dõi học hành làm quan.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Chử Thanh Huy đều đưa hộp thức ăn đến Hàm Chương điện.

Vì tuyết rơi nên nơi giảng bài của võ khóa dời từ bên ngoài vào trong nhà, lúc bọn họ đi học thì nàng chờ ở Noãn các, thường thường nhìn qua khe hở giữa các hoa văn khắc trên cửa sổ mà đánh giá đám người giữa sân.

Ban đầu, đám người Cổ Hành Vân còn kỳ quái hành vi này của nàng, sau lại từ chỗ trường bối mà biết được ý định của bệ hạ và nương nương, lúc này mới hiểu ra.

Trong lúc nhất thời, mấy người trong lòng vừa mừng vừa lo, nhưng đều có ý hay vô tình, từng người trong bọn họ đều âm thầm muốn phân cao thấp, ở trước mặt Chử Thanh Huy, biểu hiện cũng chủ động hơi vài phần.

Sau mười ngày quan sát, Chử Thanh Huy chưa bao giờ nói điều gì với người ta. Tuy rằng Hoàng Hậu tò mò về suy nghĩ của nàng, nhưng nếu trước đó bà đã nói không vội, thì hiện tại cũng sẽ không thúc giục nàng. Ngược lại Thái tử có chút không kiềm chế.

Buổi tối cùng ngày, hai người cùng nhau đi ra từ Tê Phụng Cung, Thái tử nhìn không được hỏi: "Noãn Noãn, về chuyện tuyển phò mã, muội có ý tưởng gì không?"

Chử Thanh Huy lắc đầu, hỏi lại hắn: "Ca ca cảm thấy sao?"

Thái tử trầm mặc một chút, thật lòng mà nói, tuy rằng hắn khó chịu vì có người sẽ tới giành muội muội với hắn, nhưng nếu Noãn Noãn buộc phải gả cho người ta, thì quả thật vài tên thư đồng của hắn ưu tú hơn rất nhiều so với những công tử khác trong kinh thành. Mặc kệ là gia thế, nhân phẩm, hay là tài học, bọn họ đều xuất sắc hơn đám bạn cùng trang lứa.

Hắn thẳng thắn thành khẩn nói: "Cổ Hành Vân, Vương Húc Đông và Tạ Khải, bọn họ nổi bật hơn những người khác."

Chử Thanh Huy có hơi mơ hồ, tuy mấy ngày nay nàng nói là muốn quan sát, nhưng chính nàng cũng không rõ lắm rốt cuộc phải quan sát về phương diện nào. Nếu nhìn từ sở thích ăn uống, nàng và Cổ Hành Vân cũng khá giống nhau. Nếu muốn xem tính cách, Vương Húc Đông hài hước, Cổ Hành Vân văn nhã, Tạ Khải kiêu kỳ. Nếu nói tướng mạo, trong ba người này thì Cổ Hành Vân là anh tuấn nhất, nhưng Vương Húc Đông và Tạ Khải cũng không kém.

Nàng nhìn tới nhìn lui, chỉ phải ra một cái kết luận, tất cả mọi người đều khá tốt. Nhưng nếu hỏi nàng phải gả cho ai, muốn gả cho ai, nàng một chút ý tưởng cũng không có.

Chử Hằng nghe được liền nhủ mảy. Nếu muội muội hắn thích người nào, hoặc là đều thích cả ba người, như vậy thì còn dễ xử, chỉ cần chọn một trong ba người là được, dù sao theo như mấy hôm nay hắn quan sát, thấy ba tên nhãi kia đều mơ tưởng đến muội muội hắn. Nhưng hôm nay tựa hồ như muội muội đều không thích người nào, cái này thật làm khó người ta mà.

Mà hắn đối tình yêu nam nữ cũng không có chút kinh nghiệm nào, nghĩ tới nghĩ lui không biết làm sao mới phải, chỉ phải tạm thời buông.

Mấy ngày sau, rốt cuộc Hoàng Hậu dò hỏi Chử Thanh Huy kết quả mà mấy ngày nay nàng quan sát được.

Chử Thanh Huy đem chính những ý nghĩ của mình nói ra.

Hoàng Hậu nhíu mày nghĩ ngợi, rất nhanh đã tìm ra được vấn đề. Noãn Noãn và mấy tên thiếu niên kia đã quá quen thuộc, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trước kia đã không thích ai, tất nhiên hiện giờ cũng sẽ không vô duyên vô cớ động tâm với bọn họ. Nói tới nói lui, vẫn là thiếu một cơ hội, nếu tiếp tục để cho bọn họ không nóng không lạnh ở chung như vậy, chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không có biến hóa gì.

Bà suy nghĩ, vuốt ve đầu nữ nhi, nói: "Con có muốn ra cung nhìn xem không?"

Hai mắt Chử Thanh Huy liền sáng ngời, vội ngắt đầu hỏi: "Mẫu hậu cho phép con ra cung?"

Đã lớn như vậy rồi, ngoài trừ dịp mỗi năm đi hành cung tránh nóng ra, thì cơ hội nàng ra cung có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trong đó có một hai lần là nàng giả thành người hầu lên đi theo Thái Tử ra ngoài, đáng tiếc mới ra đến cửa cung, đã bị người của phụ hoàng bắt trở lại.

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu. Bà biết ngày hưu mộc mỗi tháng, Mặc Hương lâu trong kinh thành sẽ tụ tập rất nhiều người đọc sách, ngâm thơ luận họa, so đầu tài học (*), mấy người Cổ Hành Vân đã bộc lộ tài năng ở đó. Dù Thái Tử chưa ra tay, nhưng cũng thường xuyên cài trang đi vào, nghe những học tử khắp nơi luận đàm.

(*) Tài năng và học vấn.

Bà muốn đề lần này Thái Tử dẫn muội muội cùng đi, để Noãn Noãn nhìn những thiếu niên đó tỏa sáng tài năng, không giống bộ dáng thận trọng giấu mình khi ở trong

cung, có lẽ có thu hoạch gì đó không biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xuất cung

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Hôm nay là ngày Hưu mộc[1] nên Chử Thanh Huy đặc biệt dậy sớm, rửa mặt xong, nàng hưng phấn để Tía Tô cải trang thành bộ dạng nam tử cho mình.

[1] Lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là “hưu mộc nhật”. (Theo Từ điển Hán Nôm)

Nàng có dung mạo mỹ lệ vô song, mặt mày có vài phần hồn nhiên, khi khoác nữ trang thì xinh đẹp vạn phần, nhưng mặc nam trang lại không giống nam nhi chút nào. Cũng may Tía Tô khéo léo, bôi bôi trát trát trên mặt nàng một hồi khiến nàng có thêm vài phần khí chất anh tuấn, trông không còn yếu đuối giống như lúc trước nữa.

Chử Thanh Huy búi tất cả tóc lên, còn mặc cẩm bào [2], trên tay nàng cầm thêm cây quạt xếp của Thái tử, nhìn qua cũng có chút khí khái nam nhi. Tía Tô cười nói: "Hôm nay Công chúa xuất cung, nói không chừng có tiểu thư nhà nào nhìn trúng người cũng nên."

[2] Cẩm bào: áo dài bằng gấm, ống tay rộng của quan lại thời phong kiến.

"Tốt nhất là một tỷ tỷ xinh đẹp". Chử Thanh Huy xoay người trước gương tròn vài vòng, lúc này mới vui vẻ đến Tê Phượng Cung thỉnh an.

Hôm nay Hoàng Đế không cần thượng triều, khi Chử Thanh huy tới thì Thái tử cùng Nhị Hoàng tử đã đến, đang ở trong điện nói chuyện với Đế Hậu. Nghe tiếng nàng đi vào, mấy người đồng loạt quay ra, ngăn người. Chử Thanh Huy phẩy phẩy cây quạt rồi tiến đến thỉnh an.

Hoàng Hậu thất thần, nói: "Đứa nhỏ này, làm mẫu hậu sợ nhảy dựng, thiếu chút nữa cho rằng năm đó mẫu hậu sinh song thai nam chứ không phải long phượng thai."

Chử Tuấn nhảy từ trên ghế xuống chạy vòng vòng quanh nàng, ngạc nhiên hỏi: "Thực sự là A tỷ sao?"

Chử Thanh Huy sờ sờ đầu nó, cười hi hi: "Hôm nay kêu là Nhị ca, không được kêu là A tỷ đâu."

"Nhưng... tỷ chính là A tỷ, không phải ca ca..." Chử Tuấn hoang mang nhăn đôi mày.

Hoàng hậu cười cười: "A tỷ thì A tỷ đi, đừng để đệ đệ con khó xử, kêu con Nhị ca sau này sẽ quen không sửa được"

"Vâng". Chử Thanh Huy gật đầu, lại hưng phấn đến chỗ Hoàng đế với Thái tử hỏi: "Phụ hoàng, Thái tử ca ca, hai người xem con cải trang có giống nam nhi không?"

Hoàng đế dung túng nói: "Quả thật rất giống nam nhi".

Trong lòng Chử Thanh Huy càng thêm đắc ý.

Ăn xong bữa sáng, Hoàng hậu kéo Chử Thanh Huy lại căn dặn rất nhiều chuyện, nói nàng ra ngoài phải cẩn thận, không được gây chuyện, còn bảo Thái tử phải trông chừng nàng, lúc này mới cho hai người xuất cung.

Ngoại trừ bọn họ, lần ra cung này còn có cả Tía Tô và nội giám bên cạnh Thái tử. Phúc Hải giả dạng người hầu, đoàn người liền cùng nhau ra ngoài cung.

Đã là cải trang thì không thể dùng tên thật, năm đó Hoàng đế còn trẻ khi xuất cung đã dùng họ Lục, hiện giờ Thái Tử tiếp tục sử dụng, xưng Lục đại công tử, Chử Thanh Huy cũng gọi theo hẩn, xưng Lục nhị công tử.

Đứng ở con đường lớn nhất kinh thành, thứ hấp dẫn Chử Thanh Huy không phải là dòng người tấp nập tới lui, không phải những cỗ xe ngựa phồn hoa, mà là gánh kẹo hồ lô trên vai người bán hàng rong, tay của những người thợ nhào nặn ra những món đồ chơi làm bằng đường, ở bên cạnh còn có một nồi to hạt dẻ xào, thật sự rất thú vị.

Nàng đứng ở bên đường thấy người bán hồ lô đi qua, người mùi liền bước theo vài bước, lại thấy bên này có nồi bánh bò (*) mới ra lò, liền chạy ra trước quán, hít sâu hai cái, một bộ dạng thèm nhỏ dãi.

(*) Tên gốc là bánh xốp đường trắng nhưng để bánh bò nghe cho thân thuộc, vì chúng cùng là một loại bánh thôi.)

Nàng ở chỗ này chạy tới chạy lui, Thái tử sợ mất mặt đành đứng từ xa nhìn, còn Tía Tô phải chạy theo phía sau nàng. Bà lão bán bánh có gương mặt hiền từ, thấy nàng đứng trước quán chạy tới chạy lui, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Bánh bò mới ra lò, mềm mại ngọt ngào, tiểu công tử có muốn mua thử hai cái không?"

Chử Thanh Huy nhìn lò bánh trước mặt có hơi nóng bốc lên, quần bách sờ sờ túi tiền... nhưng bên trong không có bạc.

Nàng biết ngoài cung muốn mua bất cứ thứ gì cũng phải dùng bạc để trao đổi, nhưng đây là lần đầu nàng ra ngoài, không hề có kinh nghiệm nên căn bản không đem bạc theo.

Nàng liếc qua toàn thân, chỉ vào ngọc bội đeo trên người rồi nhỏ giọng hỏi Tía Tô: "Tô Tô, người nói cái ngọc bội này có thể đổi lấy bạc không?"

Tía Tô thấy nàng chạy đi chạy lại, cái gì cũng muốn mua, dờ khóc dờ cười nói: "Nô... Tiểu nhân có bạc ạ".

Chữ Thanh Huy trước mắt sáng ngời: "Tô Tô, người thực lợi hại, mau cho ta mượn một ít, sau khi về cung ta sẽ trả lại cho người."

Tía Tô không để bụng: "Công tử với tiểu nhân còn nói chuyện tiền nong làm gì? Ngài muốn ăn bao nhiêu cái?"

"Bốn... à không, tám cái". Nàng muốn đem về cho phụ hoàng, mẫu hậu cùng đệ đệ nếm thử.

Tám cái bánh lớn, tổng cộng mười văn tiền, Tía Tô đưa một góc bạc vụn, bà lão nhanh nhẹn gói bánh lại rồi lại trả lại cho Tía Tô rất nhiều tiền thừa.

Chữ Thanh Huy nhanh chóng nhận gói bánh nóng hổi hấp, tò mò nhìn đồng tiền thừa trong tay Tía Tô, một ít bạc vụn đã có thể đổi nhiều đồ vật như vậy, nàng nhớ trong tư khố còn có rất nhiều nguyên bảo!

Nàng không đợi được cầm cái bánh lên cắn một cái, trong miệng lập tức có vị ngọt ngào tỏa ra, tuy không bằng điểm tâm tinh xảo trong cung, nhưng lại có hương vị riêng, tức khắc nàng thấy thỏa mãn mà neho đôi mắt lại.

Nàng lại chạy về bên phía Thái tử đưa cho hắn một cái bánh.

Thái tử bất đắc dĩ phải cắn cái bánh, cố gắng giữ hình tượng, trừng mắt nhìn nàng một cái.

Chữ Thanh Huy lại đưa cho Tía Tô và Phúc Hải mỗi người một cái bánh, dư lại bốn cái liền kêu Phúc Hải cầm chút nữa mang về cung.

Biết Tía Tô mang theo bạc, nàng cũng không cần nhịn nữa, dọc đường có cái gì ăn được đều phải mua, nàng ném trước một miếng, nếu được thì cho Thái tử một miếng, lại cho Tía Tô và Phúc Hải mỗi người một cái, phần còn lại liền đem về cung.

Vốn dĩ là họ ăn sáng xong mới xuất cung, hiện tại ăn từ đầu phố đến cuối phố, tuy sức ăn của Thái tử rất lớn nhưng giờ lại có chút khó tiêu, xa xa đã thấy được biển hiệu Mặc Hương lâu thì trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

Ngược lại, người bình thường ăn ít như Chữ Thanh Huy đến bây giờ còn chưa hết thèm.

Tòa lâu này có tên là Mặc Hương lâu [3], vừa vào trong, quả nhiên đã thoang thoảng truyền tới mùi hương của giấy mực, tốp năm tốp ba thư sinh lui tới tán gẫu, ai nấy đều có khí chất nho nhã và hơi thở của người có học.

[3] Mặc (墨) ở đây có một nghĩa là mực.

Lầu một là sảnh đường trống trải, trên bốn vách tường treo rất nhiều thơ từ thi họa, nghe Chữ Hằng giới thiệu đó là tác phẩm của những thủ khoa.

Nàng ngửa đầu cẩn thận quan sát, bỗng nghe được có người gọi Lục huynh, mà giọng nói kia có chút quen thuộc. Nàng quay đầu lại, là Vương Húc Đông đang đứng ở lan can lầu hai đón tiếp bọn họ.

Vương Húc Đông thấy nàng, đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi sau đó ngạc nhiên há to miệng, lắp bắp nói: "Công, công..."

Chữ Thanh Huy cười giảo hoạt với hắn, nói: "Tại hạ là Lục nhị công tử. "

"Lục nhị công tử..." Trong giọng nói của Vương Húc Đông có hơi bối rối.

Chữ Hằng âm thầm lắc đầu, không chỉ bọn họ cảm thấy bối rối, mà chính hắn tâm tình cũng rất vi diệu. Tự mình mang theo muối muối tới chọn muối phu tương lai, lại chính tay đem muối muối mình gả đi, cảm giác này cũng không tốt gì mấy.

Lên lầu hai, Cổ Hành Vân và Tạ Khải đã tới, ngoài ra còn có mấy người trẻ tuổi mà Chữ Thanh Huy không hề biết.

Khi Cổ Hành Vân và Tạ Khải thấy Chữ Thanh Huy cũng rất bất ngờ.

Chữ Hằng sợ họ làm lộ chuyện nên đã lên tiếng trước: "Đây là tiểu đệ của tại hạ".

Lại giới thiệu cho Chữ Thanh Huy vài người.

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm chào hỏi bọn họ, mọi người hòa khí đáp lễ.

Lúc sau, mấy người tiếp tục hàn huyên về đề tài vừa nãy, Chữ Thanh Huy cũng không tham dự mà nhàm chán nhìn xung quanh.

Lầu hai Mặc Hương lâu dùng thủ pháp khắc họa để chạm rỗng những tấm bình phong, cũng nhìn theo hướng đó là các gian phòng, một mặt của gian phòng hướng ra ngoài hành lang, một mặt khác hướng ra cửa sổ, ngoài cửa sổ chính là khung cảnh đường phố tấp nập.

Nàng ngồi sát bên cạnh cửa sổ, phía đối diện trống trải, vừa lúc thuận tiện đánh giá.

Đám người trong lầu đang đọc sách, bỗng nhiên nàng kêu lên một tiếng. Vương Húc Đông ngồi bên cạnh nàng, nghe được thanh âm liền nhỏ giọng hỏi: "Nhị công tử làm sao vậy?".

Chữ Thanh Huy mới lạ hỏi: "Ta vừa thấy hai nữ tử đi qua".

Vương Húc Đông ngẫm nghĩ, nói: "Chắc là Thẩm gia đại tiểu thư, nàng nổi tiếng có tài, thường xuyên lui tới đây".

Chữ Thanh Huy trong lòng bội phục: "Nàng ta cũng thật lợi hại".

Chính nàng cảm kỳ thi họa đều biết chút ít, cũng làm được vài ba câu thơ, nhưng những cái đó so sánh với những người tài chân chính đúng là mưa riu qua mắt thợ. Vị Thẩm gia đại tiểu thư kia thường xuyên lui tới đây, còn được mọi người biết đến, thật đúng là tài năng.

Vương Húc Đông lên tiếng, trong lòng không nhịn được tò mò: "Sao hôm nay Lục nhị công tử lại đến đây".

Chữ Thanh Huy phẩy phẩy cây quạt nhưng lại bị gió làm cho ớn lạnh khẽ run lên, may thay không ai chú ý, nàng ngượng ngùng buông cây quạt xuống, nói: "Rảnh rồi không có việc gì làm nên ra ngoài đi dạo một chút".

Trong lòng Vương Húc Đông thầm nghĩ, từ trước đến giờ chưa bao giờ hắn thấy công chúa ra cung, hiện giờ có tin công chúa kén phò mã lại thấy nàng ra ngoài, hai việc này hẳn là có quan hệ.

Hắn lại nghĩ trong thời gian này công chúa đang quan sát bọn họ, tìm bằng cách đập mạnh, công chúa quả thật là chú ý đến bọn họ! Chỉ là không biết trong lòng nàng, mình ở vị trí nào.

Phụ thân hắn là võ tướng, hàng năm đều đóng quân bên ngoài, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì tương lai hắn sẽ nối tiếp phụ thân bước trên con đường này. Bên ngoài mang binh đánh giặc sợ nhất là bị mưu hại, hoặc là quân lương bị khấu trừ, nếu hắn có thể trở thành phò mã, Binh Bộ Hộ Bộ kia, có cho chúng mười lá gan cũng không dám làm trò thiếu đúng đắn sau lưng Vương gia.

Không tính một phần lợi ích kia, chỉ cần có được công chúa, hắn sẽ có một cuộc sống sung túc.

Hắn hy vọng có thể cưới được công chúa, nhưng mộng tưởng này lại có nhiều khó khăn, hiện tại công chúa có rất nhiều người để lựa chọn, hắn lại nghĩ tới người vô tính cạnh tranh nhất... Hắn liếc mắt sang Cố Hành Vân.

Cố Hành Vân là công tử duy nhất của Cố gia, ngoại hình anh tuấn, văn phong nổi bật, ôn tồn lễ độ, trong kinh thành này sợ là một nửa thiếu nữ đều có tâm tư với hắn.

Vương Húc Đông không thể không thừa nhận hắn so với mình ưu tú hơn hẳn. Đến Tạ Khải, cái miệng ngọt kia cũng làm hắn cảm nhận được sự uy hiếp.

Lúc này Cố Hành Vân lúc này cũng nhìn qua Chữ Thanh Huy, còn Chữ Thanh Huy lại đang xuất thần, không chú ý tới ánh mắt của hắn.

Cố Hành Vân đành phải thu hồi ánh mắt.

Hôm nay chủ đề thơ và họa vừa Mặc Hương là "Tuyệt", có thể ngâm thơ cũng có thể họa về tuyết, mọi người đều phổ giấy bút, viết ra tác phẩm.

Chữ Thanh Huy cũng tò mò đứng lên xem qua một lượt, nhìn Thái Tử làm thơ, nhất thời nhũn mảy lại. Tuy rằng bản lĩnh của nàng không cao, nhưng cũng biết thưởng thức quan sát, nhìn thấy lần này Thái tử làm thơ liền biết hắn không dốc hết toàn lực.

Trong lòng nàng chợt hiểu ra, khó trách trong nhóm người này Thái tử ca ca lại không có tiếng tăm gì, hóa ra là do cố ý che giấu. Nếu Thái Tử thể hiện hết bản lĩnh, so với Cố Hành Vân thì thanh danh chỉ cao hơn chứ không thấp, nhưng đến lúc đó cũng khó che giấu được thân phận, như bây giờ là tốt nhất.

Viết xong phải đợi xem xét, trừ Chữ Thanh Huy, bọn họ đều ngồi trong gian phòng. Thơ của Cố Văn Hành tốt nhất, Thái Tử không phải tốt nhất nhưng cũng không phải tệ nhất.

Cuối cùng, quả thật là Cố Văn Hành cùng một người đọc sách ở gian phòng kế bên tranh thủ khoa. Hai tác phẩm được đọc cho mọi người nghe để bình phẩm. Kết quả Cố Hành Vân vẫn cao hơn một chút, mọi người đều tới chúc mừng.

Tuy từ trước đến nay Cố Hành Vân đều trầm ổn nhưng vẫn là thiếu niên, lúc này cũng có đôi chút hăng hái đắc ý.

Người đọc sách ở gian phòng kế bên lại đây muốn kết giao, đã nghe qua thanh danh của Cố Hành Vân, thờ dài nói: "Không hổ là tiểu công tử của Cố gia, tại hạ tâm phục khẩu phục."

Cố Hành Vân nghe xong lời này, vẻ tươi cười trên mặt càng thêm đậm. Vương Húc Đông liếc thấy, đang suy tư gì đó.

Thấy bọn họ khen tới khen lui, Chữ Thanh Huy không muốn nghe nữa, nhìn ra cửa sổ ngắm đường phố cùng dòng người lui tới. Tía Tô nhẹ giọng hỏi: "Công tử, người có lạnh không?".

Chữ Thanh Huy nhìn chính mình đã được choàng lông tơ, nói: "Quá ấm áp. Khoan, Tô Tô, người nhìn xem người kia có phải là Đại tướng quân không?".

Tía Tô lộ đầu ra nhìn xung quanh, hỏi: "Công tử, ở nơi nào?"

"Người xem, ở góc đường bên kia, người mặc quần áo màu đen".

Tía Tô hí hóp mắt nhìn kỹ, vất vả lắm mới thấy một bóng người, khẽ thở dài: "Ánh mắt của công tử cũng quá tốt rồi."!

Chữ Thanh Huy đắc ý lắc đầu, hướng ra cửa sổ nhìn Diêm Mặc, thấy hắn mắt nhìn thẳng bước đi, có vẻ như muốn ra khỏi thành, không khỏi nghi hoặc:

"Hắn là muốn đi đâu? "

Tĩa Tô lắc đầu: "Tiểu nhân cũng không biết".

Đang nói chuyện thì Diêm Mặc càng lúc càng gần, hần đi đến Mặc Hương lâu, Chử Thanh Huy há hốc mồm, nhanh miệng gọi: "Tướng quân, tướng quân....."

Tĩa Tô nói: "Giọng của công tử quá nhỏ, tướng quân không nghe đâu, hay để tiểu nhân kêu giúp công tử".

Chử Thanh Huy lắc đầu: "Đừng, ta là tùy tiện kêu vậy thôi, nếu hần nhìn lên thật thì ta cũng không biết nói gì đâu".

Tĩa Tô buồn cười, kêu người ta mà cũng có loại tùy tiện kêu.

Giọng của Chử Thanh Huy rất nhỏ, chỉ có nàng và Tĩa Tô nghe thấy, nhưng Diêm Mặc ở dưới cửa sổ lại nhạy cảm nghe thấy cái gì đó, ngẩng đầu lên.

Tuy rằng cách một khoảng nhưng lại nhìn trúng Chử Thanh Huy. Chử Thanh Huy im một lúc, như đang làm chuyện xấu mà bị người ta bắt gặp, theo bản năng vẩy tay với hần, cười mím gọi: "Tiên sinh..."

Có lẽ do hôm nay nàng cải trang khó phân biệt nên Diêm Mặc nhìn nàng chăm chăm vài lần mới nhận ra, hần gật đầu rồi tiếp tục sai bước đi. Chử Thanh Huy nhìn theo hần, quả thực là hần đi ra khỏi thành.

"Tô Tô, người nhìn xem trong tay tiên sinh đang cầm cái gì vậy?"

Tĩa Tô chần chờ nói: "Hình như là nển và vàng mã dùng để tế bái người đã khuất".

Chử Thanh Huy hơi nhũn mảy, không khỏi nghĩ "hần muốn tế bái ai?".

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phò mã

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thái tử thấy Chử Thanh Huy trầm mặc không nói nên đi tới hỏi: "Muội sao vậy?"

Chử Thanh Huy lắc đầu: "Ca ca, tiếp theo chúng ta đi chỗ nào?"

Thái tử nói: "Hành Vân làm chủ, mời chúng ta đến Hải Vân lâu ăn trưa."

Cố Hành Vân mỉm cười ôn nhu nói: "Không biết Nhị công tử có chịu nể mặt ta hay không?"

Chử Thanh Huy nhướn mày: "Tất nhiên là đi."

Ngoại trừ những người không liên quan, một bàn này mọi người đều đi.

Ăn cơm trưa xong, Chử Thanh Huy cùng Chử Hằng hồi cung. Hiện tại bên cạnh không có người ngoài nên Chử Thanh Huy mới hỏi:

"Vừa rồi ở Mặc Hương lâu muội thấy Diêm tướng quân cầm nển và vàng mã ra khỏi thành, huynh có biết hần đi bái tế ai không?"

Chử Hằng suy nghĩ chút, ngữ khí có phần trầm trọng: "Nếu huynh nhớ không lầm thì ngày này mấy năm trước ở Tây Nam có chiến loạn, một vị huynh đệ của tiên sinh không may tử trận khi còn trẻ."

Chử Thanh Huy gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Trở lại trong cung, chưa kịp thay y phục, Chử Tuấn nghe nói nàng trở lại lập tức chạy tới, vây quanh nàng ríu rít hỏi chuyện ngoài kinh thành có cái gì ngon.

Chử Thanh Huy mang về rất nhiều đồ ăn ngon, tất cả đều nhét vào miệng hần.

Nàng thay một thân nam trang ra, đi Tề Phụng cung tìm Hoàng Hậu, lại bị cung nhân báo lại lúc này Đế Hậu đều ở trong điện.

Nàng nhẹ nhàng đi vào, thấy phụ hoàng đang ngồi phê tấu chương, mẫu hậu ngồi cách đó không xa, tay cầm quyển sách lật đi lật lại, tuy không ai nói một lời nhưng lại vô cùng ấn ý.

Hoàng hậu thấy nàng trở về, vẩy tay: "Lại đây với mẫu hậu".

Chử Thanh Huy hành lễ với Đế Hậu. Hoàng hậu nhìn qua nhìn lại Chử Thanh Huy một lần, khi thấy không có gì bất ổn bà mới an tâm, cười nói: "Hôm nay ra ngoài có thu hoạch được gì không?"

Chử Thanh Huy tủm tỉm cười nói: "Được ăn rất nhiều đồ ăn ngon, thấy rất nhiều người, còn xem bọn họ làm thơ nữa."

Hoàng hậu lắc đầu cười cười: "Một câu cũng không rời khỏi việc ăn."

Bà liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, không muốn quấy rầy hắn nên đứng dậy nắm tay Chử Thanh Huy vào trong nội điện.

Cho người hầu lui ra, Hoàng hậu lại hỏi: "Hôm nay nhìn thấy những người đó, con có ấn tượng với ai không?"

Chử Thanh Huy biết mẫu hậu đang muốn nói đến cái gì, nên trả lời đúng sự thật: "Học thức của Cố Văn Hành rất cao, so với những người cùng lứa hắn quả thật rất xuất sắc hơn."

Hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, bà cũng khẳng định: "Nhưng con vẫn không thích hắn, đúng không?"

Chử Thanh Huy hoang mang nhíu mày: "Mẫu hậu, con không biết cái gì là thích hay không thích. Con cảm thấy Cố Văn Hành không tệ, nếu hắn nguyện ý làm Phò mã thì con nhất định sẽ cố gắng thích hắn".

Hoàng hậu vuốt búi tóc nàng, thở dài: "Không thích thì không thích, con chính là Công chúa duy nhất của Đại Diễn triều, không cần miễn cưỡng chính mình".

Chử Thanh Huy buống bình lắc đầu: "Nhưng con vẫn phải gả cho một người nào đó thôi."

Không chỉ vì theo lời Hoàng hậu, sau này không thành một người cô đơn. Mà nàng cũng không muốn để cho phụ hoàng khó xử. Thân là công chúa, tới tuổi mà không xuất giá, mặc dù các đại thần không dám nói gì nhưng chỉ sợ sẽ mất mặt hoàng tộc.

Mấy ngày nay nàng đều để ý Cố Văn Hành, so với người khác quả thật hắn rất xuất sắc, biểu hiện của hôm nay lại càng tốt. Nếu nhất định tìm người gả cho, hắn quả thật là lựa chọn tốt nhất, chỉ là không biết hắn có nguyện ý hay không.

Chử Thanh Huy buồn rầu nói: "Mẫu hậu, làm thế nào để biết được Cố Văn Hành có nguyện ý làm Phò mã hay không?"

"Cố Văn Hành nghĩ gì không quan trọng, chỉ cần Noãn Noãn muốn hắn làm phò mã thì nhất định hắn phải làm." Hoàng đế bỗng nhiên đi vào nói một câu.

"Phụ hoàng."

Chử Thanh Huy ngẩng đầu, mắt nhìn hắn, nói thật kiên định: "Phụ hoàng muốn hắn đồng ý hắn cũng không thể từ chối được, nhưng cũng không nên ép buộc hắn. Nếu hắn không muốn làm Phò mã thì con sẽ không ép hắn. Còn nếu hắn muốn làm thì con sẽ cố gắng làm cho mình thích hắn."

Hoàng đế nhìn thẳng nàng, sau một lúc lại cười thỏa hiệp: "Nha đầu ngốc."

Chử Thanh Huy vừa lòng mỉm cười.

Đợi nàng đi rồi, Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi Hoàng đế: "Việc này cứ định như vậy sao, bên Cố gia có cần thiệp thăm dò trước không?"

Hoàng đế nói: "Lời vừa rồi ta nói cũng chỉ là để dỗ ngọt Noãn Noãn thôi. Công chúa coi trọng Cố Văn Hành, đây là vinh hạnh của Cố gia, chẳng lẽ bọn họ còn muốn làm bộ làm tịch?"

"Chàng thật là."

Hoàng hậu tiến lên, nhẹ nhàng sửa cổ áo cho Hoàng đế, nói: "Hiện tại chúng ta là muốn kết thông gia với Cố gia, cũng không phải là kết thù. Những lúc như thế này, con bé so với chàng còn hiểu chuyện hơn. Noãn Noãn nói không sai, nên để người ta nguyện ý mới được, nếu tiêu công tử Cố gia không chịu, lỡ ngày sau thành thân với hắn thì người chịu ủy khuất chỉ có hài nhi của chúng ta mà thôi."

Hoàng đế mặt lạnh, nói: "Cho Cố gia mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám làm công chúa ủy khuất."

Hoàng hậu đánh hắn một cái, tức giận nói: "Nói như thế nào cho chàng hiểu đây? Chuyện tình cảm thì không thể gượng ép. Thôi thôi, việc này chàng đừng quản, giao cho thiệp là được."

Hoàng đế sờ sờ tay Hoàng hậu, ôm chặt lấy eo nàng, còn cảm thấy mình có chút mất mát. Hắn nuôi tiểu công chúa mười mấy năm, giờ bị một thằng nhóc bắt cóc đi, hắn là phụ thân có lẽ nào lại cao hứng.

Hoàng hậu thấy thế liền an ủi: "Tuy rằng công chúa quyết định chọn Cố Văn Hành, nhưng theo ý thiệp thì việc này cần phải bàn lại, không nên vội vàng quyết định."

Lúc này Hoàng đế mới vui vẻ hơn chút.

Nếu Chử Thanh Huy đã quyết định chọn Cố Văn Hành thì không cần quan sát những người khác nữa. Ngày ngày khi nàng đi Hàm Chương Điện đưa đồ ăn, cũng chỉ đem đến xong liền rời đi, không nần nả lại như lúc trước. Hoàng hậu thì triệu kiến các mệnh phụ, tựa hồ như lo lắng mà khen tiểu công tử Cố gia vài câu.

Tuy Hoàng hậu cũng nói lảng qua chuyện khác, nhưng ở đây ai cũng là người tinh ý. Không lẽ không nhận ra tâm tư của Hoàng hậu.

Cố phu nhân vui sướng khỏi phải nói, người khác có hâm mộ ghen ghét cũng phải thầm nói một câu, sao hài tử nhà mình không bằng người khác.

Nhưng nếu nói hôn sự của công chúa với Cố Văn Hành định ra thì quả thực còn sớm, hiện giờ Hoàng hậu đối với tiểu công tử Cố gia có vài phần vừa lòng thôi, mẹ vợ nhìn con rể, không nhất định chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng trong kinh thành này vẫn phong phanh truyền ra vài lời.

Hôm nay Chử Thanh Huy ôm lò sưởi, cầm quyển sách đọc mà buồn chán đến chết.

Tĩa Tô vào truyền lời: "Công chúa, Lâm cô nương cầu kiến."

Hai mắt Chử Thanh Huy tỏa sáng: "Chi Lan muội muội tới sao? Mau mời vào đi."

Từ ngoài điện có một bóng dáng yếu điệu đi vào, đó là một thiếu nữ xinh đẹp, tuổi cũng bằng xem xem với tuổi của Chử Thanh Huy, khuôn mặt thanh tú, dáng người nhỏ nhắn, đây là con gái trưởng của muội muội ruột Hoàng hậu cùng Lễ Bộ Thượng Thư, tên Lâm Chi Lan.

Chử Thanh Huy vui vẻ tiến lên đón, lời kéo tay nàng: "Chi Lan muội muội, đã lâu rồi không thấy muội tới tìm ta. Gần đây muội bận gì à?"

Chi là một câu nói bình thường nhưng lại làm Lâm Chi Lan đỏ mặt.

Chử Thanh Huy thấy lạ liền hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Chi Lan chỉ nói: "Tổ mẫu muốn muội ở trong phòng học thêu thùa may vá."

"Cái gì? Yêu cầu muội may vá? Làm thợ lễ cho trường bối sao?" Chử Thanh Huy nhún mày.

Lâm Chi Lan đỏ mặt, vẻ mặt khó xử.

Tĩa Tô như hiểu được cái gì, che miệng nói nhì bên tai Chử Thanh Huy một câu.

Chử Thanh Huy kinh ngạc: "Hiện tại muội đã phải thêu của hồi môn rồi sao? So với ta muội còn nhỏ hơn một tuổi đó."

Lâm Chi Lan đỏ bừng mặt: "Cũng không nhỏ hơn nhiều, chỉ mấy tháng thôi mà. Đầu năm nay tổ mẫu và mẫu thân đã tính đến chuyện hôn nhân của muội rồi, muốn sang năm đến tuổi cập kê thì quyết định, chờ xong lễ trưởng thành là thành thân."

Chử Thanh Huy bừng tỉnh, quả thật nữ nhi mười ba mười bốn tuổi là đã đính hôn được rồi, mười lăm tuổi thì thành thân. Nhưng còn nàng, một hai tháng nữa là tròn mười lăm tuổi mà hôn nhân đại sự còn chưa được định.

Nàng lại hỏi: "Đi định gả muội cho gia đình như thế nào?"

"Hiện giờ có hai nhà đến cầu hôn, tổ mẫu và mẫu thân đang bàn bạc."

"Là hai nhà nào, nói cho tỷ nghe một chút, tỷ nhờ Thái tử ca đi tra xét bọn họ."

Lâm Chi Lan ngượng ngùng nói ra tên hai vị thiếu gia, đều là gia đình danh gia vọng tộc trong kinh thành, trưởng bối trung nhà đều không phải những nhân vật tầm thường, nếu không cũng không xứng với Lâm gia. Chử Thanh Huy gật đầu, Lâm Chi Lan nhìn nàng nhẹ giọng hỏi: "Biểu tỷ, muội nghe nói bệ hạ muốn tiểu công tử Cổ gia làm Phò mã, là thật vậy sao?"

Chử Thanh Huy cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: "Sự việc còn chưa quyết định, tỷ cảm thấy Cổ Hành Vân không tệ, nhưng không biết ý của hấn như thế nào."

Lâm Chi Lan nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng có chút kì quái. Biểu hiện hiện giờ của biểu tỷ thật sự không giống như một người sắp sửa bàn chuyện hôn nhân. Bên cạnh nàng cũng có vài vị bằng hữu, nói tới vị hôn phu đều không phải xấu hổ sao? Trái lại biểu tỷ biểu hiện như vậy, lại không giống đang nói sự tình của mình mà như mình là người ngoài cuộc.

Hơn nữa lời này có chút kỳ quái, nếu bệ hạ và nương nương thật sự nhìn trúng tiểu công tử Cổ gia, hấn có thể có ý gì? Không phải nên mang ơn sao. Nàng và Chử Thanh Huy cùng tuổi, mẫu thân lại là thân tỷ muội có quan hệ thân thiết, từ nhỏ thường xuyên lui tới nên lời nói không chút cổ kị, liền hỏi: "Biểu tỷ, có phải tỷ đang nghĩ không muốn gả chồng?"

Chử Thanh Huy nghi hoặc: "Sao muội cũng hỏi như vậy? Hôm trước mẫu hậu cũng hỏi tỷ như vậy, tỷ cũng không phải không bằng lòng mà."

"Nhưng sao muội thấy tỷ không có vui mừng chút nào vậy?"

Chử Thanh Huy cũng không biết nói như thế nào, đối với nàng, việc hôn nhân cũng không phải là chờ mong hay sợ hãi, nàng coi đó là một sự việc hết sức bình thường. Người khác thành thân đều vui mừng như vậy sao?

Nàng trầm nghĩ, bởi vì nàng không thích Cổ Hành Vân, chờ khi xác định Cổ Hành Vân nguyện ý làm phò mã, nàng sẽ làm cho mình thích hấn, đến lúc đó hấn là sẽ cao hứng chứ?

Nàng lại hỏi Lâm Chi Lan: "Muội thì sao? Cảm thấy vui mừng à?"

Lâm Chi Lan trầm mặc nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: "Không thể nói là vui, mà có chút chờ mong, cũng có chút thấp thỏm." Nhưng những cảm xúc phức tạp đó Chử Thanh Huy lại không có.

Nàng an ủi Lâm Chi Lan, nói: "Đừng sợ, có ta và Thái tử ca ở đây, sẽ không ai dám bắt nạt muội."

Lâm Chi Lan cười cười, nàng cảm thấy mình rất may mắn, thân là trưởng nữ, lại là nữ nhi duy nhất, từ nhỏ đã nhận hết sủng ái, lại có đi làm Hoàng hậu, Hoàng thượng là dưỡng, Thái tử điện hạ là biểu ca, công chúa duy nhất là biểu tỷ. Có thân phận này, dù sau này nàng gả đi thì nhà chồng cũng không dám xem thường nàng.

Nhưng là tâm tư tiểu nữ nhi, không biết hướng về nơi nào, có lẽ nữ nhi tuổi này đều như vậy. Không lâu sau đó Lâm Chi Lan cáo lui, Chử Thanh Huy chống cằm suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng không nghĩ ra cái gì.

Buổi chiều nàng lại mang cơm đi Hàm Chương điện, còn chưa vào võ trường đã nghe bên trong vọng ra một trận ồn ào, vội đi nhanh vài bước, thấy trong võ trường mọi người không giống ngày thường luyện công, mà là tụ tập một chỗ không biết làm cái gì. Chử Thanh Huy nghe được một tiếng nghẹn ngào, thanh âm kia rõ ràng là của Chử Tuấn, nàng vội tiến đến chỗ đám người kia, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người hành lễ với nàng, nàng phất phất tay bảo đứng dậy, thật vất vả đi vào bên trong mới thấy Thái tử đang ngồi xồm xuống đất, còn Chử Tuấn dựa vào Thái tử mà nheo. Chử Tuấn thấy nàng, nước mắt lại rơi xuống, đáng thương gọi: "Tỷ tỷ...."

Chử Thanh Huy lập tức đau lòng: "Ca ca, tiểu Tuấn sao vậy?"

Tuy Thái tử đau lòng nhưng cũng rất tức giận, nói: "Còn không phải do đệ ấy bướng bỉnh sao, khi luyện công không nghiêm túc nên bị trẹo chân rồi."

Nghe nói chỉ là trẹo chân, Chử Thanh Huy mới nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Đã truyền Thái y chưa?"

Thái tử nói: "Tiên sinh đã bôi thuốc cho Tuấn nhi rồi, không cần truyền thái y."

Chử Thanh Huy nhìn về phía Diêm Mặc, nói: "Đã làm phiền tiên sinh."

Diêm Mặc dùng sức xoay xoay chân Chử Tuấn, cũng không ngăn đầu lên. Có lẽ bị hấn ấn đau nên Chử Tuấn lại rơi nước mắt. Chử Thanh Huy vừa đau vừa giận, ngồi xồm xuống lau nước mắt cho đệ: "Xem đệ lần sau có dám nữa không."

Chử Tuấn lắc đầu liên tục: "Không dám nghịch ngợm nữa."

Bôi thuốc xong, Thái tử bảo vài tên thị vệ đưa Chử Tuấn hồi cung, còn lại tiếp tục học.

Đợi bọn họ đến giờ nghỉ, Chử Thanh Huy tự mình bụng điểm tâm đến cho Diêm Mặc, lần nữa nói lời cảm tạ: "Mới vừa rồi cảm ơn tiên sinh".

"Không cần." Diêm Mặc nói

Chử Thanh Huy đưa đĩa đến trước mặt hấn, lại hỏi: "Mấy hôm nay đều tặng hộp thức ăn, không biết có hợp khẩu vị của tiên sinh không?"

Diêm Mặc cúi đầu nhìn đĩa điểm tâm tinh xảo trước mắt, hấn cũng không thích loại nào, lại không thích đồ ngọt cho lắm, đồ ăn với hấn cũng chỉ là ăn để no bụng.

"Cũng được." Hấn nói.

Chử Thanh Huy gật đầu: "Vậy ta không làm phiền tiên sinh nghỉ ngơi."

Nàng đứng dậy cáo từ, rời khỏi võ trường, lại thấy Cố Hành Vân đứng ngoài võ trường, ngửa đầu không biết đang xem cái gì. Trong lòng Chử Thanh Huy tò mò, đi đến cạnh hấn, cũng ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy có tuyết đọng trên mái ngói.

"Người đang làm cái gì vậy?"

Cố Hành Vân cười nói: "Mới vừa có một con chim bay ngang qua."

"Hiện tại còn có chim bay qua à."

"Có, có một loại chim dù ở trời đông giá cũng không di trú về phía Nam."

Cố Hành Vân quay lại, thấy bộ dáng nàng nghiêm túc nhìn lên không trung, không khỏi mở miệng: "Công chúa...."

"Hửm?"

Bỗng nhiên Cố Hành Vân cảm thấy khản trương, hấn âm thầm siết chặt tay, nói: "Công chúa, gần đây kinh thành có lời đồn, không biết công chúa có nghe nói không?"

Chử Thanh Huy: "Lời đồn của người và ta sao?"

Nàng cứ bình tĩnh như vậy, không chút lạnh tránh, ngược lại hấn có cảm giác là mình không đủ phóng khoáng. Trong lòng Cố Hành Vân thầm cười khở, gật đầu nói: "Đúng vậy, không biết công chúa có ý kiến gì không?"

Chử Thanh Huy quay đầu lại nhìn hấn.

Cả hai nhìn nhau, Cố Hành Vân lùi vài bước, không được tự nhiên.

Chử Thanh Huy nói: "Ta thấy huynh khá tốt."

Tìm Cố Hành Vân đột nhiên nhảy dựng, đang muốn nói gì đó nhưng võ khóa lại sắp bắt đầu rồi.

Chử Thanh Huy xua xua tay: "Người đi đi, ta hồi cung."

Cố Hành Vân chỉ gật đầu, không biết trong lòng có tư vị gì, bước chân hỗn độn quay về võ trường. Vương Húc Đông ở cạnh cửa nhìn hấn, cười như không cười, nói: "Xem ra không bao lâu nữa, Cố tiểu công tử đổi lại thành Cố phò mã gia."

Cố Văn Hành nhún mày.

Trời càng ngày càng lạnh, qua một tháng nữa lại tới đêm trừ tịch(*), trong hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn Tết.

(*) Đêm giao thừa.

Hoàng hậu xử lý mọi việc trong cung, bảo Chử Thanh Huy ở bên cạnh mình, tuy rằng sau này nàng xuất giá, cũng không cần xử lý nhiều chuyện trong nhà, giao cho hạ nhân làm là được, nhưng cũng không thể không biết, đỡ cho người khác nói ra nói vào.

Chử Thanh Huy đang nhàn nhã bỗng trở nên bận rộn, có đôi khi buổi chiều cũng không có thời gian đi đưa điểm tâm, chỉ có thể để Tia Tô đưa đi.

Ngày hôm nay xử lý xong chính vụ, nàng và Hoàng hậu cùng ngồi uống trà.

Hoàng hậu hỏi: "Thanh Huy, tâm ý của con có phải vẫn như lúc trước không, vẫn khẳng định là tiểu công tử Cổ gia?"

Chử Thanh Huy suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Đã mấy ngày nay nàng không đi võ trường, hiện tại nàng cũng chỉ biết nghĩ tới Cổ Hành Vân.

Hoàng hậu nói: "Mẫu hậu đã lộ ra ý tứ với phụ nhân, Cổ gia cũng đồng ý hôn sự này. Mẫu hậu cũng hỏi qua Tiểu Hằng, tiểu công tử Cổ gia đối với con cũng có ý, nếu cả hai con đều có ý nguyện, chờ năm mới xong ta sẽ nói việc này với phụ hoàng con để người định đoạt"

"Vâng, con đã biết."

Hoàng hậu nhìn nàng, nói: "Con từng nói với ta, nếu tiểu công tử Cổ gia đồng ý làm phò mã thì con sẽ cố gắng thích hắn, con chuẩn bị làm thế nào?"

Chử Thanh Huy cau mày nghĩ một hồi lâu, lắc đầu, muốn thỉnh giáo Hoàng hậu: "Năm đó mẫu hậu làm thế nào để thích phụ hoàng vậy?"

Hoàng hậu nghe xong lời này có phần hoảng hốt, như hồi tưởng lại, sau một lúc cười nói: "Thật ra năm đó trước khi ta và phụ hoàng con định ra chuyện hôn sự thì cũng có duyên gặp qua vài lần, cũng không có nói chuyện nhiều, càng không tính là quen thuộc. Lúc đầu thành thân có một khoảng thời gian câu nệ tiểu tiết. Nhưng phụ hoàng con là người ngoài lạnh trong nóng, thật sự khi ở chung rất tốt. Con chỉ cần nhớ rõ, nếu quyết định muốn thành thân, phải đối xử tốt với người mình đã quyết định, đối xử với trái tim chân thành, ngàn vạn lần không được đem thân phận công chúa ra áp bức hắn, có biết không?"

Chử Thanh Huy nói: "Con đã biết, mẫu hậu yên tâm."

"Nếu quyết định là hắn, ngày thường đối đãi với hắn cũng nên khác người thường một chút, ở võ trường có thể nói thêm vài câu, khi đưa hộp đồ ăn cũng có thể hỏi xem hắn thích ăn cái gì. Thân phận của con đặc thù, ngay từ đầu khi sống chung với hắn đã không thể giống vợ chồng bình thường, hắn muốn thân cận với con cũng có rất nhiều băn khoăn, bởi vậy con nên chủ động một chút."

Chử Thanh Huy như suy tư gật đầu.

Hoàng hậu lại nói: "Nhưng cần phải chắc chắn, việc này không thể quá nóng vội, cũng đừng lạnh nhạt hắn. Những việc này không phải một sớm một chiều là hiểu, con yên tâm, mẫu hậu sẽ từ từ dạy con."

Chử Thanh Huy tiến lên kéo tay bà làm nũng: "May mắn có mẫu hậu, nếu không con cũng không biết nên làm cái gì bây giờ."

Hoàng hậu cười sờ sờ đầu nàng: "Còn có thể thế nào. Nếu Cổ Hành Vân không thích thì không thích, chẳng lẽ muốn đường đường là công chúa Đại Diễn phải đi lấy lòng hắn."

Ban đêm, Chử Hằng đưa Chử Thanh Huy về Vinh Nhạc cung, Chử Thanh Huy hỏi hắn: "Ca ca, huynh có biết Cổ Hành Vân thích gì không?"

Thái Tử đã biết tính toán của phụ hoàng mẫu hậu, hiện tại nghe nàng nói như vậy, tuy rằng không phải bất ngờ nhưng trong lòng vẫn là có chút không vui. Chử Hằng hỏi ngược lại: "Muội có biết ca ca thích cái gì không?"

Chử Thanh Huy kỳ quái nhìn hắn một cái: "Không phải ca ca thích ăn đồ ngọt sao, còn lên lút ăn vì sợ người ta biết."

Thái Tử theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy cung nhân xa xa ở phía sau, lúc này mới yên tâm lại, da mặt có chút cứng ngắt, nói: "Thật ra ca ca Cũng không phải thích ăn đồ ngọt."

Chử Thanh Huy le lưỡi: "Gạt người, muội không tin đâu."

Thái tử bất đắc dĩ, đành phải nói sang chuyện khác: "Không phải muội vừa hỏi Cổ Hành Vân yêu thích gì sao, người này nhìn ôn hòa nhưng trên thực tế lại rất thâm trầm, khó có thể nhìn ra hi vọng của hắn."

"Thật sự?" Chử Thanh Huy nghi ngờ.

"Ta có thể lừa muội sao?" Thái tử không vui nói.

Chính muội muội hỏi hắn sở thích của một nam nhân khác, cảm giác này thật không tốt chút nào. Lúc hắn nhìn Cổ Hành Vân, cảm thấy càng nhìn càng không vừa mắt, rất nhiều lần đầu vô hiệu nhìn không được muốn đánh hắn một trận.

Chử Thanh Huy nói: "Nếu như muội có tâm, nhưng kết quả là hắn không thích món đó thì muội phải làm sao bây giờ?"

"Còn có thể thế nào. Nếu Cổ Hành Vân không thích thì không thích thôi, chẳng lẽ muốn đường đường là công chúa Đại Diễn đi lấy lòng hắn".

Trong chuyện này, thái độ của Thái tử và Hoàng đế rất giống nhau. Chử Thanh Huy biết hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình, đơn giản liền không hỏi nữa, vẫy tay chào hắn.

"Chờ một chút " Thái Từ nói.

Chữ Thanh Huy quay đầu lại nhĩ hấn: "Ca ca còn có chuyện gì?"

Thái từ nhìn lên trời, một mảng tối đen, không trăng cũng không sao, không biết hấn đang xem cái gì.

"Khụ, điểm tâm ngày mai, muội chuẩn bị đưa cái gì?"

Chữ Thanh Huy: "Ngự Thiện phòng làm cái gì muội đưa cái đó."

Thái từ liền nhẹ giọng: "Ngày đó, hương vị của bánh hạch đào cũng không tệ."

Chữ Thanh Huy hiểu được ý hấn, trong mắt xoay chuyển, cố ý không theo ý hấn, cười hi hi nói: "Ca ca thích thì tốt."

"Thanh Huy....." Thái từ kéo dài giọng nói.

"Muội ở đây, ca ca muốn nói gì?" Thái từ trừng mắt nhìn nàng, Chữ Thanh Huy vô tội nhìn lại.

Đối diện với nàng một lúc, Thái từ bỏ cuộc, đành phải nói: "Ngày mai đưa cho ca ca một ít bánh hạch đào (*) đi."

(*) Hạch đào hay còn gọi là quả óc chó.

Chữ Thanh Huy cười trộm: "Sao không nói sớm, chờ xem, ngày mai nhất định làm ca ca vừa lòng."

Thái từ bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn theo nàng về cung, mới xoay người rời đi.

Ở Tê Phụng cung

Hải từ đã đi hết, chỉ còn lại hai người Hoàng hậu và Hoàng đế. Hoàng hậu thấy Hoàng đế nhăn mặt, đưa tay lên vuốt trán hấn: "Hằng nhi làm công khóa thể nào?"

"Tạm được." Hoàng đế nói.

Hoàng hậu biết trước nay ở những việc này hấn tương đối hà khắc, có thể nói một câu tạm được, đã nói lên Thái từ làm không tồi. Nàng cười nói: "Có đôi khi bệ hạ đối với bọn nhỏ quá hà khắc, Hằng nhi cũng coi như là thành người lớn rồi, có một số việc bệ hạ cứ giao cho Hằng nhi đi làm, để nó giúp chàng xử lý, như vậy chàng đỡ phải mệt mỏi."

Hoàng đế gật đầu, nói: "Trẫm cũng đang có ý này, sang năm xong chuyện hôn sự của Thanh Huy, Thái từ không cần đi lại Hàm Chương điện nữa, theo trẫm vào triều."

Hoàng hậu nói: "Hôm nay thiếp hỏi lại Thanh Huy, xem ra con đã xác định tiểu công tử Cố gia."

Hoàng đế hừ một tiếng, đối với người sắp bắt cóc con gái của mình, hấn liền không có sắc mặt tốt.

Hoàng hậu cười nói: "Thiếp thấy tiểu công tử Cố gia không tồi, hay là, bệ hạ nhìn qua trong triều có nam tử thanh niên nào tài năng hơn hấn? Nếu có, thiếp liền nói Thanh Huy đổi người."

Hoàng đế lại hừ một tiếng. Dù là nhĩ từ của Ngọc Hoàng đại đế cũng không xứng với nữ nhĩ của mình.

Hấn tự lảm bảm nói: "Tôn tử của Cố lão đầu dám khi dễ Thanh Huy, ta sẽ dạy cho hấn một bài học!"

Hoàng hậu bật cười: "Bệ hạ có thể nghĩ sự tình tốt hơn không? Có chàng ở đây ai dám khi dễ Noãn Noãn. Thiếp sợ là trừ khi kẻ đó không muốn sống nữa thôi."

Lời này Hoàng đế nghe được có phần thư thái, nhưng tưởng tượng nữ nhĩ của mình sau này phải ở nơi khác, trong lòng hấn vẫn không tránh được dâng lên một cỗ cảm giác thê lương của người làm phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giữa trời tuyết

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Sau khi Công chúa Đại Diễn triều thành thân sẽ ở trong phủ Phò mã, nhưng cũng có trường hợp Hoàng đế xây phủ riêng cho Công chúa.

Với trường hợp của Xương Hoa công chúa, Hoàng đế vô cùng sủng ái nàng nên đương nhiên sẽ luyện tiệc nữ nhĩ về nhà chồng. Huống hồ, nếu nàng thực sự gả thấp cho Cố gia thì theo tình hình tứ đại đồng đường [1] hiện tại của họ, nếu ngày sau có thêm con cháu, chỉ sợ không đủ chỗ ở. Bởi vậy, Hoàng đế đương nhiên sẽ hạ chỉ xây

dựng phủ Công chúa.

[1] Tứ đại đồng đường: bốn thế hệ cùng chung sống.

Chuyện này vốn là bình thường, khi tiên đế còn tại vị có vài công chúa cũng nhận được vinh sủng như vậy. Nhưng không lâu sau đó, trong kinh thành lại có vài lời đồn đãi lằng lể truyền ra.

Cẩn thận nghĩ lại, đây có lẽ là đang ám chỉ Phò mã phải phụ thuộc vào Công chúa, mai này sau ngày đại hôn sẽ dọn vào ở trong phủ Công chúa, như vậy cũng không khác gì ở rể.

Tuy hiện tại Hoàng Đế chưa chỉ định Phò mã, nhưng trong lòng mọi người đã xác định tám, chín phần là tiểu công tử Cố gia – Cố Hành Vân.

Cố Hành Vân có xuất thân cao quý, gia thế tốt, đã thế lại tài hoa hơn người nên được không ít kẻ hâm mộ.

Từ xưa đến nay văn nhân thường ghen ghét lẫn nhau, được người ta hâm mộ thì cũng sẽ bị kẻ khác ghen tị, lần này có kẻ âm thầm thổi gió vào lửa, những lời đồn đãi trong kinh thành chưa nhiều người biết, nhưng giữa những người đọc sách lại biết rất rõ ràng.

Hôm nay là ngày Hưu mộc, Cố Hành Vân cùng Vương Húc Đông và Tạ Khai đi vào Mặc Hương lầu, ngày thường lầu một ở Mặc Hương lầu rất náo nhiệt, nhưng lúc này lại không một bóng người. Hần nghi ngờ bước lên cầu thang, nghe thấy trên lầu âm ỉ mới biết mọi người tụ tập ở lầu hai, nhưng không biết đang tranh luận cái gì.

Trên mặt hần mang theo ý cười, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe tiếng người nói: "Cố Hành Vân có cái gì đáng khen ngợi? Cũng chỉ may mắn có được số mệnh tốt, đầu thai làm tôn nhi của Cố Tương nên mọi người mới cho hần mặt mũi mà gọi hần một tiếng tiểu công tử. Nếu không thì với bản lĩnh thật sự của hần, ta thấy ngay cả tư cách xách giày cho Lâm huynh hần cũng không có."

Một nam tử khác nói: "Trương huynh, những lời này không nên nói nữa đâu."

"Tính cách của Lâm huynh quá tốt, ta lại không nhìn nổi cảnh đề tiểu nhân đắc ý như vậy! Tỳ như ngày ấy, hôm mà chúng ta ngâm thơ đó, thơ của Lâm huynh sáng tác không biết hay hơn Cố Hành Vân bao nhiêu lần, lại phải xếp phía sau hần, ta thấy không công bằng với Lâm huynh chút nào." Vị Trương công tử càng nói càng giận, tựa hồ còn oán giận hơn cả người trong cuộc như Lâm công tử.

Lâm công tử than nhẹ một tiếng, nói: "Những thứ đó chỉ là hư danh, ta cũng không đề trong lòng."

Những người còn lại sôi nổi tán thành, khen hần cốt cách thanh cao.

Họ Trương kia lại hừ một tiếng: "Hiện tại Cố Hành Vân được công chúa đề ý, sau này gặp lại chúng ta phải gọi một tiếng Phò mã gia. Tiếc rằng cuối cùng chỉ là Phò mã nên chỉ có thể mặc cho công chúa đùa bốn, sau đại hôn sẽ sống trong phủ công chúa, vậy có khác nào ở rể đâu. Đáng giận là ta và huynh đường đường là nam nhi đội trời đạp đất lại bị loại người này chèn ép, có phải ông trời rất bất công hay không?"

Lời sau cùng, Cố Hành Vân vẫn chưa nghe thấy, vì sắc mặt hần đã xanh trắng, cần môi, xoay người rời đi rồi.

"Hành Vân....." Tạ Khai vội vàng đuổi theo hần, nhưng Cố Hành Vân đi rất nhanh, lẫn vào giữa dòng người, chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Tạ Khai đành lắc đầu, bọn người này mồm miệng thực quá độc ác, lời này ngay cả hần còn nghe không lọt tai, huống chi là Cố Hành Vân nhìn ôn nhu lễ độ nhưng thật ra lại là người cao ngạo, sao chịu được nổi nhục này?

Vương Húc Đông đứng ở cầu thang tầng hai không nhúc nhích, hần quay đầu nhìn lên tầng trên, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong khó phát hiện.

Hôm sau, Cố Tương nhập cung xin cho Cố Hành Vân nghỉ học, vì thời tiết giá lạnh, tiểu công tử trùng phong hàn nên không thể đến Hàm Chương điện. Chử Thanh Huy có chút lo lắng, không biết bệnh của hần có nặng hay không, nhưng cũng không thể đi thăm.

Thái tử đến Cố phủ, thấy Cố Hành Vân ốm nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, lệnh hần cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi hần đi học.

Mấy ngày sau, Cố Hành Vân khỏi bệnh, lại tiếp tục vào cung. Chử Thanh Huy biết được bèn dẫn theo người đến Hàm Chương điện.

Văn khóa buổi sáng kết thúc, mọi người đã dùng xong ngo thiện, hiện tại đang nghỉ ngơi. Lúc Chử Thanh Huy đến thấy Cố Hành Vân đứng ở hành lang gấp khúc, nhìn lên bầu trời. Nàng đi lên trước, tươi cười nói: "Chẳng lẽ trên trời lại có chim bay qua à."

Lúc này Cố Hành Vân mới phát hiện nàng đứng kế bên, liền cung kính hành lễ: "Gặp qua công chúa."

Chử Thanh Huy đánh giá hần một chút, mấy ngày nay không gặp, hình như Cố Hành Vân hơi ốm một chút, khí sắc trên mặt cũng không tốt lắm. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, mà nàng cảm thấy tuy hần ôn hòa nhưng hình như có gì đó buồn bực, chăm chú nhìn thêm một lần, lại thấy không có gì khác thường cả.

Nàng xua tay, nói: "Hôm nay như thế nào? Nếu cảm thấy không khỏe thì nghỉ ngơi thêm hai ngày đi."

Cố Hành Vân hơi rũ mắt, không nhìn thẳng vào nàng: "Tạ ơn công chúa quan tâm, Hành Vân không có gì đáng ngại."

Trong lòng Chử Thanh Huy cảm thấy có điều khác thường. Tuy ngày thường Cố Hành Vân vẫn giữ lễ, nhưng không câu nệ giống hôm nay, câu nệ đến mức.... xa cách. Mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều, không chừng Cố Hành Vân hần còn bệnh nhẹ, nên xử sự với lúc trước có chút khác nhau.

Nàng cũng không muốn quấy rầy nữa, nói: "Huynh nghỉ ngơi cho tốt đi, nếu thân thể không chịu nổi thì nói tiên sinh một câu, chớ có ý lại."

"Được." Cố Hành Vân gật đầu đồng ý.

Chữ Thanh Huy trở lại trong điện nhìn Thái tử cùng Nhị Hoàng tử một lúc, thấy không còn sớm, võ khóa leri sắp bắt đầu nên nàng rời đi.

Ra khỏi Hàm Chương điện, chậm rãi trở về theo con đường trong cung, bắt gặp trời đổ tuyết, Tia Tô vội mở dù ra che cho nàng.

Chữ Thanh Huy híp mắt nhìn phía trước, hoa tuyết bay lả tả giữa không trung, từ đằng xa có bóng người chậm rãi đến gần. Người nọ mặc một thân y phục màu đen, thân hình cao lớn, vai lưng thẳng, sừng sững như một gốc cây cao giữa trời, thấy hắn đi đến trước mặt, Chữ Thanh Huy liền chào hỏi: "Tiên sinh."

Diêm Mặc dừng bước chân, gật đầu với nàng.

Chữ Thanh Huy ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn không có dù, thân thể bị tuyết phủ trắng, trên tóc còn đọng tuyết trắng. Hắn ăn mặc như một ông lão, vốn dĩ mặt mày đã sắc bén như lưỡi đao lạnh lẽo, mà lúc này lại tiêu tán đi rất nhiều.

Khác hoàn toàn với ngày thường, lúc này nhìn hắn thật sự đã gần gũi hơn rồi. Chữ Thanh Huy âm thầm cười trộm. Thấy hắn nhìn về phía mình liền thu liễm lại, theo bản năng đứng thẳng lên: ".....Không biết buổi chiều tiên sinh muốn dùng điểm tâm gì? Ta sẽ lệnh cho Ngự Thiện phòng làm."

Diêm Mặc nói: "Gì cũng được, không cần phiền phức."

Chữ Thanh Huy nghĩ hắn chỉ nói hai chữ, không ngờ lại đến bảy chữ, điều này làm cho nàng ngạc nhiên, không khỏi nhìn hắn thêm vài lần. Vừa thấy bộ dạng của hắn, nàng lại nhíu mày.

Hiện tại đang là mùa đông giá rét, gió lạnh thổi ù ù vào mặt như muốn chém từng đao lên người, nàng đã phải mặc một lớp y phục dày giữ ấm, từ đầu đến chân bọc kín mít, bên ngoài lại khoác áo choàng, hay tay ôm chặt lò sưởi.

Nhưng người trước mặt ngay cả áo bông cũng không có, chỉ có một cái áo mỏng manh ở ngoài, nhìn hắn một cái, nàng không nhịn được đã phát run.

Chữ Thanh Huy rung mình một cái, thấy Diêm Mặc sắp đi, liền nói: "Tiên sinh, hiện giờ trời đông giá rét, tiên sinh nên mặc thêm y phục mới được."

Diêm Mặc dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng.

Chữ Thanh Huy mặc nhiều, cả người cuộn tròn, khuôn mặt được bao bọc trong cái mũ áo choàng lông cáo trắng xù êm ái, so với thường ngày mượt mà hơn rất nhiều. Trời lạnh làm chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, đôi mắt tròn xoe so với ngày thường ướt át hơn vài phần.

Diêm Mặc nhìn nàng, tựa hồ xuyên thấu qua trời tuyết trước mặt để thấy được mùa đông mấy năm trước, thấy được thân hình nhỏ nhắn tròn tròn của nàng. Khi đó nàng cũng như vậy, khuôn mặt ướt át nhìn về phía hắn, tiếng nói ê ê a a non nớt.

Lúc ấy nàng đã nói cái gì, hiện tại hắn cũng không nhớ rõ. Kí ức quá xa xăm, cũng quá mức ngắn ngủi, vốn nên chớp mắt một cái rồi biến mất. Mà hắn cũng sắp quên mất thân ảnh non nớt kia rồi, nhưng vào lúc này, cách mười năm, kí ức trong nháy mắt trở lại, thậm chí nó trở nên rõ rệt tựa như đang hiện lên ở trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thân cận

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh.

Một cái liếc mắt này chỉ thoáng qua trong tích tắc, còn không đợi Chữ Thanh Huy nhìn ra điểm khác biệt, Diêm Mặc đã thu hồi tầm mắt. Một lần nữa hắn thoáng gật đầu, cũng chưa có nói là được hay không.

Nhưng đến ngày hôm sau, khi Chữ Thanh Huy đến Hàm Chương điện đã nhảy bèn phát hiện hắn đã thay bộ quần áo khác, mà áo khoác bên ngoài vẫn là màu đen. Theo nàng thấy, vẫn không cần được gió lạnh thấu xương như cũ, nhưng so với bộ hôm qua thì dày hơn không ít.

Chữ Thanh Huy không hiểu tại sao tự nhiên lại vui vẻ lên, tuy rằng chính nàng cũng không biết một chút vui vẻ này từ đâu mà đến.

Qua hai ngày, Chữ Thanh Huy phát hiện sự xa cách lảng tránh của Cố Hành Vân đối với nàng không giảm mà lại tăng. Nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì, không biết vì sao sau khi hắn bị bệnh một trận lại thay đổi như vậy. Chẳng lẽ là lúc đầu hắn nguyện ý làm Phò mã, mà hiện tại đã đổi ý? Nhưng thật tình mà nói, căn bản là trước kia cũng không phải hắn tự nguyện.

Chuyện này người khác không nhìn ra, chỉ có đương sự mới có thể phát giác. Chữ Thanh Huy chưa nói với người khác, không nói với phụ hoàng mẫu hậu, cũng không nói với Thái tử ca ca, ngay cả Tia Tô cũng không nói. Nàng âm thầm nghĩ, chờ sau khi Cố Hành Vân hết bệnh, nàng sẽ tự mình hỏi hắn một câu cuối cùng là hắn có nguyện ý hay không. Nếu hắn không muốn, tuyệt đối nàng sẽ không làm khó hắn.

Nghĩ thế mà thái độ nàng đối với Cố Hành Vân cũng có chút thay đổi, không còn đối xử đặc biệt hơn so với mọi người mà hắn vẫn giống như trước kia.

Chuyển biến rất nhỏ này đã bị Thái tử Chử Hằng nhận ra. Hắn biết muội muội quan tâm nam nhân khác, mà hiện giờ thấy nàng đối xử bình đẳng nên trong lòng lại nghi hoặc. Vào buổi tối lúc đưa Chử Thanh Huy về Vĩnh Nhạc cùng bên hỏi nàng nguyên do.

Chử Thanh Huy mới nhận được một cái đèn lưu li độc đáo từ chỗ Hoàng hậu, yêu thích đến mức không nỡ buông tay mà thường thức, thuận miệng nói: “Không phải Cố Hành Vân đang bị bệnh sao? Muội sao có thể không biết xấu hổ đi quấy rầy hắn, tiêu hao tinh lực của hắn chứ.”

Lời này nửa thật nửa giả, sức khỏe của Cố Hành Vân vẫn luôn không tốt, nếu nói bệnh nặng thì không có, nói là hết bệnh, thì trên mặt lại mang theo vài phần bệnh tật, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thái tử không biết rõ nguyên do trong đó. Vì Hoàng đế chuẩn bị sang năm dẫn hắn vào triều, công khoa của hắn càng gấp rút, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng đều không có.

Nhiều năm qua Hoàng đế là một vị minh quân sáng suốt, tuy rằng Thái tử đã ngồi ở vị trí này mười mấy năm, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ tranh đoạt ngôi lên ngôi vị kia, cũng không muốn để Hoàng đế cảm thấy hắn có ý nghĩ như vậy.

Bởi vậy, cho dù là dần lớn lên, hắn cũng vẫn luôn thành thật kiên định mà làm Thái tử. Không vội vàng hay chờ không được mà bỏ trí người của mình ở khắp nơi, xây dựng thế lực của mình. Vì hắn biết có vài thứ khi đúng thời điểm sẽ cho hắn, phụ hoàng sẽ không bủn xỉn. Nếu là chưa đến lúc, hắn đã chờ không được mà nổi lên chút gì đó... Lấy sự yêu quý của phụ hoàng đối với mẫu hậu và sự yêu thương đối với bọn họ, tất nhiên sẽ không tức giận, nhưng sẽ thất vọng, hắn không muốn làm phụ hoàng thất vọng.

Hắn chưa từng xuất cung, ngoài cung cũng không có người truyền tin vào cho hắn, Vương Húc Đông và Tạ Khai lại không biết nguyên nhân câu chuyện nên chưa từng nhắc tới trước mặt Thái Tử, vì vậy hắn không biết những lời đồn đãi đó.

Đương nhiên, nếu cho hắn biết, ngoại trừ khịt mũi coi thường những lời đồn đãi ở ngoài, đối với tình huống hiện tại của Cố Hành Vân, chi sợ cũng sẽ không cho là đúng.

Cố Hành Vân đương nhiên là thiên chi kiêu tử, nhưng dưới bầu trời này, nếu luận xuất thân tôn quý thì có ai hơn Thái tử đâu?

Cả hai người đều có xuất thân cao quý, trong đó Cố Hành Vân thân là tôn nhi nhỏ nhất của Cố Tương, từ nhỏ lớn lên trong sự bảo bọc của mẫu thân và bà vú. Sau đó vào cung đọc sách, vì có tư chất thông minh, lại nhìn mặt mũi của Cố Tương nên được các vị Thái Phó yêu thích, những đứa trẻ đồng lứa tuổi bên cạnh hắn càng thêm tân bốc nịnh hót hắn. Có thể nói, Cố Hành Vân đã lớn như vậy nhưng chưa bao giờ nghe người khác nói hắn có gì đó không tốt. Hắn đối với mọi người đều ôn hòa lễ độ, nhưng trong đó vẫn còn một chút cản trở và cao ngạo. Một người như vậy, sao có thể có người chửi bới khinh thường hắn?

Nhưng Thái tử lại không giống vậy, bốn tuổi hắn đã phải rời xa Hoàng hậu, một mình vào Đông Cung ở. Nhóm Thái Phó được Hoàng đế ra ý chỉ, dạy dỗ hắn thật nghiêm khắc. Không chỉ như vậy, mỗi ngày Hoàng đế còn giành ra một canh giờ để đến xem công khóa của hắn.

Mỗi khi hắn không kiểm chế được mà trở nên kiêu căng cao ngạo, thì Hoàng đế sẽ dội một chậu nước lạnh lên đầu hắn, làm hắn thức tỉnh. Có thể nói, từ lúc Thái tử trưởng thành đến nay, toàn bộ đã kích phải chịu đều đến từ Hoàng đế, là Hoàng đế để hắn biết được thực lực của hắn, sau đó làm cái "đuôi" nhỏ đang muốn nhếch lên kia thu hồi lại, càng thêm nỗ lực, nghênh đón đã kích tiếp theo của Hoàng đế.

Mà trong đó, Hoàng hậu cũng đóng một nhân vật không thể bỏ qua. Tuy rằng rất yêu thương con mình, nhưng bà không nghi ngờ phương pháp của Hoàng đế. Bà chỉ cẩn thận dẫn đường cho Thái tử sau khi bị Hoàng Đế làm suy sụp, làm cho hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần mau chóng đứng dậy.

Thủ đoạn của Hoàng đế và Hoàng hậu rất có tác dụng, ít nhất hiện giờ, nếu để Thái tử nghe được những lời đồn đãi đó, hắn sẽ không bị suy sụp như Cố Hành Vân, mà sẽ càng thêm nỗ lực, làm những kẻ khua môi múa mép[1] sau này đến tên của hắn cũng không dám nhắc.

[1] Khua môi múa mép: ăn nói khoác lác, ba hoa, cốt để phô trương.

Nghe Chử Thanh Huy nói như vậy, Thái tử không hỏi nhiều, đang muốn rời đi thì một trận gió lạnh thổi tới, hắn cảm thấy lỗ mũi có chút ngứa, bỗng nhiên hắt xì một cái, rồi sau đó lại liên tiếp hắt xì, đến khi hắn cong lưng, bụng nhỏ cũng đau mới dừng lại.

Chử Thanh Huy trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn nói liên tục: “Muội nói này ca ca, huynh mặt quần áo quá ít, huynh xem, bị cảm rồi kia.”

Nàng đặt lò sưởi bát bảo của mình vào trong tay Thái tử, lại muốn cởi áo choàng ngăn hồ xuống khoát cho hắn.

Thái tử xấu hổ mà xoa xoa mũi, nói bằng giọng mũi: “Ca ca không lạnh.”

Chử Thanh Huy không chút khách khí nói: “Ca ca cũng đừng cậy mạnh, cho dù huynh có mặc dày đến tròn vo, muội cũng không cười nhạo huynh đâu.”

Thái tử thật sự không cảm thấy lạnh, mới vừa rồi là gió thổi vào tới trong xoang mũi nên bị kích thích. Nhưng nếu nói ra cái này, mà lúc này hắn liên tiếp hắt xì thì có vẻ như hơi vô nghĩa.

Hắn ngăn động tác cởi áo choàng của Chử Thanh Huy lại: “Lò sưởi cho ca ca mượn, áo choàng thì không cần, áo choàng của muội cho ta mượn cũng không mặc vừa.”

Chử Thanh Huy không hề kiên trì, miệng cần nhả: “Tại sao cả một đám ai cũng không thích mặc quần áo, chẳng lẽ mặc thiếu một cái, là có thể hiện ra khí khái nam nhi sao?”

“Còn có ai sao?” Thái tử tò mò.

“Còn không phải là võ giáo tiên sinh Diêm Tướng quân sao? Ca ca thấy tiên sinh mặc quần áo không? So với lúc mùa thu mặc còn ít hơn muội, hắn không cảm thấy lạnh sao?”

Thái tử nghĩ nghĩ, nhớ lại tiên sinh kia một thân lạnh lẽo. Không biết hắn ta có cảm thấy lạnh hay không, nhưng hắn thật sự làm người khác cảm thấy lạnh.

Chử Thanh Huy lại nói: “Ta thấy tiên sinh mỗi lần đều mặc đồ đen, hay là hắn không có quần áo mùa đông?”

Nói xong, nàng buồn rầu nhũn mày: “Trước kia đã nhắc hần mặc nhiều quần áo một chút, nhưng vẫn không đủ. Làm thế nào mới có thể kêu tiên sinh mặc nhiều thêm một chút đây? Hay là muội nhờ phụ hoàng tìm cái có, ban thưởng cho tiên sinh một ít quần áo mặc qua mùa đông đi?”

Thái tử nghe xong, trong lòng khẽ nghĩ ngợi. Từ khi nào thì muội muội của hần lại thân cận với vị vô giáo tiên sinh lạnh như băng kia vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tặng mai

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Trong Ngự hoa viên, thời khắc mai đo nở rộ, Hoàng Hậu mời chúng mệnh phụ cùng các tiểu thư vào cung thưởng mai.

Hôm nay, tuyết nhỏ bay đầy trời, Chử Thanh Huy một thân màu đỏ, áo choàng đường viền bạc, trên đầu mang theo đồ trang sức san hô được phía nam tiến cống, duyên dáng yêu kiều đứng ở trên mặt tuyết, da trắng như tuyết, tóc đen như mực, môi đỏ như son, lại so với mai đỏ ngao tuyết lãng sương[1] càng thêm kiều diễm[2] mấy phần.

[1] Ngao tuyết lãng sương: người không sợ sương tuyết giá lạnh, đối mặt với những thử thách khó khăn gian khổ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

[2]: Lộng lẫy, xinh đẹp.

Đám người thấy nàng, ngực đều cứng lại, phảng phất như bị gió hàn thổi tới đến không thở nổi.

Nhớ năm đó, Hoàng Hậu là mỹ nhân nổi danh trong Đô thành. Không ngờ đến bây giờ, Xương Hoa Công chúa còn trẻ giỏi hơn thầy. Dung mạo tuyệt thế, thêm vào xuất thân của nàng, đã khiến cho người khác nhìn vào nhưng lại phảng phất có một sức mạnh vô hình khiến cho người khác không dám cũng không muốn tới gần nàng. Giống như đứng bên cạnh nàng thì bị hào quang của nàng hoàn toàn che giấu, lại thêm tự ti mặc cảm.

Chử Thanh Huy nhận được ý chỉ của Hoàng Hậu, phụ trách chiêu đãi chư vị tiểu thư, dẫn các nàng đi thưởng mai.

Nàng đi ở phía trước, đám người đi cùng nàng cách xa mấy bước, chỉ có biểu muội Lâm Chi Lan là dám đi bên cạnh người nàng.

Chử Thanh Huy không cảm thấy gì, những năm nay nàng sớm đã thành thói quen, người đồng lứa bên cạnh thân cận chỉ có Lâm Chi Lan và Tía Tô hầu hạ nàng.

Mang theo các tiểu thư ở trong vườn mai đo đi dạo một vòng, Chử Thanh Huy đi về phía Hoàng Hậu phục mệnh, sau đó một mình mang theo Lâm Chi Lan trở lại Vinh Nhạc cung.

Vừa vào trong điện, bị địa long đã được đốt sưởi đến ấm áp, không khí hòa thuận vui vẻ đánh tới khiến Chử Thanh Huy thoải mái dễ chịu thờ dãi.

Tía Tô hầu hạ nàng cời giày đã bị thấm ướt bởi tuyết, thay một đôi giày khô ráo, rồi lại đem áo choàng cời ra, mặc thường phục mềm mại, đồ trang sức san hô đỏ trên đầu cũng lấy xuống.

Nhưng mà qua một lúc, Chử Thanh Huy đã bọc chăn lông xù quanh người, núp ở trên giường êm, uống một ngụm trà mật quả nóng hổi, thỏa mãn nheo mắt lại.

Lâm Chi Lan cũng được hầu hạ đổi đôi giày, an tọa ở trên ghế ngồi có trải thảm bên trên, trong tay cầm chén trà nóng mà Từ Tô đưa.

Nàng thấy Từ Tô thuần thực lưu loát chỉ huy cung nhân, không khỏi cười nói: “Tía Tô tỷ tỷ càng ngày càng tài giỏi.”

Chử Thanh Huy vô cùng tự đắc gật gù đầu, nói: "Dĩ nhiên rồi, Tô Tô rất lợi hại."

Lâm Chi Lan bung lên uống một ngụm trà mật quả, cảm giác nước trà ngọt ngào ấm áp, khiến cả người từ trong ra ngoài đều cảm thấy cực kỳ ấm áp. Nàng không khỏi uống thêm một ngụm nhỏ nữa, chậm rãi thở ra một hơi ấm, cảm thán lần nữa: “Nơi này của biểu tỷ thật tốt, đến nỗi muội không muốn rời đi.”

Chử Thanh Huy nắm thật chặt tấm chăn bọc trên người, chỉ chừa lại cái miệng nhỏ nhắn để nói: “Vây thì đừng đi, vừa hay lưu lại giúp tỷ. Muội không biết gần đây Tiểu Tuân đi Hàm Chương điện, mẫu hậu muốn tỷ đi theo bà để nhìn bà xử lý cung vụ, ta sắp buồn bức mất thôi.”

Lâm Chi Lan đồng cảm: “Gần đây, mẫu thân của muội cũng gọi muội học quản gia.”

Chử Thanh Huy nháy mắt mấy cái: “Chuyện chung thân của muội còn chưa định ra sao? Đến cùng thì muội phụ là người nhà nào?”

Lâm Chi Lan cúi đầu thấp xuống, ngượng ngập nói: “Nhanh thôi, nương nói trước năm sẽ định ra.”

Chử Thanh Huy làm bộ thờ dãi: “Muội muội tốt của tỷ rất nhanh sẽ trở thành của người khác rồi.”

Trên mặt Lâm Chi Lan càng đỏ, nhỏ giọng phản: “Không phải biểu tỷ cũng rất nhanh đấy sao?”

Chử Thanh Huy cười tùm tùm nói: "So với muội thì chậm một chút."

Lâm Chi Lan cúi đầu nhấp hớp một miếng trà nóng, che giấu nội tâm xấu hổ. Một lát sau, nàng nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên, chần chờ nói: “Ngày đó a đệ nói với muội một chuyện, có vẻ như có quan hệ với Cổ tiểu công tử.”

"Chuyện gì?" Chử Thanh Huy ăn khối bánh ngọt táo nhân ô mai, cảm thấy mùi vị không tệ, cũng đưa cho Lâm Chi Lan một khối.

Lâm Chi Lan nhận lấy, cầm đặt ở trong khăn tay: “Trong lúc a đệ vô tình ở thư viện nghe được từ đồng môn khác.”

Nàng đem lời đồn trong kinh thành nói hết mọi chuyện ra.

Chử Thanh Huy nghe nghe, trong miệng dừng ăn, nhú mồm mắt hứng nói: "Những thư sinh đó thật đáng ghét, cả ngày mặc kệ chi đọc sách, cho dù là chuyện triều chính không quan tâm sinh kế cho bách tính, lại có những người nhiều chuyện như vậy ở sau lưng nói này nói kia, uống công bọn hấn tự cho bản thân là người đọc sách, ta thấy hồ thẹn thay bọn hấn!"

Trong nội tâm nàng nghĩ, những ngày này Cổ Hành Vân rất khác thường, chắc cũng vì những lời đồn này? Phải chăng hấn vô cùng để ý cái nhìn của người khác? Cho dù là thế nào, nàng cũng cần phải hỏi hấn một chút mới được.

Vào ban đêm, Chử Thanh Huy liền đến trước mặt Hoàng Đế cáo trạng một phen: “Phụ hoàng, những thư sinh kia nói lung tung mà không có ai quản bọn hấn sao?”

Hoàng đế sờ sờ đầu của nàng: “Bật miệng dân còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ. Quân trời quân đất, làm sao quản được người khác nói chuyện? Có một số việc, làm không bằng không làm. Phụ hoàng tin tưởng, tâm tính tốt như Cổ Hành Vân, tôn thương từ trong lời người khác, với hấn mà nói không có đau khổ gì cả, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

Chử Thanh Huy nghiêm túc nghĩ nghĩ, Phụ hoàng nói dường như có chút đạo lý.

Hoàng đế lại nói một chút, dăm ba câu đã đuổi được Chử Thanh Huy đi.

Sau khi nàng đi, Hoàng hậu bưng cho Hoàng đế chén trà: “Bệ hạ đã sớm biết những lời đồn đãi này, đúng không?”

Hoàng đế bỏ chén trà xuống, kéo tay Hoàng hậu qua, gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy.”

"Nhưng mà cái gì bệ hạ cũng không làm."

Hoàng đế lại gật gật đầu, thời điểm những lời đồn đãi kia xuất hiện, là hấn đã biết. Đồng thời ai là chủ mưu phía sau, lại vì mục đích gì, hấn đều biết rõ ràng hết, nhưng hấn không có bất kỳ hành động nào.

Nói cho cùng, Hoàng đế cũng không bài xích người sử dụng mưu kế. Chi cần không tổn thương đến người hấn quan tâm, không tổn hại đến lợi ích của hấn, thì hấn vui vẻ ngồi nhìn hồ đầu với nhau.

Từ xưa đến nay, người thường lưu lại cuối cùng sau khi tranh đấu, đều là xuất sắc nhất, hấn vì con gái tuyển chọn vào phút cuối, tất nhiên là muốn tuyển người ưu tú nhất.

Mặc dù Hoàng hậu và Công chúa của hấn đều cảm thấy Cổ tiểu tử kia không tệ, nhưng nếu ngay cả chút sống gió nhỏ mà Cổ Hành Vân còn không chịu nổi, cộc hôn nhân này, cho dù thế nào đi nữa Hoàng đế cũng không gật đầu đồng ý.

Hoàng hậu đoán ra tâm tư của Hoàng đế, khe khẽ thở dài: “Đến cùng vẫn là hải tử cả, Bệ hạ nên giúp thì giúp nhanh đi.”

Hoàng đế mất hứng nói: “Hải tử trong miệng Mạn Mạn lại muốn cướp tiểu Công chúa của ta đi. Ta cho phép hấn đến đoạt đã là đại ân điển rồi, đoạt được không thì do bản lĩnh của hấn, chẳng lẽ còn muốn ta đem Noãn Noãn dâng đến tay hấn ư? Tiểu tử kia nên nằm xuống mơ mộng đi, nhìn thử xem trong mộng có chuyện tốt như vậy hay không?”

Hoàng hậu bị giọng điệu hờn dỗi của hấn chọc cười, lắc lắc đầu nói: “Bệ hạ đã qua tuổi trẻ rồi, chẳng lẽ còn muốn so đo với hải tử mười mấy tuổi hay sao?”

Hoàng đế để Hoàng hậu ngồi ở trên chân của mình, hai tay không thành thật xoa bóp eo của nàng, trong miệng nói ra có mấy phần ủy khuất: “Có phải Mạn Mạn chê ta già hay không?”

Hoàng hậu để tay hấn lại, quay đầu trừng liếc mắt: “Cho tới bây giờ lời này là bệ hạ nói, ta chưa từng nói qua dù chỉ là một lần.”

Hoàng đế câu môi cười một tiếng, hai tay càng làm càn thêm.

Hoàng hậu tùy ý hấn, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ tuổi càng lớn, da mặt càng dày, càng trở nên đao thương bất nhập[3].

[3]: Đao kiếm không cắt hay chém được...bởi mới nói da mặt dày là cả một nghệ thuật (☆ω☆*)

Lời cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, nếu nói ra đến lúc đó Hoàng đế lại già vờ ủy khuất lấy cớ quấy rối.

Lúc này bên trong một tiểu viện của Cổ phủ, Cổ Hành Vân đang nhìn ánh nến đến xuất thần.

Những ngày này hấn gầy đi rất nhiều. Ngày đó ở trong Mặc Hương lâu nghe được những lời kia, uất khí trong lòng khó tan, đi tùu lâu uống say, lại vô ý lây nhiễm phong hàn. Ngày ngày này vẫn luôn lặp đi lặp lại, mời không ít đại phu, thậm chí tổ phụ còn mời cả Thái y trong cung, dù phong hàn đã tốt, nhưng vẫn còn ho khan một chút, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Mỗi lần ho khan, hấn liền nhớ tới nguyên nhân sinh bệnh lần này, nhớ tới những người kia mở miệng nói nhảm, trong lòng trở nên buồn bực, ho khan càng nghiêm trọng hơn.

Ánh nến lay động trước mặt hấn, hấn ho hai tiếng, hai bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành nắm đấm.

Ai cũng nói mạng hần tốt, đầu thai tốt, là tiểu tôn tử của Cố tướng, là tiểu thiếu gia của Cố phủ, đời này chỉ cần nằm không cần làm gì cũng hưởng vinh hoa không hết.

Lúc đầu nghe những lời này, Cố Hành Vân còn cảm thấy chút vinh dự. Nhưng khi hần càng lớn lên. Tất cả mọi người nói như vậy, bọn họ không phải không nhìn thấy tài hoa của hần, thiên tư của hần, nhưng bọn họ lại cho rằng thân là tôn tử của Cố tướng, có được những chuyện này là đương nhiên. Bọn hần chưa từng nói với hần đã cố gắng những gì, chỉ khi thời điểm hần có chút thành tựu, sẽ nói một câu không hổ là Cố gia tiểu công tử, giống như hần làm hết mọi thứ đều bởi vì thân phận này mới làm được.

Không biết từ lúc nào, Cố Hành Vân mệt mỏi với loại tán dương này.

Hần hi vọng thời điểm người khác đang hâm mộ ngược nhìn hần, chỉ vì Cố Hành Vân mà không phải là thân phận Cố gia tiểu công tử.

Bây giờ, dường như cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi cục diện này nhưng buồn cười là bởi vì trên người hần từ danh tiếng Cố gia tiểu công tử, đổi thành Phò mã của Xương Hoa Công chúa.

Nhớ tới những người kia nói tới việc này như vũ khí vũ nhục, Cố Hành Vân cảm giác được lồng ngực mình như có lửa thiêu đốt, thiêu đến nỗi cả người hần sắp phát cuồng.

Rốt cuộc hần không duy trì biểu lộ ôn hòa nhã nhặn nữa, bỗng nhiên đem toàn bộ bực tức, giãy ngoi ở trên bàn quất xuống mặt đất, hai tay chống lên mặt bàn cố hết sức thở dốc, rất nhanh lại ho khan kịch liệt.

Đại nha hoàn của Cố Hành Vân là Hàm Châu nghe được động tĩnh, bận bịu từ bên ngoài tiến vào, thuận thực đồ nước, thay hần vuốt lưng, đôi mắt nhin không được đó lên.

Những ngày này, thống khổ của công tử nàng để ở trong mắt, lại không biết vì sao hần thống khổ như vậy, là bởi vì Công chúa ư? Chẳng lẽ Công chúa không thích hần?

Hàm Châu cảm thấy không thể tưởng tượng được, dưới cái nhìn của nàng thì Công tử như thần trên trời, có ai bỏ được để thần thương tâm khổ sở, bỏ mặc hần thống khổ như vậy chứ?

Đáng tiếc đối phương là Công chúa cao cao tại thượng, mà nàng chỉ là một nha hoàn hèn mọn, không thể thay công tử hỏi thăm một chút.

Ngày thứ hai, tuyết rơi lại lớn hơn.

Chữ Thanh Huy đi vào Hàm Chương điện, một mình kêu Cố Hành Vân đi ra, muốn cùng hần hỏi thăm rõ ràng.

Tối hôm qua phụ hoàng nói xong, sau khi nàng trở về suy nghĩ, cảm thấy trong đó có một câu có đạo lý: Quân trời quân đất, không quân được người khác muốn nói chuyện.

Nhìn thử nhân vật Thần Võ đại Tướng quân anh dũng như thế, cũng bị truyền thành dạng như vậy, huống gì là người khác chứ. Nếu như Cố Hành Vân bởi vì những lời đồn đại kia mà không muốn làm Phò mã của nàng, vậy nàng cũng không có cách nào, cũng không thể miễn cưỡng, việc này chỉ có thể coi như bỏ đi.

Nàng nói thẳng ý chính ra: “Ta đã nghe chuyện đồn ở ngoài cung, những ngày này có phải người vì chuyện này mà phiền não hay không?”

Cố Hành Vân trầm mặc không nói.

Chữ Thanh Huy liền biết đúng là như thế, nếu như Cố Hành Vân để ý cái nhìn của người khác, việc hôn sự của hai người cần được bàn bạc.

Nàng còn nói: “Nếu vì chuyện này mà tổn hại thân thể thì thật sự không đáng. Việc hôn sự của hai chúng ta còn chưa định ra, nếu người không muốn chỗ phụ hoàng và mẫu hậu ta sẽ đi nói rõ.”

Trong nội tâm của Cố Hành Vân rung động, nếu không có cọc hôn nhân này thì hần không làm Phò mã, tất nhiên sẽ không còn ai mở miệng khinh miệt hần nữa. Hần không tin bằng vào bản lĩnh của mình, ngày sau không khiến cho người khác thật tâm tán dương hần một câu.

Nhưng mà hần nhin không được nhìn Chữ Thanh Huy một chút. Đây là Công chúa, là Công chúa, hần thật sự muốn bỏ lỡ cơ hội?

Nếu như hần không làm Phò mã được, tổ phụ sẽ nhìn hần như thế nào, người nhà sẽ nhìn hần như thế nào, ngoại nhân lại càng nhìn hần như thế nào? Còn có bề hạ, cự tuyệt Công chúa, bề hạ có tức giận hay không? Tương lai sĩ đồ của hần còn có thể thuận buồm xuôi gió chứ?

Trong lòng dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, cuối cùng hần vẫn nhắm mắt lại, cúi người hành lễ: “Tạ hạ... không muốn.”

Chữ Thanh Huy gật gật đầu, ngược lại trong lòng không có cảm giác đặc biệt gì: “Vậy người tình dưỡng cho tốt, sớm ngày khôi phục.”

Nàng rời khỏi Hàm Chương điện, thấy ngoài điện cách đó không xa có vài cành mai đỏ vừa vãn nở, liền đi qua nhìn kỹ hơn, muốn bẻ một gốc nở đẹp nhất, cắm ở trong điện của Hoàng hậu.

Đây là vài cành mai đỏ cách xa Ngự hoa viên, hình như không có người chăm sóc, lớn lên so với hoa mai thì cao hơn, trên đỉnh có một nhánh mọc ra có hoa đặc biệt diễm lệ tươi tốt, chỉ là cách mặt đất có chút xa, Chữ Thanh Huy cũng nhảy lên mấy lần ngay cả đầu ngón tay cũng không chạm tới. Phía sau nàng đều là cung nữ, không có ai sẽ leo lên cây, đành phải đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn cành hoa mai, coi như nhìn cho đỡ ghiền.

Tía Tô thấy nàng nhụt chí, nghĩ nghĩ, nói: “Công chúa, nô tỳ đi tìm thị vệ tới hỗ trợ.”

Chữ Thanh Huy nghe nàng ấy nói như vậy, nhìn bốn phía một chút, xa xa trên đường có một đội thị vệ đang tuần tra đi tới. Nàng đang muốn đồng ý đề nghị của Từ Tô, nhưng trong tâm mặt lại có một thân ảnh khác đi tới, toàn thân áo đen, thân mình giống như Thanh Tùng[4], lại lạnh lợi như một cây đao, cho dù là gió tuyết cũng không

thổi ngã được thân hình cao lớn của hắn.

[4]: ý chỉ cao to như cây Thanh Tùng (Loại cây có gốc rễ lớn và phát triển cao to lâu năm)

Chữ Thanh Huy không kịp nghĩ nhiều, mở miệng nhân tiện nói: "Tiên sinh!"

Diêm Mặc nhìn thẳng không nhìn qua, sai bước tiến lên, nghe được âm thanh, dẫm chân xuống, đưa mắt nhìn về phía này.

Chữ Thanh Huy hướng hần khoát khoát tay: "Mời tiên sinh xuất thủ tương trợ."

Tía Tô bận bịu nhỏ giọng nói ra: "Nô tỳ đi tìm thị vệ thì hơn, rất không cần phải làm phiền tiên sinh."

Nhưng thật ra là nàng nhìn vị Tướng quân này vẫn có chút sợ hãi.

Chữ Thanh Huy cười híp mắt, nhanh chân bước về phía Diêm Mặc: "Người nhìn cây cao như vậy, bọn thị vệ hái không tới, tiên sinh so với bọn hần đều cao hơn, cho nên không thành vấn đề."

Từ Tô cũng ngừng đầu nhìn Diêm Mặc một chút, lại lập tức cúi đầu xuống. Dưới cái nhìn của nàng, Tướng quân đầu chi cao thôi, mà là thân hình hần cao lớn, khí thế uy mãnh nhưng lại vừa lạnh vừa cứng, khiến cho nhiều người không dám liếc mắt nhìn hần. Trước đó rõ ràng Công chúa còn sợ hơn cả nàng, bây giờ không chỉ không sợ, lại còn dám nhờ hần hỗ trợ, Công chúa quả nhiên là Công chúa, so với đám người bình thường như các nàng thật khác biệt.

Khi đang nói chuyện, Diêm Mặc đã đến trước mặt: "Chuyện gì?"

Ngữ khí của hần nghe lạnh như băng, Từ Tô và mấy tiểu cung nữ đều đem đầu cúi xuống thấp hơn.

Chữ Thanh Huy để cho hần đi được tới gần, mới đứng lên chỉ vào trên đầu cành hoa mai kia nói ra: "Ta muốn gốc hoa mai cao nhất ở bên trên, không biết tiên sinh có thể giúp ta chuyện này?"

Diêm Mặc cũng không nói chuyện, chỉ giơ tay lên, cành hoa mai so với hần cao hơn, đưa tay duỗi thẳng, vừa đủ để chạm tới.

Chữ Thanh Huy ngửa đầu nhìn, mai đỏ đầu cành hơi lay động, mấy bông tuyết bay xuống, nàng vô ý thức nhắm mắt lại, phồng nưà bông tuyết lọt vào trong mắt. Chờ đến lúc mở mắt ra, một gốc mai đỏ lãnh diễm nhất, kiều ngạo nhất đã được đưa đến trước mắt nàng.

Chữ Thanh Huy sừng sốt một chút, vội vàng hai tay tiếp nhận, vui vẻ nói: "Tạ ơn tiên sinh!"

Lúc tiếp nhận vô ý đụng phải một bàn tay khác, thô ráp lại cảm giác ấm áp, không nam tính như Phụ hoàng và Thái tử ca ca vậy.

Điều này khiến nàng có chút ngại ngùng, vô ý thức nhìn về cách ăn mặc của Diêm Mặc, vẫn nhìn thấy chỉ là một áo choàng ngoài màu đen, không khỏi tự lẩm bẩm: "Hóa ra tiên sinh thật sự không sợ lạnh."

Diêm Mặc không những cảm thấy không lạnh, hần còn có chút nóng. Mới từ phủ Tướng quân đến Hoàng cung cách một khoảng xa, hần sử dụng khinh công bay tới, sau đó lại đi nhanh một đoạn, dưới mắt đã có chút mồ hôi. Thân thể tỏa ra hơi nóng, thấy gió lạnh thổi tới liền trở nên cả thân có chút sương trắng.

Thế là Chữ Thanh Huy liền trở mắt nhìn thấy trong cổ áo màu đen của tiên sinh lọt ra vài tia sương trắng bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, mặc dù cực ít nhưng thật sự tồn tại.

Nàng nhìn đến tròn mắt hốc mồm, bất tri bất giác nói ra miệng: "Nóng, tiên sinh nóng hổi vậy ... không biết có phải giống như bánh ngọt ăn ngon hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mềm mại ngọt ngào

Edit: Mie

Beta: Quanh

Câu này Chữ Thanh Huy nhỏ giọng nói, nên đám người Tía Tô ở phía sau nàng vẫn cúi đầu, chưa nghe thấy.

Diêm Mặc lại nghe vô cùng rõ ràng, hần liếc mắt nhìn Chữ Thanh Huy một cái, sau đó gạt đầu rồi rời đi. Bước chân kiên định, vóc người cao thẳng, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không đổi, nhưng bốn chữ "hơi nóng hổi hổi" kia, lại ở trong đầu hần bay tới bay lui không thôi.

Lần đầu tiên hần nghiêm túc suy xét về sự tồn tại kì lạ của nữ tử này, trên đời này nữ tử nào cũng đều như vậy, hay là chỉ có cái cục bông tròn tròn mềm mềm này có suy nghĩ quái dị như thế trong đầu? Nếu không, người ngoài từ trước đến nay đều đánh giá hần đáng đáng sát khí, thế như đến miệng nàng, lại trở thành hơi nóng hổi hổi?

Nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, Tía Tô mới dám ngừng đầu lên, thấy Chữ Thanh Huy vẫn nhìn về hướng Hàm Chương điện, liền nói: "Công chúa, tiên sinh đã đi rồi, chúng ta về Vĩnh Nhạc cung thôi."

"Tô Tô, ta muốn ăn bánh Vân đoàn." Chữ Thanh Huy đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

Tuy rằng Tía Tô không biết vì sao công chúa đột nhiên muốn ăn bánh Vân đoàn, nhưng vẫn gọi người đi Ngự Thiện Phòng chuẩn bị.

Nháy mắt đã đến Tết, cúng tế thiên địa tổ tông xong, trong cung lại bày ra yến tiệc, sau đó chính là thời gian cả triều đình nghỉ ngơi.

Tuy là như thế, nhưng mỗi ngày Hoàng đế đều phải phê duyệt tấu chương, Hoàng hậu cũng không ngồi không, mười lăm tháng giêng có yến tiệc nguyên tiêu, mười tám tháng giêng là ngày sinh nhật của Thái tử và Xương Hoa công chúa, đồng thời cũng là ngày Xương Hoa công chúa cử hành lễ cập kê, tất cả mọi việc đều do bà chỉ huy chuẩn bị.

Chữ Thanh Huy thì được nữ quan dạy dỗ từ lễ, học tất cả lễ nghi trong lễ cập kê, ngoài ra còn phải hết lần này đến lần khác làm lại theo.

Thái tử cũng không thoải mái, chờ đến khi việc hôn nhân của muội muội định ra, hẳn sẽ phải vào triều. Hiện tại tất cả thời gian đều phải đi theo phụ hoàng để học tập, để tránh phạm sai lầm trong triều đình, không khiến hoàng gia mất mặt.

Thời gian này chỉ có duy nhất Nhị hoàng tử Chữ Tuấn là nhàn nhã, đáng tiếc tuy rằng thằng bé có thời gian rảnh nhưng phụ hoàng mẫu hậu, Thái tử ca ca cùng tỷ tỷ, cũng không thể chơi cùng nhóc, nhóc đành phải buồn rầu luyện viết chữ.

Chớp mắt đã đến tết Nguyên Tiêu, từ thời Thái Hoàng Thái Hậu, yến tiệc nguyên tiêu đã trở thành một cung yến để tác hợp cho những nam nữ cùng độ tuổi. Tuy hiện giờ lão nhân gia đã không còn, nhưng lệ cũ này vẫn được Hoàng hậu tiếp tục làm theo.

Ngay từ đầu năm mới, Hoàng hậu đã định danh sách tham gia cung yến, tất cả đều là tiểu thư và thiếu gia của vợ cả những chư vị vương công, đại thần, tuổi toàn mười bốn mười lăm.

Cung yến năm vừa rồi đều do Hoàng hậu chủ trì, Hoàng đế chỉ tới lộ mặt một lát, chờ mở màn xong thì Hoàng đế và Hoàng hậu đã nắm tay rời đi, dành thời gian còn lại cho nhóm thiếu niên đang trong độ tuổi thanh xuân tươi đẹp này, và năm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi ngự giá của Hoàng đế và Hoàng hậu rời khỏi, trong đại điện không khí trở nên sôi động, không ít nhóm thiếu nam thiếu nữ ban đầu còn cung kính cúi đầu, lúc này cũng dám đánh bạo ngẩng đầu lên, xấu hổ nhìn tiểu thư hoặc là vị công tử ái mộ đối diện.

Hiện giờ trong điện địa vị tối cao chính là Thái tử và Xương Hoa công chúa, hai người ngồi song song với nhau, một người mặc hoàng bào, một người váy áo màu hồng đào tươi sáng, kế thừa tướng mạo xuất sắc của Hoàng đế và Hoàng hậu, lại còn ngồi ở giữa, nên người nhận được nhiều sự chú ý nhất tất nhiên là hai người bọn họ.

Nhưng hiện giờ tâm trí của Thái tử không đặt tại đây, nên đối với những sự chú ý của người khác đặt lên hắn, hắn cũng không đáp lại. Còn Xương Hoa công chúa căn bản là không biết ý nghĩa của những ánh mắt nhiệt tình này là gì.

Nàng giương mắt nhìn về phía các tiểu thư công tử thể hiện tài nghệ, thỉnh thoảng nghiêng đầu cùng với Thái tử nói một hai câu, ngẫu nhiên cũng liếc mắt về phía Cố Hành Vân một cái.

Nhưng Cố Hành Vân dường như không cảm thấy, chỉ lo cúi đầu uống rượu, vẫn không nhìn lại nàng.

Chữ Thanh Huy lại nhìn hắn một lần nữa, nhin không được nhú mày, nói với Thái tử: “Ca ca, bệnh của Cố Hành Vân có phải vẫn chưa khỏi hẳn không? Hắn lại uống nhiều rượu như vậy, bệnh tình khó mà tốt lên được.”

Thái tử nhìn về phía Cố Hành Vân, trong mắt mang theo vài phần lạnh nhạt khó phát hiện. Cố Hành Vân là đồng học của hắn, làm bạn mười năm, là một trong số ít người có chung lý tưởng với hắn, nhưng so về tình nghĩa, bất luận thế nào cũng không bằng muội muội song sinh của hắn.

Lúc đầu nghe nói muội muội lựa chọn Cố Hành Vân, hắn tuy rằng có chút không vui, nhưng cũng tán đồng lựa chọn của nàng. Rốt cuộc, bạn bè của mình cưới muội muội, còn hơn so với việc bị một tên tiểu tử không biết từ đâu chui từ đâu ra cướp muội muội hắn đi mất.

Chỉ là mấy ngày này, việc làm của Hành Vân thật sự làm hắn thất vọng. Hắn đã nghe được những lời đồn đãi ngoài cung, cũng nhận ra được sự xa cách của Cố Hành Vân đối với muội muội của mình.

Làm hắn cười lạnh, Cố Hành Vân một mặt chấp nhất với tự tôn của mình, không mong bị người khác xem nhẹ, một mặt khác lại luyến tiếc vị trí con rể Hoàng đế ngày sau sẽ mang lại vinh hoa phú quý cho hắn. Hắn cũng không nghĩ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Thái tử bỗng nhớ tới một câu từ nhỏ đã nghe được của đám cung nhân, đã là kỹ nữ - chết mà còn muốn lập đền thờ. Khi đó hắn không hiểu, bây giờ nghĩ lại, câu này tuy thô bỉ, nhưng đúng để hình dung Cố Thanh Vân, lại vô cùng thích hợp.

Nếu chuyện chỉ như thế thôi thì cũng không sao, thứ khiến Thái tử tức giận chính là, là ai cho Cố Hành Vân hắn thể diện, là ai cho hắn tư cách làm bộ làm tịch như thế, dám xa cách muội muội của mình?

Nếu Cố Hành Vân không muốn làm Phò mã, vậy Chữ Hằng liền thanh toán cho hắn, trên đời này có rất nhiều chuyện, người trước ngã xuống, người sau liền tiến lên, nam nhi tốt nằm mơ cũng muốn quỳ gối dưới váy muội muội hắn, Cố Hành Vân thì tính là gì!

“Ca ca?” Chữ Thanh Huy thấy Thái tử không nói lời nào, nghi hoặc kêu một tiếng.

Thái tử phục hồi lại tinh thần, giấu đi cảm xúc trong mắt, giọng nói mang chút ghen tuông: “Biết muội lo lắng hắn, lát nữa huynh sẽ đi khuyên nhủ.”

Chữ Thanh Huy gật gật đầu, lại cười nói: “Ca ca cũng nên uống ít thôi.”

Thái tử vốn đã đưa chén rượu đến bên miệng, nghe thấy lời này, cũng đành buông. Hắn nhìn muội muội cười cười, nghĩ thầm, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn xen vào chuyện ngoài cung, hẳn tin rằng phụ hoàng dù biết cũng sẽ không trách tội hắn.

Không lâu, cung yến tan tiệc, Vương Húc Đông và Tạ Khải đỡ lấy Cố Hành Vân say khướt ra khỏi cung.

Thấy xe ngựa của Cố gia rời đi, Tạ Khải mở miệng, lo lắng nói: "Bộ dạng này của Hành Vân thật sự khiến ta lo lắng. Đã lâu như vậy, chẳng lẽ hần vẫn còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao?"

Wang Húc Đông không nói gì, ngửa đầu nhìn lên bầu trời ban đêm, bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống

Mỗi lần Cố Hành Vân ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng hần đang suy nghĩ gì?

Wang Húc Đông đột nhiên nhếch miệng cười, Cố Hành Vân nghĩ cái gì đã không quan trọng. Kẻ kiêu ngạo như vậy, mới gặp phải trắc trở đã bị đá kích không dậy nổi, nếu hần không muốn đứng lên, Vương Húc Đông không ngại lại đẩy một phen, cho hần mãi mãi không đứng lên được nữa.

Qua hết nguyên tiêu, một năm mới lại bắt đầu. Các quan lại lục đục vào triều, học giả cũng trở lại thư viện, Hàm Chương điện khôi phục lại náo nhiệt ngày xưa, nhưng Cố Hành Vân lại không xuất hiện.

Chữ Thanh Huy vào cung thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu vẫy tay cho mọi người lui ra, bà nhìn gương mặt hồn nhiên của nữ nhi, trong lòng thở dài.

Chữ Thanh Huy phát giác chuyện này, ngửa đầu nhìn bà: "Mẫu hậu, người làm sao vậy."

Ấn đường Hoàng hậu hơi nhíu lại, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, vẫn quyết định nói đúng sự thật: "Noãn Noãn, hôn sự giữa con và Cố Hành Vân, sợ là không được."

"Vì sao?" Chữ Thanh Huy ngồi thẳng dậy.

"Cố Hành Vân có nha hoàn thông phòng bên cạnh."

Chính là vào đêm nguyên tiêu phát sinh việc này, khi màn đêm buông xuống, Cố Hành Vân vì uống nhiều rượu, thần trí mơ hồ, hần cùng nha hoàn bên người gần gũi xác thịt, ngày hôm sau bị người vào hầu hạ hần rửa mặt nhìn thấy.

Cố phủ muốn đem chuyện này dấu kỹ, xử lý nha hoàn kia. Nhưng lúc Cố Hành Vân tỉnh lại, ngoài dự đoán của mọi người lại muốn giữ nha hoàn kia lại. Người ở Cố gia vô cùng đau đầu, không biết như thế nào lại để lộ tin tức, chuyện này cũng hoàn toàn không thể che lấp nữa.

Tuy rằng việc hôn sự giữa Cố Hằng Vân và Chữ Thanh Huy còn chưa định ra, nhưng ai nấy trong lòng đều biết rõ Cố Hành Vân đã được công chúa nhìn trúng. Phò mã không giống với những nam nhân khác, những người khác có thể tam thê tứ thiếp, Phò mã thì không được. Huống hồ, hiện giờ còn chưa thành thân mà trong phòng Cố Hành Vân đã có nha hoàn thông phòng, trừ phi Hoàng đế bị u mê tâm trí, nếu không sao có thể đồng ý gả nữ nhi mình yêu thương cho một người như vậy?

Cũng trong hôm nay, Cố Tương thất nghi [1], bị hoàng đế xử lý, hạ lệnh cấm túc trong phủ. Còn Cố Hành Vân phong hàn lâu mà không khỏi, Hoàng đế cũng ban ân điển, bảo hần không cần lại đến Hàm Chương điện đọc sách, tĩnh dưỡng cho tốt.

[1]: thất lễ với vua

Cả việc Cố Tương bị cấm túc đến khi nào, Cố Hành Vân tỉnh dưỡng mất bao lâu, khi nào mới được vào Hàm Chương điện học lại, những chuyện này Hoàng đế cũng không nói rõ thời hạn.

Hoàng hậu vừa nói vừa quan sát biểu tình của nữ nhi.

Chữ Thanh Huy nghe xong toàn bộ, lại nhíu mày hỏi: "Sau khi sự tình phát sinh, vì sao Cố phủ phải xử trí nha hoàn kia? Chuyện này rõ ràng không phải sai lầm của nàng ấy."

Nàng nghe nói nha hoàn kia ban đầu là người hầu bên cạnh Cố Hành Vân, thì không khỏi nghĩ đến Tía Tô và Liễu cô cô trong cung mẫu hậu.

Hoàng hậu sừng sốt một chút, càng thêm trù miến sờ đầu Chữ Thanh Huy, thờ dài: "Bởi vì bọn họ muốn đem toàn bộ sai lầm gán lên người nha hoàn kia, muốn đem chuyện này che giấu đi, muốn giữ được vị trí Phò mã tương lai của Cố Hành Vân, muốn duy trì vinh hoa hưng thịnh của Cố phủ, so với những thứ này, một nha hoàn thì có tính là gì đâu."

Chữ Thanh Huy nhíu mày nhăn, lúc lâu sau mới nói: "Cũng may Cố Hành Vân giữ nha hoàn kia lại, tuy rằng hần đã làm chuyện sai, nhưng vẫn là còn có vài phần trách nhiệm"

Hoàng hậu gật đầu, bà thấy, mặc kệ là Thái tử hay là Chữ Thanh Huy, hoặc là Cố Hành Vân, đều vẫn là hài tử, tuy rằng sẽ có lúc làm sai, nhưng bản tính vẫn rất tốt.

Bà suy nghĩ, lại thử nói: "Noãn Noãn, hiện giờ con có suy nghĩ gì đối với Cố Hành Vân?"

Bà nhớ rõ không lâu trước đây, nữ nhi còn nói, đối với thành thân cũng không chờ mong, nhưng cũng không chán ghét, nếu Cố Hành Vân trở thành Phò mã của nàng, nàng sẽ nỗ lực thích hần, nhưng hiện giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu nữ nhi đã thích Cố Hành Vân thì bà phải khuyên nàng bớt thương tâm khổ sở.

Chữ Thanh Huy nói: "Cố Hành Vân khá tốt, chỉ là bọn con không có duyên với nhau."

Hoàng hậu cúi đầu dùng mặt cọ cọ vào gương mặt nàng: "Đừng đau lòng, con còn có chúng ta ở đây."

Chữ Thanh Huy lắc đầu: "Con không đau lòng"

Tuy nói như thế, nhưng Hoàng hậu lại vẫn không thể yên tâm, an ủi nàng thật lâu.

Lúc ăn cơm trưa, Hoàng đế bớt thời gian đến Tê Phụng cung dùng bữa, khi hắn nói chuyện với Chử Thanh Huy ngữ khí cũng mang theo vài phần cẩn thận, sợ chọc đến nỗi khổ của nàng.

Chử Thanh Huy đành phải giải thích một lần nữa, rằng mình không thêm đề ý.

Có điều nhìn lại tình huống, Đế hậu cũng không tin tưởng như thế được.

Chờ buổi chiều Chử Thanh Huy đưa hộp đồ ăn đến Hàm Chương điện, thấy Thái tử đối mặt với nàng cũng là bộ dạng cẩn thận, trong lòng nàng liền xuất hiện vạn phần bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mềm mại ngọt ngào 2

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Đối với chuyện của Cố Hành Vân, tuy Chử Thanh Huy cảm thấy bất ngờ nhưng nàng thật sự không hề đau khổ.

Với nàng mà nói, chuyện gã chồng là chuyện nên làm khi đến tuổi. Thân là công chúa, nàng dĩ nhiên có đặc quyền, nhưng nhất cử nhất động của nàng đều bị mọi người đề ý. Trên đời này, nữ tử tới tuổi đều phải xuất giá, nhưng nàng lại là một trường hợp đặc biệt không theo lẽ thường, mà nàng lại không muốn để ngôn quan có chuyện nói, gây khó xử cho phụ hoàng.

Ngay cả chuyện phải gả cho ai, nếu trong lòng nàng không thích người nào, vậy thì cứ chọn một người ưu tú nhất thôi, đây cũng là lẽ thường tình.

Nàng thừa nhận, sau khi xem Cố Hành Vân là Phò mã tương lai của mình thì nàng đối với hắn có vài phần đặc biệt hơn so với người khác, nhưng còn chưa đến mức không phải hắn thì không chịu gả. Chỉ cần chọn lại người khác là được rồi.

Đây là suy nghĩ thật lòng của nàng, nhưng đáng tiếc những người bên cạnh không mấy ai tin. Tựa hồ đều thương hại nàng, ánh mắt của bọn họ nhìn nàng đều tràn ngập sự thương tiếc và an ủi, từ hành động đến lời nói đều e dè cẩn thận.

Chử Thanh Huy bị đối đãi như một bình hoa dễ vỡ, thật sự nàng rất bất đắc dĩ.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu năm của Hàm Chương điện, nàng đến muộn hơn chút so với bình thường. Khi đến võ trường, bọn họ đang trong giờ giải lao.

Chử Tuấn vừa thấy nàng, lập tức chạy như bay đến, khi còn cách nàng vài bước, đột nhiên bước chân nó chậm lại, nhìn sắc mặt nàng rồi thật cẩn thận dựa vào nàng: "A tỷ, tỷ đã đến rồi."

Chử Thanh Huy sờ sờ đến khi khuôn mặt của tiểu đệ đỏ lên: "Hôm nay đệ học được cái gì, có mệt không?"

Khi nói chuyện, nàng thoáng nhìn vào trong võ trường, các học sinh tốp năm tốp ba tụ ở một chỗ hoặc đứng hoặc ngồi. Thấy nàng tới, một đám len lén nhìn qua, trong ánh mắt có nhiều hơn vài phần cẩn thận. Mà Thái tử cũng không ngoại lệ, chỉ có Diêm Mặc vẫn cứ ngồi một mình, chà lau chùi thủ bảo bối của hắn.

Không biết vì sao, nhìn hắn như thế ngược lại làm Chử Thanh Huy thờ phào nhẹ nhõm -- bên trong có nhiều người khác thường như vậy, cuối cùng cũng có một người vẫn hành xử như bình thường.

"Hôm nay sư phó dạy bọn đệ đánh quyền, a tỷ, đệ sẽ học thật tốt, sau này giúp a tỷ đánh người xấu!"

Giọng nói non nớt kéo suy nghĩ của Chử Thanh Huy quay trở lại, nàng hạ gối nửa ngồi xổm, vươn ngón út ngoéo tay với Chử Tuấn, cười nói: "Được, a tỷ chờ đệ giúp tỷ đánh người xấu."

Chử Tuấn dùng sức gạt đầu, lại nhìn nàng, nhỏ giọng thương lượng: "Cho nên a tỷ đừng thương tâm, được không?"

Chử Thanh Huy hơi sững sốt, thấy vẻ mặt tiểu đệ đầy quan tâm, vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm thấy ấm áp trong lòng, cũng không giải thích gì: "Được, không thương tâm."

"Thật tốt quá!" Chử Tuấn hoan hô một tiếng, lập tức hỏi đến vấn đề mà nhóc rất quan tâm: "A tỷ, hôm nay tỷ mang theo đồ ăn ngon gì tới vậy?"

Thái tử đi tới, dùng ngón cái và ngón trỏ búng trán nó một cái: "Cả ngày đệ chỉ biết ăn, cẩn thận sau này béo đến mức không đi nổi."

Chử Tuấn xoa xoa cái trán, ủy khuất mà liếc mắt nhìn Thái tử một cái, đối với những lời đại ca nói, xưa nay nó đều không dám phản bác, vì thế lại tội nghiệp mà nhìn về phía tỷ tỷ.

Chử Thanh Huy lập tức thay tiểu đệ ra mặt: "Ca ca nói như vậy ý là bánh hạch đào [1] hôm nay không muốn ăn?"

[1] Hạch đào còn được gọi là hạt óc chó.

Thái tử ghen một chút: “Khụ... Noãn Noãn đã đưa tới, ta không thể phụ tâm ý của muội.”

Hắn vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Chữ Thanh Huy, thấy trên mặt nàng không có vẻ gì khác thường mới cảm thấy an tâm. Hiện tại cho dù có bị muội muội làm cho ghen lời, thì hắn cũng thấy rất vui.

Đối với việc ca ca thích ăn đồ ngọt, Chữ Thanh Huy đặt biệt biết rõ, nhưng nàng cũng không vạch trần, kêu cung nhân phía sau bày thức ăn trong hộp ra, còn mình thì nhận lấy một cái hộp nhỏ, đem đến chỗ vô sự phở.

Qua năm mới, xem ra Diêm Mặc vẫn vô tình như năm trước, vẫn một thân đồ đen, lạnh lùng kiêu lời.

“Tiên sinh, dùng chút điểm tâm đi.”

Diêm Mặc ngẩng đầu nhìn nàng, thoáng gật đầu, lại cúi đầu nhìn hai đĩa điểm tâm tinh xảo trên bàn, màu hồng nhạt giống cánh hoa, hình dạng trắng trắng tròn tròn mềm mại như mây, hắn vươn hai đầu ngón tay cầm một khối bánh Vân đoàn lên (*), bỏ toàn bộ vào trong miệng, mặt không cảm xúc mà nhai nhai, nuốt toàn bộ vào.

(*) Bánh này là bánh gì mình cũng chẳng biết, mang raw đi tra cũng không ra nên vẫn giữ nguyên tên hán việt nha.)

Đây là lần đầu tiên nhìn hắn ăn xong điểm tâm, Chữ Thanh Huy tò mò đánh giá, cũng không rời đi, cuối cùng hai mắt chờ mong, nói: “Đây là bánh vân đoàn, tiên sinh cảm thấy thế nào?”

Quá mềm, khi cầm lên thiếu chút nữa đầu ngón tay đã làm rơi, quá ngọt, hắn chưa bao giờ ăn món nào ngọt như vậy.

Tuy rằng hắn không kén ăn, nhưng rất ít khi ăn đồ ngọt, những lần trước kia nàng đưa tới hầu như cuối cùng đều còn nguyên đem xuống. Mới vừa rồi thấy đĩa bánh trắng tròn mềm mại này lại không biết vì sao đột nhiên này lòng tham ăn một cái, quả thực mùi vị đúng như hắn suy nghĩ, vừa ngọt vừa mềm, tựa như....

Diêm Mặc vô thức vuốt ve đầu ngón tay vừa rồi cầm điểm tâm, sau khi hồi thần, lại từ từ nắm chặt.

“Tiên sinh?” Chữ Thanh Huy nghiêng nghiêng đầu.

“... Không tệ.”

Bỗng nhiên Chữ Thanh Huy trở nên vui vẻ, đặt mông ngồi xuống, đẩy đĩa bánh vân đoàn đến trước mặt hắn: “Vậy tiên sinh ăn thêm một cái đi!”

Thân thể Diêm Mặc rất khó phát hiện mà hơi cứng lại, mới từ từ vươn tay, cầm lên một khối bánh mềm như bông rồi đưa vào trong miệng, nhanh chóng nhai hai cái sau đó nuốt xuống.

Thật sự quá ngọt...

Chữ Thanh Huy nhìn biểu hiện của hắn, lại nghĩ lầm là hắn cũng cùng sở thích với mình, vui mừng nói: “Tiên sinh cũng cảm thấy ăn rất ngon đúng không? Ta thích bánh vân đoàn nhất, ngày đó bộ dạng của tiên sinh nóng bừng tựa như vân ——”

Bỗng nhiên ý thức được mình lỡ lời, nàng vội che miệng lại, nuốt hết những lời bất kính tiếp theo vào, đôi mắt tròn xoe cười cười lấy lòng.

Nhưng lời nói ngày đó của nàng, Diêm Mặc đã nghe rõ, nàng nói hắn giống bánh vân đoàn, quả là một sự so sánh không thể tưởng tượng được. Vị vừa ngọt vừa mềm này, chẳng lẽ không phải giống nàng hơn sao?

Diêm Mặc coi như không nghe thấy, thấy nàng chớp đôi mắt, dùng một chút, nói: “Kẹo hoa hồng?”

"Sao?" Nhất thời Chữ Thanh Huy không hiểu, suy nghĩ một chút mới biết là hắn đang hỏi, nếu bánh vân đoàn là món nàng rất thích, vậy còn kẹo hoa hồng thì xếp chỗ nào.

Nàng cười tủm tỉm nói: “Kẹo hoa hồng là món ta thích nhất, thích nhất chỉ có một, còn yêu thích thì có thể có rất nhiều.”

Kiểu lý luận này Diêm Mặc chưa từng nghe thấy.

Hắn không nói lời nào, Chữ Thanh Huy cũng không cảm thấy tệ nhạt, vốn dĩ trước kia khi tiên sinh nói chuyện với nàng đều chỉ có hai chữ. Hôm nay trò chuyện vài câu, lại biết tiên sinh và nàng đều thích ăn bánh vân đoàn, nàng đã vô cùng kinh hi rồi.

“Đúng rồi, sao tiên sinh biết ta thích ăn kẹo hoa hồng?” Nàng còn nhớ lần trước khi mình tặng túi kẹo cho tiên sinh, nàng cũng không có nói mình thích ăn.

Theo bản năng Diêm Mặc nhìn về phía bên hông nàng, quả nhiên nơi đó có treo một cái túi tiền nhỏ màu hồng nhạt, tản ra mùi thơm nhàn nhạt của kẹo hoa hồng. Túi tiền như vậy, hắn cũng có hai cái.

Hơn mười năm trước, khi nàng đưa hắn cái túi tiền thứ nhất, nàng từng nói mình thích nhất là kẹo hoa hồng, không biết từ khi nào lại trở nên rõ ràng như vậy, phảng phất còn ở bên tai.

“Đoán.” Hắn nói.

Δ Chú thích:

[1] Bánh hạch đào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chim ưng cô độc

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Mười tám tháng giêng là sinh nhật mười lăm tuổi của Thái tử và Xương Hoa công chúa, Hoàng Đế chiếu cáo với bên ngoài mừng khánh sinh [1] Thái tử, đồng thời hạ chỉ, qua sinh nhật thì Thái tử có thể vào triều tham gia chính sự.

[1]: lễ mừng thọ, mừng sinh nhật.

Vốn dĩ hôn sự của Xương Hoa công chúa sẽ được công bố sau khi Thái tử vào triều, nhưng việc chỉ hôn không thành, trong thời gian ngắn sắp tới Hoàng Đế sẽ không nhắc tới việc này vì sợ nữ nhi đau lòng, nên kêu Thái tử vào triều nghị sự trước, không nên chờ nữa.

Tại hậu cung, Hoàng Hậu làm chủ việc Xương Hoa công chúa cập kê, những vị phu nhân có phẩm cấp cao trong kinh thành cũng có thể vào cung xem lễ.

Chữ Thanh Huy mặc y phục long trọng, trong tiếng xướng lễ của nữ quan tư lễ, động tác của nàng vô cùng đoan trang cẩn thận. Y phục hoa mỹ, dù nó dày nặng nhưng lại không hề ám áp, gió lạnh thổi qua làm mặt nàng trắng bệch, cũng may biết trước như vậy nên nàng đã đánh một lớp phấn mỏng, để không nhìn thất lễ.

Nhóm phu nhân đánh giá công chúa, ngày xưa xinh đẹp nay lại thêm phần ung dung hoa quý, nhất cử nhất động đều ưu nhã đoan trang, không hổ là xuất thân hoàng gia, là nữ tử cao quý nhất.

Rất nhiều người âm thầm chỉ trích Cố gia trong lòng, chẳng phải bị quý ám hay sao mà lại đánh mất một cây đại thụ như vậy.

Trên đời này có người nào qua được công chúa hay sao?

Không nói đến hiện giờ vị công chúa này là hòn ngọc quý trên tay Đế Hậu, là muối muối long phượng thai với Thái tử, thân thể hiển hách như vậy, ít nhất cũng giữ được ân sủng hơn năm mươi năm không giảm. Hiện tại trong thành một số thế gia nhà cao cửa rộng cũng không dám đảm bảo ân sủng không suy. Công chúa này chính là một bùa hộ mệnh trấn gia!

Còn nữa, công chúa mỹ mạo vô song, khí thế thanh nhã, phẩm hạnh cao quý, chưa bao giờ nghe nàng trách mắng cung nhân nể, Tía Tô – cung nữ thân cận bên cạnh công chúa được nâng sủng đến không thua một đại tiểu thư nhà nào đâu!

Một công chúa tính tình tốt như thế trăm năm cũng khó gặp. Cố gia lại từ chối vị công chúa này, chẳng phải là có mắt như mù sao?

Nói đi cũng phải nói lại, nhờ vị tiểu công tử Cố gia có mắt như mù nên gia tộc các nàng mới có cơ hội.

Lúc trước Hoàng Hậu khen vị tiểu công tử Cố gia, các nàng không dám tranh chấp, nhưng bây giờ Cố gia đã bị loại trừ, vậy vị trí Phò mã kia là mọi người còn cơ hội, nhà ai cướp được thì là tổ tông hiển linh.

Nghĩ đến vậy, trong lòng các phu nhân cực kì hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía công chúa như có lửa.

Lễ xong, Chữ Thanh Huy nhanh chóng về Vinh Nhạc cung thay quần áo sườn ả, những người còn lại trò chuyện một chút rồi lần lượt rời đi.

Trong Tê Phượng cung, muối muối ruột Hoàng Hậu – Lễ bộ thượng thư Lâm phu nhân còn chưa rời đi.

Hoàng Hậu cho cung nữ hầu hạ thay y phục, Lâm phu nhân ngồi nhìn, đợi cung nữ lui xuống mới nói: "Tam tỷ tỷ, hôn sự của công chúa tỷ định tính thế nào?"

Hoàng Hậu đẩy điểm tâm tới trước mặt nàng: "Tiếp tục quan sát thôi, tìm một người thật hoàn hảo mới được."

Lâm phu nhân khẽ nhủ mày, lo lắng: "Hai chữ "hoàn hảo" thật khó, mới vừa rồi tỷ không thấy những phu nhân đó viết tâm tư lên đầy mặt rồi ư?"

Hoàng Hậu lại không sầu lo, điềm đạm cười nói: "Không sợ các nàng tính kế, tính kế càng nhiều, càng so đo được mất, mới có thể xem trọng công chúa, càng thêm không dám coi thường."

Sau chuyện của Cố gia, suy nghĩ của Hoàng Hậu thay đổi không ít. Sau này nếu Noãn Noãn của mình thích một người tham quyền thế, ngược nàng lại không lo sợ, bởi vì người có dục vọng mới dễ bị nắm nhược điểm, mà thứ hoàng gia không thiếu nhất chính là quyền thế.

Nếu ngược lại, ngày sau Thanh Huy thích một người vô dục vô cầu, công chúa thân phận tôn quý trong mắt hắn cũng chẳng là gì, khi đó Hoàng hậu thực sự mới lo lắng, nữ nhi của mình có khi nào lại một lần nữa bị thương.

Lâm phu nhân nghĩ nghĩ, cũng xác thực một chuyện, những người đó chỉ là nhìn trúng hoàng ân trên người công chúa, mà công chúa không thiếu nhất là hoàng ân. Bọn họ nhìn trúng mới có thể lấy lòng nàng, sủng nàng, để đổi lấy thân phận phú quý. Đây chính là uy lực quyền thế, quyền lực thật lớn ở trước mắt những mưu tính đó, chỉ đơn thuần là trò đùa con nít vật vãnh mà thôi.

Ở Vinh Nhạc cung, Chử Thanh Huy uống xong một chén trà gừng, tay ôm lò sưởi bọc thảm lông, trên người dần ấm lại, mơ màng sắp ngủ. Tía Tô một bên chỉ huy cung nữ đem hạ lễ hôm nay đưa tới cho công chúa xem, quay đầu nhìn lại thấy nàng đã ngã vào nệm ngủ rồi.

Hôm nay làm lễ cấp kê nên Chử Thanh huy phải dậy sớm, lại đứng ở bên ngoài bị gió thổi lạnh, hiện tại thân thể ấm áp, nàng ngủ một giấc thật ngon.

Tía Tô chỉnh lại tư thế của nàng, đắp thêm cho nàng một cái chăn. Trong lúc Chử Thanh Huy buồn ngủ mòng lung mà lẩm bẩm gì đó, Tía Tô nghiêm túc nghe xong, thấp thoáng nghe thấy nàng nói bánh Ván đoàn ăn ngon thì không khỏi bật cười.

Khi Chử Thanh Huy tỉnh lại đã là chạng vạng chiều, Tía Tô nghe động tĩnh liền vào hầu hạ nàng thay quần áo.

Chử Thanh Huy ngáp một cái, mèm mại nói: "Khi nào rồi, đem điểm tâm đi Hàm Chương điện chưa?"

Tía Tô a một tiếng: "Hôm nay vội vội vàng vàng đã quên đưa đi rồi."

Chử Thanh Huy lập tức mờ to mắt: "Mau kêu Ngự Thiện phòng mang điểm tâm tới, giờ đưa đi vẫn còn kịp."

Tía Tô nhìn sắc trời, chần chừ nói: "Công chúa, xem ra lúc này điện hạ còn đang học, hay để hôm sau rồi đưa luôn."

Chử Thanh Huy đứng lên kêu người lấy áo choàng: "Bản công chúa đã hứa với Tuấn nhi mỗi ngày đều đem điểm tâm đến, huống hồ còn một phần của tiên sinh, trước nay mỗi ngày đều có, hôm nay lại không, cũng không cho người thông báo thì thật sự quá thất lễ."

Tía Tô thấy khuyên không được, đành phải cho người đi Ngự Thiện phòng thông báo, mình cũng chuẩn bị y phục đi ra ngoài.

Hôm nay so với ngày thường nàng đến muộn hơn rất nhiều, lúc Chử Thanh Huy đến Hàm Chương điện thì mặt trời đã bắt đầu lặn.

Bình thường Hàm Chương điện rất náo nhiệt, nay lại không thấy bóng người. Đứng ra bây giờ đang là tiết học, còn có thể nghe được tiếng hô quát khi tập võ mới đứng, nhưng nay chỉ nghe tiếng gió, ngoài ra cũng không có tiếng nào khác.

Không... Thật ra là có, Chử Thanh Huy bỗng thủ thế, kêu người phía sau dừng lại, nghiêng tai cẩn thận nghe.

Xen lẫn trong tiếng gió vu vu là âm thanh xé gió sắc nhọn, như thể có một thanh kiếm chém từng nhát vào không trung, phá vỡ lớp màn sương chưa kịp kết thành băng, xơ xác mà rét lạnh.

Chử Thanh Huy theo bản năng ngừng thở, thả chậm bước chân, nhẹ nhàng bước đến sau võ trường, từ từ nhìn vào.

Người nọ toàn thân là bộ y phục đen tuyền, trong tay cầm trường kiếm, giữa trời tuyết trắng bay lá tã, thân hình hần cô độc tựa chim ưng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Một chỗ

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh.

Nhất thời Chử Thanh Huy nhìn đến ngây người.

Xưa nay nàng biết Diêm Mặc không giống những người khác, lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm giác như vậy. Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh nàng chưa bao giờ xuất hiện người như hần.

Hần trầm mặc ít nói, xa cách với mọi người, phảng phất như không hòa hợp với bọn họ, nhưng lại làm cho người ta không thể không chú ý, không tự giác mà đặt ánh mắt lên người hần.

Mà hôm nay, cảm giác ấy lại mãnh liệt hơn trước.

Chử Thanh Huy bỗng nhiên biết được nguyên nhân. Vì hần là một con chim ưng dũng mãnh, chim ưng thì sao có thể làm bạn với đà điểu?

Hần không thuộc về nơi này, không thuộc về hoàng cung uy nghiêm, không thuộc về kinh thành ồn ào hoa lệ, càng không buồn vui sân si của thế tục. Người này, hần có một vùng trời của riêng mình, không cho người khác tự tiện xông vào, mang đến sự ồn ào náo nhiệt.

Chử Thanh Huy do dự, trong lúc nhất thời không biết có nên xuất hiện hay không.

Chân nàng khẽ động, định rời đi, nhưng vào lúc này Diêm Mặc chậm rãi thu thế, khẽ liếc về phía này.

Chử Thanh Huy cứng đờ, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một suy đoán, không biết những người khác có suy nghĩ giống nàng hay không. Điều cho rằng hần sống độc lập, hần thích cô đơn quanh quẩn như vậy, cho nên đến hiện tại cũng chưa có ai xâm phạm vào "lãnh thổ" của hần, không có ai đến quấy rầy hần. Vì thế, hần càng thêm quanh

quê cô tịch.

Hiện tại giống như nhớ lại cảnh tượng lúc này hần đứng trong tuyết, tà áo tung bay, Chử Thanh Huy lại cất bước, lúc này đây, nàng kiên định đi về phía võ trường.

Nàng nghĩ, không biết tiên sinh cuối cùng là nghĩ gì, rốt cuộc có cần người nào nhiệt hay không, nếu nàng đã quấy rầy hần, đã vậy thì quấy rầy cho đến cùng đi.

Diêm Mặc đánh xong một bộ thương pháp, tay tùy ý giương về phía sau, vài giây sau, vốn dĩ cây thương đang ở trong tay hần, hiện tại đã vững vàng đâm vào góc tường.

Chử Thanh Huy vừa đi về phía hần, vừa nghe Tía Tô nói.

Thì ra hôm nay Thái Tử không cần đến Hàm Chương điện, nên huynh ấy không tới. Thư đồng của Thái Tử đương nhiên cũng không cần tới, trong Hàm Chương điện chỉ còn lại một đám nhóc không đến mười tuổi. Cổng khóa của bọn họ nhẹ hơn so với Thái Tử rất nhiều, tiết học võ đầu tiên cũng đã kết thúc, lúc này Nhị Hoàng tử đang ở Đông Cung của Thái tử ôn tập công khóa, chờ một lát cùng với Thái tử trở về Tê Phụng cung dùng bữa tối.

Tía Tô nói xong bèn lui đến một bên, Chử Thanh Huy tiếp nhận hộp đồ ăn đặt ở trên bàn đá, chớp chớp mắt, nói: “Hôm nay đến hơi trễ, chắc tiên sinh đói bụng rồi? Ta có mang theo bánh Vân Đoàn này!”

Vừa nghe nói mấy chữ bánh Vân Đoàn, Diêm Mặc đã cảm thấy đầu lưỡi có cảm giác ngọt ngọt. Hần chưa từng sợ khổ, lúc còn nhỏ tập võ bị thương, một chén thuốc lớn vừa đắng vừa đen như mực hần cũng uống hết, ngay cả nhũ mỳ hần cũng chưa từng. Nhưng lúc này lại khẽ nhũ mỳ xúc động, trong lòng lại đặt biệt nổi lên ý nghĩ lùi bước. Cho dù là đối mặt với kẻ thù mạnh hần cũng chưa bao giờ có nghĩ sẽ lùi bước, hiện tại lại bị đĩa bánh Vân đoàn trước mắt đánh bại.

Chử Thanh Huy lại không hề phát hiện, vui vẻ mà mang bánh Vân đoàn đến mời hần: “Hôm nay đi nhanh hơn bình thường, tiên sinh mau xem, vẫn còn nóng đó.”

Nàng nói xong, tựa hồ nhớ tới gì đó, vì Diêm Mặc vừa luyện võ xong nên trên mặt mồ hôi ướt đẫm, che miệng cười nói: “Hôm nay tiên sinh còn muốn nóng hơn cả bánh Vân đoàn nữa.”

Diêm Mặc im lặng như khúc gỗ, kể từ ngày hôm trước hần chủ động ăn khối bánh Vân đoàn, giống như đã mở ra một cánh cửa, nàng ở trước mặt mình càng ngày càng hoạt bát, hiện tại đã dám công khai giễu cợt hần.

Không chỉ hần, ngay cả Tía Tô cũng cảm thấy kỳ quái. Theo nàng thấy Công chúa và sư phó dạy võ đã có chuyển biến tốt, nhưng cũng không nghĩ kĩ, ngay từ đầu rõ ràng Công chúa và nàng đều sợ hãi giống nhau, tại sao hiện giờ người lại không sợ chút nào vậy?

Chử Thanh Huy đẩy đẩy cái đĩa: “Nhân lúc còn nóng, tiên sinh mau ăn đi.”

Diêm Mặc không thích ăn, nếu hần không muốn ăn đương nhiên ai cũng không thể ép buộc được hần. Nhưng hiện tại, mặt hần không cảm xúc mà cảm một khối bánh bỏ vào trong miệng, sau đó không đợi Chử Thanh Huy mở miệng đã đẩy cái đĩa về phía nàng: “Người ăn đi.”

Trong lòng Chử Thanh Huy đấu tranh một lúc, sau đó lập tức vô cùng cao hứng mà cầm một khối bánh Vân đoàn lên cắn một miếng, hạnh phúc mà nheo hai mắt lại.

Mấy ngày gần đây vì lễ cấp kê, nữ quan Tư lễ vì đề phòng thân thể nàng quá mức đầy đà, bộ mặt quá "tròn", nên đã hạn chế đưa điểm tâm đến Vinh Nhạc cung, chỉ cho phép nàng ăn một ít điểm tâm thanh đạm. Ví dụ như là loại bánh Vân đoàn này, đã lâu không xuất hiện ở Vinh Nhạc cung rồi.

Dáng người của nàng đương nhiên là không mập chút nào, nhưng dù sao thì lễ cấp kê cũng là một chuyện trọng đại, lại có rất nhiều người đến tham dự nên nàng không muốn thất thố. Vì vậy mà mọi chuyện đều nghe theo lời của nữ quan tư lễ, đồ ngọt mà nàng thích nhất cũng không chạm vào dù chỉ một chút, nhịn được đến hôm nay đã hay lắm rồi.

Cái miệng nhỏ của nàng ăn hết nửa cái bánh Vân đoàn, đang muốn kêu Diêm Mặc ăn tiếp, lại thấy hần rút một thanh chủy thủ và một miếng vải đen, cúi đầu toàn tâm toàn ý chà lau.

Thanh chủy thủ kia Chử Thanh Huy đã gặp qua nhiều lần, hầu như mỗi lần gặp Diêm Mặc òa hần đều chà lau thanh chủy thủ này, giống như là đối đãi với vật quý giá gì đó. Nhưng thực tế chủy thủ kia toàn thân đen như mực, cực kỳ bình thường, ngay cả một họa tiết trang trí cũng không có, thật sự không nhìn ra có chỗ nào đáng giá.

Nhưng Chử Thanh Huy cũng không cho rằng đồ vật không đáng giá là không có giá trị. Giống như nàng thích nhất là món kẹo hoa hồng, nếu xuất cung mua, một lượng bạc có thể mua một mớ, nhưng lúc nàng đem ra bạc ra mua cũng không cảm thấy nó rẻ mạt chút nào, bởi vì đó là thứ nàng yêu thích nhất.

Nàng nuốt điểm tâm trong miệng xuống, chậm rãi mở miệng: “Thanh chủy thủ này là vật mà người quan trọng tặng cho tiên sinh à?”

Diêm Mặc trầm mặc trong chốc lát, lúc Chử Thanh Huy cho rằng hần sẽ không trả lời, thì hần lại gật đầu.

Chử Thanh Huy thấy thế cũng không truy vấn là ai, sợ mạo muội đường đột, mà khiến cho hần không vui, ngược lại nói: “Lúc này nhìn tiên sinh luyện võ, thoát nhìn rất lợi hại, không giống với Thái Tử ca ca luyện. Tiên sinh, người sẽ bay hả?”

“Không.” Diêm Mặc lắc đầu.

“Hả?” Chử Thanh Huy nghiêng đầu, nghi hoặc nói: “Nhưng ta thấy thị vệ bên cạnh phụ hoàng thường hay bay tới bay lui bay qua tường, thoát nhìn tiên sinh bay lợi hại hơn bọn họ nhiều, tại sao lại không chịu bay?”

Diêm Mặc nghiêm mặt nói: “Đó là khinh công, cần phải dùng lực, không phải bay.”

“Cũng giống nhau thôi. Nói như vậy, tiên sinh biết khinh công hả?”

“Biết một chút.”

Tuy rằng hần nói biết một chút, nhưng không hiểu vì sao Chử Thanh Huy lại cảm thấy khinh công của hần nhất định lợi hại hơn đám thị vệ kia, lập tức hưng phấn nói: “Tiên sinh, người nhìn ta xem. Ta có thể học khinh công được không?”

Diêm Mặc buông chủy thủ xuống, trên dưới mà đánh giá nàng.

Chữ Thanh Huy lập tức ngồi thẳng người, thẳng sống lưng, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khóe môi bị dính đường ngọt mà không tự phát giác nhếch lên.

“Người không được.”

Chữ Thanh Huy lập tức buồn tủi, suy sụp hỏi: “Tại sao?”

“Không đủ uyển chuyển nhẹ nhàng.”

Chữ Thanh Huy cúi đầu, rầu rĩ không vui mà chọc chọc cái đĩa bánh Vân đoàn, sau một lúc lâu đột nhiên tiêu hóa xong ý tứ trong lời nói của hắn, gương mặt phồng lên tròn tròn hai mắt, hỏi lại: “Tiên sinh chê ta béo?!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tim đập loạn

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy không cảm thấy mình béo chút nào cả, vì lễ cấp kê mà nàng đã hơn nửa tháng nay không có đụng vào đồ ngọt, ngay cả kẹo hoa hồng được ăn mỗi ngày nàng cũng chưa đụng tới. Cứ như vậy, còn có người chê nàng không đủ nhẹ nhàng uyển chuyển, cái này có còn đạo lý hay không? Không phải trên mặt chỉ nhiều thịt một chút thôi ư? Nhiều hơn mấy phần sao có thể gọi là mập được?

Nghe ngữ khí của nàng kích động, động tác đang lau chủy thủ của Diêm Mặc dừng lại, ngẩng đầu lên, đối diện phía trước là con mắt to tròn của Chữ Huy Thanh, hơi thờ lẩn ngưng lại một chút.

Hắn cũng không cảm thấy lời mình nói có chỗ nào sai. Người tập võ, đặc biệt tu luyện khinh công bậc cao, hơi thở mạnh mẽ cỡ nào, nền móng cũng vững chắc, nhưng dáng điệu uyển chuyển, động tác mạnh mẽ là cần thiết, bằng không chỉ sợ bay đến giữa không trung là đã rơi xuống rồi.

Nhưng nhẹ nhàng cùng với mập gầy lại không phải là một chuyện. Người mập không nhất định là nặng nề, mà người gầy cũng không nhất định là linh hoạt. Người trước mặt ở lâu trong thâm cung, sống an nhàn sung sướng, bỏ bê vận động, thân hình cũng coi như là tinh tế, nhưng cũng không có quan hệ với việc nhẹ nhàng.

Chỉ là nguyên nhân này ở trong lòng của hắn rất rõ ràng, lại không biết nên nói ra như thế nào.

Từ trước tới nay hắn vốn ít nói, trong đó chưa hẳn không phải vì miệng lưỡi vụng về. Lúc trước ở trong sư môn, chỗ thiếu hụt này không rõ ràng, bởi vì không có người quán lấy hắn, muốn hắn nói chuyện. Những nhóm sư đệ kia đều không phải là đối thủ của hắn, bị hắn thu thập như nhỏ khoai lang vậy, thì có ai dám làm cản ở trước mặt hắn? Nhưng thật ra có một người năng lực tương đương thì lại sớm không còn ở đây nữa.

Hắn đến kinh thành ba bốn năm, vẫn cứ một mực độc lai độc vãng [1], những người khác ngại hung danh Thần Võ đại Tướng quân, cũng không dám cùng hắn giao hảo, mọi người chỉ nói đại Tướng quân oai hùng lạnh lùng, không thích nói chuyện, lại không biết rằng hắn là miệng vụng về.

[1]: đi một mình mà về cũng một mình.

Bây giờ mắt thấy còn có một năm nữa thôi là có thể rời kinh, chẳng lẽ tật xấu này không giấu được nữa?

Diêm Mặc lâm vào trong trầm tư.

Một lát sau ngẩng đầu lên, thấy Chữ Thanh Huy vẫn không bỏ qua nhìn chằm chằm hắn, đại Tướng quân chưa từng lùi bước trước vạn người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Nếu như bên người hắn từ nhỏ có một tiểu sư muội nũng nịu, sẽ biết tâm tình lúc này gọi là phiền não ngọt ngào. Đáng tiếc, trong sư môn của hắn đừng nói là sư muội, ngay cả sư nương cũng không có một ai, từ trên xuống dưới sư môn ngay cả muỗi cái cũng phải bay đường vòng qua sư môn.

Đối với sư đệ không nghe lời, đánh một trận là được, nếu còn không đủ vậy thì thêm lần nữa. Nhưng đối với cục tròn mềm nhũn này, hắn triệt triệt để để không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chữ Thanh Huy thấy hắn không nói lời nào, không khỏi ừm ừm sờ lên mặt mình: "Thật sự rất béo sao?"

Diêm Mặc không biết vì sao nàng cứ cố chấp vấn đề mập gầy như thế, nghĩ nửa ngày, mới nói: “Ta béo hơn.”

Chữ Thanh Huy nghe lời này, liền đi dò xét hắn, một mặt nhìn, một mặt bĩu môi.

Dưới cái nhìn của nàng, võ giảo tiên sinh làm gì béo chứ? Từ mặt cổ cùng bàn tay không hề dư một miếng thịt thừa nào, trông rất rắn chắc, tất cả đều là tinh thịt [2].

[2]: 精肉 tinh nhục - Thịt ngon, thường chỉ thịt nạc không có mỡ. ((☆ω☆*)) hai từ mà nhiều nghĩa đen và bóng hìhì)

Dựa theo đó mà so sánh, thịt trên người nàng mềm nhũn, quả thật không thể cùng so sánh với tiên sinh. Nàng không khỏi ưu thương thờ dài, hóa ra mình mập thật.

Động tác trong tay Diêm Mặc đã dừng lại hoàn toàn, chũm thủ bị hấn nắm trong tay vô ý thức xoay chuyển. Không khí này khiến hấn có chút ngồi không yên.

Chữ Thanh Huy cũng không ăn bánh ngọt, khuỷu tay chống trên bàn đá, bàn tay bụng lấy khuôn mặt, một hồi thờ dài một rồi lại một hồi thờ dài.

Nàng không có phát giác, mỗi lần thờ dài một hồi, thân thể người ngồi ở phía đối diện kéo căng một phần, càng về sau, toàn thân cơ bắp đều đã vận sức chờ phát động, giống như sau một khắc đều muốn vội chạy đào tẩu.

Chữ Thanh Huy ai thán về thân thể mình một hồi, sau đó vẫn là thấy sắc trời không còn sớm, mới không có khí lực đứng dậy cáo từ.

Diêm Mặc thấy bước chân nàng hơi có mấy phần nặng nề, bóng lưng cũng không vui sướng giống ngày thường, lần đầu tiên trong lòng bắt đầu chất vấn, chẳng lẽ lúc trước hấn nói sai rồi?

(A Cảnh: Sai! Quá sai! Chê người con gái béo là tội ác! (* / 3*))

Nhưng mà, sai ở chỗ nào?

“Tô Tô, bản công chúa béo sao?” Trên đường trở về, lần thứ ba Chữ Thanh Huy hỏi Tía Tô.

Tía Tô che dù cho nàng, đáp án so với hai lần trước cũng giống vậy: “Công chúa không có béo chút nào, thân thể ngài cân xứng, không béo, không gầy, vừa vặn.”

Chữ Thanh Huy thờ dài, phiền muộn nói: “Nhưng mà ta không bay lên được.”

Tía Tô không biết nên an ủi ra sao với nàng, không thể làm gì khác hơn nói: “Nô tỳ cũng không biết bay mà.”

Chữ Thanh Huy chu chu mỏ, trong lúc vô tình cúi đầu trông thấy túi thơm bên hông mình, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

Nàng không biết bay, nhưng nàng có thể để người khác mang nàng bay lên nha! Giống như cái túi thơm này, bản thân nàng không biết làm, tự có người làm thay nàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, cảm xúc sa sút vừa rồi lập tức bị nàng vứt sau đầu, kích động đi về hướng Tê Phượng cung.

Hoàng đế đã ở chỗ của Hoàng hậu, đang hỏi thăm tâm tình của nữ nhi hôm nay thế nào với Hoàng hậu.

Bên ngoài cung nhân truyền lời, tiếng nói giảm dần, Chữ Thanh Huy đã bước vào nội điện, vô cùng cao hứng thi lễ một cái cho phụ hoàng và mẫu hậu.

Hoàng hậu và Hoàng đế liếc nhìn nhau, cười cười gọi nàng đến trước mặt, đưa tay phất nhẹ tuyết trên tóc: “Xảy ra chuyện tốt ư, nhìn con cao hứng như vậy.”

Chữ Thanh Huy kéo tay bà lại, dịu dàng nói: “Mẫu hậu, con muốn bay.”

Bỗng nhiên nói như vậy, khiến đế hậu hai người đều sững sốt. Hoàng đế ho khan một cái, thử dò xét nói: “Làm sao bay?”

Hoàng đế vốn thương nữ nhi, mấy ngày nay bởi vì lo cho chuyện hôn sự đối với nàng càng đau lòng hơn, cơ bản là đã dung túng, ngay cả điểm mấu chốt cuối cùng thêm mấy phần. Nghe nữ nhi nói muốn bay, trong đầu đã lướt qua vài ý nghĩ, thậm chí còn nghĩ kỹ chút, hồi cung hạ lệnh bảo người đi bắt chim, đem lông vũ rút ra, làm một đôi cánh lớn.

Mặt mũi Chữ Thanh Huy tràn đầy mong đợi nói: “Giống như thị vệ của phụ hoàng có thể bay tới bay lui vậy. Phụ hoàng, mẫu hậu, tìm người mang con bay có được hay không?”

Hoàng đế vừa nghe liền hiểu, nữ nhi nói bay với hấn không phải muốn bay như chim kia, chẳng qua là khinh công thôi. Việc này cũng dễ dàng, thị vệ cung nội ai mà không bay được mấy vòng? Nhưng vấn đề là những thị vệ kia đều là nam tử, để cho bọn hấn mang tiểu Công chúa của mình bay thì không biết có thể sau đó Hoàng đế có đem chặt tay bọn hấn hay không.

Hoàng hậu cũng nghĩ đến điểm này, kiên nhẫn giải thích cho Chữ Thanh Huy.

“Vây thì thôi.” Chữ Thanh Huy lập tức ỉu xiu.

Kỳ thật nếu nàng kiên trì muốn thì cuối cùng nhất định có thể đạt thành tâm nguyện, nhưng mà từ trước tới nay nàng không phải là loại có tính tình kiêu căng, cả phụ hoàng và mẫu hậu đều nói làm như vậy không ổn, nàng liền thôi.

Nhưng việc này cũng là một điều nhắc nhở Hoàng đế, người ngoài đã không thể mang Noãn Noãn bay, vậy thì tìm cho Noãn Noãn một người có thể mang nàng bay.

Lúc trước hấn tuyên phò mã, chỉ có thư đồng mới trúng tuyển, bởi vì những người kia dù là gia thế hay tướng mạo cũng tính là không tệ. Chỉ là thư đồng của Thái tử thì khác với thư sinh bình thường, coi như có hậu nhân nhà tướng, nhưng ở trong kinh thành được nuông chiều nhiều năm, từ lâu đã không được oai phong như bậc trưởng bối.

Bây giờ nghĩ lại, vì sao không đem phạm vi mở rộng ra một chút? Quả thật gia thế quan trọng, nhưng bây giờ Hoàng đế càng coi trọng phẩm tính của một người hơn. Nói cho cùng, luận về gia thế thì trên đời này chẳng lẽ còn có người hơn được Hoàng gia? Coi như Phò mã của công chúa hấn xuất thân không tốt, vậy cũng không sao, chỉ cần không phải loại bần nhão không trát được tường, thì về sau Hoàng đế luôn có biện pháp nâng gia thế của hấn lên.

Đầu óc Hoàng đế dạo qua một vòng, nhắm vào thị vệ bên cạnh mình. Thị vệ của hấn, luận xuất thân không nhất định cao bao nhiêu, nhưng luận bản sự đều là một thân nam nhi đỉnh thiên lập địa, nếu không cũng không thể đảm nhiệm chức vụ ở Ngự tiền. Còn nữa, không có bối cảnh cường đại cũng có chỗ tốt, loại người này, mới có thể nôm nóp lo sợ toàn tâm toàn ý sùng ái Công chúa của hấn, không dám có tâm tư khác.

Hoàng đế càng nghĩ càng cảm thấy không tồi, lập tức nói với Hoàng hậu.

Hoàng hậu chần chờ nói: "Như vậy được không?"

Hoàng đế nói: “Được hay không, thử một lần mới biết được. Ngày mai ta liền hạ lệnh, gọi ngự tiền thị vệ đến, tuổi trên mười lăm, dưới hai mươi, tướng mạo anh tuấn chưa thành thân liệt ra, điều đi Hàm Chương điện của Noãn Noãn tuần tra trên đường.”

Hoàng hậu lo lắng: “Việc Cố gia còn chưa qua đi, không biết Noãn Noãn có tâm tư kia hay không.”

Hoàng đế vỗ vỗ tay của nàng: “Không sao, trước đó chúng ta không cần nói rõ với con bé, chỉ gọi những thị vệ kia đi tuần tra như bình thường thôi. Mỗi ngày Noãn Noãn đi Hàm Chương điện, luôn có thể đụng tới mấy lần, nói không chừng có thể thấy vừa mắt ai đó.”

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, chậm rãi gật đầu. Dù sao việc khó nói trước, Noãn Noãn của mình đối với tình cảm nam nữ lại trì hoãn, hẳn không phát hiện ra được đâu. Vậy là mưa thuận gió hòa, mọi người đều im lặng, nếu quả thật con bé vừa mất thiếu niên thị vệ nào thì cũng coi như là duyên phận.

Động tác của Ngự tiền thị vệ vô cùng nhanh chóng, chỉ trong vòng một đêm, mọi việc đã làm xong.

Ngày thứ hai Chử Thanh Huy đi Hàm Chương điện, trên đường đến có một đội tuần vệ uy phong nghiêm túc, từng thiếu niên khí phách, phấn chấn oai hùng, vô cùng dễ thấy.

Chử Thanh Huy đối với việc này ngược lại không chút lưu ý, một đội thiếu niên thị vệ kia hành lễ với nàng, giống như ngày thường vậy nàng cũng gật đầu một cái.

Ngược lại sau lưng có một hai tiểu cung nữ, thấy trước mắt đều là thiếu niên anh tuấn, ánh mắt xấu hổ mang chút e sợ nhìn đội thị vệ lướt qua, nhưng cũng không có người nào dám nói gì thêm với Công chúa.

Thời tiết từng ngày trở nên ấm áp, trong Ngự Hoa Viên rất cực ngoài mai đỏ cũng có thêm những thứ khác, trong khe gạch, cũng điểm xuyết lấy một hai chỗ màu xanh biếc.

Hôm nay Chử Thanh Huy nhận lời mời của Lâm Chi Lan, đi tới Thượng Thư phủ.

Mặc dù Lâm Chi Lan thường xuyên vào cung với nàng, nhưng đây là lần đầu tiên Chử Thanh Huy đích thân tới Lâm phủ. Bởi vì gần đến hôn kỳ của Lâm Chi Lan, cho nên gần đây trong phủ gấp rút may đồ cưới, đã lâu chưa có vào cung, trong lòng Chử Thanh Huy niệm tình nàng ấy, Hoàng hậu cũng muốn để nàng giải sầu liền đồng ý cho nàng xuất cung thăm viếng.

Nàng không có giống trông khua chiêng, chỉ dẫn theo hai cung nữ, mấy tên thị vệ cải trang mà đi.

Lâm Thượng thư đang làm việc tại nha môn, thiếu gia của Lâm gia đang học tại thư đường, trong phủ chỉ có hai vị chủ nhà là Lâm phu nhân và Lâm Chi Lan, các nàng thấy Chử Thanh Huy tất nhiên là không kìm được mà vui mừng. Sau một hồi chiêu đãi, Lâm phu nhân gọi Lâm Chi Lan dẫn Công chúa đi dạo trong phủ một chút.

Dù vườn hoa của Lâm phủ không thể so với Ngự Hoa viên, nhưng cũng có một chút đặc biệt tinh xảo lại thanh tú, bên trong vườn có một ngọn núi giả, trên đỉnh có một gian đình dùng để nghỉ mát rất dễ thấy.

Lâm Chi Lan thấy Chử Thanh Huy có hứng thú, liền dẫn nàng leo lên đình nghỉ mát. Ở nơi địa thế cao như này, tầm mắt rộng hơn, có thể nhìn thấy gần hậu viện của Lâm phủ là đường xá ngoài phố, xung quanh đình nghỉ mát lại có màn tơ bao quanh, không lo ngại ngoại nhân trông thấy cảnh tượng trong đình.

Trong cung tuy có một tòa Trích Tinh lâu cao hơn so với ở đây một chút, nhưng nhìn ra ngoài cũng chỉ là nhà cửa liền kề, còn không bằng nơi này nhìn rất náo nhiệt.

Sau khi Chử Thanh Huy ngồi xuống phía sau màn che, cẩn thận mở ra một chút, nhìn xem bên ngoài đường phố, thấy xe người tấp nập, cửa hàng san sát, dù cách khá xa nhưng nhìn vẫn có cảm giác nghe âm thanh rao hàng vang ở bên tai, không khỏi quay đầu lại hâm mộ nói: “Ngày thường dù muội không thể đi ra ngoài nhưng nhìn thấy thế này so với tỷ tỷ cũng nhiều hơn chút rồi.”

Lâm Chi Lan vốn cũng mỉm cười nhìn xem, nghe thấy lời này, không biết nhớ tới cái gì, giữa lông mày có mấy phần ưu sầu: “Muội cũng có rất ít thời gian xem được.”

Chử Thanh Huy biết ý tứ của nàng ấy, việc hôn sự của Lâm Chi Lan đã được định ra từ năm trước, đôi phương có giao tình nhiều đời với Lâm phủ, Trần Nam tướng quân Trương gia Nhị công tử.

Phải biết rằng, dù Lâm lão gia là quan văn nhưng các thế hệ của Lâm gia đều là võ tướng. Lúc trước Hoàng hậu đồng ý việc hôn sự của thân muội muội cùng với Lâm lão gia, chút nguyên nhân trong đó là vì coi trọng võ tướng Lâm gia oai phong, trong nhà không có mấy việc ngấm hại như mấy nhà quyền quý bình thường.

Sự thật chứng minh, Hoàng hậu không hề nhìn nhầm. Bây giờ Lâm lão gia và Lâm phu nhân vì nữ nhi tuyển chọn con rể cũng cân nhắc đến điểm ấy.

Dung mạo Lâm Chi Lan tú mỹ (xinh đẹp), tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn ở trong hoàn cảnh đơn giản lớn lên, trong tính tình cũng có mấy phần đơn thuần. Lâm phu nhân không dạy nàng những thủ đoạn minh tranh ám đấu kia ở hậu viện, cũng không muốn nữ nhi ruột thịt bị kéo vào trong đó, liền chọn một nhà khác dòng dõi cao hơn, tuyển chọn gia phong thuần chính (đơn giản, chính nghĩa) là Trương phủ. Bây giờ, Trương gia Nhị thiếu gia đang ở trong cung làm việc.

Chử Thanh Huy nghe nói, vắt hết óc nghĩ nghĩ, làm sao cũng không nhớ nổi vị Trương gia Nhị thiếu gia là ai, cười tìm tìm nói: Muội và hắn đã gặp mặt rồi sao? Có muốn tỷ tỷ thay muội đưa một chút tín vật hay sách gì không, tỷ cũng không ngại làm Hồng nhan (chim đưa thư) nha.”

Lâm Chi Lan đỏ mặt: "Có gặp một lần."

Sau khi việc hôn sự định ra, Trương gia Nhị thiếu gia mượn cơ bái phỏng tên tuổi của Thế bá, tới Lâm phủ một chuyến, Lâm Chi Lan liền lặng lẽ trốn ở sau tấm bình phong nhìn thoáng qua.

Chử Thanh Huy liền truy vấn: "Dáng dấp của hắn thế nào? Muội có thích hay không?"

Lâm Chi Lan xấu hổ bưng kín mặt: "Biểu tỷ hỏi cái này làm cái gì?"

Chữ Thanh Huy lại không thông suốt, nhìn thấy vẻ này của nàng ấy, cũng rõ ràng mấy phần, không khỏi cười nói: “Xem ra là muội rất thích nha. Ngày khác tỷ sẽ xem xem, Trương gia Nhị thiếu gia là nhân vật phương nào, mới chỉ một chút thôi đã đem bắt cóc mất biểu muội tốt của tỷ.”

Lâm Chi Lan cúi đầu, không có ý muốn nói chuyện. Nàng đối với vị hôn tương lai này vẫn hài lòng, trong lòng cũng có mấy phần mong chờ, nhưng mà nghĩ lại còn ít ngày nữa phải rời nhà xuất giá, rời khỏi phụ mẫu chung sống hơn mười năm, lại bắt đầu mê man phiền muộn.

Chữ Thanh Huy nhìn nàng một hồi mừng rỡ, rồi một hồi ngưng ngững, rồi lại một hồi ưu sầu, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng có chút hiểu kì, chẳng lẽ lấy chồng thật sự thần kỳ như vậy? Để cho người ta vừa vui vừa lo.

Sau này đến lượt nàng, đến cùng sẽ gả cho ai?

Nghĩ đến vấn đề này, bản thân nàng không có chút phiền não nào nhưng giữa lòng mày cũng hơi nhíu lên.

Nghĩ mãi mà không rõ cho nên dứt khoát không nghĩ, nàng lại cảm lấy màn che, xốc lên một khe hở nhìn ra phía ngoài.

Ngoài trừ đường xá bên ngoài, còn có rất nhiều phủ đệ liền nhau, nhưng mà đại bộ phận trạch viện đều che giấu đằng sau tường cao, cũng không thấy rõ cảnh sắc trong đó. Chỉ có một gian tòa nhà, không chỉ tường viện so với nhà khác thấp hơn, vườn hoa giả sơn nước chảy cầu nhỏ ở bên trong cũng không hề có, cả một viện ở trụi lủi ngay cả cây cũng không có một cái, chỉ thấy mấy gian phòng màu xám, nhìn thấy cũng không quá tồi tàn. Nhưng mà cách xây dựng đại trạch kia, lại nhìn rõ không phải là gia đình bình thường, sao lại nghèo túng như thế?

Nàng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi Lâm Chi Lan: "Đó là phủ đệ nhà ai?"

Lâm Chi Lan lại nhìn thoáng qua, nói: "Là phủ Đại tướng quân."

Bỗng nhiên trong lòng Chữ Thanh Huy đập nhẹ một cái, nàng nghi ngờ sờ lên ngực của mình, không biết là vì sao, lại hỏi: “Vị đại Tướng quân kia?”

Lâm Chi Lan cười nói: “Nếu biểu tỷ hỏi ta nhà khác thì ta thật sự không biết, nhưng tòa nhà kia lại biết, là phủ đệ của Thần Võ đại Tướng quân, từ nhỏ ta đã trông thấy tòa phủ trạch kia, vài chục năm bên trên đại trạch phá hủy rồi lại xây, xây lại cao thêm, chỉ có phủ Đại tướng quân ngay cả một viên ngói viên gạch cũng chưa từng động qua.”

Nhiệm kỳ mỗi một vị Thần Võ đại Tướng quân là năm năm, vài chục năm qua đổi ít nhất đã ba người, tòa nhà kia lại vẫn luôn có vẻ như này, Chữ Thanh Huy nghi hoặc: “Không lẽ bổng lộc đại Tướng quân không đủ cho hắn tu sửa tòa nhà?”

Lâm Chi Lan lắc đầu: "Ta cũng hỏi qua phụ thân rồi, ông ấy chỉ nói đại Tướng quân chân chính là người thoải mái."

Chữ Thanh Huy cái hiểu cái không. Chẳng biết tại sao, mới nhìn viện kia còn cảm thấy keo kiệt, bây giờ biết nó là phủ đệ của Thần Võ đại tướng quân, bất kể nhìn thế nào, đều cảm thấy nó nên có dáng vẻ như vậy.

Nàng nghĩ, vốn dĩ đại Tướng quân cũng không giống với người thường, nơi ở cũng không giống với viện người thường ở, có vẻ như là điều đương nhiên.

Nàng không khỏi lại nhìn thoáng qua bên trong tòa viện kia, không biết trông thấy cái gì, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, sững sờ đến ngồi im một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, vội vàng chuyển người, trên mặt đỏ lên.

Lâm Chi Lan vừa trầm ngâm ở trong suy nghĩ của mình, cũng không có phát hiện dị thường của nàng.

Chữ Thanh Huy cảm thấy trên mặt có chút nóng, trong lòng đập bịch bịch.

Nàng không biết đây là thế nào, dùng sức đè lên ngực, muốn ngừng lại cái cảm giác đang kịch liệt đập liên tục, lại không biết nên làm như nào.

Nàng lại sờ sờ gò má, mu bàn lạnh dán lên trên gương mặt nóng hầm hập thiếu nóng đến nổi đầu nàng có chút choáng, nhưng trước mắt lại một lần nữa hiện lên cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Kỳ thật hai phủ cách nhau có chút xa, lại cách thêm màn che, nhìn thấy người cũng là mờ ảo, căn bản không phân biệt rõ được diện mạo, nhưng nàng lại biết bóng lưng kia chính là hắn.

Hắn ... hắn dám để người trần như vậy, giống như vừa mới luyện võ xong, bộ dạng có vẻ rất nóng, từ trong viện múc một thùng nước từ chum, dội từ đầu dội xuống.

Bây giờ xuân hàn se lạnh, tuyết trên nóc nhà còn chưa tan sạch sẽ, hắn cứ như vậy mà dội một thùng nước lạnh xuống, mà không cảm thấy lạnh sao?

Chẳng biết tại sao, cứ nhớ tới cảnh tượng đó, tim nàng đập càng nhanh, trên mặt càng nóng, Chữ Thanh Huy cảm thấy mình có chút không bình thường, dùng sức lắc lắc đầu, nhưng ngoài trừ khiến mình choáng váng hơn, một chút tác dụng cũng không có.

Nàng từ trong cổ họng phát ra một tiếng nức nở, cả người ghé vào trên mặt bàn.

Lúc này Lâm Chi Lan lúc này mới lấy lại tinh thần, hỏi vội: "Biểu tỷ sao vậy?"

Chữ Thanh Huy không có chút khí lực nào khoát khoát tay, hít mũi một cái: "Choáng đầu."

Lâm Chi Lan tranh thủ thời gian sờ sờ trán của nàng: "Khá nóng, có phải cảm lạnh rồi hay không?"

Chữ Thanh Huy lại a một tiếng: "Không có, chỉ có chút nóng, hẳn là một hồi sẽ tốt thôi."

Lâm Chi Lan cảm thấy hơi kỳ lạ, biểu tỷ sợ lạnh vốn dĩ là chuyện ai cũng biết, ngay cả lúc trời nắng to cũng không thấy nàng ấy nói một chữ nóng, bây giờ mới có tháng hai mà sao lại nóng lên được?

Nàng vẫn lo lắng có phải Chử Thanh Huy bị bệnh hay không, nhưng mà cũng may nằm một lúc lâu trên mặt nàng ấy cũng hạ nhiệt rồi.

Chử Thanh Huy không còn dám đưa đầu ra bên ngoài nhìn nữa.

Kỳ thật, bộ dạng lúc phụ hoàng và Thái tử ca ở trần thì nàng đã từng thấy qua, lúc ấy tuổi còn nhỏ nên cảm thấy với mình không có gì khác biệt, càng sẽ không giống như bây giờ, không nghĩ tới lại hoảng hốt như vậy.

Rõ ràng, rõ ràng không phải nàng lộ thân thể, cũng không có làm việc trái với lương tâm, tại sao lại có đáng về hoảng hốt như này chứ?

Trên đường rời khỏi Lâm phủ hồi cung, tinh thần nàng có chút mông lung, ngay cả cổ kiệu dừng lại lúc nào cũng không biết.

Tía Tô ở ngoài kiệu khẽ nói: “Công chúa, thiếu gia của Vương gia ở phía trước cầu kiến, không biết Công chúa có muốn gặp hần không?”

"Ai?" Chử Thanh Huy chưa kịp phản ứng.

"Vương công tử, thư đồng của Thái tử."

Chử Thanh Huy trừng mắt nhìn, lúc này mới hồi hồn: "Vương Húc Đông?"

"Vâng."

Chử Thanh Huy nghĩ nghĩ, mặc dù nàng cùng với mấy vị thư đồng của Thái tử đã sớm quen biết, nhưng dù sao trước mắt chỉ có một mình Vương Húc Đông, không nên đơn độc gặp mặt hần, liền nói: “Có lời gì, người gọi hần đến đây nói đi.”

Rất nhanh, có một âm thanh cách cổ kiệu nói: "Vương Húc Đông gặp qua Công chúa."

Chử Thanh Huy trong kiệu nhẹ gật đầu: "Nghe nói người muốn gặp ta, không biết là vì chuyện gì?"

Vương Húc Đông nghe âm thanh này, hồi lâu không nói chuyện.

Chử Thanh Huy nghi hoặc nhắc lên một góc màn kiệu nhìn thoáng qua, thấy hần vẫn còn, liền buông xuống.

Nhìn thấy khuôn mặt trong chớp mắt kia, Vương Húc Đông xiết chặt nắm đấm đặt bên cạnh hông, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ lên.

Thị vệ xung quanh cổ kiệu không chớp mắt nhìn chằm chằm hần, chỉ cần hần có hành vi bất kính, lập tức liền bắt giữ lại.

Nhưng Vương Húc Đông không có tính toán làm cái gì, hần chỉ chậm rãi buông tay ra. Một động tác này dường như phí hết sức lực toàn thân. Hần hít sâu một hơi, lấy bộ dạng cả lo phát phor, ngữ khí cười cười: “Ngày mai thần phải đi tìm lão nhân gia của thần, hôm nay thần gặp được Công chúa, có thể thấy là được lão thiên gia thương tiếc.”

Chử Thanh Huy hơi nhíu nhíu mày, phụ thân của Vương Húc Đông ở biên quan xa xôi, hần nói muốn tìm phụ thân, chính là ý tứ muốn tòng quân: “Tại sao lại đột ngột như vậy?”

Vương Húc Đông cười nói: "Không tính là đột ngột, đã sớm có dự định."

Chử Thanh Huy trầm mặc một hồi, lại vén rèm lên, nhìn xem hần, nói: "Một đường bảo trọng, chúng ta đều ở kinh thành, chờ người khai hoàn đón tiếp."

Vương Húc Đông thu ý cười, không nhúc nhích nhìn chằm chằm nàng, đang lúc Chử Thanh Huy nghi hoặc, hần lại đột nhiên nhếch miệng cười lên: "Được."

(A Cảnh: Có những khoảnh khắc bỏ lỡ một người lại là bỏ lỡ mãi mãi...)

Như thế, cũng không có nói gì khác, hai bên rất nhanh tách ra.

Vương Húc Đông đứng ở đầu đường, nhìn đỉnh cổ kiệu kia càng ngày càng xa, thẳng đến khi biến mất ở chỗ rẽ.

Hần ngửa đầu nhìn trời một chút, không biết bầu trời của biên quan cùng với bầu trời kinh thành, có phải cùng một cảnh hay không?

Trước đây hần cho rằng mọi chuyện đều nằm trong khống chế của hần, lại không nghĩ đã sớm bị người khác biết hết, bây giờ kinh thành đã không còn nơi cho hần dừng chân, nếu không đi biên quan, chỉ sợ vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Buồn cười là trước đây không lâu, hần còn cho rằng người trong kiệu kia sớm muộn cũng sẽ là của mình.

Mà nay mọi thứ đã thất bại, không biết đời này, phải chăng chẳng còn có thể đạt được hi vọng xa vời gì.

Chử Thanh Huy trở lại cung, lại đến thời gian đưa hộp cơm trưa nên đi Chương Hàm điện. Vốn dĩ nàng đã bình phục nhịp tim, lúc này lại đập loạn lên, không biết thế nào, ngày thường đều lưu tới, việc đi Hàm Chương điện giống như đến cung của mình vậy, hiện tại đột nhiên xa lạ, giống như có một lão hổ lớn đang đợi chờ nàng.

Nàng nhìn Từ Tô một chút, nói: “Bản công chúa muốn ngủ một chút, người đi đưa đi.”

Tía Tô không nghĩ ngờ gì, mang theo hai tiểu cung nữ đi ra ngoài, nhưng mà nửa canh giờ sau đã trở lại. Bên trong nội điện không có động tĩnh, nàng nghĩ là Công chúa đã ngủ say, rón rén đi vào, đã thấy Công chúa bọc lấy chân nằm ở trên giường, một đôi mắt mở căng tròn, nhìn nàng.

Tía Tô bị nàng nhìn khụy chân xuống: "Công chúa tỉnh?"

Chữ Thanh Huy cắn bản không ngủ, hàm hồ gật gật đầu: “Đã đưa hộp cơm rồi sao?”

“Đã đưa ạ, lúc nó tý đi vẫn chưa tới thời gian nghỉ ngơi, đợi một hồi mới đưa lên.”

"Vậy, vậy ăn sao?"

"Ăn ạ, Nhị Hoàng tử rất cao hứng, có nói hẳn thích ăn đậu gòn xốp nữa.”

"Những người khác đâu?"

"Những người khác cũng rất cao hứng."

Chữ Thanh Huy nhìn nàng một hồi, khô cần nói: "À."

Tía Tô có chút không nghĩ ra, mới vừa rồi Công chúa còn cao hứng mà, sao ngữ khí hiện tại có chút sa sút rồi?

Không nói là nàng ấy, ngay cả Chữ Thanh Huy quần lấy chân nằm bên trong cũng không biết rốt cuộc bản thân mình muốn hỏi điều gì.

Nàng nằm trên giường êm lẩn qua lẩn lại, bỗng nhiên nâng đầu dậy, buồn bực quần chân, thấp giọng có phần nhẹ nhàng nói: “Điều là do tiên sinh ... ai bảo hẳn không mặc quần áo, dọa chết người ...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trong mộng

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Buổi chiều ngày hôm sau, Chữ Thanh Huy sửa soạn xong, mang theo mấy cung nhân đem theo hộp đồ ăn chuẩn bị đi tới Hàm Chương điện.

Vừa bước ra khỏi cửa lớn của Vinh Nhạc cung, nhìn con đường dài trước mắt nàng liền dừng lại, đứng tại chỗ bởi hồi không bước tiếp.

Nàng không đi, người ở phía sau cũng không dám thúc dục, chỉ cúi đầu chờ mệnh lệnh. Một nhóm người đứng ở cửa cung, thỉnh thoảng có mấy nội thị tò mò tới xem, nhìn thấy công chúa ở nơi đó vội cúi đầu hành lễ thỉnh an.

Người qua hành lễ một đợt rồi lại một đợt, áo choàng tùy ý phát lên, lo lắng công chúa bị cảm lạnh, cuối cùng Tía Tô tiến lên xin chỉ thị: "Công chúa?"

Lúc này Chữ Thanh Huy mới phục hồi lại tinh thần, nhìn về hướng Hàm Chương điện, nhắc chân bước hai bước, lại giống như tự mình cân nhắc một lúc, bỗng nhiên tức giận dậm chân một cái, ngoa ngoắt nhăn mũi lại, phồng miệng lên nói: "Ta không muốn đi, Tô Tô, người đưa qua đó đi."

Tía Tô nghi hoặc trong lòng, hôm qua khi từ ngoài cung trở về, công chúa liền vẫn luôn có chút khác thường, khi lại thờ dãi, trong chốc lát lại không màng lễ nghi, ở trên giường nệm lẩn qua lẩn lại. Lại nói về chuyện đưa hộp đồ ăn, bình thường nếu nói đi Hàm Chương điện, công chúa đều rất tích cực chủ động, một ngày cũng không bỏ. Nhưng bây giờ, hôm qua không đi, nói là mệt nhọc, hôm nay đã ra cửa xuất phát, lại không biết vì sao tự nhiên thay đổi chủ ý, giống như trong Hàm Chương điện có dã thú hung mãnh, nàng muốn đi nhìn một cái lại sợ bị cắn một ngụm.

Tía Tô mang theo hai cung nữ, Chữ Thanh Huy nhìn thấy các nàng đã đi xa mới quay người trở lại Vinh Nhạc cung, cho cung nhân lui ra, một mình tiến vào nội điện, nhào vào giường nệm êm, vùi vào tấm chăn thật dày.

Nàng ôm chăn, từ bên này lẩn sang bên kia, lại đá một cước lên tường, rồi từ bên kia lẩn trở về bên này, cho đến khi trang dung chính tề trở thành búi tóc rối tung, châu trăm vòng rơi.

Chờ đến khi không còn khí lực, cả người và tấm chăn đã xoắn xuýt lại một chỗ, nàng ở trong đó giống như sâu róm cuộn nửa ngày vẫn chưa chui ra được, đành phải nhụt chí từ bỏ, dùng chút sức lực cuối cùng xoay người nằm ngửa ở trên giường, cả người chỉ lộ ra cái đầu, bộ ngực phập phồng, tóc đen rối tung, so với ngày thường hồn nhiên, khuôn mặt ửng đỏ, lại nhiều hơn vài tia phong tình, nhưng không ai nhìn thấy.

Nàng ngơ ngác nhìn nóc nhà, sau một lúc lâu buồn rầu mà thờ dãi, không biết nhớ tới cái gì mà hai má càng thêm đỏ, bực đến nỗi nàng chu miệng cắn một cái vào chân nhưng, môi đỏ, răng trắng, chân cũng trắng càng làm đôi môi trở nên căng mọng.

"Hừ... Điều là tiên sinh không tốt, không mặc quần áo thì thôi đi, còn chạy đến trong mộng của người khác, không biết xấu hổ..." Tức giận buồn bực rầm rì, người không biết còn tưởng nàng đang nói chuyện với ai.

Hôm qua vô tình thấy cảnh tượng Diêm Mặc tắm sau khi luyện võ, thực sự khiến nàng tâm hoảng ý loạn một hồi, thật vất vả mới có thể bình ổn lại, đêm qua trong mộng lại mơ thấy, mà so với ban ngày nàng gặp còn gần hơn, rõ hơn.

Nàng như phảng phất thấy thân hình màu đồng, cơ bắp rắn chắc như điêu khắc, bọt nước nhỏ tựa hạt châu lẩn xuống, từng cái nhắc tay đều tóa ra hơi thở nam nhân xa lạ, ập vào trước mặt, cùng ngày trước lạnh lùng khép kín hoàn toàn khác biệt, trực tiếp khiến tâm trạng nàng luống cuống, suy nghĩ rối loạn. Một đêm lẩn qua lẩn lại không ngủ được, sau khi tỉnh lại đành phải tự trấn định, đem toàn bộ sai lầm đều trút lên đầu người không hay biết kia, nhưng lại sợ đến nỗi không dám đi gặp mặt hẳn, dường như sợ bị ăn thịt.

Chạng vạng tối, Chử Thanh Huy đi Tê Phụng cung, hôm nay Chử Tuấn tan học sớm, vừa thấy nàng liền nhào lên, mặt đầy lo lắng: "A tỷ có phải bị bệnh hay không?"

Chử Thanh Huy xoa đầu nhóc, ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu: "Không có, sao lại hỏi như vậy?"

"Nếu A tỷ không sinh bệnh, vì sao hôm qua Tô Tô đưa hộp đồ ăn, hôm nay cũng là nàng ta đưa hộp đồ ăn?"

"À... Tỷ chỉ là có chút mệt mỏi."

Chử Tuấn mở to đôi mắt đen láy: "Vậy ngày mai A tỷ có mệt hay không?"

Chử Thanh Huy nhìn thẳng bé nước mắt tha thiết, khó khăn nuốt cự tuyệt vào trong bụng: "... Không mệt."

"Quá tốt rồi! Ngày mai A tỷ đi xem đệ luyện võ đi, sư phó dạy đệ một bộ binh pháp, đệ muốn cho a tỷ xem!"

Chử Thanh Huy đành phải gật đầu.

Hoàng hậu mỉm cười ngồi ở một bên, nhìn ra được nữ nhi đang giấu giếm, bỗng nhiên trêu đùa: "Noãn Noãn không đi Hàm Chương điện là vì lảng tránh người nào sao?"

Chử Thanh Huy trong lòng giật mình, vội nói: "Không có, không có." Khuôn mặt lại bắt gặp nóng lên, ánh mắt dao động.

Hoàng hậu ban đầu chỉ định thuận miệng hỏi một câu, bởi vì đội thị vệ đi tuần tra ở xung quang Hàm Chương không ít lần, nữ nhi hẳn là đã gặp qua, không biết nàng có để ý ai hay không, bởi vậy mới nói đùa một câu, không nghĩ vô tâm hỏi mà bà lại nhìn ra được manh mối.

Biểu hiện của nữ nhi bây giờ, cùng với lúc trước khi nhắc đến Cố Hành Vân thong dong lạnh nhạt có thể nói như hai người khác nhau, trước đây không lâu nàng còn lo lắng nữ nhi dầu óc chậm chạp, mà bộ dáng này, rõ ràng là tiểu nữ nhi tương tự mà không biết!

Trong lúc nhất thời, Hoàng hậu vừa vui mừng vừa chua xót, mọi tư vị dâng lên trong lòng, trong chốc lát ngơ ngẩn xuất thần.

Chử Thanh Huy đứng ngồi không yên, len lén nhìn mẫu hậu, thấy bà đang nhìn mình, lại vội dúi tầm mắt, không biết vì sao có chút chột dạ, trên mặt càng hồng.

Hoàng hậu định thần lại, nhìn nữ nhi xinh đẹp xấu hổ, như nụ hoa mang theo giọt sương sớm, mắt thấy đã sắp đến thời kì nở hoa, lại khe khẽ thờ dài, không biết người ngắm hoa kia có đáng phở thác hay không. Lần này không khiến Noãn Noãn của nàng thất vọng thì tốt.

Hôm sau đi đưa đồ ăn, nàng nhìn thấy một hàng dài ngự tiền thị vệ ở trước mặt, Chử Thanh Huy nhớ tới lời Lâm Chi Lan nói, định bụng ở trong cung tìm xem Trương gia nhị công tử là ai, liền liếc mắt nhìn kĩ một chút, không ngờ sau khi nhìn qua những gương mặt dưới mũ sắt, tất cả đều là thiếu niên tư thể hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, quả thực làm cho nàng hoa mắt, vội nhẹ giọng hỏi Tía Tô: "Trong cung đổi một đội thị vệ rồi à? Sao đều trẻ tuổi như vậy?"

Một đội thiếu niên tuổi trẻ như vậy, sớm đã tạo nên một cơn lốc nhỏ với toàn bộ cung nữ trong cung, dù sao một đám diện mạo anh tuấn, tuổi trẻ tài cao, tuy không dám hi vọng xa vời, nhưng mắt lại âm thầm nhìn nhiều thêm một chút, đều là cảnh đẹp ý vui, chỉ có Chử Thanh Huy đến hôm nay mới phát hiện.

Tía Tô bất đắc dĩ nói: "Chỉ một đội này thay đổi, đã hơn nửa tháng rồi".

Chử Thanh Huy nhẹ gật đầu, thị vệ trong cung mỗi người đều võ trang đầy đủ, đầu đội mũ sắt, cao thấp gầy béo đều không chênh lệch nhiều, đột nhiên nhìn lại cảm thấy giống như từ một khuôn mẫu đúc ra, nàng bình thường chưa từng lưu ý, nếu không phải nhất thời hứng khởi muốn nhìn biểu muội phu tương lai thì có khi nàng còn không phát hiện ra.

Nàng nhìn thoáng qua, nghi hoặc nói: "Tại sao lại chỉ có bọn họ tập hợp lại một chỗ?"

Người trong cung ngay từ đầu cũng không biết, sau lại có mấy người nhanh trí, thấy những thị vệ đó chỉ tuần tra ở những nơi công chúa xuất hiện mới đoán được ít nhiều dụng ý của bệ hạ cùng nương nương, nhưng hai vị đều không có nói rõ với công chúa, những người khác cũng không có nhiều can đảm khua môi múa mép, Tía Tô chỉ lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

Chử Thanh Huy cảm thấy có chút kì quái, chỉ là nghĩ đến hành động của phụ hoàng nhất định có thâm ý khác, cũng không hỏi nữa, mắt thấy thời điểm không còn sớm nàng vội bước nhanh hơn.

Đến bên ngoài võ đường, bước chân nàng bất tri bất giác chậm lại, lẻ mề nửa ngày vẫn không có ý định đi vào, đành phải nấp ở sau tường, trước nhìn lên một chút.

Không nghĩ nàng mới ngoi đầu lên thì Diêm Mặc đã nhìn qua, chờ nàng lộ ra hai mắt, vừa lúc cùng người nọ đối diện, mắt to trừng mắt nhỏ. Chử Thanh Huy không chút phòng vệ, một hơi sặc ở cổ họng, ho đến khi mặt đỏ bừng.

Tía Tô vội vàng đập lưng cho nàng thông khí, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy người đang đi tới, cả kinh nói lắp bắp: "Công, công chúa, hân tói....."

Chử Thanh Huy thật vất vả mới ngừng lại, hít hít cái mũi, trong mắt hàm chứa hơi nước: "À?"

Tía Tô đã cùng cung nữ nhún người hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an tướng quân."

Chử Thanh Huy đột nhiên ngừng đầu, người trước mắt chỉ cách nàng có ba bước, thân hình cao lớn phảng phất cùng bóng người trong mộng trùng hợp, khiến cho nàng lại lui về phía sau một bước, theo bản năng quay đầu tìm đường lui, lại bị cung nhân đứng sau vô tình chắn lối, căn bản không lui được, tâm hoảng ý loạn quay đầu, tội nghiệp mà nhìn hân.

Gương mặt nàng nhỏ cỡ bàn tay, da thịt trắng mềm, mũi ửng đỏ, hai mắt rung rung.

Diêm Mặc cả người đờn trệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vui mừng

Edit: Pi sà

Beta: Quanh

“Tiên... Tiên sinh.....” Chữ Thanh Huy trốn tránh, nhưng sau đó nàng lại cố gắng giữ bình tĩnh, mang theo giọng mũi gọi một tiếng.

Một lát sau mới nghe Diêm Mặc đáp lại: “Bị bệnh?”

Quen biết người này đã được một thời gian nhưng đây là lần đầu tiên hấn quan tâm đến nàng, những suy nghĩ lộn xộn trong đầu Chữ Thanh Huy bỗng nhiên bị xua tan, tâm trạng hoảng loạn đã bình tĩnh trở lại, càng dâng lên một nỗi vui mừng mà chính nàng cũng không nhận ra, trên mặt đã lộ ra vẻ tươi cười xán lạn: “Không có, phiền tiên sinh lo lắng rồi.”

Diêm Mặc không nói chuyện, lại trầm mặc một lúc mới từ trong lòng ngực móc ra một cái bình ngọc cổ nhỏ: “Đây là Cổ nguyên hoàn.” [1]

[1] Cổ nguyên hoàn (固元丸) có nguồn gốc từ quyển thứ tám của "Tuyển tập các bài thuốc cho sẵn của Chu thị". Dùng để điều trị chứng khí hư, thận ứ nước gan không thể thái độc, vì vậy mà dễ bị giãn gân mạch.(Chứng Khí hư là tên gọi chung, chỉ công năng Tạng Phủ trong cơ thể bị giảm sút, nguyên khí bất túc dẫn đến xuất hiện những chứng trạng hư yếu toàn thân).

Chữ Thanh Huy chớp chớp mắt, chần chờ nói: “Cho ta sao?”

Diêm Mặc gật đầu, hấn sớm nhìn ra Bánh bao nhỏ bẩm sinh thể chất đã không tốt, tuy trải qua một thời gian dài điều dưỡng nhưng rốt cuộc vẫn yếu ớt hơn người bình thường, chỉ nhìn chiều cao đã biết.

Hấn nhìn đỉnh đầu trước mắt rồi nhìn lại ngực mình, thầm nghĩ nàng còn không cao qua khỏi ngực hấn.

Việc này cũng không liên quan gì đến hấn, nhưng Đại tướng quân cũng không thể thiếu nợ ân nghĩa của người ta, đã ăn nhiều điểm tâm của Bánh bao nhỏ như vậy, còn nhận của người ta hai túi tiền, tuy không phải hấn chủ động nhưng rốt cuộc cũng đã nhận. Bởi vậy, khi thấy hai ngày nay nàng không tới võ trường, lại nghe tiểu đệ tử lầm bầm lầu bầu nói "không biết tỷ tỷ có phải là bị bệnh rồi không". Sau khi Đại tướng quân trở về liền lục lọi tìm Cổ nguyên hoàn dùng để bồi bổ thân thể mà hấn mang từ sự môn đến, đặt ở trong lòng ngực bọc cả buổi sáng, lúc này mới đưa ra.

Chữ Thanh Huy có chút sững sờ, ngờ ngạc mà đưa tay ra nhận lấy, bình bạch ngọc đã cất ở trong ngực cả buổi nên thân bình rất ấm áp, cầm vào tay như đang ôm cái lò sưởi nhỏ, nàng bất giác nắm chặt.

“Một ngày một viên.” Diêm Mặc dặn dò xong liền xoay người rời đi.

Mất thấy hấn đã đi được mấy bước, Chữ Thanh Huy mới hoàn hồn. Hiện tại nàng đã sớm đem những chuyện mờ mịt hoang hốt của hai ngày trước ném ra sau đầu, toàn thân chỉ còn lại vẻ vui mừng, chạy chậm vài bước đuổi theo hấn, hưng phấn nói: “Cảm ơn tiên sinh!”

Diêm Mặc cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, gương mặt nhỏ nhắn của nàng cũng đang ngước lên nhìn hấn, đôi mắt đen kịt long lanh ánh nước sáng như trăng rằm, đôi môi đỏ căng mọng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng sáng.

—— Đáng để cao hứng vậy sao?

Tuy hấn không hiểu nhiều về nhân tình thế thái nhưng cũng biết hiện tại Bánh bao nhỏ rất thích được nuông chiều, nàng chân chính là hòn ngọc quý trên tay của Hoàng gia, thường ngày nhận được không biết bao nhiêu lễ vật từ người khác dâng tặng, chỉ một lọ thuốc viên không đáng kể như thế, cũng có thể để nàng xem ở trong mắt sao?

Chữ Thanh Huy không biết suy nghĩ trong lòng hấn mà chỉ lo cầm chặt cái bình bạch ngọc, chạy chậm đi theo bên cạnh Diêm Mặc lại sợ vô ý làm rơi bình thuốc. Nàng dừng lại, thật cẩn thận cất vào ống tay áo rồi thử đựng đưa qua lại vài cái, khi xác định là sẽ không va chạm mới cảm thấy an tâm.

Diêm Mặc thấy nàng cẩn thận quý trọng như vậy, vẫn chưa nói gì, nhưng khi nàng lại đuổi theo hấn, bước chân hấn đã chậm lại không dễ phát hiện.

Chữ Thanh Huy đi theo bên cạnh hấn, bước chân nhẹ nhàng, thấy đám người Chữ Tuấn đứng tản ở một bên, nàng còn vẫy tay với bọn họ. Trước kia nàng sợ mình quá yếu nên đều yên lặng chờ đến khi bọn họ được nghỉ ngơi.

Chữ Tuấn mỉm cười với nàng, có lẽ là vì nín thở một hơi nên thân hình có chút lảo đảo, sợ tới mức nó không dám nhìn tới sắc mặt tiên sinh, vội vàng đứng yên.

Diêm Mặc đi qua đó, hấn cũng không nói lời nào, trong tay cầm cây côn chỉ về một hướng, lập tức đã khiến người nọ biết mình có tư thế nào bị sai, rồi sửa lại cho hấn.

Chữ Thanh Huy ngồi ở bàn đá mà hấn thường ngồi, hai chân đung đưa, chống khuỷu tay đỡ lấy khuôn mặt đang cười tùm tùm nhìn qua.

Khi Diêm Mặc chỉ đạo xong thì xoay người lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt mang đầy ý cười của nàng, hai người đều ngẩn ra một chút rồi cùng lúc dời mắt nhìn sang

nơi khác.

—— Cuối cùng là nó đáng giá để nâng cao hứng như vậy sao?

Vấn đề này nếu hần hỏi ra miệng chỉ sợ ngay cả Chữ Thanh Huy cũng không biết đáp án.

Nàng đỏ mặt, vì một cái liếc mắt kia mà tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, trong lòng nhảy nhót, lại có một chút chờ mong, nhưng rốt cuộc nàng đang chờ mong điều gì? Nghĩ lại nhưng cũng không biết vì sao, nàng không khỏi nhủ mấy buồn rầu.

Cũng trong lúc đó, Diêm Mặc đã đi đến rồi ngồi xuống đối diện nàng, thấy nàng nhẹ nhõm, hần còn chưa kịp nghỉ hoặc đã thấy nàng đột nhiên giãn mày ra.

Vì vậy mà Diêm Mặc trầm mặc không nói.

Bảo cung nhân trình hộp thức ăn lên, ngoại trừ điểm tâm, hôm nay Chữ Thanh Huy còn mang theo một ấm trà ngon. Dọn xong ly trà, nàng rót ra một ly trà màu xanh biếc rồi cười lém lỉnh: “Đây là trà mà mẫu hậu tự mình pha cho phụ hoàng, bị ta giấu đem đến đây. Trà này mà dùng khi ăn bánh Vân đoàn thì càng làm tăng thêm hương vị, mời tiên sinh thử xem.”

Diêm Mặc cầm một khối bánh Vân đoàn lên liền cho vào miệng, đạo gần đây hần đã luyện ra một bản lĩnh mới – mặc kệ là điểm tâm lớn hay không lớn, sau khi bỏ vào miệng thì nhai hai cái, không cần chờ vị ngọt từ từ lan ra là có thể nuốt xuống được rồi.

Chữ Thanh Huy nhìn động tác của hần, vội nói: “Tiên sinh chậm một chút, không phải ăn như vậy đâu. Trước tiên ngài uống một ngụm trà, khi vị trà trong miệng còn chưa kịp tan thì lại cắn một miếng bánh Vân đoàn, sau khi nuốt vào lại uống một ngụm trà nữa. Ta đã thử qua rất nhiều phương thức, ăn theo cách này là ngon nhất đó!”

Động tác bị ngăn lại, Diêm Mặc hơi nghiêng đầu nhìn những ngón tay trắng nõn đang ấn trên cổ tay mình.

Chữ Thanh Huy không hề phát giác, một cái tay khác đưa ly trà đến, ánh mắt đầy chờ mong: “Tiên sinh thử xem.”

Những ngón tay nhỏ nhắn vô lực của nàng ấn trên cổ tay hần, với hần mà nói thì lực đạo ngăn cản của nàng rất nhẹ, nhưng dù như thế nào hần cũng không thể xem nhẹ được.

Thấy hần nhận lấy ly trà, Chữ Thanh Huy thu hai tay về, chống cằm nhìn hần.

Tầm mắt của Diêm Mặc bắt giác nhìn theo tay nàng, rồi nhìn lên đến đôi mắt nàng, dừng một chút mới thu hồi tầm mắt.

Hần làm theo cách nàng nói, uống trà trước, ăn điểm tâm, lại uống trà.

Trong chuyện ăn uống hần dốt đặc cán mai, yêu cầu đối với thức ăn cũng không cao, chỉ cần no bụng là được, hơn hai mươi năm nay vẫn vậy. Nhưng không thể phủ nhận rằng cùng một món ăn nhưng dùng theo cách khác thì hương vị cũng khác một trời một vực.

“Thế nào?” Thấy hần buông ly trà, Chữ Thanh Huy lập tức truy vấn.

Diêm Mặc gật đầu: “Không tệ.” Lúc này là hần thật lòng cảm thấy hương vị không tệ.

Chữ Thanh Huy tự đắc mà lắc lư đầu: “Đây là phương pháp do chính ta nghĩ ra mà.”

Nàng cũng bung ly trà uống một ngụm nhỏ, trong miệng nhấp nháy hương vị một chút mới từ từ nuốt xuống, lại cắn một miếng bánh Vân đoàn, hai mắt neho lại đầy thỏa mãn.

Diêm Mặc không ăn tiếp mà chỉ nhìn nàng.

Cùng một động tác, nhưng người làm khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau như trời với đất. Món ăn tinh xảo đẹp mắt, phương pháp ăn rườm rà, cứ chỉ phóng khoáng mà tao nhã, tất cả như đang nhắc nhở hần, hần và Bánh bao nhỏ là hai loại người, ở giữa như cách nhau cả một khoảng trời.

Trước khi Chữ Thanh Huy nhìn qua hần đã kịp dời mắt, rũ mắt thấy trên tay còn hơn một nửa khối điểm tâm, sau một lúc lâu mới chậm rãi đưa vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm. Có lẽ là ngọt đến phát ngấy nên đôi mắt ung hơi neho lại.

“Ồ, có phải tiên sinh đã quên uống trà trước hay không?” Chữ Thanh Huy phát hiện trong ly hần không còn nước trà, vội rót thêm cho hần.

Nước trà vào miệng làm tan hết vị ngọt vừa rồi, lúc đầu là đắng chát, nhưng dư vị còn sót lại ngọt thanh.

Diêm Mặc uống cạn ly nước trà, Chữ Thanh Huy cũng không cảm thấy hần uống như trâu uống, cười tùm tùm lại rót tiếp một ly.

“Đa tạ.” Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy vui vẻ đứng đưa hai chân: “Hiếm khi thấy tiên sinh thích. Trong cung của ta cũng có rất nhiều trà, đều là phụ hoàng mẫu hậu thưởng cho, trước kia một mình uống không thú vị, nên lâu rồi không động đến, nếu tiên sinh thích thì sau này mỗi ngày ta sẽ pha một bình trà mang tới. Mỗi cái loại trà sẽ có một hương vị khác biệt, một loại trà cũng hợp với những loại bánh khác nhau, đợi ta trở về thử lại một lần rồi chọn ra những loại trà nào thích hợp với bánh nào. Tiên sinh có thích trà không? Loại nào chỗ ta cũng có, Long Tĩnh, Mao Phong, Hoàng Nha, Hòa Thanh.....” [2]

[2] Mời xuống cuối chương sẽ có chuyên mục bổ sung kiến thức. =))

Nàng bẻ đầu ngón tay khẽ lảo lảo thuộc như lòng bàn tay, tiếng nói mềm mại giòn giã vui sướng, thật dễ nghe.

Diêm Mặc không thích nói chuyện, cũng không thích người khác nói nhiều, người lười dài quá ồn ào. Ở cạnh hần mà ồn ào nhẹ thì bị đánh, nặng thì hung hăng bị đánh, tốt nhất đánh đến lần sau thấy hần thì cái đuôi và miệng cùng nhau im bật, như thế mới không lại đến làm phiền. Nhưng hiện tại hần phát hiện mình hoàn toàn không có ý định

muốn động thủ, chẳng những không muốn động thủ, mà thỉnh thoảng hắn còn gật đầu, ừ hừ một tiếng xem như đáp lời nàng, ý bảo nàng có thể tiếp tục nói.

Quả thật Chử Thanh Huy cũng càng nói càng hăng, đến khi hết một nén nhang, đám người Chử Tuấn đứng tấn xong đã đến giờ nghỉ giải lao, cả đám hoan hô ra tiếng thì nàng mới phát hiện từ nãy đến giờ mình quá mức hăng hái, quả thực đã quên cả giờ giấc.

Không còn mặt mũi nhìn đến vẻ mặt của Diêm Mặc nữa, nàng đứng lên, trên mặt hơi nóng: “Ta đi xem Tiểu Tuấn.” Nói rồi vội tránh đi.

Chử Tuấn chạy tới chỗ nàng, vừa chạy vừa chờ mong, nói: “A tỷ a tỷ, hôm nay có bánh xốp sữa dê không?”

“Hôm nay có, nhưng mẫu hậu nói cả hôm qua và hôm nay đều ăn bánh xốp, nên ngày mai sẽ không thể cho đệ ăn nữa.” Chử Thanh Huy định thần, ý bảo cung nhân chia điểm tâm cho mọi người.

“Quá tốt rồi!” Chử Tuấn làm gì nghĩ đến ngày mai, hôm nay có ăn là được rồi.

Chử Thanh Huy lắc đầu, lấy khăn ra lau mặt cho đệ đệ.

Trong miệng Chử Tuấn nhét đầy thức ăn, hàm hồ nói: “A tỷ, chờ đệ ăn xong sẽ đánh quyền cho tỷ xem, hôm nay đệ còn thuần thực hơn hôm qua nữa, ngoài tiên sinh thì đệ là người đánh giỏi nhất đó!”

“Là thật hay là đệ khoác lác vậy.” Chử Thanh Huy cười cười, trong lòng lại suy nghĩ, không biết bộ dáng tiên sinh đánh quyền sẽ như thế nào, có giống hôm luyện kiếm đó không? Đáng tiếc nàng tới không đúng lúc, đến tận hôm nay cũng không được thấy hắn đánh quyền.

“Không có khoác lác!” Chử Tuấn không phục: “A tỷ cứ chờ mà xem!”

Thấy nó muốn hơn thua, Chử Thanh Huy thân là trưởng tỷ nên tất nhiên không chấp nhặt với đệ đệ, khoan dung nói: “Được rồi được rồi, Tiểu Tuấn là lợi hại nhất, tỷ sẽ chờ xem.”

Chử Tuấn ngửa đầu đắc ý, khoe miệng không nín được mà cười rộ lên.

Bên này rộn rã tiếng cười nói, còn ở một đầu khác của bàn đá chỉ có một mình Diêm Mặc. Hắn cầm ly trà, hai đầu ngón tay thông thả miết ở miệng ly, không biết đang suy nghĩ cái gì.

△ Chú thích bổ sung:

[2] Một vài thông tin về các loại trà:

• Trà Long Tĩnh Tây Hồ được mệnh danh là “quốc trà”, đứng đầu trong thập đại danh trà Trung Hoa. Ngay từ thời nhà Minh, trà đã nổi danh. Đến thời Khang Hy, trà chuyên dùng để tiến vua. Tương truyền, đến thời Càn Long, vua có ngự qua vùng Tây Hồ, mê mải vì cảnh sắc và vị trà liền thử làm “nông dân” hái trà. Chợt nghe tin thái hậu trong cung lâm bệnh liền bỏ vội cánh trà trong tay áo. Sau khi hồi cung, vua lấy trà pha cho Thái hậu uống liền khỏi bệnh. Từ đó, trà được phong Hoàng trà và trở thành danh trà số 1 trong 10 loại trà nổi tiếng của Trung Hoa.

• Hoàng Sơn Mao Phong là danh trà xuất xứ từ tỉnh Anh Huy. Trà có cánh dài, sắc trắng như ngà voi. Nước trà trong suốt, pha bằng ấm thủy tinh thấy có lông trắng bơi. Vị trà ngọt, chất nhẹ, thoang thoảng mà hậu vị dài lâu.

• Hoàng Nha (trà búp vàng): lá trà nhỏ có hình dạng như chiếc lược, nước trà có màu vàng, hương thơm tinh khiết ngào ngạt, là đặc sản của vùng núi Hoắc Sơn thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc.

• Dừng Khê Hóa Thanh là loại trà đặc sản của huyện Kinh tỉnh An Huy. Khởi nguyên của nó bắt đầu từ thời Minh. Lai lịch Dừng Khê Hóa Thanh là truyền thuyết: bấy giờ ở vùng Dừng Khê có một tú tài tên gọi Lưu Kim, hiệu là La Hán tiên sinh. Nhân tiết trời xuân đi tới dãy núi Dừng Khê phát hiện ra một loại cây “Kim Ngân trà”. Loại cây này lớn lên hình dáng rất kỳ lạ, nửa phần lá màu trắng, nửa còn lại màu vàng. Người dân quen gọi là “Bạch trà”. La Hán tiên sinh nghe kể cảm thấy rất hứng thú, bèn lấy nắm cây “Kim Ngân trà” đem về nhà, vò rời sao trên lửa, chế thành một loại lá trà, bề ngoài ưu tú thanh nhã, sắc xanh như châu ngọc, phủ lớp lông tơ trắng mịn, lại có mùi thơm như hoa, vị ngọt tựa cam đường, và đặt tên là Hóa Thanh. Dừng Khê Hóa Thanh sau này trở thành trà tiến vua, nổi tiếng toàn quốc, phát triển thịnh trị nhất vào thời nhà Thanh (1851-1861).

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biểu lộ

Edit: Halee Az.

Beta: Quanh.

Hôm sau, Chử Thanh Huy vẫn đem điểm tâm đến Hàm Chương điện như mọi khi.

Hoàng hậu thấy nàng khác thường so với lúc trước, lại nói với Hoàng đế, Đế Hậu hai người sợ nàng da mặt mỏng nên không tiện hỏi, chỉ bảo người âm thầm lưu ý nàng xem có qua lại với thị vệ nào hay không.

Như thế qua năm sáu ngày, lại không phát hiện manh mối gì. Chỉ có một lần cung nhân đáp lời, nói rằng công chúa ngăn đội thị vệ dò hỏi trong đó có ai là nhị công tử của phủ Trần Nam tướng quân hay không, người này là vị hôn phu tương lai của Lâm Chi Lan. Ngoài ra, những thiếu niên ngự tiền thị vệ kia cũng không có ai được công chúa để ya tới dù chỉ bằng con mắt.

Mà chuyện này khiến mọi người cảm thấy kỳ quái. Hoàng hậu đã xác định nữ nhi có người trong lòng, vì suốt ngày nàng đều mỉm cười sáng lạn, tâm tình tốt hơn so với những ngày trước rất nhiều. Nhưng nàng cùng những thiếu niên kia không có qua lại nhiều, vậy người đó có thể là ai?

Hoàng hậu khẽ nhăn mày, nữ quan chường cung Liễu Phiêu Như nhẹ chân tiến vào: "Nương nương, thái y viện Trương đại nhân tới".

Hoàng hậu thoáng ngẩng đầu, nhớ tới mấy ngày trước Noãn Noãn có mang về một bình bạch ngọc, bên trong có thuốc viên. Nàng kêu thái y viện đem về xem sao, có thích hợp cho công chúa dùng hay không, hôm nay đã có kết quả.

Trong đầu bỗng dung có cái gì đó lóc qua, nghĩ đi nghĩ lại nhưng không nghĩ ra nổi, Hoàng hậu xoa xoa thái dương, sai người tuyên thái y vào.

Không lâu sau, thái y lui ra, Hoàng hậu cầm bình bạch ngọc thất thần.

Theo Trương thái y nói, các thành phần trong thuốc có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau để làm tăng công hiệu của thuốc lên, đồng thời cũng hạn chế những tác dụng phụ của từng thành phần, đối với người dùng thì có trăm lợi mà không có một tác hại nào, đặc biệt còn giúp giữ ấm và đã thông kinh lạc, Cổ Nguyên hoàn này đúng là thần dược, vô cùng có lợi với thân thể của công chúa.

Trương thái y còn nói, từ sau khi thần y Phan Tế rời kinh du ngoại tứ hải, đã lâu rồi chưa từng gặp qua phương thuốc kỳ diệu như vậy.

Hoàng hậu trầm nghĩ, là thuốc tốt thì được rồi, thuốc này có lẽ có liên quan đến Phan thần y bảo chế ra. Thuốc này được Diêm tướng quân lấy từ Thượng Thanh Tông, Phan thần y cũng xuất thân từ Thượng Thanh Tông, vậy nó có lẽ là huynh đệ của Phan thần y điều chế ra.

Liễu Phiêu Như bưng một chén trà nóng lên, cười thờ dãi: "Trước kia chỉ nghe nói Thần Võ Đại tướng quân lạnh lùng cường hãn, sát phạt quyết đoán, hiện giờ xem ra chỉ là lời nói từ của một phía. Đã đưa ra thuốc trân quý như vậy, có thể nói tướng quân nhất định là người chân thật, thiết tình."

Hoàng hậu nhận chén trà, nghe xong lời này thì bỗng nhiên dừng lại, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

Nếu theo lời Trương Thái y thì nguyên liệu phối chế thuốc cực kỳ quý hiếm, trong đó có mấy vị thuốc mà ngay cả trong cung cũng chỉ dự trữ một ít, càng đừng nói đến ngoài cung.

Phương thuốc thần kỳ, dược liệu quý hiếm, thuốc được bảo chế ra cũng có thể tương tượng được là nó trân quý đến mức nào.

Lộ thuốc trân quý như thế, thật sự chỉ là do lòng nhiệt tình mà đưa tới thôi sao? Huống chi, Thần Võ Đại tướng quân đến rồi cuộc có phải là người có lòng nhiệt tình hay không thì còn phải chờ xem xét.

Khẽ nhíu mày, Hoàng hậu thờ dãi: "Chỉ sợ ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ sai rồi."

Ánh mắt của bà và Hoàng đế chỉ đặt trên người những đồng học của Thái tử và đám thị vệ thiếu niên kia, nhưng không ngờ rằng, với người từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong cung như Noãn Noãn, thì những tên thiếu niên đó có lẽ thực sự không có sức hấp dẫn với nàng. Nếu hiện tại xuất hiện một nhân vật hoàn toàn khác biệt sẽ làm nàng tò mò, khiến nàng chú ý.

Không khéo chính là lúc này lại có một người như vậy, mà hai người mỗi ngày đều gặp nhau.

Liễu Phiêu Như không rõ nguyên do, đang muốn nói chuyện thì thấy Hoàng hậu thay đổi chủ ý, quyết đoán nói: "Người tự mình đi một chuyến đến Vinh Nhạc cung, hiện tại Noãn Noãn hẳn là đang ngủ trưa nên không cần kinh động nàng, chỉ kêu Tía Tô tới gặp ta."

"Vâng" Liễu Phiêu Như thấy thần sắc của bà nghiêm nghị nên không dám chậm trễ, vội vàng phục mệnh rồi đi.

Lúc này trời đã chuyển dần về chiều, trong Vinh Nhạc cung ấm áp thoải mái, hương thơm vấn vít. Khi Chử Thanh Huy tỉnh lại thoải mái mà đuổi cái eo, theo thói quen nhắm tịt thời gian, đúng là vào lúc nên đi đưa điểm tâm rồi. Nàng lập tức xoay người lên, bò đến một nửa thì bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là ngày hưu mộc, không cần đi học, nàng lập tức cảm thấy có vài phần mất mát, lười biếng nằm trở về, không có động lực đứng dậy.

Tía Tô nghe được động tĩnh bèn đi vào, Chử Thanh Huy ôm chần nhìn nàng ấy, liếc mắt một cái thấy trên tay nàng ấy cầm bình bạch ngọc, lập tức xoay người ngồi dậy, vui vẻ nói: "Thuốc viên đã đưa về rồi?"

Tía Tô hơi cúi thấp đầu, nhìn không rõ vẻ mặt: "Vừa rồi Hoàng hậu nương nương lệnh nô tỳ đi Tê Phụng Cung lấy thuốc viên, thái y nói thuốc này hữu ích lại không có hại, vì vậy công chúa có thể dùng nó."

Chử Thanh Huy nhận lấy bình ngọc, đặt ở trong tay khẽ vuốt, nghe nói hữu ích mà không có hại thì vội nói: "Mau đi lấy nước cho bản công chúa, bản công chúa muốn uống thuốc."

Tía Tô kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, lại cúi đầu xuống, đi tới bàn rót nước ấm.

Chử Thanh Huy thật cẩn thận lấy ra một viên thuốc, viên thuốc chỉ như viên trân châu nhỏ, hình thái màu sắc cũng như trân châu, trắng nõn mượt mà, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Chử Thanh Huy nhìn lại, chỉ cảm thấy đây là một viên thuốc nho nhỏ, nhìn thế nào cũng thật thuận mắt, không khỏi vui mừng rạo rực: "Thuốc mà tiên sinh đưa cũng không giống với người khác."

Đặt ở trong tay, nàng cẩn thận xem xét một phen, rồi cười tủm tỉm nuốt viên thuốc cùng nước ấm, dư vị tan ra trong miệng: "Ừm, hình như còn có vị ngọt."

Tĩa Tô nhìn nàng mà kinh ngạc, cảm thán không thôi. Từ nhỏ đến lớn thứ công chúa không thích nhất chính là thuốc, mặc kệ là nước thuốc hay là thuốc viên, cũng mặc kệ là đắng hay ngọt, mỗi lần uống thuốc nàng luôn bày ra một khuôn mặt nhỏ đáng thương, khiến mọi người nhìn mà đau lòng. Nàng ấy có từng gặp qua cảnh tượng công chúa chủ động uống thuốc như vậy bao giờ? Đã vậy còn là vừa cười vừa uống.

Nhớ tới lúc trước Hoàng hậu nương nương kêu mình tới hỏi những lời này nọ, trong lòng Tĩa Tô càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ công chúa thật sự...

Vị kia có tiếng là tàn nhẫn độc ác, có thể dọa trẻ con ngừng khóc - Thần Võ Đại tướng quân, nhưng công chúa đã không sợ thì thôi, lại còn...

Công chúa không hổ là công chúa. Tĩa Tô cảm thấy kính nể không thôi.

Khi Chữ Thanh Huy ăn thuốc viên cũng không ngồi dậy mà dựa vào giường nệm, cầm bình bạch ngọc ngắm nghía, khi cười khi nhíu mày, cho đến khi phải đi Tê Phụng Cung dùng bữa tối mới đứng dậy trang điểm.

Trong Tê Phụng cung.

Trên bàn ăn, Hoàng hậu âm thầm quan sát biểu hiện của nữ nhi, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, nhất thời không biết nên vui hay nên lo lắng mới phải. Vui vì cuối cùng nữ nhi đã thông suốt, tốt xấu gì cũng biết một chút tình yêu nam nữ, còn lo lắng là vì đối tượng mà nàng để ý đến lại khiến cho người người kinh sợ.

Ban đêm, Đế hậu hai người ngủ cùng nhau.

Hoàng đế ôm eo Hoàng hậu, nói: "Mạn Mạn suy nghĩ cái gì? Tối nay tinh thần vẫn luôn không yên."

Hoàng hậu nhìn hoàng đế, càng thêm ý muốn thờ dài. Thật sự điều nàng lo lắng nhất không phải việc nữ nhi thích Thần Võ Đại tướng quân, mà là việc này để Hoàng đế biết thì nên làm cái gì bây giờ. Dựa theo tính tình của Hoàng đế, khoảng thời gian tiếp theo chỉ sợ toàn bộ trong cung đều gà chó không yên.

"Bệ hạ, thần thiếp nói với chàng một chuyện, nhưng không cho chàng nổi giận."

"Mạn Mạn cứ nói thẳng, trẫm sẽ không sinh khí với nàng." Hoàng đế sáng khoái đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Phò mã

Edit: Chuối

Beta: Quanh

“Người mà Noãn Noãn ái mộ, có lẽ là Thần Võ Đại tướng quân Diêm Mặc.”

Tầm cung an tĩnh trong chốc lát, Hoàng đế cảm thấy như mình đang gặp ảo giác, vì vậy hắn nói: “Mạn Mạn vừa mới nói cái gì?”

Hoàng hậu thờ dài: “Thiếp thần nói nghiêm túc, không có nói giỡn với bệ hạ.”

Hoàng đế không nói lời nào, trầm mặc đứng dậy, khoác thêm ngoại bào định ra ngoài.

Hoàng hậu vội vàng gọi hắn lại: “Bệ hạ muốn đi đâu vậy?”

“Đi bắt tên dã nam nhân kia tới.” Hoàng đế mặt trầm như nước, nghiêng răng nghiêng lợi nói, giống như sư tử bị xâm phạm lãnh địa, lửa giận ngập trời.

Nếu để các quan lại và cung nhân nhìn thấy bộ dáng này của hắn, chỉ sợ đã kinh hãi đến hai đùi run rẩy, quý cũng không xong, nhưng Hoàng hậu lại là không sợ, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Trở về!”

Hoàng đế nào lại nghe vào, hành động như gió, định nhanh chóng ra khỏi tầm cung.

“Nếu hôm nay bệ hạ dám bước ra khỏi chỗ này, thì về sau không cần đến nữa!” Hoàng hậu ở phía sau lạnh giọng nói.

Lời này như một chậu nước lạnh dội thẳng từ trên đầu Hoàng đế, vừa vụn dập tắt lửa giận ngập trời của hắn. Còn sót lại một ít tro tàn, cũng theo gió nhẹ nhàng thổi bay.)

Hoàng đế đứng bất động ở cửa cung.

Hoàng hậu không hề nhìn hắn, từ từ nằm xuống, còn trờ mình xoay lưng lại.

Tổng quản thái giám Đức công công ở ngoài cung nghe thấy động tĩnh, khóc mắt liếc nội điện một cái, lại liếc liếc Hoàng đế đang khó xử đứng ở cửa, cúi đầu thật thấp, vẫn là nên đưa một cái bậc thang cho bệ hạ đi xuống thì hơn, đành phải chạy chậm tiến lên, khom người nói: “Bệ hạ có cái gì phân phó?”

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng: “..... Nước ấm”

“Vâng.” Đức công công cũng không thắc mắc vì sao bệ hạ cùng nương nương vừa tắm gội qua, lúc này lại muốn nước ấm, chỉ tận chức tận trách sai mấy tiểu nội giám đi nâng nước.

Hoàng đế sai sử xong thì quay người trở về, tựa như nguyên do mà hấn vừa tỏa khí thể mãnh liệt chỉ là thật sự gọi nước ấm mà thôi.

Nhìn thấy Hoàng hậu quay lưng về phía hấn, Hoàng đế cời ngoại bào, ngoan ngoãn bò lên giường long phượng, xốc chân đệm lên nằm xuống rồi ôm nàng vào lòng ngực của mình.

Hoàng hậu cũng không có ý định tính toán với hấn, thuận thể dựa thân thể vào hấn, quay đầu lại nhìn: “Không kích động nữa?”

Hoàng đế lắc đầu.

“Còn tức giận sao?”

Sắc mặt Hoàng đế vẫn khó chịu như cũ: “Tức giận.”

Hoàng hậu sờ mặt của hấn, khẽ thở dài: “Không thể trách bệ hạ tức giận, lúc đầu ta cũng khó mà tin được, nhưng hiện cũng không phải là lúc nên tính sổ với người ta, ít nhất cũng phải biết rõ ràng đầu đuôi sự việc rồi mới suy nghĩ xem phải xử lý như thế nào.”

Tính tình Hoàng đế cũng không phải dạng nóng vội, nhưng bất kỳ người cha nào khi nghe nói nữ nhi ngay dưới mí mắt của mình bị một dã nam nhân lớn tuổi lừa gạt, chi sợ đều không thể nào bình tĩnh được. Tuy rằng bị Hoàng hậu kéo trở về, nhưng trong lòng hấn vẫn buồn bực không thôi: “Noãn Noãn thật sự coi trọng y?”

“Ta thấy có vẻ vậy, chưa bao giờ thấy bộ dáng này của Noãn Noãn.”

Hoàng đế hừ một tiếng: “Diêm Mặc kia có cái gì tốt, không chỉ lớn tuổi mà lớn lên lại xấu, thô tục vũ phu, những thị vệ đó ta nhắm mắt lại chọn một người cũng trẻ tuổi anh tuấn hơn y.”

Hoàng hậu biết hấn đang tức giận nên mới cố tình gièm pha. Trên thực tế, lấy chiến công bấy giờ của Diêm Mặc ở độ tuổi hai mươi bốn cũng đủ để khen tuổi trẻ tài cao.

Hoàng hậu cũng đã gặp qua y, tuy không phải kiểu anh tuấn dễ nhìn mà tiêu cô nương yêu thích, nhưng lại có dáng vẻ đoan chính anh dũng bất phàm. Huống hồ võ công của y lại cao, chỉ luận về thân thủ của các võ tướng trong triều thì có rất ít người bì được với hấn. Một thanh niên tài tuấn như thế, đến miệng Hoàng đế lại thành vừa già vừa xấu vừa vũ phu? Chỉ sợ là hấn đau lòng nên mới nói vậy.

Hoàng đế thật sự đau, bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay mười mấy năm, tự nhiên lại bị một nam nhân khác cướp đi, thử hỏi làm sao hấn có thể cam tâm. Nếu nam nhân kia là hấn tuyên cho nữ nhi, thì cho dù trong lòng khó chịu cũng chỉ có thể nghiêng rằng chấp nhận, kết quả lại bị một tên dã nam nhân chiếm được tiện nghi, cục tức này làm sao có thể nuốt xuống được.

Hoàng hậu nhẹ nhàng xoa lồng ngực của hấn, thật ra ngay khi nàng biết tâm tư của nữ nhi thì cũng không vừa lòng với Diêm Mặc, bởi vì tuổi y đã lớn, lại thêm tính tình không đủ ôn hòa, không nói đến so sánh cùng với công tử thế gia, chỉ đặt cùng với ngự tiền thị vệ thì bề ngoài của hấn cũng không sánh bằng.

Nhưng dù có thế nào cũng không thắng nổi sự yêu thích của hài tử.

Lúc đầu tiêu công tử Cố gia không phải tất cả đều tốt sao, nhưng về sau thế nào? Vô duyên vô cớ lại chọc nữ nhi thương tâm.

Sau chuyện này, Hoàng hậu nghĩ chỉ cần người đó Noãn Noãn thích và y đối tốt với Noãn Noãn, chi vậy là đủ rồi. Còn lại gia thế, quyền lực, bản lĩnh, tài phú đều không phải quan trọng nhất, bởi mấy thứ này chỉ cần Hoàng đế muốn thì đều có thể cho y.

Nghĩ như vậy, lại nhìn đến Thần Võ Đại tướng quân Diêm Mặc, Hoàng hậu lại cảm thấy khá tốt.

Hoàng đế nghe Hoàng hậu khuyên giải xong, vẫn không cam lòng mà hừ hừ hai tiếng, rồi mới không đòi tìm người ta tính sổ nữa.

Hoàng hậu lại nói: “Đây chỉ là phỏng đoán của chúng ta, Noãn Noãn còn chưa có nói ra đâu, ta thấy nàng như vậy, giống như không biết bản thân đã thông suốt, hài tử còn mơ hồ, chúng ta cần phải thúc đẩy một chút.”

“Không thúc đẩy.” Hoàng đế không vui.

Hoàng hậu bật cười: “Vậy hiện tại không thúc đẩy, ta sẽ xem xét lại xem Diêm Mặc có đáng để phó thác Noãn Noãn cho y hay không, hay là đưa nhỏ ngọc kia ầm đầu.”

Hoàng đế lập tức không vui nói: “Hấn lại dám không thích Noãn Noãn?”

“Gấp cái gì, loại sự tình này không thể ép buộc được. Huống hồ khi ta hỏi Tía Tô, qua lời nàng ấy nói thì từ những hành động khi hai người bọn họ ở chung, chưa chắc hấn không có ý gì với Noãn Noãn, chỉ là liên quan đến đại sự cả đời của Noãn Noãn, chung quy lại ta vẫn muốn cẩn thận một chút.”

Lúc này Hoàng đế mới chậm rãi gạt đầu, trong lòng có ý định sẽ phái người đi Thượng Thanh cung, muốn tra xét mười tám đời tổ tông của Diêm Mặc cho thật rõ ràng.

Một đêm đế hậu thì thầm nói chuyện qua đi.

Hôm sau, Chử Thanh Huy đến thỉnh an Hoàng hậu, sau khi dùng đồ ăn sáng xong Hoàng hậu lấy ra một bản vẽ.

“Đây là cách cục đồ (*) của phủ công chúa, con xem xem có cần sửa chỗ nào không.”

(*) Bản vẽ đồ án kiến trúc.

“Phụ hoàng mẫu hậu nhìn thấy được thì được rồi.” Chữ Thanh Huy lại gần, trên bản vẽ bố cục của trạch viện rất lớn, sân phòng ốc và hoa viên đan xen vào nhau, bố cục hùng vĩ lại tinh tế.

Hoàng hậu cười cười: “Cũng không phải cho ta cùng phụ hoàng của con ở, sau này đây sẽ là nơi ở của con và phò mã, sao có thể không để bụng?”

Bà nói xong liền liếc nhìn nữ nhi một cái, lại thở dài: “Mà không biết Noãn Noãn muốn cùng ai ở cùng một chỗ đây nữa.”

Trong lòng Chữ Thanh Huy vô cớ nhảy lên một nhịp.

Việc xây dựng phủ công chúa này nàng đã sớm biết, cũng biết Phò mã của nàng về sau sẽ cùng nàng ở chung một chỗ, nhưng mà đến tận bây giờ khi mẫu hậu nhắc tới, trong lòng mới có cảm giác khác thường.

Người sắp sửa cùng nàng chung một chỗ, cả đời bên nhau, hẳn sẽ là ai?

Vấn đề này làm Chữ Thanh Huy phiền muộn, mãi đến buổi chiều đi Hàm Chương điện, nàng vẫn suy tư.

Mấy ngày nay nàng đã quen cửa quen nẻo, khi Diêm Mặc chỉ đạo học sinh đánh quyền, nàng sẽ an vị ở cạnh bàn đá, chống cằm xuất thần.

Trong tiết trời mùa xuân, trăm hoa hé nụ, trong gió mang theo hương thơm thoang thoảng của hoa cỏ, không biết từ nơi nào thổi tới hai mảnh cánh hoa, cọ qua lông mi thật dài của Chữ Thanh Huy, rồi đến đỉnh mũi cao, theo khuôn mặt của nàng dừng trên bàn đá.

Nàng tỉnh táo lại, nhẹ nhàng nhặt cánh hoa lên đặt trong lòng bàn tay, nhìn kĩ thì nhận ra là hoa hạnh đào [1], lại thổi một hơi vào lòng bàn tay, cánh hoa lung lay bay lên, mắt thấy sắp rơi xuống đất thì một trận gió lại tới, bông hoa lại một lần nữa rơi vào trong gió, bị cuốn đi phương xa.

[1] Hạnh đào cũng gọi là "biển đào" (danh pháp khoa học: *Prunus dulcis*) là loài thực vật bản địa ở Trung Đông và Nam Á, thuộc Chi Mận mơ (*Prunus*). Nhân của quả hạnh đào thường được gọi là hạnh nhân, đây là một nguyên liệu dùng trong nhiều món ăn. (Có ảnh ở đầu chương.)

Tầm mắt Chữ Thanh Huy nhìn theo hướng cánh hoa bay đi, nhìn chăm chăm sắc trời xanh biếc ở bốn góc tường ngoài viện, không biết qua bao lâu mới lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Diêm Mặc đã ngồi đối diện nàng.

Diêm Mặc vẫn chưa mở miệng, chỉ nhìn nàng, tựa hồ đang hỏi nàng làm sao vậy.

Chữ Thanh Huy cười cười: “Qua không lâu nữa là đến tết Thượng Tị.”

Hàng năm mùa xuân cỏ cây lớn lên, đập thanh vào tháng 2 tháng 3. Mừng 3 tháng 3 là tiết thượng tị[2], vốn dĩ mọi người đi cúng cầu phúc cạnh bến nước, xua đuổi bệnh tật, trừ bỏ ô uế lâu ngày, rồi sau đó dần dần trở thành tìm thời tiết tốt để đập thanh du xuân.

[2]: là ngày lễ truyền thống cổ xưa của Trung Quốc, tục gọi mừng 3 tháng 3, tiết tháng 3, tiết mừng 3. VN gọi là tiết thanh minh.

Chữ Thanh Huy từng nghe Lâm Chỉ Lan đề cập đến ngoại ô mấy lần, thái tử Chữ Hằng từng cùng bạn cải trang xuất cung, chính nàng lại không có duyên được nhìn thấy.

Diêm Mặc không biết vì sao nàng đề cập đến chuyện này, chỉ thoáng gật đầu.

Chữ Thanh Huy bỗng nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta muốn mấy con điều, tiên sinh mang từ ngoài cung vào cho ta đi.”

“Kiểu dáng nào?” Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy nhăn mũi suy nghĩ, con điều thì nàng gặp qua không ít, phần lớn là hình dạng hồ điệp, dáng vẻ hoa điều xinh tươi đẹp đẽ, mà lúc này lại không hợp tâm ý nàng, nhưng để nàng nói ra chính mình muốn cái gì thì nhất thời không nói ra được, đành phải lắc đầu nói: “Ta còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó lại nói với tiên sinh.”

Diêm Mặc khẽ gật đầu.

Lúc này trong đầu Chữ Thanh Huy đều là những lời buổi sáng Hoàng hậu nói với nàng, sự tình phủ công chúa cùng phò mã, sau lại bị hai mảnh hoa hạnh xóa đi, bây giờ lại nghĩ đến, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm trước mặt, bỗng nhiên muốn hỏi chút ý kiến của hắn. Nhưng nghĩ lại, kiểu dáng phủ tướng quân nàng đã gặp qua, trong kinh thành không có trạch viện nào đơn sơ đến thế, hỏi hẳn thật sự có thể hỏi ra cái gì sao?

Cũng đừng xây thành phủ tướng quân thứ hai.

Mọi ngày nàng hay huyền thuyên, nghe êm tai như một con chim tước vui sướng hót, hôm nay không biết vì sao lại liên tiếp xuất thần, cũng làm cho Diêm Mặc đã quen với thanh âm của nàng cảm nhận ra vài phần khác biệt.

Hắn lấy chủy thủ, dùng một mảnh gấm vóc chậm rãi chà lau.

Trong chốc lát, hai người vẫn là trầm mặc, hắn ngừng đầu lên, quả nhiên thấy nàng nâng mặt, hai mắt mê mẩn, lại xuất thần rồi.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Diêm Mặc thu chủy thủ lại.

Chữ Thanh Huy ngơ ngác nói: “Ta đang suy nghĩ, có nên xây một tòa võ trường ở trong phủ hay không.”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng lập tức tỉnh táo lại.

Vì sao vô duyên vô cớ muốn xây võ trường trong phủ công chúa? -- Bởi vì trong phủ tướng quân có võ trường.

Vì sao muốn giống với phủ tướng quân? -- Bởi vì muốn hấn có thể luyện võ ở phủ công chúa.

Vì sao muốn hấn ở phủ công chúa? -- Bởi vì..... Muốn ở cùng một chỗ với hấn, muốn hấn làm phò mã của nàng.

Cái ý tưởng này bỗng nhiên được khắc rãnh mạch trong đầu nàng.

Chỉ Thanh Huy chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đáy lòng có một cỗ nhiệt khí nổ tung, làm cả người nàng đều đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thân mật

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Có thể nói là Chỉ Thanh Huy chạy trốn chết, sau khi ý thức được mình vừa nói gì, ngay cả sắc mặt của Diêm Mặc nàng cũng không dám nhìn, hoang mang đứng dậy vội vã rời đi.

Về đến Vinh Nhạc cung, nàng bỏ nhào vào giường nệm, kéo chăn lông ra cuộn mình lại, ở trong đó buồn bực nước nỡ vài tiếng, trong lòng lại luống cuống hoảng loạn.

Thế nhưng khi cảm giác xấu hổ qua đi, sâu trong đáy lòng nàng lại từ từ xuất hiện một nỗi vui mừng không thể áp chế. Tuy rằng nỗi vui mừng này chậm rãi lấn tới nhưng nàng không thể kháng cự, nó chiếm cứ toàn bộ trái tim nàng.

Rất nhanh, cả thể xác và tinh thần nàng đều tràn ngập loại vui sướng này. Có một thanh âm vang lên bên tai nàng rằng, nàng muốn hấn làm phò mã của nàng, vậy thì nàng phải khiến hấn trở thành phò mã của mình.

Nghĩ vậy, Chỉ Thanh Huy xoay người bò dậy, định chạy tới Tê Phụng cung thì bị Tía Tô ngăn cản, lại tắm rửa trang điểm một lần nữa.

Tía Tô nhìn người trong gương đồng, từ khóe mắt đến đuôi mày đều không giấu được vẻ vui sướng, làm cho dung mạo vốn xuất chúng càng thêm rung động lòng người.

Vốn dĩ nàng cũng không biết công chúa có tình cảm với Đại tướng quân, lúc trước bị Hoàng hậu gọi tới hỏi một lần mới biết, bây giờ lại thấy công chúa vui vẻ như vậy, khẳng định là có liên quan đến Đại tướng quân.

Chỉ một khắc công chúa cũng ngồi không yên, vừa sửa soạn xong thì như một con chim nhỏ sung sướng tiến vào Tê Phụng cung: "Mẫu hậu, mẫu hậu."

Hoàng hậu đang nói chuyện cùng nữ quan, trông thấy nàng mỉm cười nhảy nhót mà đến, còn chưa mở miệng đã bị sự vui vẻ của nàng làm cho nhiễm vài phần ý cười: "Chẳng lẽ nhất được báu vật à, ta thấy con thật cao hứng đó."

Chỉ Thanh Huy ngồi xuống bên cạnh bà, ôm cánh tay bà quơ quơ, dịu dàng giống như con mèo nhỏ, nói: "Mẫu hậu, con tìm được phò mã rồi."

Hoàng hậu còn chưa nói lời nào, bên cạnh đã có người che miệng cười ra tiếng. Lời nói của Liễu Phiêu Như không giấu được ý cười: "Vậy thì chúc mừng công chúa."

Từ nhỏ nàng ấy và Hoàng hậu đã cùng nhau lớn lên, sau đó Hoàng hậu tiến cung, nàng ấy cũng theo hầu bên cạnh, hai người có mười mấy năm giao tình nên sớm đã thân như ti muội, dù là Thái tử gặp nàng ấy cũng tôn trọng gọi một tiếng Liễu cô cô. Lời vừa rồi nếu là người khác nói, nhất định là sai quy củ, mà do nàng ấy nói lại lộ ra vẻ thân mật.

Chỉ Thanh Huy chỉ quan tâm trong lòng đang tràn đầy vui mừng, quên mất trong điện còn có người khác, nghe thấy Liễu Phiêu Như nói mới xấu hổ chớp mắt một cái, nhưng từ nhỏ nàng đã quen làm nũng trước mặt trưởng bối, lập tức không thuận theo: "Cô cô..."

"Được được được, là nô tỳ nói sai rồi." Liễu Phiêu Như tươi cười đầy mặt: "Công chúa hấn là có rất nhiều lời muốn nói với nương nương, nô tỳ cũng không ở nơi này làm phiền nữa." Nói xong nàng ấy bèn hành lễ lui ra, lại đưa theo người hầu đang canh giữ bên ngoài ra khỏi điện.

Trong điện chỉ còn lại hai người các nàng, Hoàng hậu sờ sờ gương mặt hồng nhuận của Chỉ Thanh Huy: "Người nọ có phải là Thần võ Đại tướng quân hay không?"

"À?" Chỉ Thanh Huy ngạc nhiên hỏi: "Sao mẫu hậu biết?"

Hoàng hậu trong lòng thầm nói một câu đùa nhỏ ngốc, ngoài mặt lại nói: "Đoán. Xem ra là mẫu hậu đoán đúng rồi?"

Chỉ Thanh Huy xấu hổ cười cười, chôn khuôn mặt phấn nộn xinh đẹp vào ngực mẫu hậu nàng, lại nhin không được mở một mắt ra nhìn bà, mang theo mấy phần cần thận, nói: "Mẫu hậu, con vừa gặp chàng thì trong lòng đã vui vẻ lên, thật sự muốn chàng làm Phò mã của mình, mẫu hậu có chịu không?"

"Được, sao lại không được? Chỉ cần Noãn Noãn thích là được." Hoàng hậu xoa đầu nàng, trong lòng có vài phần tò mò, rõ ràng hôm qua nữ nhi còn không biết tâm ý của mình, tại sao nhảy mắt đã thông suốt rồi?

Chỉ Thanh Huy vui mừng ôm lấy bà, sau khi vui sướng qua đi lại thấp thòm: "Phụ hoàng sẽ đồng ý chứ?"

Hoàng hậu nói: "Sẽ đồng ý, phụ hoàng thương con nhất, tất nhiên sẽ đồng ý thôi."

Trong lòng Chử Thanh Huy dâng lên một dòng nước ấm, hốc mắt bắt gặp có chút ướt át, nàng chớp chớp mắt, rúc vào lồng ngực của Hoàng hậu, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng và mẫu hậu thật tốt."

Hoàng hậu cười cười: "E là tương lai khi con có Phò mã, ở trong lòng con thì Phò mã sẽ là người tốt nhất."

Chử Thanh Huy lắc đầu, khẳng định nói: "Nhất định là phụ hoàng và mẫu hậu."

Hoàng hậu sờ gương mặt và vành tai nàng, tuy rằng chuyện tương lai khó nói, nhưng hiện tại nghe nữ nhi khẳng định, trong lòng bà vẫn rất vui mừng.

Chử Thanh Huy vuốt vuốt miếng ngọc bội trên eo Hoàng hậu, khoe miệng mỉm cười an tĩnh trong chốc lát, không biết nhớ tới cái gì, ý cười từ từ nhạt đi, bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng, lời nói mang theo chút luống cuống không thể phát hiện: "Mẫu hậu, người nói xem liệu chàng có thích con không? Có khi nào chàng lại không muốn làm Phò mã?"

Hoàng hậu nghe vậy thì cảm thấy thật đau lòng, nữ nhi của bà đã bao giờ lo được lo mất, thấp thỏm lo âu như hiện tại? Bà bỗng nhiên lý giải được sự phản nộ tối hôm qua của Hoàng đế, nếu tương lai có người làm Noãn Noãn thương tâm, chỉ sợ bà cũng sẽ giống như Hoàng đế, không tha cho người đó.

Bà thầm than một hồi, ngoài miệng lại cười nói: "Noãn Noãn tốt như vậy, trên đời này có ai không thích? Có ai lại không muốn làm Phò mã? Con chỉ cần nhớ rõ, con là nữ nhi duy nhất của hoàng đế Đại Diễn, thân phận của con là công chúa vô cùng tôn quý, đủ để xứng đôi với bất cứ người nào trong thiên hạ. Cho nên Noãn Noãn, con chỉ cần là chính mình là được."

"Là chính mình...." Chử Thanh Huy ghi nhớ mấy chữ này.

"Không sai, tùy tính mà làm, là chính con. Ai cũng không đủ để khiến con chịu ủy khuất, mà con cũng không cần phải vì người khác mà chịu ủy khuất. Nếu không mẫu hậu sẽ rất thương tâm"

Chử Thanh Huy vội nói: "Mẫu hậu, con nhất định sẽ không để mình bị ủy khuất, khiến cho mẫu hậu thương tâm."

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu, lại nói: "Vậy nên, con không cần phải suy nghĩ xem Thần Võ Đại tướng quân có thích con hay không, bởi vì mẫu hậu biết chắc chắn hẳn thích con."

Chử Thanh Huy vui mừng nói: "Thật vậy sao?"

"Thật sự." Hoàng hậu khẳng định

Chử Thanh Huy nở nụ cười xán lạn, nói mấy câu với Hoàng hậu, nàng lại bắt đầu ngồi không yên.

"Sao vậy, lại có chuyện gì sao?"

"Con nhớ tiên sinh mang cho con mấy con điều ở ngoài cung, còn chưa nói với chàng là mình muốn kiểu dáng nào, tự nhiên hiện tại nhớ tới thôi."

Hoàng hậu ần ần vào cái trán của nàng, tức giận nói: "Vừa mới nói muốn người ta làm Phò mã của con, hiện tại trong lòng trong mắt đều là hấn."

Chử Thanh Huy xoa xoa trán, ngượng ngừng cọ cọ trong lồng ngực Hoàng hậu.

Hoàng hậu bắt đầu dĩ cười cười: "Đi đi, đi đi."

"Cảm ơn mẫu hậu." Chử Thanh Huy đứng dậy hành lễ, cười khanh khách chạy ra.

Hiện tại cũng không còn sớm, thời gian vô khóa đã kết thúc. Diêm Mặc muốn rời cung, xa xa lại thấy người vừa rồi chạy đi lại đang chạy về phía hấn.

"Tiên sinh!" Chử Thanh Huy bước nhanh đến trước mặt hấn, cười tủm tỉm nói: "May mà đuổi kịp."

"Sao vậy?" Diêm Mặc dừng bước hỏi nàng.

"Lúc trước không phải nhờ tiên sinh mang cho ta con điều sao, hiện tại đã nghĩ ra muốn hình dáng gì rồi, ta muốn một con điều hâu, muốn lớn như này." Nàng vừa nói vừa cực lực giang tay ra, ý đồ muốn dùng tư thế để biểu thị độ lớn.

Vừa rồi một đường chạy tới, có lẽ là vì trời lại nóng, lúc này trên mặt nàng hơi đỏ, hai mắt sáng lấp lánh ẩn chứa sự tha thiết chờ mong không thể bỏ qua, cộng thêm động tác trẻ con của nàng, càng lộ vẻ đơn thuần xinh đẹp.

Bộ dáng hiện tại của nàng không giống với bộ dáng liên tục thất thần của hôm nay, cũng không câu nệ giống như trước kia, tựa hồ càng thêm tự nhiên hơn, cũng càng thêm.... Thân mật?

Diêm Mặc không nói chính xác được đó là cảm giác gì, thời gian hấn giao tiếp với người khác so với thời gian hấn tiếp xúc với binh khí thì kém xa, trước kia khi chưa nói chuyện với Bánh bao nhỏ, mấy năm hấn ở trong kinh thành nói chuyện cũng không nhiều bằng khoảng thời gian này. Hấn không đoán được tình huống này là tốt hay xấu, nhưng không làm hấn chán ghét, thậm chí còn có chút cảm xúc khác, mà hấn lại cố ý xem nhẹ.

Hấn liếc mắt nhìn Chử Thanh Huy, tựa như là để nhớ kỹ độ lớn nhỏ của tay nàng, mới gật đầu: "Được."

Chử Thanh Huy vừa lòng thu tay lại, nghĩ nghĩ, lại nói: "Nếu không tìm thấy con điều lớn như vậy thì chọn con nhỏ hơn một chút cũng được, chỉ cần là điều hâu là được, cảm ơn tiên sinh."

"Không có gì." Diêm Mặc nói.

Hắn thấy hai người như vậy, hắn là nên tách ra đường ai nấy đi, nhưng đi một đoạn lại nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé nhắm mắt đi theo bên cạnh. Bước chân của hắn rất lớn, người bên cạnh không thể không nhảy tung tăng mới có thể đuổi kịp hắn. Phát hiện điều này, khi Diêm Mặc tiến về phía trước thì thả chậm bước chân.

Đến dưới tường của hoàng cung, bên ngoài là đường tới cửa cung, Chử Thanh Huy dừng lại, Diêm Mặc cũng theo bản năng dừng lại.

Chử Thanh Huy ngửa đầu nhìn hắn, lông mi dài nhấp nháy: "Tiên sinh là đi về hay là bay về vậy?"

Tuy rằng bay về tiết kiệm thời gian hơn, nhưng Diêm Mặc không thích nổi bật, mọi người trên đường đều thấy, từ trước đến nay hắn đều từng bước một trở về phủ tướng quân. Chỉ là giờ phút này, nhìn đôi mắt to ẩn chứa chờ mong trên khuôn mặt trước mắt, bỗng nhiên hắn có chút chần chờ.

Đôi mắt của Chử Thanh Huy sáng lên, ngữ khí mềm nhẹ: "Hôm nay tiên sinh bay về đi, ta ở đây nhìn xem, có được không?"

Diêm Mặc ngừng một chút mới gạt đầu, hít vào một hơi, chân nhảy lên một cái, nòng đứng dưới chăm chú xem, đã thấy thân thể hắn ở trên tường của cung điện, dường như chỉ nhìn thoáng qua, thấy hắn lên xuống mấy lần, rồi cuối cùng không thấy tăm hơi bóng dáng hắn nữa.

Chử Thanh Huy hân hoan nói: "Tiên sinh thật lợi hại."

Nàng lưu luyến kiễng chân nhìn theo, xác thật sự không nhìn thấy gì nữa mới xoay người trở về.

Đã tới thời gian dùng bữa tối, nhóm người Hoàng đế Thái tử tụ họp ở Tê Phượng cung. Lúc nàng đi vào, trong lòng vui vẻ đến nỗi mặt mũi cũng không che giấu được, mọi người vừa nhìn đã biết.

Hoàng đế và Thái tử đã nghe được tin tức từ Hoàng hậu, lại nhìn nàng, trong lòng không khỏi có vài phần hụt hẫng, người này chua chua, người kia cũng chua chua, rồi âm thầm ghi nợ với Diêm Mặc.

Nhị hoàng tử Chử Tuấn không hề biết mình đang ở trong con sóng lớn, thấy bộ dáng Chử Thanh Huy cười tủm tỉm liền hỏi: "A tỷ có chuyện vui gì sao?"

Chử Thanh Huy xoa đầu hắn: "Tiên sinh dạy võ đã đáp ứng mang cho tỷ tỷ một con điều rất lớn, đến lúc đó Tiểu Tuấn và tỷ tỷ cùng nhau chơi nhé."

"Vâng." Chử Tuấn hoan hô.

Hoàng đế bữu môi, chỉ có một con điều vậy mà muốn bắt cóc nữ nhi của hắn?

"Noãn Noãn muốn nhiều hay ít, phụ hoàng gọi người làm cho con."

Chử Thanh Huy cười ha ha nói: "Không cần đâu phụ hoàng, một cái là đủ rồi."

Hoàng đế bị cự tuyệt, càng thêm không vui.

Thái tử nói: "Mấy ngày nữa ca ca rời cung, khi về cũng mang cho muội một con."

"Không cần, những cái trước ca ca mang về đều quá xấu." Chử Thanh Huy không cho hắn chút mặt mũi nào.

Thái tử cũng buồn bực.

Hoàng hậu liếc hai phụ tử ấu trĩ này một cái, lắc đầu, gọi người truyền thiện.

Ban đêm, Thái tử đưa Chử Thanh Huy trở về Vinh Nhạc cung, đi đến bên ngoài cửa cung, thấy muội muội vẫy tay định đi vào, hắn nhìn không được gọi nàng lại: "Noãn Noãn, muội thật sự thích võ sư phó?"

Chử Thanh Huy chu chu miệng: "Ca ca cũng biết? Sao tất cả mọi người ai cũng biết vậy."

Hiện tại cũng không phải thời điểm nên quan tâm biết hay là không biết: "Trên đời này ngoài Cố Hành Vân ra thì còn có rất nhiều, rất nhiều nam nhi tốt, muội đừng...."

Hắn lo lắng muội muội bị Cố Hành Vân đã kích nên nhất thời nghĩ không thông, nếu không sao có thể thích võ sư phó?

Ngược lại, không phải hắn cho rằng võ sư phó không bằng Cố Hành Vân, chỉ là khi nhớ tới trước kia khi có võ khóa, tính cách sư phó lạnh lùng, thủ đoạn sấm rền gió cuốn, đến nay hắn vẫn còn có chút sợ hãi. Mà người bấy lâu nay hắn gọi là tiên sinh, là sư trưởng của hắn, có lẽ sắp thành muội phu của hắn, cả người Thái tử đều cảm thấy không được tự nhiên.

"Việc này liên quan gì đến Cố Hành Vân?" Chử Thanh Huy nghi hoặc hỏi.

Thái tử yên lặng lắc đầu, cũng không ăn ngay nói thật.

"Đúng rồi, lâu rồi không thấy Cố Hành Vân, ca ca có tin tức của hắn không? Hắn khỏi bệnh rồi sao."

Thái tử quan sát thần sắc của Chử Thanh Huy, thấy nàng thật sự hồn nhiên không để ý đến người này, mới nói: "Nghe nói hắn được đưa đến thôn trang ngoài thành để tĩnh dưỡng, gần đây tình hình như thế nào thì ta cũng không biết."

"Nói như vậy hẳn là vẫn còn rất nghiêm trọng, không ngờ thân thể hẳn yếu như vậy, phải đến đó tĩnh dưỡng."

Thái tử vẫn không nói gì. Thân thể Cố Hành Vân yếu? Chưa chắc. Nhưng nếu phụ hoàng đã hạ chỉ để hẳn tĩnh dưỡng cho tốt, kể cả hẳn không bệnh cũng phải an phận ở yên trong phủ. Về phần tại sao bị đưa đến thôn trang, nghĩ đến người ngoài nhìn thấy Cố phủ hòa thuận như thế, bên trong cũng là một vùng nước đục.

Trong kinh thành nhân tài đông đúc, anh tài nhiều ngút trời, một kẻ hèn như Cố tiểu công tử thì tính là cái gì? Chờ đến khi hẳn khỏi bệnh, chỉ sợ đã không có mấy người nhớ đến hẳn nữa. Nếu hẳn đã muốn thanh cao, không cần hư danh, cái này không phải là điều hẳn muốn sao. Cầu người được người, dù sao cũng nên cảm thấy thỏa mãn đi.

"Ca ca đừng lúc nào cũng nói muội, khi nào huynh mới tìm cho muội tâu từ đây?"

Thái tử liếc mắt nhìn nàng: "Quần tói trên đầu ca ca luôn rồi?"

"Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép bá tánh đốt đèn, muội không để ý tới huynh nữa." Chử Thanh Huy le lưỡi, chạy thẳng vào Vĩnh Nhạc cung.

Hôm sau, Lâm Chi Lan ở trong phủ buồn chán đã lâu bèn vào cung gặp Chử Thanh Huy.

Trương phủ và Lâm phủ đã đính hôn, chỉ đợi Lâm Chi Lan qua lễ cập kê là sẽ cử hành hôn lễ, bây giờ nàng ấy chỉ an tâm đợi gả, muốn gặp mặt nàng ấy quả thật không dễ dàng.

Chử Thanh Huy vui vẻ lôi kéo nàng ấy: "Tỷ đang cảm thấy không có gì thú vị, muội lại đến thăm tỷ tỷ, gần đây ở trong phủ muội làm gì?"

"Mẫu thân dạy muội xem sổ sách."

"Học xong sổ sách, sau này chính là nương tử quản gia." Chử Thanh Huy trêu chọc.

Mặt Lâm Chi Lan hơi nóng, lấy từ trong tay áo ra một cái túi gấm hình vuông, bên trên theo một gốc hoa ngọc lan: "Mấy ngày trước hoa ngọc lan ở trong viện đã nở nên muội thêu cái này cho biểu tỷ."

Chử Thanh Huy nhận lấy túi, sờ lên đoá hoa tinh xảo, cười nói: "Vây cảm ơn biểu muội, chỗ tỷ mới làm xong bánh ngọt, đúng lúc muội đến, chúng ta cùng nhau ném thử đi."

Bánh ngọt và nước trà được mang lên, hai người nói chuyện một hồi, Chử Thanh Huy thấy nàng có tâm sự, nói bóng nói gió một phen, cuối cùng Lâm Chi Lan cũng e thẹn nói ra ý đồ mình đến đây.

Thật ra lần này nàng vào cung, ngoại trừ là để đưa khăn cho biểu tỷ thì còn có một chuyện khác, nàng làm một hầu bao cho Trương gia nhị công tử, muốn nhờ Chử Thanh Huy đưa giúp.

Chử Thanh Huy cười hi hi, nói: "Ta tưởng là chuyện gì, chúng ta ra ngoài đình, ta để Trương gia nhị công tử ra khỏi hàng, rồi muội muội có thể gặp mặt hẳn."

"Đừng..." Lâm Chi Lan đỏ bừng cả mặt. Với tính tình của nàng, việc đưa hầu bao cho hôn phu trước khi kết hôn đã là không thể nào làm được. Chỉ là không lâu trước đây, khi nàng đi dâng hương ở ngoài thành, đang đi thì bị chặn lại, mà người chặn nàng là Trương gia nhị công tử, một người nhìn rất anh khí đứng đấy, lại cột nhà bảo nàng rằng muốn vật đính ước, còn nói nếu không cho thì hẳn sẽ tới cửa bái phỏng nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, nhờ bọn họ làm chủ cho hẳn.

Trong cuộc đời ngắn ngủi hơn mười năm của Lâm Chi Lan, nàng chưa từng gặp người nào vô sỉ như vậy. Dù cho nàng có xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, cũng không muốn nói chuyện đó cho cha mẹ, nếu không thực sự không còn mặt mũi gặp người khác nữa. Thế nên đành đồng ý với hẳn, thêu cho hẳn một cái hầu bao, nhưng lại không dám gặp mặt hẳn, nhớ tới biểu tỷ từng vui đùa đề cập rằng muốn mình thêu cho nàng, lúc này mới tiến cung.

Chử Thanh Huy cố ý "ồ" một tiếng, âm cuối kéo thật dài: "Tỷ đang nghĩ sao hôm nay muội lại đến thăm tỷ, thì ra thăm tỷ chỉ là thuận tiện, đưa hầu bao cho người ta mới là mục đích thật sự đúng không?"

Lâm Chi Lan nghe nàng cười đến tay chân luống cuống, lấy khăn tay che mặt, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: "Biểu tỷ, tha cho muội đi."

"Được rồi được rồi, tỷ không nói nữa, không phải chỉ là đưa cái hầu bao sao, các người đính hôn rồi, còn sợ cái gì nữa." Chử Thanh Huy biết da mặt nàng ấy mỏng, trêu chọc vài câu xong thì đồng ý chuyện này.

Đội Lâm Chi Lan xuất cung, nàng lập tức dẫn theo cung nữ ra ngoài đình, tùy tay chọn một thị vệ, kêu hẳn gọi Trương Chí Châu tới.

Chử Thanh Huy biết ngoài đình có đội thị vệ thiếu niên, nàng vốn cho rằng dựa tuổi của hẳn, hẳn là có trong đó, nào nghĩ rằng lại không có. Nhưng nàng lại không biết, trước kia hoàng đế có chủ ý để nàng chọn phò mã trong những người này, do vậy mà những người lớn tuổi hoặc đã đính hôn, đương nhiên là không có ở đây.

Nhị công tử Trương gia mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo anh tuấn, thanh nhã lịch sự, khi gặp công chúa hẳn cung kính hành lễ, nhìn không ra điểm khác người nào.

Sau khi dò xét xong, Chử Thanh Huy đưa hầu bao cho hẳn, bàn giao hai câu liền vẫy tay cho hẳn đi.

Nhìn thấy hẳn đi xa, nàng mới cười nói với Tia Tô: "Nhìn ngôn từ cử chỉ của Nhị công tử này, nếu Chi Lan không nói trước thì ta thật không biết bản tính của hẳn là như vậy."

Cảm thán quay người xong, đã thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc đang vững vàng bước tới, thân hình rắn rỏi cường tráng, khí thế lạnh lùng như sương, không phải Diêm Mặc thì là ai?

Nhìn bộ dáng của hẳn, giống như là vừa mới tiến vào từ ngoài cung.

Spoil nhẹ chương sau:

Trước ngày hôm nay, hần chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy mình lớn tuổi. Nhưng khi nghĩ đến tên thiếu niên vừa gặp lúc này, rồi nhìn lại Bánh bao nhỏ trước mắt, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên không thoải mái.

"Anh ơi anh ơi có đám, em ngại thấy mùi đám đâu đây." ♪(๑ • ▽ •)♪

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thăng thấn

Edit: Tử Lam

Beta: Quanh

Trong lòng Chử Thanh Huy vui mừng, kéo váy tới chào hỏi: “Hôm nay tiên sinh đến thật sớm, người dùng ngọc thiện chưa?”

Diêm Mặc thu hồi tầm mắt trên người tên thị vệ trẻ kia, gạt đầu, tiếp tục đi.

Hai người cùng đồng hành, Chử Thanh Huy đi theo bên cạnh hần, nhảy nhót nói: “Hôm qua tiên sinh thật là lợi hại, nhảy một cái đã bay lên tường, nhảy thêm vài cái nữa đã không thấy tăm hơi. Công phu của tiên sinh đã luyện bao lâu rồi? Lần đầu tiên bay là khi nào?”

Đối với chuyện này nàng cực kỳ hứng thú, tuy rằng biết mình không thể bay, nhưng thấy người khác bay vẫn rất hưng phấn.

“Đã mười bốn năm, từ lúc mười ba tuổi.” Diêm Mặc nghĩ một lát mới nói.

Chử Thanh Huy liú lười không thôi, nàng vừa mới qua mười lăm tuổi. Kết quả, chỉ tính ngày luyện võ của người ta cũng đã sắp đuổi kịp tuổi của nàng.

Nàng nhớ tới một chuyện: “Năm nay tiên sinh đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Diêm Mặc nhìn đỉnh đầu nàng, nói: “Hai mươi bốn.” [*]

[*] Có lẽ các bạn đang cảm thấy thắc mắc "vì sao từ năm 13 tuổi luyện võ, hiện tại đã luyện được 14 năm mà năm nay Diêm Mặc chỉ mới 24 tuổi", sai sai đúng đúng không? Mình xin trả lời là... mình cũng không biết!:) Mình chắc chắn mình không dịch sai, thật sự raw để như vậy, có lẽ do khi tác giả viết tới đây thì trời đã rất khuya rồi, chị ấy buồn ngủ quá viết nhầm chăng? Tất nhiên, đây chỉ là mình đoán bừa, còn thực hư thế nào thì chỉ có chính chủ mới biết. Xem như đây là sạn vậy, mình thấy trong HS với KS đều có sạn về mốc thời gian cả. Hơi khó hiểu nhĩ!:())

Chử Thanh Huy vỗ vỗ ngực: “Cũng may, cũng may.”

Nhìn vẻ mặt may mắn của nàng, Diêm Mặc không khỏi tò mò: “Cái gì mà cũng may?”

“Cũng may là tuổi của tiên sinh không lớn hơn nhiều so với ta! Năm nay tiên sinh hai mươi bốn, ta mười lăm, chỉ lớn hơn có chín tuổi thôi.”

Lớn hơn chín tuổi còn chưa đủ sao? Trong trí nhớ của Diêm Mặc lần đầu tiên thấy tiểu cô nương phấn nộn này, ước chừng là ở mười mấy năm về trước, lúc ấy hần mười ba mười bốn tuổi. Nếu như tính kỹ một chút, nàng mới bốn năm tuổi! Nghĩ như vậy, có vẻ tuổi của hai người càng chênh lệch lớn hơn...

Trước ngày hôm nay, hần chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cũng không cảm thấy mình lớn tuổi. Nhưng khi nghĩ đến tên thiếu niên vừa gặp lúc này, rồi nhìn lại Bánh bao nhỏ trước mắt, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên không thoải mái.

Chử Thanh Huy bước nhanh đến bên cạnh hần, khước mắt liếc nhìn cái bao bố màu đen hần đang vác sau lưng, hiểu kỳ hỏi: “Tiên sinh đang vác gì vậy?”

“Con điều.”

“Là cho ta hà?” Chử Thanh Huy mở to hai mắt nhìn hần.

Diêm Mặc gạt đầu.

“Nó to quá!” Chử Thanh Huy chạy quanh hần một vòng, vừa chạy vừa kinh ngạc cảm thán.

Cái con điều kia còn chưa mở ra, mà hần cuộn tròn lại để trong bao bố màu đen, biến thành hình một cái gậy gỗ thật dài, Diêm Mặc vát nó, đầu trên còn cao hơn một khúc so với đỉnh đầu hần, đầu dưới dài đến cổ chân hần. Nếu buông xuống, khẳng định còn cao hơn người Chử Thanh Huy, cái này còn lớn hơn diễn tả ngày hôm qua của nàng.

Nàng vừa hưng phấn vừa chờ mong, vỗ tay liên tục, không đợi được nói: “Tiên sinh biết gắn nó lại chứ?”

“Có biết một chút.” Con điều này là hôm qua sau khi hần xuất cung liền đi tìm người có tay nghề chế tạo, muốn một kiềng đáng có một không hai, chỉ định số đo lớn nhất. Nhưng vì quá lớn nên không tiện mang theo, chỉ có thể tháo ra. Buổi sáng, sau khi đến tay, hần động thủ dỡ bỏ lắp ráp lại hai lần, xác định không còn trục trặc mới mang

vào cung.

“Chúng mau đi đến võ trường lắp ráp nó lại đi!”

Lúc này trong Hàm Chương điện, văn khóa đã kết thúc, một đám hài tử không đến mười tuổi dùng xong cơm trưa, đang đùa giỡn với nhau.

Diêm Mặc bước vào Hàm Chương điện, toàn bộ học sinh đang lẫn lộn chơi đùa trước điện đều chạy hết.

Chữ Tuân nhỏ tuổi nhất, bước nhanh bước chậm. Chữ Thanh Huy liếc mắt thoáng nhìn đệ đệ một cái, nói: “Tiểu Tuân, mau tới đây.”

Chữ Tuân nom nớp lo sợ quay đầu lại, thấy là tỷ tỷ mình mới vô cùng vui vẻ chạy tới, đến trước mặt Diêm Mặc, bước chân rõ ràng là chậm lại, khom người một chút, quy củ ra dáng thư sinh: “Gặp qua tiên sinh.”

Không đợi Diêm Mặc đáp lời, nhóc đã đứng dậy, chạy đến bên cạnh Chữ Thanh Huy.

Chữ Thanh Huy móc khăn tay ra, lau đi mồ hôi trên trán nhóc.

Chữ Tuân nhìn nhìn, thấy tiên sinh đã đi về phía hậu viện mới thả lỏng người: “Sao tỷ tỷ đến đây?”

“Tiên sinh mang theo điều, đi, chúng ta cùng đi xem.”

Hai mắt Chữ Tuân sáng ngời, bắt chập đó là sư phó dạy võ làm nhóc sợ hãi, chạy nhanh đi theo Chữ Thanh Huy đến hậu viện.

Diêm Mặc lấy từng thứ trong bao bố ra, đặt chúng lên trên bàn đá, thuận thực dùng những thanh tre mỏng ráp thành bộ khung, mỗi một thanh nối đều được dùng dây buộc chặt.

Chữ Thanh Huy đi vòng quanh bàn đá hai vòng, phát hiện mình không làm được gì, sợ gây thêm phiền toái nên ngoan ngoãn ngồi ở một bên trợ giúp Diêm Mặc, thỉnh thoảng đưa cây kéo hoặc là dây thừng.

Chữ Tuân nhìn khung của con điều cực lớn, cả kinh nói: “Tỷ tỷ, thật sự rất lớn nha.”

Chữ Thanh Huy đắc ý hất đầu: “Còn cao hơn người của tỷ tỷ nữa đó.”

Sau khi Diêm Mặc lắp xong khung điều thì đặt đồ án (hình vẽ) con ưng lên, không chỉ có Chữ Tuân há hốc không nói nên lời, ngay cả Chữ Thanh Huy cũng không rảnh tự đắc, trở mắt kinh ngạc cảm thán.

Thợ thủ công chế tác con điều này có tay nghề cực tốt, mới chỉ hai mở cánh không lồ của con điều ra thôi đã giống như ngay sau đó nó sẽ bay lên không trung vậy. Hai mắt ưng lại vô cùng sắc bén, chỉ cần liếc mắt nhìn hay nhìn thẳng vào nó, là có thể làm cho người ta kinh hãi đến mức tim đập loạn xạ.

Vừa rồi Chữ Tuân còn nóng lòng muốn thử, hiện tại lại bị chim ưng làm bằng giấy dọa sợ, không dám tiến lên.

Chữ Thanh Huy dè dặt sờ sờ cánh điều hâu, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Diêm Mặc: “Cảm ơn tiên sinh, con điều hâu này quá uy vũ, ta rất thích.”

Diêm Mặc im lặng, một lát sau mới hỏi: “Tại sao phải là điều hâu?”

Chữ Thanh Huy nói: “Bởi vì điều hâu này rất giống với tiên sinh, nếu là quá nhỏ thì sẽ không có uy phong của tiên sinh.”

Chữ Tuân nghe nàng nói vậy, lại rất tán đồng mà gật đầu, lấy lại đủ dũng khí, thật cẩn thận mà sờ... mong điều hâu.

Diêm Mặc lặng lẽ gấp giấy tron lại, hoàn toàn im lặng.

Chữ Thanh Huy càng nhìn càng thích, vui rạo rức, sờ đi sờ lại, nói: “Tiên sinh muốn cái gì? Ta cũng sẽ đưa cho tiên sinh một cái lễ vật.”

Nàng nghĩ đến lúc Nhị công tử Trương gia tặng tín vật cho biểu muội nàng, tặng biểu muội một cây trầm ngọc. Bây giờ tiên sinh đưa cho nàng một con điều, nàng cũng phải đáp lễ lại. Con điều này có được tính là tín vật của nàng và tiên sinh không?

Mặc dù... Có vẻ hơi lớn [*].

[*]: Ở đây chỉ lễ vật (con điều) của Diêm Mặc "hơi" bị lớn.

Diêm Mặc lại nhớ tới một màn chứng kiến lúc nãy, tuy rằng ở khá xa nhưng nhãn lực của hắn rất tốt, thấy rõ Bánh bao nhỏ đưa một cái túi tiền cho thiếu niên kia. Chân mày hơi nhíu lại rất khó phát hiện, mới nói: “Không cần.”

Chữ Thanh Huy khó hiểu mà nhăn mũi lại: “Tại sao? Tiên sinh không muốn tín vật của ta sao?”

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không đáng kể.” Diêm Mặc nói. Hắn làm xong phần cuối cùng rồi dựng con điều lên. Nhìn lại, con điều hâu này không những khổng lồ mà càng thêm sinh động giống như thật, hung mãnh oai vệ.

Chữ Thanh Huy lại không nhìn con điều, chỉ nhìn chăm chăm hắn.

Diêm Mặc rũ mắt chải vuốt nếp uốn ở lông điều hâu, hình như không phát hiện.

Chữ Thanh Huy bỗng nhiên dậm dậm chân, xoay người đi.

Chữ Tuân không rõ nguyên do, liếc mắt nhìn con ung không lồ một cái, cuối cùng cũng không có can đảm để đơn thân độc mã ở cùng tiên sinh nên chạy theo tỳ tỳ mình.

Tía Tô vội hỏi: “Công chúa, còn muốn con điều nữa không?”

Chữ Thanh Huy dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Diêm Mặc không có phản ứng, thờ hồng học, hừ một tiếng: “Muốn, khiêng về Vinh Nhạc cung cho ta.” Lại trừng mắt liếc nhìn Diêm Mặc một cái, lại hừ một tiếng: “Tiên sinh thật đáng ghét!” Lúc này mới chạy đi.

Đám người lập tức đi hết, võ trường chỉ còn một mình Diêm Mặc, hần chậm rãi thu thập những vật phẩm trên bàn, không biết nhớ tới cái gì, hai mắt hơi hơi nhắm lại.

Trở lại Vinh Nhạc cung, Chữ Thanh Huy còn chưa nguôi giận, nàng tức giận ngồi ở góc bàn, nắm khăn tay kéo tới kéo lui. Rất tức giận, còn có chút ủy khuất. Theo nàng thấy, Diêm Mặc tặng con điều cho nàng, nhưng không muốn nàng đáp lễ, ý là không cần tín vật. Không cần tín vật, có phải ý là hần không muốn ở cùng một chỗ với nàng? Không muốn làm Phò mã?

Miên man suy nghĩ một hồi, hai gã cung nữ nâng con điều đi vào, Tía Tô nhỏ giọng xin chỉ thị: “Công chúa, vật ấy nên đặt ở đâu?”

Chữ Thanh Huy giương mắt nhìn lại, không lâu trước kia nàng còn vui mừng nhảy nhót gấp chờ mong, hiện tại chỉ còn chua xót. Nàng méo miệng: “Đưa đến Thiên điện đi.”

Lại phát tay bảo người lui ra, vui mình vào chần. Trong đầu không khỏi nghĩ, nếu hần thật sự không muốn làm Phò mã thì nàng phải làm gì bây giờ?

Tuy rằng mẫu hậu đã nói, thiên hạ không ai không muốn làm Phò mã, nhưng theo nàng thấy sư phó dạy võ không giống những người đó. Nếu hần là trường hợp đặc biệt, nàng phải làm gì mới tốt đây?

Buồn rầu hết một buổi chiều, nàng không muốn mang hộp đồ ăn đến Hàm Chương điện nên chỉ kêu Tía Tô đưa đi.

Đến khi muốn đi Tê Phượng Cung dùng bữa tối, nàng ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn người trong gương mà ừ ừ mặt ề, đành phải nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt. Muốn làm cho mình tươi tỉnh lên một chút, đỡ phải làm phụ hoàng mẫu hậu lo lắng.

Vỗ vỗ, động tác chậm rãi dừng lại, đứng rồi... Hôm qua mẫu hậu còn nói với nàng, muốn nàng ngàn vạn không được bị ức hiếp, không nên vì người khác chịu đau lòng, nếu không phụ hoàng mẫu hậu sẽ thương tâm. Sao hôm nay nàng đã quên rồi?

Nàng không được đau khổ, ai cũng không thể làm nàng chịu ủy khuất.

Trong lòng âm thầm lẩm bẩm những lời này, giống như đột nhiên nghĩ thông, tỉnh táo lại, nàng là công chúa, vốn là nên tùy tính, nàng muốn thích ai thì thích người đó. Nếu người kia không thích nàng, thì nàng thích người khác, chọn một Phò mã khác. Dù thế nào cũng không thể khổ sở, không thể làm mẫu hậu thương tâm.

Nàng âm thầm siết chặt bàn tay thành nắm đấm, hạ quyết tâm. Ngày mai sẽ đi hỏi sư phó dạy võ, hỏi hần có muốn làm Phò mã hay không. Nếu không... Hừ, vậy thì nàng sẽ không thích hần nữa.

Thức ăn trên bàn, Đế Hậu nhìn nữ nhi, lại liếc nhau.

Chuyện Diêm Mặc tặng cho nàng một con điều thật lớn, bọn họ cũng đều biết. Theo lý thuyết, đêm nay nữ nhi hần là rất vui vẻ mới đúng chứ, nhưng không hiểu tại sao nhìn có vẻ như không vui bằng hôm qua. Cũng may, tuy rằng không vui tới mức nhảy nhót, nhưng cảm xúc cũng không bị tuyệt vọng. Nếu không, Hoàng đế sẽ phải đi tìm người tính sổ.

Biết nữ nhi thích Diêm Mặc, sáng nay Hoàng đế đã phái người đến Thượng Thanh tông của Thần Võ đại tướng quân để tra. Quá trình này mất thời gian khoảng một tháng, mấy ngày nay cứ mặc hai người tiếp xúc thì tiếp xúc vậy. Hoàng đế nghĩ thầm, nếu là can thiệp làm nữ nhi của hần thấy rõ bản tính mắng phu của Diêm Mặc, thay đổi chủ ý, như vậy tất cả bọn họ đều vui mừng.

Ngày hôm sau, điều đầu tiên Chữ Thanh Huy làm là đem con điều tới Hàm Chương điện. Vừa lúc thấy Diêm Mặc đang biểu diễn một bộ côn pháp, chỉ thấy thân hình hần lưu loát mạnh mẽ, chiêu thức nhanh gọn ổn định làm cây trường côn kia trở nên xuất thần nhập hóa, một giọt nước cũng khó lọt vào, nhất cử nhất động đều lạnh lùng như tuyết, sắc bén như đao.

Nàng không tự giác nhìn đến xuất thần, đến khi Diêm Mặc thu thế hồi lâu, nàng mới thanh tỉnh lại, vội vàng nhắc nhở mình: Hôm nay là có chính sự cần phải làm, không thể bị mê hoặc được!

Nghĩ đến chuyện này, nàng vội vàng đi đến gần, nhìn Diêm Mặc giống như muốn mở miệng, vội nói: “Trước tiên đừng nói gì hết, ta muốn hỏi tiên sinh vài câu.”

Diêm Mặc khẽ cúi đầu nhìn nàng. Hiện tại không có tuyết rơi, hần chỉ mặc một thân áo đơn, lúc này luyện võ nên cổ áo xộc xệch, lộ ra vòng ngực rắn chắc, mồ hôi lã xuống rõ ràng, cả người tỏa ra hơi nóng hùng hực.

“Ngài, ngài...” Chữ Thanh Huy nhìn hần đến mức thiếu chút nữa là lại quên chính sự, bực mình dậm chân, vội vàng nói: “Ta hỏi ngài, ngài có muốn làm Phò mã của ta không? Nếu như ngài không muốn thì ta sẽ đi tìm người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Mềm mại

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thời điểm hiện tại vẫn còn sớm nên các học sinh đều đang ở tiền viện, vừa rồi Chử Thanh Huy đã kêu người hầu hạ lui ra bên ngoài, bây giờ trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nàng vừa mới nói ra câu kia thì tựa hồ như Diêm Mặc cũng có lời muốn nói.

Nhưng cũng chỉ là "tựa hồ" mà thôi, ngoại trừ âm thanh bên ngoài thì không còn âm thanh gì nữa, Diêm Mặc cũng không nói một lời.

Chử Thanh Huy gất gao nhìn chăm chăm hán, sau một lúc lâu, hốc mắt dần ứng hồng, xoang mũi chua xót, khóe miệng run rẩy: "Ngài....."

Người trước mặt dường như đang thờ dài, nàng không có nghe rõ, ngay sau đó trên đỉnh đầu liền có một bàn tay to rộng phủ lên.

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, nước mắt lập tức rơi xuống: "Có phải ngài không muốn hay không?"

Nếu không phải nàng không cam lòng nên một hai phải hỏi ra kết quả, thì vừa rồi khi hán trầm mặc nàng đã chịu không nổi mà chạy ra ngoài.

Diêm Mặc lại nói: "Ta nếu không muốn thì nàng muốn đi tìm ai?"

Chử Thanh Huy chép miệng: "Ai cũng được, thiên hạ còn có người không muốn làm phò mã sao?"

Lời này nghe thật bá đạo, nhưng nàng lại vừa khóc nức nở vừa nói nên bất giác còn mang theo ba phần mềm mại, ba phần quật cường.

"Hồ nháo." Diêm Mặc khề quất, nhưng cũng không nói thêm gì khác, thu hồi tay đặt ở đỉnh đầu nàng về, đến nửa đường thì dừng một chút, lại duỗi ngón tay trở ra lau nước mắt trên mặt nàng.

Chử Thanh Huy nghẹn ngào khóc lên, ôm chặt cánh tay hán, hàm hồ nói: "Chàng phải đáp ứng, không cho phép từ chối."

"Được." Một lát sau, Diêm Mặc chậm rãi nói.

Chử Thanh Huy nuốt lại vài tiếng nức nở, khi nghe rõ ràng lời hán nói, tiếng khóc cũng đột nhiên im bật, ngây ngốc dùng một đôi mắt ngập nước nhìn hán, cũng không dám tin tưởng, "Chàng... chàng nói cái gì?"

Lúc này Diêm Mặc không làm mặt lạnh nữa, lại nói thêm một lần: "Được."

Chử Thanh Huy ngơ ngác nhìn hán một hồi lâu, đột nhiên cúi đầu áp mặt mình vào ống tay áo của hán lau lau cọ cọ, ngẩng đầu lên hít hít cái mũi, ánh mắt dao động không dám nhìn hán, vành tai hơi đỏ lên: "Này, đây là tự chàng đồng ý nha, ta không có ép buộc chàng."

Ông tay áo dính một mảng nước mắt nước mũi của nàng, Diêm Mặc mặt không đổi sắc: "Là ta tự nguyện."

Chử Thanh Huy vội vàng ôm chặt cánh tay hán, vui mừng lắc lắc, cất giọng mềm mại: "Tiên sinh thật tốt."

Diêm Mặc không nói chuyện, nhưng nếu người quen thuộc với hán là có thể phát hiện lúc này cả người hán đag cứng đờ, cơ bắp trên người cũng căng cứng đến phát đau.

Chử Thanh Huy ôm một lúc thì phát hiện điều này, nhỏ giọng lầm bầm: "Tiên sinh cứng quá, so với mẫu hậu thì cứng hơn nhiều."

Lời này lọt vào tai Diêm Mặc, hán càng cảm thấy nàng thật trẻ con. Xem ra vừa rồi Bánh bao nhỏ khóc lóc muốn hán làm Phò mã, thật ra cũng giống như chơi đùa với tiểu hài tử, có lẽ bản thân nàng cũng chưa hiểu rõ ý nghĩa sâu xa trong việc này, nhưng nếu hán đáp ứng nàng thì cho dù nó là trò đùa đi nữa, hán cũng sẽ biến nó thành sự thật.

Hán cúi đầu nhìn gương mặt trắng nõn của Chử Thanh Huy, vươn một cái tay khác ra lau nước mắt còn sót lại. Làn da nàng mềm đến kinh người, Diêm Mặc sống hai mươi mấy năm nay cũng chưa bao giờ gặp được người nào mềm mại non mịn đến thế, cảm xúc khác thường làm hán hoài nghi liệu bàn tay thô ráp của mình có thể làm nàng bị thương hay không.

Nghĩ đến đây, ngón tay hơi cong lại chuẩn bị rút về, Chử Thanh Huy vội giữ tay hán lại, ngẩng khuôn mặt lên nhìn hán, dịu dàng nói: "Còn có một bên mặt chưa lau mà."

Diêm Mặc không nói một lời, lại lau khô luôn bên mặt còn lại của nàng.

Chử Thanh Huy vừa lòng, hít một hơi giống như một con mèo lười.

Diêm Mặc nhìn bộ dáng khờ khạo của nàng thì nhớ tới việc nàng đem túi tiền tặng cho người khác, trong lòng cũng sinh ra một chút tức giận.

Xưa nay hán đều không sợ đối thủ mạnh, khi giao chiến với kẻ khác cũng như thế, mà lúc xử lý sự vụ cũng là giống vậy. Nếu đã là của hán thì ai cũng không thể vọng tưởng cướp đi, mà nàng cũng vậy.

Chử Thanh Huy lưu luyến ôm cánh tay Diêm Mặc, khóe mắt thoáng nhìn qua giá treo vũ khí, rồi lại ngẩng đầu nhìn hán, một đôi mắt tràn đầy kính nể: "Vừa rồi tiên sinh

múa một bộ côn pháp thật đẹp, trước kia luyện kiếm cũng cũng thật tuyệt. Ta nghe Tiểu Tuấn nói quyền pháp của chàng cũng rất uy phong, chàng còn có thể bay....."

Nàng thuộc như lòng bàn tay nói từng chuyện, cuối cùng thật lòng cảm thán: "Tiên sinh thật sự rất là lợi hại!" Không đợi Diêm Mặc tiếp lời, nàng dùng ánh mắt trông mong nhìn hắn: "Ta thật sự không thể bay sao?"

Lời này trước kia nàng đã hỏi một lần, hiện tại đáp án trong lòng Diêm Mặc vẫn giống khi đó, nhưng mà.... nhìn hai mắt lấp lánh của người trước mặt, hắn yên lặng đem lời phủ định nuốt vào trong bụng, chỉ nói: "Ta mang nàng bay."

Chỉ Thanh Huy hai mắt sáng ngời, lại nói: "Tiên sinh, chàng thật tốt!"

Thấy nàng nóng lòng muốn thử, tựa hồ lúc này lập tức muốn Diêm Mặc mang nàng bay, nhưng cuối cùng vẫn nhớ tới hiện tại không phải lúc, đã sắp sửa tới giờ học rồi.

Bên tai nghe được một chút thanh âm, có lẽ là mọi người ở tiền viện tới đây, Chỉ Thanh Huy lại luyến tiếc buông tay ra, nàng vừa mới tìm được Phò mã nên không muốn tách ra chút nào.

Nàng áp gương mặt vào cánh tay Diêm Mặc, nhướn mắt nhìn hắn, ngữ điệu mềm mại, còn kéo thật dài âm cuối: "Tiên sinh....."

Diêm Mặc rũ mắt đối diện với nàng, nhìn trong chốc lát mới duỗi tay xoa xoa mặt nàng.

Chỉ Thanh Huy bỗng nhiên cảm thấy mỹ mãn, ở trên tay hắn lại có một chút mới chịu rồi buông ra, cười khanh khách nói: "Tiên sinh đi dạy đi, buổi chiều ta lại đến."

Thân ảnh nàng rời đi không giấu nổi vẻ hân hoan vui mừng.

Nhưng thật ra trên tay Diêm Mặc đột nhiên thiếu đi cảm giác mềm mại, cũng không khỏi cảm thấy mát mẻ, chậm rãi giấu cánh tay ra phía sau

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Dung mạo xinh đẹp

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Chỉ Thanh Huy tươi cười dạo quanh ngự hoa viên, thấy hoa đào đang độ nở rộ rờ nên tiến lên cắt vài cành tươi tốt rồi đem đến Tê Phụng cung.

Hoàng hậu ngủ đến trưa mới tỉnh, hiện tại bà đang ngồi trước gương trang điểm, Chỉ Thanh Huy đến đem theo mùi hương thơm ngát của hoa đào, bóng người còn chưa thấy đã nghe thấy tiếng: "Mẫu hậu mau xem đi, hoa đào ở rừng đào đã nở hoa thật rộ rồi."

Nàng đi vào, thấy mấy bình hoa trong Tê Phụng cung đã có sẵn vài cành hoa đào tươi mới đẹp đẽ, không khỏi nói: "Thì ra mẫu hậu đã thấy rồi."

Liễu Phiêu Như tiến lên tiếp nhận, cười nói: "La do công chúa và bệ hạ tâm linh tương thông, sáng sớm khi lên triều bệ hạ có đi qua rừng đào, thấy hoa đào nở liền lệnh cho Đức tổng quân gọi người cắt vài cành đưa tới."

Hoàng hậu vẽ xong một bông hoa màu vàng lên trán, tầm mắt hướng về phía nàng: "Sao con lại chạy đến rừng đào?"

"Con đến Hàm Chương điện rồi đi ngang qua đó." Chỉ Thanh Huy cười hi hi, đến cạnh bàn trang điểm, chống cằm nhìn trang phục của Hoàng hậu.

Hoàng hậu lấy từ hộp trâm ra một cây trâm màu xanh, cài lên búi tóc xong mới nói: "Hôm nay sao lại cao hứng rồi, hôm qua còn nhăn mặt ra như ai thiếu nợ gì con vậy."

Chỉ Thanh Huy thật sự không giấu được, trên đường đi đến đây khóe miệng cũng không hạ xuống chút nào, khi vào đến tâm điện của Hoàng hậu, khóe miệng càng không thể không chế cười lớn hơn, để lộ ra hàm răng trắng sáng.

"Mẫu hậu....." Nàng mềm giọng kéo dài một tiếng, lại lo mình cười rộ lên.

Hoàng hậu liếc nàng một cái, lắc đầu khẽ cười: "Thật muốn bảo con soi gương, nhìn bộ dáng mặt mũi ngày ngày này của con, đâu còn dáng vẻ của một công chúa."

Chỉ Thanh Huy nghe xong, vẫn ha ha cười một tiếng mới thần bí nói: "Mẫu hậu đoán xem con đang cười cái gì?"

Cuối cùng Hoàng hậu nhìn gương một lượt rồi mới dặt tay nàng đi ra ngoài: "Tâm tư của con còn cần đoán sao, nhìn bộ dáng này, khẳng định là có liên quan tới Thần võ Đại tướng quân đúng không?"

"Mẫu hậu thật lợi hại." Chỉ Thanh Huy cọ cọ vào người Hoàng hậu.

"Còn có chuyện gì?"

Đi tới ngoại điện ngồi xuống, cung nữ dâng trà nóng lên, Hoàng hậu nhận lấy rồi xúc miệng, cung nữ lại bưng chén trà thứ hai lên, bà nhàn nhạt nhấp một ngụm. Hoàng hậu rũ mắt than nhẹ: "Không lẽ Đại Tướng quân bực bực tâm ý với con?"

Chỉ Thanh Huy nhếch miệng cười nói: "Không có đâu, nhưng mà cũng không khác gì lắm, chàng đồng ý làm phò mã của con đó!"

Hoàng hậu lập tức giương mắt nhìn nàng: "Là chính miệng hần đồng ý? Con nói thế nào?"

"Con trực tiếp hỏi chàng, có muốn làm Phò mã của con không, chàng nói được."

"Con nha....." Rốt cuộc thì ngữ điệu bình thản thông dong của Hoàng hậu cũng dao động: "Con trực tiếp chạy đến hỏi hần như vậy, nếu hần nói không được thì con định làm gì?"

Chữ Thanh Huy bĩu môi nói: "Nếu chàng không đồng ý thì con sẽ không thích chàng nữa, đi tìm người khác làm phò mã của con."

"Hô nháo!" Hoàng hậu nhẹ đẩy trán của nàng: "Lời này sao có thể thuận miệng nói như vậy? Quá xằng bậy."

Thật ra bà cũng biết, nếu hành động hôm nay của nữ nhi bị truyền ra bên ngoài, khẳng định sẽ bị mọi người cho rằng nàng quá kiêu căng, đi quá giới hạn, nhưng Hoàng hậu không có ý định giáo huấn nàng. Nàng là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế, cũng là công chúa duy nhất của Đại Diễn triều, chỉ có thể phục tùng nàng, sùng ái nàng, tùy ý nàng, không thì thế nào? Không cần quản nàng quá chặt, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Tuy rằng bà đã đoán được Diêm Tướng quân hần là cũng có ý với Noãn Noãn, nhưng hôm nay nghe hần nói ra Hoàng hậu cũng buông được một phần tâm sự, chỉ cần sự giả mà Hoàng đế phải đến Thượng Thanh Tông trở về là có thể thương nghị hôn sự.

Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm ôm lấy tay Hoàng hậu: "Dù sao hiện tại tiên sinh cũng đã đồng ý nên không thể đổi ý nữa đâu."

Hoàng hậu cười thờ dãi: "Nếu không biết chắc còn tưởng ta sinh ba nam hài! Hiện tại có một nữ hài duy nhất mà một chút thẹn thùng của tiểu nữ hài cũng chẳng có."

"Mẫu hậu__" Chữ Thanh Huy vẫn tiếp tục cọ cọ bà.

Hoàng hậu bị đẩy vào gối dựa, duỗi tay ôm lấy nàng, vỗ đầu nàng: "Được rồi, ta sẽ không cười con nữa. Thật ra con trực tiếp nói với mẫu hậu thì quá mức dễ dàng, mà giờ mẫu hậu lại phải đối phó với phụ hoàng của con đây này. Tính nết của phụ hoàng con không phải con không biết, chỉ là quá bệnh vực người thân của mình, nếu biết con chỉ dám ba câu đã hứa gả mình ra ngoài, còn không biết chàng sẽ cấu kinh đến mức nào."

Nghĩ đến bộ dáng xụ mặt của phụ hoàng, Chữ Thanh Huy rút đầu, chạy đến bên Hoàng hậu cầu cứu: "Mẫu hậu giúp con đi mà, với tính tình của phụ hoàng, chắc chắn mẫu hậu có biện pháp."

Hoàng hậu ngồi thẳng dậy, nâng chung trà lên, thổi cho lá xanh chìm xuống mới chậm rãi thưởng thức, đợi đến khi Chữ Thanh Huy nũng nịu nói xong, bà mới nói: "Phụ hoàng thương con như thế, chàng cấu kinh như vậy là vì muốn tốt cho con. Đừng nói phụ hoàng, ngay cả ta cũng không đồng ý giao con cho người khác. Cho nên, chắc chắn chàng phải khảo nghiệm Diêm tướng quân một chút, đến lúc đó con không thể một lòng hướng ra bên ngoài, phải thuận theo phụ hoàng, nếu không trong lòng chàng càng không thoải mái."

Chữ Thanh Huy nhũn mày nghĩ ngợi, chần chờ nói: "Sẽ khảo nghiệm cái gì vậy?"

Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng: "Sao vậy? Bây giờ lại lo Diêm Tướng quân bị làm khó?"

Chữ Thanh Huy vội cười, "Không có không có, con tò mò thôi."

Hoàng hậu lắc đầu, buông chén trà: "Yên tâm đi, chuyện này trong lòng phụ hoàng con tự có suy xét, nếu có vấn đề gì thì còn có ta. Nhưng nếu lần khảo nghiệm này không nặng không nhẹ thì lại không có ý nghĩa. Hần muốn làm Phò mã của con, cũng phải có một chút thành ý thuyết phục ta và phụ hoàng con, đúng không?"

"Mẫu hậu nói phải." Chữ Thanh huy liên tục gật đầu.

Thấy nàng cũng không hoàn toàn một lòng hướng ra bên ngoài, Hoàng hậu cũng thoải mái một chút.

Sau giờ Ngọ, Chữ Thanh Huy mang hộp điểm tâm đi tìm Diêm Mặc, vỏ khóa vẫn còn chưa kết thúc, nàng rất có hứng thú ngồi một bên xem.

Vài lần Diêm Mặc vô tình quay đầu lại, đều nhìn thấy nàng cười đến mắt sáng như trăng rằm. Hần phát hiện ra, trước đây thái độ của Bánh bao nhỏ còn xa cách cung kính, mà mấy ngày nay càng thêm thân cận, hôm nay lại càng bừa bãi tùy tính.

Dù cảm giác này có hơi xa lạ, nhưng hần cũng không thấy khó chịu.

Đến thời gian nghỉ ngơi, sau khi phát tay cho mấy đệ tử tản ra hần mới đi đến cạnh bàn đá ngồi xuống, không đợi người bên cạnh mở miệng đã tự nhiên lấy trà bánh cho vào miệng.

Chữ Thanh Huy đưa ly trà tới tay hần, không chớp mắt nhìn hần ăn điểm tâm.

Mỗi loại bánh ngọt Diêm Mặc đều ăn một miếng, lại nhấp một ngụm trà, thấy nàng nhìn hần chăm chăm mới hỏi: "Nhìn cái gì?"

Chữ Thanh Huy chưa nghĩ ngợi gì đã nói: "Nhìn dáng dấp của tiên sinh, thật tuấn tú."

Diêm Mặc dừng động tác trong tay lại, liếc nàng một cái, nhớ tới lần đầu gặp mặt nàng thốt ra câu "ngài thật tuấn tú" kia, bây giờ lại nói lần nữa làm hần không biết nói gì, nửa ngày sau mới nói: "Lời này quá ngả ngớn."

Chữ Thanh Huy chu miệng: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi."

Lời nói thật này, không biết nàng dựa vào đâu mà nói thế. Diêm Mặc hần tự hiểu được, khuôn mặt của hần có thể nói là ngũ quan đoan chính, nhưng nếu nói tuấn tú... kiểu gì cũng không đến lượt hần.

Chữ Thanh Huy lại nói: "Ta cảm thấy tiên sinh đẹp thì là đẹp. Tiên sinh lại không khen ta, là ta lớn lên không đẹp sao?"

Diêm Mặc giương mắt cẩn thận quan sát nàng, mắt hạnh cong lên, sống mũi thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như hoa đào, nhìn thấy vậy trong lòng hẳn lại nghĩ, có chỗ nào lớn lên không đẹp, thật sự là quá đẹp. Đã gặp nàng thì cả đời sau cũng sẽ không đặt ai ở trong mắt nữa.

Spoil chương sau:

Diêm Mặc khoanh tay đợi trong chốc lát, lại có một người nữa lên đài.

Người tới cũng chấp tay hành lễ: "Tại hạ là Trương Chí Châu, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Diêm Mặc nhướn mày nhìn lại, bỗng nhiên nhận ra tên thiếu niên này trông thật quen mắt, không phải là người mà mấy ngày trước Noãn Noãn đã tặng túi tiền cho hắn đó sao?

Tuy rằng hôm ấy chỉ liếc mắt một cái nhưng hắn đã nhớ rất kỹ.

Tiểu Pi: Trương huynh, bảo trọng! (￣ー￣)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nhạc phụ

Edit: Hakee Az

Beta: Quanh

Hoàng đế yêu thương nữ nhi, nên khi biết nàng chọn Diêm Mặc, tuy rằng hắn ngại người ta hơn tuổi, lớn lên lại không tuấn tú, nhưng sợ tiểu công chúa thương tâm nên cũng không có ý định ngăn cản, chỉ là tìm người đến khảo nghiệm Diêm Mặc. Nói dễ nghe thì là tôi luyện, những chuyện như vậy Hoàng đế vẫn làm rất quen tay.

Từ chỗ Hoàng hậu biết được chuyện tiểu công chúa chỉ dám ba câu đã bán mình đi, Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi suốt cả buổi tối, sang ngày hôm sau liền hạ chi, đem đội thiếu niên ngự tiền thị vệ trong cung tập trung lại, còn triệu riêng Diêm Mặc đến mở lời đài ở sân trước Sùng Đức điện, lấy lý do bọn thị vệ muốn được Thần võ Đại Tướng quân chỉ giáo, muốn bọn họ giao đầu với Diêm Mặc.

Trên tòa lâu bên cạnh lời đài, Hoàng đế ngồi ở giữa, bên tay trái hắn là Hoàng hậu, cạnh Hoàng hậu là Xương Hoa công chúa, phía bên kia của Hoàng đế là Thái tử và Nhị hoàng tử, xung quanh võ trường còn có văn võ bá quan.

Hoàng hậu không ngờ chỉ trong một ngày mà Hoàng đế đã sắp xếp phô trương được như vậy, nghĩ đến hắn là muốn Diêm tướng quân ở tình thế bắt buộc phải hành động.

Một hàng thiếu niên thị vệ, từng đám nóng lòng muốn thử.

Diêm Mặc từ thuở thiếu niên đã thành danh, thời điểm hiện tại hắn đã là một Đại Tướng quân, thiên hạ cũng có không ít người nghe tới thanh danh của hắn. Sau này hẳn lại vào kinh, qua mấy cuộc chiến thì danh tiếng lại càng lớn, ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng biết. Tuy nói là nổi danh hung bạo nhưng đối với đám võ phu đó hung danh chưa chắc không phải một loại khẳng định thực lực.

Trên đài này, đối với người tập võ, mười người thì có chín là đã nghe đến truyền thuyết của Thượng Thanh Tông.

Môn đệ của Thượng Thanh Tông thần không ra thần, quỷ không ra quỷ, không lưu luyện quyền thế phú quý, nếu không có ước định khi khai quốc của Thái tổ Hoàng đế với chưong môn Thượng Thanh Tông, thì chỉ sợ môn nhân người ta căn bản sẽ không đặt chân tới kinh thành phồn hoa.

Chức danh Thần Võ Đại tướng quân có tên tuổi như vậy, nếu là người khác có khả năng sẽ vui vẻ đón nhận, nhưng đối với người của Thượng Thanh Tông lại là phiền toái, bởi vậy mới có quy luật năm năm đổi một lần, bởi vì ai cũng không nghĩ muốn ngồi ở vị trí này lâu.

Các thiếu niên xưa nay đều ngưỡng mộ Thượng Thanh Tông, có chút tự nhận bản lĩnh của mình cũng không phải dạng tầm thường, đã sớm tưởng tượng có thể cùng Thần Võ Đại tướng quân giao thủ, đều nói tài văn đệ nhất, tài võ đệ nhị, tất cả mọi người đều là anh tài ngút trời, từ đáy lòng đối với tiền bối chưa chắc đã chịu phục.

Nhưng tính tình Thần Võ Đại tướng quân kỳ quái, cùng với phu tướng quân rách nát của hắn đều nổi danh. Hắn cũng không phải là lão vương bán cái trắng bên đường, người nói muốn cùng hắn đánh nhau thì hắn sẽ đánh với người. Vị Diêm tướng quân này càng không ai dám quá phận, ngoại trừ trên chiến trường ra còn chưa có người thấy được thân thù của hắn.

Mọi người đã sớm tay ngửa chân ngửa tâm ngửa, rốt cuộc hôm nay đã có cơ hội nhìn thấy sao có thể không hưng phấn?

Đáng tiếc, Hoàng đế chỉ chuẩn bị cho những thị vệ thiếu niên đó luận bàn võ nghệ với Diêm tướng quân, những người lớn tuổi hơn lại bị Hoàng đế ghét bỏ tuổi tác bọn họ quá lớn, một đám đám ngược đậm chân, ảo não sao mình không sinh muộn mấy năm.

Hoàng đế làm như vậy không phải không có lý do gì, vốn dĩ là hấn chuẩn bị cho nữ nhi chọn một vị phò mã anh tuấn tài hoa trong bọn thị vệ thiếu niên, kết quả nữ nhi chọn người đứng đầu của bọn họ. Một khi đã như vậy, hấn sẽ khiến cho Diêm Mặc bị đánh bại bởi một đám thị vệ, nếu không trong lòng Hoàng đế sẽ không thoải mái.

Chỉ Thanh Huy không dám nghỉ ngơi quyết định của phụ hoàng, chỉ lo lắng nhìn Diêm Mặc.

Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, thấp giọng nói: "Con phải tin tưởng bản lĩnh của Diêm tướng quân."

Trên đời này người hiểu Hoàng đế nhất chỉ có Hoàng hậu, tất nhiên Hoàng đế cũng không quen nhìn Diêm Mặc, nhưng hấn lại nổi danh là bênh vực người của mình.

Trong mắt Hoàng đế, nếu so sánh với thể nhi của mình thì Diêm Mặc là sắp bắt cóc tiểu công chúa Đại Diễn của hấn. Nhưng ở trước mặt đám văn võ bá quan kia, sau này Diêm Mặc có thể là Phò mã của Công chúa hấn yêu thương nhất, hấn có thể ghét bỏ Diêm Mặc nhưng tuyệt đối không thể để người khác nhìn Diêm Mặc mà chê cười.

Trận tỷ thí hôm nay, có thể nói là Hoàng đế đang khảo nghiệm Diêm Mặc. Nhưng nếu Diêm Mặc có bản lĩnh cao thì hiện tại là lúc tiểu tử này sẽ trở nên nổi bật.

Mà so với thân thù của các đời Thần Võ Đại tướng quân từ trước đến nay, tuy Hoàng đế không tình nguyện nhưng hấn cũng phải công nhận tài năng của Diêm Mặc.

Lúc này Diêm Mặc đứng ở giữa lôi đài, sắc mặt lạnh lùng điềm tĩnh, phảng phất như người chịu sự chú ý của mọi người không phải là hấn.

Nếu là trước đây, trường hợp như vậy chưa chắc gì hấn sẽ xuất hiện. Năm đó tới kinh thành, sư phụ đã dạy hấn rằng ở trên chiến trường nhất định phải xông pha phía trước, chém tất cả quân địch. Nhưng lúc không đánh giặc, đối với mệnh lệnh của Hoàng đế, thích nghe thì nghe, không thích thì không nghe cũng không sao..v

Trước kia hấn một mực làm theo những lời này, nhưng là hiện tại tình huống lại khác.

Hấn giương mắt nhìn về vị trí cao nhất trên tòa lâu, đối diện với đôi mắt quen thuộc của nàng, thần sắc hấn hơi ngưng lại, gật đầu với chủ nhân đôi mắt kia.

Trước kia, Hoàng đế chỉ là Hoàng đế, hiện tại, Hoàng đế còn là nhạc phụ đại nhân của hấn. (Editor: So với danh xưng nhạc phụ đại nhân thì Hoàng Đế chẳng là cái đỉnh gì cả, quá đáng.v)

Nhạc phụ là Thái Sơn, lời nhạc mẫu nói càng là thánh ý, đây là khi hấn ở sư môn nghe sư tổ nói vậy.

Sư tổ là môn chủ Thượng Thanh Tông, chỉ cười duy nhất một phụ nhân, lời sư tổ nói rất có quyền uy.

Chỉ Thanh Huy thấy phản ứng của hấn, bỗng nhiên an tâm lạ thường. Tuy nàng chưa từng chân chính thấy Diêm Mặc giao đấu với người khác, nhưng lại vô cùng tin tưởng bản lĩnh của hấn. Nếu hiện tại hấn còn thần nhiên như vậy, rõ ràng đối với chuyện này hấn đã nắm chắc, nghĩ đến đây, nàng mỉm môi cười cười.

Diêm Mặc nhìn nàng, ánh mắt càng thêm ôn hòa.

Các quan lại dưới lôi đài đều là người tinh ý, thực sự trong lòng đã nghi hoặc, vì sao bệ hạ lại hành động như vậy. Họ thấy mặt Thần Võ Đại tướng quân chẳng khác nào Diêm Vương, thế nhưng lại có thể có ánh mắt nhu hòa như vậy, gật đầu với người trên tòa lâu, tuy trên mặt bọn quan viên vẫn bình tĩnh nhưng tận đáy lòng đã sớm nổi cơn sóng to.

Diêm tướng quân nhìn cái gì ở phương hướng kia..... Là Xương Hoa công chúa sao? Từ khi nào hấn đã quen thuộc với công chúa như vậy?

Liên tưởng đến khoảng thời gian trước, Đế Hậu có ý truyền tin tức tuyển Phò mã, mọi người lại đi xem Thần Võ Đại tướng quân tỷ võ, bỗng nhiên phát hiện ra, thanh danh vị này nhiều năm nay đều được xưng là Diêm Vương Tướng quân, thế nhưng tuổi lại rất trẻ. Hơn nữa, nếu không phải hấn một thân khí chất lạnh lẽo, thì tướng mạo này đủ để xem là tuần tú lịch sự!

Trong đám quan lại một số người không nhận được, tốp năm tốp ba khe khẽ nói nhỏ. Ban đầu còn tưởng rằng trận luận võ này là bệ hạ cố ý làm khó Thần Võ Đại tướng quân, là bệ hạ thể hiện sự bất mãn với Thượng Thanh Tông, nếu không sao lại dùng cách luận võ đối đầu, trên thực Hoàng đế đâu cần làm chuyện vô vị như vậy?

Hiện tại xem ra, vẫn là bọn họ nghĩ quá mức đơn giản. Chẳng lẽ là bệ hạ đang khoe khoang con rể tương lai, tạo điều kiện cho Phò mã gia lập uy phong?

Mặc kệ là hiện tại trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, theo tiếng thị vệ thống lĩnh ra lệnh, luận võ bắt đầu.

Bọn thị vệ đã sớm xếp thành đội chờ ở dưới lôi đài, người đầu tiên tiến lên đài chính là một thiếu niên đứng đầu đội thị vệ.

Chỉ thấy hấn mười bảy mười tám tuổi, diện mạo anh tuấn, lên đài liền lưu loát chấp tay: "Tại hạ Đổ Thập, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Hấn không mang theo vũ khí, Diêm Mặc cũng dùng tay không tiếp chiêu.

Nếu Đổ Thập đã có thể làm đội trưởng một tiểu đội thì tất nhiên bản lĩnh sẽ không tầm thường, mỗi một chiêu xuất ra đều ổn định, hiếm có người trẻ tuổi nào đánh được như hấn.

Chỉ là, rốt cuộc hắn còn chưa phải là đối thủ của Diêm Mặc, sau ba mươi mấy chiêu đã bị Diêm Mặc tìm được điểm yếu, một chiêu đánh hắn rút khỏi lời đài.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, mọi người chỉ cảm thấy một trận vừa rồi hoa cả mắt, thiếu niên thị vệ anh tuấn kia đã bị loại trừ, không khỏi sôi nổi reo hò.

Ở đây người có võ nghệ cao lại nhìn ra được, nếu Diêm tướng quân dùng toàn lực ứng phó thì căn bản Đỗ Thập sẽ không thể nào trụ nổi đến bây giờ.

Một vài người nhũn mày suy tư nghĩ rằng Diêm Mặc cố ý làm vậy, còn một vài người khác sau khi nhìn mấy chiêu thức đã hiểu ra, Diêm tướng quân đã tự phong bế công lực của mình về thời điểm hắn mười mấy tuổi, dùng sức mạnh năm mười mấy tuổi của mình để giao đấu với thiếu niên thị vệ!

Mọi người bội phục việc làm của Diêm Mặc, trong lòng lại nhin không được mà nghĩ, nếu Diêm tướng quân ra toàn lực, thì cảnh tượng đó sẽ khủng khiếp cỡ nào.

Một đội thiếu niên thị vệ này đều không phải đối thủ của Diêm Mặc, không bao lâu sau cả đám đều bị loại trừ.

Mất thấy thị vệ cuối cùng rơi xuống dưới đài, Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, lại vẫy vẫy tay, kêu thống lĩnh thị vệ lại triệu thêm tốp ngự tiền thị vệ thiếu niên khác tới, Không cần anh tuấn, cũng không cần biết đã hứa hôn hay chưa, chỉ cần biết đánh là được.

Diêm Mặc khoanh tay đợi trong chốc lát, lại có một người lên đài.

Người tới cũng chấp tay hành lễ: "Tại hạ Trương Chí Châu, thỉnh tướng quân chỉ giáo."

Diêm Mặc nhướng mày nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện, tên thiếu niên này trông thật quen mắt, không phải là người mà mấy ngày trước Noãn Noãn đã tặng túi tiền cho hắn đó sao?

Tuy rằng hôm ấy chỉ liếc mắt một cái nhưng hắn đã nhớ rất kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Biểu muội phu

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Trương Chí Châu là một thiếu niên anh tuấn, không chỉ thế, hắn cũng là người có thiên phú võ học. Năm mười lăm tuổi hắn đã vào cung làm ngự tiền thị vệ, đến nay đã ba năm, là nhân vật đứng đầu trong đám thị vệ thiếu niên. Nếu không phải hắn đã hứa hôn thì chỉ sợ Hoàng đế cũng sẽ đem hắn liệt vào danh sách Phò mã mà suy nghĩ kỹ hơn.

Hắn hành động rất khuôn phép, vừa lên đài đã báo tên họ, đợi khi Diêm Mặc nhận nhặt nhìn qua, hắn lại nói hai từ "Đắc tội" rồi mới tấn công.

Công phu của Trương Chí Châu thật không tồi, ở đây những người có võ nghệ đều nhìn ra được, vị này là nhị công tử của nhà Trần Nam Tướng Quân, thân thù so với người lên đài trước đó là Đỗ Thập còn lợi hại hơn.

Đỗ Thập đỡ được Diêm tướng quân ba mươi mấy chiêu, mọi người cho rằng vị nhị công tử Trương gia này, hẳn là có thể đỡ được năm mươi chiêu. Lại không biết có phải Diêm tướng quân đã trải qua một vòng luận chiến nên trong lòng đã không còn đủ kiên nhẫn, ra tay so với vừa nãy còn mạnh bạo hơn rất nhiều. Tuy Diêm Mặc còn chưa xuất toàn lực nhưng Trương Chí Châu đã không thể chống đỡ được, qua mười mấy chiêu hắn đã bại trận.

Trước mặt những thiếu niên thị vệ, hắn bị Diêm tướng quân dùng chiêu đẩy xuống lời đài. Trước đó, những thiếu niên bị đẩy xuống đài đều là chân chạm đất, đến lúc Trương gia nhị công tử bị đẩy xuống, có lẽ là khi ở trong không trung chưa kịp điều chỉnh thân hình nên mới dùng mặt chạm đất.

Sự tình chỉ trong tích tắc, mọi người tro mắt nhìn, vị thiếu niên anh tuấn này dùng một gương mặt anh tuấn đập vào nền gạch cẩm thạch trắng thượng hạng, da thịt cùng ngọc thạch va vào nhau tạo tiếng đập thanh thúy, mọi người nghe mà một trận ê răng.

Trương Chí Châu ngẩng đầu lên, mọi người liếc mắt nhìn hắn một cái, lại lập tức không chờ nổi mà cúi đầu, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng, bả vai run rẩy.

Cũng không trách bọn họ như thế, vốn dĩ là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, mà nay trở nên bầm dập, dưới mũi còn chảy ra chút máu, không còn vẻ khôi ngô sáng sủa như mọi ngày nữa.)

Phụ thân và đại ca của Trương Chí Châu vây xem, hai người thấy nhi tử và tiểu đệ như thế, đều cực kỳ ấn ý nhìn trời nhìn đất, làm bộ không quen biết người này.))

Lâm Thượng Thư, cũng chính là nhạc phụ tương lai của Trương Chí Châu lại có biểu tình thật vi diệu.)))

Trương Chí châu quỳ rạp trên mặt đất, ngây ngốc chớp mắt, tựa hồ còn không hiểu vì sao vừa rồi mình còn đứng ở trên đài, mà hiện tại ngã nằm bẹp dưới đất thế này.

Thế nhưng động tác đầu tiên của hắn không phải bò dậy, mà là lên nhìn sang phía nhạc phụ đại nhân, chờ khi thấy rõ thần sắc của Thái Sơn, hắn mới kinh ngạc phát hiện hôm nay mình vô cùng mất mặt, nếu tương lai tiểu nương tử biết biểu hiện của hắn hôm nay, sau này ở trước mặt nương tử hắn còn biết thể hiện uy phong thế nào đây?

Cũng may hắn nhìn trầm ổn hiểu chuyện, thật ra da mặt là dày nhất, lập tức liền che mặt lại, trong lòng niệm "ta nhìn không thấy người, người nhìn không thấy ta", cứ như thế mà bịt tai trộm chuông lui ra.

Mấy vị đại nhân đều lớn tuổi, có một phần khoan dung đối với văn bối, một đám ho nhẹ hai tiếng, nói một câu "thiếu niên này rất có tinh thần" rồi cũng làm bộ như đã quên đi chuyện mất mặt vừa rồi của Trương Chí Châu.

Lúc sau tới những thiếu niên thị vệ khác, ở trong tay Diêm Mặc đều đỡ được không quá hai mươi hiệp.

Mọi người thâm nghĩ, có lẽ đúng thật là Diêm tướng quân đã mất kiên nhẫn. Nếu không, bọn họ còn tưởng rằng vị Tướng Quân này có thành kiến với nhị công tử Trương gia. Nhưng nghĩ lại thấy không quá khả năng, Thần võ Đại tướng quân đi so đo với tiểu bối, có thể có lợi ích gì đâu.

Còn vì sao nhị công tử Trương gia tiếp đất bằng mặt.... có lẽ là vì vận khí của hắn không tốt a~~~~

Trận này luận võ này kết thúc trong êm đẹp.

Một lần nữa đám văn võ bá quan công nhận thực lực của Đại tướng quân thật sự xứng với danh xưng, lại mở rộng tầm mắt, ai nấy đều vừa lòng.

Những thị vệ thiếu niên được giao thủ với Thần võ Đại Tướng quân cũng vô cùng thỏa mãn.

Chỉ Thanh Huy thì càng cao hứng, trong lòng sớm đã không còn lo lắng nữa, nàng hận không thể chạy lên đài nói cho Diêm Mặc biết trong lòng nàng vui sướng thế nào.

Có hai người không mấy vui chính là Hoàng đế, cùng với người đang trốn ở góc phòng, tìm cách nhanh chóng lấy lại mặt mũi của mình là nhị công tử Trương gia.

Hôm nay Hoàng đế miễn cho mọi người trong Hàm Chương điện làm công khóa, nên Chỉ Thanh Huy không tìm được cơ hội gặp Diêm Mặc, đành phải kiềm chế một ngày, đến giữa trưa hôm sau liền gấp không chờ nổi mà chạy tới võ trường.

Diêm Mặc không cần quay đầu lại, chỉ nghe mùi hương quen thuộc cũng biết là nàng đã tới.

Không có người ngoài ở đây như mọi khi, Chỉ Thanh Huy cũng không quan tâm mình là công chúa, chỉ thấy nàng nhấc theo làn váy chạy chậm từ ngoài cửa vào, một bộ dáng vui mừng nhảy nhót, không màng quy củ, làm một thiếu nữ vô ưu vô lo.

Diêm Mặc trong tay nắm chủy thủ, hần hôm nay hần phá lệ, không có chà lau mà là dùng nó khắc một khối gỗ.

Khối gỗ kia chỉ lớn bằng bàn tay, là gỗ tử đàn tốt nhất. Lúc này đã điều khắc đại khái ra hình dáng ban đầu, là một khuôn mặt tuyệt sắc, có lúm đồng tiền hồn nhiên, mặc cung trang thiếu nữ.

Chỉ Thanh Huy còn cách hần mấy bước thì bắt đầu đi chậm lại, rón ra rón rén nhẹ bước tới gần, chuẩn bị dọa hần, nhưng khi tới phía sau hần lại tò mò rút cuộc hần đang làm cái gì, cứ như vậy đứng nghĩ hồi lâu, rồi thật cẩn thận nhón mũi chân nhìn thoáng qua, nhìn ra trong tay hần là cái pho tượng, pho tượng đó là mình.

Nàng lập tức quên mất ý định hù hần, vui sướng mà nhào lên hưng phấn nói: "Đây là ta sao?"

Diêm Mặc theo bản năng giang hai tay ra giữ lấy thân thể mềm mại của nàng.

Vì bất ngờ tiếp xúc với người khác nên toàn thân hần cứng đờ như một khối băng.

Chỉ Thanh Huy không cảm giác được không ổn, hồn nhiên dựa vào cánh tay hần, lật pho tượng nho nhỏ lên qua lộn lại nhìn, càng nhìn càng thích. Khi ngẩng đầu lên, từ khe miệng đến đuôi mắt đều đọng đầy ý cười: "Đây là muốn tặng cho ta đúng không?"

Hiện tại đã bước qua tháng ba, đang là mùa xuân nên nàng mới thay quần áo mùa đông dày nặng bằng bộ y phục mùa xuân mỏng, cũng bởi vậy mà lộ ra một đoạn cổ trắng nõn tinh tế.

Trong mắt Diêm Mặc, xem ra cả người nàng phấn nộn mịn màng không tưởng, ngay cả một đoạn cổ bình thường trên người nàng, cũng mỹ lực tới nỗi khiến người không rời mắt được.

Nhưng trên mặt hần vẫn nhàn nhạt gât gât đầu.

Chỉ Thanh Huy ôm pho tượng vào trong ngực, cười tủm tỉm nói: "Một khi đã như vậy, ta không đòi công đạo thay biểu muội phu từ chàng nữa."

"Cái gì?" Diêm Mặc bắt đầu tự mình hoài nghi, có phải Noãn Noãn đang ở trong lòng nên đã làm nhiều loạn suy nghĩ của hần hay không, nếu không vì sao hần lại nghe không hiểu lời này?

Chỉ Thanh Huy nói: "Chính là người mà hôm qua bị chàng đánh rớt lỏi đài đó."

Diêm Mặc dừng một chút.

Chỉ Thanh Huy thấy hần nhớ tới, lại nói: "Nhiều thị vệ như vậy, sao lại có tình không khéo, chàng đánh hần đập mặt xuống đất!"

Diêm Mặc nghe nàng nhắc tới thiếu niên kia, trông mắt đen kịt hiện lên một tia u ám.

Chỉ Thanh Huy không phát giác, tiếp tục nói: "Chàng không biết đâu, hần và biểu muội đã đính thân, sau này sẽ là biểu muội phu của muội."

Lời này vốn nên dừng ở đây, nhưng nàng lại ma xui quỷ khiến mà bỏ thêm một câu: "Cũng là biểu muội phu của chàng."

Nói xong, nàng lập tức cảm thấy ngượng ngùng, môi mím lại, hơi cúi đầu, lại nhìn không được mà liếc nhanh hần một cái, hai má nhàn nhạt ửng đỏ, đáng vẻ càng thêm lộng lẫy hơn mọi khi.

Diêm Mặc nhìn nàng, sớm đã thất thần, trong mắt hiện ra ánh sáng kỳ dị, rất nhanh đã bị hấn che giấu đi.

Hai người cũng chưa nói chuyện, Chữ Thanh Huy chịu không nổi bầu không khí ái muội như vậy, dậm chân một cái, hờn dỗi nói: "Hắn bị chàng làm bị thương ở cổ tay, muội không được đòi công đạo cho muội phu sao!"

Diêm Mặc phục hồi tinh thần lại, trên mặt vẫn là biểu cảm nhàn nhạt: "Trượt tay, lần sau sẽ không như thế nữa."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hứa hẹn

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Diêm Mặc nói trượt tay, Chữ Thanh Huy liền tin, bởi vì trong lòng nàng, tiên sinh là một nhân vật anh dũng vô song, sao có thể làm khó dễ người khác, sao có thể nói dối?

Lúc ấy mọi người tại võ đài cũng đều cho là như vậy. Chỉ có nhị công tử Trương gia vẫn còn nghi hoặc trong lòng. Hắn nghĩ rằng bản thân tốt xấu gì cũng không đến mức không thể ổn định thân mình, để đến mức đập mặt xuống đất như vậy.

Hắn cảm thấy bên trong chương phong đưa hắn xuống đài lúc đó ẩn chứa một cổ khí lực, khiến hắn không thể điều chỉnh thân mình ở không trung, không còn cách nào khác phải rơi xuống ở tư thế đó.

Hắn nghĩ rằng nếu nói phán đoán của mình cho phụ thân, ông sẽ tìm người phân tích giúp hắn, kết quả Trương tướng quân vừa thấy khuôn mặt của hắn là trợn trắng mắt, không muốn nhìn lần hai.

Trương Chí Châu buồn bực không thôi, mặt lão cha mọc đầy râu quai nón, lại còn chê hắn xấu, chắc chắn là vì ghen ghét nương thương hắn cùng chiều hắn đây mà. (*)

(*) Truyện này gọi cha - nương mà không gọi phụ thân - mẫu thân, nên mọi người không cần thắc mắc cách xưng hô.:)

Nghĩ đến điều này, hắn cũng không đi tìm đại ca, do gương mặt của đại ca hắn chính là phiên bản trẻ tuổi của lão cha, chắc chắn là cũng ghen tị với nhan sắc của hắn thôi.

Trương gia bọn họ, chỉ có hắn với nương là tuần nam nữ, còn lại hai người kia chỉ được gọi là kiên nghị chính trực.

Không thể thương lượng cùng ai, Trương Chí Châu chỉ có thể âm thầm hành động, lén lút quan sát Diêm Mặc.

Nhưng điều làm hắn ngoài ý muốn chính là, Diêm Mặc khi thấy thị vệ bọn họ chưa bao giờ liếc mắt đến, nhưng lúc gặp lại hắn sau hôm luận võ lại gật đầu với hắn.

Trương Chí Châu thụ sủng nhược kinh, lập tức thấy mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, với bản lĩnh của Diêm tướng quân, sao có thể cố tình nhắm vào hắn? Quả nhiên là hắn nghĩ nhiều rồi.

Hắn cũng không ngờ, trong mắt Diêm Mặc hắn đã được gán cho cái mác biểu muội phu, cùng với nhạc phụ nhạc mẫu, cậu lớn cậu nhỏ gì thì cũng quy về là nhà mẹ đẻ của phu nhân tương lai, đương nhiên là khác so với người ngoài.

Tháng ba sắp qua, xuân ý nồng nàn.

Sứ giả được Hoàng đế cử đi Thượng Thanh Tông vẫn chưa trở lại, trước đó Diêm Mặc đã nhận được hồi âm của sư môn.

Trên thư nói, biệt đại sư huynh muốn thành thân, sư phụ chỉ nói "trẻ nhỏ dễ dạy", sau đó gọi người chuẩn bị sinh lễ. Một đám các sư huynh sư đệ tranh nhau xin tham gia đưa sinh lễ vào kinh, đến nỗi đánh tới mức bê đầu. Vì tất cả mọi người đều tò mò, nữ tử nào dám gả.... Không đúng, phải nói là được Đại sư huynh coi trọng!

Mãi cho đến khi phong thư đã gửi xong, bọn họ vẫn chưa quyết định được ai sẽ là người đến kinh thành xem náo nhiệt.

Diêm Mặc xem thư xong, chuyển hướng đến giá treo vũ khí, suy nghĩ xem cái nào dùng tương đối thuận tay, hay vẫn là trực tiếp dùng tay thì hơn?~v

Loại chuyện đánh sư đệ quen tay như ăn cơm đi ngủ này, đã ba bốn năm nay hắn không làm, hi vọng tay nghề không hao hụt.

Nói đến tay nghề, bản lĩnh điêu khắc của hắn càng ngày càng cao. Hồi trước vốn là hắn cũng khắc một ít đồ vật, để luyện tập sử dụng mười ngón tay càng thêm linh hoạt, sử dụng khí lực chùy thủ càng thêm chắc chắn.

Kết thúc buổi luận võ ngày đó, đến ban đêm, sau khi tắm xong, hắn ngồi bên bàn chà lau chùi thủ như thường lệ, trong đầu lại hiện ra bộ dáng Bánh bao nhỏ tươi cười nhìn hắn, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, trong tay đã cầm một khối gỗ.

Chữ Thanh Huy đối với vật được điêu khắc bằng gỗ kia yêu thích không buông tay, thế là về sau Diêm Mặc khắc lên tảng đá, ngọc, gần đây hắn lại định lấy một khối vàng tói khắc.

Hoàng đế còn chưa công bố, nhưng trải qua hôm ấy mọi người đều biết đây chỉ là chuyện sớm muộn, gần đây Hoàng hậu cũng có hành động, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị, Công Bộ được Hoàng đế truyền ý chỉ, gấp rút xây dựng phủ Công Chúa.

Đương sự là Chử Thanh Huy lại không có vẻ gì là gấp gáp, mỗi ngày vẫn đi Tê Phụng cung thỉnh an như cũ, đến Hàm Chương điện đưa điểm tâm, chỉ khác biệt là mỗi buổi sáng bỏ ra một canh giờ để đi theo cô cô giáo vụ (*) học tập, dù sao thì thời gian dư dả, hoàng hậu cũng không định vội vã ép buộc nàng.

(*) Vị cô cô này dạy lễ nghĩa, phép tắc sau khi lấy chồng.

Trong cung nơi nơi đều là dáng vẻ của ngày xuân, Hàm Chương điện cũng nhiều thêm màu xanh của hoa lá.

Chử Thanh Huy ngồi cạnh bàn đá, nhìn chăm chăm cô đại dưới khe, vô tình quay đầu lại thấy mấy tiểu đầu đình bên trong, một nhóc béo lùn chặc nịch, đứng thẳng không xong nên ngã dập mông một cái, phìu phìu tay chân béo ngấn, gương mặt tròn trịa đỏ bừng, đáng vẻ không đứng lên được, lúng túng hết sức đáng yêu, nàng nhận ra đó là nhi tử của Mẫn vương thúc, tiểu đường đệ của nàng, không nhịn được cười ra tiếng.

Tiếng cười khanh khách trong không gian an tĩnh, phá lệ thanh thúy.

Nhóm tiểu đầu đình nhìn nhìn nàng, lại cẩn thận nhìn sang Võ sư phó, cũng muốn cười nhưng lại sợ uy nghiêm của người, thật vất vả nhịn xuống, trong lòng không khỏi bội phục sự can đảm của công chúa.

Diêm Mặc tiến lên hai bước, xách nhóc mập mạp kia lên, lạnh nhạt quay đầu lại liếc Chử Thanh Huy một cái.

Chử Thanh Huy lập tức rút bả vai, có cảm giác như bị cô cô giáo vụ trách phạt.

Nàng không dám nhìn qua, sợ rằng còn nhìn thêm nữa thì nàng sẽ cười một tràng, đành tiếp tục nhìn cô đại ven đường. Trong lòng lại suy nghĩ, trước giờ không phát giác, hiện giờ xem ra quả nhiên tiên sinh có uy thế của sư phó, nếu sau khi thành thân, nàng chọc tiên sinh không cao hứng, hẳn muốn đánh vào tay nàng thì phải làm sao bây giờ?

Sau đó lại nghĩ, nếu hẳn dám đánh nàng thì nàng sẽ không để ý đến hẳn, hừ.

Diêm Mặc chỉ đạo học sinh xong, phát tay cho bọn họ nghỉ ngơi, rồi đi tới bên này, thấy Chử Thanh Huy ỉu xiu dựa vào bàn đá, bước chân dừng một chút, trong lòng hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Là thân thể không thoải mái?

Hay là vừa rồi không để ý tới tiếng cười của nàng nên tức giận?

Hắn không phải cố tình không để ý tới nàng, chỉ là mới nhìn thoáng qua nàng đã quay đầu, không cho hắn cơ hội mà.

Nhưng nói gì thì nói, nếu Bánh bao nhỏ tức giận thì nhất định là hắn sai.

Hắn ngồi xuống chỗ đối diện Chử Thanh Huy, nhìn búi tóc đen trước mặt, chậm rãi đưa bàn tay ra vuốt một chút.

Chử Thanh Huy đang suy nghĩ, sau này có khi nào tiên sinh sẽ đánh nàng hay không, khi quay đầu lại nhìn hắn, gương mặt phồng lên, miệng nhỏ vênh cao.

Việc này càng thêm chứng thực suy đoán của Diêm Mặc, hẳn không nói chuyện, chỉ lấy ra từ trong ngực một món đồ chơi nhỏ đưa tới.

Chử Thanh Huy nghi hoặc nhận lấy, nhìn một chút, thì ra là một pho tượng khắc hình dáng nàng, nhưng so ra thì nhỏ hơn mấy cái trước nhiều, chỉ bằng hai đầu ngón tay gộp lại, chất liệu bạch ngọc, góc cạnh đường cong được mài bóng loáng, càng lộ vẻ mượt mà đáng yêu.

Nàng từ nhỏ đến lớn, vật tốt gấp qua đều đếm không xuê, nhưng chỉ cần Diêm Mặc đưa, dù là một khối gỗ cũng có thể khiến nàng vui vẻ ra mặt.

Nàng sờ sờ pho tượng bạch ngọc trong tay, mới rồi còn chu khoé miệng mà lúc này đã tươi cười, nhưng nhớ tới sau này có thể bị đánh vào tay, lại bắt đầu suy nghĩ, vội lên giọng với hắn: "Nếu sau này chàng dám đánh ta, sẽ không dễ dàng như bây giờ đâu."

Diêm Mặc không khỏi trầm mặc, trong lòng nghĩ lại, Bánh bao nhỏ sợ hắn như vậy là vì cho rằng hắn sẽ đánh nàng?

Chử Thanh Huy thấy hắn không nói lời nào, càng thêm nóng nảy: "Chàng chàng chàng..... Chàng không thể đánh ta!"

"Không đánh." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy an tâm, tròng mắt xoay chuyển, lại nói: "Cũng không thể thao thao bất tuyệt giáo huấn ta."

Diêm Mặc gật đầu: "Được."

"Cái kia..... Kể cả khi ta chọc cho chàng không vui thì chàng cũng không được tỏ thái độ với ta?" Chử Thanh Huy thử thăm dò.

"Sẽ không."

Hắn nói hay như vậy, ngược lại khiến cho Chử Thanh Huy chần chờ. Kể cả nẫu hậu hòa ái nhất, nếu nàng phạm sai lầm cũng sẽ bị bà khiển trách nho nhỏ.

"Chàng sẽ không gạt ta đúng không? Nói rồi nha, lời chàng nói ta đều cho là thật, nếu sau này chàng đổi ý, ta cũng không chấp nhận đâu!"

Diêm Mặc không nói gì, chỉ nhìn nàng, sau một hồi mới đưa tay ra sờ gương mặt phấn nộn của nàng: "Đều nghe theo nàng."

Chương 29: Hẹn hò

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

Tới lưu mộ, Chử Thanh Huy biết Thái tử muốn xuất cung thì chạy tới chỗ Hoàng hậu quấy rầy đòi hỏi nửa ngày, cuối cùng cũng khiến Hoàng hậu cho phép nàng được ra ngoài.

Lần trước xuất cung với Thái tử là vì muốn đi ra ngoài mở mang tầm mắt một chút, còn lần này đích đến của nàng hết sức rõ ràng, chính là phủ của Thần Võ Đại tướng quân.

Thái tử nhìn một thân nam trang và gương mặt trần đầy mong đợi của muội muội, cảm giác có hơi chút khó chịu, hẳn cảm thấy vị trí của mình trong lòng Noãn Noãn bị uy hiếp không nhẹ. Nếu người được Noãn Noãn coi trọng là Trương Chí Châu hay Vương Húc Đông, thì Thái tử nhất định cũng phải học theo Hoàng đế, cho người ta rèn luyện mới tốt. Nhưng người kia là Thần Võ Đại tướng quân, lấy thủ đoạn bấy giờ của Thái tử thì ngay cả võ giáo của sư phó cũng không thể động vào, chỉ đành nép sang một bên nhìn phụ hoàng của hắn tôi luyện người ta.

Mất thấy phủ Tướng quân ở ngay trước mặt, Chử Thanh Huy liền bỏ tay đang khoát tay với Thái tử ra: "Ca ca đi làm việc của mình đi, muội gọi Tô Tô đi gõ cửa là được rồi."

Phủ đệ của Thần Võ Đại tướng quân có màu tro giản dị mộc mạc, nằm bên cạnh những tòa nhà tráng lệ tinh xảo vốn là bảo vật của các vị đại nhân, lại giống như một con gà rừng ở nơi núi hoang lạc vào trong đám không tước, chỉ có một chút sáng chói lóng lánh của bảng hiệu được Thái Tổ ngự bút là được người người xem trọng.

Lần đầu tiên Thái tử nhìn qua thì cảm thấy quá keo kiệt, chờ thấy rõ dòng chữ trên bảng hiệu thì lại cảm thấy, trạch viện dù keo kiệt vẫn có chút xa hoa, còn lại đều là râu ria thôi.

Vốn dĩ hắn cũng không có ý định đi vào, dù sao Thái tử vì hành đến phủ đệ của triều thần, nếu như để cho người ta biết thì khó tránh khỏi nói ra nói vào. Lúc này thấy Chử Thanh Huy bảo hắn rời đi, rồi dặn dò vài câu sau đó quay người đi vào một hẻm nhỏ ở bên cạnh. Âm thầm nhìn Tía Tô tiến lên gõ cửa, đợi hạ nhân trong phủ tướng quân ra đón Chử Thanh Huy đi vào, rồi mới rời đi.

Bên cạnh bọn họ đều có người do Hoàng đế âm thầm phái tới bảo vệ, ngược lại Thái tử lại không lo về an nguy của muội muội.

Lý thị vệ là người canh giữ phủ tướng quân, lúc lão nhân gia mở cửa lớn thấy bên ngoài là một thiếu niên tuấn tú, còn chưa đặt câu hỏi, đã nghe thấy tiểu thiếu niên khách khí nói: "Chào lão nhân gia, xin hỏi Diêm tướng quân có ở phủ hay không? Công tử nhà ta chính là môn sinh của tướng quân, đặc biệt đến đây bái phỏng."

Lý thị vệ hí hờ đôi mắt già nua nhìn thiếu niên trước mặt một chút, thầm nghĩ trong lòng một tiếng tuấn[1]. Nghe thấy hắn nói, lại nhìn sau lưng thiếu niên kia thì lập tức ngậy người tại chỗ, vốn dĩ tưởng rằng thiếu niên trước mặt là người phong lưu tuấn tú, không nghĩ tới tiểu công tử sau lưng lại có tướng mạo càng thêm xuất chúng, thanh tú động lòng người đứng ở đó, bộ dáng phần điều ngọc trác[2], giống như vị kim đồng nhỏ ở trong tranh tết xuất thế vậy.

[1]: 俊- tuấn: mang nhiều nghĩa nhưng trong trường hợp này là nói về "diện mạo xinh đẹp"

[2]: Phần điều ngọc trác: chỉ đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn. Ở đây ý lão là nói tướng mạo của CTH nhìn khá non nớt.

Chử Thanh Huy nhìn về phía lão nhân gia cười cười.

Lập tức Lý thị vệ cảm thấy mắt cũng muốn hồng luôn rồi, trong lòng niệm a di đà phật, không biết là tiểu công tử nhà ai, trưởng thành có diện mạo tốt như vậy, các cô nương trong kinh thành chỉ sợ là muốn tranh nhau đến bế đầu rồi.

Lão vội vàng mở rộng cửa phủ rồi mời hai vị thiếu niên tiến vào, vội vàng chạy ở phía trước dẫn đường.

Chử Thanh Huy chờ ở trong sảnh chính, tò mò giương mắt nhìn bốn phía. Bài trí bên trong phủ tướng quân giống như bên ngoài vậy, vô cùng mộc mạc. Khác xa với chính đường của nhà người ta, nào là Đa Bảo các[3], nào là bình phong gỗ điêu khắc[4], khiến người khác nhìn cũng hoa cả mắt. Nơi này trừ những thứ bàn ghế uống trà bình thường ra thì không còn gì khác.

[3] & [4]: Chú thích hình ảnh ở dưới

Từ Tô cũng thờ dài: "Công chúa, thật không ngờ Diêm tướng quân thanh liêm mộc mạc như vậy."

Chử Thanh Huy gật đầu, trong lòng suy nghĩ "Có phải phủ tướng quân có phải rất nghèo hay không?". Nhưng nghĩ lại khỏi cần phải nói, cứ nhìn Diêm Mặc dùng đủ loại chất liệu để khắc pho tượng cho nàng thì toàn là loại gỗ tốt cùng với chất ngọc khó tìm, nhìn chàng vung tay xa hoa như vậy nhưng cũng không giống như chạt vật vì bộ dạng không có tiền.

Đang lúc nàng suy nghĩ lung tung, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, ngay sau đó một thân ảnh cao to xuất hiện ở chỗ cửa đi vào.

Diêm Mặc đang loay hoay ở hậu viện luyện đao pháp mới, nghe nói có thiếu niên xưng là đệ tử của hần tới bái phỏng, còn tưởng rằng là ngự tiền thị vệ trong cung. Từ sau lần luận bàn ở trên lôi đài đó, thì lúc hần ở trong cung ngẫu nhiên cũng có một hai thiếu niên to gan tới thỉnh giáo, mặc dù hần ít nói nhưng cũng không keo kiệt chỉ dạy hai câu.

Còn chưa kịp chờ hần thấy rõ được người bên trong chính đường là ai, đã nghe được một tiếng gọi "tiên sinh" đầy vẻ mừng rỡ, rồi người kia đã vội chạy tới bên cạnh hần.

Diêm Mặc cũng không quen với việc có người lạ tới gần, thấy có người chạy về phía hần, phản ứng đầu tiên là đưa tay đẩy ra, cho đến khi nghe được âm thanh kia thì lại lập tức chuyển từ đẩy thành ôm.

Hần nhìn Bánh bao nhỏ trắng treo ở trong vòng tay của mình, tỉnh táo như hần mà cũng có chút bất ngờ.

Chỉ có Lý lão nhân già mắt mờ như vậy, mới có thể cho rằng một dung nhan xinh đẹp trắng nõn như hoa xuân là một thiếu niên chân chính thôi.

Chữ Thanh Huy dựa vào cánh tay của Diêm Mặc, cười tủm tỉm nói: "Ta đến tìm chàng, không biết chàng có hoan nghênh hay không?"

"Hoan nghênh." Diêm Mặc thẳng thắn.

Chữ Thanh Huy hài lòng: "Vừa rồi chàng đang làm gì vậy?"

"Ở hậu viện luyện tập võ công."

"Dẫn ta đi xem một chút đi?" Chữ Thanh Huy mong đợi nhìn hần.

Diêm Mặc nhẹ gật đầu, dẫn theo nàng rồi đi.

Chữ Thanh Huy không có buông tay, vẫn ôm cánh tay của hần như cũ, quay đầu nói với Tía Tô: "Tô Tô, người ở chỗ này chờ ta một chút."

Vừa lúc Lý thị vệ bưng trà nước đi lên, thấy hai người kia đi về phía hậu viện thì không khỏi nheo đôi mắt già nua lại nhìn, nói lầm bầm: "Khó có người có thể thân cận với tướng quân như thế, nhìn cứ như hai cha con vậy."

Tía Tô nghe thấy lời này, trong lòng cảm thấy phức tạp vô cùng, muốn phản bác nhưng trong tất cả lời nói đều sẽ có sơ hở, cũng không biết nên bắt đầu nói từ chỗ nào, khóe miệng đành giật giật cười cười xấu hổ.

Không nói được gì, lại không nhìn được mà thăm nghĩ, nếu để cho Diêm tướng quân và Công chúa nghe thấy thì không biết sẽ cảm thấy như nào nhỉ?

Sân tập võ ở phía sau nhìn thì có lớn hơn chút so với viện trước, chỉ ít đã chiếm hơn nửa chỗ của toàn bộ phủ tướng quân rồi. Chữ Thanh Huy vừa đi vừa nhìn, may là đã nhìn thấy bàn vẽ của mấy chỗ này trong phủ Công chúa, cũng được người vẽ gọi là sân tập võ.

Bên cạnh sân tập võ ngoại trừ có một phòng vũ khí, một chum lớn đựng nước thì còn lại đều trống không, cái gì cũng không có.

Nhìn thấy chum nước kia, Chữ Thanh Huy liền nhớ tới lúc ở lương đình trong Lâm Phủ trước đó, xa xa nhìn thấy cảnh tượng. Những hình ảnh kia, gần đây nàng đã quên được chút ít, giờ đây trước mắt đã nhớ lại toàn bộ, ngay lập tức trên mặt lại đỏ lên, vội vàng buông cánh tay Diêm Mặc ra, lùi lại một bước.

Diêm Mặc đưa mắt nhìn về cánh tay trống không của mình, hỏi: "Sao vậy?"

Chữ Thanh Huy lại nhìn cái chum kia một chút, tâm tình hoảng hốt dời mắt đi chỗ khác: "Không, không có gì."

Không đợi Diêm Mặc nói chuyện, nàng lại ho khan một cái, cứng nhắc nói sang chuyện khác: "Những vũ khí này chàng đều sẽ dùng sao? Thật lợi hại nha."

Diêm Mặc nhìn chăm chăm mặt của nàng, một lúc sau mới nói: "Chỉ biết một chút thôi."

Chữ Thanh Huy tránh ánh mắt của hần, chạy đến trước giá đỡ treo vũ khí, ngửa đầu nhìn một hồi, chỉ vào cây đinh ba[5] nói: "Chàng có thể chỉ phương pháp dùng cho ta xem qua một chút hay không?"

[5]: Đinh ba

"Đây là kích." [6] Diêm Mặc gỡ cây đinh ba xuống, ước lượng trong tay, nói: "Lui xa một chút."

[6]:戟- Kích: Cái kích (vũ khí).◇Sử Kí 史記: Tôn Tử phân vi nhị đội, dĩ vương chi sủng cơ nhị nhân các vi đội trưởng, giai lệnh trì kích 孫子分為二隊, 以王之寵姬二人各為隊長, 皆令持戟 (Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện 孫子吳起列傳) Tôn Tử phân làm hai đội, cử hai người sủng cơ của vua (cung nữ được vua yêu) làm đội trưởng, đều cho cầm kích.

Chữ Thanh Huy liền chạy đến bên cạnh giá vũ khí.

Diêm Mặc ở trong sân thi triển một bộ công pháp, thân hình biến ảo khó lường, xuất thủ gọn gàng mà linh hoạt.

Đội hần thu thế lại, Chữ Thanh Huy nhìn không được mà tán thưởng: "Còn có cái gì mà chàng sẽ không biết nhỉ?"

Hơi thở của Diêm Mặc vẫn ổn định như bình thường, thu cây đinh ba lại rồi bỏ lên giá vũ khí, nói: "Thiên hạ rộng lớn, khả năng của ta chỉ bằng một góc núi băng nhỏ mà thôi."

Chữ Thanh Huy nhớ tới một loại thuyết pháp, tuy có chút chần chờ, nhưng dựa theo mối quan hệ hiện tại của nàng và Diêm Mặc vẫn là nói thẳng: "Ta nghe người ta nói,

võ công trong thiên hạ là ở chỗ tinh tế chứ không phải là cứ nhiều chiêu thức. Chẳng học được nhiều như vậy, sẽ không phân tác dụng không tốt đó chứ?"

Diêm Mặc cũng không cảm thấy khó nghe, sờ sờ gương mặt của nàng, nói: "Ta học những thứ này, chẳng qua là biết người biết ta, chỉ là hơi đọc lướt qua thôi cũng không có hao tổn tinh lực mà theo tới cùng "

Hắn gặp phải đối thủ đầu chỉ trên một trăm, mỗi vũ khí công pháp của mỗi người không hề giống nhau, muốn chiến thắng kẻ địch, điều đầu tiên phải làm là hiểu rõ, biết được sở trường cũng như điểm yếu của đối phương, mới có thể tận dụng khả năng chiến thắng được.

Nhưng cũng không phải ngay từ đầu là hắn hiểu được đạo lý này, lúc hắn còn là thiếu niên, cũng sẽ có người khác ở độ tuổi như hắn bấy giờ có nhược điểm, tự tin, khinh địch, và sơ sẩy. Chỉ có khi bị người khác giáo huấn, mới có thể hiểu rõ, bất kỳ điều gì của đối thủ cũng không được khinh thường, cho dù nhìn qua hắn có vẻ yếu đuối như sâu như kiến mà thôi.

Chỉ Thanh Huy ôm lấy mặt, cái hiểu cái không gật gật đầu, mới vừa rồi chỗ bị Diêm Mặc chạm qua có chút cảm giác ma sát thật nóng. Nàng phát hiện thêm một thói quen thường có của chàng đó là trong lúc hai người nói chuyện, thì tình thoảng sẽ muốn duỗi đầu ngón tay ra lướt qua mặt nàng một chút, hoặc là xoa xoa đỉnh đầu của nàng. Sờ sờ còn tốt, lúc vuốt ve mặt, đầu ngón tay thô ráp đụng lên gương mặt của mình, cũng không hề đau nhức, chỉ là khiến cho người ta cảm giác được chút tê tê đại đại không hề biết vì sao.

Diêm Mặc không có chút nào cảm thấy là mình không nên làm như vậy, lại hỏi nàng: "Còn muốn xem cái gì nào?"

Chỉ Thanh Huy ngửa đầu nhìn giá vũ khí một chút, chợt nhớ tới một chuyện, hai mắt tỏa sáng, vội hỏi: "Trước đó chàng đã đồng ý muốn giúp ta bay, có còn tính hay không?"

"Tất nhiên là tính rồi." Diêm Mặc nói.

Chỉ Thanh Huy vui sướng hài lòng nói: "Vậy bây giờ liền mang ta bay đi!"

Diêm Mặc đánh giá trang phục của nàng. Hôm nay Chỉ Thanh Huy mặc một thân nam trang, xiêm áo trên người tuy vẫn phức tạp nhưng so với cung trang thì ngắn gọn hơn rất nhiều, bớt chút vướng víu, dễ dàng cho hành động.

Hắn gật đầu, tiến lên một bước, ngay trước khi Chỉ Thanh Huy phản ứng được, thì bàn tay đã đặt lên trên eo thon của nàng nói một tiếng cẩn thận, rồi thân hình nhảy lên một phát.

Chỉ Thanh Huy thấy hoa mắt, mới phát giác được thân thể đang trên không, bên tai lướt qua từng trận gió mát, còn chưa kịp cảm thụ hết thì thân hình lại lung lay một chút, rồi rơi xuống phía dưới, đến lúc định thân lại thì nàng đã bị Diêm Mặc mang theo, bay vòng qua sân võ tập kia một lượt.

Nàng ngo ngác mở mắt đứng thẳng.

Diêm Mặc thăm nghĩ chẳng lẽ đã dọa nàng rồi, chỉ thấy cả người nàng nhảy dựng lên, lại rất hưng phấn, rồi lại nhảy cẫng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Thật sự bay, ta vừa mới bay! Thế nhưng vẫn chưa nhìn thấy rõ, chàng lại mang ta bay thêm một lần nữa đi, lần này bay chậm một chút có được hay không?"

Bàn tay của Diêm Mặc còn giữ ở thắt lưng của nàng, chỉ cảm thấy eo nhỏ dưới lòng bàn tay rất nhỏ nhắn còn không đủ một nắm, giống như dùng một chút lực mạnh thôi cũng đủ chặt đứt ra vậy, việc tưởng tượng này khiến cho hắn không tự giác mà buông lỏng tay ra.

Chỉ Thanh Huy cho là hắn không đồng ý, liền nhanh chóng đem bàn tay giữ chặt lại trên eo không cho rời, sốt ruột nói: "Vừa rồi thật sự quá nhanh, chàng mang ta đi thêm một lần nữa nha, van cầu chàng đấy."

Nàng ngửa đầu nhìn nhìn Diêm Mặc, cái cổ thon dài trắng mịn, hai gò má ửng hồng, đôi môi đầy đặn như nước, đôi mắt hạnh hơi lấp lánh ánh nước, giống như mặt trăng lặn dần ở trên mặt hồ vào xuân vậy, bên trong đều là sự thỉnh cầu cùng sự chờ mong.

Diêm Mặc cúi đầu nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên vờn tay.

Chỉ Thanh Huy cho là hắn muốn véo vào mặt mình, liền đem gò má hướng lên phía trước.

Nhưng ngay lúc này đây, đầu ngón tay kia lại rơi ở trên đôi môi mềm của nàng.

Chỉ Thanh Huy nghi hoặc mà nhìn nhìn hắn, không phòng bị liền rơi vào trong đôi mắt đen kịt, sâu thẳm không thấy đáy.

Trong lòng nàng mãnh liệt nhảy dựng lên, một tiếng tiếp theo chính là một tiếng bịch bịch, quả thật muốn nói cho nàng biết, có phải trái tim của mình đã nhảy nhanh tới ra tới ngực rồi hay không.

Chàng chăm chú nhìn khiến cho nàng hoảng hốt cho rằng mình như biến thành một con thỏ nhỏ, bị một con mãnh thú để mắt tới con thỏ này, vì nguy hiểm không biết là do hoảng hốt sợ hãi mà chân đã sớm mềm nhũn, trốn tránh không được, giống như là món ăn trên mâm của mãnh thú, mới là đường ra duy nhất.

Nàng có chút đứng không vững, không tự giác nắm chặt cánh tay Diêm Mặc: "Chàng~..."

Lời vừa ra khỏi miệng đã khiến cho bản thân giật nảy mình, nàng chưa từng biết rằng âm thanh của mình sẽ như vậy, thế mà....cái cảm giác dường như không có ngôn ngữ nào diễn tả, lại gọi ra khiến cho người nghe được muốn đó mặt.

Hai mắt Diêm Mặc càng trở nên âm trầm hơn, ngón tay dời khỏi môi nàng, rồi bỏ sau lưng nắm thành nắm đấm thật chặt.

Không đợi Chỉ Thanh Huy cảm thấy lạc lõng, hắn lại nắm chặt eo nàng lần nữa, khí tức nhấc lên, hai chân của hai người đã cách mặt đất, lần này bay có chậm hơn so với lúc trước.

Chỉ Thanh Huy ngay lập tức áp chế sự luống cuống hoảng hốt không hề để tâm xuống, toàn tâm cảm nhận được toàn bộ sự trải nghiệm này.

Nàng tựa vào ngực của Diêm Mặc, hai tay thả long đùng đưa một hồi rồi tựa như con chim nhỏ giang cánh, một hồi lại mở hai chân ra, một trước một sau giao nhau, tưởng tượng mình đang dạo bước trên không.

Diêm Mặc không hề ghét phiền phức này, mỗi một lần thi triển khinh công, mang nàng từ phía bên này của sân tập sang phía bên kia, chờ đến khi nhìn thấy trên trán của Chử Thanh huy đã rịn mồ hôi xuống, hắn mới lại nhin một hồi lấy đà đem người mang lên nóc nhà, rồi ngúi xuống.

Trên mặt Chử Thanh huy đỏ bừng mang theo hứng phấn, ngồi ở trên máng ngói cứ nhìn quanh trái phải, rồi trong mắt nhìn về phía Diêm Mặc, tất cả đều là sự khâm phục ngưỡng mộ, nhẹ nhàng nói: "Chàng thật là lợi hại nha."

Diêm Mặc cúi đầu nhìn nàng: "Có mệt hay không?"

Chử Thanh Huy lắc đầu liên tục: "Không có mệt chút nào, chàng mới mệt mới đấy, là do ta ham vui, không nên để cho chàng bay lâu như vậy."

Giọng nói của nàng hồi hện, còn có chút đau lòng, cảm giác này khiến cho Diêm Mặc thấy mới lạ.

Hắn nói: "Ta cũng không phiền hà gì."

Chử Thanh Huy nhìn kỹ hắn, xác định hắn không có nói sai, trong mắt khâm phục càng trở nên rõ ràng. Hình tượng Diêm Mặc ở trong lòng nàng đã vô cùng to lớn nay lại càng trở nên to lớn hơn.

Gió nhẹ thổi tới, xen lẫn hương hoa được mang theo từ phía trạch viện sát bên.

Chử Thanh Huy quay đầu nhìn quanh một chút, ngạc nhiên lay lay tay Diêm Mặc: "Chàng mau nhìn, nhìn cái đình kia kia, là đình của nhà biểu muội đấy."

Diêm Mặc nhìn thoáng qua, gật gật đầu.

Chử Thanh Huy nói: "Lần trước ta xuất cung đến nhà của biểu muội, liền leo lên toà đình kia, vừa vận công trông thấy chàng ở——"

Nàng bỗng nhiên che miệng, đem lời nói còn lại nuốt vào trong bụng, con mắt tròn trịa xoay tít.

Diêm Mặc nói: "Trông thấy cái gì?"

"A? Không, không có gì nha, tiên sinh nghe lầm, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì."

Xém nữa là lay ông tôi ở bụi này rồi, Diêm Mặc liếc nhìn nàng một cái, cũng không có hỏi tiếp

Chử Thanh Huy may mắn vỗ ngực một cái, biết chuyện mờ ám nguy hiểm thật...nguy hiểm thật.

Nơi đây tầm mắt được mở rộng, gió nhẹ phơ phất, Chử Thanh Huy vừa mới kích động, tiêu hao không ít thể lực, mắt thấy lại trầm tĩnh, bị gió thổi qua cho nên có chút buồn ngủ

Diêm Mặc chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, bên trên đã có thêm một cái đầu nhỏ.

Hắn vươn tay, động tác tự nhiên đem người ôm vào trong ngực của mình, cúi đầu nhìn đáng vẻ buồn ngủ của Bánh bao trắng nõn, đột nhiên hỏi: "Lần trước ở trong đình của biểu muội đã nhìn thấy cái gì?"

"... Hả?" Chử Thanh Huy mèm mèm lên tiếng, nhắm mắt lại, lại một lát sau mới chu mỏ một cái, mơ mơ màng màng nói: "Thấy, trông thấy chàng.. Không mặc quần áo, mặc cỡ chết người ta rồi..."

[3]: Đa các bảo

[4]: Bình phong gỗ

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hôn

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Lúc Chử Thanh Huy tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người lười biếng. Nàng nhắm mắt lại, duỗi thẳng tay chân rồi ưỡn eo lười ra, từ trong xoang mũi phát ra tiếng hừ nhẹ thoải mái.

"Tỉnh rồi?"

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp, mà giọng nói này quá gần, lại quá quen thuộc, đáng lẽ ra nó không nên xuất hiện ở chỗ này. Chử Thanh Huy kinh ngạc lập tức mờ to hai mắt.

Thấy là gương mặt của Diêm Mặc, nàng ngo ngắc hỏi: "Sao chàng lại ở chỗ này?" Khi nói xong, nàng mới nhớ lại chuyện lúc chiều, mình đang ở trong phủ của Diêm Mặc. Trước đó tiên sinh ôm theo nàng bay thật lâu, sau đó hai người ngồi trên nóc nhà ngắm phong cảnh, nàng bất tri bất giác lại ngủ quên mất.

Nghĩ đến đây, Chử Thanh Huy quay đầu lại nhìn. Hiện tại hai người đã xuống đất, tiên sinh ôm nàng ngồi ở bên cạnh giả đờ vũ khí, nàng nằm trên đùi tiên sinh, trên người đắp một cái áo khoác màu đen, không cần nói cũng biết là áo của chàng.

Nàng quay đầu nhìn Diêm Mặc, thấy đôi phương ăn mặc cũng đủ ấm, vậy không biết áo khoác đắp trên người nàng là lấy ở đâu ra.

Mặt trời dần buông khuất sau những rặng mây, gió nhẹ thổi tới mang theo chút lạnh lẽo.

"Có lạnh hay không?" Diêm Mặc hỏi nàng.

Chử Thanh Huy lắc đầu: "Không lạnh chút nào, ngược lại còn rất ấm nữa, chàng ôm ta nên thật ấm áp."

"Đói bụng không?" Diêm Mặc lại hỏi.

"Cũng không đói bụng, chàng ôm ta như vậy có mệt hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không mệt."

Chử Thanh Huy híp mắt, gương mặt cọ cọ vào áo khoác bên ngoài, trên mặt còn mang theo vẻ ngo ngắc khi mới ngủ dậy, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu: "Vậy chàng lại nằm với ta thêm chút nữa đi, ta còn chưa muốn dậy đâu."

"Được." Đương nhiên là Diêm Mặc sẽ đồng ý.

Chử Thanh Huy nằm ở trên đùi hắn, ngược mắt lên nhìn hắn, nàng chưa bao giờ quan sát Diêm Mặc ở góc độ này cả, không khỏi cảm thấy vô cùng mới mẻ, nhìn một lúc lại cười ra tiếng.

Diêm Mặc cúi đầu, dùng ánh mắt dò hỏi nàng, nhìn cái gì?

Chử Thanh Huy cười nói: "Khi chàng nói chuyện thì yết hầu sẽ chuyển động, nhìn thật vui mắt." Nàng nói rồi vươn tay ra sờ soạng một chút.

Nàng thật sự cảm thấy rất thú vị, cũng không hề biết hành động này đối với một nam tử đã trưởng thành thì có ý nghĩa thế nào.

Diêm Mặc cảm nhận được sự mát lạnh khi những ngón tay tinh tế của nàng đang đặt lên yết hầu mình, cảm thấy hình như tay nàng đang không ngừng sờ mó, trêu chọc khiến hắn nhóm lên một mối lửa trong lòng.

Hắn khẽ nheo đôi mắt ứng lại, cúi đầu nhìn chăm chú vào nàng.

Chử Thanh Huy không hề nhận thấy được vẻ nguy hiểm đang đến gần, bởi vì Diêm Mặc cúi đầu xuống nên tay nàng thuận thế di chuyển đến cảm đối phương, sờ đến một ít râu ngắn ngắn của hắn, theo bản năng gãi gãi rồi cười khanh khách nói: "Chơi thật vui nha."

Chỗ yết hầu của Diêm Mặc kìm nén không được mà nhanh chóng chuyển động một chút.

Chử Thanh Huy sờ cảm hắn rồi trở về sờ cảm mình, cảm thấy thật mới lạ: "Cảm giác khi sờ cảm của chàng và ta không giống nhau chút nào."

Nàng vốn không trông cậy vào Diêm Mặc sẽ trả lời nàng, đang chuẩn bị tiếp tục sờ thì nghe Diêm Mặc hỏi: "Sao không giống?"

"A? Ừm..... Khi sờ tiên sinh cảm giác sần sật giống như sờ cát vậy, còn ta lại trơn nhẵn." Chử Thanh Huy nghiêm túc trả lời.

Nàng vừa dứt lời đã thấy Diêm Mặc vươn tay ra, đầu ngón tay thô ráp sờ đến cảm nàng, rồi sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ nắn vuốt, tựa hồ đang cảm nhận dư vị xúc cảm kia, sau một lúc lâu mới nói: "Quả thật là trơn nhẵn."

Chử Thanh Huy bởi vì động tác của hắn mà cảm thấy cảm hơi ngứa, trên mặt lại không biết vì sao lại càng nóng lên.

Nàng theo bản năng kéo áo choàng xuống thấp một chút, lộ ra khuôn mặt tươi tắn như hoa mùa xuân và cái cổ thon dài trắng nõn, che giấu sự hoảng loạn trong lòng nàng, còn tự nhủ lầm bầm: "Sao bỗng nhiên lại có chút nóng....."

Diêm Mặc chỉ nhìn chăm chăm nàng, một lát sau lại đưa tay gãi nhẹ lên má nàng.

Chử Thanh Huy lập tức che lại mặt, một đôi mắt hạnh sáng lấp lánh nhìn hắn, miệng nói dối: "Chàng đừng có sờ, càng sờ lại càng nóng."

Nàng lại không biết chỉ một câu này đã khiến giọng nói của Diêm Mặc trở nên khàn khàn bất thường.

Hắn nói: "Vừa rồi khi ngủ có nghe nàng nói mơ."

Chử Thanh Huy không biết vì sao hắn đột nhiên nói cái này, hiếu kỳ hỏi: "Ta nói cái gì?"

Diêm Mặc nói thật chậm: "Nàng nói ngày đó ở trong tòa đình kia thấy ta --"

Chữ Thanh Huy cả kinh, phản ứng đầu tiên là đưa tay ra che lại miệng của Diêm Mặc, mặt mày đỏ bừng: "Chàng đừng nói nữa!"

Diêm Mặc cũng không nói thêm lời nào, hai mắt gắt gao khóa chặt nàng.

Chữ Thanh Huy bị nhìn đến cả người nóng lên, căn bản không dám nhìn thẳng hấn, dờ mắt đi, vừa thẹn thùng lại vừa hoảng loạn, xấu hổ hết sức, nhưng không có chỗ để trốn nên bèn gờ tỉnh trẻ con ra, cắn môi bức bội nói: "Còn không phải là do tiên sinh chàng không tốt, làm ta giặt cả mình....."

"Là ta không tốt." Diêm Mặc dung túng gật đầu.

Nghe hấn sáng khoái nhận sai, Chữ Thanh Huy ngược lại vừa ngượng vừa bức, cúi đầu nóng mặt đến nửa ngày mới e lệ ngượng ngừng mà ngẩng đầu lên, nhanh chóng liếc hấn một cái, trên khuôn mặt đầy đặn ửng đỏ là một đôi mắt long lanh mang theo vẻ lúng túng, dù là người có ý chí sắt đá cũng sẽ bị nàng nhìn đến mềm lòng.

Nàng cắn đôi môi căng mọng, nói giọng lấp bắp: "Thật ra, thật ra cũng không phải chàng sai, chỉ là..... Sau này tiên sinh nên cẩn thận một chút, đừng để bị cảm lạnh."

Diêm Mặc gật đầu: "Đều nghe theo nàng."

Xem như việc này đã cho qua, Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng thở ra một hơi, còn chưa kịp thở hết ra đã nghe Diêm Mặc nói tiếp: "Nhưng mà --"

Chữ Thanh Huy vội hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

"Đã vô tình dọa đến nàng, ta nên nhận lỗi." Diêm Mặc nghiêm mặt nói.

Nhắc tới đây Chữ Thanh Huy lập tức thả lỏng, xua xua tay, nói: "Tiên sinh đã tặng ta nhiều thứ như vậy rồi, không cần lại bồi nữa đâu."

Nàng bẻ đầu ngón tay, nói: "Chỗ ta còn giữ con điều lớn mà chàng đưa, mười mấy pho tượng lớn nhỏ, vừa rồi tiên sinh còn mang ta bay lâu như vậy, bấy nhiêu cũng đủ rồi."

Vốn dĩ nàng nằm trên đầu gối của Diêm Mặc ngủ, lúc này không tự giác đã ngồi dậy dựa vào khuỷu tay hấn, vừa kể vừa vui sướng mà đóng đưa hai chân.

Dáng người của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn qua có vẻ mảnh khảnh, khi ôm vào trong ngực mới biết từ đầu đến chân nàng đều rất mềm, dưới bàn tay là xúc cảm mềm mại như da thịt trẻ nhỏ.

Diêm Mặc nhìn Bánh bao nhỏ(*) mềm mại sinh động trong ngực mình, làm thế nào hấn cũng không nghĩ ra, mình có phần số may mắn đến đâu mới có thể có được nàng như vậy.

(*) Diêm Mặc đang dùng hình ảnh cái bánh bao trắng tròn mềm mại để ví Chữ Thanh Huy, các thím đừng nghĩ "bánh bao" là cái bộ phận nào đó mà thông thường chúng ta hay ví nhé. Trong sáng lên nào chụm e. (๖"ω"๖)

Hấn kim suy nghĩ muốn dùng bàn tay xoa khắp người Bánh bao nhỏ này lại, nói: "Lễ lần này không giống trước kia."

"Sao lại không giống?" Chữ Thanh Huy thôi bẻ đầu ngón tay, ngẩng đầu hiểu kỳ hỏi.

Đôi mắt sâu thẳm của Diêm Mặc nhìn chằm chằm đôi môi căng mọng đỏ thắm của nàng, nín thở từ từ cúi xuống.

"..... Như vậy nên không giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nàng sợ ta sao?

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy tròn tròn hai mắt, ngơ ngẩn nhìn mặt của Diêm Mặc càng lúc càng gần mình, sau đó trên môi nàng cảm giác được có một vật thể mềm mềm, nhưng cũng có chút thô ráp.

Diêm Mặc cảm nhận được dưới môi mình là xúc cảm vô cùng mềm mại, hấn kim chế lại ý muốn nghiền ép thô bạo với nàng, một tay đưa ra sau ôm eo nàng, một tay khác che đôi mắt nàng lại. Sau một lúc lâu, có lẽ vì đã dùng hết sức lực toàn thân nên trên cánh tay hấn nổi gân xanh lên, nhưng lực đạo dùng trên môi lại không giống ở tay, mà chỉ nhẹ nhàng mút lấy môi nàng.

Chữ Thanh Huy lập tức bừng tỉnh, hoảng hốt đẩy hấn ra.

Diêm Mặc thuận thế buông ra, nhìn nàng từ trên đùi mình nhảy xuống.

"Chàng, chàng, chàng..... Vừa rồi chàng làm gì vậy?" Nàng khấn trương đến mức lời nói cũng không rõ ràng, khi nhảy xuống thiếu chút nữa đã vấp phải áo choàng mà mình đang khoác trên người.

Diêm Mặc gợn tay giữ nàng lại, đầu ngón tay vuốt ve môi mình một chút, nhìn hai cánh môi ướt át ấy, lại thêm đôi mắt hàm chứa kinh hoàng của nàng, hần thoảng trầm mặc, giọng nói hơi trầm xuống: "Sợ ta sao?"

Vừa rồi khi hần hôn nàng, Chử Thanh Huy còn chưa kịp đỏ mặt, hiện tại vì động tác này mà toàn thân đều ửng hồng. Nàng cúi đầu không dám đối diện với Diêm Mặc, một lát sau mới lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không sợ."

Diêm Mặc bất ngờ hôn nàng thật sự đã khiến nàng hoảng hốt. Vừa rồi nàng kinh hoàng như vậy, nguyên nhân có lẽ là vì ngày đó thấy Diêm Mặc khóa thân tẩm, nàng còn nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của hắn. Hơi thở xa lạ của nam nhân bất ngờ đánh úp lại, trong lúc nàng không phòng bị mà nó còn chứa đầy tính xâm lược, làm cho nàng nàng không biết nên ứng phó thế nào.

Nhưng thật sự là nàng không sợ chàng, nếu không sẽ không đề chàng đến gần như hiện giờ.

Đôi mày đang nhíu chặt của Diêm Mặc đã dần giãn ra, giữ áo choàng ra khoác lên vai Chử Thanh Huy: "Là ta không tốt, đã dọa đến nàng."

Áo choàng này rất lớn nên khi nàng khoác lên nó chạm đến mặt đất, bao phủ lấy cả người Chử Thanh Huy bên trong, nhìn nàng càng có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

Nàng cúi đầu không nói chuyện, Diêm Mặc đang muốn hỏi một câu có phải nàng giận rồi không, thấy trong mắt nàng vẫn trong trẻo ướt át như cũ, nhưng không có vẻ hoảng loạn giống vừa rồi, mà là một loại cảm xúc mềm mại khác. Nó tựa như mưa xuân đọng lại trên phiến lá mỏng manh, giọt mưa nhỏ lăn xuống làm cho chiếc lá uốn cong; lại giống như là một cây bồ công anh mượt mà tươi tốt, khi có gió nhẹ thổi tới, những hạt giống nho nhỏ tinh nghịch vui đùa trong gió, đúng lúc có một hai hạt rơi vào lòng người đứng xem.

Nàng cắn môi, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại: "Nếu lần sau chàng lại, lại muốn..... Thì nên nói với ta trước một tiếng, như vậy ta sẽ không hoảng hốt....."

"Nàng không sợ sao?" Diêm Mặc dừng một chút, nói.

Câu này không phải ý hần hỏi có phải là nàng sợ hắn, mà là hỏi nàng có sợ hần thân mật với mình hay không.

Chử Thanh Huy dời mắt đi, néo néo các đầu ngón tay, nhỏ giọng nói: "Ta thấy những lúc không có ai phụ hoàng cũng thân mật với mẫu hậu..... Cho nên..... chuyện chàng hôn ta là bình thường, ta không sợ."

Một lúc lâu sau, Diêm Mặc vẫn không nói chuyện.

Chử Thanh Huy có chút nóng nảy, nàng cảm thấy có phải vừa rồi mình phản ứng quá mức đã khiến cho tiên sinh sau này cũng không muốn thân mật với nàng nữa? Nàng dậm chân, cô che giấu sự xấu hổ buồn bực, ngược lại còn dịu dàng nói: "Chàng không được tức giận, cũng không cho phép chàng sau này không hôn ta nữa!"

Diêm Mặc nhìn nàng, nói: "Ta không tức giận."

Chử Thanh Huy hoài nghi nhìn chằm chằm hắn, trong mắt như lên án "Vậy thì sao vừa rồi chàng không nói lời nào?"

Diêm Mặc lại nói: "Ta rất vui."

Chử Thanh Huy nhất thời im lặng, tuy vẫn xụ mặt, khóe miệng đã cố gắng xụ xuống nhưng rốt cuộc vẫn nín không được, nhếch miệng lên cười, cười mỉm trong chốc lát, cuối cùng xì một tiếng cười rộ lên.

Nàng dùng tay bịt mắt, cười một lúc mới hé hai ngón tay ra, qua khe hở ngón tay lên nhìn Diêm Mặc, lại tiếp tục cười, cười một lúc lại tiếp tục nhìn hắn. Nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, còn tưởng rằng trên mặt Diêm Mặc có vẽ con rùa đen.

Diêm Mặc nhìn nàng đang mỉm cười, cuối cùng ánh mắt lạnh lùng như mặt hồ quanh năm đóng băng của hắn cũng thoảng gọn sóng, đó là ý cười.

Khi Chử Thanh Huy và Thái Từ trở lại trong cung thì đã là chạng vạng.

Hôm nay là ngày hưu mộc nên từ sớm Hoàng đế đã giá lâm đến Tê Phụng Cung, thấy bộ dáng nữ nhi vui vẻ sung sướng thì cả người hần như mới được vớt ra từ lu dấm vậy, chua lỏm.

Vì thế, đến ban đêm Hoàng đế lại đốt đèn lên, cẩn thận suy nghĩ xem nên tìm chuyện gì đó cho tên tiểu tử kia làm mới được.

Hoàng hậu mặc một thân áo ngủ mềm mại, đi tới nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, nên ngủ thôi."

Hoàng đế đưa tay ôm lấy Hoàng hậu, sự ấm áp trong lòng cũng khiến hần vui đi nỗi bực mình: "Mạn Mạn, nàng nói có thể tìm cho tên họ Diêm kia chuyện gì đó để làm, đây hần đi xa một thời gian, đừng có mỗi ngày dính lấy Noãn Noãn nữa, ta nhìn mà cảm thấy thật phiền."

Hoàng hậu buồn cười trong lòng, người ta dính lấy Noãn Noãn chỗ nào, rõ ràng là bản thân nữ nhi dính lấy người ta cơ mà, bản lĩnh đôi trắng thay đen của Hoàng đế vẫn như năm đó, không hề giảm chút nào.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây biên quan yên ổn, các nơi khác cũng không có hành động gì bất thường, không có chỗ nào nào cần đến Diêm tướng quân cả. Bệ hạ cứ lo suy nghĩ chuyện này, chỉ bằng ngâm lại xem sau khi sứ thần được phái đi Thượng Thanh Tông trở về, chúng ta thương định ngày thành hôn cho Noãn Noãn thế nào kia, dù sao hiện giờ hai người bọn họ tình đầu ý hợp, có can cũng can không được."

Tất nhiên Hoàng đế không có ý định ngăn cản thật sự, chỉ là nữ nhi của hần sắp bị "cuốn" đi mất nên trong lòng không mấy vui vẻ, vì vậy cũng muốn cho người khác không thoải mái hần mới cam tâm.

Nghe Hoàng hậu nhắc tới sứ thần, bỗng nhiên hai mắt hần sáng ngời, nói: "Phái người đi gần một tháng rồi nhưng mãi vẫn chưa về, xem ra cần tìm người tiếp ứng một chút mới được."

Sao Hoàng hậu lại không biết hấn có chủ ý gì? Bất đắc dĩ lắc đầu cười, nói theo ý hấn: "Diêm tướng quân vốn là người của Thượng Thanh Tông, quen thuộc đường đi lại có võ công cao cường, chọn người này đi là thích hợp nhất."

Hoàng đế vừa lòng, kéo tay Hoàng hậu qua đặt ở bên miệng hôn một cái, nghiêm mặt nói: "Người hiểu ta cũng chỉ có mỗi mình Mạn Mạn."

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Đế liền hạ chỉ phái Thần võ Đại Tướng quân rời kinh thành.

Chư vị đại thần nghe nói đạo ý chỉ này thì đều thầm nói trong lòng "giết gà cần gì dao mổ trâu". Nhưng bệ hạ có vẻ giết rất sáng khoái, người ngoài cũng ngăn không được, huống hồ cái dao "mổ trâu kia" vẫn là con rết nhà người ta.

Lúc Chử Thanh Huy đến thỉnh an Hoàng hậu mới biết Diêm Mặc đã rời kinh, không khỏi cảm thấy mất mát.

Mà lúc Diêm Mặc nhận được ý chỉ nói Hoàng đế muốn hấn lập tức khởi hành, không cần tiến cung nhận mệnh. Hấn nhìn hình nhân trong tay mới vừa khắc xong, chuẩn bị hôm nay sẽ đưa cho Chử Thanh Huy cái tượng ngọc này, suy nghĩ một lúc rồi đến phủ Trần Nam Tướng quân.

Đêm qua Trương Chí Châu thay phiên gác đêm trong cung, nên sáng sớm hôm nay mới trở lại trong phủ, hiện tại đang mơ màng sắp ngủ, chuẩn bị ngủ bù. Thấy có người từ trên trời giáng xuống, hấn lập tức nhất số quần áo đã cởi ra một nửa lên quần chặt vào người, mơ hồ mắng một tiếng "nguy hiểm thật", xem chút nữa đã mất đi trong sạch rồi, nói hấn làm sao còn dám nhìn mặt vị hôn thê tương lai nữa đây! Đợi khi thấy rõ người đến là ai thì con sâu ngủ cũng lập tức chạy mất, kinh hi nói: "Diêm tướng quân!"

Diêm Mặc vẫn không nhiều lời, trực tiếp đưa cho hấn cái tượng ngọc: "Thay ta chuyển cho công chúa."

Gần đây Trương Chí Châu được Diêm Mặc đánh giá cao, lại được ngài ấy chỉ dẫn hai lần, trong lòng hấn kính nể người này vô cùng, biết được có thể thay Diêm Tướng quân làm chút việc nên vội vàng gật đầu đồng ý.

Diêm Mặc dừng một chút, giống như còn có chuyện muốn hấn ta chuyển đạt, nhưng cuối cùng hấn vẫn không nói gì, chỉ cáo từ, lúc tới không thấy bóng dáng mà khi đi cũng chẳng để lại dấu vết, cứ như vậy mà biến mất.

Trương Chí Châu tán thưởng công phu của hấn hai tiếng, rồi sờ sờ pho tượng trong tay, thầm nghĩ buổi chiều vào cung sẽ giao lại cho công chúa. Nghĩ xong hấn liền ngã người nằm xuống.

Một lát sau, bỗng nhiên hấn ngồi dậy, lại lấy pho tượng kia ra ngắm nhìn, khóe miệng nở một nụ cười thật lớn.

Có thể nhờ hôn thê tương lai của hấn giao cho công chúa mà! Như vậy thì sẽ có lý do quang minh chính đại tới cửa tìm người.

Nghĩ đến đây, hấn không ngủ nữa, vui rạo rức lên, chọn ra bộ quần áo sạch đẹp nhất mặc vào rồi vui vẻ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tương tư

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Hoàng đế "đuối" Diêm Mặc đi rồi, lại phân công một vị lão tiên sinh có kinh nghiệm phong phú vào tạm thời thay Diêm Mặc dạy võ.

Chử Thanh Huy theo thường lệ đi Hàm Chương điện đưa hộp điểm tâm cho mọi người, chỉ là Diêm Mặc không có ở đây nên lúc nâng đũa cảm thấy không thú vị, nhanh chóng trở về Vinh Nhạc cung.

Nàng chống cằm ngồi trước cửa sổ, nhìn những đóa hoa mới nở ngoài cửa, thở dài: "Tô Tô, sao hôm nay ngày lại dài như vậy? Trời còn chưa tối nữa."

Tía Tô nhìn mặt trời còn treo lơ lửng trên cao, đưa ly trà vào tay nàng: "Hay là công chúa đi ngủ một giấc đi?"

"Ta không buồn ngủ chút nào." Chử Thanh Huy thổi ly nước trà màu xanh cho nguội, dùng nắp ly hót lá trà nổi trên mặt nước: "Mọi ngày thì lúc này ta đang làm cái gì nhỉ? Sao ta có cảm giác hôm nay đặc biệt buồn chán."

Tía Tô nói: "Canh giờ này hôm qua công chúa ở trong phủ Diêm Tướng quân, ngày hôm trước thì ở Hàm Chương điện, ngày hôm trước nữa cũng ở Hàm Chương điện."

Nàng ấy hỏi tương một chút, theo thường lệ sáng sớm công chúa thức dậy, rửa mặt chải đầu xong sẽ đến chỗ nương nương thỉnh an rồi dùng đồ ăn sáng, cùng nương nương xử lý cung vụ, một canh giờ trước khi dùng cơm trưa nàng phải theo cô cô học lễ nghi, sau khi dùng cơm xong sẽ ngủ một lát, còn lại hơn phân nửa buổi chiều thì công chúa đều ở Hàm Chương điện.

Chử Thanh Huy nghe xong, trề môi, lầm bầm nói: "Khó trách....." Uống một ngụm trà, lại nhin không được lầm bầm lâu bầu: "Cũng không biết tiên sinh đến chỗ nào rồi."

Đang cảm thấy buồn chán muốn chết, bỗng nhiên nghe cung nữ truyền lời, có biểu muội Lâm Chi Lan cầu kiến bên ngoài. Chử Thanh Huy lập tức buông chén trà, có vẻ

như gấp không chờ nổi nên tự mình đi ra ngoài đón người.

Lâm Chi Lan hơi có chút thụ sùng nhược kinh: "Biểu tỷ có khỏe không?"

Chỉ Thanh Huy giữ chặt tay nàng ấy quơ qua quơ lại: "Không khỏe chút nào, nếu muội không tới tìm tỷ thì sắp chán chết rồi."

"Là muội không phải, nên thường xuyên vào cung bồi biểu tỷ nói chuyện mới đúng." Lâm Chi Lan vội nói.

"Vây thì không cần, tỷ chỉ nói vậy thôi, muội còn có chuyện riêng phải làm, không thể chậm trễ." Chỉ Thanh Huy nắm tay nàng ấy dẫn vào điện, có cung nữ dâng trà nóng lên.

"Đi có tới không? Sao không sai người báo cho ta biết."

"Không có, mẫu thân đang ở trong phủ. Hôm nay muội tới là vì có người nhờ muội đưa đồ cho tỷ." Lâm Chi Lan nói xong, lấy từ túi tiền bên hông ra một cái tượng bằng ngọc.

"Ồ!" Chỉ Thanh Huy thở nhẹ một tiếng, còn chưa nói chuyện mà trong mắt đã mang theo ba phần ý cười, đôi mắt trong trẻo cong cong như vành trăng non.

Nhận từ Diêm Mặc đủ loại kiểu dáng pho tượng như vậy, nên nàng liền nhận ra vật trước mặt này đúng là từ tay hần làm ra. Nàng lập tức nhận lấy, cực kỳ vui sướng mà đặt ở trong tay cẩn thận ngắm nghía.

Lâm Chi Lan thấy thế, trong lòng có chút lạ lẫm. Nàng ấy chân chính là tiểu thư khuê các "đại môn bất xuất nhị môn bất mại" [1], từ sau khi đính hôn nàng càng suốt ngày ở trong phủ, theo mẫu thân học quản gia, chuẩn bị của hồi môn, ngay cả đi gặp bạn bè cũng không.

[1] Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới gần: cả ngày chỉ ở trong nhà mà không ra ngoài. (Giống như trạch nữ nhỉ?)

Có lẽ các quan lại đại thần trong triều đã biết chuyện Thần Võ Đại Tướng quân là Phò mã gia tương lai, mà Lâm thượng thư cũng biết, nhưng việc này cùng lắm hần chỉ nói với phu nhân của mình. Bệ hạ lại chưa hạ thánh chỉ, tất nhiên Lâm phu nhân sẽ không nói cho nữ nhi nghe. Mãi đến hôm nay, khi Trương Chí Châu đến phủ tìm thì nàng mới biết mối quan hệ của biểu tỷ và vị Thần Võ Đại Tướng quân trong truyền thuyết kia là không bình thường.

Tượng ngọc mà lần này Diêm Mặc điêu khắc nhỏ hơn chút so với tượng bạch ngọc lần trước, nó chỉ lớn cỡ ngón tay cái chút xíu. Nhưng ngũ quan của pho tượng lại sinh động như thật, quần áo trang sức trên người càng giống nhau như đúc, ngay cả mỗi một cái nếp uốn cũng không khác gì cả, khiến Chỉ Thanh Huy yêu thích không buông tay.

Nàng nhìn một lúc, cẩn thận đưa đến trước mặt Lâm Chi Lan như cầm vật quý: "Muội nhìn xem người này là ai?"

Biết đây là vật người khác nhờ đưa hộ nên trước đó Lâm Chi Lan không nhìn kỹ, hiện tại nghiêm túc nhìn nó, tượng ngọc nhỏ hình người có ngũ quan tinh xảo, một thân cung trang, đang ngẩng cằm lên không biết là nhìn cái gì, miệng hơi hơi chu ra.

Nàng ấy nhìn nó, lại nhìn qua Chỉ Thanh Huy, sau mới ngạc nhiên nói: "Pho tượng nhỏ này sao giống bộ dáng của biểu tỷ quá vậy?"

Chỉ Thanh Huy cảm thấy ngỡ ngàng, cười tủm tỉm nói: "Chính là tỷ đó."

"Tay nghề điêu khắc cũng thật tinh xảo." Lâm Chi Lan thiết tình tán thưởng, trong lòng chợt nghĩ đến cái gì đó, thờnó: "Chẳng lẽ vật này là do Thần Võ Đại tướng quân tự tay làm?"

"Đúng vậy, chàng đã điêu khắc cho ta rất nhiều tượng." Chỉ Thanh Huy không e dè.

Lâm Chi Lan hô nhỏ: "Biểu tỷ và tướng quân——"

Chỉ Thanh Huy mỉm cười, khoe miệng gọi lên độ cong tuyệt đẹp, tuy có chút ngượng ngùng nhưng vẫn là thẳng thắn: "Sau này chàng sẽ là Phò mã của tỷ."

Lâm Chi Lan há miệng thờ đốc, quá mức kinh ngạc, ngược lại không biết nên nói cái gì mới phải. Trong mắt nàng ấy, biểu tỷ và Thần võ Đại tướng quân thật sự không xứng đôi, không phải nói tướng quân không xứng, mà là khó có thể tưởng tượng nổi cảnh tượng hai người này ở cùng một chỗ.

Tuy rằng nàng không thường xuyên ra cửa nhưng cũng từng nghe những lời đồn về Diêm tướng quân. Mà phụ thân của nàng khịt mũi coi thường mấy lời đồn này, cho nên nàng không cho rằng đối phương lãnh khốc hung bạo, tàn nhẫn độc ác. Ngược lại, Lâm Thượng thư thường xuyên khen ngợi Diêm Mặc nên trong suy nghĩ của Lâm Chi Lan thì Diêm Tướng quân vô cùng anh dũng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Còn về biểu tỷ, tuy rằng tỷ ấy sinh trước nàng mấy tháng nên miệng phải gọi biểu tỷ, nhưng thực tế thì khi còn nhỏ thân thể của biểu tỷ không tốt, vẫn luôn không khỏe mạnh, nên khi đó Lâm Chi Lan từng xem biểu tỷ như muội muội mình vậy, sau này lớn lên mới biết được tôn ti đúng mực. Nhưng biểu tỷ vẫn yếu đuối đáng yêu, luôn cần được chăm sóc, suy nghĩ này như cây bén rễ trong lòng nàng ấy.

Hai người Diêm Mặc và biểu tỷ như trời và đất vậy, sau này họ sẽ ở cùng một chỗ với nhau, chuyện này sao nàng không kinh ngạc được đây?

Chỉ Thanh Huy ngắm nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: "Sao tiên sinh lại nhờ biểu muội giao cho ta?"

"Chuyện này....." Trong lúc nhất thời Lâm Chi Lan không biết trả lời thế nào.

Chỉ Thanh Huy thấy nàng ấy vô có đồ mặt, nàng nghĩ tới gì đó, trong lòng đã sáng tỏ, cười nói: "Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến biểu muội phu?"

Xưng hô này trực tiếp khiến mặt của Lâm Chi Lan càng thêm đỏ, lắp bắp nói: "Biểu tỷ..... đừng gọi như vậy....."

"Quả thật là hần." Chỉ Thanh Huy cười khanh khách nói.

Lâm Chi Lan cúi mặt ngượng ngùng, nửa ngày mới nhẹ nhàng lên tiếng. Hôm nay người nọ trực tiếp tìm tới cửa, nói Thần Võ Đại Tướng quân có vật phẩm nhờ nàng giao lại cho công chúa. Có chuyện này làm lý do nên mẫu thân cũng không cần hấn, trực tiếp kêu nàng đi ra sảnh ngoài gặp nhau.

Có lẽ là có trường bối ở đây nên lời nói hôm nay của hấn đứng đắn hơn hấn mọi ngày, chỉ là cặp mắt kia vẫn luôn nhìn chăm chú trên người nàng, không biết thu liễm, làm người ta buồn bực xấu hổ.

Đến khi tiễn Lâm Chi Lan đi, Chử Thanh Huy đã vui vẻ hơn hấn, không còn ỉu xiu như trước đó nữa.

Nàng đặt toàn bộ những pho tượng mà Diêm Mặc đưa cho ở trên giá đỡ, từ lớn đến nhỏ được đặt song song với nhau, mỗi một pho tượng có thần thái và động tác cũng không giống nhau, ngay cả nàng cũng không biết khi nào mình làm ra nhiều biểu tình như vậy, mà nó đều bị tiên sinh thấy hết, chàng còn ghi tạc trong lòng, khắc ra tượng tặng nàng. Mỗi lần nhìn những pho tượng này, nàng sẽ cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một nỗi ngọt ngào, tựa như muốn bao phủ cả người nàng vậy.

Nàng nhìn nhìn, nhịn không được lại nghĩ, không biết tiên sinh tới nơi nào rồi, mới chỉ có một ngày không gặp mà nàng đã rất nhớ chàng.

Mà lúc này Diêm Mặc đang ở ngoại thành cách kinh thành mấy trăm dặm, nơi đây có bến tàu, khách thương trên thuyền tới lui tụ tập, chủng loại hàng hóa cũng phong phú đa dạng hơn so với những nơi khác, thậm chí còn có hàng hải sản.

Hắn mua một nhánh san hô, chờ đến ban đêm mới ở trong khách điểm đốt đèn lên, điêu khắc ra hình bóng quen thuộc, là hình dáng mà ngày đó Bánh bao nhỏ ngủ say trong lòng hấn.

Tượng được điêu khắc từ san hô màu đỏ rực, lại vô cớ khiến hấn nghĩ đến hôn lễ, cảnh tượng khuya chiếu gỗ trống đi rước tân nương về nhà.

Hấn nhìn hồi lâu, đặt pho tượng vào trong lòng ngực ở vị trí trái tim rồi mới lên giường đi ngủ.

Spoil nhẹ chương sau:

Vốn dĩ Phùng Trọng Thanh chỉ là tò mò nên mới chạy theo nhìn một chút, lại không ngờ rằng sẽ thấy bộ dáng hai người họ ôm ấp hôn hít, lập tức như bị sét đánh cứng cả người.

Đại đại đại sư huynh và tân sư đệ..???!!

Tiểu Pi: chương này sư đệ Phùng Trọng Thanh của Diêm Mặc xuất hiện, nhân tố gây hài đầy nhé.

Hủ nữ ơi..... hãy cho tui thấy cánh tay của các bạn đi nào!!!!!! ٩(*"▽`*)/

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Thời tiết dần dần ấm áp, quần áo trên người cũng mỏng đi.

Chử Thanh Huy mỗi ngày bẻ đầu ngón tay đếm ngày từ đầu tháng ba đến giữa tháng tư, rốt cuộc cũng truyền đến tin tức sứ giả hồi kinh.

Diêm Mặc đi được nửa đường đã gặp được đội ngũ hồi kinh, nếu không, phải đến Thượng Thanh tông thì chỉ sợ nửa tháng cũng không đủ một lần đi về.

Nghe sứ giả đang ở ngoài đình phục mệnh, Chử Thanh Huy miễn cưỡng ở Tê Phụng Cung, chỉ là chốc lát thì ngó cổ ra ngoài nhìn, đứng ngồi không yên.

Hoàng hậu nhìn nàng như vậy, buông quyển sách trên tay xuống, cười nói: “Đừng nhìn nữa, cổ con đã sắp dài tới nơi rồi, chỗ chúng ta ở nhìn không được cảnh tượng bên ngoài đình đâu.”

Chử Thanh Huy không tự giác lẩm bẩm: “Nếu là con biết bay thì tốt, bay đến trên nóc nhà thì chắc chắn sẽ thấy được.”

“Muốn mẫu hậu gọi người lấy cho con một cây thang đến đây không?”

“Được a ——” Chử Thanh Huy đồng ý theo bản năng, bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu thấy Hoàng hậu đang cười mình thì liền làm nũng, nói: “Mẫu hậu giễu cợt con!”

Hoàng hậu cười lắc đầu: “Còn biết mẫu hậu là giễu cợt con à.”

“Mẫu hậu.” Chử Thanh Huy dựa vào vai, quẩn lấy cánh tay Hoàng hậu.

“Được rồi, con đã đợi lâu như vậy không thể đợi thêm một chút sao?”

Chữ Thanh Huy chu chu miệng: “Con đã thật lâu không gặp chàng rồi.”

“Gặp cái gì? Chờ phụ hoàng con hạ chỉ, sau này hai người thành thân rồi sẽ ở cùng một chỗ, ngày ngày gặp, hàng đêm cũng gặp, sớm muộn gì con cũng thấy chán.”

Chữ Thanh Huy đảo tròn mắt, không khỏi cười xấu xa nói: “Chẳng lẽ mẫu hậu nhìn phụ hoàng đến mức nhàm chán rồi? Con muốn đi cáo trạng với phụ hoàng.”

Hoàng hậu chọc chọc trán của nàng: “Nha đầu hư.”

Chữ Thanh Huy cười hi hi, náo loạn trong chốc lát lại nhìn ra bên ngoài, nhin không được hỏi: “Mẫu hậu, hôm nay con có thể gặp Diêm mặc không?”

Hoàng hậu nhìn mặt nàng đầy vẻ chờ mong, bà dội một chậu nước lạnh: “Không thể.”

Chữ Thanh Huy lập tức ủ rũ, đôi mắt cũng âm đạm hơn rất nhiều.

Hoàng hậu thấy thế lại có chút không đành lòng: “Hay là... con ra ngoài đình nhìn trộm một chút?”

“Hay là thôi đi.” Chữ Thanh Huy ngấm lại rồi lắc đầu.

Tuy rằng nàng thường xuyên chạy ra bên ngoài đình, nhưng rất có chừng mực. Khi Hoàng đế triệu kiến triều thần, nàng sẽ không chủ động chạy tới, miễn cho quan Ngự Sử thấy lại phản nản với phụ hoàng.

Hoàng hậu sờ sờ đầu nàng, nhớ tới một chuyện, lại nói: “Sau này Diêm tướng quân không cần phải đi Hàm Chương điện dạy, phụ hoàng con tính toán đổi chức vị cho hần.”

Chữ Thanh Huy cả kinh, vội hỏi: “Đổi thành cái gì?”

“Phó thống lĩnh cấm vệ quân, tiếp nhận huấn luyện ngự tiền thị vệ trong cung. Trước kia hần làm Võ sư phó, là đại tài nhưng không được trọng dụng, hơn nửa ngày sau làm Phó mã cũng không thể vẫn để hần dạy đồ hải tử. Nghe phụ hoàng con nói, sau lần luận bàn võ thuật đó, có rất nhiều thị vệ lên thỉnh giáo Diêm tướng quân, mà hần cũng không keo kiệt, tận tình chỉ bảo, nên phụ hoàng con liền có cái ý tưởng này.”

Chữ Thanh Huy trong lòng suy nghĩ, chờ Diêm Mặc làm Phó thống lĩnh đội cận vệ, chắc chắn sẽ bận rộn hơn hiện tại rất nhiều, nàng cũng không thể ngày ngày đi tìm chàng. Nhưng là theo như lời như mẫu hậu, lấy bản lĩnh của chàng mà làm Võ sư phó, mỗi ngày dạy một đám tiểu đầu đình, há là nhân tài không được trọng dụng. Huống hồ nàng cũng nhìn ra được chàng si mê võ đạo, ngày thường là một người hay khoa tay múa chân, nếu có thể ở cấm vệ quân tìm đối thủ, có lẽ chàng sẽ thật cao hứng.

Hoàng hậu thấy nàng không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng không vui, liền nói: “Việc này còn chưa định ra, nếu con không muốn thì mẫu hậu sẽ nói với phụ hoàng của con.”

“Đừng.” Chữ Thanh Huy vội nói: “Không phải con không muốn, vẫn cho chàng làm Phó thống lĩnh đi.”

“Con sẽ không luyến tiếc?” Hoàng hậu nhượng mảy hỏi nàng.

“Có một chút luyến tiếc, nhưng con càng hy vọng chàng có thể vui vẻ, chàng vui thì con cũng sẽ vui mà.” Chữ Thanh Huy nghiêm túc nói.

Hoàng hậu nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên lắc đầu, cười thờ dài: “Đứa nhỏ ngốc.”

Không lâu trước kia, bà còn lo lắng nữ nhi không thông suốt, nên làm cái gì bây giờ. Đầu giống hiện giờ, một khi đã thông suốt rồi thì không cần bà giải thích vẫn có thể hiểu được.

Thấy nữ nhi có thể suy nghĩ cho đôi phương như vậy, Hoàng hậu lại bắt đầu lo lắng, nếu nữ nhi vì người khác mà tình nguyện để mình chịu ủy khuất thì nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng những cặp tình nhân trên đời này, không phải đều như thế sao? Hoàng hậu nghĩ đến mình và hoàng đế, lại có chút thoải mái.

Hôm đó quả thật Chữ Thanh Huy không gặp được Diêm Mặc.

Tuy nàng ở trước mặt Đế Hậu vẫn bình thản, nhưng ban đêm trở về Vĩnh Nhạc cung thì cả người ủ rũ.

Trong nội điện có rất nhiều pho tượng điêu khắc, nhiều tới nỗi có chiều hướng chỉ tăng chứ không giảm.

Mấy ngày nay, Chữ Thanh Huy mỗi ngày đều nói chuyện với pho tượng, phảng phất như hần đang ở trước mặt nàng.

Hôm nay Diêm Mặc đã hỏi kinh, nàng vẫn chỉ có thể nói chuyện với pho tượng như thế này, trong lòng bỗng nhiên có chút ủy khuất.

Nàng lấy từ trên giá xuống một khối gỗ từ đàn, đây là Diêm Mặc khắc khuôn mặt nàng, có lẽ là lần đầu điêu khắc nên thủ pháp còn có chút thô ráp, ngũ quan cũng hoàn toàn không giống nàng, nhưng Chữ Thanh Huy vẫn yêu thích nhất, nàng nói chuyện với nó cũng nhiều nhất.

Nhưng hôm nay, nàng cầm pho tượng trong tay, lại dùng tay miết, dùng đầu ngón tay chọc chọc, bĩu môi cảm giận nói: “Đã trở lại cũng không tới gặp ta, không để ý tới chàng, không để ý tới chàng!”

Tất nhiên nàng biết, không có phụ hoàng cho phép thì ngay cả nàng cũng không thể ra ngoài đình, Diêm Mặc khẳng định cũng không gặp được nàng.

Mong lâu như vậy, rốt cuộc đã đợi được lúc hần trở về, nhưng trước đó nàng có bao nhiêu chờ mong thì hiện tại có bao nhiêu mất mát.

Lúc này trong phủ Thần võ Đại tướng quân, Diêm Mặc đang khắc một khối mã não [1], trước mặt hần, trên bàn, chất đồng mười mấy pho tượng to nhỏ khác nhau, đứng là mấy ngày nay ở trên đường khác.

[1]Agat, hay đá mã não, là một biến thể dạng vi kết tinh của thạch anh, chủ yếu là canxedon, đặc trưng bởi các hạt mịn và màu sáng. Mặc dù agat có thể được tìm thấy trong nhiều loại đá khác nhau, chúng chủ yếu liên quan đến các đá núi lửa nhưng cũng có thể phổ biến trong một số loại đá biến chất nhất định. Ứng dụng: dùng làm đồ trang sức như vòng mã não, mặt dây chuyền...

Khắc một đạo cuối cùng, hần nhẹ nhàng thổi thổi bụi bặm, đem pho tượng nhỏ nắm trong tay, nhìn về hướng hoàng cung, trong lòng xoay mấy vòng, rốt cuộc vẫn là không hành động.

Ban đêm âm thầm tới hoàng cung, không phải hần không làm được.

Hần biết hoàng cung ngoại trừ bên ngoài có thị vệ, còn có ám vệ ẩn núp bên trong, vài lần gặp Bánh bao nhỏ đều có thể cảm giác được có người ngầm đi theo, cảm nhận được khí tức, hần phán đoán đối phương không phải đối thủ của hần, nếu muốn giấu giếm được ám vệ đi gặp Noãn Noãn, nhất định là có thể.

Chỉ là sợ đêm khuya dọa đến nàng, hướng hồ chón thâm cung là hậu cung của Hoàng đế, hần lại không thông thạo địa hình, cũng không biết tránh né như thế nào.

Ngày hôm sau, Hoàng đế hạ hai đạo thánh chỉ, một đạo chỉ hôn Xương Hoa với Thần võ Đại tướng quân Diêm Mặc. Một đạo thánh chỉ khác là lệnh Diêm Mặc làm Phó thống lĩnh cấm vệ quân.

Hai đạo thánh chỉ này vừa đưa ra, Thần võ Đại tướng quân lập tức trở thành quý nhân chạm tay có thể bùng.

Không ít người muốn tạo mối quan hệ với Phò mã gia tương lai, hồng lây lòng công chúa duy nhất của Hoàng đế. Cũng có người nhìn trúng Diêm Mặc, trên người có thân phận Phó thống lĩnh cấm vệ quân, muốn đem con nhà mình nhét vào cung làm việc, nếu may mắn nhìn thấy thánh nhan, có lẽ từ đây mà thăng chức rất nhanh.

Trong lúc nhất thời, thiệp mời khắp nơi đều dồn về phủ Đại Tướng quân.

Sau đó, lại đều bị Diêm Mặc ném vào đồng cũi lừa:.)

Ngày thứ ba, Thượng Thanh Tông đưa đoàn xe sinh lễ vào thành.

Các bá tánh đứng ở bên đường, nhìn trên xe ngựa tràn ngập hương châu báu, đều thầm lú lười.

Vốn tưởng rằng Thần võ Đại tướng quân lấy công chúa là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, hần may mắn vớ được. Rốt cuộc, Tướng Quân tuy rằng anh dũng cường hần, uy danh bên ngoài bất quá là một mềnh phụ có xuất thân bình dân. Ngoại trừ hần là đệ tử của sư môn Thượng Thanh Tông trong truyền thuyết thì bởi cảnh không có gì nổi bật, cưới công chúa có thể nói là cá chép vượt ải Long Môn [2], quang tông diệu tổ. [3]

[2] Nhại từ truyền thuyết Cá chép hóa rồng, ý chỉ là do may mắn.

[3] Làm rặng rỡ tổ tiên.

Lại không nghĩ rằng Thượng Thanh Tông lại thích khoe khoang như vậy, tuy rằng trên xe rưng che đến kín mít nên mọi người nhìn không ra bên trong là cái gì. Nhưng nhìn vết bánh xe trên đất, nhìn hai ai con ngựa kéo một chiếc xe mà tới mức lao lực, đã biết đều là thứ tồi!

Các chiếc xe chở sinh lễ này đều do một thiếu niên khoảng 15,16 tuổi dẫn đầu, nhìn mặt mày còn có vẻ tò mò, cũng còn vẻ trẻ con, mọi người đều lấy làm kỳ lạ, Thượng Thanh Tông để tiểu tử dẫn đường không sợ bị cướp sao?

Cũng có người nghĩ đến, thiếu niên này tuổi còn trẻ mà có thể bảo vệ đoàn xe một đường đến kinh thành, bản lĩnh này đã khiến người người không dám khinh thường, không hổ là người của Thượng Thanh Tông.

Không quan tâm người khác đàm luận, người ngồi trên ngựa vẫn không thèm để ý đến, bọn họ không đủ tư cách để hần quan tâm.

Hần thấy cách đó không xa có người diễn xiếc ảo thuật, lập tức trừng lớn mắt, hần không thể lập tức chạy như bay qua xem náo nhiệt, chỉ là rốt cuộc nhớ rõ mình thân mang trọng trách, ở trong lòng mặc niệm rất nhiều tên Đại sư huynh, mới thu hồi tâm tư tò mò đó lại.

Lần này hần phải đánh bại rất nhiều sư huynh mới đoạt được cơ hội, nhất định không thể phụ sự kỳ vọng của phụ được.

Chỉ là, từ Thượng Thanh Tông đi đến kinh thành, hần đều không có suy nghĩ cẩn thận, sao ngày xưa các sư huynh dùng mãnh là thế, nhưng hôm đó bỗng nhiên toàn bộ đều thua dưới tay hần? Minh từ khi nào đã trở nên lợi hại như vậy?

Hần không khỏi có chút đắc chí, trong lòng nghĩ, trong chốc lát nhất định phải cùng Đại sư huynh so chiêu, nghĩ tới hần tiến bộ thần tốc, chắc chắn Đại sư huynh sẽ khen hần.

Chỉ Thanh Huy ở trong cung đợi một ngày cũng không thấy Diêm Mặc đến, ngày hôm sau Hoàng đế hạ chỉ, nàng lại không gặp được chàng, cho tới bây giờ là ngày thứ ba, cả người đã như sương gió yếu ớt.

Hoàng hậu thấy vậy nên mời Thái Tử tới, kêu hấn đưa Chử Thanh Huy ra cung.

Thái Tử không tình nguyện, nhưng mẫu hậu đã phản phó cũng không dám phản bác.

Lần thứ hai lại tới phủ Thần Võ Đại tướng quân, Chử Thanh Huy quen cửa quen nẻo, hỏi Lý thị vệ mới biết được Diêm Mặc ở hậu viện, nàng lập tức đi thẳng tới đó.

Vô đường truyền đến tiếng binh khí đánh nhau, Chử Thanh Huy trong lòng nghi hoặc, bước nhanh đi qua chỗ ngoặc, mới thấy thì ra là Diêm Mặc cùng một thiếu niên mặc y phục màu lam đang giao thủ.

Nghĩ đến mình ngày ngày ở trong cung chờ hấn, hấn lại bên ngoài cùng người ta đánh đến vui vẻ như vậy, trong lòng không có chút xiú vui mừng nào khi gặp hấn, ngược lại còn ủy khuất, buồn bực toàn bộ đều dâng lên. Nàng đứng tại chỗ, không muốn đi tới.

Diêm Mặc cảm giác có người tới, còn tưởng rằng là người hầu trong phủ, khi thấy người tới không lên tiếng mới nhìn thoáng qua, lại không ngờ người tới là người hấn mỗi ngày đều nhớ đến - Noãn Noãn.

Trong mắt hấn hiện lên một tia sáng rọi, lập tức bỏ mặc sự đệ, đi tới chỗ nàng.

Hấn bước đi nhanh nhẹn, Phùng Trọng Thanh mắt đà, lao đảo vài bước "bịch" một tiếng ngã trên mặt đất.

Trong mắt Diêm Mặc chỗ nào còn có hấn, bước chân cũng chưa hề dừng lại.

Chử Thanh Huy thấy hấn càng càng lúc càng gần, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Diêm Mặc hơi dừng lại, nhú mảy, sử dụng chút công pháp, bước nhanh đuổi kịp nàng.

Phùng Trọng Thanh quỳ rạp trên mặt đất, tro mắt nhìn Đại sư huynh bỏ mặc hấn, cùng một thiếu niên đi mất, không khỏi há miệng thờ đốc, làm bầm lâu bầu: “Chẳng lẽ là sư huynh coi trọng tân sự đệ? Ta cũng là sư đệ của người mà, còn là cách xa ngàn dặm chạy tới thăm sư huynh, sao đãi ngộ khác biệt như vậy? Nói đi cũng nói lại, tân sự đệ thật sự thật xinh đẹp a.....”

Chử Thanh Huy thực mau bị Diêm Mặc đuổi theo, nhưng nàng lại không có ý dừng chân, Diêm Mặc đánh phải đuôi tay giữ chặt nàng.

Chử Thanh Huy đầu cũng chưa quay lại, dùng sức né xa.

Diêm Mặc lại kéo nàng, lần này sử dụng chút sức, Chử Thanh Huy không thể né được nữa, cố chấp mà đưa lưng về phía hấn, không quay đầu lại.

“Sao vậy?” Diêm Mặc nghi hoặc.

Chử Thanh Huy không nói chuyện, trên tay còn gãy gãy.

Diêm Mặc không nghĩ nhiều, đuôi tay ra giam chặt nàng vào lòng

“Buông ra!” Rốt cuộc Chử Thanh Huy đã mở miệng.

Diêm Mặc cũng biết tình huống hiện tại có điểm không đúng, không làm theo lời nàng, ngược lại nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, ta phải về cung!” Chử Thanh Huy ương ngạnh nói.

Diêm Mặc trầm mặc trong chốc lát, vẫn không buông tay: “Đã lâu rồi ta chưa được gặp nàng.”

Lời này lại không biết chọc trúng nơi nào, Chử Thanh Huy lập tức buồn bực thêm: “Đã lâu không thấy thì thế nào? Ta không muốn gặp chàng!”

Nàng nói xong còn dùng tay đẩy Diêm Mặc.

Diêm Mặc nghe ra sự khác thường, cường thế giữ chặt thân thể của nàng, nâng cầm nàng lên.

Chử Thanh Huy cảm giận trừng mắt hấn, chỉ là nước mắt trong mắt lăn qua lăn lại, không có chút khí thế nào, ngược lại làm người ta cảm thấy vô cùng đáng thương.

Diêm Mặc sững sờ, nhất thời chân tay luống cuống, không biết nên nói gì.

Chử Thanh Huy trừng mắt, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, nàng cắn môi, nức nở nói: “Chàng đã trở về vài ngày nhưng vẫn không tới tìm ta. Ta biết không có ý chi của phụ hoàng thì chàng không thể tiến cung, nhưng mà..... Nhưng mà chàng có thể gọi người truyền tin cho ta.”

Diêm Mặc vội dùng tay lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau càng nhiều, không khỏi luống cuống, ngực phảng phất chua xót, hấn chưa bao giờ có cảm giác vô lực như lúc này.

Noãn Noãn chỉ trích, hấn không thể phản bác. Hoàng đế thay đổi chức vị của hấn, hiện giờ lại phải tới Cẩm vệ quân, hấn không thể tiến cung được.

Hôm qua hấn vốn muốn gọi người đưa cho nàng mấy pho tượng, nhưng nghĩ lại, mình nên giao tận tay cho nàng, chính mắt nhìn thấy nàng tiếp nhận, trên mặt liền vui mừng.

Cũng không phải không muốn gọi người truyền tin, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Vậy nên hấn do dự, chưa đưa ra quyết định.

Hôm nay hạ quyết tâm ban đêm sẽ lên vào cung nhìn nàng một cái, không ngờ nàng lại tới trước.

Chữ Thanh Huy còn khụt khịt: “Ta ghét chàng.”

Diêm Mặc ngần không được nước mắt của nàng, thở dài, cúi đầu, trầm giọng nói nhỏ: “Được, ghét ta.”

Chữ Thanh Huy còn đang khụt khịt, nghe thấy lời này, hừ hừ nói: “Chàng không được chán ghét, chỉ có ta mới được chán ghét chàng.”

“Đều theo nàng.” (Halee: Thê nô trong máu rồi -.-)

“Sau này còn không tới gặp ta nữa, ta sẽ không để ý đến chàng.”

“Được, sẽ không có lần sau.”

“Chờ ta thật sự không để ý tới chàng, dù chàng có đưa cho ta pho tượng, ta cũng không để ý tới chàng đâu, biết chưa?”

“Ta nhớ kỹ.”

Lại đề ra rất nhiều yêu cầu, Diêm Mặc đều đáp ứng, lúc này Chữ Thanh Huy mới dịu ngoan dựa vào ngực hắn.

Hai người hòa hảo như lúc ban đầu, khe khẽ nói nhỏ. Chỗ khác lại có người ngậy ngốc nhìn.

Vốn dĩ Phùng Trọng Thanh chỉ là tò mò nên chạy theo nhìn một chút, lại không ngờ rằng sẽ thấy bộ dáng hai người họ ôm ấp hôn hít, tức khắc như bị sét đánh cứng cả người.

Đại đại đại sư huynh và tân sư đệ..???!!

Δ *Chú thích thêm:*

[1] Agat và canxedon có nhiều màu sắc khác nhau đã được sử dụng cách đây hơn 3.000 ở vùng sông Achates, ngày nay là Dirillo, ở Sicilia.

Tên gọi này được nhà triết học và nhà tự nhiên học người Hy Lạp Theophrastus đặt, ông đã phát hiện loại đá này dọc theo bờ sông Achates (tiếng Hy Lạp: Ἀχάτης) vào khoảng thế kỷ thứ 4 và thứ 3 TCN. Agat là một trong những khoáng vật phổ biến nhất được sử dụng trong nghệ thuật khắc đá, và đã được khai quật ở một số điểm khảo cổ, điều đó cho thấy rằng chúng được sử dụng phổ biến trong thế giới cổ đại; như di chỉ khảo cổ ở Knossos, Crete minh họa cho văn hóa Minoan thời kỳ đồ đồng.

Mãn nào khi chưa qua mà ỉn ỉu.

[2] Tích Cá chép hóa rồng: Truyền thuyết kể rằng khi trời đất mới hình thành chính trời đã tạo ra mưa, gió, giống sét. Nước có từ mưa hình thành nên sông biển và những sinh vật sống trong nước được trời tạo ra tự nhiên và từ đó hình thành nên mọi thứ trên trái đất.

Vì bận bịu với công việc tạo ra loài người và vạn vật nên trời không có thời gian làm mưa mà sai rồng làm con vật của cõi trời bay lượn trên không trung và phun nước xuống nhân thế làm mưa tưới mát cho cây cối và các loài sinh vật dưới nơi đây.

Số lượng rồng trên trời không đủ để mang mưa đến khắp nơi nên trời tổ chức một cuộc thi kén chọn các con vật lên làm rồng với tên gọi là thi rồng.

Khi có chiếu thị ban xuống dưới thủy cung thì các con vật đều tranh nhau đi thi với hi vọng sẽ được hóa rồng.

Cuộc thi gồm ba kỳ, mỗi kỳ phải vượt qua một đợt sóng, con vật nào đủ sức, đủ tài, vượt qua cả ba đợt thì mới được hóa rồng.

Trong thời gian khá lâu, một tháng trôi qua, có biết bao nhiêu loài thủy tộc đến tham gia thi đều bị loại, vì không con nào vượt trội được cả ba đợt sóng.

Có con cá rô nhảy qua được một đợt, đợt sau thì bị rút. Có con tôm nhảy qua được hai đợt, ruột gan vấy vấy râu đuôi đã gần hóa rồng. Khi đến đợt ba, đuối

sức bị té nên lưng cong lại.

Đến lượt các chép tham gia vào cuộc thi, loài cá này với bản chất quý hiếm vì trong miệng nó có ngậm một viên ngọc trai. Thấy điều lạ, thần gió tò mò bay đến để xem sự lạ lùng này. Khi thần gió bay đến thì gió, mây ào ạt kéo đến, sấm sét ầm trời, và những đợt sóng cao trời dậy... Cá chép nhờ đợt sóng cao đưa lên, vượt luôn một lần qua ba đợt sóng, nhả ngọc vượt qua Vũ Long Môn và hóa rồng.

Từ câu chuyện dân gian đó, “Cá chép hóa rồng” trở thành biểu tượng cho sự can đảm, may mắn, trót lọt, thành công, chiến thắng cho con người cho đến ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tẩu tử

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy chỉ lo nói chuyện với Diêm Mặc, lúc vô tình ngẩng đầu lên mới phát hiện thiếu niên vừa rồi đang trợn tròn mắt, trừng bọn họ với ánh mắt không thể tin.

Nàng có chút ngượng ngùng, luyến tiếc rời khỏi lồng ngực Diêm Mặc, hỏi hắn: "Vị này là?"

Về mặt Phùng Trọng Thanh ngây ngốc, Diêm Mặc cũng không muốn nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái rồi nói: "Sur đệ."

Chữ Thanh Huy "À" một tiếng, nàng cũng nghe được tin tức Thượng Thanh Tông đưa sinh lễ tới kinh thành, nhưng cũng không nghĩ rằng sur đệ của Diêm Mặc lại nhỏ tuổi như vậy, thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn nàng.

Nghĩ đến hắn là người trong sư môn của Diêm Mặc, nàng nhẹ giọng nói thầm: "Sao chàng không giới thiệu hai người chúng ta với nhau một chút?"

Lúc này Diêm Mặc mới nhìn thẳng về phía Phùng Trọng Thanh, dùng ánh mắt ra hiệu hắn lại đây.

Phùng Trọng Thanh trong đầu một mảnh hỗn loạn. Hắn suy nghĩ, đại sư huynh và sur đệ mới này có quan hệ gì? Lúc sau lại nghĩ, kể cả có là sư huynh sur đệ cũng không thể nào ôm ấp thân mật như vậy. Hắn tưởng tượng đến việc sư huynh làm vậy với mình, nhịn không được toàn thân rùng mình, nổi cả da gà.

Tuy vậy nhưng mắt thấy đại sư huynh ra hiệu, hai tay hai chân không cần hắn chỉ huy cũng đã tự mình đi qua.

Diêm Mặc trước giới thiệu hắn với Chữ Thanh Huy: "Phùng Trọng Thanh."

Chữ Thanh Huy cong cong đôi mắt: "Chào sur đệ."

Phùng Trọng Thanh ngơ ngác gật đầu.

Mắt Diêm Mặc đảo qua hắn: "Còn không chào hỏi tẩu tử của đệ?"

Phùng Trọng Thanh rụt rụt cổ, theo bản năng nói: "Chào tẩu tử -- tẩu tử?!!!"

Chữ Thanh Huy vừa bị cách gọi của Diêm Mặc làm nóng mặt, lại nghe vị sur đệ này bất thành linh gọi to, sợ tới mức giật nảy mình.

Diêm Mặc vỗ vai trấn an nàng, sắc bén nhìn qua Phùng Trọng Thanh, ngữ khí mang hàm ý cảnh cáo: "Sur đệ!"

Phùng Trọng Thanh rụt cổ lại, rụt đến mức cái mặt tròn tròn của hắn suýt chui vào vạt áo. Dưới ánh mắt lạnh lẽo của đại sư huynh, hắn vẫn cố gắng áp chế sự kinh hãi, lắp bắp nói: "Hắn, hắn là tẩu tử, vậy kia..... Còn công chúa thì sao?"

Nhìn hắn vừa kinh vừa sợ như vậy, rõ ràng thịt trên má còn đang run rẩy nhưng còn muốn hỏi đến cùng, Chữ Thanh Huy cảm thấy buồn cười, lại thắc mắc vì sao hắn lại hỏi như vậy? Nàng cười nói: "Ta chính là công chúa mà."

Vừa dứt lời, nàng lập tức nhớ tới hôm nay ra cửa nên cài trang thành nam tử, vội giải thích: "Bộ trang phục này là để ra ngoài cho thuận tiện."

Nghe xong lời này, Phùng Trọng Thanh nhìn rồi lại nhìn nàng, làm Chữ Thanh Huy cảm thấy không được tự nhiên, khiến Diêm Mặc ngứa tay muốn đánh. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, giống như đột nhiên bị rút đi xương cốt, cả người mềm nhũn mà dựa vào tường, tựa như mới sống sót qua tai nạn, miệng còn lâm bầm lâu bàu: "May mắn may mắn, làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết....."

Diêm Mặc nhàn nhạt nói: "Đây là lễ tiết của đệ?"

Chữ Thanh Huy ngăn chặn, tay cầm tay Diêm Mặc, lắc đầu: "Ta thấy sur đệ đã đi mấy ngày đường, hắn là rất mệt mỏi."

Diêm Mặc không cảm thấy vậy, nếu mệt mỏi thì sao có thể vừa đến đã tìm hấn muốn ăn đòn? Nghĩ đến vẫn chưa đánh xong trận, hấn quay sang nói nhỏ vài câu với Chữ Thanh Huy, đỡ nàng đến bên cạnh ngồi xuống rồi dùng một tay xách cổ áo của Phùng Trọng Thanh vào võ trường, lời ít ý nhiều: "Tiếp tục."

Thân thù của Phùng Trọng Thanh cũng không tồi, mặc dù ở sư môn là đối tượng bị các sư huynh đè lên đánh, nhưng ở bên ngoài thì lại là hấn đề lên đánh người khác.

Lần này tới kinh thành, hắn đã đánh bại mấy vị sư huynh, không khỏi có lòng tin to lớn, vì vậy mới đến phủ Đại tướng quân đã dây dưa muốn giao thủ với Diêm Mặc.

Sau đó, qua mấy chục hiệp đã bị Đại sư huynh đánh đến nhận rõ bản thân, lại thêm mấy chục hiệp nữa, bắt đầu hoài nghi nhân sinh:))

Mặc dù vừa trải qua một trận sợ bóng sợ gió, nhưng trở lại võ trường quen thuộc, hắn lập tức hoàn hồn, tư thế sẵn sàng nghênh tiếp kẻ địch

Với Diêm Mặc, cho dù sư đệ không phải đối thủ của hắn, nhưng so với những người hắn gặp được trong khoảng thời gian này thì mạnh hơn rất nhiều. Đấu tính bị khơi dậy, sau khi đánh ngã người ta thì ném sang một bên, còn mình thì ở trong sân múa đến uy vũ sinh phong.

Phùng Trọng Thanh giống như mảnh vải rách nằm trên mặt đất, hoa cả mắt, trên đầu ngôi sao di chuyển tán loạn.

Chỉ Thanh Huy đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, lo lắng gọi: "Sư đệ."

Phùng Trọng Thanh chớp chớp mắt, nghĩ tới sự hiểu lầm ban nãy, tức khắc đỏ mặt, nhanh chóng bò dậy, lắp bắp: "Tẩu...tẩu từ."

Chỉ Thanh Huy xấu hổ, chỉ hàm hồ một tiếng, nhìn thấy trên mặt hắn có máu ứ đọng, lại hỏi: "Đệ cảm thấy thế nào? Có muốn thỉnh đại phu đến xem không? Đại sư huynh của đệ xuống tay không biết nặng nhẹ gì cả."

"Không cần không cần, không đau, một chút cũng không đau." Phùng Trọng Thanh gãi đầu, toét miệng cười, không cần thận kéo tới vết thương trên mặt, lại nhe răng trợn mắt.

Tuy rằng tuổi hay người không cách biệt lắm, nhưng Chỉ Thanh Huy nghe hắn gọi một tiếng tẩu từ thì cảm thấy hắn nhỏ hơn mình rất nhiều, giống đệ đệ của nàng, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

Hắn tùy tiện ngồi xuống đất, Chỉ Thanh Huy nghĩ nghĩ, cũng thử ngồi giống tư thế của hắn. Ngồi xong mới phát hiện hành động này tuy rằng không hợp lễ nghi, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.

Nàng sờ sờ tay áo, sờ thấy một bọc quả quýt đường mới mua trên đường, mở ra, đưa đến trước mặt Phùng Trọng Thanh: "Muốn ném thử không? Ăn rất ngon đó."

Hương thơm nhẹ nhẹ của quả quýt xông vào khoang mũi, Phùng Trọng Thanh nuốt nước miếng, trong lòng giao chiến, một bên nói "Mình đã là người lớn, không thể ăn đường", một bên lại nói "Đây là đồ tẩu từ tặng, sao có thể cự tuyệt?"

Hai bên giằng co, đều tại thời điểm Chỉ Thanh Huy đưa quýt đường lại gần, hóa thành gió nhẹ mây bay.

Hắn gấp không chờ nổi ném quả quýt vào trong miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt, khiến hai mắt hắn sáng lên.

Chỉ Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "Ăn thêm mấy trái nữa không?"

Phùng Trọng Thanh liền lấy thêm mấy trái, gương mặt thịt tròn căng lên, vẻ mặt thỏa mãn: "Cảm ơn tẩu từ."

Chỉ Thanh Huy thấy hắn như vậy, càng nhìn càng thấy giống đệ đệ Tiểu Tuấn.

Hai người cứ ngồi dưới đất như vậy, người một trái ta một trái chia sẻ túi quýt đường.

Ăn xong hơn phân nửa, Diêm Mặc còn không có dấu hiệu dừng lại, Chỉ Thanh Huy chống cằm nhìn hắn trong chốc lát, không khỏi thờ dãi: "Diêm Mặc đúng là tình lực dư thừa."

Phùng Trọng Thanh vội gật đầu, trong miệng còn ngậm quýt, hai má phồng lên, giọng nói không rõ: "Khả năng của đại sư huynh, các sư huynh giằng co đều đánh không lại huynh ấy!" Nói xong lại dùng vẻ mặt mặt chờ mong: "Không biết khi nào đệ mới có thể làm đại sư huynh một lần."

Chỉ Thanh Huy hiểu kì: "Sắp xếp bối phận chẳng lẽ còn có thể sửa đổi?"

"Có thể, mỗi năm mọi người đều đánh một lần, ai đánh giỏi nhất là đại sư huynh, xếp thứ hai là nhị sư huynh, thứ ba chính là tam sư huynh, cứ như vậy sắp xếp xuống dưới."

Chỉ Thanh Huy càng thêm tò mò: "Diêm Mặc vẫn luôn là đại sư huynh?"

Phùng Trọng Thanh gật đầu: "Chỉ có đại sư huynh vẫn luôn là đại sư huynh, còn mấy vị còn lại thứ tự đổi tới đổi lui, thực ra....."

Ngữ khí của hắn bỗng nhiên hạ xuống một chút: "Đệ nghe nói rất lâu trước kia, còn có một vị sư huynh, lúc ấy, huynh ấy và Đại sư huynh không phân cao thấp, hai người một mực thay phiên đắc thắng, đáng tiếc đệ nhập môn quá muộn, chưa kịp gặp người này."

Chỉ Thanh Huy nghe vậy, không khỏi nhớ tới mẫu hậu từng nói chàng có một vị sư huynh mất sớm, lúc này lại nghe người ta nhắc tới hắn, cũng cảm thấy tiếc hận.

Hai người trầm mặc một hồi, Chỉ Thanh Huy lại nói: "Sư đệ, đệ nói cho tẩu từ một chút sự tình của sư môn các đệ đi, tẩu từ cũng không biết trước kia chàng như thế nào."

"Được được, đệ nói cho tẩu từ nghe, đại sư huynh ở trước mặt chúng sư đệ rất trầm mặc, đệ nghe các sư huynh nói đại sư huynh có biệt danh, gọi là mặt đen, nhưng hiện tại không ai dám kêu....." Phùng Trọng Thanh một lần nữa lấy lại tinh thần, ở trước mặt tẩu từ, đem đại sư huynh của hắn bán sạch sẽ.

Chờ Diêm Mặc thu thế, liền thấy bên sân hai người trò chuyện với nhau thật vui, không biết Phùng Trọng Thanh nói gì mà có thể khiến Chỉ Thanh Huy cười khanh khách không ngừng.

Không biết tại sao, bỗng nhiên hấn cảm thấy sư đệ có chút chóng mặt.

Phùng Trọng Thanh đang cao hứng nói, đột nhiên phát giác sau cổ có chút lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy đại sư huynh đang đi tới bên này, nhớ tới lời mình vừa nói với tẩu tử, hiềm khi hấn có một lần nhanh trí, nhanh chóng bỏ chạy.

"Đại sư huynh, tẩu tử, hai người nói chuyện, đệ đi trước."

Bỏ lại những lời này rồi chạy nhanh như chớp.

Diêm Mặc không để ý tới hấn, đi đến trước mặt Chử Thanh Huy.

Chử Thanh Huy còn ngồi dưới đất, ngẩng mặt lên nhìn hấn, trong mắt hàm chứa ý cười, ý cười kia đột nhiên nở rộ, như một nụ hoa xuân rơi xuống nổi trên mặt nước, làm cho sóng nước gợn lăn tăn.

Nàng nói: "Mặt đen tiên sinh?"

Động tác của Diêm Mặc rõ ràng dừng lại một chút, duỗi tay kéo nàng tới.

Chử Thanh Huy vẫn không buông tha, lại cười nói: "Mặt đen?"

Diêm Mặc bắt đầu nhìn nàng, chỉ nói: "Quá buồn bình."

Lại là dung túng nàng xưng hô như vậy.

Chử Thanh Huy cười xì một tiếng rồi ngã vào trong lòng ngực của hấn, chân chính cười đến run rẩy.

Diêm Mặc ôm lấy nàng phòng ngừa té ngã, xem bộ dáng sung sướng của nàng, cũng bắt đầu bán sư đệ: "Trọng Thanh tên ban đầu là Thanh Thanh."

"A? Thanh Thanh, Phùng Thanh Thanh? Không phải giống nữ hài tử sao?"

"Không sai." Diêm Mặc gạt đầu, lại nói: "Trước khi sư đệ mười tuổi thì vẫn luôn giả làm nữ tử, cũng tự nhận là cô nương, sau khi mười tuổi nhận thức được, khóc nháo đòi đổi tên."

Trong đầu Chử Thanh Huy liền xuất hiện một phiên bản thu nhỏ của Phùng Trọng Thanh, phần điều ngọc trác, giả thành tiểu cô nương, mặc váy nhỏ, khóc sụt sùi nói mình muốn đổi tên, không khỏi càng thêm vui vẻ: "Khó trách hiện tại kêu Trọng Thanh, thì ra trước kia tên là Thanh Thanh!"

Đợi khi Chử Thanh Huy rời đi, Diêm Mặc đến phòng cho khách bắt sư đệ đang bôi thuốc, lại cùng hấn "luận bàn" võ nghệ một phen.

Ban đêm, Phùng Trọng Thanh nằm ở trên giường, thở ngắn than dài, trên người đau nhức đến mức chỉ có mặt là có thể động đậy.

Hấn làm bầm lâu bầu: "Kinh thành khá tốt, tẩu tử cũng khá tốt, nhưng mà không đánh lại được đại sư huynh, aizz..... Lần sau vẫn nên để sư huynh khác đến đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gặp gỡ

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Khi Chử Thanh Huy hồi cung có mang về mười mấy pho tượng mới.

Những pho tượng này đều không đồng nhất, có trân quý - dùng đá quý tạo hình, cũng có pho tượng bình thường - dùng nguyên liệu tùy ý có thể gặp bất cứ đâu được như đá cuội... Nhưng đều không giống nhau là mỗi một cái thủ nghệ đều vô cùng tinh xảo, sống động như thật, có thể nhìn ra được người điêu khắc rất dụng tâm.

Tựa hồ nàng có thể xuyên thấu qua chúng để thấy hơn mười ngày nay, Diêm Mặc đi qua mỗi một địa phương nào là ở nơi đó hấn hoặc bẻ một nhánh cây, hoặc nhặt lên một khối đá, sau đó đến khi đêm khuya tĩnh lặng mới ngồi ở dưới đèn chuyên tâm điêu khắc ra bộ dáng của nàng.

Vốn dĩ nó chỉ là một pho tượng lạnh như băng, nhưng vì những tâm ý này mà tỏa ra chút ấm áp.

Qua mấy ngày sau, rốt cuộc Diêm Mặc cũng đến Cẩm Vệ quân báo danh.

Tuy rằng Chử Thanh Huy không thể đến đưa điểm tâm cho hấn giống như khi còn ở Hàm Chương Điện, nhưng hai người cùng ở trong hoàng cung, cho dù chưa thấy được mặt nhưng tâm tình cũng giống nhau, khác với việc một người ở trong cung, một người ở ngoài cung như trước.

Hôm nay, Chử Thanh Huy từ Hàm Chương điện trở về, trên đường về cung bỗng nhiên giống như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên hướng trên tường.

Trên đầu tường có bóng dáng một người mặc đồ đen ngồi ở đó, người nọ chính là Diêm Mặc?

Tía Tô cũng phát hiện nên dừng bước chân, các cung nữ làm bộ dáng thủ thế, lui ra sau đến vài chục bước.

Chữ Thanh Huy lại chỉ xuất thần nhìn Diêm Mặc, không biết vì sao nàng cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, tựa hồ thật lâu trước kia từng tái hiện qua. Nhưng nghĩ lại không có khả năng, Diêm Mặc tới kinh thành chỉ là mới ba bốn năm nay, hồi nhỏ nàng cũng không có từng gặp qua hắn.

Diêm Mặc từ trên đầu tường nhảy xuống, đến gần nàng: "Sao vậy?"

Chữ Thanh Huy khẽ nhú mày, nghi hoặc nói: "Ta cảm thấy, giống như trước kia đã gặp qua chàng, cũng giống như vừa rồi vậy, ngồi xổm trên đầu tường, thế nhưng..... Hắn là ta nhầm lẫn."

Diêm Mặc nghe vậy lại dừng một chút, chậm rãi từ trong ngực áo móc ra hai túi tiền.

"Hửm?" Chữ Thanh Huy vừa thấy, lập tức ngạc nhiên nói: "Đây là túi tiền đựng kẹo hoa hồng mà Liễu cô cô chuyên môn偷偷 cho ta, sao chàng lại có đến hai cái?"

Nàng nhớ rõ không lâu trước đây nàng đưa cho Diêm Mặc một túi tiền đựng kẹo hoa hồng, nhưng một cái khác là từ đâu tới?

Trong lòng nàng kỳ quái, không khỏi nhìn tay Diêm Mặc, cẩn thận đánh giá hai túi tiền kia. Hình thức này, hoa văn, phối màu cũng không khác biệt, duy nhất không giống chính là một cái mới tinh, còn một cái khác nhìn lại có chút cũ.

Cái mới kia là nàng đưa, còn lại cái kia.....

Diêm Mặc chậm rãi nói: "Mười một năm trước ta theo sư phụ vào kinh, từng ở chỗ này chờ sư phụ."

Hai mắt Chữ Thanh Huy trừng lớn.

Diêm Mặc lại nói: "Có tiểu cô nương đi ngang qua, đưa túi tiền này cho ta."

Chữ Thanh Huy ngây người.

"Tiểu cô nương nói, túi tiền này là túi đựng kẹo mà nàng yêu thích nhất."

Chữ Thanh Huy đã hoàn toàn toàn toàn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác: "Đó là ta....."

Nghe ngữ khí của nàng, không biết đây là hỏi chuyện hay là khẳng định.

Diêm Mặc gật đầu, xác thực: "Ta nghe người ta gọi nàng là công chúa."

Chữ Thanh Huy ngây ngốc nhìn hắn, bỗng nhiên phản ứng lại, dậm chân nói: "Thì ra chàng đã sớm nhận ra ta nhưng lại cố ý không nói!"

Trong mắt Diêm Mặc hình như có ý cười, rồi lại nghiêm mặt nói: "Cuong không phải cố ý giấu giếm."

Chữ Thanh Huy gật đầu, nghe Diêm Mặc miêu tả, mười một năm trước là lúc ấy nàng mới ba bốn tuổi, hiện giờ sớm đã quên mất chuyện này. Một người nhớ rõ, một người khác trong đầu lại trống rỗng, hiện tại nếu người nọ không nhắc tới cũng không có gì sai, huống hồ Diêm Mặc chưa bao giờ là người nhiều lời.

Nàng mơ hồ nhớ tới chuyện xưa, lại không nhớ được chi tiết lắm, không khỏi tìm gan cào cào mà tò mò: "Chuyện đã qua lâu, khi đó ta còn nhỏ nên không nhớ rõ được, chàng nói cho ta nghe một chút đi, cụ thể là tình huống như thế nào? Ta chỉ nhớ lại, khi đó chàng cũng là một thân hắc y, ngồi xổm trên đầu tường, ngày đó..... Tựa hồ có tuyết?"

"Không sai, ngày ấy có tuyết lớn."

Rõ ràng Diêm Mặc còn nhớ rất rõ, lúc ấy tuyết rơi hai ba tháng, trên mặt đất tuyết đọng dày một thước. Hắn ngồi xổm trên đầu tường nhìn cung điện trắng xóa, chờ sư phụ tới tìm hắn, bỗng nhiên nghe được giọng nói non nớt truyền lại, hai thân ảnh nho nhỏ tròn vo từ nơi xa tập tễnh mà đến, trong đó có một thân ảnh khoác áo choàng ngân hồ, bọc như một quả cầu tuyết. Tuyết đọng dày, mà chân hai người lại ngắn, xa xa nhìn lại, cảm giác như hai quả cầu tuyết đang lăn lại đây.

Lúc đầu Diêm Mặc vẫn chưa để ý, ngồi xổm trên đầu tường vẫn không nhúc nhích.

Khi quả cầu tuyết lăn lăn tới, lại ngừng ở dưới bức tường chỗ hắn ngồi xổm, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt nhỏ trắng nõn như tuyết.

Khi đó trên mặt hắn không có biểu cảm dư thừa nào, nhưng trong lòng lại không khỏi nhìn thêm vài lần, ở sư môn đều là cùng với đám sư đệ lăn lộn trong bùn, hiếm khi thấy một vị tiểu cô nương, càng không cần phải nói, đây còn là tiểu cô nương phần điều ngọc trác, xinh đẹp đáng yêu, trắng nõn tựa như băng tuyết.

Khi tuyết cầu ngẩng đầu nhỏ lên nhìn hắn trong chốc lát, mở miệng ngọt ngào gọi hắn là đại ca ca, hỏi hắn có lạnh không, có muốn đưa lò sưởi cho hắn không.

Hắn không trả lời thì nghe nàng lầm bầm, nói hắn ăn mặc quần áo như vậy quá mỏng, sẽ sinh bệnh, sinh bệnh sẽ phải uống thuốc, thuốc rất đắng. Lại nói nàng có kẹo hoa hồng, mỗi lần uống thuốc sẽ ăn một viên, như vậy sẽ không thấy đắng nữa còn muốn đưa kẹo hoa hồng cho hắn.

Hắn chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, không biết ứng phó thế nào, nên vẫn không nói một lời, vẫn không nhúc nhích.

"Quả cầu tuyết" đợi trong chốc lát, tựa hồ còn có việc nên đành phải đặt kẹo hoa hồng ở chân tường, tạm biệt hắn.

Hắn nhìn nàng tập tễnh bước đi, lao đảo đi một khoảng rất xa mới dòi mắt nhìn chằm chằm túi tiền dưới chân tường, nhìn trong chốc lát, đến khi nó bị tuyết bao phủ mới phi thân xuống, nhặt túi tiền lên.

Hắn không ăn đồ ngọt, kẹo trong túi cứ thế để lâu, hỏng rồi, đành phải vứt bỏ, còn túi tiền thì hắn mang theo bên mình, mãi cho đến hiện giờ.

Chữ Thanh Huy nghe hắn nói đã vứt bỏ kẹo đi rồi, bĩu bĩu môi, như nghĩ tới chuyện gì, lại vui sướng lên: "Thì ra khi ta còn nhỏ đã từng gặp chàng, còn tặng kẹo hoa hồng cho chàng nữa, chắc chắn là trước đây ta đánh dấu làm ký hiệu, hiện tại ta đã trưởng thành, chàng chính là của ta."

Nhìn nàng vẻ mặt tự đắc, còn nói cái gì ký hiệu hay không ký hiệu, Diêm Mặc nói: "Chẳng lẽ là tiểu cầu?"

Chữ Thanh Huy hừ một tiếng: "Nếu ta là tiểu cầu sẽ cắn chàng một cái."

(Beta: Ý Diêm Mặc là Chữ Thanh Huy giống như chó con, thích đánh dấu chủ quyền.:)))

Nàng nhìn Diêm Mặc, đột nhiên cười hi hi nói: "Chàng mau nói xem, có phải khi đó chàng đã thích ta rồi đúng không? Đặc biệt đặc biệt thích ta, nếu không sao lại giữ túi tiền này đến bây giờ?"

Lời này chỉ là vui đùa, khi đó nàng mới ba bốn tuổi, Diêm Mặc cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, chỉ là thiếu niên một lòng tập võ, nào biết cái gì là thích hay không thích.

Nhưng mà... hắn nhìn Chữ Thanh Huy, làm như kẻ lè, lại giống như hứa hẹn: "Vẫn luôn nhớ rõ nàng, sẽ không quên."

Vốn dĩ Chữ Thanh Huy chỉ muốn trêu hắn, lại bị hai mắt hắn khóa lại, trịnh trọng nói như vậy, ngược lại làm mình có vài phần ngượng ngùng, đành phải giả vờ giận hắn liếc mắt một cái, nhỏ giọng lầm bầm: "Chàng, sao chàng lại như vậy....."

Quanh: Chữ Thanh Huy là tiểu cầu, Hoàng Thượng là hmm... (´_ゝ´)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngày cưới

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Ngay lần đầu tiên hai người lên gặp nhau thì Hoàng đế đã biết, chỉ "hừ" hai tiếng nhưng cũng không phản đối.

Cứ như vậy, một hai ngày sau Diêm Mặc vẫn ngồi xỏm ở trên tường chờ Chữ Thanh Huy.

Hai người gặp nhau cũng không làm gì khác, có khi chỉ cần nói mấy câu là có thể khiến cho tâm tình của Chữ Thanh Huy vui sướng cả ngày.

Đào mất đã đến Tết Đoan Ngọ, trong cung mở yến tiệc chiêu đãi các quan lại và gia quyến của bọn họ.

Lúc trước, nếu gặp trường hợp này thì Diêm Mặc đều không có hứng thú, nhưng lần này hắn lại mang theo sư đệ tham gia.

Ghế của hắn không phải ở phía trước, đằng trước là vị trí của dòng họ trong Hoàng tộc, nhưng cũng không hẳn ở phía sau, bằng nhãn lực của hắn, ngồi ở đâu cũng có thể nhìn rất rõ ràng đỉnh đầu người khác.

Phùng Trọng Thanh ngồi ở một bên, dưới tình huống này hắn cũng không hề câu nệ. Tuy rằng thân thể hắn ngồi yên, nhưng đầu lại không ngừng di chuyển, hận không thể nhìn được toàn bộ đám quan lại và cảnh trí trong hoàng cung này.

Cái mà hắn thấy nhiều nhất đương nhiên là đầu người, đặc biệt là Chữ Thanh Huy, nhìn vài lần mới chần chờ hỏi Diêm Mặc: "Đại sư huynh, đó có phải là tẩu tử không?"

Khó trách hắn có nghi vấn này, hai người mới gặp mặt một lần, khi ấy Chữ Thanh Huy giả trang nam tử, còn tùy tiện ngồi dưới đất ăn quýt với hắn. Mà lúc này nàng mặc một thân cung trang, trên mặt có trang điểm nhẹ, trên người đeo thêm trang sức phức tạp. Nàng ngồi bên cạnh Hoàng Hậu, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, thoạt nhìn vừa tôn quý lại xa cách, khác xa hình tượng ngày đó.

"Phải." Diêm Mặc hiếm khi này nàng long trọng đoan trang như vậy, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Vừa lúc Chữ Thanh Huy cũng nhìn qua, khóe miệng tươi cười sâu thêm một chút, hai mắt hơi cong lên, xa xa giờ chén rượu hương bên này ra hiệu.

Diêm Mặc còn chưa động, Phùng Trọng Thanh đã không ngừng giờ chén rượu lên kính nàng một ly, rồi rạo rức nói với Diêm Mặc: "Huynh nhìn kìa đại sư huynh, tẩu tử nhớ rõ đệ, còn kính rượu với đệ. Nắc..... Rượu trong cung rất ngon, chỉ là có hơi nhạt."

Diêm Mặc cũng không cho rằng Bánh bao nhỏ kính rượu sư đệ hắn, vốn là kính hắn lại bị sư đệ cướp đi, hắn chậm rãi bung chén rượu, đầu ngón tay nhẹ nhàng chuyển động vuốt quanh miệng chén, không nói chuyện.

Phùng Trọng Thanh đang vui sướng nhắm nháp sơn hào hải vị trên bàn, bỗng nhiên run lên một chút, rụt rụt cổ, sau đó vuốt sau gáy lầm bầm: "Sao đột nhiên thấy lạnh"

lạnh, chẳng lẽ vì uống chút rượu này?"

Phía trên, Hoàng hậu thấy Chử Thanh Huy kính rượu, cũng liếc mắt tới đó xem xét: "Thiếu niên bên cạnh Diêm tướng quân là sư đệ của hần hả?"

Chử Thanh Huy gật đầu: "Không sai, hần là tiểu sư đệ của tiên sinh, tên là Phùng Trọng Thanh." Khi nói đến tên này, nàng lại nghĩ tới Thanh Thanh, trong thanh âm cũng chứa vài phần ý cười.

"Tuổi tác của hần không lớn, lại có bản lĩnh như vậy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên." [1] Hoàng hậu khen.

[1] (英雄出少年): Từ những người thanh niên sẽ ra nhiều anh hùng, tre già măng mọc, sóng sau xô sóng trước.

Chử Thanh Huy nghe xong, lại hướng bên kia kính một chén rượu, ly thứ nhất là nàng muốn kính Diêm Mặc, hiện giờ ly thứ hai mới thật sự là kính Phùng Trọng Thanh. Dù sao rượu của nàng cũng là rượu trái cây, chỉ uống mấy ngụm nhỏ nên không lo say.

Vừa lúc Diêm Mặc đáp lời một võ tướng bên cạnh hần nên không để ý tới, lại bị sư đệ giành trước.

Phùng Trọng Thanh uống xong rượu, mắng một tiếng, cảm nhận dư vị: "Sư huynh xem kia, tẩu tử lại kính rượu ta, rượu hoàng cung quả nhiên không tồi, chỉ có điều thật kì quái, sao càng uống càng lạnh nhỉ?"

Hần gãi đầu một cái, đã không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa, tiếp tục rót xuống một chén.

Chử Thanh Huy kính xong hai lần, dứt khoát kính rượu tất cả đường biểu huynh đệ ti muội từng người một.

Hoàng hậu thấy vậy liền nói: "Tuy rằng là rượu trái cây nhưng có tác dụng khá chậm, sau khi con uống một lúc sẽ cảm thấy đau đầu, không được uống nữa." Nói xong, bà mệnh cho cung nhân đem canh giải rượu lên.

Chử Thanh Huy đã kính rượu với những người quen biết xong, ngoan ngoãn gật đầu, an tâm nhìn khán đài xem biểu diễn.

Rượu kia quả thật có chút tác dụng, không bao lâu sau Chử Thanh Huy đã thấy buồn ngủ, che miệng lặng lẽ ngáp một cái, nhẹ giọng nói với Hoàng hậu: "Mẫu hậu, con muốn trở về."

Buổi tiệc đã gần kết thúc, lúc này đi cũng không tính là thất lễ, Hoàng hậu gật đầu, phân phó Tía Tô vài câu, mệnh nàng hầu hạ cho tốt, liền cho Chử Thanh Huy đi xuống nghỉ ngơi.

Chử Thanh Huy vẫn duy trì lễ nghi, hành lễ với Đế Hậu rồi mới lui ra.

Ra khỏi buổi tiệc, nàng càng buồn ngủ hơn, có chút không chịu đựng được nên phải dựa nửa người vào Tía Tô.

Tía Tô đỡ nàng đi một đoạn, bỗng nhìn thấy một thân thể mạnh mẽ rần rởi trước mặt.

Diêm Mặc lại gần vài bước, lập tức ngửi thấy một luồng hơi thở mang theo mùi thơm của rượu. Lúc này trong bữa tiệc hần không có uống rượu, dĩ nhiên hương vị này là ở trên người Bánh bao nhỏ tủa ra.

Cảm giác say dâng lên, trên mặt Chử Thanh Huy hồng hồng, tuy rằng ý thức của nàng vẫn tỉnh táo nhưng trên người lại mệt mỏi vô lực, dựa vào tay Tía Tô, mềm mại cười với Diêm Mặc: "Sao chàng cũng ra đây vậy?"

Diêm Mặc nhìn nàng một lát, vươn tay kéo nàng dựa vào cánh tay hần.

Tía Tô bị đoạt người cũng không dám nói gì, chỉ âm thầm nhìn bốn phía thấy ngoại trừ cung nhân hầu hạ vẫn không còn ai khác, liền lùi ra sau vài bước.

Chử Thanh Huy ôm cánh tay Diêm Mặc, phân nửa trọng lượng chuyển sang cơ thể hần: "Vẫn là tiên sinh có sức lực lớn, đỡ ta mà không sợ té ngã."

"Sẽ không quăng ngã nàng." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy thấy hơi choáng, nhăn mũi lại, ngửi ngửi người Diêm Mặc, "Hôm nay tiên sinh không uống rượu à? Mẫu hậu nói Tết Đoan Ngọ phải uống nhiều rượu, như vậy mới cát lợi. Khi này, ly thứ nhất vốn là muốn kính tiên sinh, kết quả sư đệ lại uống trước. Sau đó đến chén thứ hai tiên sinh lại không uống, động tác cũng thật chậm."

Nàng thật sự mệt nhọc, vừa nói mí mắt vừa trĩu xuống.

Diêm Mặc sờ trán nàng, lại chà xát gương mặt đỏ rực: "Đau đầu sao?"

Chử Thanh Huy mở mắt ra nhìn hần một cái, chậm chạp lắc đầu, thanh âm gần như là hàm chứa trong miệng: "Không đau, mẫu hậu cho ta uống canh giải rượu rồi, ta chỉ là buồn ngủ."

"Ngủ đi." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy gian nan lắc đầu: "Không thể ngủ, ngủ rồi Tía Tô không thể đỡ ta được."

"Có ta rồi."

Chử Thanh Huy mơ hồ trong chớp lát, thờ một hai nhịp giống như là đã ngủ rồi, mới nghe nàng chậm chạp lầm bầm: "Nhưng mà chàng không thể đỡ ta vào hậu cung."

Cái li do này khiến nàng thanh tỉnh một chút, miễn cưỡng giãy giụa rời khỏi vòng tay của Diêm Mặc, vẫy vẫy tay với Tía Tô.

Tía Tô vội chạy đến đỡ lấy nàng.

Chữ Thanh Huy dựa vào người Tía Tô, mờ to hai mắt nhìn Diêm Mặc, giọng nói mềm mại: "Chàng trở về đi, ngày mai nhớ phải tới tìm ta nha."

Diêm Mặc không kiên trì nữa, nhìn vài cung nữ theo nàng rồi đi.

Bánh bao nhỏ sớm muộn gì cũng là của hắn, nhưng hiện giờ còn chưa phải, huống hồ đây còn không phải địa bàn của hắn, vì vậy còn có nhiều cản trở.

Mùng tám tháng tám

Trong lòng hắn đang nhớ đến ngày này.

Đó là ngày thành hôn của công chúa.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn cho đến khi thân ảnh Chữ Thanh Huy biến mất, mới quay trở lại buổi tiệc, bụng chén rượu kính bề trên rồi mang sự đệ đang say chũnh choáng ra khỏi cung.

Ngày hôm sau, khi Phùng Trọng Thanh tỉnh lại, vừa duỗi lưng một cái đã lập tức cảm giác được thân thể đau nhức mà kêu lên thán thiết.

Đợi đến khi hắn thấy bộ dáng mặt mũi bầm dập của mình ở trước gương, lại là một trận quý khóc sói gào: "Đại sư huynh, đại sư huynh, đệ bị làm sao vậy?!"

Diêm Mặc nghe vậy cũng không quay đầu lại: "Uống say quá, bị ngã." :))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thân mật

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Thời tiết dần trở nên nóng bức, theo thông lệ của những năm trước thì đến tháng sáu Hoàng đế sẽ mang theo gia quyến và quan lại đi hành cung tránh nóng.

Diêm Mặc cũng đi theo đoàn hộ vệ, ngày thứ hai sau khi hộ tống hoàng gia đến hành cung thì hắn phải trở lại kinh thành.

Tuy nói khoảng cách từ kinh thành đến hành cung cưỡi ngựa vừa đi vừa về cũng chỉ mất mấy canh giờ là cùng, nhưng Diêm Mặc thân là Phó thống lĩnh của cấm vệ quân, hắn phải phụ trách chỉ đạo huấn luyện thị vệ, nếu không có ý chỉ của Hoàng Đế thì không thể tự ý rời khỏi vị trí của mình.

Vì vậy mà trước khi Chữ Thanh Huy trở lại kinh thành có lẽ hai người cũng không được gặp mặt, mà chờ đến khi nàng hồi kinh lại phải lập tức chuẩn bị cho việc đại hôn. Theo tập tục xưa, trước khi thành hôn thì cả hai không được gặp nhau, lần này xa cách phải mất hơn hai tháng.

Chữ Thanh Huy trong lòng không cam tâm, sau khi sắp xếp ổn thỏa liền đến chỗ Hoàng Hậu quấy rầy một hồi, có thể cải trang đi tìm Diêm Mặc.

Đa số các hộ vệ đều dựng trại đóng quân ở bên ngoài hành cung, Chữ Thanh Huy giả dạng nam tử, lợi dụng lúc chiều tối dễ che giấu mà dẫn theo Tía Tô một đường tránh né mọi người tìm được lều của Diêm Mặc.

Tía Tô chủ động canh giữ bên ngoài lều, chỉ để một mình nàng đi vào.

Có lẽ là Diêm Mặc mới vừa tắm gội xong, hắn khoác một cái áo đen và quần dài lông léo vắt vẻo bên hông, để lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực tựa như được đúc từ đồng.

Lúc này Diêm Mặc gấp chân ngồi trên giường chuyên chú điêu khắc tượng nhỏ trong tay, ánh nền màu cam mờ ảo phản chiếu nửa bên mặt của hắn, nửa bên còn lại khuất trong bóng tối, khiến ngũ quan vốn có vẻ lạnh lùng của hắn càng thêm rõ nét.

Chữ Thanh Huy hưng phấn đi đến, vừa vào trong lều đã bị cảnh tượng ấy dọa cho choáng váng, cứng người tại chỗ.

Diêm Mặc cũng không ngờ rằng nàng sẽ đến, tuy trong lòng có hơi kinh ngạc nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi, buông pho tượng ra rồi khoác thêm áo ngoài vào cho đàng hoàng.

Chữ Thanh Huy đột nhiên hoàn hồn, lập tức xoay người sang chỗ khác, dậm chân, vừa thẹn lại vừa hoảng: "Chàng, sao chàng không mặc quần áo chứ?!"

Diêm Mặc đứng dậy, dặt tay nàng qua: "Là ta sai."

Lều trại ở đây đều là dựng lên để tạm thời ở lại nên rất đơn sơ, ngoại trừ một cái giường thấp và một cái bàn thì không có chỗ nào có thể ngồi được cả.

Khi Chử Thanh Huy bị ấn ngồi ở trên giường thì thân thể càng thêm cứng đờ, nàng cúi đầu không dám đối diện với Diêm Mặc.

Không gian trong lều trại cũng không lớn, hai người cách nhau rất gần, nàng chỉ cảm thấy khi mình hô hấp thì trong xoang mũi đều tràn ngập hơi thở của tiên sinh. Loại hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc này của hắn làm nàng tâm hoảng ý loạn, không biết nên ứng phó thế nào. Nhớ tới cảnh tượng mình chứng kiến khi vừa vào đây, trên mặt nàng càng thêm đỏ ửng, đầu óc như bị đình trệ.

Diêm Mặc cũng ngồi trên chiếc giường thấp, may là hắn không dựa quá gần nàng, nếu không nàng thật sự không thể nào thở nổi.

Hai người đều không có nói chuyện, bầu không khí trong doanh trại càng thêm ách ngột, tròng mắt của Chử Thanh Huy hoảng hốt nhìn khắp nơi. Thấy trong tay Diêm Mặc có cảm pho tượng vừa khắc được một nửa, nàng vội cầm lên, tìm đại một lời để nói: "Hôm nay cũng mệt rồi, chàng cũng đừng khắc nữa, nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Không sao, chỉ còn mấy nhát dao nữa là khắc xong rồi."

Chử Thanh Huy nghe vậy, dùng ngón tay sờ lên pho tượng, phát hiện quả thực còn có chỗ thô ráp liền trả nó lại.

Diêm Mặc nhận lấy, hoàn thành vài nét cuối cùng rồi dùng giấy nhám cẩn thận mài giũa.

Chử Thanh Huy an tĩnh nhìn sườn mặt của hắn, tâm trạng hoảng loạn vừa rồi cũng đã dần dần bình tĩnh lại. Chợt nghĩ đến chuyện sắp phải chia xa, ngửi khí cũng bót căng thẳng đi nhiều, nàng nhẹ giọng thăm hỏi: "Ngày mai tiên sinh hồi kinh rồi, phải hơn hai tháng sau chúng ta mới gặp lại."

Diêm Mặc buông giấy nhám trong tay xuống, nhìn nàng, nói: "Đến lượt ta tới tìm nàng."

Từ lúc hắn biết Bính bao nhỏ muốn đến hành cung tránh nóng, trước đây hắn đã tránh các trạm gác ngầm để tiến vào quan sát địa hình của nơi đây.

Ở đây không giống với hoàng cung trong kinh thành, hành cung xây theo kiểu tựa núi, mỗi một cung điện đều được sơn thủy bao quanh, có thể nói là độc lập. Nếu âm thầm tới tìm nàng thì không có nhiều cổ kỵ như trong hoàng cung, cũng không cần lo lắng sẽ làm kinh động đến ai.

Chử Thanh Huy nghe xong, bỗng chốc tâm trạng đã vui vẻ hẳn lên, nàng ngẩng nhìn hắn với đôi mắt sáng lấp lánh. Tuy rằng không biết theo lời Diêm Mặc thì khi nào hắn đến tìm nàng, tìm như thế nào, nhưng nếu hắn đã nói sẽ đến tìm thì nhất định đến, nàng tin tưởng hắn.

Rồi rốt cuộc nàng vẫn lo lắng hắn sẽ bị liên lụy, suy nghĩ một lúc rồi nàng lại lắc đầu: "Thật ra..... Không gặp được cũng không sao." Tuy nói là nói như vậy, nhưng nàng lại nghĩ đến lần mà Diêm Mặc rời kinh đi tiếp ứng cho sứ thần, dù chỉ có nửa tháng mà nàng cảm giác như đã qua mấy năm ròng, hiện tại có lẽ phải xa cách tận hai tháng, không phải càng thêm gian nan sao?

"Ta muốn gặp nàng," Diêm Mặc nói.

Một câu này đã che khuất nỗi lo lắng của Chử Thanh Huy, chỉ còn lại một đôi mắt hạnh chăm chú nhìn hắn.

Diêm Mặc vươn một ngón tay, nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng.

Chử Thanh Huy ôm lấy tay hắn, nghiêng đầu cọ vào lòng bàn tay to rộng, vết chai dày cộm thô ráp ở lòng bàn tay cọ lên gương mặt non mịn của nàng, mang đến một trận tê dại.

Lông mi Chử Thanh Huy run rẩy kịch liệt nhưng vẫn không buông tay hắn ra.

Diêm Mặc nâng cằm trắng nõn tinh tế của nàng lên, ánh mắt dừng lại ở đôi má đỏ ửng như rặng mây chiều, càng nhìn càng thêm sâu thẳm. Hắn chậm rãi cúi đầu...

Khác với lần đầu tiên như chuồn chuồn lướt nước, lúc này đây, môi lưỡi hắn như đang tuần tra lãnh địa của mình, đảo một lượt để nếm vị ngọt trong miệng nhỏ nhắn của nàng.

Chử Thanh Huy hô hấp dồn dập, hai mắt dao động không dám nhìn thẳng vào đối phương, ngẫu nhiên vội liếc nhìn hắn một cái, trong mắt lấp lánh ánh nước.

Diêm Mặc lại mút mấy cái ở môi nàng, duỗi tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh để ôm người vào trong lồng ngực mình, tay chạm lên đỉnh đầu nàng.

Qua một hồi lâu, Chử Thanh Huy mới từ từ bình phục lại hơi thở, nàng bắt lấy tay của Diêm Mặc, đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt ve xoa nắn trên đó, thỉnh thoảng véo mạnh một cái, giống như đang chơi đùa.

Diêm Mặc cảm thấy ngứa, lật bàn tay to rộng của mình lại bao lấy hai tay nhỏ nhắn của nàng bên trong.

Chử Thanh Huy rút tay ra, lại ôm lấy tay hắn, càng cào thêm hăng say.

Diêm Mặc bắt đắc dĩ đành phải tùy nàng.

Chử Thanh Huy chu đôi môi hơi sưng đỏ lên, làm nũng lẩm bẩm nói: "Chàng không tuân thủ quy tắc gì cả, trước đó ta đã nói nếu chàng muốn hôn ta thì trước tiên phải nói với ta một tiếng mới được, khi đó tiên sinh đã đáp ứng rồi mà."

"Có nói." Diêm Mặc nói.

"Nào có? Sao ta lại không nghe thấy?" Chử Thanh Huy lập tức ngẩng đầu phản bác.

Diêm Mặc rũ mắt xuống đối mặt với nàng, đến khi Chử Thanh Huy ngượng ngừng muốn dời mắt trước, hắn lại rút bàn tay ra, chỉ vào hai mắt mình: "Là nơi này đã nói."

Chử Thanh Huy cứng họng, thể nhưng không thể phản bác lại hắn, một lát sau mới cắn môi, nói: "Vậy, ta còn chưa có đồng ý đâu."

"Đồng ý rồi." Diêm Mặc lại gục đầu xuống, hôn một cái lên mí mắt nàng: "Cũng là nơi này nói với ta rằng nàng nguyện ý."

"Oành" một tiếng, hai má Chữ Thanh Huy lại đỏ lên. Nàng vui đầu vào trong lồng ngực hắn, dùng chóp mũi nhỏ nhấn cọ loạn khắp nơi, bĩu môi hờn dỗi: "Tiên sinh không giống như trước đây, không nói lời nào đứng đắn cả."

Hiện giờ có đôi khi hắn khiến nàng phải nghẹn lời.

Nàng lại không biết, vì động tác của nàng mà hơi thở nóng hổi đã phá trước ngực Diêm Mặc, khiến cho thân thể hắn trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng.

Chữ Thanh Huy như phát hiện ra trò mới, cách lỏp quần áo mà dùng một ngón tay trắng nõn chọc vào ngực Diêm Mặc, nhẹ giọng kinh ngạc cảm thán: "Thật là cứng, giống như thiết vậy, nhưng cũng không hẳn là giống, hình như là tơ lụa bọc thiết, thực sự rất thú vị."

Nàng cúi đầu nhìn lại bộ ngực của mình, lại nhìn Diêm Mặc một cái, một lần nữa vươn đầu ngón tay ra chọc một chút.

Cổ họng Diêm Mặc khẽ động, cúi đầu nhìn về mặt hờn nhiên và thú vị của nàng, hắn thẳm than một tiếng, đành phải đưa tay giữ lấy tay nàng, ngăn hành động không an phận ấy lại.

Chữ Thanh Huy lại tránh một chút, lần này nàng không tránh thoát, lăm bắm một tiếng, an tĩnh dựa vào lồng ngực Diêm Mặc.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến một tiếng chim kêu.

Đây là ám hiệu ước định của Chữ Thanh Huy và Tía Tô, nói cho nàng biết thời gian không còn sớm, cần phải trở về rồi.

Chữ Thanh Huy từ trong lồng ngực Diêm Mặc ngẩng đầu lên, lưu luyến nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên tiến lên, vừa nhanh vừa nhẹ hôn một cái lên môi hắn, khi nàng sắp lùi lại, trong đầu nóng lên, lại duỗi chiếc lưỡi mềm mại ướt át ra liếm lên môi hắn rồi mới vội vàng lui ra ngoài, hai tay che mặt, nhìn hắn qua khe hở ngón tay.

"Ta phải đi rồi, tiên sinh nhớ kỹ lời mình đã nói, phải tới tìm ta, nếu không ta sẽ tức giận với chàng." Tuy trong lời nói mang theo vài phần đe dọa nhưng thanh âm lại như lằm nũng, nói xong cũng không đợi Diêm Mặc trả lời đã vén rèm lên chạy ra ngoài.

Diêm Mặc đứng dậy đuổi theo, nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng các nàng bước vào hành cung.

Hắn đứng tại chỗ, đưa đầu ngón lên môi nhẹ nhàng vuốt ve, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Túi tiền

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy hồi cung, sau khi thay y phục liền đi gặp Hoàng hậu.

Hoàng hậu vừa thấy nàng đã vội trêu chọc: "Trong lòng có thoải mái hơn không?"

Chữ Thanh Huy mặt dày cười cười: "Mẫu hậu, phụ hoàng có biết không?"

"Trong cung có chuyện gì có thể giấu diếm được phụ hoàng con? Dù chàng có biết cũng không ngăn cản mà chỉ có thể cam chịu, nhưng chắc chắn trong lòng sẽ khó chịu, ngoài miệng không nói mà thôi, con đừng lo lắng."

"Phụ hoàng và mẫu hậu thật tốt." Chữ Thanh Huy vui mừng nói.

Hoàng hậu nhìn nàng, liếc mắt một cái: "Thả con ra cung, thì là phụ hoàng mẫu hậu thật tốt, nếu không cho phép con đi ra ngoài chỉ sợ phụ hoàng mẫu hậu đều không tốt đúng không?"

"Sao có thể?" Chữ Thanh Huy vội lại gần, ôm cánh tay Hoàng hậu lắc lắc: "Mặc kệ thế nào, phụ hoàng và mẫu hậu cũng đều tốt nhất."

Hoàng hậu cười cười: "Tốt, ta chỉ đùa con thôi, hôm nay đi một ngày đường rồi, nên trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"A, mẫu hậu cũng nghỉ ngơi sớm nha."

Chữ Thanh Huy trở lại trong cung của mình, rửa mặt chải đầu xong nằm ở trên giường, trong tay là pho tượng vừa rồi Diêm Mặc khắc cho nàng, ở phía trên, tựa hồ còn lưu lại chút hơi ấm của người kia. Nàng sờ soạng trong chốc lát rồi đặt pho tượng ở bên gối, an tâm ngủ.

Sang ngày thứ hai, nhờ tiếng chim hót đến lay động nàng mới tỉnh lại. Chữ Thanh Huy tóc cũng không thêm chải đã đi giày chạy đến phía trước cửa sổ, thò người nhìn ra hàng cây xanh biếc bên ngoài cửa sổ. Trên cành có đủ mọi loại chim chóc màu sắc sặc sỡ, thấy người tới cũng không sợ, từng con ở nhánh cây nhảy tới nhảy lui, tròn tròn nhỏ nhỏ, riu rít hót vang.

Nàng hít sâu một hơi cảm nhận được bầu không khí tươi mát, quay đầu lại cười nói với Tía Tô đang đi tới hầu hạ: “Mới sáng sớm mà đã rất nóng nực.”

“Nô tỳ trước hầu hạ công chúa thay quần áo trang điểm, lát sau công chúa cũng có thể quay lại ngắm cảnh.” Tía Tô đỡ nàng vào trong nhà, trong lòng lại suy nghĩ, thời điểm này năm trước cũng không thấy công chúa vui mừng như vậy, nghĩ đến hôm nay công chúa có tâm trạng tốt nên mới thấy cái gì cũng tốt.

Quả thật tâm trạng của Chử Thanh Huy rất vui, sáng sớm tỉnh lại nằm ở trên giường, hai mắt cũng chưa mở mà trong lòng đã bắt đầu chờ mong lúc Diêm Mặc đến tìm nàng.

Nàng dự tính mười ngày sau mới tới hưu mộ, hôm nay vừa lúc cũng là hưu mộ, Diêm Mặc hồi kinh, lần sau muốn đến thì ít nhất cũng phải chờ mười ngày nữa. Tuy rằng có hơi lâu nhưng quả thật có thứ để chờ đợi thì cảm giác cũng khác hẳn.

Rửa mặt chải đầu xong, theo một đường hành lang gấp khúc đi tới cung của Hoàng hậu.

Vừa an bài ở hành cung xong, sáng nay đã có không ít mệnh phụ tới thỉnh an Hoàng hậu.

Chử Thanh Huy bước chân nhẹ nhàng nhảy nhót, khi tới ngoài điện nghe thấy bên trong có tiếng người mới dừng lại, làm dáng vẻ công chúa chậm rãi đi vào.

Các mệnh phụ sôi nổi đứng dậy hành lễ với nàng, bên trong có vài vị dựa theo bối phận là trường bối của nàng, như muội muội ruột của Hoàng hậu Lâm phu nhân, Chử Thanh Huy chỉ cần làm nửa lễ, nhưng nàng lại một mực đáp lễ đầy đủ.

Mọi người vội nói không dám.

Hoàng hậu cười, vẫy tay với nàng: “Tới đây với mẫu hậu.”

Chử Thanh Huy tiến lên, an vị trong vòng tay Hoàng hậu: “Tối hôm qua mẫu hậu ngủ có ngon không?”

“Lời này mẫu hậu cũng muốn hỏi con.” Hoàng hậu cười nói.

“Con ngủ rất ngon, sáng nay tỉnh lại, ngoài cửa sổ có rất nhiều chim tước, vô cùng nóng nực.”

“Chỗ kia vốn là có rất nhiều chim chóc chuột nhắt, một ngày hai ngày còn cảm thấy mới lạ, qua mấy ngày nó lại âm ỉ khiến người ta thấy phiền, đến lúc đó gọi người ở trong đình viện đuổi đi.”

“Vâng.”

Hoàng hậu nói thêm vài câu với nàng, lại để mệnh phụ hân huyên trong chốc lát, liền nói: “Mọi người đều trở về đi, quy củ thì vẫn như trước, giống như năm vừa rồi vậy, nếu không được tuyên triệu thì không cần vào cung thỉnh an, mọi người được thoải mái một chút thì bồn cung cũng được yên tĩnh.”

Chử Thanh Huy cảm tạ ân điển của Hoàng hậu rồi lui ra, trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn Lâm phu nhân là vẫn ngồi đó.

Người ngoài vừa đi, Chử Thanh Huy liền hiện ra nguyên hình, dựa vào Hoàng hậu, nhu thuận nói với Lâm phu nhân: “Sao di không dẫn theo Chi Lan muội muội tiến cung? Con rất nhớ muội ấy.”

Lâm phu nhân cười cười: “Là di sai, trong chốc lát trở về sẽ kêu Chi Lan vào cung tới bồi công chúa.”

“Di nói chuyện phải giữ lời đó.”

Lâm phu nhân còn chưa nói, Hoàng hậu đã ấn lên cái trán của nàng, nói: “Con à, có khác gì tiểu hài tử? Đói bụng thì tới thiên điện dùng bữa trước đi.”

Chử Thanh Huy sờ sờ cái trán, đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu và Lâm phu nhân rồi mới cười tủm tỉm lui ra.

Lâm phu nhân nhìn nàng đi ra chính điện, mới quay đầu lại nói: “Muội thấy sau khi định hôn sự thì xem ra công chúa đã trầm ổn hơn không ít.”

Hoàng hậu đang uống trà, nghe vậy thiếu chút nữa đã bật cười: “Đừng thấy Thanh Huy như vậy mà lầm, con bé vẫn là tiểu hài tử, ta thấy con bé vẫn là đứa trẻ không hiểu chuyện thôi.”

Lâm phu nhân không tán đồng, nói: “Công chúa còn chưa đủ hiểu chuyện? Muội thấy là nương nương yêu cầu quá cao rồi.”

Hoàng hậu lắc đầu cười cười.

Lâm phu nhân lại thử thăm dò bà: “Vị Diêm tướng quân rốt cuộc là người thế nào? Nghe bệ hạ và nương nương cố ý hứa gả công chúa cho hắn, trong lòng muội còn nhảy dựng. Muội biết hắn chiến công hiển hách, là một đại công thần, chỉ là không hiểu được hắn đối xử với công chúa thế nào? Bối cảnh hai người khác biệt đến như vậy, liệu có hợp hay không? Nương nương đừng trách muội nhiều chuyện, hơn nữa, muội cũng chứng kiến công chúa lớn lên, nên không quá yên tâm.”

Hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái: “Ta và muội nói chuyện còn cần phải cẩn thận như vậy sao?”

“Là muội sai rồi.” Lâm phu nhân cười cười.

Hoàng hậu cũng cười: “Muội chớ lo lắng, đây cũng là điều mà lúc trước ta lo. Kỳ thật ý của ta là tìm một công tử thế gia cho Noãn Noãn, nhưng sau muội cũng biết, xảy ra chuyện Cổ gia. Nghĩ đến thế gia hay không thế gia, chưa chắc đã đáng tin cậy, quan trọng vẫn là người kia như thế nào. Gia thế bối cảnh không quan trọng, chỉ cần hắn có chí tiến thủ thì bản cung và bệ hạ có thể cất nhắc hắn. Với vị Diêm tướng quân này ta cũng có âm thầm suy tính, tuy rằng hắn trầm mặc ít nói nhưng đối với Noãn Noãn là vô cùng săn sóc. Quan trọng hai người đều thích nhau, như vậy cũng đủ rồi. Dù sao đã có bệ hạ, tương lai cũng không ai dám khi dễ công chúa.”

Vốn dĩ Lâm phu nhân còn để ý đến chuyện Diêm Mặc không có bối cảnh, hiện tại nghe Hoàng Hậu nói như vậy, bà phân tích một hồi lại cảm thấy vô cùng có lý.

Suy cho cùng thì địa vị của hai người không giống nhau nên cách nhìn cũng khác. Nàng tìm cho nữ nhi một người con rể tiêu chuẩn, áp đặt trên người công chúa lại không thỏa đáng. Người bình thường chú ý môn đăng hộ đối, nhưng trên đời này có ai có thể môn đăng hộ đối với đế vương?

Dù sao không có nhà nào có thể sánh ngang với nhà đế vương, công chúa là gã thấp, ngược lại gia thế vừa Phò mã kia cũng không quan trọng, chỉ cần công chúa thích là được.

Bà than một tiếng, cười nói: “Xem ra là muội lo lắng nhiều, vẫn là nương nương suy nghĩ chu đáo.”

"Ta hiểu được muội là quan tâm Noãn Noãn, nếu là người khác chỉ sợ sẽ chỉ cười thầm trong lòng, nói ta cùng với bệ hạ chọn tới chọn lui lại chọn một người như vậy cho công chúa, không chê cười đã là tốt rồi."

Lâm phu nhân lập tức nói: “Bọn họ thì biết cái gì? Cũng chỉ là trong lòng toan tính thôi. Nữ nhi nhà bọn họ, ai có thể so được với công chúa? Nhi tử nhà bọn họ, ai có thể lọt vào mắt công chúa? Cũng cũng chỉ có thể ngậm nói xấu vài câu, tự lừa mình dối người.”

Hoàng hậu lại cười: “Thôi, không nói chuyện này nữa. Muội nhớ kỹ vừa rồi đã đồng ý với Noãn Noãn, sau khi trở về thì kêu Chi Lan vào cung, nếu không con bé lại quấy không yên.”

“Muội đâu dám quên!” Lâm phu nhân cười khanh khách nói.

Buổi chiều, quả thực Lâm Chi Lan vào cung.

Chỉ Thanh Huy và nàng chơi đùa trong chốc lát rồi cho nô tỳ lui xuống, mới thần bí mà từ trong ngăn tủ lấy ra một cái túi tiền mới làm được một nửa, vẻ mặt đau khổ nói: “Chi Lan, muội giúp tỷ nhìn xem, muốn thêu móng vuốt chim ưng thì nên làm thế nào? Tỷ tỷ thêu xong lại bỏ đi, bỏ đi rồi thêu lại, làm tới làm lui rất nhiều lần nhưng vẫn thêu không đẹp.”

Trong tay nàng là một cái túi tiền màu đen, so với cái của nàng đang dùng thì lớn hơn chút, nhìn là biết của nam tử. Vải lụa bóng loáng hào hạng, dùng tơ sợi màu bạc thêu cánh chim, thân chim ưng đã thêu hoàn hảo, chỉ còn một đôi móng vuốt sắc bén chưa hoàn thành.

Nàng là công chúa tôn quý, tuy biết thêu thùa một chút nhưng lại ít khi thêu tới, dù lớn như vậy cũng chỉ từng thêu túi tiền cho Đế Hậu và hai vị huynh đệ, tay nghề cũng không thuần thục. Lần này thêu gần một tháng, hư hao vô số, cái túi tiền trong tay này đã là cái tốt nhất mà nàng có thể làm được rồi.

Lâm Chi Lan vô cùng tò mò, nhận lấy nhìn một lúc mới hỏi: “Cái này biểu tỷ thêu cho ai vậy?”

Chỉ Thanh Huy gõ gõ chén trà trước mặt, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn thần nhiên nói: “Là thêu cho tiên sinh.”

Lâm Chi Lan biết tiên sinh trong miệng biểu tỷ là chỉ ai, trong lòng không khỏi khâm phục biểu tỷ thật thẳng thắn, trái lại, tuy mình cũng tặng cho người nọ túi tiền nhưng lại không dám nói thẳng ra như vậy.

Nàng thu lại tâm tư, cẩn thận quan sát túi tiền một chút, trong lòng đã hiểu rõ, kiên nhẫn hướng dẫn Chỉ Thanh Huy thêu từng đường kim mũi chỉ.

Có biểu muội ở đây, Chỉ Thanh Huy chỉ tốn non nửa buổi chiều đã thêu xong túi tiền thêu, nàng cầm nó trong tay xem qua xem lại, hưng phấn không thôi, nói: “Chi Lan muội muội quá lợi hại, về sau còn coi túi tiền hay khăn tay muốn chuyển giao cho biểu muội phu thì cứ việc đưa biểu tỷ, không cần khách khí!”

Lâm Chi Lan đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nào còn có cái gì, không có.”

Chỉ Thanh Huy nghiêng đầu, cười hi hi nói: “Biểu muội phu nghe thấy lời này sẽ đau lòng lắm đây.”

“Ai nha biểu tỷ ——” Lâm Chi Lan xấu hổ, không nói lời nào.

“Được rồi được rồi, tỷ không nói, mà muội muốn đưa cho hán cái gì thì cứ đưa cho tỷ. Yên tâm, tỷ không cười muội đâu.” Chỉ Thanh Huy nghiêm trang nói.

Lâm Chi Lan rũ đầu không để ý tới nàng. Trong lòng lại nghĩ, hay là Lại thêu cho hán cái túi tiền? Lần trước hán tới phủ tặng nàng một cái vòng tay, coi như là có qua có lại đi. Nàng ở trong lòng thầm nói với mình như vậy.

Ban đêm, Chỉ Thanh Huy nằm ở trên giường, ở hai bên gối là mấy món đồ vật, một cái là pho tượng Diêm Mặc khắc cho nàng, một cái là túi tiền nàng sắp sửa đưa cho Diêm Mặc. Nàng đoan đoan chính chính nằm giữa, trong chốc lát nghiêng đầu nhìn xem cái này, trong chốc lát lại nghiêng đầu nhìn xem cái khác, không biết nghĩ đến cái gì, nhìn nhìn một lúc liền vui tươi hơn hờ mà cười rộ lên.

Cũng may người hầu hạ đều ở bên ngoài điện nên không ai nghe được nàng ngáy ngủ cười.

Đêm khuya vắng lặng, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một âm thanh, tựa hồ là có cái gì đó đang tạo tiếng động trên mái nhà.

Lúc đầu Chỉ Thanh Huy không chú ý, qua mấy hồi lại truyền đến một tiếng gọi. Nàng không khỏi nghi hoặc, nghiêng tai lắng nghe. Một lúc sau, đột nhiên trước mắt sáng ngời, nàng xóc chấn chạy như bay xuống giường, đẩy cửa sổ ra bên ngoài nhìn lại. Một đôi mắt hạnh trong bóng đêm, sáng lấp lánh như nước.

Cũng may không khiến nàng thất vọng, ngoài cửa sổ kia không như sáng sớm đầy chim chóc trên cành, mà xuất hiện một bóng người toàn thân mặc hắc y.

“Diêm Mặc!” Chỉ Thanh Huy hoan hô một tiếng.

Diêm Mặc nhìn nàng một lúc rồi nhảy từ trên cây xuống dưới đất.

Ngày mùa hè trời nóng, Chử Thanh Huy đi ngủ chỉ mặc một xiêm áo mỏng, lúc này ở trên giường lăn qua lăn lại nên quần áo cũng không chỉnh tề, để lộ ra một phần da thịt, trong bóng đêm càng thêm trắng nõn trong sáng, tựa hồ tản ra ánh sáng mờ mờ.

Hắn dời mắt đi, nói: “Mau phủ thêm áo ngoài vào.”

Chử Thanh Huy khó hiểu: “Ta không lạnh mà.”

“Nghe lời.” Diêm Mặc nói: “Ban đêm gió rất lạnh.”

“Đi thì đi.” Chử Thanh Huy chu chu miệng, chạy đi cầm áo ngoài phủ thêm lên, lại chạy tới, nhìn qua cửa sổ: “Chàng muốn vào không?”

Diêm Mặc lắc đầu, đó là khuê phòng của nàng, còn chưa thành thân nên hắn sẽ không bước vào. Hắn lại giờ tay sửa sang lại cổ áo của nàng cho ngay ngắn, xong mới cùng đối diện với nàng.

Chử Thanh Huy chỉ nhìn hắn: “Sao chàng lại tới rồi? Một đường bay qua sao? Có mệt hay không?”

Diêm Mặc bắt đầu nói: “Ta cười ngửa.” Tuy rằng nội lực hắn thâm hậu nhưng hắn có ngựa, ai sẽ làm chuyện tốn công vô ích?

Cũng chỉ có Bánh bao nhỏ mới có suy nghĩ kỳ lạ này.

Chử Thanh Huy lắc đầu, cũng không cảm thấy thất vọng, lại nói: "Sao mới đây mà chàng lại tới rồi? Ta cho rằng ít nhất phải hơn mười ngày nữa.”

“Ta muốn rời kinh một thời gian ngắn, hôm nay đã thỉnh cầu bệ hạ.”

“Làm sao vậy?” Chử Thanh Huy hỏi.

“Tôi hôm qua Trọng Thanh bị người ta đánh lén, là kẻ thù xuống tay, ta cần phải đi giải quyết việc này.” Hắn nói, sắc mặt càng thêm nghiêm nghị.

“Sư đệ thế nào rồi? Có nặng lắm không?” Chử Thanh Huy vội vàng truy vấn.

“Tính mạng không đáng lo, vừa lúc để hắn an phận mấy ngày.”

Phùng Trọng Thanh từ khi đưa sinh lễ tới kinh thành thì vẫn luôn không rời đi. Trong thành mọi tửu lâu quán ăn đều bị hắn ăn qua, còn mạnh dạn tuyên bố, nói sẽ ăn hết cả kinh thành này.

Thật ra kẻ thù kia cũng không phải là kẻ thù của hắn, mà là của Thượng Thanh Tông. Đó là kẻ thù truyền kiếp nhiều năm, đối phương có thù đoạn vô cùng độc ác, hành sự không giống người thường, khi Diêm Mặc ở kinh thành, tuy bọn họ thấy Phùng Trọng Thanh chạy khắp nơi đi đạo nhưng cũng không dám xuống tay, hôm qua thấy Diêm Mặc rời kinh mới vội vàng ra tay.

Cũng may, tuy rằng Phùng Trọng Thanh tuổi không lớn nhưng một thân võ nghệ lại rất tốt, mấy năm nay đều được chư vị sư huynh rèn luyện, bản lĩnh chạy trốn càng được dày công tôi luyện, dù bị thương cũng không đe dọa đến tính mạng.

Dù vậy, Diêm Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ngày thường tuy hắn đối với sư đệ là quăng ngã đập đánh đủ kiểu, là vì trước kia sư phụ đã tôi luyện hắn như vậy, hiện giờ hắn học theo, cũng rèn luyện sư đệ như vậy, nhìn thì thấy xuống tay không nhẹ, mà thật sự mỗi lần cũng chỉ làm bọn họ đau một hai ngày, chưa bao giờ làm thương tổn gân cốt.

Phùng Trọng Thanh tuổi còn nhỏ, vài vị sư huynh sư đệ càng không quá nặng tay với hắn, tính tình hắn lại hoạt bát, ngày thường bị ăn đánh cũng hi hi ha ha, không để ở trong lòng, sớm đã quên mất mình bị đánh ra sao. Hắn đã bao giờ chân chính bị thương tổn nặng như vậy?

Diêm Mặc chỉ cần vừa nhớ tới buổi sáng hôm phi, nhìn thấy sư đệ nằm ở trên giường với sắc mặt tái nhợt, bộ dáng mềm nhũn héo úa, hắn liền tỏa khí lạnh quanh thân.

Sư phụ không ở đây, che chở cho sư đệ không bị người ngoài khinh nhục chính là chức trách của Đại sư huynh. Những người đó nếu đã dám ra tay thì cho dù có đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt bọn chúng trả giá đắt!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lưu luyện

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chử Thanh Huy nghe nói Phùng Trọng Thanh không quá đáng ngại thì trong lòng cũng an tâm hơn. Nhưng vừa nhớ tới lời Diêm Mặc nói muốn đi truy sát kẻ thù, nàng nhũn mày, không yên tâm nói: "Lân này chàng đi, có thể gặp phải nguy hiểm không?"

Diêm Mặc nhìn nàng, duỗi tay ra sờ gương mặt trắng nõn: "Đừng lo lắng, trong lòng ta đã có tính toán."

Tuy rằng hần nắm chắc mình sẽ tiêu diệt được hai kẻ đã làm Phùng Trọng Thanh bị thương, nhưng nếu đã ra tay chỉ bằng làm cho đến cùng, diệt trừ hậu hoạn. Bởi vậy, hôm nay đã dùng bỏ câu đưa thư đến sư môn, lệnh cho chư vị sư đệ đi vùng Tây Nam trước, tiêu diệt hang ổ của kẻ thù. Còn hần chuẩn bị toàn lực truy kích hai tên kia.

Chàng nói đừng lo lắng, nhưng sao Chử Thanh Huy có thể không lo được đây? Không phải nàng không tin tưởng bản lĩnh của Diêm Mặc, nhưng tục ngữ có nói "mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng", cho dù bản lĩnh có cao thì cũng có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng khi nàng nghe ngữ khí của Diêm Mặc đã biết không thể nào khuyên hần đừng đi được. Huống hồ Phùng Trọng Thanh lại vô duyên vô cớ bị người ta đánh, hần thân là Đại sư huynh nên phải ra mặt cho sư đệ, nàng không có lý do gì ngăn hần lại.

Nàng cắn môi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vội quay đầu lại lục tìm một hồi, rồi từ trong một cái hộp nhỏ tìm ra một túi bùa hộ mệnh, đưa cho hần giống như dâng báu vật lên: "Chàng đeo cái này lên đi, đây là năm trước ta cầu được ở chùa Sùng Dương, có thể phù hộ chàng bình an."

Diêm Mặc gật đầu nhận lấy túi gấm nhỏ kia.

Từ khi hần hơn mười tuổi đã ra chiến trường, bản thân trải qua mấy lần sinh tử, hần cũng không tin tưởng vào một cái túi gấm nhỏ này, phía trên dùng chu sa tùy ý họa lên vài nét bút là có thể đủ giúp được hần bình an thuận lợi. Nhưng nếu Bánh bao nhỏ đã muốn như vậy, thì từ hôm nay trở đi hần sẽ bắt đầu tin tưởng nó thử xem?

"A! Đúng rồi....." Chử Thanh Huy lại nghĩ tới một vật, vội vàng xoay người lấy cái túi tiền từ chỗ gói đầu ra: "Chàng đưa bùa hộ mệnh lại cho ta trước đi."

Diêm Mặc không rõ nguyên do nhưng vẫn đưa trở về.

Chử Thanh Huy nhét bùa hộ mệnh vào túi tiền, kéo chặt dây thừng để thu nhỏ miệng lại. Nàng túm ống tay áo của Diêm Mặc kéo lại gần mình một chút, thật cẩn thận treo túi tiền vào đai lưng của hần.

"Đây là túi tiền mà ta thuê cho chàng, bên trong là bùa hộ mệnh mà ta cầu được, hiện tại đều để chàng mang theo bên mình. Túi tiền phải nguyên vẹn không hao tổn gì trở về, chàng lại càng cần phải nguyên vẹn không tổn hao gì trở về, nếu không ta sẽ tức giận, chàng nhớ kỹ không?"

"Được." Diêm Mặc nhìn vào mắt nàng, trịnh trọng gật đầu.

Chử Thanh Huy cúi đầu, có vẻ là đang đánh giá túi tiền mình làm có hợp với hần hay không, một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn hần, trong mắt thấp thoáng ánh nước, nhưng rất nhanh nàng đã xua đi, không để người khác thấy rõ.

Diêm Mặc thảm than một tiếng, lại gần hơn chút, cách cửa sổ ôm người vào trong lòng mình.

Trước khi gặp được nàng, hần nói đến là đến, nói đi là đi, cho dù là lúc rời sư môn tới kinh thành cũng chỉ báo cho sư phụ một tiếng, ngày hôm sau đã một mình đeo túi hành lý rời đi. Đã bao giờ hần có cảm giác lưu luyến, u sầu không muốn rời xa như hiện tại?

Nhi nữ tình trường là điều tối kỵ của một người luyện võ, một khi trong lòng có vương bận thì lúc ra tay sẽ không thể không kiêng dè như trước kia được.

Nhưng đối với một vài người khác mà nói, nếu phía sau có người cần được bảo vệ, thông thường nó sẽ khiến tâm trí của bọn họ càng thêm kiên định, đầu óc càng thêm thanh tỉnh.

Chử Thanh Huy sửa vạt áo hần lại, nhỏ giọng dặn dò: "Ra bên ngoài rồi chàng phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, ăn, mặc, ở, đi lại đều phải cẩn thận một chút. Còn nữa, dù có gặp tiểu nhân thì cũng đừng chấp nhất, không nên vì vậy mà chậm trễ đại sự."

Diêm Mặc đều đồng ý từng chuyện với nàng.

Chử Thanh Huy lại tiếp tục suy nghĩ, nhưng nàng chưa từng xa nhà bao giờ, cũng không biết rốt cuộc còn phải chú ý thêm gì nữa, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không còn chuyện gì để dặn dò hần nữa, đành phải vẫy tay, đáng thương nói: "Được rồi, chàng đi đi."

Diêm Mặc lại thờ dài.

Chử Thanh Huy lập tức ngẩng đầu, hít hít mũi: "Ta cũng chưa thờ dài, chàng than cái gì? Ta, ta biết mình chưa đủ hiểu chuyện, nhưng ta sẽ học, lần sau sẽ không như vậy....."

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ chậm rãi cúi đầu.

Chử Thanh Huy tìm đập nhanh hơn, theo động tác hần từ từ tới gần thì hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng, lông mi run rẩy càng thêm kịch liệt, cuối cùng nàng nhắm lại mắt.

Trên môi cảm nhận được sự ấm áp, trong chốc lát cảm giác hần muốn buông ra, bỗng nhiên Chử Thanh Huy duỗi tay ôm cổ Diêm Mặc, đôi môi căng mọng đuổi theo môi hần, còn dùng môi một cái, phát ra tiếng "chụt" vang dội.

Thanh âm kia ở trong bóng đêm càng thêm đặc biệt rõ ràng, có lẽ ý thức được mình đã làm chuyện xấu, Chử Thanh Huy vội buông người ta ra, dùng tay che miệng mình, hai mắt trông mong nhìn hần.

Trong mắt Diêm Mặc có vài phản bất đắc dĩ, cũng có vài tia dung túng.

Nhảy bèn nhận thấy được cảm xúc của hần, Chử Thanh Huy lập tức thôi thấp thỏm, làm chuyện xấu nhưng tâm tình thoải mái, về sa sút vừa rồi đã tiêu tán đi không ít. Nàng cười tùm tùm xua xua tay, còn đẩy hần một cái: "Tiên sinh đi nhanh đi, ta chờ chàng trở về."

Diêm Mặc nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng chỉ đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào ót nàng.

Chử Thanh Huy nhìn theo bóng dáng hần rời đi, sờ sờ đầu, nghĩ đến chuyện vừa rồi thì phì cười một tiếng, mừng rỡ che mặt, ngã vào trên giường lăn qua lăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Truy đuổi

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Tây Lăng thành ở Đại Diễn triều là nơi khiến người ta có thể vì mỹ nhân mà tiêu tiền như nước.

Ban đêm ở trong thành, trên sông là quang cảnh nhộn nhịp náo nhiệt, ánh sáng lấp lờ, từng chiếc thuyền hoa tinh xảo rong chơi giữa sông, âm thanh của đàn sáo cùng với thanh âm vui vẻ của tiếng hát tiếng cười văng vẳng bên tai không dứt.

Trên con thuyền hoa lớn nhất, lúc này lại chỉ có hai khách nhân. Hoa nương xinh đẹp, phong lưu đa tình, cười quyến rũ dâng lên một ly rượu ngon.

Một khách nhân trẻ tuổi trái ôm phải ấp, bộ dáng mơ mơ màng màng hưởng lạc, người còn lại có bộ dáng lớn tuổi hơn thì đang cau mày, đứng ngồi không yên, hoa nương đi lên kính rượu cũng bị hất đẩy ra.

Thân thể yếu đuối như không xương của hoa nương té ngã trên mặt đất, đôi mắt mang theo hờn giận khiến người ta sinh thương tiếc. Khách nhân kia khẽ cười một tiếng: "Tam ca, thật muốn kêu huynh thử soi gương, sắc mặt hiện tại của huynh thật giống con chuột đang sợ vỡ mặt."

"Đệ gây đại họa rồi!" Lão tam cắn răng, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Người kia cười nhạo: "Đại họa cái gì? Chỉ là hơn mười ngày trước đánh một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh ở kinh thành, huynh liền sợ tới mức tè ra quần, trốn khỏi kinh suốt đêm. Đáng lẽ ra năm ngày trước phải quay trở về tông môn thì huynh lại không dám, sợ bại lộ hành tung, rồi lại chuyển qua đường thủy, ngày hôm qua tới thành Tây Lăng, việc nên làm hiện tại là hưởng lạc sung sướng lại bị huynh làm mất hứng, thật là đen đủi!"

"Đệ —— " Lão tam chán nản: "Thật đúng là không biết sống chết!"

Người nọ bị hất hờ hết nên sớm đã bức bối, bây giờ lại nghe thấy lời nói âm dương quái khí của hắn, hỏa khí nhất thời dâng lên, lập tức đập một chưởng vào bàn tiệc, lạnh lùng nói: "Ta tôn trọng người là người nhập môn trước, tư lịch dài hơn ta nên mới gọi người một tiếng tam ca, người đừng có không cần mặt mũi như vậy, kéo việc về phía mình. Nói thật, độc của lão Thất này trước giờ chưa sợ ai cả! Huống hồ, người đừng quên rằng ngày đó người cũng đánh hắn!"

Lão tam không nói nữa, nếu nhìn vào mắt hắn sẽ dễ dàng phát hiện chút thương xót đồng tình, phần còn lại là tự giận.

Thường nghe người ta nói "nghé con mới sinh không sợ cọp", lão thất lại là người mới.

Ân oán của Linh Nam Môn bọn họ cùng với Thượng Thanh Tông nếu muốn truy cứu thì cũng không nói rõ được ngọn nguồn ở đâu. Qua vài lời các trưởng bối lưu lại mới biết được, hơn trăm năm trước, thế lực của hai môn phái coi như ngang nhau. Hiện giờ, các thế hệ của Thượng Thanh Tông càng ngày càng mạnh, Linh Nam Môn lại ngày càng xuống dốc, bên này giảm bên kia tăng, sớm đã không còn như xưa.

Linh Nam Môn có cường địch như Thượng Thanh Tông, sở dĩ có thể tồn tại đến nay, cũng không phải độc môn khiến Thượng Thanh Tông bó tay không biện pháp, mà là đối phương sớm đã không đặt bọn họ ở trong mắt, gọi là oan gia ngõ hẹp, cũng coi như buông tha cho con kiến mà thôi!

Cái gọi là cường địch, thật ra chỉ là Linh Nam Môn một bên tình nguyện, còn ở trong mắt đối phương, chỉ sợ còn chẳng được tính là đối thủ.

Những người có tư lịch lâu dài trong môn đều biết rõ ràng, thường thường chỉ có những người trẻ tuổi mới nhập môn, vừa nghe nói kẻ địch là Thượng Thanh tông đã hưng phấn đến mờ mắt, cả ngày mơ mộng đánh bại Thượng Thanh Tông nổi danh thiên hạ.

Bọn họ lại không biết, Thượng Thanh Tông xưng chính đạo, vậy mà nhiều khi ngay cả tà môn ma đạo đều không muốn trêu chọc, nguyên nhân không chỉ là vì người của Thượng Thanh Tông đều một thân vũ lực cao cường giống như quái vật, còn vì ai ai cũng như chó điên, một khi trêu chọc tới thì dù có trốn đến chân trời góc bể cũng không chết không ngừng.

Hồi tháng tám này hắn có tới kinh thành làm việc cùng lão thất, vừa lúc nghe nói đệ tử lứa nhỏ nhất của Thượng Thanh Tông cũng ở kinh thành, đại khái khi đó lão thất nổi lên tâm tư cho nên mới muốn ở lại. Buổi tối hôm xảy ra chuyện, lão thất có vẻ đặc biệt hưng phấn, còn mời hắn lên phổ uống rượu. Hắn không nghi ngờ gì, cho đến khi gặp một tiểu đệ tử của Thượng Thanh Tông.

Lão thất căn bản không nghe hắn khuyên giải đã trực tiếp vọt lên.

Hắn ở một bên xem vừa hận vừa vội, về sau thấy lão thất không địch lại được, biết sự tình đã phát sinh, không thể vãn hồi được, chỉ có thể đánh cược một lần, nếu có thể giết người diệt khẩu thì may ra còn có đường sống, vì thế hắn cũng gia nhập vào.

Nhưng ai biết đối phương tuy mới mười lăm mười sáu tuổi, một thân võ công lại không thể khinh thường, hai người bọn họ liên thủ cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ, hắn còn bỏ trốn được.

Lão thất còn muốn truy đuổi, hắn lại biết, nếu một kích đã không thành, sẽ không còn cơ hội nào tốt như vậy đến nữa, hành lý còn không thu thập, quyết định lập tức rời kinh. Dọc theo đường đi thay đổi tuyến đường mấy lần, hắn nghĩ rằng cho dù có truy binh cũng nên bị bỏ rơi, nhưng theo thời gian một ngày ngày qua đi, hắn cảm thấy nguy cơ không những không có giảm bớt, ngược lại đến nay, càng lúc càng sợ hãi đến mức lông tơ dựng đứng lên, nhìn thấy lão thất hoàn toàn không biết gì cả tìm hoan

mua vui, tâm tình càng thêm tuyệt vọng, nhưng sâu trong đó, lại như cuối cùng cũng lĩnh ngộ, có lẽ chỗ ý thức sâu nhất của hắn, cũng biết rằng bản thân không tránh khỏi một kiếp này, hết thấy chạy thoát giã giũa, chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Hai người đều không nói lời nào, hoa nương cũng không dám lên tiếng, một lát sau, hoa nương xinh đẹp nhất trong đó bỗng nhiên ôn nhu cười nói: “Gia, hôm nay là ngày mười lăm, Nguyệt nhi bồi gia ra bên ngoài ngắm ánh trăng được không?”

Lão thất quay đầu nhìn về phía hoa nương kia, thấy khuôn mặt phong lưu, đáng người vũ mị nhếch miệng cười, chỉ nói: “Được, muốn xem ánh trăng, muốn nhìn cả Nguyệt nhi nữa, gia bồi ngươi hảo hảo.”

“Gia thật là xấu tính!” Nguyệt nhi hờn dỗi.

Hai người ôm ôm ấp ấp, ra ngoài vui đùa ẩm ỹ.

Hoa nương còn lại chần chờ một chút, lại muốn tiến lên mời rượu lão tam, kết quả bị hắn xua xua tay, vẫy lui toàn bộ. Hắn một mình ngồi giữa thuyền hoa, ngửa đầu, uống một ly lại một ly rượu.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên phát giác khác thường, không biết bắt đầu từ khi nào, thuyền hoa trừ bỏ âm thanh hắn uống rượu thì không có chút tiếng vang nào.

Lão tam lập tức sợ hãi, nắm chặt đao bên cạnh người, cẩn thận hô một tiếng: “Lão thất?”

Không có bất luận hồi âm gì, thanh âm kiều mị của hoa nương cũng đã sớm dừng lại.

Hắn khẽ cắn môi, lại rót ly rượu tiếp theo, nặng nề bước chân ra ngoài.

Trên tàu người nằm đầy đất, nhóm hoa nương chỉ là bị chuốc cho mê ngủ, còn lão thất thất khiếu đỏ máu, chết không nhắm mắt.

Hắn được gọi là Độc thất, nhưng cuối cùng, lại chết bởi độc chính mình hạ.

Lão tam phát hiện bản thân không hề cảm thấy chút ngoài ý muốn nào, tập tễnh tiến lên, vuốt mắt lại cho sự đệ, lại lão đảo đứng dậy, nhìn lên trên mép thuyền, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thân ảnh tựa như chim ưng.

Hắc y nhân liếc hắn một cái, lão tam liền cảm thấy phảng phất như bị hàn băng quanh năm đông cứng, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện đối phương không hề nhìn hắn, mà là nhìn đao trong tay hắn.

“Một đao kia, là ngươi chém?”

Lời này không đầu không đuôi nhưng lão tam lại hiểu, hắn đang nói một vết đao trên người tiểu đệ từ Thượng Thanh Tông. Lão thất hạ độc đối phương, hắn chém đối phương một đao, hiện giờ, đều trở về trên người bọn hắn.

Âm thanh cuối cùng hắn nghe được trên thế gian là một câu nói lạnh như băng, thứ được chứng kiến cuối cùng là một đạo hàn quang trước mắt, sau đó thì mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trở về

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Ở chốn rừng núi tựa như không có ngày tháng, rốt cuộc cuộc sống trong hoàng cung vẫn là nhàn nhã hơn.

Chữ Thanh Huy chủ động thỉnh cầu với Hoàng hậu, xin cho thời gian học với cô cô giáo vụ mỗi ngày tăng thêm hai canh giờ, tuy vậy thời gian nhàn rỗi của nàng vẫn còn rất nhiều.

Lâm Chi Lan thường xuyên vào cung bồi nàng. Ngày đại hôn của hai người, một người là vào đầu tháng tám, người còn lại là mười lăm tháng chín.

Tuy Chữ Thanh Huy đính hôn muộn nhưng lại thành thân khá sớm. Chuyện này cũng khó trách, vì qua tháng tám biểu muội của nàng mới làm lễ cài trâm.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, phía trước cung điện có hồ sen, nhìn qua là một mảnh xanh biếc dập dờn. Lúc này, giữa một biển lá xanh biếc, lác đác những đóa sen hồng tươi thắm, xen kẽ mấy tâm sen trơ trọi.

Chữ Thanh Huy đã sớm để ý đến những bông hoa sen, một lòng muốn hái xuống làm thành bánh hạt sen ướp lạnh.

Tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh bị nàng sai sử, chạng vạng mỗi ngày đều phải chèo chiếc thuyền nhỏ ra giữa hồ sen xem xét một lần, đáng tiếc mấy cái tâm sen kia mãi vẫn chưa chịu lớn, hạt đã nhỏ lại xẹp, vừa nhìn đã biết bên trong hạt sen không có nhiều thịt.

Lâm Chi Lan nhìn ra nàng thật cố chấp với mấy tâm sen đó, nhịn không được nói: “Nếu biểu tỷ thích thì ngày mai muội mang một ít từ ngoài cung vào cho tỷ.”

Chữ Thanh Huy lắc đầu, ngón tay trắng nõn chỉ ra hồ sen bên ngoài, dường như nàng đang giận dỗi: “Không được, tỷ không thể không ăn mấy cái tâm sen kia.”

Nàng lại cầm lấy cái khăn tay đã thấm một nửa lên đùa nghịch vài cái, trong miệng lầm bầm: “Hiện tại ăn không được thì tỷ sẽ thấm chúng, sớm muộn gì chúng cũng vào bụng tỷ.”

Từ khi thấm cái túi tiền cho Diêm Mặc, nàng tựa hồ đã cảm thấy thú vị với việc thấm thừa hơn. Đúng lúc mấy hôm nay Lâm Chi Lan tới bởi nàng, thỉnh thoảng cũng mang chỉ thấm tới, nếu hai người rảnh rồi không có việc gì liền cùng nhau nghiền cứu châm pháp.

Chữ Thanh Huy cảm thấy mình được lợi rất nhiều, quyết định thấm cho mẫu hậu một cái khăn tay, trong lòng mong đợi mẫu hậu sẽ nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Đang nói, bỗng dừng bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, Lâm Chi Lan giương mắt nhìn qua, trên hành lang chín khúc đối diện hồ sen có hai tiểu nội thị cầm theo hộp điểm tâm thật lớn, một đường chạy chậm đến đây, nàng thấy hai người kia lạ mặt nên nghi hoặc: “Biểu tỷ, hai vị tiểu công công kia là người trong cung nào vậy?”

Chữ Thanh Huy ngẩng đầu liếc mắt một cái liền vui vẻ, vội vàng nói: “Tô Tô, mau gọi người đến giúp bọn họ, là Thái Từ ca ca đưa điểm tâm tới cho chúng ta.”

Có lẽ huynh muội hai người tâm linh tương thông, mới vừa rồi nàng còn nghiêng răng nghiêng lợi với mấy cái tâm sen gây trơ xương kia, hiện tại Thái Từ điện hạ đã kêu người tặng bánh hạt sen sữa bò ướp lạnh tới.

Gương sen vừa mới hái từ hồ lên, trên mặt còn đọng vài giọt sương long lanh, tách lấy từng hạt sen trắng tinh như tuyết, bỏ tim sen đi, rồi đem luộc trong nước đường phèn đến khi mềm, sau đó nghiền nhuyễn, trộn thêm sữa bò và bột nếp vào rồi đem hấp lần nữa. Kế tiếp là đào một cái hố giữa khối băng rồi bỏ hỗn hợp vừa hấp chín vào, đặt nó vào hầm đông lạnh chứa đầy băng suốt một đêm. Sau khi lấy ra thì cắt thành từng khối nhỏ vừa ăn, rải thêm ít bột lá bạc hà lên mặt, trong hộp đựng thức ăn còn phủ thêm một lớp băng dưới đáy, tiểu nội thị một đường vội vàng chạy chậm đưa đến đây, lúc tới tay Chữ Thanh Huy, lớp băng trong hộp thức ăn còn chưa tan hết.

Chữ Thanh Huy cầm cái muỗng bạc nhỏ múc một khối bánh hạt sen cho vào trong miệng, dùng nhiệt độ của đầu lưỡi để hòa tan chúng, vừa lạnh băng vừa ngọt, khiến nàng thỏa mãn đến mức nheo cả hai mắt.

Lâm Chi Lan nếm một miếng, thầm khen ngón tay nghề của ngự trù, quả thực những đầu bếp ngoài cung không thể so được, nàng cười nói: “Biểu ca thật tốt với biểu tỷ.”

“Đúng vậy!” Chữ Thanh Huy gạt đầu thật mạnh, lại cắn một miếng bánh hạt sen. Nàng tự ngẫm lại, phát hiện dạo gần đây mình rất ít khi quan tâm đến Thái từ ca ca, nên nàng không khỏi hổ thẹn.

Hiện giờ nàng còn ở trong cung, chờ sau khi xuất giá thì cơ hội gặp mặt ca ca không phải càng ít hơn sao? Nghĩ đến đây, trong lòng có chút buồn bã.

“Biểu tỷ đang nghĩ gì vậy?” Lâm Chi Lan thấy nàng dừng động tác lại nên hỏi.

Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng lắc đầu, thờ dãi.

Mấy ngày nay, đa số tâm tư của nàng đều đặt lên người Diêm Mặc, cho dù lúc này người không ở đây nhưng nàng cũng một lòng suy nghĩ khi nào thì chàng có thể trở về.

Hiện tại mới ý thức được, chờ sau khi nàng gả cho tiên sinh rồi, sẽ không còn được ở cùng với cha mẹ huynh đệ – những người đã ngày ngày làm bạn với nàng trong suốt mười mấy năm qua. Tuy nói vẫn là ở trong kinh thành, phủ công chúa cách hoàng cung cũng không xa, nhưng vẫn không giống như khi còn ở trong hoàng cung nữa.

Bỗng nhiên nàng cảm nhận được tâm trạng chờ mong trước đó, giờ đã thay thế thành nỗi phiền muộn.

Lâm Chi Lan không biết vì sao vô cớ tâm trạng của biểu tỷ lại chùng xuống như vậy, đành phải khuyên nhủ: “Biểu tỷ có chuyện gì phiền lòng, hay là nói cho muội nghe một chút.”

Chữ Thanh Huy vẫn cứ lắc đầu, nàng biết biểu muội cũng đang phiền não về chuyện này, ngày hôm qua còn thấy muội ấy lên thờ dãi, nếu nói ra không biết chừng còn kéo tâm trạng muội ấy xuống theo.

Ban đêm, Chữ Thanh Huy một mình nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn những pho tượng lớn nhỏ trên giá.

Lúc đầu thì nghĩ không biết tiên sinh đã đuổi đến chỗ những người kia chưa, có bị thương không? Lúc sau lại nghĩ, hơn một tháng nữa nàng phải gả chồng, sau này khi vào cung sẽ không giống đi về nhà như trước đây, mà nàng muốn gặp phụ hoàng mẫu hậu đều phải sai người truyền báo mới được.

Suy nghĩ vơ vẩn một hồi, đến khi trăng lên cao mới mơ màng buồn ngủ, ý thức đang mờ lung, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa sổ có một tiếng vang nhỏ.

Chữ Thanh Huy lập tức mở mắt ra, hai mươi ngày qua, đến ban đêm là nàng đều chờ động tĩnh ngoài cửa sổ, hiện tại chờ được rồi, nhưng nàng có chút không chắc chắn. Có phải cũng giống như lúc trước... chỉ là nhánh cây rơi xuống mà thôi? Hoặc là lũ chim chóc bay đêm, còn có khả năng là con dơi đang ngủ dưới mái hiên.

Nàng không dám ôm quá nhiều kỳ vọng, thậm chí còn hoài nghi có phải là ảo giác của mình hay không, tuy nghĩ vậy nhưng nàng vẫn xốc chăn lên, khoác áo ngoài rồi xuống giường. Thật cẩn thận mở cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài, bóng đêm yên tĩnh, trăng lạnh như nước, trong đình viện ngoại trừ ánh trăng mờ ảo thì không còn gì nữa.

Trong lòng nàng có chút mất mát, đang chuẩn bị đóng cửa sổ thì đột nhiên phát hiện, phía xa xa trên mái nhà có thân ảnh màu đen, bay nhanh như tên bắn đến đây.

Tìm đập thỉnh thoảng, máu trong thân thể như lưu chuyển nhanh hơn, trên cánh tay còn nổi cả da gà, trong lòng nàng kích động nhưng lại không dám tin, cho nên chỉ có thể ngơ ngác đứng bên cửa sổ nhìn thân ảnh màu đen kia càng tới gần mình, đến khi lặng yên không một tiếng động dừng ở trước cửa sổ của nàng, nàng cũng nói không nên lời.

Diêm Mặc thờ dỗi, hơi thở thô nặng hơn so với mọi ngày.

Ngày đó rồi kinh, hẳn một đường truy kích hai người kia. Chỉ là khởi hành chậm một ngày, mà đối phương lại xảo trá nên mười ngày qua vẫn luôn một lòng đuổi theo bọn

chúng, tiêu diệt chúng trên thuyền hoa [*].

[*] Thuyền được trang trí lộng lẫy đón du khách.

Rồi sau đó chạy như bay hồi kinh suốt ba bốn ngày, đến khi tới được son trang tránh nóng này đã là nửa đêm, hần nhìn ánh trăng trên trời, trong lòng thầm nghĩ chi tới trước cửa sổ của nàng xem một chút là được rồi. Lại không ngờ còn chưa tới gần thì xa xa đã thấy có bóng người mảnh khảnh đứng trước cửa sổ. Hần lập tức bay nhanh đến chỗ nàng.

Bọn họ một người ở bên trong, một người bên ngoài, tựa hồ đều có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương. Hai người cứ bất động đứng đó, không ai nói lời nào.

Một trận gió đêm thổi qua, Chử Thanh Huy đột ngột hắt xì một cái.

Diêm Mặc khẽ nhú mào, tiến lên một bước, muốn vây kín áo ngoài lại cho nàng.

Chử Thanh Huy lại vươn tay ra: “Ôm ta đi ra ngoài.”

“Mặc quần áo cho kỹ vào, kẻo bị cảm lạnh.”

Chử Thanh Huy cố chấp nói: “Ôm ta đi ra ngoài.”

Diêm Mặc hết cách, đành phải ôm từ trong cửa sổ ra ngoài.

Chân mới vừa chạm đất, hần đã duỗi tay sửa sang lại áo ngoài cho nàng.

Chử Thanh Huy đứng bất động, để mặc hần khoác lại áo cho mình, ánh mắt nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới. Đợi đến khi Diêm Mặc muốn rút tay về, nàng vội giữ tay hần lại.

Diêm Mặc cũng để nàng nắm tay mình, chờ khi cảm giác được tay nàng có chút lạnh mới trở tay khóa chặt hai bàn tay nàng trong tay hần: “Sao lại đứng trước cửa sổ để bị cảm vậy?”

Vốn dĩ Chử Thanh Huy đang có chút xúc động, trong lòng ấm áp không thôi, cái ôm này của Diêm Mặc hơi cộm mới khiến nàng sực tỉnh, nhưng không trả lời vấn đề của hần, ngược lại hỏi: “Chàng có bị thương không?”

“Không có.” Diêm Mặc lắc đầu.

“Có tự chăm sóc tốt cho bản thân không?”

Diêm Mặc gật đầu: “Có.”

Chử Thanh Huy lập tức phản bác: “Không có, chàng gầy hơn rồi.”

“Không gầy.” Diêm Mặc trầm mặc trong chớp mắt, mới nói.

“Gầy mà, thịt trên má so với trước kia đã ít hơn, râu trên cằm còn dài hơn, vừa rồi khi ôm ta ra ngoài, ngực cũng cộm hơn trước, hơn nữa khớp xương trên bàn tay càng thêm rõ ràng, không rắn chắc được như trước!” Chử Thanh Huy liệt kê ra từng chứng cứ, càng nói thì miệng dẩu lên càng cao, nhìn hần bằng ánh mắt lên án.

Trong lúc nhất thời Diêm Mặc cũng không biết nên nói cái gì, đành phải im lặng chống đỡ.

Trước mặt là Bánh bao nhỏ, giọng nói trong trẻo từng tiếng từng tiếng chỉ trích hần, tay chống trên chiếc eo nhỏ của mình, bộ dáng ngửa đầu nói với hần, làm hần nhớ đến khi mình bị sư phụ răn dạy năm mười mấy tuổi. Lúc trước hần cũng giống như hiện tại, một câu cũng không dám phản bác.

Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi thì sư phụ đã ít khi giáo huấn hần, hiện giờ thấy Bánh bao nhỏ thiếu điều muốn chống eo chỉ vào mũi hần dạy bảo, cảm giác này, thực sự có chút vi diệu.

Chử Thanh Huy từng cái từng cái chỉ ra, cuối cùng còn “hừ” một tiếng, ngược cầm: “Chàng còn gì để nói không?”

Diêm Mặc đành phải lắc đầu.

Chử Thanh Huy lầm bầm: “Còn gât ta nói tự chăm sóc bản thân rất tốt, cũng may hiện tại đã trở lại, cũng không thể lừa gât người ta như vậy. Bắt đầu từ ngày mai, một bữa cơm tiên sinh phải ăn ba chén. Chờ một chút, trước đó một lần chàng ăn mấy chén cơm?”

“..... Ba chén.”

“..... Vậy từ ngày mai chàng phải ăn bốn chén! Phải ăn đến khi có thịt lại như lúc trước, chàng có nghe thấy không?”

Diêm Mặc yên lặng gật đầu. Trong lòng lại nghĩ, những phần thịt đó là bởi vì sư đệ mới rớt, hiện tại Bánh bao nhỏ bắt hần một hai phải dán lên lại, xem ra, cũng nên thêm cơm cho sư đệ mới phải.

Lúc này Chử Thanh Huy mới vừa lòng, rút tay từ trong tay hần ra, bẻ đầu ngón tay đếm: “Hon nữa. Từ lúc tiên sinh đi đến giờ đã được hai mươi ngày, chàng có nhớ ta hay không?”

“Có.”

Chử Thanh Huy cong khoe miệng lên, dựa đầu vào trước ngực hần cọ cọ hai cái, nhỏ giọng nói: “Ta cũng nhớ chàng, vừa rồi còn đang suy nghĩ đây. Ta nghe được ngoài cửa sổ có tiếng động nên tưởng tiên sinh tới, chạy ra nhìn nhưng không thấy được bóng người, chàng không biết ta có bao nhiêu mất mát.”

Diêm Mặc vuốt khuôn mặt nàng: “Là ta không tốt.”

Chữ Thanh Huy che miệng ngáp một cái: “Không liên quan đến chàng, mà kẻ ức hiếp ta chính là đám chim nhỏ trong viện này đó, chúng nó ở trên cây dựng cái sào, buổi sáng mỗi ngày riu rít đánh thức ta, buổi tối lại bay tới bay lui, rất nhiều lần ta đều lầm tưởng là chàng tới tìm ta, ta hưng phấn chạy tới mở cửa sổ xem, kết quả đều bị lừa, chắc chắn lũ chim chóc đó rất đáng ghét.”

“Nàng trở về ngủ đi.” Diêm Mặc thấp giọng nói.

“À, ta cũng có hơi buồn ngủ..... Chàng phải đi rồi sao?”

“Chờ nàng ngủ rồi ta đi, đêm mai sẽ lại đến.”

“Được.” Chữ Thanh Huy vươn tay ngoéo đầu ngón út với hân một cái: “Chàng cũng phải nghỉ ngơi thật tốt nhé.”

Diêm Mặc gật đầu, ôm nàng thả lại vào trong cửa sổ.

Chữ Thanh Huy cũng không đóng cửa sổ, nằm trở lại trên giường, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, từ từ ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh lại, bất ngờ không nghe được tiếng chim hót nữa, nàng đang cảm thấy kỳ quái thì thấy Tia Tô ngạc nhiên nói: “Công chúa, sao không thấy tổ chim trên cây đâu nữa? Rõ ràng tối hôm qua còn ở đây mà.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Phu nhân

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Liên tiếp mấy ngày sau đó, quả thật Diêm Mặc vẫn tới thăm nàng, Chữ Thanh Huy liền cảm thấy đau lòng. Ban ngày hắn ở trong cung làm việc, buổi tối lại chạy như bay hơn trăm dặm không có thời gian nghỉ ngơi, nàng có khuyên hắn đừng nên tới, chờ tới ngày hưu mộc hắn tới cũng được.

Tháng bảy, vị võ tướng trấn giữ biên cương hồi kinh báo cáo công tác, có vài vị gia quyến cũng theo về kinh, các nữ quyến vào cung gặp Hoàng Hậu để thỉnh an, trong cung lại náo nhiệt một trận.

Trong đó có một vị là phu nhân của Tần tướng quân, nghe nói năm đó trước khi xuất giá có quen biết với Hoàng Hậu, luận bối phận lại là biểu muội của Hoàng Đế. Lần này bà cũng dẫn theo nữ nhi vào cung, là Tần tiểu thư, là biểu muội của Chữ Thanh Huy.

Nàng từng nghe Hoàng Hậu nói thân thể Tần phu nhân gầy yếu, chịu không nổi đường dài bốn ba nên mấy năm nay vẫn chưa từng hồi kinh. Còn vị Tần tiểu thư vì chăm sóc mẫu thân của mình, từ nhỏ tới giờ chỉ ở biên cương, có lẽ hiện giờ đã muốn suy xét đến chuyện chung thân đại sự nên mới theo gia đình trở về.

Trước khi gặp Tần tiểu thư, trong lòng Chữ Thanh Huy nghĩ tới bộ dáng của biểu muội hắn là hồ nữ dũng mãnh, không ngờ tới khi gặp mặt mới phát hiện nàng là người có tính cách trầm ổn, nhưng hành động lại rất tinh tế chu toàn.

Chữ Thanh Huy ngồi cạnh Hoàng Hậu, tò mò đánh giá Tần tiểu thư và Tần phu nhân, thầm nghĩ, cũng may là diện mạo của vị cô nương này giống Tần phu nhân, nếu như giống Tần tướng quân, vị này không những có tiếng là dũng mãnh cường tráng, nghe nói còn bởi vậy mà có danh xưng “Gấu chột”. Nếu không nói ra thì chắc chắn mọi người không nghĩ người có ngoại hình tục tũn như Tần tướng quân lại có một vị phu nhân bé nhỏ xinh đẹp, hai người đứng ở một chỗ, hình tượng có thể nói là khác nhau như trời với đất.

Tần phu nhân cùng Hoàng Hậu nói chuyện, thỉnh thoảng nhắc tới Thái Hoàng Thái Hậu đã hoăng thế, còn rơi lệ mấy lần.

Hốc mắt Hoàng Hậu đỏ lên, hai người ngồi cùng một chỗ đàm luận chuyện xưa, tựa hồ như quay trở lại mười mấy năm trước. Hoàng Hậu đảo mắt thấy Tần tiểu thư đang thẳng lưng, ngồi ngay ngắn ở trên ghế thêu, bộ dáng rừ rừ không nói một lời, tựa hồ không bị tác động bởi những mọi thứ xung quanh, chẳng qua, ngẫu nhiên thấy lông mi của tiểu cô nương chớp chớp, mang vài phần lo lắng nhìn về phía Tần phu nhân, là một hảo hời từ hiếu thuận hiếu chuyện, thấy vậy bà không khỏi yêu thích thêm vài phần. Hoàng Hậu cũng không thể để Tần phu nhân tiếp tục khóc như vậy nữa, miễn cho khóc nhiều mà hại thân, nên bà liền nói: “Còn không biết khuê danh của tiểu cô nương gọi là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Tần phu nhân vội lau nước mắt: “Nàng tên là Hàm Quân, năm nay mười bốn, Hàm Quân, mau hành lễ với nương nương.”

Mới vừa rồi đi vào đã hành lễ một lần, Hoàng Hậu liền cười xua tay: “Không cần đa lễ, ta thấy dung mạo của đứa nhỏ này giống hệt muội, tính tình lại trầm tĩnh ôn hòa, ngày sau nhất định được rất nhiều người yêu thích.”

“Nương nương đã đề cao Hàm Quân rồi, từ nhỏ nàng đã ở bên ngoài, không so được với quý nữ trong kinh. Muội không cầu nữ nhi gả đến nhà cao cửa rộng, chỉ cần cả đời yên ổn là được.” Tần phu nhân cũng không phải người tham luyến phú quý, nếu không, với thân phận của bà thì lúc trước cũng sẽ không nguyện ý gả cho Tần tướng quân – một người vô cùng quê mùa.

Hoàng Hậu cười, nói: “Tỷ tỷ vừa nhìn tiểu cô nương đã thích, việc hôn nhân của Hàm Quân cũng không thiếu người quan tâm. Muội muội hàng năm không ở trong kinh nên không hiểu được hiện giờ có bao nhiêu thanh niên tài tử, không ngại thì vào cung bởi tỷ tỷ, hai chúng ta từ từ thương thảo, nếu tìm được một hôn sự tốt, tỷ tỷ sẽ kêu

bệ hạ tứ hôn, muội thấy thế nào?”

Tần phu nhân vui mừng khôn xiết, vội cùng Tần Hàm Quân quỳ xuống tạ ơn.

Tuy Hoàng Hậu có vài phần ý tứ là làm lung lạc nhân tâm, nhưng xét đến cùng vẫn là vì sự trung thành của Tần tướng quân, cũng có một phần tình nghĩa với Tần phu nhân, thấy bà kích động như thế, vội gọi người nâng dậy, lại dặn Chử Thanh Huy: “Mẫu hậu cùng với phu nhân còn có chuyện, có lẽ các con cũng không hứng thú đâu, không bằng con thay mẫu hậu bồi Tần tiểu thư đi dạo một chút, được không?”

Tất nhiên Chử Thanh Huy không có ý kiến, tươi cười nói: “Tuân chỉ.”

Tần Hàm Quân liếc mắt nhìn Tần phu nhân một cái, cũng đứng lên theo.

Tần phu nhân lời kéo tay nữ nhi dặn dò vài câu, muốn nàng tùy ý bồi công chúa cũng chớ quên quy củ trong cung, sau mới thả người rời đi.

Đại mạc Tây Bắc do cát vàng đầy trời làm cho nguồn nước cũng trở nên khan hiếm. Mà hoàng cung lại dựa núi gần sông, cách năm bước có một cái đình, mười bước một cây cầu, còn có hồ sen bạt ngàn, phong cảnh của hai nơi hoàn toàn khác nhau.

Tần Hàm Quân đi theo bên cạnh công chúa, bước tới hành lang gấp khúc, tuy trong lòng đã cố gắng khắc chế không dám nhìn xung quanh, nhưng thấy cảnh đẹp phía trước, đôi mắt không nhịn được mà mở lớn, chờ nhìn thấy một con chim bói cá đứng ở đầu dòng sông nhanh như mũi tên ngậm lấy cá nhỏ dưới dòng nước, nàng càng ngạc nhiên tới nỗi há to miệng.

Chử Thanh Huy âm thầm nhìn biểu muội, vốn dĩ còn tưởng rằng nàng ấy là người lạnh lùng khó ở chung, hiện giờ thấy biểu muội như vậy, lập tức cảm thấy có vài phần thân thiết, nàng cũng không phải người kiêu ngạo, liền cười nói: “Bên ngoài nóng nực, theo biểu tỷ vào đình ngồi đi, chỗ đó cũng có thể nhìn thấy hồ sen.”

Tần Hàm Quân vội cúi đầu hành lễ: “Vâng.”

Vòng qua một đoạn hành lang dài, nhìn thấy trước đình có vài tên thị vệ vây quanh hai người đang đi tới, là Thái Tử và Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử xa xa thấy Chử Thanh Huy, liền nhảy nhót tung tăng chạy tới: “A tỷ!”

Chử Thanh Huy lau mồ hôi cho đệ đệ: “Đệ và ca ca muốn tới Tê Phương Cung à?”

Chử Tuân liên tục gật đầu, lại nhìn về phía Tần Hàm Quân vừa mới hành lễ, hiếu kỳ hỏi: “Vị tỷ tỷ này là ai?”

“Là đại tiểu thư phủ Trần Tây tướng quân, luận bối phận, cũng là biểu tỷ của đệ.” Chử Thanh Huy giới thiệu.

“Ồ?” Chử Tuân tò mò mà vòng quanh Tần Hàm Quân: “Vị biểu tỷ này thật xinh đẹp.”

Tần Hàm Quân nghe vậy, đầu cúi càng thấp.

Thái Tử đi tới, nghe thấy lời này liền nhìn tiểu đệ một cái, Chử Tuân lập tức le lưỡi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh ca ca.

Thái Tử nhìn về phía Chử Thanh Huy, nói: “Trời nóng nực, muội mau hồi cung để tránh bị cảm nắng.”

Chử Tuân sợ huynh trưởng, nhưng Chử Thanh Huy lại không sợ chút nào, lập tức cười tủm tỉm nói: “Bánh hạt sen ngày hôm trước ca ca còn hay không? Nếu còn thì đem đến cho muội một ít, chỗ muội muội đang có khách.”

“Không thiếu phần của muội” Thái Tử lắc đầu, lại thúc giục nói: “Đi thôi.”

Chử Thanh Huy và Tần Hàm Quân liền cùng nhau nói về bánh hạt sen, cảm tình giữa hai vị cô nương cứ thế tăng dần.

Nàng phát hiện Tần Hàm Quân nhìn thì lạnh lùng nhưng thật ra chỉ là hơi ít nói, lại tuân thủ lễ nghi đúng mực nên mới có chút xa cách, một khi tiếp xúc sẽ biết nàng cũng là một người nhiệt tình.

Từ nhỏ nàng đã không có nhiều bằng hữu, lại không có tỷ muội ruột thịt, thân thiết nhất cũng chỉ có Lâm Chi Lan, hiện giờ lại có thêm người thích hợp nên trong lòng có vài phần chờ mong, không nỡ đẽ người ta đi, còn muốn Hàm Quân thường xuyên vào cung trò chuyện với mình.

Võ tướng hồi kinh, hành cung liền tổ chức thịnh yến —— đại hội võ thuật.

Trước một ngày, Diêm Mặc được Hoàng Đế hạ chỉ, từ trong cung mang theo một đám thị vệ tới hành cung, để cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Buổi tối, Diêm Mặc bố trí xong võ trường, đang chuẩn bị về doanh trại nghỉ ngơi, chợt ngẩng đầu nhìn cung điện phía xa đèn đuốc sáng trưng, trong lòng nôn nao, đảo mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Hắn đã đến hành cung mấy lần, nếu chỉ là thoáng qua thì không ai biết được, nhưng một khi ở lại lâu dài, sẽ bị ám vệ phát hiện.

Đế Hậu cũng nhanh chóng biết chuyện, lúc đầu Hoàng Đế còn buồn bực, sau lại biết được Diêm Mặc có chừng mực, mỗi lần chỉ là đứng ở ngoài phòng, chưa từng vượt qua giới hạn một bước, lại có Hoàng Hậu ở một bên khuyên giải nên hắn mới xoa xoa chớp mắt, làm như không biết.

Lần này đến sớm hơn trước kia một chút, Chử Thanh Huy vừa mới tắm gội xong, để lộ một đôi chân trần, quần áo đơn bạc ngồi ở mép giường, cung nhân đang lau khô tóc cho nàng.

Cặp chân nàng trắng nõn tinh xảo tựa như được điêu khắc từ băng tuyết, vô cùng đáng yêu, mười đầu ngón chân mượt mà tinh xảo, móng cháp ửng hồng. Diêm Mặc từ cửa sổ nhìn thoáng qua, lại vội vàng dời mắt đi, đứng tại chỗ hít sâu một hơi, rồi mới nhảy lên nóc nhà lẳng lặng chờ.

Trong nội điện, kẻ hầu người hạ người lục tục lui ra, Chử Thanh Huy đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, liền nghe được động tĩnh bên ngoài.

Từ khi tổ chim bị chuyển đi nàng cảm thấy thanh tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không nhảm lẫn như trước kia, nàng vừa nghe đã biết là Diêm Mặc tới.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, tại sao hắn lại đến vào hôm nay, nhưng Chử Thanh Huy vẫn vui mừng chạy tới mở cửa sổ: “Chàng tới rồi.”

Diêm Mặc nhìn nàng mặc xiêm y đơn bạc mỏng manh, giữa mày hơi nhíu lại, Chử Thanh Huy không đợi hắn nói chuyện đã vội nói: “Biết rồi biết rồi, ta sẽ đi khoác thêm áo ngoài, vừa rồi chạy ra đây nhất thời quên mất mà thôi.”

Rất nhanh nàng đã trở lại, trong miệng lẩm bẩm: “Chàng mỗi lần vừa thấy ta liền nhíu mày, mở miệng ra là dạy bảo, có phải đã xem ta trở thành học sinh của chàng rồi không?”

Kỳ thật cũng không phải như thế, Diêm Mặc chỉ là thấy nàng thi trên mặt mới có chút biểu cảm, vì vậy trong miệng cũng nói nhiều thêm mấy câu, nếu thật sự là đối mặt với đám học sinh, chỉ sợ cả ngày hắn không nói câu nào, mày cũng không thèm nhíu nữa là.

Nghe thấy Chử Thanh Huy nói thầm, hắn nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Không phải học sinh.”

Chử Thanh Huy liếc hắn một cái, trong mắt hàm chứa vài phần cáu kỉnh: “Bộ đáng chàng nhíu mày so với cô cô giáo vụ còn nghiêm túc hơn, mỗi lần cô cô nhíu mày, ta liền biết cô cô lại muốn phạt ta. Chàng không coi ta là học sinh, vậy nhíu mày làm gì? Hừ, chàng phải đồng ý với ta, aau này không thể dạy bảo ta, cũng không thể đánh tay của ta, chớ có quên đó.”

“Không quên, về sau nàng dạy bảo, ta nghe theo nàng.” Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy hơi sùng sốt, giường mắt thấy bộ dáng Diêm Mặc nghiêm trang như vậy, nàng không khỏi vui vẻ, khuỷu tay chống cằm dựa vào bệ cửa sổ, cười nói: “Ta dạy bảo chàng, vậy không phải ta đã thành tiên sinh rồi ư?”

“Là phu nhân.” (ý ông là: là phu nhân của tiên sinh.:)))

Lời này hắn nói không lớn, lại rành mạch lọt vào tai Chử Thanh Huy, ý cười trên mặt nàng lập tức cứng đờ, còn không đợi phản ứng lại thì lỗ tai đã đỏ ửng, nửa ngày sau mới nói không thành một câu.

Diêm Mặc chỉ là nhìn nàng.

Chử Thanh Huy xấu hổ buồn bực, dậm chân một cái, nói: “Ai là phu nhân của chàng, đừng có gọi bậy.”

Diêm Mặc thể nhưng cũng gật đầu: “Sắp rồi, còn có hai mươi chín ngày.”

Hắn chưa nói rõ ràng, Chử Thanh Huy lại hiểu được, hai mươi chín ngày sau đúng là ngày hai người thành thân. Nghe ý tứ hắn nói, tựa hồ hiện tại không thể kêu phu nhân, chờ thành thân xong là có thể quang minh chính đại gọi nương tử.

Mặt nàng nóng bừng, mạnh miệng nói: “Chàng kêu kẻ chàng, đáp ứng hay không chính là chuyện của ta.”

“Được, thành thân xong sẽ mặc cho phu nhân định đoạt.” Diêm Mặc nghe lời.

Chử Thanh Huy trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hắn, quả đã quên, người này vốn dĩ thích nói những lời trêu chọc nàng mà.

Nàng dùng sức cắn môi, lại không thể phản bác được, đành phải duỗi tay ra trước ngực hắn đẩy một phen, bắt đầu giờ tính trẻ con, nói: “Chàng đi nhanh đi, ta không thêm nói chuyện với chàng nữa.”

“Nàng nghỉ ngơi sớm đi.” Diêm Mặc đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như những lần trước, đứng ngoài cửa sổ nhìn nàng ngủ say rồi mới đi.

Chử Thanh Huy đóng cửa sổ, ở trong phòng xoa xoa khuôn mặt mình. Qua một hồi lâu, mới làm bộ lơ đãng mở một cánh cửa sổ ra để người bên ngoài có thể nhìn thấy mình, lúc này nàng mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đau mắt

Edit: Chuối

Beta: Quanh

Khi đại hội võ thuật diễn ra, các nữ quyền đều không tham dự, Hoàng Đế mở tiệc khoản đãi quan lại thì lúc ấy Hoàng Hậu mở tiệc chiêu đãi chư vị phu nhân tiểu thư ở trong cung.

Chữ Thanh Huy ngồi trong chốc lát rồi lặng lẽ rời đi, nàng hồi cung thay một thân nam trang, mang theo hai tiểu nội thị đi đến võ trường.

Trước kia năm nào nàng cũng đều ngoan ngoãn ngây ngốc trong cung Hoàng Hậu đến tận khi luận võ kết thúc. Năm nay là năm cuối khi trước khi xuất giá nàng còn ở trong cung, nghĩ rằng mười mấy năm nàng cũng chưa từng chính mắt xem qua đại hội võ thuật, chò đến khi xuất giá thì lại càng không có cơ hội, nếu như vậy thì thật tiếc nuối, vì vậy nàng chạy tới cầu Hoàng Hậu đồng ý cho nàng đến đó xem một lần.

Thật ra không cho phép nữ quyến tham dự cũng không phải có cấm kỵ gì to lớn, chẳng qua luận võ là để biểu hiện ra bản lĩnh thật của chư vị tướng sĩ, đương nhiên muốn đánh đao thật kiếm thật, khó tránh khỏi sẽ ra tay nặng nhẹ, dẫn đến tình trạng thương tích máu thịt.

Trước kia từng có nữ quyến chứng kiến cảnh đánh nhau đã man tàn bạo mà bị dọa tới mức ngất xỉu, những người còn lại ai ai cũng sắc mặt tái nhợt, đứng ngồi không yên, thập phần dầy vò, sau đó thì đơn giản là không yêu cầu các nàng ở lại nữa.

(Beta: Trong khi đó tui xem WWE còn cười haha...)

Chữ Thanh Huy mặc một thân nam trang, người trong cung nhìn đã quen cảnh này, ai cũng ngẫm hiểu.

Vòng qua tòa nhà thủy tạ [1] thì gặp một thiếu niên thị vệ, thấy bọn họ, xoay người liền đi.

[1]: nơi nghỉ ngơi được xây trên mặt nước.

Lúc đầu Chữ Thanh Huy cũng không để ý, nhìn thấy hấn có hành động kỳ quái, không khỏi nhìn kĩ hơn một chút.

“Đứng lại!” Tiểu nội thị bên cạnh trông thấy người khả nghi, lập tức lên tiếng.

Thị vệ kia theo bản năng dừng lại, ngay sau đó lại đi nhanh hơn nữa, chuẩn bị chạy đi.

Chữ Thanh Huy híp mắt nhìn hấn trong chốc lát, rốt cuộc nàng nhận ra đó là ai: “Sur đệ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn bộ thân hình của thiếu niên kia đứng thẳng bất động tại chỗ, hơn nửa ngày mới quay sang đối mặt với nàng, lộ ra khuôn mặt non nớt trẻ tuổi, lắp bắp nói: “Tàu, tàu từ.”

Hóa ra là Phùng Trọng Thanh.

Chữ Thanh Huy không đi để ý hấn còn đang rối rắm nên xưng hô như nào, tiến lên phía trước, ngạc nhiên nói: “Sao sur đệ lại ở chỗ này? Còn cái trang như vậy nữa.”

Phùng Trọng Thanh gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười: “Đệ nghe nói có người đánh nhau nên mượn một bộ quần áo lại đây xem náo nhiệt, kết quả không thấy chỗ đó ở đâu.”

Chữ Thanh Huy vừa nghe liền cười, đại hội võ thuật uy vũ trang nghiêm, vậy mà trong mắt hấn lại thành ra đánh nhau, chỉ sợ bộ quần áo này của hấn cũng không phải là đơn giản mượn như vậy. (Chuối: Ủi anh cướp à anh?^^)

“Diêm Mặc có biết đệ đến đây không?”

“..... Không biết, tàu từ làm ơn đừng nói với sư huynh, nếu không sư huynh lại giáo huấn đệ.” Phùng Trọng Thanh nhanh chóng chấp tay cầu khẩn.

Lúc trước hấn bị người ta gây thương tích, xác thật là có chút hoảng sợ nên ở trong phủ tướng quân tĩnh dưỡng vài hôm. Không lâu sau đó thói cũ bộc phát, hấn lại muốn ra bên ngoài chơi, bị Diêm Mặc trấn áp ép phải thành thật luyện võ mấy ngày, bị tra tấn đến kêu trời kêu đất.

Hai ngày trước Diêm Mặc mang đội thị vệ tới hành cung, hấn bèn gấp gáp ra khỏi phủ, lúc đang dạo phố thì nghe nói có võ tướng hồi kinh, người dân nhốn nháo tới xem, hấn cũng đi theo xem náo nhiệt.

Chữ Thanh Huy thấy hấn vừa nhắc tới Diêm Mặc thì lập tức có bộ dáng chuột thấy mèo, càng thêm buồn cười: “Được rồi, tàu từ sẽ không nói với sư huynh của đệ. Nghe nói đệ mới bị thương, bây giờ hoàn toàn khỏe rồi sao?”

Phùng Trọng Thanh liên tục gật đầu: “Đều tốt.”

“Về sau để ý chút, đề phòng những người xấu đó. Đi thôi, tàu từ cũng đang định đi xem náo nhiệt đây, chúng ta cùng nhau đi.”

“Đa tạ tàu từ!” Phùng Trọng Thanh vui vẻ nhún mảy.

Đi một lúc thì đến ngoại đình, tuy chưa thấy võ trường nhưng đã có thể nghe được tiếng reo hò, mấy người đều cất bước nhanh hơn.

“Là ai?” Hai gã thị vệ tuần tra đi tới phía trước, ngăn bọn họ lại.

Chữ Thanh Huy giả trang, cung nhân ở hậu cung đều biết, ở ngoại đình số lượng thị vệ đông đảo, lại thường xuyên thay phiên công việc nên khó tránh khỏi có người chưa thấy qua.

Nàng nhìn hai gã thị vệ trước mắt, thấy có một người quen mắt, vui vẻ nói: “Là ta.”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, vừa nghe liền biết không phải nam tử, Trương Chí Châu định thần nhìn thoáng qua, vội cúi đầu, cung kính nói: “Tham kiến công chúa.”

Chữ Thanh Huy xua xua tay: “Không cần đa lễ, các người vất vả rồi, ta đến võ trường xem thể nào.”

“Cung tiền công chúa.” Hai người cùng kêu lên.

Đội người đi xa, hai người mới dám ngẩng đầu lên, một thị vệ dùng khuỷu tay huých Trương Chí Châu: “Người vừa rồi đi theo công chúa, huynh có biết là ai không? Sao lại mặc quần áo giống huynh đệ chúng ta?”

“Lạ mắt, không phải người trong cung.” Trương Chí Châu nói.

“Nói như vậy, là trà trộn vào đây? Có thể đi theo bên người công chúa, không biết là có thân phận gì.”

Trương Chí Châu nghe vậy, ngoài miệng trả lời ứng phó, trong lòng lại suy nghĩ, vừa rồi thiếu niên kia nhìn rất thân cận với công chúa, nhưng khi hắn đếm kỹ các thế gia công tử kinh thành thì không ai giống thiếu niên đó, vừa không phải là nội thị, lại không có thân phận xác thực, vậy mà có thể theo sát ở công chúa, chẳng lẽ..... Là tiểu bạch kiểm xinh đẹp đào góc tường Diêm Phó thống lĩnh?!

Như vậy không thể được, tất cả mọi người đều biết Phò mã tương lai là Phó thống lĩnh cấm vệ quân của bọn họ, sao có thể bị người khác cầm sừng? Hắn lập tức đi nói tin này cho Phó thống lĩnh mới được!

Nói không chừng, sau đó lão nhân gia sẽ niệm tình hắn báo tin mà cho hắn nghỉ một ngày, như vậy là hắn có thể đi gặp tiểu nương tử rồi!

Hắn càng nghĩ càng hưng phấn, cười đến không thể khép miệng, sau đó mau chóng thu liễm lại, nghiêm trang nói với đồng liêu: “Ta đi đây một lát, sẽ lập tức quay lại ngay.”

Chữ Thanh Huy bước vào võ trường, rồi bắt đầu thấy buồn rầu, hóa ra xung quanh loi đài được vây bởi ba tầng lầu, còn vây đến kín mít, căn bản nàng không nhìn thấy cái gì cả.

Tiểu nội thị xin chỉ thị: “Công chúa, có muốn gọi bọn họ tránh ra một chút không?”

Chữ Thanh Huy kiễng chân ngửa cổ lên nhìn, lắc đầu nói: “Không cần, chúng ta tới giữa chừng, dừng bởi vậy mà quấy rầy tướng quân phát huy sức mạnh trên đài.”

Phùng Trọng Thanh gãi gãi mặt, nhìn khắp xung quanh, đột nhiên thấy một tòa đài cao cách đó không xa, mắt liền sáng lên: “Tẩu tử, nếu không chúng ta đi ——”

Hắn dùng ngón tay chỉ lên đài cao, đột nhiên phía trên rơi xuống một thân ảnh màu đen quen thuộc, nửa câu sau còn chưa kịp nói lập tức nghẹn ở ngực phun không ra, nghẹn đến mức hần trọn to hai mắt.

Diêm Mặc đến gần, ánh mắt lạnh lùng liếc hắn.

Phùng Trọng Thanh lập tức rút tay về gãi cổ, vừa cười lấy lòng vừa lạng lẽ lùi về phía sau.

Chữ Thanh Huy vẫn chưa phát hiện, vẫn tiếp tục cố gắng kiễng chân lên, kết quả trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, che khuất toàn bộ tầm mắt của nàng.

Nàng bất mãn ngẩng đầu, thấy rõ người tới, kinh hi nói: “Sao hôm nay đi một đường lại toàn gặp người quen thế này.”

“Muốn xem à?” Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy gật gật đầu: “Ta nhìn vài lần là được.”

“Đi theo ta.”

Thấy hai người phải đi, Phùng Trọng Thanh vội nói: “Sur huynh, đệ cũng muốn đi ——”

Vừa nói xong, cả người sur huynh tỏa ra hơi lạnh chăm chú nhìn hắn.

Chữ Thanh Huy kéo kéo ống tay áo của Diêm Mặc: “Gọi sur đệ đi cùng chúng ta đi.”

"Không cần để ý tới hắn" Diêm Mặc thu hồi tầm mắt, đưa nàng rời đi.

“Sur đệ để ý chút nha, cẩn thận lạc đường đó.” Chữ Thanh Huy chỉ kịp nói một câu thì đã bị mang đi xa

Phùng Trọng Thanh chưa xót mà xoa xoa nước mắt, ai oán nói: “Với tẩu tử thì ôm ấp hôn hít nâng lên cao, đối đãi sur đệ thì vô tình giống như gió thu lửa lá vàng, sur phụ, Đại sur huynh trở nên thật tục khí.”

Cách đó không xa, Trương Chí Châu vẫn luôn chú ý sang tình huống bên này, thấy tiểu bạch kiểm bị ruồng bỏ, tay nắm thành quyền, cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi thì đột nhiên quay người lại rồi lại toát ra một ý niệm. Nếu hắn mang theo huynh đệ, giáo huấn cái tiền tiểu bạch kiểm dám mơ ước vị trí Phò mã thì sau khi Phó thống lĩnh biết, biết đâu lại cao hứng, cho hắn nghỉ hai ngày?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn nhìn tiểu bạch kiểm ủ rũ cụp đuôi, khóe miệng không có ý tốt nhếch lên.

Chữ Thanh Huy không biết phía sau có sóng ngầm, đi theo Diêm Mặc vào đài cao thì mới biết đây là một trạm canh gác. Hai người vòng ra phía sau, tránh tầm mắt của mọi người, Diêm Mặc ôm nàng, vận khởi khinh công bay lên.

Trạm canh gác lầu cao trượng hứa có thừa, ở phía trên, tầm nhìn lập tức trở trái, chẳng những có thể đem võ trường toàn bộ thu vào trong mắt, còn thấy được cách đó không xa vài toà cung điện, còn cả hồ sen bao la.

Chữ Thanh Huy hiểu kì mà đi quanh nhìn bốn phía, lại rướn người lên nhìn, cao hứng nói: “Nơi này thật tốt, đứng rồi, sao chàng biết ta tới đây? Chẳng lẽ chàng đã sớm thấy ta?”

Diêm Mặc không tỏ ý kiến, chỉ nói: “Cẩn thận té ngã.”

Chữ Thanh Huy cười hi hi nói: “Có chàng ở đây, không sợ té ngã. A, phụ hoàng ở đằng kia.”

Trên võ trường có nghi trượng của mình hoàng, Hoàng Đế ngồi bên trong, văn võ bá quan ngồi một vòng quanh lồi đài, lúc này đang có hai gã tướng sĩ mạnh mẽ giao đấu.

Chữ Thanh Huy sợ bị phụ hoàng nhìn thấy nên rút đầu xuống, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Diêm Mặc sờ sờ đầu nàng.

Chữ Thanh Huy che đầu lại nhìn hẩn, bĩu môi bất mãn nói: “Chàng đừng có lúc nào cũng sờ đầu ta, ta nghe người ta nói nếu đầu bị người ta sờ nhiều thì sẽ không cao lên được đâu.”

Diêm Mặc nhìn nhìn đỉnh đầu nàng, nhìn nhìn ngực của mình.

Chữ Thanh Huy lập tức hiểu ý hẩn, buồn bực nói: “Ta, ta năm nay mới mười lăm, vẫn còn cao lên, không tin sang năm lại so với chàng mà xem!”

“Được.” Diêm Mặc gạt đầu đồng ý, trong mắt tựa hồ hiện lên tia ý cười.

“Hừ!” Chữ Thanh Huy nhăn mũi lại, không để ý tới hẩn, quay đầu chuyên chú nhìn võ trường.

Diêm Mặc nheo đôi mắt ưng lại tuần tra một vòng, không nhận thấy bất cứ nguy hiểm gì thì mới thu hồi tầm mắt, thấy Bánh bao nhỏ vẫn còn phồng má lên, không khỏi duỗi tay sờ sờ gương mặt nàng.

Trên lồi đài đang đánh đến náo nhiệt, Chữ Thanh Huy xem đến không chớp mắt, bị hẩn sờ ngứa, duỗi tay gãi gãi, đầu cũng không quay lại: “Chàng đừng quấy rầy ta, trên kia đang rất đặc sắc.”

Diêm Mặc cũng chuyển hướng nhìn sang lồi đài, nhìn từng chiêu thức của hai người trên đài, trong lòng lập tức hóa giải chiêu, hóa giải xong rồi cũng mất hứng thú, lại nhìn về phía Chữ Thanh Huy, thấy nàng đang nhìn chuyên chú, hẩn hỏi: “Đẹp không?”

Chữ Thanh Huy liên tục gạt đầu: “Đẹp, chàng nhìn thấy vị trẻ tuổi kia không, là Lôi tiểu tướng quân đó, nghe phụ hoàng nói, phụ thân hẩn là Lôi tướng quân năm đó chính là bá vương trên lồi đài, hiện giờ xem ra, hồ phụ vô khuyến tử.” (*)

(*) Bó là hồ thì không thể sinh ra con là c-hồ, ý nói bó tài giỏi thì không thể nào con lại bất tài.

Diêm Mặc quay đầu lại lần nữa, nhìn chăm chăm Chữ Thanh Huy rồi lại nhìn thoáng qua Lôi tiểu tướng quân, thử so sánh hẩn với Phùng Trọng Thanh, kết quả thấy không phân cao thấp, lúc này mới yên tâm ném sang một bên.

Lúc này, ở trên đài đang so tài, tướng sĩ lớn tuổi một chút bị một người trẻ tuổi đánh xuống đài, giữa sân tuôn ra thanh âm reo hò.

“Oa, tiểu tướng quân thật là lợi hại.” Chữ Thanh Huy đi theo thấp giọng hoan hô vỗ tay.

Diêm Mặc nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên giơ bàn tay ra che tầm nhìn trước mắt.

“O? Chàng làm gì vậy? Ta không thấy gì cả, còn có trận tiếp theo mà.”

“Nhìn lâu đau mắt, nghỉ một lát.”

“Không cảm thấy đau mắt đâu.” Chữ Thanh Huy duỗi tay giữ chặt bàn tay tay muốn đẩy xuống, lại không thể lay động chút nào.

Diêm Mặc nói: “Xem nữa sẽ đau.”

Chữ Thanh Huy so đo với hẩn nửa ngày, làm thế nào cũng không đẩy được, đành phải phồng mắt lên từ bỏ: “Người gì kỳ quái!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44: Chờ gã

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Chữ Thanh Huy bị Diêm Mặc chắn tầm mắt nên không nhìn thấy được cảnh tượng trên lồi đài, nàng đành phải dời tầm mắt sang chỗ khác.

Nàng nhìn lướt qua khán đài, không thấy Phùng Trọng Thanh ở chỗ cũ: "Không biết sư đệ đi đâu rồi, hy vọng đệ ấy đừng đi lạc đường nữa."

Diêm Mặc không mấy để ý.

Chữ Thanh Huy nói: "Sao chàng không lo lắng chút nào vậy? Vừa rồi nên đề sự đệ đi theo mới phải."

"Chỉ thêm vương bận." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy không đáp lời. Lần trước Phùng Trọng Thanh bị người ta đánh đến thương tích đầy mình, Diêm Mặc đã ra mặt báo thù cho sự đệ. Nàng còn cho rằng dù hấn không thể hiện ra ngoài nhưng trong lòng vẫn rất thích sự đệ này, kết quả, bệnh vực người mình là một chuyện, nhưng ghét bỏ lại là một chuyện khác.

Nàng lại nghĩ tới một chuyện: "Đúng rồi, khi chúng ta thành thân, sự môn của chàng có cứ thêm người tới không?"

"Sự đệ sẽ đến, có lẽ sự phụ sẽ không tới được." Diêm Mặc nhìn nàng, có chút áy náy.

Chữ Thanh Huy gạt đầu tỏ vẻ thấu hiểu: "Vốn dĩ cũng không nên làm phiền trường bối tới thăm chúng ta, chờ một thời gian sau ta sẽ cùng chàng đi thăm lão nhân gia."

Diêm Mặc xoa bóp gương mặt nàng: "Được."

Hấn dụi tay, Chữ Thanh Huy vừa lúc nhìn thấy được lòi đài, Lôi tiểu Tướng quân bị một lão tướng có kinh nghiệm phong phú đánh rớt lòi đài, nàng nói với về tiệc nuôi: "Thật đáng tiếc, bỏ lỡ mất rồi....."

Nghĩ đến người khôi xương, nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn Diêm Mặc một cái: "Đều do chàng đó."

Diêm Mặc không hề cảm thấy áy náy, thấy lúc sau những người lên đài đều là lão tướng đã có tuổi mới không tiếp tục cản trở nàng xem

Chữ Thanh Huy vừa nhìn trên đài vừa nói chuyện với hấn: "Chờ đại hội diễn võ này kết thúc, có phải chàng sẽ phải hồi kinh?"

Diêm Mặc gạt đầu.

"Trước đó mẫu hậu có nói, phụ hoàng cũng muốn hồi kinh trước để chuẩn bị cho hôn sự của chúng ta, có thể mất đến mấy ngày. Dựa theo tập tục xưa, trước khi thành thân thì ta và chàng sẽ không thể gặp mặt được đâu." Chữ Thanh Huy quay đầu lại nhìn hấn.

"Ta đi tìm nàng." Diêm Mặc nói.

Chữ Thanh Huy vươn đầu ngón tay chọc vào lan can: "Hay là, vẫn nên không gặp đi? Ta nghe cô cô giáo vụ nói, nếu tuân thủ quy củ của lão tổ tông thì các tiền bối mới có thể phù hộ cho hôn sự của hai người lâu dài....."

Diêm Mặc trầm mặc một chút, nhìn nàng nói: "Không cần phù hộ cũng có thể lâu dài."

Chữ Thanh Huy dòi mắt, trên mặt có chút nóng, nhỏ giọng lẩm bẩm "Đương nhiên phải lâu dài."

Một lát sau, nàng mới dám nhìn thẳng vào hấn: "Nhưng vẫn nên tuân thủ theo quy củ, ngoài mặt thì nên giữ kẽ một chút để không phải mang tai mang tiếng. Huống hồ, khi đó cô cô giáo vụ sẽ luôn đi theo bên cạnh ta, chỉ sợ ta cũng không dễ dàng ra cửa được."

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ cầm tay nàng xoa bóp mấy cái.

Chữ Thanh Huy nhúc nhích đầu ngón tay, gãi vào lòng bàn tay hấn.

Hai người đều trầm mặc im lặng, đến khi người trên lòi đài thay đổi mấy lượt, lúc này Chữ Thanh Huy mới nói: "Chàng đưa ta xuống đi, ta là len lén vào đây nên phải rời khỏi trước mọi người, không thể để phụ hoàng phát hiện."

Hai gã tiểu nội thị canh giữ dưới đài, thấy Chữ Thanh Huy xuống, bọn họ vội đón lấy nàng.

Chữ Thanh Huy đẩy Diêm Mặc một cái: "Chàng đi lên đi, nếu chút nữa chàng có gặp sự đệ thì nhớ phải dẫn đệ ấy ra cung. Đường đi trong cung rất phức tạp, nếu sự đệ lạc đường, chỉ sợ sẽ bị thị vệ tưởng là người xấu mà bắt đệ ấy mất."

Diêm Mặc qua loa gạt đầu.

Chữ Thanh Huy liếc hấn một cái, đang muốn rời đi thì lại nghe hấn nói: "Chờ ta."

Nàng quay đầu lại, tầm mắt rơi vào mắt Diêm Mặc, trong lúc nhất thời có hơi sững sốt. Vẫn là tiểu nội thị cẩn thận nhắc nhở nên nàng mới hồi phục tinh thần, cuống quýt đỏ mặt rời đi, trong lòng lại suy nghĩ, hấn nói chờ ta, là chờ ta tới tìm nàng, hay là..... Chờ ta tới cưới nàng?

Yến hội trong cung của Hoàng hậu đã tan, hiện tại bà đã thay bộ xiêm y dày nặng ra, đang nhắm mắt dưỡng thần, Liễu cô cô ở một bên lật xem sổ sách của nhà kho.

"Chỉ còn hơn hai mươi ngày thôi." Bổng dung Hoàng hậu lên tiếng.

"Vâng, còn đúng hai mươi tám ngày."

"Không biết trong cung đã chuẩn bị đến đâu rồi."

"Nương nương yên tâm đi, trước khi rời kinh đã dặn dò kỹ càng, Trương cô cô là người rất tỷ mỉ, sẽ không phụ sự phó thác của người đâu. Huống hồ, mấy ngày nữa bệ hạ cũng khỏi giá hồi kinh, nếu có cái gì không ổn thì vẫn còn thời gian hoàn thiện mà."

Hoàng hậu mở mắt ra, khe khẽ thở dài: "Thật mau, chớp mắt một cái đã sắp đến ngày phải gả Noãn Noãn đi."

"Đúng vậy, nô tì nhớ rõ lúc công chúa mới sinh ra chỉ hơn bốn cân một chút, thân thể chỉ lớn bằng bàn tay của bệ hạ, mà hiện giờ đã trở thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều." Liễu cô cô cười nói.

Hoàng hậu nhớ tới chuyện trước kia, cũng cười cười, lại nói: "Mỗi ngày trôi qua ta không hề cảm thấy nhanh, nhưng nó qua xong rồi, hồi ức từng năm lại phảng phất như chỉ là chuyện của ngày hôm qua mà thôi. Nói thật lòng, ta..... Không nỡ gả Noãn Noãn đi."

Liễu cô cô nói: "Công chúa khiến người ta yêu thương như vậy, trong cung có ai xa được nàng đâu? Cũng may là gả ở trong kinh thôi, mà phủ công chúa lại cách hoàng cung không xa, mỗi ngày nương nương có thể triệu công chúa vào cung làm bạn. Nô tỳ thấy Diêm Tướng quân là thật lòng yêu thương công chúa, như vậy tính ra, để công chúa xuất giá cũng chỉ là thêm một người yêu thương nàng mà thôi, nương nương không cần lo lắng."

Hoàng hậu chậm rãi gật đầu, nhẹ than: "Ta biết."

Tuy biết là biết vậy, nhưng bậc làm cha mẹ, có ngày nào không nhọc lòng vì con.

Nuôi con trăm tuổi đã phải lo hết chín mươi chín năm.

Liễu cô cô thấy thế, bèn lảng sang chuyện khác, nói đùa: "Nương nương chỉ lo đau lòng công chúa, nhưng đã quên mình còn có Thái Tử sao. Điện hạ và công chúa bằng tuổi, lại thân là huynh trưởng, hiện giờ muội muội sắp sửa xuất giá, nhưng chuyện chung thân đại sự của huynh trưởng vẫn không có tin tức, nương nương là đang bắt công đó."

Hoàng hậu nghe xong chỉ cười, nói: "Từ nhỏ Hằng nhi đã có chủ ý riêng, chuyện chung thân đại sự của đứa nhỏ này chỉ sợ không cần ta làm chủ. Mấy năm nay bệ hạ luôn cẩn trọng, đã lót sẵn đường về sau, Hằng nhi cũng không cần lấy việc hôn nhân làm lợi thế. Ta và chàng đã bàn bạc rồi, nếu Hằng nhi thích vị cô nương nhà nào, chỉ cần gia thế của đối phương trong sạch thì chúng ta sẽ không phản đối."

Liễu cô cô vui vẻ nói: "Ta hiểu ý nương nương, ngài đây là "trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường". Theo lý lẽ này, Thái tử phi phải làm cho điện hạ thích mình thì sau này hai người mới có thể ân ái hòa thuận. Nhưng nếu không có ngài thu xếp, sao điện hạ có cơ hội gặp được những tiểu thư khuê tú đây? Đã không gặp được thì sao nói đến chuyện thích hay không thích?"

Hoàng hậu sững sốt một chút, lúc đầu bật cười: "Ngươi xem, ta đã hồ đồ rồi. Năm nay Hằng nhi mười lăm tuổi. Nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, quả thật đã đến lúc chọn Thái tử phi. Trước tiên cứ chọn ra đã, dạy dỗ một hai năm rồi đón vào cung, như vậy là tốt nhất. Chờ chuẩn bị xong hôn sự cho Noãn Noãn thì bắt đầu chuẩn bị đến việc này."

Ở ngoại đình, đại hội diễn võ cũng sắp tan cuộc, để Chử Thanh Huy nói trống rồi, hiện tại Phùng Trọng Thanh đang bị người ta dồn vào một góc.

Hắn là theo Diêm Mặc tới hành cung, cũng không nghĩ sẽ lên vào trong. Trước đó có gặp được tẩu tử, sau lại đụng phải Đại sư huynh, trong lòng vẫn sợ sư huynh sẽ ra tay dạy dỗ mình một trận nên không còn tâm trạng xem náo nhiệt nữa, muốn tìm một cung tường nào đó không có người để trốn ra ngoài.

Đáng tiếc hành cung này chẳng khác gì mê cung, hắn vòng tới vòng lui, càng chạy càng loạn, rốt cuộc vẫn không tìm được đường ra. Vừa xoay người lại muốn chạy theo đường khác đã đụng phải ba tên thị vệ thiếu niên, bọn họ nhìn hắn chằm chằm với ánh mắt chẳng mấy thiện ý.

Phùng Trọng Thanh là âm thầm lên vào, vốn đã không được quang minh chính đại gì, hiện tại lại bị người bắt được nên hắn có chút hoảng loạn.

Trương Chí Châu vừa thấy hắn giống đứa trẻ mới lớn như vậy, bèn nói với hai đồng liêu bên cạnh: "Nhìn thấy không, đã bị ta đoán đúng rồi, tên tiểu bạch kiểm này lắm la lắm lét, vừa nhìn đã biết không phải người tốt mà."

Hắn lại nói với Phùng Trọng Thanh: "Tiểu tử, nếu ngươi có vào được đây thì chứng tỏ ngươi vẫn có chút tài cán, cũng đừng nói ta khi dễ người khác, hai ta sẽ so tài một trận, thế nào?"

Phùng Trọng Thanh chần chờ một chút mới gật đầu, nói: "Nếu ngươi thua phải đưa ta ra ngoài."

Trương Chí Châu cười nhạo một tiếng, đồng ý.

Hai đồng liêu bên cạnh nhỏ giọng hỏi hắn: "Không phải nói cùng nhau lên sao? Sao giờ lại biến thành so tài vậy?"

Trương Chí Châu thần nhiên nói: "Tất nhiên lúc đầu ta phải nói cho bùi tai hắn rồi, hai người các ngươi chờ một chút đi, nếu ta đánh thắng được hắn thì thôi, còn nếu tên tiểu tử này khó chơi thì các ngươi phải nhìn chuẩn thời cơ mà cùng nhau lên, biết chưa?" (Tiểu Pí rồi Lâm tỷ tỷ có biết huynh chơi bản vậy không? -_-)

Hắn có đủ năng lực, trong đám thị vệ thiếu niên này xem như hắn cũng có chút uy tín, bọn họ cũng ngầm xem hắn là lão đại. Lúc này, hai gã thị vệ liếc nhau một cái, tuy rằng cảm thấy lời này thật sự vô sỉ nhưng vẫn mặt dày gật đầu.

Trương Chí Châu vận cổ, tiến lên một bước, còn Phùng Trọng Thanh thì bẻ khớp ngón tay, thủ thế. Rất nhanh, hai người bọn họ đã lao vào nhau đánh túi bụi.

Nếu là trước kia thì Trương Chí Châu cũng không phải là đối thủ của Phùng Trọng Thanh, nhưng trong khoảng thời gian này được Diêm Mặc chỉ dạy nên hắn đã tiến bộ không ít. Tuy so ra vẫn còn kém Phùng Trọng Thanh, nhưng trong lúc nhất thời hai người bọn họ đánh đến mức bất phân thắng bại.

Hai gã thị vệ còn lại đứng bên ngoài nhìn đến hoa cả mắt, rốt cuộc cũng không biết có nên xông lên hay không.

Mà hai người trong cuộc cũng có chút bất ngờ.

Trương Chí Châu là không ngờ được, nhìn tên tiểu bạch kiểm này vậy mà lại thâm tàng bất lộ như vậy. Người khác nhìn không ra nhưng hắn lại biết, đánh cang lâu thì

mình càng không phải đối thủ của tên này. Nghĩ đến trước đó còn đồng dạc nói phải dạy dỗ tên tiểu bạch kiếm này một trận, hiện tại hắn có chút nóng nảy, xuống tay càng thêm nhanh và mạnh.

Phùng Trọng Thanh cũng đánh đến mức sốt ruột, trước đó, khi hắn trộm xiêm y đã giao thủ với một thị vệ khác, hạ gục người nọ dễ như trở bàn tay. Vốn tưởng rằng người trước mặt này cũng ít khi giao chiến nên mấy chiêu là có thể giải quyết, không ngờ đối phương càng đánh càng hăng hái. Hắn muốn tốc chiến tốc thắng, thân thủ cũng càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, Trương Chí Châu không kịp phòng bị nên bị trúng một quyền nện vào hốc mắt, nhất thời hú lên một tiếng quái dị, bùm mặt nhảy ra khỏi vòng chiến.

Phùng Trọng Thanh bị tiếng kêu của hắn dọa sợ, hoài nghi nhìn nắm tay mình, chẳng lẽ một quyền vừa rồi có uy lực mạnh như vậy, khiến hắn kêu thảm thiết đến thế?

Trương Chí Châu nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Đánh người không và mặt, tiểu tử ngươi không biết quy củ sao?!"

Không chỉ Phùng Trọng Thanh, ngay cả hai gã thị vệ kia cũng quay mặt sang nhìn nhau, từ khi nào mà đánh nhau cũng có quy củ vậy?

Trương Chí Châu cũng không để ý, hắn tới đánh tên tiểu bạch kiếm này là vì muốn tranh công với Phó thống lĩnh, đòi lấy một hai ngày nghỉ ngơi để lên đi gặp nương tử tương lai của hắn. Kết quả, lúc này lại bị người ta đánh vào mặt, mặt mũi nào mà hắn dám xuất hiện trước mặt nương tử nữa đây?! Gương mặt anh tuấn của hắn bị người ta đánh hồng rồi, nói nương tử làm sao thích hắn nữa?!

Hắn nhìn chằm chằm Phùng Trọng Thanh, giọng hung tợn: "Xông lên cho ta, phải đánh cho tên tiểu bạch kiếm này thành cái đầu heo luôn!"

Một đám liên lao vào nhau, vốn dĩ lúc đầu còn dùng vài chiêu thức cho có vẻ, đến khi trên mặt Trương Chí Châu vô tình lại lãnh thêm một quyền nữa, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tung người nhào lên đánh như bọn lưu manh ngoài đường, bị người ta quật ngã ra đất, hắn quay người đánh đến mặt xám mày tro.

"Ai nha!"

"Ồi chào!"

"Ngươi..... Không phải ngươi đã nói không và mặt sao?!"

Trương Chí Châu cười dữ tợn: "Đánh đến lão nương nhà ngươi cũng nhận không ra! Hự -- cái mũi của ông!"

Spoil chương sau:

Dùng xong một chén cháo tổ yến, mấy khối điểm tâm, Chử Thanh Huy ăn không nổi nữa, đẩy tay hắn ra.

Diêm Mặc đem chén đĩa để sang một bên, lại bung rượu hộp cần lên.

Lúc này hắn không cần phải dứt nữa, hai người bọn họ, từng người uống nửa ly, lại đan tay vào nhau, uống hết nửa ly còn lại.

Sau đó hắn lại bế người lên, đi tới hi giường.

Nhìn màu đỏ rực trên giường đệm, lúc này lại Chử Thanh Huy bất giác hoảng loạn.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đại hôn

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Khi Diêm Mặc tìm được sư đệ, hắn đã suýt không nhận ra Phùng Trọng Thanh nữa.

Bốn thiếu niên vẫn còn đang lờ lờ kéo kéo, cả người Phùng Trọng Thanh dính đầy bùn đất, còn Trương Chí Châu thì mặt mũi bầm dập, hai gã thị vệ cũng không tốt hơn là bao, vốn dĩ đồng phục của thị vệ tạo cảm giác anh khí sáng ngời, mà lúc này lại rách tả tơi, khoe mắt thâm tím, cái mũi xung vù, có chỗ nào ra dáng thanh niên tài tử khiến các cung nữ ngưỡng mộ không thôi? Nói là mấy tên ăn mày dưới chân tường thành cũng chả ai phản đối.

Nhìn thấy Diêm Mặc, từng người thu tay lại, rụt cổ đứng nép vào dưới cung tường.

“Sao lại thế này?” Diêm Mặc dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ trong chốc lát, lúc sau mới mở miệng.

Phùng Trọng Thanh sợ Đại sư huynh giáo huấn hắn, tất nhiên lúc này không dám nói trước, chỉ biết cúi đầu đứng đó trông chả khác gì chim cút.

Hai cái thị vệ ngại đẩy ta, ta đẩy đẩy ngươi, cũng đều không dám nói lời nào.

Vốn dĩ Trương Chí Châu cũng không muốn nói, bên phía bọn họ có ba người nhưng cuối cùng lại không hạ nổi tên tiểu bạch kiếm kia, hắn cảm thấy vô cùng mất mặt. Đã

vậy hẳn lại là người cầm đầu, đành phải trừng mắt nhìn Phùng Trọng Thanh một cái, tiến lên một bước, nói: “Phó thống lĩnh, khi chúng ta tuần tra đến chỗ này thì thấy tiểu tử kia lén lút rất khá nghi, định bắt hẳn lại, ai ngờ..... ai ngờ đánh không lại.....” Hẳn càng nói giọng càng nhỏ.

Diêm Mặc chưa nói gì, lại nhìn về phía Phùng Trọng Thanh: “Đệ nói đi.”

Phùng Trọng Thanh căng da đầu, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, lấy lòng nói: “Đại sư huynh.....”

Hẳn vừa mở miệng, Diêm Mặc còn chưa có phản ứng thì Trương Chí Châu đã nhảy lên, tròn mắt như muốn rót ra: “Người... người... người mới kêu Phó thống lĩnh là gì?”

Phùng Trọng Thanh không để ý đến hẳn, lại nịnh nọt cười nói: “Đại sư huynh, đệ tới xem nào nhiệt, cũng không có gây rắc rối, đệ còn đang định ra ngoài rồi.”

Nói xong, một mặt cẩn thận nhìn Diêm Mặc, mặt khác thì rón ra rón rén tìm đường lui.

“Đứng lại.” Diêm Mặc lạnh lùng nói: “Theo ta xuất cung.”

Phùng Trọng Thanh lập tức đau khổ, “vâng” một tiếng rồi ù rũ đi theo.

Đám người Trương Chí Châu nghẹn họng trần trời không dám tin, nhìn tên tiểu bạch kiểm kia, lại nhìn Phó thống lĩnh, lắp bắp nói: “Phó, Phó thống lĩnh, chúng ta không biết.....”

Diêm Mặc không mấy để ý, chỉ xua tay: “Đi đi.”

Tuy hẳn bên vực người của mình nhưng cũng không phải là không nói đạo lý. Sự việc vừa rồi Trương Chí Châu không có làm sai, lần này Phùng Trọng Thanh bị đánh, khác với lần trước bị người của Lĩnh Nam Môn đánh.

Bọn họ là người của Thượng Thanh Tông, chưa từng có chuyện bên ngoài đánh thua sẽ về tìm sư huynh khóc nhè, muốn sư huynh đòi lại công đạo cho mình. Nếu khả năng không bằng người ta, vậy thì chỉ có thể bị đánh. Không chỉ như thế, ở bên ngoài đánh nhau mà không đánh thắng, trở lại sư môn còn phải chịu giáo huấn một phen.

Hiển nhiên Phùng Trọng Thanh biết đạo lý này, dọc theo đường đi luôn ù rũ cụp đuôi, cũng không dám nhiều lời.

Trương Chí Châu và hai thị vệ đứng tại chỗ, chờ hai người bọn họ đi xa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trong đó có một tên thị vệ xoắn xuýt lau mặt, thần sắc hoảng hốt, lẩm bẩm tự nói: “Thật không nghĩ tới, vậy mà ta đã đánh người của Thượng Thanh Tông.....”

Còn một người khác mặt tràn đầy vinh quang, khác hẳn với bộ dáng gà trống thất bại vừa rồi, đắc chí nói: “Không tởi không tởi, hơn nữa chúng ta còn không có đánh thua!”

Trương Chí Châu nghe xong, tức giận mắng: “Không có tiền đồ!”

Hẳn lại nhìn thoáng qua hai người kia, trong lòng thầm nghĩ, đây là thực lực của người Thượng Thanh Tông, Phó thống lĩnh thì không nói, tiểu bạch kiểm kia còn nhỏ tuổi như vậy cũng đã có thể đề mình ra mà đánh.

Nhưng hẳn cũng không cảm thấy nhục chí, ngược lại càng có thêm ý chí chiến đấu, trong lòng thầm quyết định, chờ trở về kinh thành sẽ còn đi tìm tên tiểu bạch kiểm kia luận bàn võ nghệ, một ngày nào đó hẳn sẽ đánh tên kia một trận nhừ tử!

Sau hai ngày đại hội võ thuật đã kết thúc, lúc này Hoàng Đế mới khởi hành hồi kinh.

Trước khi Hoàng Hậu rời kinh tới hành cung đã chuẩn bị tốt cho việc công chúa sắp xuất giá, sau khi rời kinh thì để lại sự vụ cho nữ quan chuẩn bị, nhưng hiện giờ hồi cung vẫn là có nhiều việc cần phải làm. Chử Thanh Huy cũng không được nhàn rỗi, mỗi ngày phải học tập cùng cô cô giáo vụ, nàng không có thời gian để đi lại bên ngoài như trước nữa.

Nàng và Diêm Mặc đã mười mấy ngày không gặp nhau, nhưng hiện tại ngày ngày đều có chuyện chiếm cứ tâm trí, cũng không thể nào rảnh để nhớ tới hẳn.

Chớp mắt một cái đã sang tháng tám, còn có mấy ngày nữa chính là ngày nàng xuất giá.

Mấy ngày nay, Hoàng Hậu nói với nàng là sư tổ của Diêm Mặc cùng các sư đệ đã tới kinh thành, hơn nữa đã vào cung gặp Hoàng Đế, lúc này bọn họ đều ở phủ của Thần Võ Đại tướng quân.

Diêm Mặc không cha không mẹ, từ nhỏ được sư tổ đưa về núi, sau đó Diêm Mặc bái sư, làm môn hạ của Thượng Thanh Tông. Vì vậy mà thay vì bái song thân, có thể chuyển thành bái sư phụ cũng được. Nhưng đáng tiếc sư phụ hẳn phải tọa trấn Thượng Thanh Tông, không thể tùy ý xuống núi đi lại. Vốn tưởng rằng lần này hai người thành thân sẽ không có trường bối ở đây, không ngờ sư tổ đang vân du tứ hải lại nhận được tin tức, ông ấy không ngại xa xôi ngàn dặm để tới kinh thành tham dự hôn lễ.

Hiện giờ trong phủ Thần Võ Đại tướng quân nào nhiệt xưa nay chưa từng có.

Ngày mùng tám tháng tám là một ngày đẹp trời.

Sáng sớm Chử Thanh Huy đã tỉnh, thật ra đêm qua nàng không ngủ được, lặn lội, nằm không yên.

Tối hôm qua Hoàng Hậu nói chuyện với nàng rất lâu. Nghĩ đến hôm nay phải rời cung, sau này không thể mọi lúc đều có thể ở bên cạnh bởi phụ hoàng mẫu hậu, nàng thấp thỏm lo âu, tâm tình chán chường phiền muộn.

Nữ quan hầu hạ nàng trang điểm chải chuốt, toàn bộ tóc đều được chải lên, vấn thành búi tóc dày nặng, trên đầu mang theo kim thoa mũ phượng nặng trĩu, thân khoác giá y Loan Phượng màu đỏ rực, mặt mày được trang điểm tinh tế, vô cùng diễm lệ.

Chữ Thanh Huy ngơ ngẩn nhìn người trong gương đồng, nàng cảm thấy lúc này mình có chút xa lạ, khác hẳn với gương mặt đã nhìn quen suốt mười mấy năm qua.

Nhóm nữ quan vây quanh nàng, thành tâm ca ngợi.

Nữ quan tư lễ ở một bên nhắc nhở: “Công chúa, nên tới chỗ bệ hạ và nương nương hành lễ rồi.”

Chữ Thanh Huy vẫn ngây ngốc nhìn bản thân mình, nữ quan lại nhắc nhở một lần nữa, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần từ đứng lên.

Giả y trên người quá mức dày nặng, khi nàng đứng dậy có hơi lảo đảo một chút, Tía Tô vội tiến lên đỡ nàng.

Hôm nay, Tía Tô cũng ăn mặc rất trang trọng.

Hai người Đế Hậu ngồi song song ở trên chính điện, Thái Từ và Nhị hoàng tử đứng ở phía dưới.

Nhìn nữ nhi được Tía Tô và một nữ quan khác đỡ lấy, chậm rãi đi vào trong điện. Hoàng Hậu và Hoàng Đế liếc nhau, đều tìm thấy trong mắt đối phương là vẻ vui mừng. Hốc mắt Hoàng Hậu còn đỏ ửng thấp thoáng ánh nước.

Chữ Thanh Huy tới giữa đại điện quý xuống, lễ bái xong mới ngẩng đầu lên, nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Noãn Noãn từ biệt hai người.” Lời còn chưa dứt thì mũi đau xót, nước mắt đã rơi xuống.

Hoàng Hậu vội gọi người đỡ nàng dậy, xoa xoa khóe mắt, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì? Hôm nay là ngày đại hi của con đó.”

Chữ Thanh Huy hít hít cái mũi, nức nở nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Thái Từ ca ca và cả Tiểu Tuấn nữa, con không nở xa mọi người.”

“Không sao, sau hôm nay rồi con có thể về cung ở, phụ hoàng luôn giữ Vinh Nhạc cung lại cho con.” Hoàng đế nói.

Hoàng Hậu vỗ nhẹ nhẹ vào tay Hoàng Đế: “Bệ hạ đừng quấy rối.”

Sau khi công chúa xuất giá, tất nhiên còn có thể hồi cung ở lại vài hôm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa hề có chuyện mới xuất giá ngày hôm nay mà ngày hôm sau đã lập tức hồi cung, vậy thể diện của Phò mã ném đi đâu?

Hoàng Đế mỉm môi không vui, lại nói: “Vây sau này trở về.” Dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Thường xuyên.”

Hoàng Hậu dờ khóc dờ cười, bị hấn làm loạn một lúc, bao nhiêu phiền muộn vì phải chia lìa đều tiêu tan đi nhiều.

Nhị hoàng tử đi đến trước mặt, tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Chữ Thanh Huy: “A tỷ, tỷ tỷ phải đi sao?”

Chữ Thanh Huy sờ đầu đệ đệ: “Vài ngày sau tỷ sẽ trở về thăm đệ, Tiểu Tuấn phải nghe lời phụ hoàng mẫu hậu và Thái Từ ca ca đó, biết không?”

Chữ Tuấn vừa nghe, nước mắt lập tức lăn qua lăn lại nơi khóe mắt: “Đệ không muốn a tỷ đi, a tỷ có thể không đi được không?”

Thái Từ tới gần, vỗ vỗ bả vai đệ đệ, nói: “Nghe lời.”

Chữ Tuấn bấu môi, nuốt nước mắt.

Thái Từ đành phải nói: “Chỉ cần đệ không khóc thì hai ngày sau ca ca sẽ dẫn đệ ra cung gặp Noãn Noãn.”

“Thật sao?” Chữ Tuấn lập tức ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng dò hỏi.

Thái Từ gật đầu, lại kêu bà vú của Nhị hoàng tử tới ôm người đi. Lúc này hắn mới nhìn về phía muội muội, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu: “Nếu ở bên ngoài gặp chuyện ủy khuất thì hồi cung tìm ca ca, ta sẽ làm chủ cho muội.”

Trên mặt Chữ Thanh Huy vẫn còn vương nước mắt, cười nói: “Được.”

Lại hàn huyên mấy câu, Thái giám tổng quản của Hoàng Đế tiến vào, đầu tiên là hành lễ với từng người xong mới nói: “Giờ lành tới rồi, Lễ Bộ đại nhân mang theo nghi trướng và đoàn đưa dâu đều đã chờ bên ngoài đình. Phò mã gia cũng đã tới ngoài cửa Đông Hoa, chỉ chờ công chúa đi giá.”

Mấy người trong điện nghe được lời này trong lòng liền căng thẳng, thật sự những lời dặn dò sớm đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng mà khi tới thời khắc chia ly lập tức cảm thấy phảng phất như có rất nhiều lời còn chưa nói xong, có rất nhiều sự việc còn muốn dặn dò.

Nhưng giờ lành không thể trễ, mặc dù Hoàng Đế hận không thể đổi ý không gả nữ nhi nữa, lại cũng không thể thật sự đổi ý.

Cuối cùng Chữ Thanh Huy lễ bái thêm một lần nữa với Đế Hậu, lúc đứng lên liền trùm thêm khăn voan đỏ thắm, được nữ quan đỡ bước ra ngoài điện.

Thái Từ cũng ngồi lên ngựa, tiễn muội muội một đoạn đường.

Lúc đi tới ngoài điện, Chữ Thanh Huy bước lên nghi trướng, xách đèn, rải hoa, cài trâm, cầm quạt. Theo từng tiếng chi dẫn của quan viên Lễ Bộ, đội ngũ rước dâu dài mênh mông bắt đầu khởi hành từ cửa Đông Hoa ra hoàng cung.

Diêm Mặc sớm đã chờ ở bên ngoài, cửa cung vừa mở, lập tức nghe thấy âm thanh kèn loa vui mừng, ngay sau đó đập vào mắt chính là đội ngũ gấm hoa rực rỡ, nhưng hắn chỉ thấy được loan giá ở chính giữa.

Bốn phía loan giá là tầng tầng lớp lớp hồng sa, lúc bị gió thổi bay có thể thấy bóng người ngồi bên trong, nhưng với nhãn lực của hắn cũng nhìn không rõ.

Hắn cố gắng lắm mới khiến mình dời mắt đi, đôi tay gắt gao nắm lấy dây cương, quay ngựa lại, đi trước nghỉ trường để dẫn đường.

Đoạn đường từ hoàng cung đến phủ công chúa phủ sớm đã được dọn sạch, cứ cách hai ba bước sẽ có một thị vệ canh giữ.

Một đoạn đường cũng không xa nhưng Diêm Mặc lại đặc biệt cảm thấy xưa nay chưa từng dài như vậy.

Dọc theo đường đi, hắn nhìn không được mà quay đầu lại mấy lần.

Rót cuộc cũng tới phủ công chúa, tân khách đã sớm rộn ràng nhốn nháo, Chử Thanh Huy nắm chặt đầu ngón tay, mới vừa rời một đường vẫn bình thường, nhưng giờ phút này trong lòng lại vô cùng hồi hộp.

Nàng cảm giác tim mình sắp sửa nhảy ra ngoài, hốt hoảng bị người ta thỉnh hạ kiệu, vào phủ, bái cáo đường, lại đưa vào động phòng. Cho đến khi ngồi trên hi giường thì tâm tình mới quay về từ cõi tiên, cố gắng nghĩ lại những hành động vừa rồi nhưng nó như cách một tầng sương mỏng, cũng không biết mình vào đây thế nào.

Vừa rời Diêm Mặc cũng đi vào, còn không kịp nói với nàng một câu đã bị mấy tên sư đệ hợp lực túm ra ngoài.

Mấy người của Thượng Thanh Tông biết hôm nay là thời cơ ngàn năm có một, bọn họ có thể ở trước mặt sư huynh làm càn một lần, mà sư huynh còn không thể phát hỏa, nếu sau này có bị dạy dỗ thì bọn họ cũng chịu. Bởi vậy một đám quyết định kính rượu, muốn trong ngày động phòng này sẽ chuốt cho Đại sư huynh say mềm mới thôi.

Trong hi phòng bị náo ầm ĩ một trận, đến khi bọn họ rời đi hết mới yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng ‘lách tách’ rất nhỏ phát ra từ hai cây hi nến đang cháy dở.

Chử Thanh Huy ngồi ngay ngắn ở trên giường, nhóm nữ quan nội thị lẳng lặng đứng ở một bên, Tía Tô tiến lên nhẹ giọng hỏi: “Công chúa có đói bụng không?”

Người dưới khăn voan đỏ liền lắc đầu, cả ngày hôm nay Chử Thanh Huy chưa ăn gì, nhưng quả thật không có đói bụng, tim còn đập thình thịch, cảm giác dạ dày nàng nôn nao, không đói chút nào.

Tía Tô lại nói: “Nếu công chúa cảm thấy mệt mỏi cứ dựa vào giường chợp mắt một lát, nếu bên ngoài có người tới thì nô tỳ sẽ gọi công chúa dậy.”

“Được.” Chử Thanh Huy nói.

Mặt trời đã ngã về Tây, sắc trời cũng dần tối, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, ra tới ngoài cửa liền có thêm thanh âm, có lẽ là có vài người náo loạn muốn vào xem tân nương tử.

Tiếng nói của Diêm Mặc truyền đến: “Nháo vậy đủ rồi, nếu các người làm phiền tẩu tử thì ngày sau sư huynh sẽ từ từ tính sổ với từng người một.”

Trong giọng nói của hắn mang theo sự lạnh lẽo, lúc này lại dễ dàng đem đàn áp được một đám đang vui đùa ầm ĩ.

Đám sư đệ liền bị hắn dọa sợ, theo ý tứ của sư huynh là hôm nay bọn họ rót rượu cho hắn có thể xem như sư huynh dung túng bọn họ, sẽ không truy cứu, nhưng nếu bọn họ làm ồn, ảnh hưởng tới sự thanh tịnh của tẩu tử thì hắn sẽ không lưu tình.

Mọi người vì thế mà không dám được một tác lại muốn tiến một thước, đành phải dôi theo bóng sư huynh vào động phòng, thân nhiên ở trước mắt bọn họ đóng cửa phòng lại.

Diêm Mặc mang theo hộp đồ ăn, vào trong phòng mới phát hiện còn có rất nhiều người, hắn liền dừng một chút.

Nữ quan nội thị quý xuống hành lễ: “Gặp qua Phò mã gia.”

Diêm Mặc xua tay, giữa một rừng sắc đồ trước mắt mà tìm được thân ảnh ngồi ngay ngắn ở mép giường, vững bước đi tới, đặt hộp đồ ăn đặt lên bàn được đặt trên giường.

Chử Thanh Huy nhéo đầu ngón tay, vừa rời ngồi ở trong phòng yên tĩnh nên nàng tâm trạng mới thả lỏng một chút. Hiện tại ở ngay trước mặt người này, công phu bình tĩnh này giờ đã hoàn toàn uống phí.

Khăn voan chậm rãi được vén lên, đã nhiều ngày không gặp nhau, hiện giờ rốt cuộc hai người lại gặp được đối phương nên ai nấy đều ngo ngoe.

Hôm nay Diêm Mặc đã thay bộ hắc y ra, thay vào đó là mặc trang phục tân lang đỏ rực.

Từ trước tới giờ Chử Thanh Huy vẫn luôn thấy hắn mặc hắc y, cũng từng tưởng tượng ở trong đầu xem bộ dáng hắn mặc y phục màu khác là thế nào, thế nhưng cảm thấy như thế nào cũng không hợp. Nhưng mà hôm nay hắn một thân hi phục, rồi lại bất ngờ cảm thấy rất hợp với hắn. Y phục đỏ rực khiến mặt mày hắn bớt đi vẻ lạnh lẽo, cũng làm ngũ quan sắc bén thêm phần ôn nhu hơn, tựa hồ mặc bộ quần áo này là hắn còn là người lạnh lùng như xưa nữa.

Hôm nay cảm xúc của nàng lộn lộn, lúc thì lo lắng, vui mừng, thấp thỏm, lúc lại phiền muộn, mê mang, trải qua trăm ngàn cảm xúc phức tạp mà không biết giải bày cùng ai, đến khi thấy hắn thì từ đáy lòng nàng vô có thêm phần ủy khuất.

Trong mắt Diêm Mặc, nàng kiều diễm như đóa hoa thược dược, khiến tim hắn hoảng hốt. Hắn đã sớm biết Bính bao nhỏ xinh đẹp tinh khôi như nụ hoa chớm nở, lại chưa từng nghĩ tới, khi nụ hoa bùng nở lại đẹp đến mức rung động lòng người đến vậy.

Thấy trong mắt Chử Thanh Huy tràn ngập vẻ lên án hắn mới hoàn hồn, thấp giọng nói: “Là ta không phải, đã để công chúa chờ lâu.”

Chử Thanh Huy chậm rãi lắc đầu, nàng vừa nhúc nhích, châu thoa ngọc bội trên người nàng liền kêu leng keng.

Diêm Mặc cảm thấy thật nặng, nói: “Hay trước tiên gọi người vào gỡ trang sức xuống cho nàng?”

Chữ Thanh Huy gật đầu.

Tía Tô cùng vài nữ quan lập tức vây tới, đỡ nàng đến trước bàn trang điểm rồi tháo trang sức, rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Diêm Mặc ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm nàng.

Ban đầu Chữ Thanh Huy không phát hiện ra, sau lại trong lúc vô tình từ gương đồng trông thấy, chỉ cảm giác mình sắp bị tầm mắt hấn thiêu đốt, trong lòng hoảng hốt, trên mặt dần dần đỏ lên.

Thay quần áo xong, nàng cũng không nhúc nhích, vẫn ngồi như cũ, mà Diêm Mặc cũng vậy.

Tía Tô và một nữ quan khác liếc nhau, lặng yên không một tiếng động mà dẫn người lui ra.

Mọi người đều rời đi, cửa phòng đóng lại, trong phòng liền yên tĩnh. Diêm Mặc đứng lên, từng bước một tới gần.

Trên mặt đất trải thảm, rõ ràng không nghe được tiếng bước chân của hấn, nhưng Chữ Thanh Huy lại cảm thấy từng bước kia như đi vào trong lòng mình vậy.

Diêm Mặc khụy đầu gối ngồi xổm trước mặt nàng, nhìn nàng tẩy đi lớp trang điểm, thanh thoát khiến người khác không rời mắt nổi, nói: “Sao trước đó lại không vui?”

Hấn vừa nói, Chữ Thanh Huy lại nghĩ tới mới vừa rồi mình phải chịu ủy khuất, giọng nói nghèn nghẹn: “Nếu sau này chàng không tốt với ta thì ta sẽ hồi cung, không để ý tới chàng nữa.”

Hôm nay cùng cha mẹ huynh đệ ly biệt, ngoại trừ nỗi phiền muộn ra, trong lòng nàng còn có chút cô đơn, mơ hồ với tương lai, khi thấy hấn nàng liền giận dữ: Ta bỏ qua người nhà để yêu chàng, nếu chàng không đối xử tốt với ta thì ta sẽ không cần chàng.

Lời này tựa hồ là uy hiếp, nhưng bên trong là nỗi bất an.

Diêm Mặc bình tĩnh nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên bế người lên.

Chữ Thanh Huy hô nhỏ một tiếng, vội ôm vai hấn, còn chưa định thần đã nghe hấn nói: “Sẽ không để cho nàng có cơ hội không để ý tới ta.”

Chỉ cần một câu này, làm cảm xúc để mẹ của nàng tan hơn phân nửa, Chữ Thanh Huy mím môi, khóe miệng hơi hơi cong lên, chọc chọc đầu vai hấn: “Chàng phải nhớ rõ lời này.”

“Được.” Diêm Mặc ôm nàng tới bàn ăn, cùng nhau ngồi xuống.

Chữ Thanh Huy đang ngồi ở trên đùi hấn, không được tự nhiên nhúc nhích vài cái: “Chàng thả ta đi xuống đi, như vậy thật kì quái.”

Diêm Mặc không buông tay, ngược lại ôm càng chặt hơn, thân mình Bánh bao nhỏ mềm mại, nằm trong lòng ngực hấn giống như trời sinh đã dính liền, mỗi tác đều dán sát đến không còn kẽ hở.

Hấn đã sớm muốn làm như vậy. Vừa rồi hấn mang đến hộp đồ ăn đã qua đặc chế, phía dưới có lót lò than, thức ăn bên trong có để nửa ngày cũng sẽ không sợ nguội lạnh.

Diêm Mặc từ bên trong lấy ra một chén cháo tổ yến cùng một đĩa điểm tâm tinh xảo.

Chữ Thanh Huy vừa thấy đã muốn chạy đi lấy thìa.

Diêm Mặc lại nhanh hơn nàng một bước, đặt cháo tổ yến ở trước mặt mình, cầm lấy thìa múc một ngụm, nhẹ nhàng thổi rồi đưa đến miệng nàng.

Chữ Thanh Huy sững sốt một chút, đỏ mặt nói: “Để ta tự mình ăn.”

“Ngoan, mau ăn, trong chốc lát sẽ nguội.” Diêm Mặc nói.

Thanh âm tuy nhu hòa, trong ý tứ lại cường ngạnh.

Chữ Thanh Huy cùng hấn giằng co, nhìn trong chốc lát, nàng đành bại trận, đành phải há miệng ngoan ngoãn để hấn dứt ăn.

Từ nhỏ tới giờ, đến cả bà vú đều chưa dứt cho nàng bao giờ. Lúc này chẳng những bị ta người ôm vào trong ngực mà còn bị dứt như tiểu hài tử bị, trong lòng nàng có chút xấu hổ buồn bực, ngoài ra cũng có một chút cảm xúc khác lạ mà nàng không thể gọi tên, đành phải che giấu, nhẹ giọng lầm bầm: “Có phải chàng xem ta như tiểu hài tử không? Ta cũng không phải là tiểu hài tử mà.”

Diêm Mặc không nói, khóe miệng tựa hồ hơi cong lên một chút.

Dùng xong một chén cháo tổ yến, mấy khối điểm tâm, Chữ Thanh Huy ăn không nổi nữa, đẩy tay hấn ra.

Diêm Mặc đem chén đĩa để sang một bên, lại bung rượu hợp cần lên.

Lúc này hấn không cần phải dứt nữa, hai người bọn họ, từng người uống nửa ly, lại đan tay vào nhau, uống hết nửa ly còn lại.

Sau đó hấn lại bế người lên, đi tới hi giường.

Nhìn màu đỏ rực trên giường đệm, lúc này lại Chữ Thanh Huy bắt gặp hoảng loạn...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngày lành

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Diêm Mặc đi đến mép giường rồi cẩn thận đặt người xuống, đang muốn ngồi dậy bỏ đi áo ngoài lại bị ôm lấy cổ, eo cũng bị giữ chặt.

Thì ra là Chữ Thanh Huy sử dụng cả tay lẫn chân để treo ở trên người hắn.

"Sao vậy?" Diêm Mặc đành phải nâng phía sau lưng nàng lên.

Chữ Thanh Huy gác cảm lên vai hắn, lắp bắp nói: "Ta, bỗng nhiên ta còn muốn nói chuyện với chàng thêm chút nữa....."

Tay Diêm Mặc vỗ nhẹ lên lưng nàng: "Chút nữa rồi từ từ nói."

"Không được..... Ta phải nói ngay bây giờ." Chữ Thanh Huy chôn đầu làm ỏ ở hõm vai hắn, nhưng vẫn không buông tay.

Cô cô giáo vụ trong cung đã dạy nàng rất nhiều, nàng rất rõ ràng sau đây sẽ xảy ra chuyện gì.

Khoảng thời gian trước, khi cô cô dạy cho nàng những chuyện khuê phòng, thực sự đã dọa nàng suốt mấy ngày. Tưởng tượng đến chuyện mà lát nữa nàng và tiên sinh phải làm, hiện tại cả người nàng đều nóng, tim đập hoảng loạn, hận không thể cứ treo trên người hắn như vậy suốt cả một đêm, dù có bị xem là tiểu hài tử cũng không sao, miễn có thể kéo dài được bao lâu thì cứ kéo dài.

Diêm Mặc lại ôm nàng ngồi xuống mép giường: "Nàng muốn nói gì?"

"À..... ừ....." Tròng mắt của Chữ Thanh Huy đảo tới đảo lui, vắt hết óc nghĩ ra chuyện để nói, nhưng cái khiến người ta hoảng chính là bình thường khi không gặp hắn thì trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, thế nhưng đêm nay dù một chuyện cũng không nhớ nổi, nàng gấp đến độ cắn môi, hốc mắt đỏ lên.

Ánh nến vàng cam chiếu lên mặt, sắc đỏ vui mừng của hi phòng phản chiếu trong ánh mắt ngập nước của nàng, so với ngày thường, lúc này càng có vẻ đẹp mông lung mập mờ.

Diêm Mặc dùng bụng ngón tay cái vuốt ve gương mặt nàng, từ từ cúi đầu tới gần, nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi căng mọng của nàng, cất giọng trầm thấp: "Nếu nhất thời nhớ không ra thì ngày mai lại nói, được không?"

Lòng bàn tay hơi thô ráp khiến khuôn mặt mịn màng của nàng nổi lên từng trận tê dại, xúc cảm trên môi càng khiến trái tim nàng đập loạn, lông mi kịch liệt run rẩy vài cái. Bỗng nhiên Chữ Thanh Huy từ bỏ, nhắm mắt lại, nghiêng đầu dựa vào vai hắn. Nàng mím môi, nhẹ giọng nói: "Thật ra..... Cũng Không muốn nói gì cả."

Diêm Mặc đã biết nàng chuẩn bị xong, một tay nâng cằm Chữ Thanh Huy để nàng ngẩng đầu lên, hai người liếc nhau. Chữ Thanh Huy theo bản năng muốn quay đi, nhưng những ngón tay trên cằm nàng đã giữ chặt lại.

"Đừng sợ." Diêm Mặc nhìn thẳng vào mắt nàng, nói.

Chữ Thanh Huy lại cắn môi: "Ta không sợ."

Không biết là nói cho hắn nghe hay là tự nói cho mình nghe, eo nhỏ uốn thẳng tắp, cả người cứng đờ, rõ ràng là đang cố gắng.

Diêm Mặc lại đặt nàng lên giường, lần này nàng khép chặt hai tay hai chân bên người, cuối cùng nhịn xuống để không lại treo trên người hắn nữa.

Diêm Mặc cõ bỏ hi phục, xóc đệm giường lên nằm nghiêng ở phía ngoài.

Chữ Thanh Huy âm thầm dịch vào trong một chút, còn chưa cảm giác được lạnh lẽo bên trong ổ chăn thì thân thể đã rơi vào vòng ôm áp áp quen thuộc. Cổ nàng cứng đờ, hai mắt nhìn chằm chằm trên cổ áo của Diêm Mặc, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng tựa hồ Diêm Mặc không có động tác nào khác nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nhàn nhạt nói: "Sư tổ cùng các vị sư đệ đều muốn gặp nàng, ngày mai kêu sư đệ hành lễ với nàng."

Chữ Thanh Huy còn chưa từng gặp bọn họ, chỉ mới nghe nói đến. Sư tổ thì rất có khí thế, càng già càng dẻo dai, ngược lại, các sư đệ ai nấy đều hùng hực sức trẻ. Suy nghĩ của nàng bị Diêm Mặc dẫn dắt "Tiên sinh nói cho ta nghe một chút xem sư tổ yêu thích thứ gì, ngày mai phải kính trà cho lão nhân gia nữa đó."

"Không cần lo lắng, tính tình sư tổ hiền hoà, thích nhất là đám tiểu bối, chắc chắn người cũng sẽ thích nàng."

Khi còn ở trong cung Chữ Thanh Huy cũng từng nghe Đế Hậu nhắc đến vị sư tổ này của Diêm Mặc, hiện tại đã được xác nhận, trong lòng nàng cũng an tâm hơn chút, lại

hỏi: "Vậy còn các sư đệ thì sao? Ta có chuẩn bị quà gặp mặt cho bọn họ, không biết có hợp tâm ý mọi người hay không."

Diêm Mặc nói: "Sao lại không hợp, ai còn dám nói thêm cái gì? Không nên quá mức dung túng, kéo bọn họ được đằng chân lân đằng đầu."

Chữ Thanh Huy nghe xong, cười hỏi: "Trong sư môn có nhiều sư đệ như vậy, chẳng lẽ không có một người nào lọt vào mắt chàng sao? Sao mỗi lần nghe chàng nhắc tới đều là bộ dáng không hợp tâm ý vậy?"

"Nếu nàng hiểu rõ về bọn họ rồi, chắc chắn cũng muốn cách xa ngàn dặm thôi."

"Xem ra trong đó còn có rất nhiều chuyện thú vị? Tiên sinh mau nói cho ta nghe một chút đi mà." Chữ Thanh Huy nín lấy vạt áo hần lắc lắc.

Diêm Mặc cũng tùy ý nói vài chuyện, ngôn ngữ ngắn gọn, âm điệu càng nhàn nhạt không có trầm bổng, hiếm khi Chữ Thanh Huy nghe được mấy chuyện như vậy, nên đã sớm vút hết câu nệ và hoảng hốt ban nãy ra sau đầu, thân thể cũng thả lỏng, hơn phân nửa thân trên đề lên người Diêm Mặc, giọng nói dịu dàng thúc giục hần kể thêm nhiều chuyện nữa.

Không biết từ khi nào mà tay Diêm Mặc đã đặt lên vòng eo là lướt phập phồng của nàng.

Chữ Thanh Huy không hề cảm giác, hứng thú hỏi tiếp: "Còn gì nữa, còn gì nữa?"

"Còn có....." Diêm Mặc bỗng nhiên trở mình đề lên người nàng: "Còn chuyện gì thì ngày mai lại nói."

Chữ Thanh Huy bị hần đề ở dưới thân, chớp đôi mắt ngơ ngác, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Diêm Mặc từ trên cao nhìn xuống, đặt một nụ hôn lên cái cổ thon dài trắng nõn của nàng.

"A....." Cả người Chữ Thanh Huy run rẩy một chút, vô thức than nhẹ một tiếng.

"Đừng sợ." Diêm Mặc lại ngẩng đầu.

Chữ Thanh Huy chu miệng, cắn môi nói: "Ta không có sợ."

Nói xong ngược mắt lên liếc hần một cái lại vội cup mắt xuống trốn tránh, hai má dần dần ửng hồng, e lệ như nụ hoa chớm nở.

Có lẽ là muốn thể hiện rằng mình không sợ nên cố nhìn chăm chú vào mặt Diêm Mặc, lấp bắp nói: "Chàng, chàng nhớ nhẹ nhàng thôi nha, không thể đề hống ta....."

Nàng không biết vì một câu này mà vốn dĩ đôi mắt hần đã nóng rực chỉ một thoáng liền bốc cháy thành ngọn lửa nóng bỏng.

"Sẽ không đề hống nàng." Diêm Mặc nhẹ giọng nói, tựa hồ cũng châm thêm cây đuốc, khăn khăn ám muội.

Hần nói sẽ không đề hống nàng, nhưng không biết vì sao khi Chữ Thanh Huy nghe xong thì trong lòng càng thêm hoảng loạn, thân thể rụt lại, ước gì có thể ẩn mình vào đông chân đệm. Nhưng lại nghĩ tới tự mình đã nói là không sợ, đành phải chui ra, bất chấp mà ôm lấy tấm lưng dày rộng của hần: "Được, vậy chàng đến đi, ta không hề sợ chút nào!"

Một canh giờ sau, nàng vì bản thân nhất thời cựa mạnh mà khóc không thành tiếng, đôi tay vô lực đẩy ngực Diêm Mặc, thút tha thút thít bị ôm đi tắm. Mới tắm được một nửa đã ngủ mất, cái mũi xinh xinh thỉnh thoảng nức nở một tiếng, nhìn đáng thương vô cùng, rồi lại khiến người ta càng muốn hung hăng khi dễ một hồi.

Diêm Mặc đặt nàng lên giường, còn mình lại gọi người đem nước vào tắm nước lạnh, lại dùng nội lực hong khô thân thể rồi mới nằm lên giường, đưa tay ôm thân thể mềm mại vô lực của nàng vào trong ngực, lúc này mới thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, khi Chữ Thanh Huy mở mắt ra cảm thấy trong ổ chăn là cảm giác ấm áp chưa từng có, nàng lười biếng gập một cái, nhất thời còn chưa biết bản thân đang ở nơi nào, chờ khi nhúc nhích tay chân thì tứ chi truyền đến cơn đau nhức khiến nàng cứng người lại, hỏi ỨC về đêm qua cũng kéo đến như thủy triều.

"Tình rồi?"

Lỡ tai đang áp vào lồng ngực truyền đến một giọng nói trầm thấp, mặt Chữ Thanh Huy đỏ bừng, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn từ ngực tới mặt Diêm Mặc.

Diêm Mặc xoa cái eo đau nhức của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái?"

Chữ Thanh Huy cảm thấy chỗ nào cũng đều không thoải mái, nàng trề môi, nhỏ giọng oán giận: "Tiên sinh gạt ta, còn nói sẽ không đề hống, mà tối hôm qua... tối hôm qua ta thiếu chút nữa đã bị chàng đề chết rồi."

Động tác trên tay Diêm Mặc hơi ngừng lại, máu trong thân thể vì những lời này mà ngưng trệ một chút, rồi sau đó lưu thông càng thêm mãnh liệt, quả thực như muốn sôi trào lên vậy.

Hần nhìn người trong lòng mình, một khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp như hải đường sau mưa. Miệng thì nói ra những lời khiến người ta huyết mạch sôi trào, nhưng biểu cảm trong mắt lại hồn nhiên làm người ta phải thờ dài.

Đây quả thật chỉ là một câu oán giận đơn thuần của nàng mà thôi, nhưng khi vào tai người khác lại có ý nghĩa khác đi. Không biết là vì một người nghĩ quá ít, hay là do một người nghĩ quá nhiều.

Hầu kết Diêm Mặc cuộn một cái, cuối cùng cũng đành dần xuống ý muốn lại đề nàng, khăn giọng nói: "Lần sau sẽ không vậy nữa."

Chữ Thanh Huy đếm đầu ngón tay, lo lắng sốt ruột nói: "Nhưng tiên sinh cao lớn như vậy, thân hình so với ta lại nặng hơn nhiều, cho dù ta có muốn thành thói quen cũng

quen không được..... Hay là, ừm..... Lần sau để ta đề lên tiên sinh đi? Như vậy sẽ không đến mức đề hồng tiên sinh đúng không?"

Diêm Mặc thật sự không dám tiếp tục thảo luận đề tài này với nàng, nói thêm một lời chỉ sợ sẽ không thể kìm chế được nữa, hần mang theo vài phần chột vật, nói: "Đói bụng không?"

"Không đói bụng..... Ôi chào! Đã mấy giờ rồi? Nên đi kính trà cho sư tổ nữa!" Chử Thanh Huy vội chống lên ngực hần muốn bò dậy, lại không cẩn thận trượt tay nên cả người ngã xuống, thân thể mềm mại non mịn một lần nữa nện lên ngực Diêm Mặc.

Ôn hương nhuyễn ngọc [1] trong lòng, Diêm Mặc lại không nghĩ nếu để cho nàng tiếp tục trêu chọc nữa thì mình còn nhịn được. Mà quan trọng nhất là Bánh bao nhỏ trong ngực hần đã rất mệt rồi, lúc này căn bản không chịu thêm được nữa.

[1] Cách gọi khác dành cho con gái, miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Hần đành phải ôm lấy nàng ngồi dậy, dựa vào đầu giường, trấn an nói: "Hiện tại vẫn còn sớm, nàng nhìn xem, trời chưa sáng mà."

Chử Thanh Huy xuyên qua màn lụa mà thoáng nhìn qua bên ngoài, quả thật khung cảnh ngoài cửa sổ vẫn xám xịt, lại không yên tâm nói: "Có thể sư tổ và sư đệ đã chờ rồi không?"

"Sẽ không, bên ngoài không có động tĩnh."

Chử Thanh Huy nghiêng tai nghe lắng nghe, quả thật giống như lời hần nói. Nghĩ lại hiện tại còn sớm nên lúc này mới an tâm, vì thế lại bò trở về, cọ cọ mặt vào ngực Diêm Mặc, che miệng gáp một cái: "Aizz..... Vậy ta ngủ thêm một lát, khi nào tới giờ thì chàng nhớ gọi ta dậy đó. Đều tại tối hôm qua chàng đề ta, vẫn luôn không cho ta ngủ, không chịu ngừng lại.....Chàng phải chịu trách nhiệm gọi ta dậy, không thể hại ta trễ giờ kính trà để người ta chê cười được....."

Càng nói thì âm thanh càng thấp, giống như nàng đang lẩm bầm lầu bầu. Nàng hoàn toàn không có nghĩ nhiều mà chỉ nói theo sự thật, khiến hần đang ôm lấy nàng vừa bất đắc dĩ nhưng cũng không ít cảm giác ngọt ngào.

Diêm Mặc không hề buồn ngủ, nhờ vào chút ánh sáng mỏng manh trong màn mà nhìn chăm chú vào gương mặt hồng nhuận của Chử Thanh Huy. Khi thì cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, hần còn nhìn chưa đủ. Khi lại cảm thấy tia nắng ban mai tới quá chậm, trong không gian xuân hương ấm áp này, thật sự là dày vò hần mà.

Tiểu Pi: mang tiếng là động phòng vậy thôi chứ thật ra chẳng có thịt thà gì, các thím đọc Hoàng Sùng rồi thì cũng biết Khai Hoa Bất Kết Quả được xếp cùng nhóm với Cô Mạn, thuộc team tắt đèn + kéo rèm→ sáng hôm sau, nên đừng hy vọng sẽ được ăn thịt từ hai vị này. Thấy có vài thím thêm Hoàng Sùng vào danh sách đọc tên "H", "I8+".... mà tui mắc cười muốn chết. (☹️🙄)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Trêu chọc

Edit:Tiểu Mật

Beta: Quanh

Trong lòng Chử Thanh Huy vẫn luôn nhớ rõ việc phải đi kính trà vào buổi sáng, vậy nên nàng không dám ngủ say, chỉ một lát sau cũng tự mình tỉnh dậy.

Diêm Mặc vuốt nhẹ gương mặt nàng, bàn tay to của hần còn đặt bên eo nàng xoa nhẹ.

Chử Thanh Huy đuối đuối eo nhỏ của mình, tuy rằng thân thể vẫn còn có chút đau nhức thế nhưng bị hần ôm vào trong ngực xoa như vậy, nàng thoải mái đến mức vô cùng lười biếng. Chử Thanh Huy quan sát sắc trời một lúc rồi nói: “Hiện tại chúng ta nên thức dậy đi?”

Lúc đuối người thì đôi tay tinh tế trắng nõn của nàng từ trong chăn vuron ra ngoài, lập tức ống tay áo liền trượt xuống để lộ ra vài điểm đỏ giống như những cánh hoa mỹ lệ, roi xuống da thịt nõn nà của nàng.

“Hửm? Đây là.....” Chử Thanh Huy lập tức hoảng sợ, cầm tay mình đến trước mặt mà nhìn thật kỹ, vốn nàng tưởng rằng là do buổi tối bị muỗi đốt, thế nhưng một lúc lâu sau mới nhớ ra đây là do đêm qua nàng bị người này gặm cắn mà thành. Nàng liền vội vàng ngồi dậy, xốc vạt áo lên nhìn một lượt trên người mình. Quả nhiên từng mảng lớn da thịt đều chỉ chít các điểm đỏ, một tác da thịt bình thường cũng không có. Thậm chí là đầu ngón tay cũng bị hần gặm cắn, so với ngày thường lại càng thêm vài phần hồng hào.

Nàng trừng mắt nhìn về phía tên đầu sỏ gây tội kia, vừa thẹn vừa giận mà nói: “Chàng...chàng như thế nào lại cắn loạn ta giống như tiểu cầu vậy?”

Ánh mắt của Diêm Mặc liền dừng lại trên cổ áo lộn xộn của nàng, lập tức bàn tay của hần đang đặt bên eo nàng tựa hồ lại nóng rực thêm vài phần.

Chử Thanh Huy theo ánh mắt của hần mà cúi đầu nhìn xuống, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo của mình, cả người nàng mềm như bông, ở trong ngực hần đánh nhẹ một cái, cắn cắn môi nói: “Chàng không được nhìn!”

Diêm Mặc nghe lời chuyển mắt sang nơi khác, tiếp đó hần lại nắm tay của nàng lên, ở trên cổ tay mà mút vào một cái.

Quả nhiên là khi hần buông ra thì da thịt trên cổ tay của nàng lại đỏ ửng thành một mảng nhỏ, hần nhìn Chử Thanh Huy rồi nói: “Ta không phải là cắn nàng.”

“Chàng, chàng.....” Chử Thanh Huy nhìn nhìn vệt đỏ kia, rồi lại nhìn thấy biểu hiện bình thản của hấn thì liền nói không ra lời. Có phải là cần hay không, hấn nói một câu là được à, đã thế hấn còn cố tình để lại trên người nàng nhiều điểm đỏ như vậy, bảo nàng lát nữa có thể gặp người như nào đây?

Nàng cảm thấy Diêm Mặc đã thay đổi, từ tối hôm qua liền bắt đầu thay đổi, nhưng cụ thể như thế nào thì nàng cũng không rõ, chỉ cảm thấy nếu là lúc trước thì hấn tuyệt đối không đối xử với mình như vậy. Nàng nghĩ nghĩ một lúc liền cảm thấy có chút ủy khuất mà bẹp bẹp miệng nói: “Chàng khi dễ ta.”

Diêm Mặc ôm nàng ngồi dậy, đem khuôn mặt của nàng ấn vào trong ngực mình, bàn tay to để ở sau lưng nàng cũng nhẹ nhàng vuốt ve rồi nói: “Ta không khi dễ nàng, ta chính là thương nàng.”

Một câu ta thương nàng làm cho khuôn mặt Chử Thanh Huy trở nên nóng bừng, không khỏi làm cho nàng nhớ tới những chuyện xảy ra đêm qua. Nàng liền cảm thấy trong người vô cùng buồn bực xấu hổ mà nói: “Là chàng làm cho ta đau, không phải là thương ta.”

Vừa dứt lời nàng liền cảm thấy cánh tay đang ôm mình lập tức khựng lại, lồng ngực mình đang dựa vào cũng trở nên vô cùng cứng rắn, qua một lúc sau mới nghe Diêm Mặc nói: “Ta chỉ thương mình nàng thôi.”

Chử Thanh Huy nhần nhần mũi nhỏ hừ một tiếng, ra vẻ đương nhiên mà nói: “Đương nhiên là chàng chỉ có thể thương mình ta rồi.”

“Đúng vậy.” Diêm Mặc trả lời nàng.

Lúc này Chử Thanh Huy mới cảm thấy có chút vừa lòng, đang lúc nàng muốn nói thêm điều gì thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm của Tía Tô: “Công chúa và Phò mã đã dậy rồi sao?”

Nàng biết là nếu không phải đã tới giờ thì Tía Tô sẽ không mở miệng mà quấy rầy, liền nói: “Đã dậy rồi.” Đang lúc nàng muốn gọi người tiến vào thì lại nhớ tới trên người mình toàn là những điểm đỏ, nàng sao có thể không biết xấu hổ mà để người khác nhìn thấy chúng, vội vàng nói lại: “Các người chờ một chút.”

Nói xong nàng quay đầu nhìn Diêm Mặc, thấy trên người hấn còn đang để lộ ra một mảng ngực rắn chắc, liền vờn đầu ngón tay thon dài ra mà chọc một cái, chu miệng lên nói: “Chàng mau đứng dậy mặc quần áo rồi lấy giúp ta một cái áo trong sạch sẽ tới đây.”

Diêm Mặc cầm lấy đầu ngón tay trắng nõn của nàng, đưa tới bên miệng ngậm một cái, đang lúc hấn muốn dùng hàm răng để di qua di lại thì liền thấy Chử Thanh Huy trừng mắt hạnh nhìn mình giống như hồ rình mồi, cho nên liền biết nghe lời không dám cắn nhẹ mà chỉ mút.

“Chàng mau đi đi.” Chử Thanh Huy dùng sức đem tay mình rút về, giận dữ nói.

Lúc này Diêm Mặc mới ôm nàng đưa vào trong chăn ấm còn chính mình thì bước một bước dài đi xuống giường.

Chử Thanh Huy liếc mắt nhìn tám lưng to lớn của hấn, lập tức che mắt của mình lại, đem mặt vùi vào trong chăn, cổ họng nàng ô lên một tiếng, cứ một lúc lại dùng ngón tay mà chọc chọc vào cái gối đỏ thêu uyên ương. Nàng có chút nghĩ không ra, như thế nào chỉ qua một đêm mà một người có thể thay đổi nhiều đến như vậy? Tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn hấn thì vẫn nghiêm trang như trước, trầm mặc lại rất đáng tin cậy, thế nhưng nhất cử nhất động rõ ràng là lại có thêm vài phần vô lại mà trước đây không hề có.

Diêm Mặc mặc xong xiêm y của mình rồi thì Chử Thanh Huy cũng vừa đem áo trong khoác vào người, xác định là không để lộ ra dấu vết gì mới cho người đi vào hầu hạ.

Các cung nữ liền mang theo đồ dùng rửa mặt nối đuôi nhau đi vào.

Tía Tô ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, thấy Công chúa cùng Phò mã đang song song ngồi ở trên mép giường, một cánh tay của Phò mã đang để ra sau người Công chúa còn Công chúa thì đem cả người dựa vào người Phò mã. Tuy là hai người không nói một lời nào thế nhưng giữa họ lại có một loại ấn ý nói không thành lời, làm cho người ngoài khó có thể mà chen chân vào được trong đó.

Nàng ấy lại âm thầm đánh giá sắc mặt của Chử Thanh Huy, thấy gò má công chúa hồng nhuận, không có chút bất ổn nào, mới cảm thấy an tâm mà dẫn đầu mọi người tiến đến hành lễ, nói: “Nô tỳ bái kiến công chúa, bái kiến Phò mã.”

Sau đó thì vài cung nữ liền tiến lên vây quanh Chử Thanh Huy giúp nàng rửa mặt thay quần áo. Tiếp đó lại có mấy người đến bên cạnh Diêm Mặc chuẩn bị hầu hạ hấn, thế nhưng lại bị Diêm Mặc vẫy vẫy tay cho lui ra ngoài.

Vài cung nữ vô cùng ngạc nhiên nhìn nhìn nhau, chỉ có cung nữ lớn tuổi nhất lập tức cúi đầu hành lễ một cái rồi dẫn mọi người thối lui sang một bên.

Diêm Mặc chỉ mất một lúc đã rửa mặt xong xuôi, tiếp đó hấn lại ngồi ở bên cạnh bàn nhìn Chử Thanh Huy đang bị mọi người đưa đến bàn trang điểm.

Cung nhân vẫn cho Chử Thanh Huy một búi tóc thật đẹp rồi dùng phấn trang điểm nhẹ cho nàng. Sau đó lại đưa tới một cái tráp bằng ngọc đựng trăm cài tóc trước mặt nàng, thỉnh nàng chọn ra trang sức mình muốn mang theo.

Vì hôm nay là ngày thứ nhất sau khi nàng thành thân, lại còn phải đi kính trà cho trường bối nên lúc chọn lựa quần áo cùng trang sức thì nàng cũng không thể cứ thế mà tùy ý được. Chử Thanh Huy nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, có chút lưỡng lự mà nghĩ ngợi. Bỗng nàng vô tình nhìn về phía gương, đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Diêm Mặc, trước mắt lập tức trở nên sáng ngời. Nàng nói: “Chàng mau lại đây chọn giúp ta một cái đi.”

Diêm Mặc liền đứng dậy đi tới, các cung nữ khác tự nhiên cũng thối lui xuống.

Chử Thanh Huy ngửa đầu nhìn hấn, hỏi: “Chàng nói xem khi ta đi gặp sư tổ thì trang trọng một chút tốt hơn hay là đơn giản một chút vẫn tốt hơn?”

“Nàng thích là tốt rồi.” Diêm Mặc nhìn gương mặt tinh xảo của nàng mà nói.

Chử Thanh Huy liền bắt đầu chu miệng lại, nói: “Chàng nói giống như là chưa nói vậy, như thế thì không được, chàng phải cho ta một ý kiến chính xác nhất.”

Diêm Mặc đành phải đi đến nhìn hộp trang sức kia, trong đó đều là ngọc châu sáng chói đến lóa cả mắt, hấn cảm thấy mỗi một cái đều có vẻ đẹp của riêng mình, rồi

neoh mắt lại nhìn ngắm nửa ngày mới khó khăn chọn lựa ra được vài cái.

Khi hắn đang lựa chọn những trang sức kia thì Chữ Thanh Huy lại đang ngắm nhìn hắn, thấy trên mặt hắn có vẻ chán chờ không xác định làm cho nàng không khỏi che miệng lại cười trộm.

Diêm Mặc liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, đem những trâm cài chọn được ở trên tay đưa tới trước mặt nàng.

Chữ Thanh Huy cười cười mà cầm lấy một bộ điều chỉnh phượng [1] lên, nói: “Chàng thay ta cài lên được không?”

[1] Có ảnh minh họa ở đầu chương.

Diêm Mặc tiếp nhận bộ điều chỉnh kia từ tay nàng, khi cầm vào thì lập tức cảm thấy vô cùng tinh xảo tròn bóng làm cho hắn không tự giác giảm nhẹ lực đạo trên tay, chỉ sợ không cẩn thận một chút liền sẽ đem vật nhỏ tinh tế này làm hỏng mất.

Chữ Thanh Huy nghiêng đầu chỉ chỉ vào một chỗ trên búi tóc, nói: “Liền cài ở chỗ này đi.”

Diêm Mặc chậm rãi hít sâu một hơi, mím môi lại, thật cẩn thận đem bộ điều chỉnh cài vào búi tóc nàng.

Chữ Thanh Huy nhìn thấy trong gương vẻ mặt chăm chú của hắn, phảng phất giống như là gặp phải đại địch làm cho nàng càng thêm cảm thấy buồn cười.

Nàng liền lắc lắc đầu một cái, lông đuôi phượng hoàng trên bộ điều chỉnh cũng rung rung theo, trên miệng phượng còn ngậm một chuỗi tua đang nhẹ nhàng đung đưa. Cùng lúc đó lại gặp phải ánh nắng buổi sớm mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho nó phảng phất giống như một con phượng xuyên thấu đơn đang muốn giương cánh bay đi vậy.

Còn những đồ trang sức dư lại nàng cũng không muốn làm khó Diêm Mặc thêm, chỉ riêng việc hắn cài cho mình thì đừng nói tới việc kính trà, dùng bữa sáng cũng không kịp nữa.

Cung nữ tiến lên hầu hạ nàng trang điểm xong xuôi, Chữ Thanh Huy nhìn ngắm mình trong gương mấy lần mới đứng lên, xoay một vòng trước mặt Diêm Mặc, trưng cầu ý kiến của hắn, nói: “Chàng mau nhìn ta xem, còn chỗ nào không ổn hay không?”

Nàng vừa dứt lời thì Diêm Mặc liền gật gật đầu nói: “Rất đẹp.”

“Chàng trả lời nhanh như vậy, ta vừa nghe liền biết chàng không có xem kỹ, mau nhìn lại đi.” Chữ Thanh Huy bắt mẫn nói.

Diêm Mặc đành phải nhìn lại một lần, thế nhưng hắn vẫn gật đầu như trước.

Chữ Thanh Huy nhìn chính mình trong gương lại vẫn có cảm giác chưa hài lòng cho lắm.

Quần áo này màu sắc có phải hay không quá tùy tiện? Búi tóc trên đầu nàng có phải là có chút già dặn hay không? Trang dung trên mặt có thực sự thích hợp với nàng không? Hay là nếu mình cứ như vậy mà đi kính trà cho sư tổ, gặp mặt các sư đệ thì có thất lễ hay không?

Nàng nghĩ thầm mình có nên đi hỏi lại ý kiến của Diêm Mặc, rồi lại cảm thấy có chút chán chừ, cứ nghĩ đến việc nàng hỏi hắn cái gì thì hắn cũng chỉ trả lời là rất đẹp, đôi lúc lại là rất tốt hoặc là không tồi, tuyệt đối sẽ không có ý kiến nào khác.

Mất thấy nàng cứ ở trước gương mà xoay qua xoay lại, Tía Tô chỉ có thể nhỏ giọng nhắc nhở, nói: “Công chúa, sắp tới giờ rồi.”

Chữ Thanh Huy liền ai nha một tiếng, xoay người vội vàng bước vài bước, sau đó lại quay sang nhìn Diêm Mặc vẫn chưa đuổi kịp mình, vội nói: “Chàng mau tới đây nhanh lên, đừng để cho sư tổ phải đợi lâu.”

Diêm Mặc lập tức nhắc chân lên đuổi kịp nàng.

Chữ Thanh Huy sợ hắn đi quá chậm liền cầm lấy đầu ngón tay của hắn mà kéo hắn chạy nhanh lên một chút.

Thấy thế Diêm Mặc liền động tay, lập tức mười đầu ngón tay của họ liền đan xen vào nhau.

Hai bàn tay, một bàn tay màu đồng cổ vừa to vừa rộng, trên bàn tay còn mang theo những vết sẹo cũ cùng với những vết chai dày; một bàn tay khác vừa trắng nõn lại vừa nhỏ nhắn xinh đẹp, từng đầu ngón tay tinh tế đáng yêu như ngó sen, toàn bộ bàn tay dường như là một vết sẹo, đến cả một nốt chai nhỏ cũng không tìm thấy.

Chữ Thanh Huy nhìn nắm tay đang giao nhau của hai người, ngón tay nàng khẽ giật giật một cái. Tay của nàng so với tay của Diêm Mặc ước chừng còn nhỏ hơn một nửa, khe hở giữa hai bàn tay cũng không lớn, mà ngón tay Diêm Mặc lại vừa thô vừa dài, vì vậy mà khe hở ấy lại càng trở nên chật chội hơn. Thật đúng là làm cho nàng cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Lập tức trong lòng nàng lại có chút suy nghĩ miên man, đây mới chỉ là một đôi tay thôi mà đã lớn hơn nhiều như vậy, khó trách được tối hôm qua hắn lại làm cho nàng phải vất vả như thế.....

Nàng bị Diêm Mặc nắm tay dắt đi ra ngoài, đến khi nhìn thấy những tia nắng buổi sớm mới tỉnh ngộ ra chính mình là đang suy nghĩ cái gì, lập tức trên mặt liền nóng lên, vừa chạy vừa lắc lắc đầu. Thế nhưng những ý niệm trong đầu kia dường như cũng không đi, những hình ảnh tối ngày hôm qua cứ thế mà hiện lên trong đầu nàng, làm cả người nàng giống như là đang bị thiếu vậy.

“Nàng làm sao vậy?” Diêm Mặc liền dừng lại hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy lại không dám quay đầu nhìn hắn, chỉ rũ đầu xuống lời kéo hắn đi về phía trước, “Không.... không có gì, chúng ta mau đi nhanh lên.”

Diêm Mặc thấy thế cũng không truy vấn nữa, liền cất bước đuổi theo nàng.

Phía trước cung nữ đứng ở hai bên để dẫn đường, Chử Thanh Huy liền cứ thế một đường mà vùi đầu nhanh chóng đi tới.

Đi ra khỏi hậu viện, lại vượt qua một hoa viên lớn thì đi vào tiền viện, rốt cuộc thì nàng mới có thể đem những cái suy nghĩ mắc cỡ về người kia loại bỏ ra khỏi đầu. Mất thấy chính sảnh đã ở cách đó không xa nữa thì nàng lại bắt đầu trở nên thấp thòm, dưới chân càng đi càng chậm, cuối cùng liền đứng lại.

Diêm Mặc thấy thế cũng dừng lại bước chân.

Chử Thanh Huy liền sờ sờ vào búi tóc của mình, rồi lại chạm vào trang sức trên đầu, tiếp đó lại cúi đầu nhìn xem xiêm y của chính mình xong mới giương mắt lên mà hỏi Diêm Mặc: “Chàng nhìn lại ta xem, có chỗ nào cảm thấy không thỏa đáng hay không?”

Diêm Mặc nghiêm túc nhìn nàng từ trên xuống dưới, gật đầu nói: “Rất tốt.” Rồi lại nói: “Nàng không cần phải lo lắng, sự tỏ ngời ấy tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho nàng.”

Chử Thanh Huy nắm lấy đầu ngón tay của hấn nhéo nhéo, hít sâu một hơi, thế nhưng khuôn mặt lại tiếp tục trở nên khổ sở liền kéo bàn tay của Diêm Mặc qua mà đặt ở trên ngực mình, nói: “Ta cũng không muốn bản thân mình khấn trương như vậy, thế nhưng chàng tới xem đi, tim của ta căn bản là không nghe lời ta nói, nó như thế nào lại đập nhanh như vậy?”

Diêm Mặc chỉ cảm thấy dưới tay mình là một khối tròn trịa mềm mại, căn bản không cảm nhận được tim của nàng có đập nhanh hay không. Trước mặt hấn lại là khuôn mặt bánh bao với đôi mắt ướt át, thần sắc lại có chút buồn rầu, căn bản là không biết chính mình đang làm cái gì.

Hấn lại hít sâu một hơi, cố gắng tìm về lý trí của mình, trong miệng hàm hồ mà nói gì đó căn bản là chính hấn cũng nghe không rõ nữa.

“Nó thật đúng là không nghe lời, để lát nữa trở về phòng ta lại giúp nàng nhìn xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gặm cắn

Edit: Boo

Beta: Quanh

“Sao Đại sư huynh và đại tẩu còn chưa tới?” Phùng Trọng Thanh đứng ở sảnh đường nói, cong cái miệng nhỏ ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn xuyên qua rèm cửa xanh biếc.

Vừa dứt lời liền thấy mấy cung nữ đi từ bên ngoài vào.

“Tới rồi.” Phùng Trọng Thanh ồn ào lên tiếng: “Phan sư huynh, Kha sư huynh, mọi người mau nhìn đi, vị bên cạnh Đại sư huynh chính là đại tẩu đó.”

Lời Phùng Trọng Thanh nói không được mọi người hưởng ứng, hấn cũng không cảm thấy khác thường, vẫn vậy đuổi thân mật: “Ôi chào! Sao Đại sư huynh và đại tẩu bây giờ mới tới, hai người đang nói cái gì vậy? Cái gì vậy.... Tay Đại sư huynh đang làm gì kia? Giữa ban ngày ban mặt, sao lại có thể ôm ấp ấp! Ôi chào, thôi đời ngày sau, thôi đời ngày sau!”

Âm thanh ngạc nhiên truyền tới trong viện, những người khác không nghe thấy, nhưng Diêm Mặc tai thính mắt tinh, tầm mắt liền chuyển tới, xuyên thấu qua đám hoa cỏ, song cửa khắc hoa, rèm cửa xanh biếc rồi chuẩn xác không hề lệch nhìn chằm chằm vào Phùng Trọng Thanh đang tròn xoe mắt ở bên trong.

Phùng Trọng Thanh như bị ong đốt, lập tức lui ra sau một bước, vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, có lẽ Đại sư huynh không nhìn thấy đệ, Kha sư huynh___”

Hấn nhìn sang bên cạnh, kết quả không có ai, vội quay sang nhìn bên phải, bên phải cũng không có ai, vội vàng xoay người, hai vị sư huynh hấn vừa nhắc tới đang đứng ở bên cạnh sư tổ, vẻ mặt nghiêm trang, vô cùng chính trực.

Phùng Trọng Thanh ngạc nhiên nói: “Kha sư huynh, không phải vừa rồi huynh nói muốn rình xem sao?”

Kha Lương chớp mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên hơn cả tiểu đệ: “Đệ đang nói gì vậy? Tất nhiên Đại sư huynh và đại tẩu sẽ đến, chúng ta quanh mình chính đại đứng đây chờ, cần gì phải rình coi, đó không phải việc làm của quân tử.”

Phùng Trọng Thanh liền choáng váng, rõ ràng vừa rồi Kha sư huynh vào đây trước rồi hấn mới theo vào sau, tại sao bây giờ lại nói khác với lúc trước vậy?!

Kha Lương lại thờ dài, ra vẻ dạy bảo, nói: “Tiểu Thanh Thanh, sư huynh đã nói cho đệ bao nhiêu lần, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn. Có phải vậy không Đại sư huynh?”

Phùng Trọng Thanh choáng váng quay đầu, liền thấy Đại sư huynh và đại tẩu bước vào trong phòng.

Diêm Mặc lười để ý đến động tác nhỏ của ba vị sư đệ, chỉ dùng ánh mắt liếc mỗi người một cái.

Ngay lúc đó Phùng Trọng Thanh liền rụt cổ lại, Kha Lương thì cứng đờ chớp chớp mắt một cái, không khỏi trừng mắt liếc Phùng Trọng Thanh một cái, chỉ trách tên sư đệ ngu ngốc này làm lộ chân tướng, làm liên lụy hấn sau này sẽ bị sư huynh tính sổ. Chỉ có Phan Lê là không chịu ảnh hưởng gì, khỏe miệng vẫn giữ nụ cười ôn hòa.

Chử Thanh Huy vừa vào bên trong, đầu tiên nhìn thấy một ông lão ngồi ngay ngắn ở ngay vị trí chủ vị. Lòng nàng trở nên thấp thòm, nhưng lão nhân gia nhìn nàng bằng

ánh mắt từ ái, nàng lập tức yên tâm hơn rất nhiều, xem ra lời an ủi vừa nãy của Diêm Mặc không sai. Trong lòng thầm nghĩ, tiền sinh thật không lừa nàng, sư tổ nhìn rất hiền lành.

Sau đó mới chú ý đến ba người trẻ tuổi đứng bên cạnh sư tổ, đây chắc đều là sư đệ của Diêm Mặc, bọn họ người nào cũng ngọc thụ lâm phong, tư thế oai hùng, tuổi chỉ tầm trên dưới 20, chỉ có Phùng Trọng Thanh nhìn nhỏ hơn, nàng liền nhìn qua loa bọn họ một chút.

Nàng nhìn thoáng qua rồi thu lại tầm mắt, bị Diêm Mặc dẫn đến hành lễ trước mặt Nghiêm lão, nhận trà từ cung nữ, cung kính đưa lên trên, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Mời sư tổ dùng trà.”

Nghiêm lão vui tươi hơn hờ nhận trà, uống một ngụm lớn, vội nói không ngừng với Diêm Mặc: “Mau đỡ dậy, mau đỡ dậy.” Lão nhân gia móc từ ống tay áo một hộp nhỏ: “Sư tổ không có cái gì tốt, đồ nhỏ này tặng cho con.” Chử Thanh Huy vội đưa tay nhận lấy: “Cảm ơn sư tổ.”

Nghiêm lão gật đầu, vừa lòng nói: “Cháu dâu, gả cho Diêm tiểu tử là uy khuất con rồi, nhưng con yên tâm, ông già này không dám mạnh miệng điều gì khác, nhưng ta dám vỗ ngực đảm bảo về nhân phẩm của những đồ tử đồ tôn trong môn hộ, sau này nếu Diêm tiểu tử kia khiến con chịu một chút ủy khuất, con chỉ cần nói, dù ta có ở chân trời góc bể cũng sẽ trở về đề tiểu tử này ra đánh ba mươi roi, bắt hắn đến nhận tội với con.”

Trong đầu Chử Thanh Huy hiện lên hình ảnh Diêm Mặc bị sư tổ đề ra đánh ba mươi roi vào mông, không nhịn được cười rộ lên, dùng ánh mắt cười nhạo nhìn hắn một cái mới đáp: “Vâng, con biết sư tổ thương con.”

“Tốt tốt tốt!” Nghiêm lão mừng rỡ xoa tay, môn hạ của ông đều là một đám tiểu tử, làm gì có một tiểu cô nương ngoan ngoãn nũng nịu như vậy? Ông mới nhìn một chút đã thích, hận không thể kêu đám đồ tử đồ tôn đập đầu kính trà với tiểu cô nương, khoe mắt nhìn sang ba đồ tôn, duỗi tay vỗ lên người Kha Lương cách ông gần nhất: “Còn không mau ra mắt đại tẩu của các con?”

Kha Lương chịu một cú đánh của sư tổ, ngằm nhe răng trợn mắt, nghĩ thầm quả thật là quá thiên vị, tức chết hắn.

Nếu ở trước mặt sư phụ, sư tổ một câu đồ tôn ngoan, đồ tôn tốt, còn đối với sư phụ thì trợn mắt nhưn mày, kiểu gì cũng không thấy vừa mắt. Hiện giờ có một sư tẩu mới, đồ tôn bọn họ lập tức cảm nhận được sự ghê lạnh của sư phụ.

Oán thầm thì oán thầm nhưng vẫn không dám nhiều lời, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, tùm tùm cười nói: “Kha Lương ra mắt đại tẩu.”

Chử Thanh Huy đáp lễ: “Sư đệ vạn phúc.”

Lúc sau, Phan Lê và Phùng Trọng Thanh cũng cùng chào hỏi nàng.

Nếu là ở gia đình bình thường, tân nương mới ra mắt gia đình nhà chồng nhất định sẽ có nhiều chuyện muốn nói, nhưng ở nơi này chỉ có Nghiêm lão nhân là trưởng bối, tuy tuổi trẻ cũng đã từng thành thân nhưng ông là một đại nam nhân, nào có biết nói chuyện gì với tân nương? Huống hồ Thượng Thanh Tông bọn họ không hề câu nệ những tiểu tiết này, gặp nhau nói mấy câu xong mọi người liền tản đi.

Ra khỏi viện, Chử Thanh Huy như trút xuống được hòn đá trong lòng, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Diêm Mặc nắm tay nàng, nhận thấy tâm trạng nàng rất tốt, liền hỏi: “An tâm rồi chứ?”

“An tâm rồi.” Chử Thanh Huy gật đầu liên tục, khoe miệng gợi lên ý cười xấu xa, nói: “Lần sau đến lượt chàng lo lắng, ngày mai chúng ta phải tiến cung gặp phụ hoàng và mẫu hậu, nếu không thể khiến phụ hoàng vừa lòng, cẩn thận chàng bị ăn roi nhé.”

Diêm Mặc biết nàng đang giễu cợt theo như lời sư tổ vừa nói, nếu để cho nàng chịu ủy khuất sẽ đánh hắn ba mươi roi, hắn liền nhéo tay nàng.

Chử Thanh Huy lại rất hứng thú: “Chàng đã bị sư tổ đánh lần nào chưa?”

Diêm Mặc lắc đầu: “Chưa từng.”

“Thật à?” Chử Thanh Huy không cam lòng hỏi, nghe giọng có vẻ thất vọng.

Diêm Mặc bẹo mặt nàng: “Thật.”

Hắn chỉ bị sư phụ đánh roi, không bị sư tổ đánh, cho nên không tính là nói dối.

Chử Thanh Huy che mặt, bất mãn nói: “Sao chàng lại bẹo mặt ta, đừng bẹo mặt ta nưac, sẽ to ra đấy.”

Diêm Mặc nghe vậy liền dùng tay nhéo mũi nàng. “Cái mũi sẽ bị nhéo bẹp.” Chử Thanh Huy vội vàng bảo vệ chiếc mũi nhỏ. Diêm Mặc lại đi xoa vành tai nàng. “Ui da” Chử Thanh Huy tay chân luống cuống, tránh được cái này, không tránh được cái khác, gấp đến nỗi dậm chân: “Chàng, chàng lại ức hiếp ta!”

Lúc này Diêm Mặc mới thu tay lại, nhìn xuống nổi xúc động muốn ôm nàng.

Chử Thanh Huy xoay người lại, rời khỏi tầm tay của hắn, hằm hừ nói:

“Không thèm đi cùng chàng nữa, chàng luôn trêu cợt ta.”

Nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, khí phách hiên ngang đi lên trước. Diêm Mặc đi mấy bước liền đuổi kịp, lại giơ tay ôm nàng. Chử Thanh Huy thoát ra, hắn lại ôm, lại thoát ra, lại ôm, cứ như vậy mấy lần, vẫn là Chử Thanh Huy không nhịn được, cười trước: “Chàng trở nên không biết xấu hổ từ khi nào vậy?”

Diêm Mặc nhìn nàng cười, theo bản năng lại muốn đưa tay nhéo nàng, bị Chử Thanh Huy cảnh giác trừng một cái, tay hắn dừng lại giữa chừng, đưa ra phía sau.

Lúc này Chử Thanh Huy mới vừa lòng, đắc ý hừ một tiếng. Hai người trở lại hậu viện, cung nữ liền bưng đồ ăn sáng để trên bàn. Ngày hôm qua tâm tình Chử Thanh Huy khẩn trương nên không thấy đói, suốt cả ngày chỉ ăn một chút đồ ăn, tối qua lại bị Diêm Mặc ép ăn lộn một hồi, vừa rồi đi kính trà còn không có cảm giác, nhưng bây

giờ vừa nhìn thấy một bàn đầy thức ăn đã lập tức đổi thành lưỡng cuồng.

Nàng dùng một chén cháo gạch cua, hai cái bánh bao trân châu, hai đĩa sủi cào tôm, một phần canh hải sâm rồi mới dùng đũa, sức ăn hôm nay so với thường ngày nàng ăn nhiều hơn một nửa.

Diêm Mặc ngồi bên cạnh nhìn, vẫn cảm thấy chưa đủ, liền gấp một cuộn bánh xốp bơ sữa sang chén của nàng: “Ăn thêm một chút.”

Chữ Thanh Huy lắc đầu: “Ăn không nổi.”

Diêm Mặc đưa tay sờ soạng một chút ở trên bụng nàng, nói: “Còn có thể thêm.”

Chữ Thanh Huy bị hấn dọa sợ, vội che bụng, cong miệng: “Chẳng lẽ chàng định biến bụng ta trở thành một cái túi phải không? Sờ sờ là biết có thể thêm nữa hay không.”

“So với túi không lớn lắm.” Diêm Mặc nói.

“Chàng....Hừ!” Đây chính là nói nàng không bằng một cái túi, Chữ Thanh Huy mất hứng.

Diêm Mặc thấy thế, đành để cuộn bánh xốp bơ sữa vào trong chén của mình, lại gấp cho nàng chút bánh hạt sen củ từ, hỏi ý kiến nàng: “Ăn cái này?”

Thật ra không phải Chữ Thanh Huy ăn không vào, chỉ là làm theo lời thái y dặn, mặc kệ lúc nào cũng chỉ nên ăn no đến bảy tám phần. Thấy Diêm Mặc ôn tồn thương lượng với nàng, Chữ Thanh Huy tự thấy mình hào phóng, không so đo chuyện vừa rồi hẳn đem nàng so sánh với cái túi, lại nhìn khối bánh hạt sen củ từ cũng không lớn, trong bụng còn có thể thêm, lúc này mới gật đầu.

Từ trước đến nay nàng ăn cái gì cũng nhai kỹ nuốt chậm, lúc này lại lo lắng ăn xong cái này, Diêm Mặc lại gấp cho nàng thêm cái khác, liền ăn càng chậm hơn. Đến lúc ăn xong, vừa ngẩng đầu lập tức kinh ngạc.

Trên mặt bàn có gần hai mươi loại cháo, thức ăn ngon miệng, là phòng bếp sợ bọn họ ăn uống không hợp nên cố ý làm rất nhiều và đa dạng. Không ngờ tới, nàng chỉ cúi đầu ăn khối điểm tâm, lúc trước còn rất nhiều thức ăn đã bị Diêm Mặc quét sạch không còn gì cả.

Nàng nhìn chén đĩa trống rỗng trên bàn, lại nhìn sang bụng của Diêm Mặc, lại nhìn lên bàn, vẫn không dám tin, nhìn Diêm Mặc nuốt miếng cuối cùng, nàng ngờ ngác hỏi: “Chàng ăn no rồi sao?”

Diêm Mặc thoáng gật đầu.

Nhưng Chữ Thanh Huy thấy hẳn như vậy dường như vẫn chưa thực sự no, thử thăm dò hỏi: “Ngày mai bảo bọn họ làm nhiều hơn một ít?”

“Được.” Diêm Mặc không khách khí gật đầu.

“.....” Trong mắt Chữ Thanh Huy chỉ còn kinh ngạc và tán phục, trước nàng thấy người có thể ăn như vậy cũng chỉ có phụ hoàng, mà bây giờ, so với phụ hoàng thì tiên sinh có thể ăn nhiều hơn!

Hai người súc miệng, đi vào nội thất, Chữ Thanh Huy lấy chiếc hộp nhỏ mà Nghiêm lão cho nàng, chờ mong nói: “Không biết có cái gì bên trong.”

“Mở ra nhìn xem.”

Chữ Thanh Huy gật đầu, cẩn thận mở ra, đập vào mắt chính là một tảng tơ lụa đỏ không biết đang bọc lấy cái gì, tuy còn chưa thấy nhưng hai người đã ngửi thấy hương sâm.

Chỉ là hương vị này khiến đầu óc được sáng khoái, tinh thần vì nó cũng dao động.

Diêm Mặc ngồi ngay ngắn, Chữ Thanh Huy ngừng thở, tay nhẹ nhàng gỡ bỏ lụa hồng liền thấy rõ vật phẩm bên trong, kinh hô một tiếng.

Lại là một củ nhân sâm đầy đủ rồi.

Tuy không biết cụ thể đã bao nhiêu năm, nhưng khi Chữ Thanh Huy còn ở trong cung đã nhìn qua không ít bảo vật, nhân sâm trăm năm cũng đã từng dùng qua, thái y cũng đã từng nói qua về nhân sâm trăm năm, nhưng so với vật trước mắt, một chút quý giá cũng không bằng.

Nàng không khỏi nhìn về phía Diêm Mặc, lưỡng lự không muốn nhận lấy lễ vật quý giá như vậy.

Diêm Mặc nói: “Đã là đồ sư tổ tặng thì nên nhận lấy, đây là đồ lão nhân gia du ngoạn bên ngoài mà đoạt được.”

“Nhưng....” Chữ Thanh Huy còn chần chờ, nàng đã nhìn thấy nhiều thứ nên mới biết trong tay nàng là một đồ vô cùng giá trị, đây chính là bảo vật có thể cứu mạng.

Diêm Mặc vỗ vỗ tay nàng: “Trong lòng sư tổ đều hiểu rõ.”

Chữ Thanh Huy nghĩ nghĩ, lấy túi nhỏ đem nhân sâm cất đi, sau này nếu người bên cạnh có chuyện mới lấy ra dùng. Đương nhiên nếu cả đời này không dùng thì càng tốt.

Nàng đem hộp cất đi, lại hỏi Diêm Mặc: “Trước tiên sinh nói sư tổ vẫn luôn giao du thiên hạ, không biết lúc này ở kinh thành sẽ nghỉ lại bao lâu?”

“Sư tổ từ trước đến nay luôn tùy ý, ta cũng không biết được tính toán của ông, có lẽ sẽ một vài ngày, cũng có khi một hai tháng.”

Chữ Thanh Huy vội nói: “Tiên sinh phải thường xuyên khuyên nhủ, nói lão nhân gia ở lại thêm mấy ngày.”

Tuy rằng sư tổ chưa chắc đã nghe theo lời khuyên, nhưng Diêm Mặc vẫn gật đầu.

Chữ Thanh Huy lại nói: “Còn có một chuyện, trước đây sư tổ cùng các vị sư đệ đều ở bên trong phủ tướng quân, hiện giờ chúng ta chuyển đến đây, cũng nên nói sư tổ cùng các vị sư đệ nên coi nơi này như nhà mình, đừng như người xa lạ. Lời này ta nói ra sợ họ nghĩ ta khách sáo, chỉ bằng chàng đi nói.”

Diêm Mặc chưa từng nghĩ nhiều như vậy, hắn luôn thấy vài vị sư đệ không biết viết chữ khách khí như thế nào, lo lắng bọn họ quá mức tùy hứng, làm gì có chuyện ở phủ công chúa không quen? Lời này làm hắn thấy buồn cười.

“Chàng có nghe không đó?” Thấy hắn không nói lời nào, Chữ Thanh Huy đuổi tay đây đây.

Diêm Mặc gật đầu.

“Giờ chàng đi tìm sư tổ và các sư đệ nói một câu đi?”

“Bây giờ đi?” Diêm Mặc hỏi lại.

“Đương nhiên là càng sớm càng tốt, bằng không chàng muốn chờ đến khi nào? Mau đi đi.”

Diêm Mặc ngồi bất động.

“Tiên sinh?” Chữ Thanh Huy lại đẩy hắn.

Diêm Mặc giương mắt nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Trên người có mệt không?”

Chữ Thanh Huy sững sốt một chút mới phản ứng lại, hờn dỗi nói: “Chàng nói xem?”

Tối hôm qua đây vò nàng như thế nào, còn có ai rõ ràng hơn người này? Lúc này mới quá nửa buổi sáng, nàng lại không phải làm bằng sắt, sao có thể khôi phục nhanh như vậy. Hiện tại cảm thấy eo đau nhức, hai chân đi đường cũng gặp khó khăn, càng đừng nói, nơi đó.....còn bị ma xát đến khó chịu.

Hiện tại nàng chỉ chờ đến lúc đuổi được người này đi rồi lên giường nghỉ ngơi thật tốt.

Diêm Mặc nói: “Ta xoa bóp cho nàng.”

Chữ Thanh Huy vội vàng lắc đầu, nàng mới không cần hắn xoa, đến lúc đó chỉ sợ tới bẹo nàng, nhéo mũi nàng, kẹp vành tai nàng, sợ không xoa nổi.

“Không cần xoa, chút nữa ta nghỉ ngơi thì sẽ tốt hơn thôi.”

Diêm Mặc liền nói: “Ta bồi nàng nghỉ ngơi.”

Chữ Thanh Huy lại lắc đầu: “Không cần không cần, tiên sinh mau đi đi.”

Diêm Mặc nhấp khước miệng không nhúc nhích.

Chữ Thanh Huy đứng lên đẩy hắn, lời người đẩy ra ngoài, cuối cùng nói: “Nhân tiện chàng dùng cơm trưa với sư tổ và các vị sư đệ đi, giờ ta đi ngủ, tỉnh lại sẽ ăn sau.”

Trên thực tế nàng muốn ăn trưa một mình, đỡ phải bị người nào đó ép nàng ăn nhiều hơn một chút.

Nói xong nàng liền đóng cửa phòng lại.

Diêm Mặc đứng ngoài cửa hồi lâu, vẫn không thể chấp nhận sự thật: ngày thứ hai sau tân hôn, hắn đã bị tiểu nương tử đuổi ra khỏi phòng!

Hôm nay hắn không muốn đi luyện công, cũng không nghĩ sẽ đi tìm sư đệ nói chuyện, chỉ muốn ôm người đẹp, thời thời khắc khắc đều ôm nàng.

Đáng tiếc bây giờ người đẹp không cho hắn ôm, vậy chỉ có thể tìm chuyện khác để làm.

Hắn liếc mắt nhìn hướng võ trường, nhấc chân chậm rãi đi ra ngoài, trong lòng suy tư, kêu sư đệ tới, vẫn là ba người cùng nhau đánh thì hơn.

Ngoại viện, ba người vây quanh sư tổ, đám Phùng Trọng Thanh, Kha Lương bỗng nhiên rung mình một cái.

Sau khi Chữ Thanh Huy đuổi người đi rồi cũng không có đi ngủ luôn, mà gọi quản sự ngoại viện tới, hỏi đến việc sắp xếp cho đám người hầu hạ người bên Thượng Thanh Tông, sau đó mới cho quản sự lui ra.

Lúc sau nàng kêu Tía Tô vào phòng, bảo nàng ấy xoa bóp cho nàng, bên hông thật sự rất đau.

Nàng nằm trên giường bị Tía Tô xoa bóp đến thoải mái. Trong lúc xoa bóp liền lộ ra một đoạn sau cổ, trên da thịt trắng nõn có chút vết đỏ mờ ám.

Tía Tô đỏ mặt, nàng và công chúa là cùng nhau lớn lên, đương nhiên đã nhìn qua thân thể công chúa, hiện giờ trên người công chúa không chỉ có một vết đỏ, mặt nàng liền đỏ. Lúc này mới thật sự cảm thấy trải qua tối qua công chúa không giống với lúc trước nữa.

Sợ chính mình lại nghĩ lung tung, nàng vội tìm chuyện để nói:

“Công chúa sao không ở cùng phò mã gia? Nô tỳ thấy phò mã vừa rồi rất luyến tiếc khi phải rời đi.”

Chữ Thanh Huy bĩu môi: “Bảo chàng ở lại, chàng cao hứng nhưng đòi lại ta mất hứng, người biết không Tô Tô, mới có một buổi tối thôi tiên sinh đã thay đổi thật nhiều, trước kia chàng cũng không có ức hiếp ta như vậy.”

Nàng một bên nói, một bên vén tay áo: “Người nhìn xem trên tay đều là dấu vết chàng cắn ta, trên người cũng có. Chàng còn giảo biện nói là mút thành, tối hôm qua rõ ràng ta cảm nhận được chính là chàng cắn ta.”

Tía Tô liếc mắt một cái, thấy trên da thịt sáng bóng có từng vết đỏ như hoa mai không thể để cho người ta nhìn thấy. Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Phò mã rất thích công chúa.”

Chữ Thanh Huy nghe xong lời này, khoe miệng cong lên: “Đương nhiên là chàng thích ta.”

Đúng là biết Diêm Mặc thích nàng nên mới để cho hắn gặm, bằng không tối qua nàng đã đuổi hắn đi rồi.

Nghĩ như vậy, lại nghĩ đến vừa rồi Diêm Mặc buồn bã bị nàng túm ra ngoài cửa, trong lòng lại có chút không đành lòng, liền nói: “Chút nữa ta ngủ, người đi xem phò mã đang làm gì, nếu thấy chàng nhàn rồi không có việc gì làm thì kêu chàng đến ngủ cùng ta.”

Nàng nghĩ, chờ đến lúc mình ngủ rồi mới gọi tiên sinh tới, chẳng lẽ hắn định đem nàng gặm tới tinh sao?

Lại cắn nàng thử xem, hừ hừ, nàng đã kêu phòng bếp mang khúc xương tới, bảo hắn làm tiểu cầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Xoa Xoa

Edit: Tiểu Mật

Beta: Quanh

Vào tháng tám là thời điểm trời bắt đầu chuyển lạnh, không nóng bức khó chịu giống như tháng sáu, cũng không làm cho người ta cảm thấy tay chân lúc nào cũng đều lạnh lẽo như khi trời đông giá rét.

Đêm qua Chữ Thanh Huy ngủ không được ngon lắm, lúc này nàng đang nằm trên giường nệm phía trước cửa sổ, trên người nàng đắp thêm một cái chăn mỏng. Nàng ngủ đến thật là an ổn, thế nên khi tỉnh dậy từ mộng đẹp, Chữ Thanh Huy cảm thấy cả người đều vô cùng thanh tỉnh thoải mái.

“Nàng tỉnh rồi?”

Dưới thân giường bỗng nhiên chấn động, tiếp sau đó liền truyền đến một giọng nói trầm thấp, Chữ Thanh Huy vội vàng ngẩng đầu dậy thì phát hiện nơi nàng gối đầu ngủ nào có phải là giường, chính là Diêm Mặc không biết tới từ khi nào, bây giờ lại đang ôm lấy nàng, mà nàng thì đang gối đầu trên ngực hắn.

Hai người cũng chưa mặc áo ngoài, trên người chỉ có một kiện áo trong hơi mỏng, cả hai ôm nhau ngủ, tay chân quần quít thân mật, thân thể tựa vào nhau, sợi tóc quấn quanh, tuy không có động tác gì khác nhưng tựa hồ còn muốn thân mật hơn so với việc tối hôm qua dán sát vào nhau.

Nếu hắn không cắn nàng thì Chữ Thanh Huy sẽ không keo kiệt mà kêu hắn ôm mình thêm chút lát.

Nàng lười biếng nhắm mắt, gương mặt đỏ bừng vì ngủ cọ cọ ở trên ngực hắn, thanh âm đang lúc mơ hồ vì buồn ngủ lại càng thêm mềm mại, nói: “Chàng đến đây lúc nào vậy? Đã dùng qua ngọc thiện chưa?”

Diêm Mặc gạt đầu, đưa tay lên xoa nhẹ má nàng, hỏi: “Nàng đã ăn chút gì chưa?”

“Sur tổ cùng các sur đệ đã dùng bữa rồi sao?”

“Đã dùng rồi.”

Chữ Thanh Huy cảm thấy an tâm, tiếp tục duỗi duỗi cái eo lười biếng của mình, sau đó ở trong chăn mỏng mà mấp máy hai cái nhưng vẫn luyến tiếc đứng lên, liền nói: “Buổi sáng ta ăn nhiều rồi nên không có đói bụng, hiện tại ta không muốn ăn nữa.”

Cũng đã qua ngọc thiện từ lâu nên Diêm Mặc cũng không muốn ép buộc nàng nữa.

N ngón tay của hắn vuốt ve ở trên mặt Chữ Thanh Huy, những vết chai mỏng trên lòng bàn tay hắn làm cho nàng cảm thấy hơi ngứa, không khỏi đem bàn tay to kia mà kéo về phía mình. Tiếp đó nàng lại duỗi bàn tay của mình ra, lặn qua lộn lại để so sánh chúng với nhau.

Độ lớn của hai bàn tay vô cùng chênh lệch, vốn trước đây nàng cũng đã biết nhưng bây giờ nhìn các điểm đỏ trên cánh tay của mình rồi lại nhìn sang cánh tay rắn chắc của Diêm Mặc thì nàng chớp chớp mắt, cười một cái để lộ ra rằng nanh nhỏ nhỏ của mình, mang theo chút táo bạo và trắng trợn, đáng vẻ vô cùng hợp tình hợp lý, nghịch ngợm nói: “Tiên sinh vẫn luôn cắn ta, chẳng lẽ là tư vị khi cắn người làm cho người khác khó có thể quên? Chỉ bằng ta cũng cắn chàng thì như thế nào?”

Diêm Mặc nghe vậy, chỉ ôm lấy eo của nàng, nói: “Muốn cắn ta?”

Trông mặt Chữ Thanh Huy xoay chuyển, cười tủm tỉm “Chàng nói vậy là chưa đúng rồi, không phải là cắn, mà là mút.”

Diêm Mặc chi yên lặng nhìn nàng.

Chữ Thanh Huy cũng không cam lòng chịu yếu thế nhìn thẳng vào hắn, chẳng qua là một lúc sau lại có chút chịu không nổi nữa, nàng lập tức chuyển dời ánh mắt, trên mặt còn có chút ửng đỏ mà bĩu bĩu môi nói: “Có phải là chàng không muốn hay không? Nếu vậy thì quên đi.”

Nàng vừa dứt lời thì Diêm Mặc liền duỗi một đoạn cánh tay đến trước mặt nàng, nói: “Nàng cần đi.”

Chữ Thanh Huy lập tức trở nên vui vẻ, trên mặt nàng tràn đầy ý cười, đôi tay nàng cầm lấy cánh tay của hắn nhìn kỹ một lượt tựa hồ giống như đang tự hỏi bản thân mình muốn hạ miệng từ nơi nào vậy.

Hồi tưởng lại động tác đêm qua của Diêm Mặc, rồi lại thử thăm dò tới gần chỗ cổ tay của hắn, nàng liền nâng mí mắt lên liếc nhìn hắn một cái sau đó thật cẩn thận vờn đầu lưỡi phấn hồng ra mà liếm nhẹ lên đó.

Lập tức cả người Diêm Mặc liền cứng như sắt, nhìn chằm chằm nàng.

Chữ Thanh Huy nghiêng đầu chep chep miệng nói: “Chẳng có hương vị gì cả.” Sau đó lại vỗ vỗ lên ngực Diêm Mặc, nói: “Chàng thả lỏng một chút đi được không, ta mới liếm có một cái thôi mà thế nào cả người chàng liền cứng giống như khối sắt vậy, ta còn chưa có cắn chàng đâu. Nhưng tiên sinh hãy yên tâm, ta cắn thì sẽ không đau đâu.”

Cũng không biết lời này có tác dụng hay không, dù sao thì khi nàng lại một lần nữa cắn xuống để lộ ra hàm răng trắng bóng, ở trên cổ tay Diêm Mặc mà cọ vài lần thì vẫn như cũ cảm thấy mình cắn không phải là tay của người mà là của một khối sắt ngàn năm.

Nàng cọ cọ một trận, tiếp đó lại học theo cách làm của Diêm Mặc, dùng lưỡi mút vào, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn thử, ngoại trừ vết nước miếng trên cánh tay của Diêm Mặc ra thì cũng không thấy có dấu vết nào khác. Ngược lại môi màu đỏ nhạt lại bị hút đến đỏ thắm, giống như là đang khám một đóa hoa xuân trên khuôn mặt bạch ngọc tinh xảo của nàng vậy.

Nàng bỏ tay của Diêm Mặc xuống, chỉ cảm thấy gương mặt mình giống như đang lên men vậy, liền cảm thấy không vui mà nói: “Một chút cũng không thấy được gì.”

Diêm Mặc dùng ngón tay lau sạch vết nước trên khóe miệng nàng, thế nhưng đầu ngón tay hắn không lập tức rời đi mà lại đang xoa bóp cánh môi non mềm. Mắt thấy nó ngày càng trở nên đỏ tươi hơn, hơi hơi sưng to giống như bông hoa đang ở thời kỳ nở rộ, muốn dùng hết tất cả sức lực để phơi bày ra hương thơm và màu sắc xinh đẹp của mình mời gọi người ta đến hái.

Chữ Thanh Huy nghiêng đầu muốn né tránh ngón tay của hắn, thế nhưng lại không được như mong muốn làm cho lông mày của nàng nhẹ nhàng nhăn lại, đúng lúc đang muốn nói chuyện thì thấy khuôn mặt của Diêm Mặc càng ngày càng gần, tiếp theo đó trên môi liền truyền đến một nụ hôn nóng bỏng.

“Ừm……”

Nụ hôn kia vô cùng bá đạo, không chút nào lưu tình mà cạy mở ra hàm răng của nàng, sau khi đảo quanh khắp khoang miệng xong thì lại đuổi theo cái lưỡi mềm mại kia, thẳng đến khi nàng không còn chỗ nào có thể trốn được nữa, ném bình còi giáp đầu hàng, hắn vẫn không chịu bỏ qua cho nàng.

Chữ Thanh Huy thở không nổi nữa, khuôn mặt nàng vì khó chịu mà đỏ bừng lên, đôi tay nhỏ nhắn tinh tế vô lực vịn lên vai hắn.

Rốt cuộc thì cuối cùng Diêm Mặc cũng buông nàng ra, thế nhưng khoảng cách giữa hai người lại vô cùng gần, mỗi người đều thở ra từng luồng khí nóng rực phả lên mặt đối phương.

Chữ Thanh Huy dùng sức mà đẩy hắn ra, thân thể lùi ra sau một chút, tiếp đó liền hùng hổ trừng mắt nhìn hắn mà nói: “Chàng lại cần ta!”

Ngữ khí có chút giận dữ nhưng đáng tiếc chính là lúc này trong đôi mắt nàng đang long lanh ngập tràn nước, bờ môi thì sưng đỏ, sợi tóc lại có chút tán loạn, làm cho hắn khi nhìn vào nàng thì một chút khí thế cũng không còn.

Đối mặt với nàng là đôi mắt âm u của Diêm Mặc, cộng thêm thân thể kề sát với nhau khiến cho nàng nhận ra được biến hóa của đối phương. Chữ Thanh Huy vô cùng hoảng hốt, lập tức không hề truy cứu việc hắn muốn cắn người nữa mà lại thật cẩn thận dịch người ra một chút, ý đồ muốn xóc chân mông lên hướng về mặt đất chạy trốn, ập a ập ứng nói: “Ta, ta đối bụng……”

Diêm Mặc liền duỗi cánh tay của mình ra mà ôm trọn lấy eo nhỏ của nàng, lập tức hai người liền dính sát lại thành một khối giống như trước.

Cảm giác được thứ đồ vật đang cộm lên dưới thân mình làm cho Chữ Thanh Huy thật đúng là khóc không ra nước mắt, vì vậy mà trong giọng nói cũng mang theo chút nức nở: “Chàng như thế nào lại như vậy, chàng có phải hay không là muốn khi dễ ta……”

Sau một lúc, hơi thở của Diêm Mặc bình phục trở lại, nghiêng đầu mà hôn lên trán nàng, nói: “Không phải là ta khi dễ nàng.”

Chữ Thanh Huy nghe xong liền bẹp bẹp miệng, hắn nói không phải là khi dễ, thế nhưng thứ đồ chơi kia còn đang ngo ngoáy dưới thân nàng đấy, hắn chính là muốn kêu ai tới tin hắn đây?

Đúng lúc này bụng nàng lại kêu lộc cộc một tiếng, nàng liền giống như bất được còng cò cứu mạng, gấp đến không chờ nổi nói: “Ta thật sự là rất đói bụng a!”

Diêm Mặc lại nhìn nàng trong chốc lát, sau đó trên khóe miệng hắn mới nở một nụ cười, tiếp đó liền đứng dậy đi xuống đem quần áo của nàng đặt ở bên mép giường.

Chữ Thanh Huy nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề lại, cũng không có nhìn hắn nữa mà trong chốc lát liền chạy ra tới gian ngoài, đến khi nàng nhìn thấy người hầu bên cạnh cửa thì mới nhẹ nhàng thờ ra, gọi bọn hắn bày thiện.

Khi nàng dùng xong bữa trưa thì không muốn nằm trong nội thất ngáy giấc nữa, sợ một mình ở bên cạnh Diêm Mặc lại bị hắn bắt nạt. Thế nên cả buổi chiều nàng liền vô cùng cẩn thận mà triệu kiến quân sự, xem xét sổ sách, thậm chí còn chuẩn bị đi xem qua nhà kho một chút, thế nhưng cuối cùng vẫn bị Tía Tô ngăn cản.

Chớp mắt một cái thì trời đã tối, Chữ Thanh Huy cọ tới cọ lui để tắm gội xong thì ra ngồi ở trước cửa sổ, để cho cung nữ một bên lau khô tóc cho nàng.

Diêm Mặc đã tắm xong cũng từ nơi khác tiến đến, trên người còn mang theo hơi nước, đang đi vào thì dừng lại trong chốc lát mà nhìn qua đây, không tiếng động tiến lên tiếp nhận khăn vải trong tay cung nữ. Các cung nữ thấy thế vô cùng thức thòi mà lui ra ngoài.

Chữ Thanh Huy vốn cũng không có việc gì cần phải ngẩng đầu lên, sau đó nàng liền nhìn thẳng vào gương đồng. Một lát sau lại giấu đầu lòi đuôi ngấm ngấm hán, chốc chốc sau lại tiếp tục ngẩng đầu lên mà ngấm ngấm hán.

Chờ tới lần thứ ba nàng đảo mắt nhìn qua thì cũng đúng lúc chạm vào đôi mắt hẹp dài của Diêm Mặc.

“Nha ——” nàng thở nhẹ một tiếng, lập tức liền rũ đầu xuống. Tự giác kiềm chế bản thân thật lâu, đến lúc nàng cho rằng mắt của hán đã rời đi thì lại nâng khoe mắt lên, trộm nhìn từ gương đồng mà xem hán, kết quả vừa vận lại bị hán bắt được.

Diêm Mặc cong gối ngồi xôm xuống, cùng đối diện với nàng, nói: “Nàng đang nhìn cái gì?”

Chính là đang xem chàng có phải hay không lại muốn khi dễ ta, Chữ Thanh Huy trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói: “Ta không có nhìn chàng.”

“Vậy thì là tiểu cầu đang nhìn ta a.” Diêm Mặc trong lời nói có chút ý cười.

Chữ Thanh Huy lập tức trừng mắt nhìn hán, “Chàng mới là tiểu cầu, chàng lại còn cần người nữa, ta nhưng là không có cần người.”

Diêm Mặc cào nhẹ cằm của nàng, “Nàng cần ta trong im lặng.”

Chữ Thanh Huy bị hán chọc trúng chỗ đau, phồng mặt lên không nói lời nào.

Diêm Mặc lại hỏi: “Nàng vì cái gì lại trốn ta?”

“Ai..... ai trốn chàng? Ta mới không phải là người nhát gan.” Ánh mắt Chữ Thanh Huy có chút dao động.

Diêm Mặc chỉ là trầm mặc nhìn nàng, nàng lập tức cảm thấy mình đã bại trận rồi. Nhéo nhéo đầu ngón tay rồi đợi đến nửa ngày mới mở miệng oán trách: “Ai kêu chàng vừa gặp ta thì liền cần ta.”

“Nàng không thích sao?”

Chữ Thanh Huy không có trả lời, thật ra thì nàng muốn nói là không thích chút nào, thế nhưng lại cảm thấy không đúng vì nàng thích lúc hai người thân cận với nhau. Chính là khi ở cùng nhau thì ánh mắt của tiên sinh nhìn nàng làm cho lòng nàng hoảng hốt, cảm thấy giống như trong nháy mắt thôi liền sẽ bị hán nuốt chửng, hơn nữa, hơn nữa.....

“..... Ta chưa còn chưa có hết giận đâu, chàng không thể lại tiếp tục mà khi dễ ta được.”

“Ta liền xoa xoa cho nàng.” Diêm Mặc nói.

“Chỉ là xoa xoa eo nhưng không cho chàng xoa ở chỗ khác, chàng có làm được không?” Chữ Thanh Huy muốn xác nhận lại.

Diêm Mặc liền gật gật đầu.

Nàng vẫn không quá yên tâm, lại tiếp tục truy vấn hán: “Nếu là chàng làm trái với lời ta nói thì phải làm sao bây giờ?”

Diêm Mặc nghĩ nghĩ xong liền nói: “Thì ta cho nàng xoa xoa lại?”

“..... Hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Vào cung

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Lo lắng cho thân thể Chữ Thanh Huy nên suốt một đêm này, Diêm Mặc trừ việc giúp nàng xoa xoa eo thì không làm chuyện gì khác, tốt xấu gì cũng giúp nàng hữu kinh vô hiểm [1] tránh thoát một đêm.

[1]: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Ngày hôm sau phải vào cung thỉnh an Đế Hậu, sáng sớm Chữ Thanh Huy đã hưng phấn tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu rồi đến tiền viện thỉnh an sư tổ, sau đó nàng vội vàng dùng đồ ăn sáng, nhanh chóng kêu người chuẩn bị kiệu tiến cung.

Hoàng Hậu thức dậy sớm hơn, sau khi tiễn Hoàng Đế lâm triều, bà không giống như mọi ngày quay trở về tẩm cung nghỉ ngơi thêm. Hôm nay Hoàng Hậu lập tức ngồi vào bàn trang điểm, mệnh cho cung nhân rửa mặt cho mình.

Người trong gương tuy rằng đã hơn ba mươi tuổi nhưng khuôn mặt trắng nõn, làn da mịn màng, tư thái ung dung, khó có thể nhìn ra là một phụ nhân có nữ nhi đã xuất giá.

Hoàng Hậu nhìn người trong gương khoác y phục lộng lẫy, khe khẽ thở dài.

Liễu Phiêu Như dừng búi tóc, thấp giọng hỏi: “Nương nương làm sao vậy?”

“Liễu Nhi, người nói có phải ta già rồi phải không? Ta vẫn cảm thấy Noãn Noãn vẫn như vậy, vẫn ở trước mặt ta chạy tới chạy lui. Hôm qua không thấy Noãn Noãn qua Phụng Tề Cung thỉnh an, liền muốn hỏi xem sao con bé không đến. Lại nhớ đến Noãn Noãn đã xuất giá rồi.”

Liễu Phiêu Như cài xong trâm cài cho Hoàng Hậu rồi mới nói: “Nương nương sao có thể già, người đây là không quen. Không chỉ nương nương mà nô tỳ cũng không quen. Công chúa ở trong cung hơn mười năm, ấy vậy mà đã xuất giá, nương nương luyện tức là phải. Cũng may lát nữa công chúa cùng Phò mã tới thỉnh an nương nương. Ngày sau nương nương có thể triệu công chúa vào cung gặp mặt, cũng không khác gì lúc trước.”

Hoàng Hậu chỉ gật đầu.

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết, tuy nói là vậy nhưng công chúa một khi xuất giá rồi cuộc cũng khó có thể như trước. Hoàng Hậu thân là mẫu thân, khó tránh khỏi trong lòng có chút phiền muộn.

Bà có mấy hài tử, tuy rằng ai cũng hiếu thuận nhưng bácmính bà nhất cũng chỉ có nữ nhi. Còn lại hai người con trai, Thái Tử không cần phải nói, ba bốn tuổi đã một mình sống ở Đông Cung, không ở cùng bà. Nhị hoàng tử được nuôi dưỡng trong Tề Phụng Cung, tuy tiểu nhi tử nói kính sợ Hoàng Đế cùng Thái Tử ca ca, nhưng rốt cuộc vẫn là nam hài, vẫn có sự khác biệt, Tuân nhi nguyên ý làm cái đuôi nhỏ đi sau Thái Tử ca ca mà không phải cả ngày bồi mẫu hậu. Huống hồ hiện giờ Chử Tuân học ở Hàm Chương điện, cũng chỉ có thể tới nơi này thỉnh an Hoàng Hậu.

Cung điện to lớn không có âm thanh hài tử đùa vui đùa ầm ĩ náo nhiệt, Hoàng Hậu hoảng hốt cảm thấy mình đang cô độc như lão nhân.

Liễu Phiêu Như lại nói: “Nương nương bận rộn chuẩn bị hôn lễ cho công chúa, bây giờ đột nhiên rảnh rồi nên mới không tránh khỏi suy nghĩ miên man, thứ cho nô tỳ nói thẳng, hay là nương nương kiểm gì đó để làm?”

Hoàng Hậu ngược mắt nhìn Liễu Phiêu Như: “Người nói là việc hôn sự của Hằng Nhi?”

Liễu Phiêu Như lại cười nói: “Nương nương nhanh chọn cho Thái Tử một Thái tử phi, sinh một tiểu thái tôn, chẳng phải trong cung sẽ lại náo nhiệt?”

Hoàng Hậu nghĩ đến cảnh tượng kia cũng bật cười: “Nào có dễ dàng như vậy?” Nhưng trong lòng bà lại suy tư tới các danh môn khuê tú trong kinh.

(Halee: Thấy anh Thái tử chuẩn bị có vợ rồi...Liệu có phải con giống cha thế nô như anh Hoàng.)

“Hoa cúc vàng trong Ngự Hoa Viên đã nở rồi đúng không?” Hoàng Hậu hỏi.

Liễu Phiêu Như lui ra phía sau một bước, ngắm nhìn trang sức mình mới cấm trên đầu Hoàng Hậu, vừa nhìn vừa đáp: “Nương nương, vừa này cung nhân tới báo cúc vàng đã bắt đầu ra nụ, ước chừng qua trung thu là có thể ngắm hoa.”

“Vậy lấy cái cố này đi.” Hoàng Hậu nói: “Qua Trung thu trong cung sẽ tổ chức buổi ngắm hoa yến, mời các tiểu cô nương tới xem náo nhiệt.”

Rửa mặt chải đầu xong, Hoàng Hậu ngồi chờ ở trước điện, Thái Tử cùng Nhị hoàng tử cũng đã tới, hôm nay bọn họ cố ý xin Hoàng Đế cho hạ triều sớm.

Một lát sau cung nhân tới báo công chúa cùng Phò mã ở bên ngoài cầu kiến, Hoàng Hậu gọi người truyền vào.

Chử Thanh Huy rất cao hứng, nàng vô cùng quen thuộc với nơi này, thấy huynh đệ cùng mẫu hậu ngồi trước điện chờ mình, nàng nghẹn ngào: “Mẫu hậu.....”

Hoàng Hậu vừa muốn đứng lên, Nhị hoàng tử Chử Tuân đã giống như một quả pháo trúc chạy ào tới, nhào vào lòng ngực Chử Thanh Huy: “A tỳ!”

Chử Thanh Huy đỡ không được đệ đệ, suýt nữa ngã, may mắn Diêm Mặc tiến lên đỡ nàng, cánh tay rắn chắc chặt chẽ ôm lấy hai người trong lòng.

Chờ Chử Thanh Huy đứng vững hẳn mới buông ra, nhưng vẫn cứ bảo hộ nàng trong vòng tay để có thể đúng lúc ứng phó những chuyện ngoài ý muốn.

Hoàng Hậu nhìn thấy liền vừa lòng. Phò mã tuy nhìn cao lớn hung dữ nhưng lại không câu nệ tiểu tiết, đối đãi với công chúa vô cùng săn sóc.

“A tỳ a tỳ, đệ rất nhớ tỳ!” Chử Tuân ở trong lòng Chử Thanh Huy cọ tới cọ lui, cọ tới nỗi búi tóc chính tề dần trở nên lộn xộn.

Chử Thanh Huy sờ khuôn mặt đệ đệ: “A tỳ cũng nhớ Tiểu Tuân.”

“Đệ nhớ a tỳ đến mức ăn không nổi, a tỳ nhìn xem, đệ gầy đi rồi đúng không?” Chử Tuân đáng thương nói.

Thái Tử tiến lên lôi kéo Chử Tuân buông tay muội muội, nghe thấy lời này liền cười nhạo: “Bất quá mới chỉ qua một ngày thôi, sao đệ có thể rớt được lượng thịt nào?”

Chử Tuân giãy giụa trong tay Thái Tử: “Chẳng lẽ Thái Tử ca ca không biết sao? Một ngày không gặp như cách ba thu, đệ đã ba năm không gặp a tỳ rồi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người trong điện đều bật cười.

Thái Tử đem đệ đệ ham náo nhiệt kéo đi, Chử Thanh Huy cùng Diêm Mặc tiến lên cung kính dập đầu với Hoàng Hậu.

“Được rồi, mau đứng lên, ban ngồi.”

Nhìn nữ nhi nhìn mấy lần, Hoàng Hậu mới nói: “Công chúa bị ta nuông chiều nên tính tình vẫn còn trẻ con, Phò mã phải chịu đựng nhiều.”

Diêm Mặc nghiêm mặt nói: “Công chúa rất tốt.”

Hoàng Hậu cười cười, lại thăm hỏi sư tổ và vài vị sư đệ của hần.

Ngồi trong chốc lát, Thái Tử đưa ra vài vấn đề muốn thỉnh giáo Phò mã, Diêm Mặc liền cùng hần tới Đông Cung, Chử Tuấn cũng bị kéo đi.

Bọn họ rời đi, Liễu Phiêu Như liền mang theo cung nhân lui xuống, trong điện chỉ còn hai người Hoàng Hậu và Chử Thanh Huy.

“Mẫu hậu.” Chử Thanh Huy gọi một tiếng.

Hoàng Hậu cười vẫy tay: “Đến đây với mẫu hậu”

Chử Thanh Huy chờ không nổi mà chạy qua, vẫn giống như lúc trước, rúc vào bên người Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu sờ mặt nàng, lại nhìn nàng thật kỹ rồi mới khẽ thở dài: “Mẫu hậu thấy Noãn Noãn thật sự đã trưởng thành.”

Trong mắt Chử Thanh Huy hàm chứa hơi nước, không nói gì.

Hoàng Hậu lại nói: “Sao lại có bộ dáng đáng thương như này, chẳng lẽ Phò mã ức hiếp khiến công chúa? Chờ một lát phụ hoàng hạ triều xong, mẫu hậu kêu phụ hoàng đánh bản tử Phò mã.”

Lúc này Chử Thanh Huy mới bĩu môi nói: “Nếu chàng dám khi dễ con, không cần phụ hoàng mẫu hậu thay con làm chủ, chính con có thể đánh chàng!”

“Hửm?” Hoàng Hậu cười nói: “Mẫu hậu không biết, Noãn Noãn lại có khí phách như vậy.”

Hai người nói cười một lát, Hoàng Hậu ôm nàng, nhẹ giọng nói: “Nói thật cho mẫu hậu nghe, Phò mã đối xử với con như thế nào?”

Chử Thanh Huy nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chu miệng: “Chàng khá tốt, có điều....”

“Có điều cái gì?” Hoàng Hậu vội hỏi.

Chử Thanh Huy nhăn mũi: “Nhưng chàng luôn cần con.”

Hoàng Hậu suy nghĩ rất nhiều giả thiết, nhưng lại bị câu trả lời này làm cho ngạc nhiên một chút: “..... Cần con?”

Chử Thanh Huy ngượng ngùng xắn tay áo, lộ ra cánh tay cho Hoàng Hậu xem. Hôm qua Tía Tô nhìn, nàng cũng không cảm thấy gì, hôm nay ở trước mặt mẫu hậu lại vô cớ ngượng ngùng.

Nhưng mục đích hôm nay là muốn cùng mẫu hậu cáo trạng tố khổ, nàng vẫn là nhắc ống tay áo lên: “Mẫu hậu người xem, đây đều là do chàng cần.”

Hoàng Hậu chỉ liếc mắt một cái đã biết đó là cái gì, bà cũng không phải như tiểu cô nương Tía Tô dễ dàng mặt đỏ tai hồng, chỉ có chút dờ khóc dờ cười đem ống tay áo của nàng kéo xuống: “Con nhớ kỹ, đây là chuyện khuê phòng của con và Phò mã, ngoại trừ mẫu hậu ra thì không thể nói cho người khác nghe, biết không?”

Chử Thanh Huy gật đầu: “Nhưng mà mẫu hậu, nếu chàng còn cần con thì con nên làm cái gì bây giờ?”

“Phò mã cần con, con cảm thấy đau không?”

“Đau, nhưng thật ra lại không đau, chỉ là hơi ngứa.”

Nàng nói là cần, kỳ thật chỉ là mứt mứt tạo ra dấu vết, nhưng Chử Thanh Huy có ý nói quá trước mặt Hoàng Hậu để mẫu hậu làm chủ cho nàng.

Hoàng Hậu hiển nhiên rõ ràng đó chỉ là tình thú chốn khuê phòng, nếu biết nữ nhi thật sự bị ức hiếp, bà cũng sẽ không bình tĩnh như thế.

Bà nhìn Chử Thanh Huy làm nũng, cố ý xụ mặt nói: “Thi ra là thế, Phò mã thế nhưng gan thực lớn dám ức hiếp công chúa, lát nữa mẫu hậu liền cùng phụ hoàng con dạy dỗ Phò mã.”

“Ồ?” Chử Thanh Huy ngây người.

Hoàng Hậu lại nói: “Chờ buổi chiều các con ra cung, mẫu hậu kêu hai cung nhân đi theo con, mỗi ngày liền canh giữ ở ngoài khuê phòng, không cho Phò mã đi vào, xem hần còn ức hiếp con như thế nào, nếu Phò mã dám có tâm tư khác, lập tức kêu phụ hoàng con đánh hần!”

Chử Thanh Huy vội nói: “Chờ, chờ một chút....”

“Có phải Noãn Noãn còn cảm thấy chưa đủ ha giận? Yên tâm, mẫu hậu còn nhiều thủ đoạn khác, chờ đánh bản tử hần xong, liền bảo phụ hoàng tìm cái có tống tống cổ hần đến biên cương, mỗi ngày phải phơi gió ra trận giết địch, chờ hần nếm đủ đau khổ lại kêu hần trở về, đến lúc đó tuyệt đối hần sẽ không dám ức hiếp con nữa.”

Chử Thanh Huy bị dọa sợ rồi: “Mẫu hậu đừng đánh bản tử chàng, chàng không ức hiếp con!”

“Ta không tin, nếu hần không ức hiếp con thì trên người của con sao lại có dấu vết này.”

“Đây là, đây là hân müt.....”

Hoàng Hậu nhìn bộ dáng ủ rũ của nàng, rốt cuộc không nhịn được, phì cười.

Chử Thanh Huy nước mắt lưng tròng nhìn bà.

Hoàng Hậu sờ đầu nàng: “Đứa nhỏ ngốc, mẫu hậu trên con thôi.”

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, phản ứng lại: “Ồ..... Mẫu hậu người cũng ức hiếp con.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thái tử phi

Edit: Boo

Beta: Quanh

Khi Hoàng Đế hạ triều tới Tê Phượng Cung, Chử Thanh Huy và Diêm Mặc cùng nhau khấu đầu với phụ hoàng.

Hoàng Đế đã một ngày không được thấy nữ nhi, lúc gặp lại nàng biểu tình trên mặt hiếm khi lại nhẹ nhàng đến vậy, hỏi nàng ở phủ công chúa có quen không, lại nói Vĩnh Nhạc cung vẫn bày trí như cũ, nàng có thể tùy lúc trở về ở lại.

Nhìn thấy Diêm Mặc, Hoàng Đế có chút không vừa mắt, trên đời này người làm cha thấy một nam nhân khác đoạt mất nữ nhi của mình, đều là một gương mặt ghen tỵ xen lẫn không cam lòng.

Cũng may có Hoàng Hậu ở giữa chu toàn, lại có Chử Thanh Huy cùng Chử Tuân làm hòa hoãn bầu không khí, ba người Hoàng Đế Thái Tử cùng Diêm Mặc trầm mặc, cũng không làm thay đổi gì.

Hai người ở lại trong cung dùng ngọc thiện, lại gặp người nửa buổi chiều, đến gần chạng vạng mới rời cung.

Hoàng Đế hận không thể giữ nữ nhi ở lại trong cung, bảo Phò mã một mình về phủ, Hoàng Hậu lại không để cho hân làm loạn, lúc này mới tân hôn, nếu bảo công chúa cùng Phò mã tách ra, không biết người ngoài sẽ nói thế nào.

Tuy nói lấy đại cục làm trọng, trên mặt cũng không biểu hiện rõ nhưng Hoàng Hậu so với Hoàng Đế còn không nổi hơn, Chử Thanh Huy vừa đi, nụ cười của bà cũng nhạt đi rất nhiều.

Ban đêm Hoàng Đế tới Tê Phượng Cung nghỉ ngơi, Hoàng Hậu ngồi dưới đèn, tay cầm một chiếc khăn, đó là của Chử Thanh Huy thêu cho bà trước khi xuất giá.

Hoàng Đế chậm rãi tiến lên, ôm lấy bà vai Hoàng Hậu: "Mạn Mạn làm sao vậy?"

Hoàng Hậu khẽ thở dài: "Năm tháng không đợi người, bệ hạ còn nhớ rõ không, mười lăm năm trước, thời điểm mới sinh ra Noãn Noãn chỉ to bằng bàn tay, nháy mắt nữ nhi đã xuất giá."

"Biết nàng luyện tiếc như vậy, ban ngày muốn nữ nhi ở lại, nhưng nàng lại không đồng ý."

Hoàng Hậu lắc đầu: "Bây giờ mới là tân hôn, bảo con ở lại như thế nào được? Cùng Phò mã ân ái là chuyện cả đời, không thể vì chúng ta mà bắt nữ nhi và Phò Mã tách ra, không phải khiến con khó xử sao? Hiện tại chỉ là chưa quen thôi, qua một thời gian thì tốt rồi."

Hoàng Đế ôm bà dựa vào mép giường, để Hoàng Hậu dựa vào lồng ngực của mình. Hai ngày nay, Hoàng Hậu sa sút Hoàng Đế đều nhìn thấy, Hoàng Hậu không chỉ luyện tiếc nữ nhi, càng là vì bà cảm thấy cô đơn.

Hoàng cung quá lớn, người có thể làm bạn thì lại quá ít.

Hoàng Đế cùng Thái Tử luôn bận rộn, tiểu nhi từ Chử Tuân lại ngại thơ đơn thuần, không biết bầu bạn như thế nào.

Khi còn trẻ, Hoàng Đế luyện tiếc Hoàng Hậu chịu nỗi đau sinh nở, lúc đầu tính toán tốt nhất chỉ sinh một hài tử, vừa lúc lại sinh một đôi long phượng, sau này ngoài ý muốn lại có thêm Nhị hoàng tử, từ đó Hoàng Đế càng cẩn thận, không để cá lọt lưới.

Hiện giờ năm tháng chậm rãi trôi đi, nhìn tình cảnh này có thể thấy hoàng cung quanh quẩn, đêm đến nhìn thân ảnh Hoàng Hậu cô đơn, Hoàng Đế liền nghĩ quyết định lúc trước có phải đã sai?

Nhẹ nhàng vuốt ve bà vai mảnh khảnh của Hoàng Hậu, trong lòng Hoàng Đế bỗng nhiên xúc động: "Mạn Mạn, nàng có muốn sinh thêm một hài tử nữa không?"

Nhưng lời vừa nói ra, Hoàng Đế liền hối hận, cánh tay ôm Hoàng Hậu siết chặt lại. Hoàng Đế luyện tiếc Hoàng Hậu phải chịu khổ sở, hiện giờ một ít đau đớn cũng không muốn bà phải chịu đựng.

Nhưng nếu lúc này Hoàng Hậu đồng ý, Hoàng Đế có thể cự tuyệt sao.

Hoàng Đế không tin tưởng chính bản thân mình.

Cũng may Hoàng Hậu không có quyết định này, bà tựa như bị Hoàng Đế dọa sợ, một hồi lâu sau dờ khóc dờ cười nói: "Bệ hạ đang nói gì vậy? Ngài đã quên rồi à, mấy ngày trước nữ nhi của chúng ta vừa mới xuất giá, không lâu nữa bệ hạ có thể bế cháu ngoại. Nếu lúc này lại sinh thêm một đệ đệ hoặc muội muội, chẳng lẽ đến lúc đó bệ hạ muốn tay trái ôm con trai, tay phải ôm tôn tử sao?"

Hoàng Đế liền nghĩ đến cảnh tượng kia cũng không thấy thẹn, ngược lại cảm thấy cũng không tồi. Ngài liền thu lại suy nghĩ, ho nhẹ một tiếng.

Hoàng Hậu chọc chọc vào ngực của Hoàng Đế: "Mấy ngày nữa tới trung thu, thiếp tính tổ chức yến tiệc ngắm hoa ở trong cung, nhìn xem những cô nương khuê các ở trong kinh. Hằng Nhi cũng đã đến tuổi, bệ hạ có thời gian nghĩ linh tinh, không bằng nghĩ đến việc chung thân đại sự của nhi tử."

Hoàng Đế cầm ngón tay của Hoàng Hậu nheo nheo. Tuy trong lòng đã nhớ kỹ lời Hoàng Hậu, nhưng miệng lại nói: "Thế nào lại linh tinh?"

Hoàng Hậu liền ngẩng đầu lên, nâng mí mắt nhìn Hoàng Đế một cái: "Chẳng lẽ lúc này bệ hạ không phải là nói đùa? Chớ quên năm nay ngài đã qua bốn mươi, cũng không phải là thiếu niên mười bốn tuổi."

Hoàng Đế lập tức làm vẻ mặt đáng thương: "Mạn Mạn chê ta già rồi sao?"

Nhiều năm như vậy, Hoàng Hậu đã sớm đã hiểu rõ, đem ngón tay được Hoàng Đế giữ rút ra, che miệng ngáp một cái: "Già hay không già, trong lòng bệ hạ tự hiểu rõ."

Hoàng Đế lộn xộn làm xua tan đi rất nhiều cảm xúc sa sút của Hoàng Hậu, buổi sáng Hoàng Hậu đã phải thức dậy sớm, hiện giờ liền cảm thấy mệt nhọc, nằm xuống trong chốc lát liền ngủ say.

Hoàng đế nhìn Hoàng Hậu mà lòng thê lương, thầm nghĩ có phải Mạn Mạn chê mình già rồi?

Lại âm thầm nhớ kỹ câu "không phải thiếu niên mười bốn tuổi", chờ Hoàng Đế ghi hận xong, liền muốn làm cái gì đó thực tế để chứng minh mình không hề già. Đáng tiếc Hoàng Hậu đã sớm ngủ say, cũng không để cho hắn phát huy sức lực.

Ở một nơi khác, phủ công chúa.

Khi xuất giá, Chử Thanh Huy mang theo những pho tượng Diêm Mặc khắc cho nàng, lúc này nàng đang ngồi trong lòng ngực của Diêm Mặc, trong tay cầm một pho tượng chạm ngọc, xem Diêm Mặc khắc một pho tượng khác.

Đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy Diêm Mặc điêu khắc, thủ pháp của hắn vô cùng thuần thực, một khối ngọc bình thường trong tay hắn chậm rãi khắc thành một hình dáng xinh đẹp.

Pho tượng mới này không giống những cái cũ, không còn là một thiếu nữ ngây thơ mà là một phụ nhân trẻ tuổi.

Dùng dao điêu khắc sơ qua hình dạng, hắn cầm lấy khăn vải thấm nước lau đi những mảnh dăm nhỏ, lại dùng viên bi thật nhỏ mài dũa bột, dùng lòng bàn tay cẩn thận sờ soạng, những ngón tay bao lại thành một cái kén, sờ không ra chỗ nào thô ráp.

Vì thế Chử Thanh Huy liền nhìn thấy Diêm Mặc sau khi kiểm tra xong, đem pho tượng lại gần miệng mà liếm.

Nàng trừng lớn đôi mắt, miệng khẽ há ra vì ngạc nhiên, đã quên nói chuyện. Diêm Mặc cử động môi lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm qua pho tượng một lần, rốt cuộc phát giác một chỗ vẫn còn thô ráp, liền dùng bột mài tiếp tục mài giữa. -_-

Mài giữa xong, lau qua bằng nước, lại đưa vào trong miệng liếm tiếp.

Chử Thanh Huy rốt cuộc cũng lắp bắp: "Chàng.....chàng.....chàng đang làm cái gì?"

Kì thật không cần Diêm Mặc trả lời, trong lòng nàng đã có đáp án. Rũ mắt thấy vật trong tay hắn, nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút phồng tay, vành tai lại vô duyên vô cớ nóng lên.

Quay đầu nhìn những pho tượng khác ở trên giá, Chử Thanh Huy mặt đỏ tai hồng nghĩ, chẳng lẽ mấy cái này đều bị hắn liếm qua?

Hắn làm sao có thể....làm sao có thể làm vậy? Mà những pho tượng này đều giống bộ dáng của nàng, hắn liếm như vậy, không phải giống liếm ở.....trên người nàng sao?

Thật ra, hắn cũng không phải chưa liếm trên người nàng, buổi tối hôm trước không phải....

Phát hiện suy nghĩ của mình đang dần lệch lạc, cả người Chử Thanh Huy liền giống như bùng cháy, rốt cuộc ngồi không được, nàng nhảy từ đùi Diêm Mặc nhảy xuống, vọt tới giường vui đùa vào chốn, chôn mình vào bên trong.

Diêm Mặc không rõ nguyên nhân, lấy pho tượng ngọc trong miệng ra, lấy nước rửa sạch sẽ, lại dùng khăn vải lau khô, cầm trong tay đi tới mép giường nhẹ nhàng vỗ lên cái bọc nhỏ.

"Mau ra đây, chớ có để bị ngập."

Bọc nhỏ kia giật giật, tựa hồ ở bên trong Chử Thanh Huy xoay người quay lưng lại với hắn.

Diêm Mặc nhìn một hồi, lại giờ tay vỗ một cái.

Không rõ là hắn cố ý hay vô tình, cái vỗ kia lại vỗ đúng vào mông của Chử Thanh Huy, cái tay nắm mông nàng thật chặt, rồi lại còn xoa nhẹ một chút?

Chữ Thanh Huy như bị kim đâm, lập tức từ trên giường nhảy xuống, sắc mặt không biết là bị ghen hay xấu hổ, mặt đỏ bừng, mắt hạnh long lanh ánh nước, không hề có uy lực trừng hân: "Đồ lưu manh, chàng nắm ở đâu vậy?"

"Chỗ nào? Ta không nhìn thấy." Diêm Mặc hỏi lại.

Chữ Thanh Huy không có mặt mũi nói ra, hồ nghi quan sát biểu tình trên mặt hắn, thấy sắc mặt hắn thần nhiên, thoát nhìn thực sự không biết tay của mình vỗ vào chỗ nào, chỉ ấp úng nói: "Dù sao, dù sao chàng cũng không thể sờ loạn, chạm loạn vào."

Diêm Mặc gật đầu, đưa pho tượng mới làm trong tay cho nàng. Chữ Thanh Huy đỏ mặt nhận lấy, ghen nửa ngày, lại hừ hừ nói: "Cũng... cũng không được liếm loạn."

"Được." Diêm Mặc rất dứt khoát.

Một lúc lâu sau, Chữ Thanh Huy thút tha thút thít: "Đồ lưu manh, chàng gạt người...."

Diêm Mặc ngẩng đầu nói: "Không có lừa nàng."

Hắn không sờ loạn chạm loạn, càng không liếm loạn, mà thực cẩn thận sờ, thực nghiêm túc chạm, liếm rất chuyên tâm.

Ba ngày tân hôn qua đi, Diêm Mặc phải vào cung, chưa tới giờ mẹo [1] đã tỉnh dậy.

[1] Giờ mẹo: Khoảng từ 5 tới 7 giờ sáng.

Chữ Thanh Huy buổi tối ngủ muộn, lúc này tuy nghe thấy động tĩnh của hắn nhưng vẫn mơ mơ màng màng không mở được mắt.

Diêm Mặc thay nàng chỉnh lại góc chăn, nhẹ giọng nói: "Còn sớm, ngủ thêm chút nữa."

Chữ Thanh Huy nhắm mắt lại lơ mơ dặn dò: "Chàng phải đi à....nhớ phải ăn sáng."

"Được." Diêm Mặc cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, lại nói: "Chờ ta trở lại."

Chữ Thanh Huy không trả lời, nàng thực sự mệt mỏi cực kỳ, lại nặng nề ngủ tiếp.

Diêm Mặc đứng ở đầu giường trong chốc lát rồi mới lưu loát mặc quần áo, đến phòng cách vách rửa mặt.

Chờ khi Chữ Thanh Huy tỉnh lại đã đến giờ tỵ [2], ngoài cửa sổ nắng đã lên cao. Nàng duỗi cái eo, lập tức phát hiện eo đau chân mỏi.

[2] Giờ tỵ: Từ 9 đến 11 giờ sáng.

Tía Tô ở bên ngoài nghe được động tĩnh liền mang theo cung nữ đi vào hầu hạ.

"Chàng đi khi nào vậy?" Chữ Thanh Huy ngồi trước bàn trang điểm, Tía Tô ở phía sau chải đầu cho nàng.

"Phò mã chưa tới giờ mẹo đã dậy, giờ mẹo một khắc đã ra cửa, ngài ấy còn dặn nô tì không cần đánh thức công chúa."

Chữ Thanh Huy đỏ mặt lắm bầm vai câu rồi lại hỏi: "Chàng có dùng đồ ăn sáng không?"

"Đã dùng, đồ ăn sáng của công chúa vẫn luôn được hâm nóng trong phòng bếp."

Chữ Thanh Huy ăn xong mang theo vài cung nữ chậm rì rì đi tới tiền viện. Cũng không phải nàng không muốn đi nhanh một chút, mà là thân thể không cho phép.

Nàng một mặt cố gắng quên những mệt mỏi trên người, một mặt lại vừa thẹn vừa bức mà mắng vài câu đồ lưu manh.

Ngoại viện, Nghiêm lão đang ở võ trường, ngón tay chỉ đạo đám đồ tôn. Lửa đệ tử này của Thượng Thanh Tông phần lớn là nuôi thả. Mấy người Diêm Mặc đều theo sư phụ học bộ công pháp thích hợp, sau này luyện như thế nào, lẫn lộn như thế nào, chính là do bản thân họ.

Sư phụ bọn họ mỗi tuần chỉ ở lại một ngày kiểm tra thân thủ của đồ đệ, cái gọi là kiểm tra chính là đồ đệ cùng sư phụ so chiêu.

Đương nhiên ông cũng không hề hạ thủ lưu tình, đồ đệ thân thủ kém cỏi nhất bị phạt đi giặt quần áo bẩn.

Vì thế các đệ tử của ông không muốn bị sư phụ đánh đến thảm, càng không muốn đến mức lưu lạc thành một đại nương giặt quần áo, không thể không chăm chỉ luyện công.

Lúc đầu Nghiêm lão thấy đồ đệ dạy hư đồ tôn, tức đến thối râu tròng mắt, sau này lại thấy phương pháp chán dè này dường như lại là phương pháp truyền dạy có hiệu quả, dạy ra đồ tôn ngày càng xuất sắc, ông cũng đành mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Mỗi khi ngao du xong quay trở về sư môn, thời điểm rảnh rỗi ông vẫn đem đồ tôn gọi vào một chỗ, cẩn thận chỉ dạy mấy ngày, đỡ cho mấy đứa đáng thương cho rằng trên đời này đệ tử đều bị sư phụ đánh mà thành.

Bọn họ luyện công, Chữ Thanh Huy cũng không quá rầy, thỉnh an sư tổ xong liền đứng một bên yên lặng nhìn.

Trước đây nàng chỉ xem Diêm Mặc dạy đồ học sinh, lúc này lại xem sư tổ chỉ đạo đồ tôn, phát hiện hai người này không giống nhau.

Sư tổ thực sự khoan dung, dạy dỗ người cũng vô cùng kiên nhẫn, từng tý một chỉ ra chỗ không ổn, từ một sai lầm dẫn ra rất nhiều loại vấn đề, lại nói rõ đạo lý, khiến cho mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Mà Diêm Mặc không phân tích đạo lý đó cho mọi người nghe, chỉ trực tiếp chỉ ra lỗi lầm, kêu đám sư đệ tự cân nhắc lĩnh hội. Đại khái lúc trước chính là học từ sư phụ, hiện giờ hẳn cũng làm như vậy.

Đương nhiên cũng có khả năng do hắn lười không muốn nhiều lời.

Chữ Thanh Huy tuy không hiểu võ đạo lại xem đến nhập tâm, dùng xong cơm trưa vẫn muốn đi xem náo nhiệt ở đằng trước, nhưng có hạ nhân tới báo, tiểu thư phủ Lâm thượng thư cùng với đại tiểu thư phủ Trần Tây tướng quân tới cửa bái phỏng.

Hai người Lâm Chi Lan cùng Tần Hàm Quân khi ở hành cung nhờ có Chữ Thanh Huy mới quen biết nhau, hiện giờ hai người cùng tới chơi, nàng vội gọi người nghênh đón đến phòng khách.

"Hai người các muội thế mà cùng tới gặp ta, thật kỳ lạ." Chữ Thanh Huy cười trừ ghẹo.

Lâm Chi Lan cười nói: "Nếu biểu tỷ biết là Hàm Quân chủ động tới cửa tìm muội đi cùng, có phải càng thêm ngạc nhiên?"

"Vây sao?" Chữ Thanh Huy cười tủm tỉm nói: "Mấy ngày không gặp, có phải Hàm Quân nhớ tỷ tỷ không?"

Trên mặt Tần Hàm Quân mang theo nụ cười nhạt, thế nhưng không phản bác.

Những người khác thấy thần sắc nàng nhàn nhạt không nói chuyện liền cho rằng tính tình nàng lạnh nhạt, trên thực tế, Chữ Thanh Huy cùng Lâm Chi Lan quen biết nàng không lâu đã biết tính nết của nàng. Nàng lớn lên ở Tây Bắc, bên cạnh không có bạn cùng lứa tuổi, lại tự kiểm chế nghiêm ngặt nên mới nhìn lãnh đạm như vậy.

Khi ở hành cung, Chữ Thanh Huy muốn nàng thường xuyên vào cung tâm sự với mình, nếu là người khác chắc chắn sẽ trở nên khách sáo hoặc là có tâm nịnh hót, thậm chí vì dễ không bị gọi là bám víu cành cao sẽ cẩn thận lảng tránh, chỉ có nàng nghiêm túc, cứ hai ba ngày tiến cung một lần, đem lời mời của Chữ Thanh Huy nghiêm túc coi như lời hứa hẹn.

Ba người ngồi ổn định, Lâm Chi Lan đánh giá sắc mặt của Chữ Thanh Huy, thấy huyết sắc hồng hào, tinh thần vui vẻ của biểu tỷ, nàng liền yên tâm, lúc sau không khỏi khen ngợi: "Nơi này của biểu tỷ thật xinh đẹp, khiến muội hoa cả mắt."

Cung nữ bưng trà cùng điểm tâm lên, Chữ Thanh Huy đẩy hai đĩa điểm tâm tinh xảo đến trước mặt hai người, nói: "Nếu muội thích hoa cỏ thì qua mấy ngày nữa sẽ được nhìn. Mẫu hậu đang tính sau trung thu sẽ làm một yến hội ngắm hoa trong cung, đến lúc đó chúng ta cùng đi."

"Có rất nhiều hoa sao?" Tần Hàm Quân nhìn không được hỏi một câu. Tây Bắc lạnh khủng khiếp, đừng nói đến hoa, cỏ cây cũng không có nhiều, nàng cũng là vì lần này trở về kinh mới biết trên đời này có nhiều sinh vật mỹ lệ như vậy.

"Nhiều lắm, nếu muội thích đến lúc đó tỷ tỷ đưa một ít cho muội."

Tần Hàm Quân vội nói: "Muội sẽ không trồng, nhìn thấy là tốt rồi."

Lâm Chi Lan ở trong kinh đã lâu, đối với phương diện này tâm tư nàng nhạy cảm hơn rất nhiều, nghe nói đi vô có tổ chức yến hội ngắm hoa lại nhớ đến chuyện mẫu thân có nhắc đến, trong lòng liền có một suy nghĩ, chân chân nói: "Biểu tỷ, yến hội ngắm hoa này có phải là vì....."

Việc này cũng không tính là bí mật, Hoàng Hậu phát thiệp mời đi, người trong kinh có chút đầu óc đều sẽ biết, Chữ Thanh Huy thoải mái hào phóng nói: "Đúng vậy, mẫu hậu có ý tuyên phi cho Thái tử ca ca."

"Thì ra là thế, lại nói quả thật tuổi của biểu ca cũng không còn nhỏ."

Chữ Thanh Huy uống ngụm trà, chống cằm nói: "Không biết bộ dáng tương lai của Thái tử phi như thế nào, có dễ sống chung không?"

Lâm Chi Lan cười nói: "Mặc kệ Thái tử phi như thế nào, ở trong lòng biểu ca thì biểu tỷ luôn xếp trước."

Chữ Thanh Huy lắc đầu: "Tỷ là muội muội của Thái Tử, ca ca thương tỷ, Thái tử phi là thê tử của Thái Tử ca ca, ca ca càng nên thương tấu tấu nhiều, bằng không tấu tấu sẽ buồn."

Lâm Chi Lan ngoài ý muốn nhìn nàng, rũ mắt nghĩ, gật đầu nói: "Biểu tỷ nói có lý."

Trong đầu Chữ Thanh Huy còn đang ảo tưởng về hình dáng của chị dâu tương lai, nghiêng đầu thấy Tần Hàm Quân một bên an tĩnh ăn điểm tâm, bỗng nhiên trong đầu nháy ra một ý, hưng phấn nói: "Không phải Hàm Quân muội muội còn chưa có hôn phối sao? Vừa lúc Thái Tử ca ca cũng phải tìm người thành thân, không bằng muội làm Thái tử phi đi!"

Tần Hàm Quân không phòng bị, bị nàng dọa một câu nghẹn họng, khuôn mặt nhỏ thanh lãnh nghẹn đến mức đỏ bừng.

Lâm Chi Lan vội đưa chén trà cho nàng, Chữ Thanh Huy giúp nàng vỗ vỗ, thật vất vả mới giúp nàng hít thở thông.

Chữ Thanh Huy lại hưng phấn nói: "Tỷ nói thật, Hàm Quân muội muội suy nghĩ đi? Thái tử ca ca rất tốt, vừa anh tuấn lại có tài năng, Chi Lan muội muội nói có phải hay không?"

Lâm Chi Lan tiếp nhận ánh mắt xúi giục của nàng, cũng cho là đúng mỉm cười gật đầu. Các nàng đều biết Tần Hàm Quân hồi kinh là vì làm mai, nếu vừa lúc cùng biểu ca thúc đẩy một đôi, có thể tạo thành mối nhân duyên tốt đẹp.

Tần Hàm Quân bị hai người các nàng trêu đến mức đỏ mặt, nàng vẫn lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Muội và Thái Tử khác nhau một trời một vực, làm sao xứng đôi? Huống hồ thân thể mẫu thân muội không khỏe, muội muốn chăm sóc mẫu thân."

Chữ Thanh Huy nghe nàng đem trường bối ra nói thì đành phải thôi, ai cũng biết nếu gã vào hoàng cung nhất định là không thể bên cạnh hầu hạ bên gối cha mẹ.

Lâm Chi Lan cũng không nhiều lời, thấy trên mặt Chữ Thanh Huy có chút mất mát, liền trêu chọc nói: "Muội thấy biểu tỷ cùng tỷ phu tu thành chín quả, cầm sắt hài hòa [3], cho nên không thể nhìn nam nữ độc thân trên đời, muốn làm Nguyệt Lão mới cảm thấy mỹ mãn."

[3] Cầm sắt hài hòa: ý chỉ hôn nhân hạnh phúc, vợ chồng hài hòa, yêu thương nhau.

Chữ Thanh Huy đã quên việc kia, quay đầu nhìn nàng, giả vờ tức giận nói: "Được lắm, muội dám cười nhạo tỷ! Hàm Quân, muội nói người nào đó có phải đã quên thời điểm ở hành cung đã mỗi mắt trông mong nhị công tử Trương gia, liền trông cậy vào tỷ ty đưa tin vật cho hắn!"

Vừa nghe nàng nhắc tới việc này, Lâm Chi Lan lập tức đỏ mặt xin tha: "Muội sai rồi, cầu biểu tỷ đại nhân không chấp kè tiểu nhân, tha cho muội lần này."

Tần Hàm Quân chỉ ngồi ở một bên mỉm cười nhìn hai người họ.

Đang nói, Tia Tô từ bên ngoài tiến vào, trong mắt mang theo ý cười: "Nô tỷ nghe công chúa nhắc đến nhị công tử Trương gia đúng không? Thật đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo liền đến, mới vừa rồi ở tiền viện có người tới báo, ngay sau khi Lâm tiểu thư cùng Tần tiểu thư vào phủ thì Trương công tử nói là tới tìm Trọng Thanh thiếu gia, chỉ không biết có phải thực sự như thế hay không."

Lời này vừa nói ra, không chỉ Chữ Thanh Huy, ý cười trên mặt Tần Hàm Quân càng thêm vài phần chế nhạo.

Chữ Thanh Huy lập tức đứng lên, muốn lôi kéo hai người ra đằng trước xem nào nhiệt.

Lâm Chi Lan dùng khăn che mặt, sống chết không chịu đi nhưng vẫn bị túm kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ôm vào lòng

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Hai người Trương Chí Châu và Phùng Trọng Thanh có thể nói vì đánh mới quen nhau, sau trận hỗn chiến tại hành cung, Trương Chí Châu hồi kinh đã lập tức tới phủ Tướng quân lôi kéo Phùng Trọng Thanh luận bàn với mình.

Hai người chỉ kém nhau một, hai tuổi, Phùng Trọng Thanh đang ở thời điểm ham chơi thích náo nhiệt, Trương Chí Châu tuy rằng trên mặt nhìn trầm ổn nhưng trên thực tế vẫn còn tính cách của tiểu thiếu niên, vài lần đánh nhau, lại cùng nhau ước hẹn uống rượu, hiện giờ đã kè vai sát cánh xưng huynh gọi đệ.

Bất quá lúc này đây, Trương Chí Châu xác thật là vì Lâm Chi Lan mà tới.

Hỉ sự của Trương phủ và Lâm phủ được định vào tháng chín, hiện giờ Lâm Chi Lan ít khi ra khỏi cửa, Trương Chí Châu lại không có cơ tìm gặp, vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra phương pháp nên đành phải gã sai vặt cả ngày ở Lâm phủ rình rộm, chỉ cần thấy Lâm gia cô nương ra cửa liền báo tin cho hắn.

Ôm cây đợi thỏ suốt nửa tháng, rốt cuộc hôm nay hắn cũng có cơ hội.

Tại võ trường, suốt buổi sáng sư tổ dạy dỗ đám đồ tôn, buổi chiều lão nhân gia ra ngoài uống rượu, để lại mấy người bọn họ chỉ biết nhàn rỗi khoa tay múa chân.

Trương Chí Châu mới vừa gặp mặt Phùng Trọng Thanh, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng cười thanh thúy. Hắn hí hửng lôi kéo Phùng Trọng Thanh: "Mau mau so chiêu cùng ca ca."

Phùng Trọng Thanh mới bị hai gã sư huynh đánh cho rụng rời tay chân, chỉ có thể xua xua tay: "Đánh không nổi."

Trương Chí Châu vội vã, tiểu nương tử của hắn đã sắp tới đây, ôn tồn cầu xin Phùng Trọng Thanh: "Đệ giúp huynh lần này, chờ về sau đệ coi trọng cô nương nhà ai, ca ca giúp đệ theo đuổi, thế nào?"

"Đệ bắt cô nương nhà người ta về làm gì?" Phùng Trọng Thanh nằm trên mặt đất, tứ chi mở rộng, đối với điều kiện trong miệng Trương Chí Châu cũng không động lòng chút nào.

Trương Chí Châu trừng mắt: "Bắt về làm tiểu nương tử của đệ đó! Nếu không thì bắt về làm gì, thờ làm tượng phật sao?"

Phùng Trọng Thanh lại nghi hoặc nói: "Cần tiểu nương tử làm gì?"

Trương Chí Châu gấp đến độ dậm chân: "Hỏi nhiều như vậy làm gì, tiểu nương tử không phải bồi đệ ngủ bồi đệ ăn bồi đệ chơi sao?!"

Phùng Trọng Thanh chậm rì rì nói: "Đệ ăn ngủ chơi một mình cũng tốt, không nghĩ sẽ chia giường ra một nửa, cũng không nghĩ chia thức ăn ra một nửa."

Trương Chí Châu nghiêng răng nghiêng lợi, xem như hần đã nhìn rõ, tên tiểu gia hỏa này nhìn bề ngoài thì rất bình thường nhưng trên thực tế là một tên đầu gỗ, căn bản không có chí khí, nói hần chỉ có ba tuổi nó cũng không ai nghĩ ngờ!

Tiếng cười càng ngày càng gần, đã có thể nghe được tiếng bước chân, hần nhẫn tâm quyết định đập nôi chìm thuyền, nói: “Đệ đánh với huynh một hồi, huynh đưa đệ tới Nguyệt lâu ăn một bữa, như vậy chịu chưa?”

Vọng Nguyệt lâu có thể nói là từ lâu tốt nhất kinh thành, ăn một bữa đã ngang với nửa tháng bổng lộc của hần.

Trước mắt Phùng Trọng Thanh sáng ngời, vươn bàn tay: “Năm bữa.”

Trương Chí Châu không chút khách khí đá hần một cái: “Mau mau bỏ đây, có một bữa là được rồi, còn đòi năm bữa, đệ nằm mơ đi!”

Phùng Trọng Thanh rì rầm, rút cuộc vẫn bỏ lên.

Trương Chí Châu không yên tâm: “Không cần đánh thật, chỉ cần làm công phu bên ngoài, quyền cước đẹp mắt một chút, nghe rõ chưa? Tuyệt đối không được va mắt!”

“Biết biết.” Phùng Trọng Thanh gật đầu.

Mấy người Chử Thanh Huy từ ngoài cửa đi vào, liền thấy có hai người ở võ trường đang tung quyền cước, đánh đến hoa cả mắt, vô cùng náo nhiệt.

Nàng kéo kéo ống tay áo Lâm Chí Lan: “Mau xem mau xem, thân thủ Trương gia nhị công tử thực không tồi!”

Lâm Chí Lan vốn dĩ đang cúi đầu, bị nàng kéo nên chịu không nổi, dùng khăn tay che nửa khuôn mặt, e thẹn liếc mắt một cái.

Chử Thanh Huy lại nói: “Tỷ tỷ nhớ rõ tiên sinh từng nói, trong cung có rất nhiều thị vệ, mà Trương gia nhị công tử là người có tiềm lực nhất.”

Lâm Chí Lan nhỏ giọng nói: “Chắc chắn là tỷ phu có ý khen hần.”

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm: “Có bao giờ thấy chàng cố ý khen người khác đâu? Muội còn chưa có gã đi đã khiêm tốn thay người ta rồi à?”

“Biểu tỷ lại giễu cợt muội, muội không có ý này.” Lâm Chí Lan xấu hổ tới nỗi muốn bỏ chạy.

Chử Thanh Huy vội vàng kéo nàng: “Được được được, tỷ tỷ không nói, muội đừng đi, chúng ta ở lại xem một lúc. Trương gia nhị công tử và sư đệ đánh hăng say như vậy, nếu chúng ta đi rồi, không phải hần không còn ai để thể hiện sao?”

Lời nói này khiến Tần Hàm Quân cũng phải che miệng cười khẽ.

Bọn họ đang to nhỏ trêu đùa, tiếng cười dễ nghe, làm lòng Trương Chí Châu vô cùng ngứa ngáy, hận không thể chạy như bay đến để nghe một chút xem tiểu tức phụ của hần có đang nói về hần hay không.

Chử Thanh Huy dẫn hai người ngồi xuống bàn đá gần đó.

Trương Chí Châu vốn dĩ không chuyên tâm, lúc này muốn lại gần chỗ của tiểu nương tử, nhin không được liền tiếp nhìn lên về hướng bên này. Đáng tiếc thật không vừa khéo, Lâm Chí Lan đưa lưng về phía hần nên nhìn không rõ mặt.

Hần gấp đến độ liên tục đưa mắt ra hiệu với Phùng Trọng Thanh, hai người cơ hồ là đánh vòng quanh võ trường, rút cuộc cũng đối diện với Lâm Chí Lan.

Chử Thanh Huy thấy được ý đồ của bọn họ, lại trêu đùa Lâm Chí Lan một phen khiến mặt nàng càng thêm rũ rập.

“Tỷ tỷ thấy biểu muội vẫn nên ngẩng đầu nhìn hần một cái đi, bằng không chỉ sợ hần đánh qua đánh lại như thế thật vất vả!” Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, cười nói.

Trên mặt Lâm Chí Lan nóng đến đỏ bừng, trong lòng lại vô cùng thẹn thùng, nhưng thấy hần hao tổn biết bao công sức, trong lòng nàng lại có vài phần ngọt ngào thỏa mãn. Nàng bỏ khăn tay xuống, rút cuộc nhìn không được, đè nén nỗi ngượng ngùng trong lòng, ngẩng đầu nhìn về hướng hai người kia.

Rút cuộc Trương Chí Châu cũng được như ý nguyện nhìn thấy tiểu nương tử nhà mình e lệ nhìn hần, nhất thời ngây người, đã quên rằng mình đang giao thủ cùng người khác, thế nhưng cứ ngây ngốc đứng ở đó, bị Phùng Trọng Thanh đánh một quyền vào mũi, cũng coi như vui quá hóa buồn.v

Mọi người náo nhiệt hơn nửa buổi chiều, đến chạng vạng mới rời đi.

Chử Thanh Huy nhìn nhìn sắc trời, trong lòng tính toán Diêm Mặc sắp trở về, lại phái người đi xem phòng bếp làm bữa tối như thế nào.

Mặt trời xuống núi, rút cuộc Diêm Mặc đã hồi phủ.

Sớm đã được người hầu truyền báo, Chử Thanh Huy ngồi ở chính đường chờ, thấy hần từ viện ngoại đi vào, lập tức cười cười chạy như bay qua.

Diêm Mặc một đường đi tới, giang hai cánh tay ôm người mà hần thời thời khắc khắc nhớ nhung vào trong lòng.

Thành thân đã nhiều ngày thế nhưng hần lại càng không muốn cùng Bán bao nhỏ tách ra. Chưa bao giờ có ngày nào gian nan như ngày hôm nay, hần đếm từng canh giờ, vừa đến giờ hần lập tức rời cung, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy nàng, ôm nàng, hôn nàng.

Chử Thanh Huy vốn chỉ muốn được hần ôm trong lòng ngực một lúc liền thôi, ai ngờ Diêm Mặc thế nhưng thuận thế bế nàng lên, mặt đối mặt, giống hệt như đang bế tiểu oa nhi.

Nàng lập tức cảm thấy ngược ngược, ở trong lòng ngực hấn vận vận muốn nhảy xuống. Diêm Mặc một tay nâng hông nàng, một tay đỡ lưng nàng, cứ như vậy ôm vào trong phòng.

Đọc theo lối đi, đám cung nữ nhìn thấy hai người liền biết đường mà tránh.

Chỉ Thanh Huy vui mặt ở trong lòng ngực hấn, không dám ngẩng lên.

Diêm Mặc ngồi bên cạnh bàn, vẫn không buông Chỉ Thanh Huy ra, mặt đối mặt ngồi với người ngồi trên đùi hấn, từng chút một hôn nhẹ trán nàng.

“Trên người còn khó chịu không?” Hấn xoa nhẹ eo nàng.

Chỉ Thanh Huy nhỏ giọng nói: “Buổi sáng có chút không thoải mái, hiện tại đã khá hơn nhiều.”

“Ngày sau quen dần sẽ không thấy như vậy nữa.”

Chỉ Thanh Huy vừa nghe, lập tức chọc chọc ngực hấn, hờn dỗi nói: “Chàng nhịn một chút không được ư?”

Diêm Mặc chỉ nhìn thấy cái trán tròn bóng của nàng, lúc nàng ngẩng đầu lên, một đường thẳng tắp từ trán xuống mắt, đến mũi nhỏ, lại đến đôi môi hồng hồng, sau một hồi mới nói: “Không nhịn được.”

Chỉ Thanh Huy liền nói không ra lời, một lần nữa vui đầu trong lòng hấn.

Diêm Mặc lại hỏi: “Hôm nay làm cái gì?”

“Biểu muội tới tìm ta, cùng nhau chơi nửa buổi chiều.” Chỉ Thanh Huy hàm hồ nói.

Diêm Mặc sờ cằm nàng: “Có phải nàng cảm thấy không thú vị?”

“Đúng vậy, ngày mai ta và chàng cùng nhau tiến cung bồi mẫu hậu.”

“Thức dậy được sao?” Hấn nhớ sáng sớm hôm nay nàng còn mắt nhắm mắt mở.

Chỉ Thanh Huy trừng hấn, hừ một tiếng: “Ta không dậy nổi là tại ai?”

Diêm Mặc ngậm miệng.

Chỉ Thanh Huy tiếp tục nói: “Ngày mai ta muốn dậy sớm đi thỉnh an mẫu hậu, cho nên buổi tối tốt nhất là người nào đó an phận một chút, nếu không... hừ hừ, ta kêu phụ hoàng dùng bản tử đánh chàng.”

Nàng ngồi trên đùi hấn, tay vẫn còn xoa xoa eo, ngẩng đầu lại là một bộ dáng kiêu ngạo đắc ý, trong mắt Diêm Mặc hiện lên ý cười.

Vốn dĩ tối nay hấn cũng không định làm gì, tuy rằng vừa thấy nàng lòng không tránh được có phần xôn xao, nhưng chỉ có thể kìm chế với Bánh bao nhỏ mới có thể hưởng phúc lâu dài.

Bất quá tối hôm qua không hề “làm lụng vất vả” nhưng Chỉ Thanh Huy vẫn dậy không nổi. Từ nhỏ nàng đã yếu ớt, dậy sớm là một việc khó khăn, huống chi lúc này canh giờ còn sớm như vậy, đây chính là hành hạ nàng.

Nàng nỗ lực mở mắt, ra sức giãy giụa ở trong chăn, nhưng như nào cũng không dậy nổi, Diêm Mặc bế nàng lên, kêu cung nữ tới hầu hạ thay quần áo rửa mặt.

Lúc này Chỉ Thanh Huy ngồi trên đùi hấn, lúc trang điểm vẫn còn ngủ gật, đến khi ăn bữa sáng là một chén cháo nóng, nàng mới thật sự tỉnh táo.

Diêm Mặc ôm nàng càng lúc càng thuận tay, rời giường ôm nàng, trang điểm ôm nàng, dùng đồ ăn sáng cũng ôm nàng, thậm chí lúc ra cửa còn muốn ôm nàng đi ra ngoài.

Vẫn là Chỉ Thanh Huy nỗ lực phản kháng mới có thể đi bộ.

Nàng dùng kiệu, Diêm Mặc cười ngửa, một đường đồng hành, vào cửa cung hai người mới tách ra.

Hoàng Hậu thấy nàng tới sớm như vậy, vô cùng ngạc nhiên: “Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây? Thế nhưng con còn dậy sớm hơn mẫu hậu.”

Chỉ Thanh Huy cũng có chút tự đắc, tuy rằng hôm nay có thể dậy sớm là nhờ công lao của Diêm Mặc nhưng nàng vẫn vui vẻ, nói: “Muốn được thỉnh an mẫu hậu nên con không ngủ được.”

“Ai ư, cái miệng thật ngọt, có phải con lại lén trộm kẹo hoa hồng của Liễu cô cô?” Hoàng Hậu cười nói.

“Mẫu hậu, con lớn rồi, đã sớm không ăn kẹo nữa.”

Chỉ Thanh Huy quần lấy cánh tay của bà làm nũng.

Trên thực tế, khi xuất giá nàng mới hạ quyết tâm không ăn kẹo hoa hồng của Liễu cô cô. Cho tới hôm nay mới chỉ bốn năm ngày thôi.

Hoàng Hậu buồn cười, cũng không vạch trần, miễn cho người nào đó tự xưng là “lớn rồi” lại thẹn quá hóa giận.

Lại qua ba ngày sau sẽ tới Tết Trung Thu, trong cung tổ chức gia yến, người được tham dự đều là vương tôn quý tộc.

Những yến hội như này Hoàng Hậu sớm đã thành thạo, Chử Thanh Huy ở bên cạnh bà cũng học được không ít, hôm nay Hoàng Hậu liền giao việc này cho nàng.

Nhìn nữ nhi bàn bạc với các các quan sự và thái giám, làm đầu vào đây, bố trí, phân phối nhiệm vụ thành thạo, Hoàng Hậu vừa lòng gật đầu, tuy nữ nhi được nuông chiều nhưng thân là một người công chúa nên nàng vẫn có khí chất của hoàng gia.

Chử Thanh Huy mất cả một ngày để xong việc, khi nàng rời cung thì mặt trời đã ngả về Tây.

Nàng đi lòng vòng quanh cung, xa xa thấy doanh trại của cấm vệ quân liền dừng lại, đứng nhìn trong chốc lát, rồi cuộc nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Diêm Mặc đi về phía nàng, nàng liền xua tay bảo hắn quay trở lại làm việc.

Nàng cũng chỉ muốn nhìn hắn một cái mà thôi, ấy vậy mà Diêm Mặc vừa thấy nàng liền ôm chặt.

Ở trong phủ thì không sao, dù gì đám cung nữ không dám nhiều lời, nhưng ở đây có nhiều ngư tiền thị vệ như vậy, nếu để cho bọn họ thấy nàng bị ôm không khác gì tiểu oa nhi, vậy còn đâu uy nghiêm của công chúa đương triều?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Trung thu

Edit: Caarmtus1510

Beta: Ahkung

Đến hôm Tết Trung thu, Chử Thanh Huy và Diêm Mặc cùng có mặt trong gia yến hoàng cung.

Bây giờ trong kinh thành không còn nhiều thành viên hoàng thất hay họ hàng cận huyết nữa, cùng thời với Tiên đế chỉ có lão hoàng thúc. Cùng thế hệ với đương kim Hoàng đế cũng chỉ có một vị thân vương ở tại trong kinh, xuống thêm chút nữa là Thái tử, số con cháu hoàng thất hiện nay là ít nhất trong các triều đại Hoàng đế. Ngoài Thái tử ra là Nhị Hoàng tử, Công chúa càng hiếm hoi hơn, chỉ có một cây một quả là Chử Thanh Huy.

Về phần Quận vương Quận chúa thì còn không ít, nhưng vẫn không bằng lúc Thái hoàng thái hậu còn tại thế, với những cuộc gia yến vô cùng náo nhiệt trước kia.

Bàn của Chử Thanh Huy cùng Diêm Mặc được đặt ở phía trước, ngay bên dưới chỗ của Đế Hậu, hai người ngồi chung một bàn. Dù là trên yến tiệc, Diêm Mặc cũng ngồi như một gốc tùng, sống lưng thẳng tắp, chỉ khi Chử Thanh Huy nói chuyện với hắn thì hắn mới hơi khom lưng, nghiêng tai lắng nghe.

Tân hôn của hai người họ vốn đã thu hút sự chú ý của người khác. Mỗi khi các Vương phi hay các phu nhân bắt gặp tiểu phu thê bọn họ là lập tức chau đầu ghé tai vào nhau, tùm thành một đám mà xì xào bàn tán, về mặt ai cũng mang theo thiện ý trêu chọc.

Sau khi Chử Thanh Huy phát hiện được, nàng liền ngưng ngừng tìm chủ đề nói chuyện với Diêm Mặc để lảng tránh.

Trên điện bắt đầu buổi lễ tế bái Nguyệt Thần, Chử Thanh Huy và Diêm Mặc cùng nhau tiến lên mời rượu Đế Hậu: "Nhi thần xin chúc phụ hoàng mẫu hậu đoàn viên mỹ mãn, chúc Đại Diễn ta mãi mãi phồn vinh hưng thịnh!"

Hoàng đế vô cùng vui vẻ, ban thưởng cho nàng không ít đồ.

Yến tiệc trung thu chỉ diễn ra đến gần giữa khuya, các thành viên hoàng thất cũng nhanh chóng trở về phủ của mình. Thế thiếp nữ nhi trong nhà cũng đang chờ đợi bọn họ về cùng.

Mất thấy đã bái xong Nguyệt Thần, phân bánh trung thu ra ban thưởng, ca múa ngừng lại, Hoàng đế lập tức cho phép mọi người quay về.

Chử Thanh Huy cùng Diêm Mặc trở về phủ, trước chính viện được bày ra một bàn thờ, trên đó là bánh trung thu, trái cây cùng hương đã cháy hết. Đó là bàn thờ do Chử Thanh Huy gọi quân sự trong phủ bày ra trước lúc vào cung.

Nàng cho người mang bánh trung thu này phân phát xuống dưới. Dù sao cũng đã bái Nguyệt Thần xong rồi, để tất cả mọi người đều được hưởng chút phúc khí đi. Nghiêm lão không có trong phủ, từ khi người bạn già (phu nhân) của lão qua đời, dù là ngày lễ hay ngày tết, lúc nào lão cũng trốn đi một mình. Bây giờ không biết đang núp ở đâu uống rượu rồi. Còn mấy người Phùng Trọng Thanh cũng đã đi theo Phan Lê ra kinh bữa trước, trở về nhà bọn họ ăn tết.

Ánh trăng tròn vắt vẻo trên bầu trời cao, nhưng cảnh vật bên dưới ngược lại có chút quạnh quẽ. Chử Thanh Huy được hạ nhân thay bộ cung trang rườm rà kia ra, mặt mũi tẩy rửa sạch sẽ, nàng dựa người vào bệ cửa sổ nhìn lên ánh trăng bên ngoài. Nàng khoác hồ một kiện áo choàng mỏng trên vai, nhìn lại, không biết Diêm Mặc đã đứng sau lưng nàng tự bao giờ.

Nàng ôm chặt cái tay đang nắm lồng dây áo choàng của mình, chỉ tay vào một nóc nhà vì tắm dưới trăng mà ánh lên sắc bạc ở phía đối diện: "Tiên sinh đưa ta lên nóc nhà ngắm trăng đi, có được không?"

"Ban đêm trời lạnh lắm." Diêm Mặc mặc nàng lôi kéo cánh tay của hắn, nhưng cũng không có ý rút tay mình ra.

Chử Thanh Huy ôm tay hắn lay lay: "Sẽ không lạnh đâu, ta có áo choàng mà, tiên sinh đưa ta đi đi. Khi còn bé ta đã muốn được lên nóc nhà ngắm trăng rồi, thế nhưng

phụ hoàng lại một mực không cho là không cho. Đưa ta lên đó đi, xin chàng đó...."

Diêm Mặc chỉ vững vàng được trong giây lát, vì ngay lúc thấy ánh mắt nàng tỏa ra vô vàng hi vọng cùng tha thiết chờ mong thì hẳn biết mình đã thua trận rồi. Hai người bay lên nóc nhà, ngồi trên làn gạch ngói lạnh ngắt như băng.

"Oa, đúng là ngắm trăng thế này thì thấy nó hơi lớn hơn bình thường nha."

Chữ Thanh Huy cố gắng ngẩng đầu nhìn lên trên, ngồi lưng la lưng lay như sắp ngã. Diêm Mặc kéo eo nàng lại gần, để đầu nàng được tựa lên vai hắn. Tới nay là trung thu nên các hộ nhà của bách tính bình dân vô cùng náo nhiệt, trên đường phố treo đầy đèn màu, ánh đèn ánh trăng cùng điểm sắc cho nhau. Đêm trăng tròn, gia đình sum vầy.

Ngồi trên nóc nhà nên nhìn không thấy cảnh đường phố náo nhiệt bên ngoài, chỉ có thể mơ hồ nghe được từng trận huyền náo cùng tiếng hài đồng vui cười. Chữ Thanh Huy dỏng tai lắng nghe một hồi, sau đó thu lại suy nghĩ của mình, yên lặng ngắm ánh trăng.

"Trước kia chàng thường làm gì vào ngày trung thu?" Nàng không phải là không hiếu kỳ về quá khứ của Diêm Mặc, nhưng nếu Diêm Mặc không nói tới, nàng cũng sẽ không hỏi. Nhưng đêm nay nàng bỗng nhiên có chút hứng thú muốn biết.

Diêm Mặc sợ nàng bị cảm lạnh nên vẫn luôn choàng tay qua vai nàng, nghe nàng đặt câu hỏi, hẳn lắc đầu: "Không làm gì hết."

Trước kia ở sư môn, nếu Nghiêm lão nhân không có ở nhà thì dù là trung thu hay bội thu, cũng chẳng có ai thêm quan tâm. Sau này trở lại trong kinh rồi, cũng chỉ có hắn một thân một mình, cả ngày tết cũng trôi qua rất nhạt nhẽo.

Chữ Thanh Huy trầm mặc chốc lát, kê mặt cọ cọ lên vai hắn: "Sau này đã có ta ăn tết cùng với chàng rồi."

"Được."

Gió đêm thu đã có chút lạnh lạnh, nhưng xen lẫn trong vị gió còn có mùi hương ngọt ngào mẽ hoặc của hoa quế. Chữ Thanh Huy ngửi thật sâu hai cái, trong lòng thầm tính toán ngày mai sẽ gọi người làm bánh quế mật ong ăn.

Diêm Mặc buộc hai bên vạt áo choàng của nàng lại, nàng lại đưa tay mở áo choàng ra, giang rộng cánh tay ôm lấy thân thể cường tráng của Diêm Mặc, định kéo hắn vào trong áo choàng với mình. Đáng tiếc, dù áo choàng có rộng rãi bao nhiêu cũng không chứa nổi thân thể cao lớn của Diêm Mặc. Nàng cố gắng hồi lâu cũng không được toại nguyện. Diêm Mặc ngồi yên, mặc kệ sự lôi kéo của nữ tử bên cạnh, chỉ lặng lẽ vươn hai tay bảo vệ nàng, tránh để nàng ngã xuống nóc nhà.

Chữ Thanh Huy sàu nảo cau mày, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, lão đảo đứng lên. Diêm Mặc thấy vậy vội muốn kéo nàng ngồi xuống.

Chữ Thanh Huy cố gắng duỗi chân dài ra bước một bước về phía hắn, cong môi cười vui vẻ, giang hai tay ôm lấy eo hắn, đầu tựa lên lồng ngực đối phương: "Thế này là được rồi, chàng ôm ta thì sẽ không thấy lạnh nữa."

"Ta không lạnh." Diêm Mặc xoa xoa đầu nàng.

"Tiên sinh không lạnh nhưng ta thấy lạnh." Nàng nhớ kỹ giữa lúc mùa đông, hoa tuyết bay bay, thế mà người này vẫn mặc duy nhất một kiện áo ngoài đơn bạc. Chẳng lẽ chàng không thấy lạnh sao, thân thể sẽ không đông cứng? Nghĩ đến đó, nàng tò mò sờ lên eo Diêm Mặc.

Diêm Mặc lập tức bắt lại cổ tay nàng, siết siết tay như đang trừng phạt. Chữ Thanh Huy lại ngạc nhiên nói: "Bụng của chàng vậy mà lại không giống bụng ta nha, mau buông ra mau buông ra, để ta xem có mấy múi."

Mặc dù hai người đã cùng phòng mấy lần, nhưng lần nào cũng đều là trong màn, ánh đèn thì mờ ảo mập mờ, nàng lại không nhìn kỹ, thế nên đến bây giờ vẫn chưa thấy rõ được thân thể hắn.

Diêm Mặc chỉ nắm một bàn tay của nàng, tay khác lại tự do. Bàn tay mềm mại lướt tới lướt lui trên eo hắn, đầu ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn nhẹ chạm, miệng nghiêm túc đếm: "Một, hai, ba, bốn, năm, sáu..."

Thấy nàng còn muốn lướt xuống nữa, Diêm Mặc đành phải xòe tay còn lại ra giữ lại cái tay đang không ngoan ngoan kia.

Chữ Thanh Huy vùng vẫy, nhưng vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của hắn, chu chu mỏ: "Chàng thật hẹp hòi, cùng lắm thì....cùng lắm thì ta cũng cho chàng kiểm tra bụng ta là được chứ gì."

Mặc dù bụng nàng chỉ có một khối, hơn nữa còn mềm nhũn, nhưng đôi lại bụng nàng rất trắng nha. Nếu nói bụng tiên sinh là bánh táo thì bụng của nàng chính là bánh gạo nếp thơm ngào ngạt. Chợt một cái liền lõm xuống một lỗ nhỏ, nặn một cái là còn dẻo hơn cả bánh gạo nếp. Để đáp trả nàng cũng cho tiên sinh sờ lại, chắc chắn không lỗ chút nào đâu.

Thân thể nàng có bộ dạng gì, Diêm Mặc rõ ràng hơn tất cả. Nghĩ đến thớ da thịt mềm mại còn mang theo mùi thơm ngan ngát, ánh mắt hắn càng âm trầm thêm vài phần. Nhân lúc hắn còn kiểm chế được chưa để bộc phát ra ngoài, kê lại sát tai nàng, giọng hơi khàn khàn: "Có phải một rồi không? Về phòng thôi."

Chữ Thanh Huy lập tức cứng đờ, sau đó lập tức xê dịch móng eo ra, giả vờ không biết gì, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng bên trên, giọng điệu xốc nổi: "Oa, mặt trăng tròn quá, ta ngắm mãi cũng không thấy chán, dù ngắm đến hừng đông cũng không sao."

Diêm Mặc chỉ dung túng mà nhìn nàng, cũng để nàng né tránh một lúc. Dù sao, có trốn cũng không thoát.:)))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54: Hoa yến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Mật

Beta: Quanh

Từ sau đêm Trung thu vẫn không thấy Nghiêm lão nhân hồi phủ, mấy ngày sau Diêm Mặc lại nhận được một phong thư, đọc xong mới biết là đêm trung thu hôm đó sư tổ đã rời khỏi kinh thành.

Không chỉ có mình sư tổ, Phùng Trọng Thanh vốn tính toán muốn tới chỗ Phan Lê chơi mấy ngày, nhưng giữa đường lại có việc gấp thế nên nhờ người gửi thư, chỉ nói là sau này gặp lại.

Sư môn của bọn họ luôn nhất quán như thế, khi tụ họp sẽ không giống trống khua chiêng, khi tan rã cũng không cần đưa tiễn, núi cao sông dài, ngày sau nhất định sẽ có duyên gặp lại.

Diêm Mặc nhìn nhiều sớm đã thành thói quen, thế nhưng Chử Thanh Huy lại cảm thấy có chút buồn rầu.

May là nàng cũng chẳng được nhàn rỗi bao lâu, vào tháng tám hoa kim cúc [1] nở rộ, Hoàng Hậu sai người đưa thiệp mời cho mười mấy cô nương vào cung dự hoa yến.

[1]: Có ảnh minh họa ở cuối chương.

Từ sáng sớm nàng và Diêm Mặc đã vào cung, sau khi hai người tách ra, nàng đi đến Tê Phụng cung của Hoàng Hậu.

Lúc này Hoàng Hậu đang dùng bữa sáng, nhìn thấy Chử Thanh Huy thì ánh mắt bà sáng ngời, vội vàng ngẩng nhìn nữ nhi.

“Nhìn bộ dáng của con này, ai không biết còn tưởng rằng Phò mã của con quá hà khắc, đến cơm cũng không cho con ăn đấy.” Hoàng Hậu bắt đầu nhìn nàng rồi lại sai người mang thêm một bộ chén đĩa lên.

Chử Thanh Huy lấy lòng: “Tay nghề ngự trù trong cung mẫu hậu thật giỏi, làm cho người ta nhìn thấy liền không nhịn được muốn ăn nhiều thêm một chút.”

“Con khen nhầm rồi, chẳng phải đầu bếp hiện giờ trong phủ của con đều là lấy từ cung của mẫu hậu?”

Hiện nay người hầu hạ trong phủ công chúa đều là những người lúc trước ở trong Vinh Nhạc cung, Đế Hậu sợ nữ nhi phải chịu ủy khuất nên chọn thêm những người tốt nhất ở trong cung của mình ra làm của hồi môn cho nàng. Vì vậy ngoại trừ Đông Cung của Thái Tử ra thì không có nơi nào có thể chu đáo được giống như phủ công chúa.

Chử Thanh Huy cười tủm tỉm ở bên cạnh góp vui. Lúc đầu nàng cũng rất thích ngự trù Hoàng Hậu ban cho nàng, nhưng ăn nhiều rồi vẫn cảm thấy đồ ăn trong cung mẫu hậu mới lạ hơn nhiều.

Nói đi nói lại, có nhiều ngự trù để thay đổi luân phiên vẫn là tốt nhất.

Trước khi nàng vào cung đã dùng bữa sáng, thế nhưng nhìn thấy trên bàn bày biện những món ăn tinh xảo, quả thật là có lòng nhưng không có sức, mỗi món nàng chỉ nếm được cùng lắm là một miếng, sau đó đành phải tiếc nuối buông chén đĩa xuống.

Hoàng Hậu cũng đã dùng bữa xong, sau khi súc miệng thì hỏi han một vài câu rồi đi vào chủ đề chính.

Liễu Phiêu Như dâng tờ danh sách lên, Chử Thanh Huy cầm lấy mở ra nhìn một chút, thì ra là những người sắp sửa tham gia hoa yến hôm nay, phía trên cùng có ghi hai cái tên, trong đó có một người tên là Thẩm Uyên.

Cái tên này làm cho Chử Thanh Huy cảm thấy vô cùng quen tai, lúc sau mới nhớ ra đó là người quen. Lần đầu tiên nàng theo Thái Tử xuất cung, ở trong Mặc Hương lâu nàng có ấn tượng vô cùng tốt với một vị tài nữ, người đó chính là Đại tiểu thư Thẩm gia.

Thẩm gia là gia đình dòng dõi thư hương, hiện tại gia chủ của Thẩm gia là Đại nho Thẩm Định Sơn, người này từng nhậm chức giảng dạy trong Quốc Tử Giám.

Tuy rằng bây giờ Thẩm Định Sơn đã cáo lão hồi hương, thế nhưng trong triều lại có không ít quan viên từng là học sinh của vị lão nhân này.

Thẩm Uyên là đích trưởng tôn nữ của Thẩm Định Sơn, phụ thân nàng ấy đã làm đến chức Hộ Bộ Tả thị lang. Từ nhỏ nàng ấy đã được tổ phụ dạy dỗ nên cử chỉ vô cùng nết na mực, tài hoa hơn người. Hơn thế nữa, nàng ấy lại có một dung mạo xuất chúng, gia thế hiển hách, cùng với nữ nhi của Trưởng công chúa Mộc Dương chính là một đôi được người đời xưng tụng là kinh thành nhị xu [*].

[*] Xu (姝) nghĩa là xinh đẹp. Kinh thành nhị xu: (tạm dịch) hai người con gái xinh đẹp (nhất) kinh thành.

Vì vậy khi thấy tên của hai người này được viết song song ở vị trí thứ nhất cũng không làm nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Hoàng Hậu nhìn vào tờ danh sách, tiện tay chỉ tên một vài thiếu nữ trong đó, muốn Chử Thanh Huy giới thiệu sơ qua gia thế, bối cảnh, tính cách, sở thích của các nàng ấy.

Tuy rằng Chử Thanh Huy tuy cảm thấy có hơi kỳ quái nhưng vẫn nói qua bối cảnh của các nàng. Lúc trước mẫu hậu cân nhắc chọn người trong danh sách này nàng cũng ở một bên xem xét, vậy nên tình huống của từng người mẫu hậu đều đã nói cho nàng biết, bây giờ nàng cũng nhớ rõ được tám chín phần.

Hoàng Hậu nghe xong liền vừa lòng gật đầu, nói: “Hôm nay mẫu hậu không tính ở lại lâu, đỡ làm cho đám người trẻ tuổi các con cảm thấy không được tự nhiên. Tuy Thái

Từ ca ca của con sắp định ra hôn sự nhưng báo Hằng Nhi tiếp xúc với các cô nương cũng không tốt lắm, vì vậy phải để con tốn nhiều tâm tư rồi. Hiện giờ tin tức chúng ta biết cũng chỉ là tin mọi người truyền nhau, gia thế bối cảnh tốt thì ai cũng biết. Thế nhưng quan trọng nhất chính là tính cách của mỗi người, vậy nên con thay mẫu hậu lưu ý một chút xem tính tình của các cô nương đó có tốt giống như lời đồn hay không. Bên cạnh đó con cũng thay mẫu hậu nhìn xem Thái Tử ca ca của con có đối xử đặc biệt với cô nương nào không, mẫu hậu sợ hấn ngược nung không dám nói thật với mẫu hậu.”

Chữ Thanh Huy nghe Hoàng Hậu nói như vậy, lập tức cảm thấy bản thân mang trọng trách nặng nề, trịnh trọng gật đầu.

Hoàng Hậu nhìn nàng giống như sắp ra trận vậy, khẽ cười nói: “Con cũng không cần phải lo lắng như thế, hôm nay người khấn trương phải là Thái Tử ca ca của con và những vị cô nương đó mới đúng. Huống hồ đây cũng chỉ là một bữa tiệc ngắm hoa mà thôi, nếu là người có duyên thì tự nhiên sẽ gặp được nhau, còn nếu không thì ngày sau cho dù có nhiều bữa tiệc ngắm hoa như thế này nữa thì cũng chẳng thành đôi được.”

“Mẫu hậu người yên tâm, Noãn Noãn nhất định không phụ sự gửi gắm của phụ hoàng và mẫu hậu.”

Sau khi dùng tiệc thiện xong thì có cung nhân đến báo các cô nương tới dự tiệc đã lục tục tiến cung rồi.

Kim cúc nở rộ bên ven hồ Bích Ngọc của Ngự Hoa Viên, từng hàng xếp thành những khóm hoa lớn vòng quanh bên hồ, phảng phất giống như một cái thảm màu vàng kim rực rỡ, làm cho những thiếu nữ kia thêm phần xinh đẹp tỏa sáng.

Tuy Hoàng Hậu còn chưa giá lâm thế nhưng những người được mời đã đến đông đủ.

Mấy mươi vị danh môn khuê nữ này chia thành ba nhóm, trong đó hai nhóm do Thẩm Uyển và nữ nhi Chu Văn Quân của Trưởng công chúa Mộc Dương dẫn đầu, một phe còn lại thì chỉ có một vài người linh tinh hoặc là những người chỉ đứng một mình, nếu nhìn kỹ bối cảnh của những người này đều nhận ra rằng các thiếu nữ ấy hoặc là do chức quan của phụ thân thấp kém, hoặc là do trường bối trong nhà không có nhậm chức trong kinh thành, thế nên họ cùng với hai phe kia hoàn toàn không có liên quan.

Lâm Chi Lan cùng Tần Hàm Quân thuộc về phe thứ ba, một người tuy là cháu ngoại gái của Hoàng Hậu, là biểu muội của Thái Tử thế nhưng đã có hôn ước; một người khác là con gái của Trần Tây Đại tướng quân, phụ thân nàng ấy là quan nhị phẩm, thế nhưng đáng tiếc chỉ là võ tướng bảo vệ biên cương, cho dù chức quan có cao đến đâu cũng chỉ là một tên măng phu, ở trong mắt các vị quý nữ trong kinh thành thì nữ nhi của măng phu chẳng thể tạo ra uy hiếp gì, càng không cần nói đến việc kết giao cùng.

Cũng có một vài người tới bắt chuyện với Tần Hàm Quân, nhưng sau dăm ba câu thăm dò thì phát hiện ra dung mạo của nàng ta vốn cũng không phải xinh đẹp xuất chúng, lại không có tài năng gì xuất sắc hơn người, tính cách còn lạnh nhạt, không cảm thấy có gì vui vẻ nên đều bỏ đi cả...

Vì vậy khi Lâm Chi Lan tới liền thấy các cô nương khác hoặc là vội vàng kết giao với nàng, hoặc là vội vàng nhìn hót nàng, chỉ có một mình Tần Hàm Quân lè loi đứng bên gốc cây kim cúc nở nhiều hoa nhất, cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, phát hiện ra không có ai chú ý tới mình thì lập tức chạy nhanh tới cúi đầu ngửi một cái.

Lâm Chi Lan nhìn cười, rón ra rón rén đi qua đó rồi vỗ một cái sau lưng Tần Hàm Quân.

Tần Hàm Quân thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cả người cứng như khúc gỗ, cái cổ dờ ra không dám quay đầu nhìn lại.

Rốt cuộc Lâm Chi Lan cũng không nhịn được mà phì cười ra tiếng: “Hay cho muội muội, bị tỷ tỷ bắt được đang làm chuyện xấu nha!”

Nghe được là âm thanh quen thuộc, Tần Hàm Quân mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người lại rồi vãn về cái khăn trong tay, ngượng ngùng nói: “Muội chưa bao giờ thấy qua nơi nào trồng nhiều hoa cúc như vậy, ở Tây Bắc ngẫu nhiên cũng chỉ nhìn thấy một hai cây đã cúc [2], khi nở ra cũng chỉ lớn bằng đồng tiền, cánh hoa cũng không có mềm mại mọng nước như vậy, cho nên chỉ muốn nhìn thêm một chút.....”

[2]: Có ảnh minh họa ở cuối chương.

Lâm Chi Lan cười nói: “Còn nhịn không được muốn ngửi thêm có phải hay không? Đừng lo, tỷ tỷ chỉ đùa với muội một chút thôi, không thật sự muốn bắt muội, hà tất gì muội phải giải thích rõ ràng như vậy. Hoa như thế này trong kinh thành cũng không có nhiều lắm đâu, ở phủ của tỷ tỷ cũng chỉ có vài cây thôi, tuy rằng chúng loại không quý hiếm như trong cung thế nhưng cũng coi như khá tốt, để sau ngày hôm nay tỷ tỷ sẽ sai người đưa hai nhánh tới cho muội.”

“Thế thì muội sẽ làm hư nó mất.” Tần Hàm Quân xua tay, nhỏ giọng nói.

“Cái gì mà làm hư hay không làm hư, muội không cần phải quan tâm, chỉ cần muội trồng nó là tự nó có thể sống sót, tóm lại mọi chuyện cứ vậy đi, muội không được từ chối nữa.” Lâm Chi Lan cứng rắn nói.

Tần Hàm Quân đành gật đầu.

Hai người đang muốn đi ngắm hoa tiếp thì thái giám cao giọng hô: “Hoàng Hậu nương nương giá đáo! Xương Hoa công chúa giá đáo!”

Lập tức mọi người đều quỳ xuống đồng thanh vãn an, xung quanh liền truyền đến một mảnh oanh oanh yến yến.

Hoàng Hậu an vị xong thì cho mọi người đứng dậy trở về chỗ ngồi của mình, khi nhìn thấy chư vị cô nương ở đây mỗi người đều đang nơm nớp lo sợ, bà nói vài câu trấn an họ lại.

Thấy Hoàng Hậu là một người hiền hoà, có mấy vị cô nương tính tình hoạt bát, không kim được tò mò ngẩng đầu lên nhìn trộm. Các nàng chưa hề thấy qua phượng nhan của Hoàng Hậu, vì vậy khi vừa ngẩng đầu lên đều trừng mắt kinh ngạc.

Hoàng thượng độc sủng Hoàng Hậu nương nương hơn mười năm, việc này toàn bộ Đại Diễn triều không người nào không biết đến, không người nào không rõ ràng. Các cô nương ở đây cũng từng nghe trưởng bối của mình nói qua, nghe nhiều đến mức lỗ tai cũng thành kén.

Tuy các nàng không thấy qua dung mạo và bộ dáng của Hoàng Hậu, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ rằng, cho dù bà ấy có tuyệt sắc thế nào thì đã qua gần mười mấy

năm trời, Hoàng Hậu hiện giờ cũng sắp gần ba mươi lăm rồi, người đã đến tuổi trung niên chẳng lẽ nhan sắc còn có thể so được với các thiếu nữ mười mấy tuổi như hoa như ngọc hay sao?

Nhưng bây giờ vừa nhìn qua thì lập tức các nàng mới biết suy nghĩ lúc trước của mình nông cạn cỡ nào, trên đời này vẫn có những người cho dù năm tháng có lưu lại dấu vết trên người họ thì cũng chỉ tăng thêm vẻ ung dung cùng với nét phong tình mà thôi, đây là điều mà dung mạo của những người trẻ tuổi không thể nào sánh bằng được.

Lại có một vài người nghĩ đến Xương Hoa công chúa chắc hẳn có dung mạo giống với Hoàng Hậu nương nương, các nàng lặng lẽ nhìn qua công chúa, vừa nhìn thì lại càng thêm tâm phục khẩu phục.

Hoàng Hậu đã nói rằng bà sẽ không ở lại lâu, giống như là hôm nay bà tới đây cũng chỉ để cùng các cô nương trẻ tuổi này nói một chút về thời tiết, về những bông hoa đang nở rộ mà thôi.

Sau khi Hoàng Hậu rời khỏi bữa tiệc, hoa yến liền do Xương Hoa công chúa chủ trì.

Dù sao mọi việc đều đã được sắp xếp đầu vào đấy, đầu tiên Chử Thanh có ý để cho các cô nương ấy hiển nghệ, sau đó lại lấy hoa cúc làm chủ đề để ngâm thơ, vẽ tranh hoặc là ra câu đối, để mọi người bộc lộ tài hoa của bản thân.

Quả nhiên biểu hiện của Thẩm Uyển rất xuất sắc, bất luận là khi hiển nghệ hay làm thơ về hoa cúc, người duy nhất có thể cùng nàng ấy ganh đua cao thấp cũng chỉ có một mình Chu Văn Quân mà thôi, trận đấu ở bữa tiệc ngắm hoa này nghiêm nhiên thành lời đài của hai người họ.

Trong lúc nhất thời không có cách nào so ra ai giỏi hơn ai, mọi người liền chuyển qua ven hồ Bích Ngọc, lấy hồ nước ra làm đề để so lại một lần nữa.

Đúng lúc này ở đình giữa hồ xuất hiện một vài người đang đứng làm cho mọi người bên đây đều một trận xôn xao.

Chử Thanh Huy nhìn lướt qua một cái liền phát hiện ra là Thái Tử Chử Hằng.

Nàng là nhìn mặt mà nhận ra còn những người khác là nhìn xiêm y màu vàng mà nhận ra. Chính chủ làm cho mọi người tranh đấu gay gắt đang đứng ở kia, kêu mọi người làm sao lại không kích động đây?

Ở đây có rất nhiều người tự biết bản thân mình kém với Thẩm Uyển và Chu Văn Quân, vì thế không nghĩ muốn làm Thái tử phi. Thế nhưng hậu cung của Thái Tử lại không phải chỉ có vị trí của chính phi, từ xưa đến nay hoàng đế chung tình với một người có được mấy ai? Vị hoàng đế nào mà không có tam cung lục viện?

Thái Tử thân là con của Hoàng Hậu nương nương, lại còn là trưởng tử, phía dưới chỉ có một vị Nhị hoàng tử nhỏ hơn mười tuổi, cho nên ngôi vị đế vương tương thuộc về hẳn là điều rất chắc chắn. Bây giờ có thể vào được hậu viện của Thái Tử thì tương lai khi Thái Tử đăng cơ cũng sẽ phong phi cho các nàng, vậy thì các nàng có thể làm rạng danh gia tộc của mình.

Thế mới nói các thiếu nữ tới đây hôm nay, những người nhìn chằm chằm vào vị trí Thái tử phi cũng không nhiều lắm, chủ yếu đều nhắm mục tiêu vào vị trí Trắc phi còn lại của Thái Tử.

Lúc này Thái Tử đang đứng ở đình giữa hồ cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Hắn là bị Hoàng Đế ép buộc nên mới phải tới.

Lúc trước khi công chúa xuất giá, Hoàng Hậu cảm thấy hậu cung rất quạnh quẽ nên luôn không vui, Hoàng Đế cảm thấy vô cùng đau lòng cho bà.

Hiện giờ rốt cuộc có một việc khiến cho Hoàng Hậu bận rộn, Hoàng Đế chỉ thiếu điều muốn dơ hai chân lên để tỏ vẻ tán thành, lại nghe nói là hoa yến hôm nay đã khai tiệc, liền kêu thái giám bên người lôi kéo ép buộc Thái Tử phải đi ra đó.

Tự dung Thái Tử lại lâm vào tình trạng "không trâu bắt chó đi cày" [3], căng da đầu lên nhìn về phía đối diện, một đám oanh oanh yến yến muôn hồng nghìn tía, hẳn cảm thấy đây không phải là những thiếu nữ như hoa mà là mãnh thú quý dữ, quần bách đến mức muốn xoay đầu rồi đi.

[3]: Không trâu bắt chó đi cày: Ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng.

Đáng tiếc là hắn vừa mới nhắc chân thì phía sau Đức công công bên người Hoàng đế liền phò ra khuôn mặt già nua đang cười như hoa cúc của mình: “Điện hạ, bệ hạ đã phân phó muốn điện hạ ở lại đây đủ một khắc, nếu không tất cả tấu chương của một tháng tới đều sẽ giao cho điện hạ phê duyệt.”

Thái Tử nhớ tới chồng tấu chương cao bằng nửa người kia thì liền cắn chặt răng, ngửa đầu nhìn lên trời.

Đúng lúc này ở bờ bên kia lại truyền đến một trận kinh hô ầm ĩ, Thái Tử đảo mắt nhìn lại, thì ra là có một vị cô nương nào đó vô ý rơi xuống nước, lúc này đang ở trong hồ gầy gù kêu cứu làm cho chúng thiếu nữ bên hồ lập tức loạn thành một mớ bòng bong.

Mạng người là quan trọng nhất, lại thấy gần đây cũng không có thị vệ nào nên Thái Tử lập tức muốn nhảy xuống nước cứu người.

Đức công công vội vàng ngăn lại, nói: “Điện hạ chờ một chút đi, xem thử tình huống bờ bên kia thế nào.”

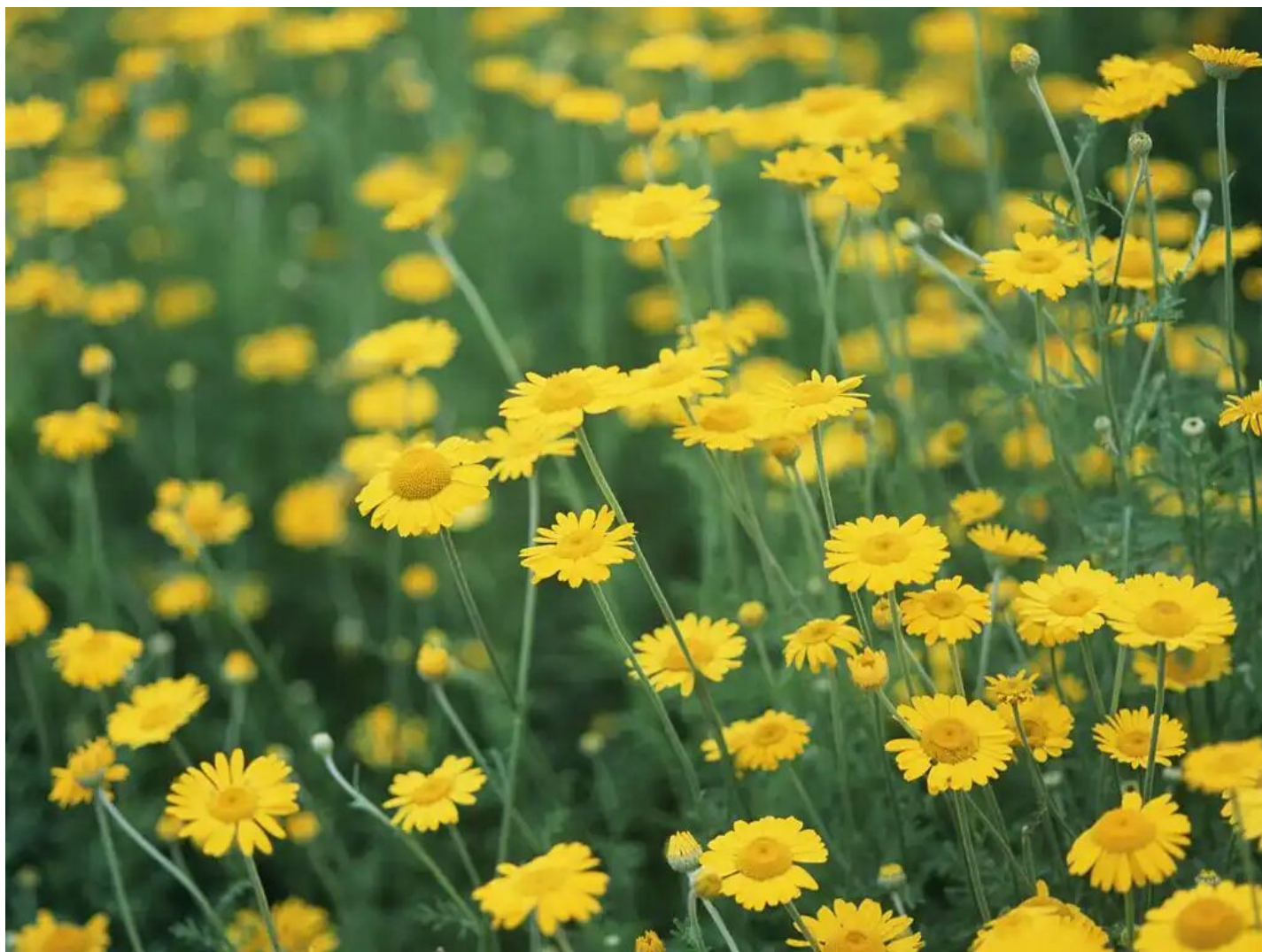
Đúng là chỉ trong chốc lát, tình huống bên phía đối diện lại có biến chuyển.

Δ Chú thích ảnh:

[1] Hoakimcúc.

[2] *Hoadãcúc.*

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thái tử

Edit: Boo

Beta: Quanh

Chuyện ngoài ý muốn chỉ phát sinh trong nháy mắt, mọi người vốn đứng rải rác ở bên hồ, khi Thái Tử vừa xuất hiện, tâm tình các cô nương liền kích động, mấy người phía sau muốn thấy rõ Thái Tử nên cố ý chen chúc lên phía trước. Vốn dĩ ở phía trước không có chỗ để đi, không biết là bị người phía sau đẩy, hay tự trượt chân mà rơi vào trong nước.

Lập tức bên hồ loạn thành một khối, các quý nữ sợ hãi kêu liên tục, hoa dung thất sắc, tiếng hét so với tiếng cô nương ngã vào trong hồ còn to hơn.

Tía Tô và cung nhân vội điều Chử Thanh Huy lùi ra sau.

Chử Thanh Huy vội nói: “Ta không có việc gì, trong các người ai biết bơi? Mau cứu cô nương kia lên đi!”

Vài cung nhân nhìn nhau, đều rũ mắt xuống lắc đầu. Bọn họ không biết bơi, nếu hôm nay người vô ý rơi xuống nước chính là công chúa, dù không biết bơi cũng phải nhảy xuống, nhưng trong hồ chỉ là con gái của một viên quan tứ phẩm, không ai nghĩ sẽ mạo hiểm vì nàng ta.

Chử Thanh Huy nóng nảy: “Mau chạy đi tìm hai người biết bơi đến đây! Các người tìm gần đây xem có một cái gậy dài nào không, ta thấy cô nương kia ngã không xa bờ, có thể dùng gậy kéo nàng ấy lên.”

Cung nhân nhận lệnh, ba bốn người chạy đi, còn lại vẫn vây xung quanh bảo vệ nàng.

Thấy những cô nương khác vẫn đứng một chỗ, Chử Thanh Huy lại cau mày, nói: “Tía Tô, người nói những người bên hồ tản ra một chút, không cần thận lại có thêm người ngã xuống.”

“Vâng”

Mất thấy cô nương trong hồ kêu cứu càng thêm thảm, lòng Chử Thanh Huy nóng như lửa đốt, đúng lúc này lại nghe được tiếng hô nhỏ: “Hàm Quân, muội làm cái gì!”

Nàng quay đầu theo bản năng liền thấy Tần Hàm Quân nhảy xuống hồ, cũng kêu lên một tiếng, liền vội vàng đuổi theo: “Hàm Quân!”

Nàng sợ tới mức tìm đập bình bịch, cũng may sau khi Tần Hàm Quân nhảy xuống đã vững vàng đứng trong hồ.

Lúc này mọi người mới phát hiện hồ này cũng không sâu, chỉ tới eo của người bình thường, chỉ là lúc ngã xuống cô nương kia không biết bơi, lại không có phòng bị, ở dưới nước càng kinh hoàng sợ hãi thì càng dễ chết đuối.

Chử Thanh Huy nhẹ nhàng thở ra, cho rằng Tần Hàm Quân biết bơi, nàng theo sát từng động tác của hai người dưới nước, tìm như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hóa ra Tần Hàm Quân vẫn chưa đi chuyển dễ dàng, mà là bước đi lảo đảo ở trong nước, loạng choạng bước về phía cô nương kia.

Hàm Quân căn bản là không biết bơi!

Chỉ là không biết từ khi nào nàng đã gỡ dải lụa dài mà mình khoác bên ngoài xuống, một đầu buộc vào cây liễu bên hồ, đầu khác buộc trên hông mình, coi như đây là cột tựa rồi đánh bạo xuống nước.

Chử Thanh Huy lập tức nghĩ đến nguồn nước ít ỏi nơi Tây Bắc, Hàm Quân còn là nữ tử, làm sao biết bơi?

Nàng sợ tới mức ngừng thở, thấy Tần Hàm Quân lảo đảo sắp ngã, Chử Thanh Huy hoảng sợ kêu lên một tiếng, lại nghĩ đến cái gì đó, liên tục giục người bên cạnh:

“Mau, mau đi giúp nàng ấy kéo dải lụa, kéo chặt một chút, nhưng không được chặt quá, đừng làm nàng ấy ngã!”

Có người giúp đỡ giữ chặt dải lụa nên Tần Hàm Quân ổn hơn rất nhiều. Nàng chậm rãi tới gần chỗ cô nương rơi xuống, chạm vào tay nàng ta, muốn ôm lấy eo của đối phương đưa nàng trở vào, nào có nghĩ đến cô nương kia vừa đụng tới tay nàng lập tức cả người mềm như cọng cỏ bám lên người, khiến nàng cũng thiếu chút nữa ngã vào trong nước.

Nàng sắc nước, vội giẫy giụa nói: “Người buông ra một chút, cứ như vậy cả hai chúng ta đều không đi được.”

Cô nương kia sợ tới mức mất hết thần trí, nào có nghe được lời nàng nói, chỉ ôm nàng càng chặt.

Mất thấy hai nàng ở trong hồ dây dưa mãi không dứt, lung lay như sắp đổ, trên bờ lại một trận tiếng kêu, đã có không ít thiếu nữ dùng khăn che mặt không dám nhìn.

Chử Thanh Huy cắn chặt răng, nói khẽ với Tía Tô: “Nói các nàng buộc chặt dải lụa, kéo Hàm Quân trở về trước.”

Nàng tất nhiên muốn cứu cô nương kia, nhưng không muốn bằng hữu thân cận của mình cứ như vậy vô cớ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tía Tô kinh hoàng đồng ý, lập tức nhận mệnh rồi đi. Mới vừa quay người lại liền ngốc tại chỗ, há miệng thờ đốc, lắp bắp nói: “Công, công chúa mau xem...”

Chử Thanh Huy ngẩng đầu nhìn lại, cũng ngây người một chút, không chỉ có nàng, mấy cô nương trên bờ đều ngốc tại chỗ.

Vừa rồi cô nương kia còn bám trên người Tần Hàm Quân, nửa bước cũng không chịu rời đi, nhưng chỉ nháy mắt Tần Hàm Quân đã kéo cô nương kia ra, không chỉ có thể nàng còn giữ chặt cô nương kia rồi... nâng lên.

Thật giống như người bình thường nâng một ly trà, nàng cũng nâng một người sống lên như thế....

Nếu là một nam tử cũng chưa chắc có sức lực như vậy, huống chi nhìn vẻ bề ngoài của nàng giống như một cô nương yếu đuối, trước mắt dính nước nên thân hình càng thêm là lướt, nhưng hình tượng yếu đuối như thế mà lúc này lại nâng một cô nương đầy đà, cô nương kia chân tay còn giẫy giụa, giống như con rùa đen to đang chống vó.

Tình cảnh này, chẳng trách đám người trên bờ ngây như phỗng.

Dọc theo hồ hướng bên kia, Thái Tử chạy tới, quay đầu lạnh lùng hỏi người bên cạnh: “Cô nương đó là ai?”

Đức công công cười ha ha: “Là tiểu thư của phủ Trần tây Đại tướng quân, quả nhiên là nữ nhi nhà tướng!”

Thái Tử cười khan.

Chữ Thanh Huy phản ứng trước: “Mau giúp kéo nàng ấy lên!”

Các cung nhân lúc này mới lấy lại tinh thần, ba chân bốn cẳng kéo dài lụa.

Tần Hàm Quân theo lực kéo từng bước một đi đến bờ, đem cô nương trên tay đặt ngay ngắn lên bờ trước, sau đó chống tay xuống mép hồ, nhẹ nhàng nhảy lên.

Đứng vững xong, nàng thấy nhiều người nhìn mình, nhất thời có chút luống cuống, cời bỏ dải lụa trên người rồi cúi đầu tránh đi, khuôn mặt từ đỏ hồng.

Mọi người thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng, trong lòng càng thêm phức tạp.

Chữ Thanh Huy ho khan một tiếng, kêu Tia Tô cùng hai gã cung nhân đưa Tần Hàm Quân cùng cô nương kia về cung của nàng thay quần áo, lại nấu thêm trà gừng.

Lâm Chi Lan không yên tâm, cũng đi theo. Chữ Thanh Huy còn phải ở lại chủ trì đại cục, không thể cùng đi.

Mặt hồ cực kì rộng lớn, đường đi hai bên hồ rất dài, bây giờ Thái Từ mới đi tới.

Các vị tiểu thư khuê tú thấy hấn, vội sửa sang lại vẻ mặt rạng rỡ nhất, thốt tha hành lễ: “Tham kiến Thái Từ điện hạ.”

Thái giám phía sau Thái Từ hô đứng dậy.

Hấn đi đến trước mặt Chữ Thanh Huy, quan tâm hỏi nàng: “Có bị dọa không?”

Chữ Thanh Huy lắc đầu: “Cũng may, tuy bị kinh ngạc nhưng lại không nguy hiểm. Muội nhìn thấy vừa rồi ca ca có động tác, chẳng lẽ chuẩn bị nhảy xuống?”

Thái Từ có chút chột dạ lắc đầu: “Không có.”

Hấn là người biết bơi, lại đột nhiên gặp người rơi xuống nước, theo bản năng muốn cứu, nhưng lại bị Đức công công cản lại, hấn cũng tự ý thức được không ổn. Liên nghĩ nếu không bị ngăn lại, thật ra hấn cũng không xuống.

“Như thế là tốt, nếu ca ca cũng đi xuống, muội thực sự không biết phải làm sao.”

Thái Từ thấy muội muội lo lắng cho mình, trong lòng rất thỏa mãn.

Hấn chỉ ở đây nói hai câu liền cảm thấy mấy chục tầm mắt của các cô nương đều nhìn chòng chọc vào hấn, làm cả người không được tự nhiên, thấy muội muội không bị kinh hãi nên hấn muốn rời đi.

Trong những cô gái phía sau Chữ Thanh Huy, Chu Văn Quân cắn môi, đang muốn đánh bạo gọi Thái Từ một tiếng ‘biểu ca’, lại có người khác trước nàng một bước.

“Lục huynh.”

Thái Từ đã đi được vài bước, nghe thấy cách gọi đã lâu này, trong lòng kì quái, không khỏi xoay người.

Thẩm Uyển đứng thẳng, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ: “Đã lâu không gặp, Lục huynh biệt lai vô dạng [1].”

[1] biệt lai vô dạng: tương tự bất vô âm tín

Tần Hàm Quân tới Vĩnh Nhạc cung, Tia Tô tìm một ít quần áo sạch sẽ cho nàng thay, lại đi phòng bếp nhờ người nấu canh gừng.

Lâm Chi Lan ở bên cạnh nàng, đến giờ lòng vẫn còn sợ hãi, cầm tay nàng xoa xoa, oán trách nói: “Vừa rồi thật dọa chết tý tý, thấy muội làm lì im lặng mà sao lại có lá gan lớn vậy?”

Tần Hàm Quân giải thích: “Trước khi vào trong hồ muội đã nhìn kỹ, biết hồ nước không sâu mới dám đi xuống.”

“Mặc dù hồ nước kia không sâu nhưng cũng là một việc nguy hiểm, hôm nay nếu không phải sức muội khỏe không biết hậu quả sẽ như thế nào, về sau đừng mạo hiểm nữa. Đúng rồi, sao muội lại có sức mạnh như vậy, khiến mọi người đều ngạc nhiên.”

Nghe nàng nhắc đến sức lực của mình, Tần Hàm Quân rũ rứt, vì ngượng ngùng mà lòng mi rung rung: “Muội... Từ nhỏ muội đã đi theo phụ thân luyện binh, không biết sao lại luyện ra một thân sức lực như vậy, cũng do phụ thân để muội tùy ý, sau này mẫu thân biết vẫn luôn trách phụ thân làm cản. Lần này hồi kinh mẫu thân nói muội trăm triệu lần không được lộ việc này trước mặt người khác, ngày thường quý nữ kinh thành đều học cầm kỳ thi họa, vẽ tranh thêu hoa, không cao lớn thô kệch như muội, mẫu thân sợ nếu có người biết sẽ không có ai dám cưới muội...”

Lâm Chi Lan thấy bộ dáng nàng ấy nhỏ gầy, lại nói mình cao lớn thô kệch, trong lòng có chút buồn cười, nhớ tới việc vừa rồi, buồn cười qua đi lại thêm lo lắng: “Vừa rồi nhiều người nhìn thấy như vậy, việc này đã không giấu được, nên làm sao bây giờ?”

“Không sợ.” Tần Hàm Quân nói: “Thật ra muội không có ý định lấy chồng ở kinh thành, thân thể mẫu thân không tốt, muội vẫn luôn ở lại Tây Bắc chăm sóc người. Mẫu thân lại lo lắng ở Tây Bắc không có người trong sạch, cũng không muốn muội ở đó cả đời mới đưa muội hồi kinh. Muội không lay chuyển được mẫu thân, bắt buộc đi mới phải đi chuyến này. Nếu do việc hôm nay mà về sau không có người tới cửa cầu hôn, vừa lúc như ý nguyện của muội.”

Lâm Chi Lan vỗ tay nàng, thở dài: “Muội hiểu thuận như vậy làm tý ty thật xấu hổ. Đáng tiếc dưới bầu trời này không biết bao nhiêu kẻ trông mặt mà bắt hình dong, nếu không tính phẩm chất của muội, nếu thật sự cao lớn thô kệch, sao lại không tìm được chồng.”

Tần Hàm Quân có chút ngượng ngùng, lời kéo khăn: “Muội nào có tốt như vậy...”

Lâm Chi Lan cười trêu ghẹo: “Tỷ tỷ chi tiếc trên tỷ không có ca ca, không thì nhất định để muội thành tẩu tẩu của tỷ. Nếu muội không ngại, nhà tỷ còn một đệ đệ, so với muội nhỏ hơn ba tuổi, tục ngữ nói, nữ đại tam, ôm kim ngạch [2]”

[2] Nữ đại tam, ôm kim ngạch, nghĩa là nữ lớn hơn ba tuổi là phú quý.

“Càng nói càng thái quá.” Tần Hàm Quân vội che miệng nàng.

Hai người nói giỡn, Tía Tô bung trà gừng tiến vào, lại cười nói: “Mới vừa rồi Công chúa cho người báo với nô tỳ, biết hai vị tiểu thư thích yên tĩnh nên nói hai vị không cần đến đó nữa, chỉ cần chờ hoa yến tan thì mới ra ngoài.”

Lâm Chi Lan vui mừng nói: “Vẫn là biểu tỷ hiểu chúng ta.”

Tần Hàm Quân hỏi: “Cô nương vừa rơi xuống nước đâu? Có gì đáng ngại không?”

“Tần tiểu thư yên tâm, cô nương kia không đáng lo ngại, vừa rồi đã thay quần áo, cũng gọi người đưa ra khỏi cung.”

Tần Hàm Quân gật đầu.

Chờ yến tiệc ngắm hoa kết thúc đã là chạng vạng, Chử Thanh Huy đến Tê Phượng cung phục mệnh.

Hoàng Hậu đã nghe nói chuyện ngoài ý muốn ở bữa tiệc, lúc này nói: “Con làm không tệ.”

Chử Thanh Huy lắc đầu: “Con thực sự không làm được gì cả, cũng may có Hàm Quân.”

Hoàng Hậu cười nói: “Hải tử kia xác thực có công, nên thưởng, con cũng không cần tự coi nhẹ mình, nếu con không ở bên cạnh chỉ huy việc cứu người thì sẽ không thuận lợi như thế.”

Chử Thanh Huy được khen, trong lòng liền nhảy nhót: “Vây coi như Hàm Quân đã lập một công lớn, còn con là công nhỏ đi.”

“Con cũng không tham lam.” Hoàng Hậu cười lắc đầu.

Chử Thanh Huy đem những biểu hiện của các cô nương trong tiệc ngắm hoa nói ra.

Hoàng Hậu mỉm cười lắng nghe, vừa nghe vừa gật đầu, không nói gì.

Cuối cùng, Chử Thanh Huy nói: “Thái Tử ca ca lúc sau mới tới, huynh ấy cùng với cô nương Thẩm gia nói mấy câu, con chỉ nghe được mơ hồ, Thẩm tiểu thư gọi Thái Tử ca ca là Lục huynh, đó là tên giả mà ca ca dùng bên ngoài, hai người bọn họ hẳn đã sớm có quen biết.”

Hoàng Hậu vẫn gật đầu: “Được, việc này mẫu hậu đã hiểu rõ, hôm nay con đã vất vả, đi về nghỉ ngơi trước đi, muốn ban thưởng cái gì thì ngày mai vào cung tùy ý con chọn lựa.”

Chử Thanh Huy vội nói: “Con không muốn gì cả, mẫu hậu cũng đừng quên Hàm Quân nhé.”

“Được, được, được, ta sẽ không quên.”

Chử Thanh Huy rời khỏi Tê Phượng cung, Tía Tô đã chờ ở bên ngoài để bẩm báo lại việc hai người Lâm Chi Lan, Tần Hàm Quân đã ra khỏi cung.

“Hàm Quân có bị lạnh không? Có thỉnh thái y qua xem không?”

“Nô tỳ vốn muốn sai người đi gọi thái y nhưng bị Tần tiểu thư cản lại, nô tỳ thấy khí sắc của tiểu thư không tồi, lại uống canh gừng đúng lúc để xua đi khí lạnh, chắc là không quan trọng.”

Chử Thanh Huy gật đầu, trong lòng tính toán ngày mai sẽ sai người đi Tần phủ hỏi tình huống một chút mới yên tâm.

Nàng mang theo người chuẩn bị ra khỏi cung, đi qua ngoại đình, xa xa thấy có bóng người đi ra từ Sùng Đức điện đang muốn đi về phía Đông Cung, nàng vội phái thái giám chạy tới ngăn lại.

Thái Tử nhìn qua hướng bên này, chậm rãi đến gần.

Chử Thanh Huy cho người lui đi, cười tủm tỉm, ngọt ngào hô một tiếng: “Thái Tử ca ca.”

“Muốn xuất cung? Kêu người hầu hạ trên đường để ý chút.”

“Muội biết.” Chử Thanh Huy đồng ý, lại càng ngọt ngào hô một tiếng: “Thái Tử ca ca”

Thái Tử bất đắc dĩ nhìn nàng: “Có chuyện mau nói.”

Chử Thanh Huy nhếch môi: “Hôm nay có nhiều cô nương như vậy, xinh đẹp, thanh thoát, thông minh, nhiệt tình, trăm hoa đua nở, bách hoa tranh điểm, không biết Thái Tử ca ca muốn ai làm tẩu tẩu của muội vậy?”

Thái Tử gấp ngón tay gõ lên trán nàng hai cái: “Tiểu hải tử nhà nào dám quân đến chuyện của ca ca.”

“Ui da.” Chử Thanh Huy vội che cái trán lại, lui ra phía sau một bước, mặt phồng lên không phục nói: “Ca ca so với muội chỉ ra sớm hơn có một khắc, huống chi muội đã lấy chồng, không phải tiểu hải tử, mẫu hậu còn khen hôm nay muội chủ trì hoa yến không tồi đó.”

“Sớm một khắc cũng là sớm.” Thái Từ khoanh tay đứng.

Chữ Thanh Huy hừ một tiếng, đảo đảo con ngươi, lại cười nói: “Có nhiều cô nương như vậy, muội thấy Thái Từ ca ca chỉ nhìn Thẩm tiểu thư nhiều nhất, cũng chỉ nói chuyện với nàng ấy, có phải trong lòng ca ca đã sớm có lựa chọn?”

Thái Từ bất đắc dĩ lắc đầu: “Đó là nàng mở miệng gọi huynh, huynh không thể coi như không nghe thấy.”

“Nhưng muội rõ ràng nghe thấy nàng nói với ca ca cái gì mà đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng, đây chẳng phải chứng minh hai người các huynh lúc trước có giao tình sao?”

Thái Từ nhàn nhạt nói: “Ta cùng với nàng mới gặp gỡ có vài lần ở Mặc Hương lâu, còn chưa gần gũi thân thiết đến thế.”

“Vậy sao nàng ta....”

Âm thanh của Chữ Thanh Huy từ từ biến mất, trong lòng mơ hồ có đáp án.

Thái Từ liếc nhìn nàng một cái, lại nói: “Trước kia nàng với Cố Hành Vân có giao tình không tệ, với những người khác đều là lãnh đạm.”

Đã lâu không nghe thấy cái tên này, nghe lại dường như đã qua mấy đời. Kỳ thật Cố Hành Vân biến mất mới chỉ nửa năm, đáng tiếc dưới bầu trời này không thiếu nhất chính là anh tài ngút trời, hiện giờ kinh thành lại có Tô công tử Tạ công tử gì đó, đã dần không còn nhiều người nhắc tới tên tuổi Cố tiểu công tử.

Chữ Thanh Huy thấy Thái Từ nói đến, cũng sùng sốt một chút, mới hỏi: “Muội nhớ rõ hần bị phong hàn, cơ thể vẫn luôn không tốt nên mới đưa đi biệt viện, hiện giờ thế nào, đã trở lại rồi sao?”

Trong lời nói của Thái Từ không nghe ra cảm xúc: “Phong hàn đã sớm khỏi, nhưng lại nhiễm bệnh khác, cần tĩnh dưỡng. Nhưng thật ra nha hoàn bên người hần nghe nói đã có thai hai ba tháng.”

Chuyện Cố Hành Vân cùng nha hoàn kia dan díu đã truyền ra được sáu bảy tháng trước, hiện giờ nha hoàn kia có thai hai tháng, chứng tỏ sau chuyện đó hai người vẫn luôn ở cùng nhau.

“Hà? Cố gia không muốn làm hi sự sao?”

“Làm hi sự làm gì?”

“Nếu Cố Hành Vân thành thân không chừng một thân bệnh tật của hần có thể tốt lên rồi.” Chữ Thanh Huy nói.

Thái Từ nhìn nàng trong chốc lát, sờ đầu nàng: “Nha đầu ngốc, lấy thân phận của Cố Hành Vân, cho dù hôm nay hần thất thế, làm sao can tâm cưới một nha hoàn làm vợ?”

Chữ Thanh Huy sùng sốt trong chốc lát mới phản ứng lại, nhú mày nói: “Hần nếu không tính cưới người ta vì sao lại đi trêu chọc? Chẳng lẽ về sau hần còn muốn cưới cô nương khác? Hần như thế không làm nương tử hần thất vọng, làm người luôn hầu hạ bên cạnh hần thất vọng sao, vì sao nha hoàn kia còn sinh con đường cái cho hần?”

Lúc trước biết được Cố Hành Vân cùng nha hoàn có gian dâm, không có cách nào cùng nàng đính ước, Chữ Thanh Huy cũng không có cảm giác gì, lúc này lại có chút chán ghét hần.

Cũng khó trách nàng có suy nghĩ như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng đã nhìn Đế Hậu ân ái. Cùng nhà di thân cận, di dưỡng đối với đối phương cũng là kính yêu, chưa bao giờ có người khác chen chân vào. Trong triều có đủ loại quan lại, ngẫu nhiên cũng có lúc gia quyến tham dự cung yến, có ai dám đem tiểu thiếp thông phòng tới? Có thể xuất hiện trước mặt nàng đều là các cáo mệnh phu nhân đứng đắn. Đương nhiên nàng cho rằng, phu thê trên đời này đều như phụ hoàng và mẫu hậu toàn tâm toàn ý, ân ái không rời, lúc này nghe Thái Từ nhắc tới việc làm của Cố Hành Vân, nàng cảm thấy rất không thích.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Thái Từ từ trên xuống dưới, nhấp môi, thần sắc ngưng trọng nói: “Chẳng lẽ Thái Từ ca ca cũng tán đồng cách làm của hần? Về sau cũng muốn một bên cầu kết cùng cung nữ làm bầy, một bên lại cưới cô nương của gia đình đứng đắn làm tâu tâu của muội?”

Thái Từ không dự đoán được lửa sẽ bén lên người mình, vội giải thích: “Noãn Noãn đừng oan uổng ca ca, hôm nay ca ca bị phụ hoàng sai xử như con quay, nào có tâm tư nghĩ đến những cái đó?”

“Nghe ý tứ của huynh, nếu có tâm tư này hần là sẽ suy nghĩ cẩn thận?”

Thái Từ bất đắc dĩ cười khổ: “Không dám không dám, có Noãn Noãn nhìn chăm chăm, làm sao ca ca dám nghĩ tới?”

Chữ Thanh Huy khẽ hừ một tiếng: “Thế còn được.”

“Được rồi, giờ không còn sớm, muội mau trở về đi, qua một thời gian nữa ca ca xuất cung tìm muội chơi.”

Chữ Thanh Huy gật đầu: “Ca ca tuy bận nhưng cũng phải chú ý nghỉ ngơi, càng phải luôn nhắc nhở phụ hoàng đừng để thân thể mệt mỏi.”

Trong lòng Thái Từ khoan khoái: “Ca biết rồi, mau đi đi.”

Hôm nay doanh trại cấm vệ quân có chút chuyện nên Diêm Mặc trở về muộn hơn so với ngày thường, hần đã sai người truyền tin về phủ để Chữ Thanh Huy khỏi chờ, đến khi hần hồi phủ, lại không ngờ vừa mở cửa phòng liền thấy bóng dáng một người đang cuộn tròn nằm cạnh bàn.

Bước chân hần bước nhẹ hơn, đang muốn nâng lên giường, Chữ Thanh Huy đã dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên: “Chàng đã về rồi.”

Diêm Mặc vẫn ôm nàng, đặt nàng ngồi lên đùi mình: “Sao không trở về giường, đừng để bị cảm.”

“Ta không ngủ, chỉ nằm một chút. Chàng đã ăn cơm tối chưa?”

Diêm Mặc gật đầu, sờ khuôn mặt hồng hồng của nàng “Cung yến chơi vui không?”

Chữ Thanh Huy nhăn mũi lại: “Cũng được.”

Nàng vốn cho rằng chỉ là một yến hội ngắm hoa để các cô nương mượn cơ hội nhìn Thái Tử, cũng để Thái Tử ca ca nhìn các nàng. Nếu có vừa mắt thì tất nhiên việc sẽ thành. Nhưng vừa nhớ lại biểu tình của mẫu hậu, lại suy nghĩ tới lời của Thái Tử ca ca, mới biết được phía dưới hoa yến bình thường rốt cuộc có bao nhiêu sóng gió đang nổi lên. Dưới mỗi một gương mặt tươi cười đang hàm chứa không ít tâm tư.

Vốn dĩ nàng còn nghĩ mình chỉ cần có một tẩu tẩu là được, nhưng nhìn những biểu hiện của các cô nương ngày hôm nay, nàng mới biết suy nghĩ trước kia của mình ngây thơ cỡ nào.

Tuy nói rằng chuyện đó vẫn chưa ảnh hưởng trực tiếp tới nàng, nhưng rốt cuộc tâm tình vẫn bị ảnh hưởng.

Diêm Mặc hôn lên trán nàng, hỏi: “Có phải chờ lâu rồi không?”

Chữ Thanh Huy lắc đầu, thấy hần lo lắng cho mình, trong lòng một mảnh ấm áp, vươn hai tay giữ trên mặt hần để hai người đối diện nhau.

Nàng đột nhiên hỏi: “Chàng có đi trêu chọc cô nương khác không?”

Diêm Mặc nhú mày một lúc mới hiểu được ý tứ của nàng, lập tức lắc đầu: “Không.”

Chữ Thanh Huy chu miệng, chậm rãi vươn ngón út trắng trẻo mảnh khảnh ra: “Nghéo tay mới tin.”

Diêm Mặc cũng vươn một đầu ngón tay tới, hần chưa bao giờ cùng người khác làm việc này nên động tác có chút chần chờ, một lúc sau hần mới đưa tay ra, ngữ khí vô cùng kiên định: “Không lừa nàng.”

Khóe miệng Chữ Thanh Huy lộ ra ý cười: “Ta cũng không lừa chàng.”

Nàng lại hỏi: “Vậy chàng nói xem, có phải chàng rất thích ta cho nên mới không nghĩ đến việc đàn dẫu với người khác?”

“Đúng vậy.” Diêm Mặc nói.

Người trong lồng ngực hần không chịu buông tha: “Đúng cái gì? Nói rõ ràng.”

Diêm Mặc dừng một chút: “..... Rất thích nàng.”

Khi hần nói, Chữ Thanh Huy còn cười hi hi nhìn hần, nhưng khi hần nói xong, nàng lại đột nhiên ngượng ngùng, vùi mặt vào ngực hần.

Diêm Mặc vuốt đầu nàng.

Chữ Thanh Huy vui một hồi lâu mới nhô đầu ra, gương mặt vẫn nhàn nhạt ửng đỏ, ánh mắt dao động, không dám đối diện với hần: “Chàng...chàng muốn có một đứa con không?”

Thái Tử ca ca nói rằng nha hoàn của Cô Hành Vân có thai, nàng mới nhớ tới mình cũng đã thành thân, cũng nên suy xét đến việc có con.

Diêm Mặc lại nói: “Không vội.”

“Vì sao?” Chữ Thanh Huy lập tức nói.

Diêm Mặc nói: “Nàng còn nhỏ, chờ thêm một thời gian.”

Nàng mới qua tuổi cập kê không lâu, thậm chí thân thể có thể phát triển thêm, hần nghĩ chờ thêm hai năm, khi nàng đã trở mã hoàn toàn mới nói đến những việc này.

Chữ Thanh Huy giữ vạt áo của hần: “Chàng cũng không còn nhỏ, ta sợ chàng sốt ruột.”

Thật ra nàng cũng chỉ nói như vậy, nếu hiện tại có thai rồi sinh con, trong lòng nàng vẫn sợ. Trước Hoàng Hậu mang thai Nhị hoàng tử, lúc đó nàng mới mười tuổi, mười tháng có thai cùng việc sinh nở nàng đều nhớ rõ, nghĩ đến sinh con phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nàng có chút khiếp đảm.

Diêm Mặc lại hôn nàng, bế lên giường: “Ta không vội, nàng cũng đừng nóng vội.”

“Ta mới không vội, chỉ là chàng đừng nghĩ đến việc có con là tốt rồi.”

“Đã có một hài tử ở đây rồi.”

Chữ Thanh Huy bị hần đặt lên giường, chờ đến khi quần áo chậm rãi bị lột ra hết mới biết ý tứ khác trong lời nói của hần, tức khắc liền giận dữ: “Ta mới không phải là đứa trẻ, đã là người lớn!”

“Được.” Diêm Mặc phủ lên người nàng: “Không phải đứa trẻ nhỏ, mà là đứa trẻ lớn.”

“Hừ.” Thanh âm mềm mại đều bị người kia nuốt vào trong bụng, không còn nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lời đồn

Edit: Tiểu Pi

Beta: Ahkung

Hoàng hậu chưa từng nuốt lời, quả thật sang ngày hôm sau bà đã hạ chi ban thưởng cho Tần Hàm Quân, khen ngợi bản tính nàng lương thiện, có dừng lại có mưu.

Ngoài ra, những cô nương có biểu hiện nổi bật ở buổi tiệc cũng được ban thưởng. Người được thưởng tất nhiên sẽ vui sướng, còn người không được thì đành phải âm thầm tiếc nuối. Mọi người đều biết mục đích chính của buổi ngắm hoa yến lãn này, trong lòng không khỏi suy đoán hành động này của Hoàng hậu có phải là để ý đến những cô nương đó hay không?

Lại có người nghi hoặc, trong số các cô nương được ban thưởng đều có thanh danh tốt trong kinh thành, nhưng sao bọn họ cũng chưa từng nghe nói đến nhi nữ của Trần Tây Đại tướng quân bao giờ? Sao nàng ấy lại lọt được vào mắt Hoàng hậu?

Vì thế mà có một số người tò mò hỏi thăm, còn thêm vài người cố ý thúc đẩy cho nên đến trưa hôm đó, sự cố ngoài ý muốn xảy ra ở buổi ngắm hoa yến kia mọi người đều biết hết.

Ngay từ đầu chỉ nói sức lực của Tần Hàm Quân lớn vô cùng, có phong thái của phụ thân, sau lại truyền tới truyền lui, không biết như thế nào lại truyền thành chi nữ của Trần Tây Đại tướng quân giống như phụ thân, thân hình cường tráng, giọng vang tựa tiếng chuông, ngoại hình thô kệch, cho dù có người nào cười cũng e là không chịu đựng nổi năng.

Tần phu nhân nghe được những lời đồn đãi này thì khóc đến muốn ngất đi, ai cũng biết thanh danh của nữ nhi quan trọng thế nào, bà không trông cậy nữ nhi được gả vào nơi nhà cao cửa rộng, nhưng hôm nay đã truyền ra lời đồn đãi thế này, đừng nói nhà cao cửa rộng, chỉ sợ những gia đình đẳng hoàng cũng không muốn tới cửa cầu hôn.

Tần Hàm Quân cũng không ngờ sẽ bị truyền thành ra như vậy, cũng may là nàng vốn dĩ không để bụng, mấy ngày sau đó nàng vẫn luôn ở bên cạnh an ủi Tần phu nhân vì sợ bà suy nghĩ nhiều.

Chỉ Thanh Huy biết được thì tức giận không thôi, thờ hồng học uống hết vài ly trà lạnh mới dần được ngọn lửa giận trong lòng.

Lúc đầu nàng tức giận những người không biết chuyện mà nghe nhầm đồn bậy, làm xấu thanh danh nữ nhi người ta. Sau đó nàng lại hoài nghi, việc này bị truyền đến mức hoàn toàn sai lệch như vậy, thật sự chỉ là ngoài ý muốn mà không phải là có người cố ý dẫn dắt ư?

Nếu là trước đây, nàng cũng sẽ không nghĩ nhiều đến thế, nhưng sau khi trải qua chuyện hôm qua, có rất nhiều nguyên do khiến nàng không khỏi nghĩ nhiều.

Trong buổi ngắm hoa yến, tuy hai người Thẩm Uyển và Chu Văn Quân có biểu hiện xuất sắc, nhưng hành động cứu người của Tần Hàm Quân càng để lại ấn tượng sâu đậm cho mọi người, nếu như có người ở đó sợ nàng sẽ bối vì vậy mà lọt vào mắt của Hoàng hậu và Thái tử, uy hiếp đến lợi ích của mình, cho nên người nọ mới cố tình bôi đen Hàm Quân, điều này cũng không phải là không có khả năng.

Đã nghĩ thông suốt điểm này, Chỉ Thanh Huy hằm hừ cắn răng, nếu để nàng biết người khởi xướng là ai, cho dù trên đời này chỉ còn lại một mình người nọ là cô nương tốt thì tuyệt đối nàng cũng không để Thái tử ca ca cưới nàng ta.

Nàng vào cung thỉnh an, nói việc này với Hoàng hậu: "Mẫu hậu, chúng ta cũng không thể để Hàm Quân chịu ủy khuất như vậy được, phải nghĩ cách xử lý mới được nha."

Hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng, nói: "Hiện giờ lời đồn đãi đang được truyền đi rất sôi nổi, bất luận là nói cái gì thì cũng chưa có bao nhiêu người tin tưởng, nếu người trong bóng tối kia thấy chúng ta bảo vệ Tần Hàm Quân như vậy, không biết y lại có chuẩn bị gì nữa, chỉ bằng chúng ta lại chờ một chút, đợi đến khi tin đồn lắng xuống thì rất nhiều chuyện tự nhiên chưa đánh đã tan thôi."

Chỉ Thanh Huy cau mày: "Không biết là ai có tâm địa ác độc như vậy, lòng dạ thật hẹp hòi. Mẫu hậu không biết đâu, ngày hôm đó những người kia đều vây quanh ở bên hồ, chỉ biết khóc lóc sợ hãi mà không tìm cách cứu người, riêng chỉ có Hàm Quân là có lòng tốt, nàng không màng đến an nguy của bản thân mà xuống nước cứu người. Lại không ngờ rằng nàng trăm đắng ngàn cay mới cứu được người lên, còn không nghe được một lời nói tốt."

Hoàng hậu trấn an, nói: "Người khác thấy thế nào thì có liên quan gì, bọn họ nghĩ gì không quan trọng, chỉ cần chúng ta biết Tần cô nương là một hài tử ngoan là được rồi. Huống hồ ta đã đáp ứng Tần phu nhân là sẽ tứ hôn cho Tần Hàm Quân, ta không tin rằng dưới bầu trời này không có một nam nhân tốt đồng ý cưới nàng."

Đúng lúc này, Thái tử và Nhị hoàng tử tới cung Hoàng hậu, Chỉ Thanh Huy liếc hắt hắt một cái, bĩu môi: "Nói đi nói lại thì việc này đều từ ca ca mà ra, những người đó hãm hại Hàm Quân cũng là vì nguyên do này, nếu vì chuyện này mà hại nàng ấy không tìm được người tốt để gả đi thì Thái tử ca ca phải chịu trách nhiệm đó."

Thái tử suất nữa bị vấp chân.

Hoàng hậu cười rộ lên: "Ta cũng rất vừa ý đứa trẻ này, chỉ tiếc rằng chưa chắc gì người ta đã vui."

"Cũng đúng, trước kia con đã thăm dò nên biết Hàm Quân không có ý muốn gả vào Đông Cung, theo con thấy thì tám phần là nàng ấy coi thường Thái tử ca ca, ai kêu ca ca không biết cách dỗ cô nương người ta vui vẻ." Chỉ Thanh Huy liếc mắt nhìn Thái tử, cố ý ghét bỏ hắt.

Hoàng hậu trêu đùa nói: "Hằng nhi không cần nản lòng, cứ học theo phụ hoàng con đó, tìm mấy quyền thoại bản mà xem, miệng tự nhiên sẽ ngọt thôi."

Nhị hoàng tử bên cạnh nghi hoặc: "Vì sao xem thoại bản thì miệng sẽ ngọt ă? Thoại bản có đường sao?"

Hoàng hậu và Chữ Thanh Huy nghe xong càng thêm vui vẻ.

Thái tử bắt đầu đi đứng đó nghe mẫu hậu cùng muội muội trêu chọc, lại không dám nói thêm cái gì.

Sự tình sau đó đều giống như Hoàng Hậu dự đoán, không quá mấy ngày sau, những lời đồn đãi bên ngoài cũng đã dần dần lắng xuống.

Vốn dĩ mọi người cũng chỉ quan tâm đến người được chọn làm Thái tử phi, việc của Tần Hàm Quân bất quá chỉ là tiện thể bị kéo vào, mọi người đoán rằng với điều kiện của nàng, chắc chắn không thể lọt vào mắt Thái tử, cho nên mọi người không bận tâm đến nữa.

Hiện giờ mọi người chỉ quan tâm đến tiểu thư Thẩm gia và chi nữ của Trưởng công chúa Mộc Dương, xem rốt cuộc ai là người có khả năng làm Thái tử phi hơn?

Dĩ nhiên ở bên ngoài cô nương Thẩm gia rất có tiếng tăm, bởi nàng vừa có tài hoa lại vừa có tướng mạo. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, so ra thì Chu tiểu thư cũng không kém hơn nàng, huống hồ Trưởng công chúa còn là tỷ muội với Hoàng đế, tuy rằng không phải cùng một mẹ đẻ ra nhưng huyết mạch tình thân lại không thể nào cắt đứt, nếu chỉ nữ của Trưởng công chúa gả cho Thái tử, như vậy chẳng phải thân càng thêm thân hay sao?

Trong lúc nhất thời có người nói cô nương này tốt, cũng có người nói cô nương kia tốt hơn, còn có người âm thầm đánh cược.

Ngay trong lúc này lại truyền ra tin tức, Thẩm gia tiểu thư và Thái tử sớm đã có giao tình, ngày đó trong buổi ngắm hoa yến, Thái tử và nàng ấy trò chuyện rất vui vẻ, còn những cô nương khác thì hẳn chưa từng nhìn đến một lần.

Hướng gió trong thành thay đổi liên tục, vốn dĩ số người coi trọng Chu Văn Quân nhiều hơn một ít, hiện giờ lại có rất nhiều người chuyển hướng sang Thẩm Uyển.

Chẳng qua là không đợi những người này ổn định hai chân thì lại có tin đồn mới, Thẩm gia tiểu thư lấy danh nghĩa là kết bạn luận văn, có qua lại mờ ám với rất nhiều thanh niên tài tử trong kinh thành, nghe nói hiện tại nàng và Cố tiểu công tử còn thư từ qua lại với nhau nữa!

Mọi người nhất thời ồ lên, ai chẳng biết cố tiểu công tử vì không muốn bị kiểm chế mà làm ra chuyện khiến Xương Hoa công chúa ghét bỏ, chẳng lẽ trong sự việc lúc trước còn có tiểu thư Thẩm gia tham gia vào?

Mọi người đều biết Thái tử cung chiều Xương Hoa công chúa thế nào, sao hắn có thể để mắt tới người đã làm công chúa khó chịu cho được? Nếu việc này là thật, chỉ sợ từ đây Thẩm tiểu thư sẽ phải vô duyên với địa vị Thái tử phi rồi.

Đám người vốn dĩ còn đang do dự, lúc này lại sôi nổi đem tiền đặt cược cho chi nữ của Trưởng công chúa.

Nhưng còn chưa để bọn họ thở ra một hơi, lại có người hiểu rõ nội tình tiết lộ rằng Trưởng công chúa Mộc Dương đã thay đổi trai lơ [*] mới.

[*] Trai bao.

Mọi người nghe vậy chỉ cười áy muội với nhau. Trưởng công chúa Mộc Dương còn trẻ đã phải chịu tang, tuy vẫn chưa từng tái giá nhưng trong khuê phòng lại không hề tịch mịch.

Hiện tại thế đạo với nữ tử không còn khắc nghiệt nhiều như tiền triều, Trưởng công chúa lại thân là hoàng tộc, đối với những chuyện phong lưu của bà, người đời cũng chỉ lấy làm đề tài trong lúc trà dư tửu hậu, vẫn chưa có người chân chính dám đứng ra chỉ trích Trưởng công chúa không giữ phụ đạo.

Nhưng mà nghe nói gã trai lơ lần này có thủ đoạn phi phạm, biết dỗ ngọt đến nỗi Trưởng công chúa xem hắn như bảo bối trong lòng, không chỉ có ta cần ta cứ lấy, mà còn được tự do ra vào phủ trạch.

Chuyện này thì đáng nói, hậu trạch của Trưởng công chúa còn chi nữ là Vân Anh chưa gả đi, một người anh tuấn lỗi lạc như thế, còn là nam tử phong lưu có thủ đoạn lại được tự do ra vào, sao không khiến mọi người suy nghĩ miên man?

Chỉ mấy ngày sau buổi ngắm hoa yến, bá tánh trong kinh thành đã biết được không ít tin giật gân, cũng khiến những người đứng sau muốn làm xấu mặt đối thủ hoàn toàn choáng váng.

Mà lúc này, quả thật không còn mấy người còn hứng thú đi chú ý đến chi nữ của Trần Tây Đại tướng quân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đêm về

Edit: Tiểu Pi

Beta: Ahkung

Trò khôi hài lần này làm bá tánh trong kinh thành tích cóp đủ đề tài câu chuyện cho rất nhiều năm sau này. Hiện giờ chẳng còn ai quan tâm tiểu thư Chu gia và cô nương Thẩm gia xem ai mới có thể là người cười đến cuối cùng. Cho dù là người gốc nhất thì lúc này cũng đã nhìn ra, với thanh danh hiện tại của hai nhà chẳng lẽ còn trông cậy

vào việc được kết thân với hoàng gia?

Còn người có tâm tư nhạy bén cũng biết với tình hình hiện giờ, chỉ sợ là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Có lẽ ngay từ đầu hai nhà đều muốn hạ thấp đối phương, nhưng lại nháo ra nông nổi lưỡng bại câu thương như vậy, ai cũng chưa hề lường trước được.

Hiện giờ hai ứng viên sáng giá nhất cho địa vị Thái tử phi đã bị loại trừ, còn lại những người vốn dĩ đã vô vọng với vị trí chính phi thì lúc này lại thấy hy vọng, không biết còn có bên nào muốn lên đài thể hiện thái độ nữa đây?

Mãi đến tháng chín, những lời đồn đãi này mới dần dần lắng xuống.

Ngày mười lăm tháng chín, Lâm Chi Lan xuất giá.

Trước đó một ngày, Chử Thanh Huy đã đại diện Hoàng hậu đến tặng trang sức cho nàng ấy. Lúc này nàng ngồi ở hoa viên trong phủ, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh ca múa vui mừng từ phía xa vọng lại.

Âm thanh dần dần đi xa, cho đến khi không nghe thấy nữa, Chử Thanh Huy mới cảm khái: “Chi Lan cũng xuất giá rồi.”

Tía Tô tiến lên rót thêm trà cho nàng: “Nô tì thấy nhị công tử Trương gia đối xử rất tốt với Lâm cô nương, có lẽ sẽ không để nàng chịu ủy khuất.”

Chử Thanh Huy hừ nhẹ: “Hắn dám, nếu Chi Lan ở Trương phủ có một chút không vui nào, không cần đến di dượng lo lắng, ta đã kêu tiên sinh xử đẹp Trương Chí Châu trước rồi.”

“Có Phò mã gia ở đây thì càng an tâm, nhị công tử Trương gia còn phải kính sợ Phò mã như sư phụ nữa mà.”

Nhắc tới Diêm Mặc, Chử Thanh Huy liếc cong khóe miệng lên, nhưng ngay sau đó lại rũ xuống, gác cằm ở trên bàn, không màng hình tượng mà hết xoay trái lại xoay phải, bộ dáng buồn chán muốn chết.

“Có phải công chúa nhớ Phò mã gia rồi không?” Tía Tô nhẹ giọng hỏi.

Chử Thanh Huy rầu rĩ lên tiếng.

Từ khi Diêm Mặc nhậm chức Phó thống lĩnh cấm vệ quân, đại doanh ngoài thành liền năm lần bảy lượt trình thư lên, muốn mượn thân võ Đại tướng quân đến đó, cũng thay bọn họ thao luyện binh lính. Hoàng đế bị làm phiền hết chịu nổi nên cuối cùng cũng phê chuẩn.

Đổng quân ở đại doanh luôn luôn không được phép tùy ý xuất nhập. Diêm Mặc đi lần này, đã mười ngày rồi chưa từng hồi phủ.

Tía Tô nghĩ nghĩ, nói: “Người có muốn phái người đi truyền tin, thỉnh Phò mã hỏi phủ một chuyến không?”

Tuy rằng Chử Thanh Huy muốn gặp người ta lắm, nhưng vẫn lắc đầu: “Không cần, không nên phá vỡ quy củ đâu.”

Tía Tô cũng không hề nhiều lời, chỉ lo tìm vài chuyện thú vị ra nói để chọc cho nàng cười.

P phủ công chúa vốn rất rộng lớn, hiện giờ chỉ có một mình Chử Thanh Huy là chủ nhân ở đây nên càng cảm thấy trống vắng. Mấy hôm nay nàng đều ngủ sớm, tối nay cũng không ngoại lệ. Ngủ đến nửa đêm lại bỗng nhiên tỉnh dậy, vênh tai nghe một lúc, vội vàng xốc chăn lên, xò giày vào rồi chạy ra bên ngoài.

Cung nữ gác đêm ở bên ngoài nghe được động tĩnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy công chúa đã ra cửa phòng, tức khắc kinh hô một tiếng, chạy nhanh vào lấy thêm áo ngoài rồi đuổi theo nàng.

Diêm Mặc mới vừa bước vào nội viện đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc chạy về phía mình. Hắn rất bất ngờ, càng có một loại vui vẻ bị hấn dẫn xuống, theo bản năng giang hai tay ra muốn ôm nàng vào lòng. Chờ nàng tới trước mặt mới nhớ tới gì đó, dùng cánh tay nhẹ nhàng ngăn nàng lại, không để nàng đến quá gần mình.

Sau mười ngày Chử Thanh Huy chưa được gặp hắn, trong lòng luôn nhớ người ở ngoài thành đó, đáy lòng đã có chút ủy khuất, chỉ là không để người khác biết mà thôi. Hiện tại chỉ muốn ôm ấp làm nũng với hắn, trò chuyện, để hắn dỗ ngọt mình vài câu, nhưng không ngờ sẽ bị đẩy ra, bao nhiêu ủy khuất trong lòng lập tức tràn ra, bĩu môi ngơ ngác hỏi: “Vì sao lại đẩy ta ra?”

Diêm Mặc đang muốn giải thích thì nhìn thấy phía sau có cung nữ ôm áo ngoài chạy theo, lúc này mới phát hiện quần áo trên người Chử Thanh Huy quá mỏng manh, lập tức nhún mảy, nhận lấy áo ngoài mà cung nữ trình lên rồi khoác vào cho nàng: “Ban đêm rất lạnh, không nên chạy ra như vậy.”

Chử Thanh Huy càng cảm thấy chua xót, mờ to đôi mắt hạnh ướt át trừng hắn: “Đã vài ngày nay chàng không trở về, vừa trở về liền đẩy ta ra, còn dạy bảo ta nữa.”

Diêm Mặc kéo tay nàng qua, Chử Thanh Huy giận dữ muốn tránh ra, lại bị hắn cầm thật chặt, nàng xoay mặt qua một bên, bày ra bộ dáng giận dữ, không muốn nhìn hắn.

Diêm Mặc đành phải nói: “Trên người ta rất bẩn.”

Chử Thanh Huy vẫn quay đầu như cũ.

Diêm Mặc liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh một cái, cung nữ kia lập tức cúi đầu lui ra.

Hắn nói: “Thật sự rất bẩn mà, vừa bẩn vừa hôi.”

Chử Thanh Huy có chút dao động, khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta cũng không ghét bỏ.”

Diêm Mặc nói: “Sợ hôi đến nàng.”

Hắn nói rất nghiêm túc, Chử Thanh Huy nghe xong lại muốn cười, nhớ lại mình còn đang câu kinh nên vội vàng nghiêm mặt.

Diêm Mặc lôi kéo nàng về phòng, lần này nàng không giãy giụa.

Đã vào phòng, nhờ có ánh nến sáng ngời nàng mới phát hiện Diêm Mặc không nói đùa. Tuy rằng hắn vẫn mặc một thân hắc y, nhìn không ra rốt cuộc có bản hay không bản, nhưng trên mặt có râu ria xồm xàm làm người ta nhìn không được mà hoài nghi đã bao lâu hắn không có rửa mặt chải đầu rồi.

Chử Thanh Huy chưa bao giờ thấy Diêm Mặc lôi thôi như thế, sớm đã ném về mặt giận dỗi ra sau đầu, nghiêng đầu đánh giá hắn một lúc, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ là chàng vào trong núi làm dã nhân, nếu không sao lại biến mình thành bộ dáng như vậy?”

Diêm Mặc uống một chén nước. Tuy quân doanh không ở trong núi, bên trong cũng không có dã nhân, nhưng trên thực tế cũng không tốt hơn là bao, một đám nam nhân thô kệch tụ lại một chỗ lẫn lộn bò lết, tất nhiên là ai nấy đều lôi thôi lệch thếch. Mà hôm nay hắn lại vội vã trở về, không có tẩy rửa lại bản thân, vốn dĩ tính toán rửa mặt xong mới trở về phòng, lại không ngờ Bánh bao nhỏ đã tỉnh dậy.

Chử Thanh Huy không đợi hắn trả lời, lại nói: “Có phải đói bụng rồi không? Ta gọi người nấu nước, chuẩn bị bữa ăn khuya cho chàng.”

Diêm Mặc ngăn nàng lại: “Nàng yên tâm ngủ, ta tự đi.”

“Ta không buồn ngủ chút nào.” Nàng gọi cung nữ tới phân phó vài câu, mới lại quay đầu lại nói: “Sao hôm nay đã trở lại rồi?”

“Ngày mai được nghỉ.”

“Thật sao?” Chử Thanh Huy trong lòng vui mừng: “Sáng mai ta dặn phòng bếp làm vài món cho chàng tắm bổ.”

Diêm Mặc gật đầu, nắm tay nàng xoa xoa mấy cái: “Đã khuya như vậy còn chưa ngủ?”

“Đã sớm ngủ một giấc rồi, vừa nảy tỉnh lại, nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, ta còn tưởng rằng mình nghe lầm, sau đó lại nghe thấy cửa viện bị mở ra mới nghĩ thật sự là chàng đã trở lại, lỗi tại ta rất lợi hại phải không?” Nàng có hơi tự đắc.

Hai người ở trong chính viện, mỗi đêm đều khóa cửa, bên ngoài còn có người gác. Chử Thanh Huy ở phòng trong, cách một cửa viện, một tòa sân, một cái cửa phòng, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng vang không lớn ở ngoài viện. Không phải vì ban đêm cực kỳ an tĩnh, mà vì lúc nào nàng cũng để tâm chú ý đến. Còn chú ý cái gì thì không cần phải nói cũng biết.

“Lợi hại.” Diêm Mặc sờ vành tai nàng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Nếu là ngày thường, Chử Thanh Huy sẽ trách hắn động tay động chân khiến mình ngứa, nhưng lúc này lại ngoan ngoãn ngồi để mặc hắn chạm vào, còn dùng một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Diêm Mặc cũng trầm mặc nhìn lại, nếu không phải ngại trên người mình dơ bẩn thì hắn đã sớm ôm nàng đặt lên đùi tùy ý vuốt ve rồi.

Trong phòng có bếp nước ấm nấu suốt ngày, hai người trong phòng mới nói nói mấy câu thì nước tắm cách vách đã chuẩn bị xong.

Hiện tại Chử Thanh Huy không muốn tách ra chút nào, đôi mắt chớp chớp, xung phong lên nhận việc: “Để ta kỳ lưng cho chàng nha?”

Diêm Mặc dừng một chút, chậm rãi lắc đầu: “Nàng ngủ trước đi, ta sẽ trở lại ngay thôi.”

Chử Thanh Huy chu miệng.

Diêm Mặc cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, mới đứng dậy đi sang cách vách.

Không phải hắn không muốn ở chung một phòng với Bánh bao nhỏ, chỉ là nhiều ngày nay chưa từng thân mật, vừa rồi hai người ngồi đối diện nhau thôi cũng đã tiêu hao sức lực nhân nại của hắn rồi, nếu còn cùng nàng có thêm hành động tiếp xúc thân mật nào khác, chỉ sợ hắn không thể kiềm nén được nữa, hắn sợ mình xúc động cần rờ mà làm nàng bị thương, muốn ở một mình bình tĩnh lại trước đã.

Chử Thanh Huy ngồi trong chốc lát, nghe thấy cách vách truyền đến tiếng nước thì tròng mắt bỗng nhiên xoay chuyển, khóe miệng cong lên, đứng dậy rón ra rón rén đi qua đó, giống như lăng tử có ý định đi trộm hương trộm ngọc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tắm rửa

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Tuy rằng phủ công chúa nuôi rất nhiều kẻ hầu người hạ, nhưng Diêm Mặc không có thói quen sai bảo cung nhân, càng không dùng cung nữ, giờ phút này hắn đang tắm mà ngoài cửa không có một bóng người canh gác.

Lúc Chữ Thanh Huy bước vào, đập vào mắt là tấm bình phong, phía sau bình phong sương trắng lượn lờ, tiếng nước róc rách.

Nàng thật cẩn thận tới gần bình phong, khoe môi cười gian xảo vì đang làm việc xấu. Trên bình phong có hoa văn chạm rồng, nàng lén nhìn trộm qua khe hở, trong lòng thầm tính toán, chờ khi Diêm Mặc gọi đầu thì nàng sẽ đi vào dọa hấn. Nhưng không đợi Chữ Thanh Huy tưởng tượng xong, chính nàng đã bị dọa sợ bởi tiếng nói của Diêm Mặc: "Ai đó?"

(Halee: Lầy dễ sợ.._=)

Chữ Thanh Huy mở to đôi mắt, có chút không tin, mới vừa rồi khi nàng đi vào tiếng bước chân đã bị tiếng nước chảy che lấp, chính bản thân nàng cũng không nghe thấy, sao Diêm Mặc lại phát hiện ra? Hay là hấn chỉ nhầm mà thôi?

Nàng lưỡng lự, vẫn không nghĩ sẽ từ bỏ việc trêu chọc hấn, do dự một lát mới hé miệng kêu: “Meow ~~~”

Tiếng mèo kêu này thật sự không giống, nguyên lai nàng còn tưởng rằng sẽ bị bắt quả tang, Diêm Mặc sẽ không tin đó là tiếng mèo kêu. Nhưng Chữ Thanh Huy thấy hấn trầm mặc một chút, sau đó lầm bầm: “Thì ra là mèo.”

Nàng lập tức đắc ý, che miệng lại, âm thầm cười trộm.

Tiếng nước tiếp tục chảy róc rách, Chữ Thanh Huy lại tiến lên một bước, hai con mắt đều dán lên tấm bình phong.

Diêm Mặc đưa lưng về phía cửa, nàng chỉ có thể nhìn thấy cơ thể rắn chắc ở phía sau, theo nhất cử nhất động của hấn dần hiện ra ra cơ bắp săn chắc chứa đầy sức mạnh, căng chặt tựa như dây cung.

Bỗng nhiên Chữ Thanh Huy có chút ngưng ngững, ánh mắt vội vàng né tránh, trên mặt nàng nóng lên, nhưng tưởng tượng lên vào đây với mục đích dọa hấn, nàng lại dòi tằm mắt trở về, một mặt xấu hổ khi nhìn lên Diêm Mặc, một mặt lại nhịn không được vẫn tiếp tục xem trộm hấn.

Rốt cuộc Diêm Mặc cũng tấm xong, hấn đứng dậy bước ra khỏi thùng nước, bọt nước từ thân thể hấn rơi xuống, lần dần xuống từng đường cong rắn chắc, mắt thấy hấn chuẩn bị đi lấy quần áo, Chữ Thanh Huy mới tỉnh ngộ nhớ ra.

Nàng cắn môi, trong lòng có chút ảo não. Vừa rồi thế nhưng nàng lại nhìn hấn đến thất thần, quên mất việc phải nhảy ra hù dọa, bỏ qua thời cơ trêu đùa tốt nhất, hiện tại Diêm Mặc đã tấm xong rồi, đang mặc quần áo, nàng không nhảy ra lúc này được, đến lúc đó người xấu hổ còn không biết là ai đâu.

Hôm nay chỉ có thể buông tha hấn. Trong lòng nàng tiếc nuối nghĩ, vô thanh vô tức [1] xoay người chuẩn bị chuẩn về phòng của mình. Nhưng vừa mới đi ra được một bước liền đụng vào ngực ai đó.

[1]: không một tiếng động

“Ai nha!” Chữ Thanh Huy hô nhỏ, che lại cái mũi lui về phía sau một bước, ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi mắt đen nhánh của Diêm Mặc, trong mắt hấn mơ hồ có ý cười.

Hấn nói: “Một con mèo con.”

Lúc đầu Chữ Thanh Huy còn ngạc nhiên, sao hấn biết mình ở phía sau, nhưng nghe hấn nói như vậy, nàng lập tức hiểu ra, dậm chân nói: "Thật ra chàng đã biết từ đầu, còn cố ý trêu ta"

Diêm Mặc cũng không cho rằng mình đang tấm mà còn phải bồi nàng chơi. Hấn lôi kéo Chữ Thanh Huy đi ra ngoài: “Trốn ở đây làm cái gì?”

“Ta tính nhảy ra dọa chàng.” Chữ Thanh Huy bĩu môi.

“Vì sao lại không làm?”

Nàng không nghĩ mình sẽ nói là do mê mẩn bộ dáng của hấn mà quên mất mục đích của mình, liền bày ra vẻ không quan tâm: "Thấy có vẻ trẻ con nên không làm nữa."

Diêm Mặc liếc nhìn nàng, khoe miệng cong lên một cái.

Hai người vào chính phòng, trên bàn đã chuẩn bị hộp đồ ăn, là phòng bếp vội vàng làm để đưa lại đây cho Công chúa cùng Phò mã lót bụng, trong hộp còn có thêm vài món nữa.

Diêm Mặc dọn mấy đĩa ăn ra, đưa chiếc đĩa cho Chữ Thanh Huy.

“Chàng không ăn sao?” Chữ Thanh Huy nghi hoặc.

“Nàng ăn trước đi.” Diêm Mặc xoay người ngồi vào gương đồng, không biết từ nơi nào móc ra chủy thủ, bắt đầu ngồi mài để chuẩn bị cạo râu.

Chữ Thanh Huy thấy thế, nào còn tâm tư ăn mỳ nữa, nàng gác chiếc đĩa lên bát rồi chạy đến bàn trang điểm, tay chống cằm ngồi xem náo nhiệt.

Diêm Mặc ngửa đầu, thuận miệng hỏi nàng: “Thú vị lắm sao?”

Chữ Thanh Huy liên tục gật đầu. Thường thường khi tấm Diêm Mặc đều thuận tiện cạo râu, có lẽ hôm nay thấy nàng tránh ở phía sau bình phong nên mới trở về phòng cạo râu, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Bên tai nghe thấy tiếng cạo sần sật của chủy thủ, nàng cảm thấy có chút ngứa tay, không khỏi sờ cằm mình, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

“Đi ăn mỳ, kéo lát nữa đồ ăn lạnh.” Diêm Mặc nhìn nàng trong chốc lát mới nói.

Chữ Thanh Huy lắc đầu, nàng còn chưa có xem đủ đâu: “Trời lại không lạnh, có lạnh cũng lạnh một chút thôi mà, ta còn chưa bao giờ thấy chàng cạo râu đâu.”

Diêm Mặc đành phải tùy nàng.

Chữ Thanh Huy nhìn nhìn, muốn duỗi tay ra sờ thử, nhưng nhìn chũy thủ sắc bén trong tay Diêm Mặc, nàng lại sợ mình khiến cho hắn phân tâm, lỡ lại cạo ra một lỗ hồng lớn ở trên mặt sẽ ảnh hưởng không tốt tới dung mạo, nàng đành phải nhịn xuống.

Nhìn trong chốc lát, nàng lại phát hiện trên cổ Diêm Mặc có một thứ. Nàng thấy yết hầu Diêm Mặc nổi lên, thời điểm hắn nuốt hoặc là nói chuyện, yết hầu sẽ lăn lộn lên xuống, rất thú vị.

Diêm Mặc buông chũy thủ, lấy khăn vải lau mặt, nàng vươn tay, sờ soạng yết hầu của hắn, cảm thấy rất thú vị, lại néo một chút.

Diêm Mặc lập tức cầm tay nàng, mắt ung nặng nề nhìn qua.

Chữ Thanh Huy bị bắt, le lưỡi, lại nhanh nhẩu nói: “Vừa rồi chàng còn néo má ta, giờ ta néo lại, hai ta hòa rồi nhé.”

Diêm Mặc nhìn nàng một lúc lâu, lúc đứng lên, thanh âm có hơi khàn: “Ăn thôi.”

Chữ Thanh Huy thất thần nhai mỳ, thỉnh thoảng liếc Diêm Mặc một cái, nàng vẫn còn muốn sờ cảm Diêm Mặc, muốn thử xem xúc cảm đó thế nào.

Diêm Mặc phảng phất như chưa giác giác ra, chỉ cúi đầu ăn mỳ, cho đến khi uống cạn nước canh, buông chén đũa xuống, thấy Chữ Thanh Huy không gấp đũa lấy một lần: “Nàng không đói bụng à?”

Chữ Thanh Huy uống chút canh, đẩy chén ra phía trước: “Bữa tối dùng nhiều, vốn dĩ không có đói bụng, hiện tại đã no rồi.”

Diêm Mặc liền bung chén của nàng lên miệng, cũng không cảm thấy ăn đồ dư lại có vấn đề gì, chỉ vài đũa đã ăn sạch sẽ.

Chữ Thanh Huy chủ động dâng trà súc miệng cho Diêm Mặc, ngay sau đó lại ân cần lấy khăn cho hắn lau miệng.

Diêm Mặc thần nhiên hưởng thụ, lúc sau mới ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt dò hỏi.

Chữ Thanh Huy cười hi hi, nói ra dụng ý: “Ta sờ cảm chàng được không?”

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ ôm lấy eo nàng, cánh tay dùng lực, ôm lấy cả người nàng đặt ngồi trên đùi hắn để mặt đối mặt.

Mông chạm vào vật cực nóng kia, Chữ Thanh Huy không được tự nhiên nhúc nhích, nhưng nàng vẫn tò mò không thôi việc sờ cảm Diêm Mặc, nhất thời không quản mọi chuyện nữa, vươn đầu ngón tay chạm vào cảm của hắn, lui tay lại, ngón cái vờ ngón trỏ, hưởng thụ xúc cảm vừa rồi.

Nàng nheo hai mắt lại, cười cười: “Thật thú vị!” Ngay sau đó áp cả bàn tay lên, dùng lòng bàn tay non mềm vuốt ve khuôn cảm thô ráp của Diêm Mặc. Thứ kia có chút ngứa, lại có cảm giác thú vị, làm nàng không biết mệt.

Nàng chỉ lo vui đùa, lại không phát hiện ra thân thể hai người càng lúc dựa càng gần, vòng tay ôm nàng càng thêm nóng bỏng.

Chờ nàng phát hiện, khuôn mặt Diêm Mặc chỉ cách nàng một ngón tay, hô hấp dừng ở trên mặt đối phương.

Nàng chớp chớp mắt, hậu tri hậu giác: “Chàng —— umm.”

Thân thể nhỏ xinh của nàng hoàn toàn nằm trong lồng ngực Diêm Mặc, lúc buông ra, môi hồng ónh nhuận hơi có chút sưng đỏ, trong mắt tràn ngập một tầng hơi nước.

Diêm Mặc nhìn chăm chăm môi nàng, lại cúi đầu hôn lần nữa, lúc sắp rời đi, tựa hồ dùng hàm răng ngậm môi dưới của nàng, nhẹ nhàng cắn.

“Umm——” Chữ Thanh Huy lập tức bưng kín miệng, oán trách trừng hắn. Nhưng nàng phát hiện trông mắt người trước mặt đen kịt, ẩn chứa ngàn vạn cảm xúc. Thân thể của nàng nhẹ nhàng run một chút, lông mi rũ xuống, trên mặt đỏ ửng.

Thành thân đã được mấy ngày, cũng đã trải qua da thịt thân cận, đủ để cho nàng hiểu ánh mắt như vậy có nghĩa là gì. Nàng theo bản năng cúi đầu vào vạt áo Diêm Mặc, ngượng ngùng nói: “Như thế nào bỗng nhiên liền.”

Diêm Mặc không có mở miệng, so với lúc thường thì hơi thở có phần thô nặng hơn, thở dốc bên cổ nàng.

Chỉ có chính hắn biết, không phải nhất thời nổi lên tâm tư này, càng không phải bỗng nhiên động tình.

Từ lúc bắt đầu, khi hắn bước tòa sân này, thấy nàng chạy như bay đến ôm hắn thì trong lòng hắn đã xôn xao không ngừng nghỉ.

Vốn dĩ lúc đầu hắn tưởng gọi là muốn để thân dưới của mình bình ổn lại, nhưng cô tình có một con mèo con xâm nhập làm rung động lòng người.

Lúc sau nàng lại lần lượt đụng chạm, càng lúc càng khiêu khích tính nhẫn nại của hắn, rốt cuộc nhịn không được nữa.

Một lần nữa hắn ngậm lấy môi đỏ của Chữ Thanh Huy, thanh âm kháng nghị của nàng nghe không rõ ràng lắm.

“Mèo con nghịch ngợm.”

Ngoài viện, hai cung nữ cầm theo hộp đồ ăn vội vàng đến, cách cửa phòng chỉ còn vài bước thì bị Tía Tô ngăn lại.

Hai cung nữ liếc nhau, vội nói: “Tía Tô tỷ tỷ, Phò mã gia đã trở lại, đây là công chúa phân phó phòng bếp làm đồ ăn khuya cho Phò mã gia.”

Tía Tô nói: “Ta biết, cứ đặt ở nơi này đi.”

“Này.” Vốn dĩ các cung nữ còn cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên nghe được trong phòng truyền đến một tiếng nũng nịu rất nhỏ như tiếng mèo con, lập tức ngậm miệng, mặt đỏ tai hồng đặt hộp đồ ăn xuống, vội vàng rời khỏi chính viện.

Mặt Tía Tô cũng đỏ, không được tự nhiên mà gọi người lại chuẩn bị nước ấm.

Động tĩnh trong phòng vang lên gần một canh giờ mới dừng lại.

Diêm Mặc dùng đệm chặn bọc Chử Thanh Huy, hôn nước mắt trên mặt nàng.

Chử Thanh Huy yếu ớt hừ hừ: “Ta muốn tắm gội.”

“Ăn cái gì đó trước đã.” Diêm Mặc nói.

“Không đói bụng, muốn ngủ.”

Diêm Mặc lại nói: “Ăn no mới có sức lực.” Không đợi Chử Thanh Huy nói thêm gì, hắn ôm bọc chặn nhỏ, khoác kiện áo ngoài xuống giường, đi ra ngoài cửa đem hộp đồ ăn vào.

Chử Thanh Huy bị hắn ôm vào trong ngực, cơ hồ là mơ màng sắp ngủ.

Chờ Diêm Mặc lại ôm nàng đi xuống giường đệm, nàng ở trong lòng ngực hắn xoay một chút: “Muốn tắm rửa.”

“Đợi chút cùng nhau tắm.”

Chử Thanh Huy gian nan xoay đầu, không hiểu sao phải đợi cùng nhau tắm. Bất quá nàng mất một lúc đã rõ ràng, cũng nghe hiểu ý tứ Diêm Mặc nói rằng ăn no mới có sức lực là có nghĩa gì.

Nhưng lúc này, nàng chỉ kịp phát ra một tiếng ghen ngào: “Cầm thú.” Lúc sau hơi sức để nói cũng không còn.

(Halee: Tự gây nghiệt không thể sống...>_<)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Lời âu yếm

Edit: CNY

Beta: ahkung

Hôm sau mặt trời đã lên cao, Chử Thanh Huy mới mệt mỏi mở mắt, nàng bị chăn quấn kín, chỉ có mũi cái đầu lộ ra, cả người nhúc nhích đến mức không muốn động đậy. Đôi mắt tròn xoe của nàng liếc sang bên cạnh, không thấy bóng dáng người kia, nàng tức giận, rõ ràng đêm qua người có sức là hắn, tại sao hôm nay người không dậy nổi lại là mình? Chử Thanh Huy ngáp một cái, trằm chằm lên người.

Cung nữ bên ngoài có lẽ nghe được tiếng động, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa đã dậy rồi?”

Chử Thanh Huy hơi híp mắt, tận hưởng hơi ấm trong chăn một lúc lâu mới chậm chạp nói: “Vào đi.”

Cung nữ lần lượt vào phòng, hai người đỡ nàng dậy, cổ áo ngủ hở ra một chút, làn da đầy vết đỏ của nàng lộ ra.

Về mặt Công chúa cùng dấu vết khắp người khiến các cung nữ mặt đỏ bừng, không dám nhìn thẳng.

Chử Thanh Huy vốn vô cùng bình thản, thấy các nàng như vậy, dường như bị lây theo, mặt cũng nóng lên, không được tự nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu, hỏi: “Tiên sinh đâu?”

Tía Tô đang chải đầu cho nàng: “Phò mã gia đang luyện công ạ.”

“Chàng đã ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa, Phò mã gia nói chờ công chúa dậy rồi cùng ăn.”

Chử Thanh Huy nhìn sắc trời, vội nói: “Mau mời tiên sinh đến đi, nói ta đã rửa mặt chải đầu xong, rồi sang báo phòng bếp dâng đồ ăn lên.”

Diêm Mặc tới rất nhanh, cả người hắn toàn nước, đại khái là luyện công chảy mồ hôi, sau đó liền đi tắm.

Chử Thanh Huy búi tóc xong, chọn hai cây trầm, đưa Tía Tô cài lên giúp nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn mình trong gương, tạm vừa lòng, ngồi trên ghế xoay người qua giang hai tay nhìn Diêm Mặc: “Tiên sinh bế ta đi ăn sáng nào.”

Diêm Mặc không từ chối, bước tới, nhẹ nhàng bế nàng lên.

Chữ Thanh Huy chợt chợt ngón tay trắng trẻo lên ngực Diêm Mặc, ngược đầu nói: “Đều nhờ chàng làm chuyện tốt, hại ta đi không nổi, sau này còn như vậy, ta phạt chàng ngày nào cũng phải bế ta.”

“Được.” Diêm Mặc cúi đầu hôn lên khuôn mặt nàng, trong lòng lại nghĩ ‘Bế nàng đâu phải là trừng phạt’.

Ăn sáng quá trễ, khi mặt trời đã lên cao, hai người mới vào cung thỉnh an Đế hậu.

Diêm Mặc đoan chính ngồi ở ghế đầu, Chữ Thanh Huy ở trước mặt Hoàng hậu luôn không đứng đắn, hiện tại đang tựa vào ngực bà.

Do có việc ở đại doanh ngoại ô, mười ngày nay Diêm Mặc chưa vào cung. Hoàng Hậu thấy hần, hỏi một chút tình hình gần đây ở đại doanh, ăn uống có hợp khẩu vị không, ở đó có thoải mái không, luyện binh có mệt không. Bà hỏi một câu, Diêm Mặc trả lời một câu, tuy rằng ít nói nhưng thái độ vẫn vô cùng cung kính. Chữ Thanh Huy nghe một lát, lại ngáp một cái.

Hoàng Hậu thấy vậy, nhéo mũi nàng: “Ngủ đến bây giờ mới vào cung mà vẫn ngáp, phải chăng ta đã sinh ra một con heo?”

“Không phải tại con.” Chữ Thanh Huy kêu oan, đêm qua nàng vốn đã ngủ được một giấc, sau đó Diêm Mặc trở về, lại bị hần hành hạ đến gần sáng mới ngủ lại được. Tuy hôm nay dậy trễ nhưng tỉnh ra lại ngủ ít hơn thường ngày. Nhưng nếu nói ra, dù chỉ có mẫu hậu cũng quá xấu hổ rồi, ở đây lại còn có Diêm Mặc. Chữ Thanh Huy nói không nên lời, đành liếc mắt trừng tên đầu sỏ gây tội một cái.

Diêm Mặc mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, ngồi yên không nói.

Hoàng Hậu mỉm cười nhìn hai người, nguyên nhân sự việc đương nhiên bà hiểu rõ.

Lát sau, tiểu nội giám thân cận của Hoàng Đế tới mời Diêm Mặc ra đình, Hoàng Đế muốn hỏi hần về tình hình đại doanh ở ngoại ô. Hần đi rồi, Chữ Thanh Huy lại càng ngồi không ra ngồi, gần như cả người nằm trong ngực Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu dung túng xoa đầu nàng, trong miệng lại nói: “Con đó, đã gả cho người ta rồi mà vẫn còn như đứa nhỏ.”

“Cho dù một trăm tuổi, trước mặt mẫu hậu thì con vẫn là đứa nhỏ.” Chữ Thanh Huy chơi xấu ôm eo Hoàng hậu.

Hoàng Hậu cười nói: “Sau này sinh con, không lẽ mẫu hậu ôm con, con ôm đứa bé?”

Chữ Thanh Huy tưởng tượng đến khung cảnh đó, đáp: “Vây cũng tốt.”

Hoàng Hậu cười lắc lắc đầu, lại nói: “Con và Phò mã đã từng nghĩ đến chuyện này chưa?”

“Dạ?” Chữ Thanh Huy nghi hoặc.

“Chuyện sinh con.”

“Suy nghĩ rồi, con có hỏi tiên sinh, chàng nói con còn quá nhỏ, hai năm nữa rồi tính.”

Hoàng Hậu nhìn vào mắt nàng: “Phò mã thật sự nghĩ như thế?”

Chữ Thanh Huy liên tục gật đầu: “Chàng sẽ không gât con.”

“Vây là tốt rồi, Phò mã nói con hiện giờ vẫn là đứa nhỏ, không nóng vội.”

Chữ Thanh Huy nghe bà nói như vậy, theo bản năng muốn cãi lại mình đã lớn, nhưng còn chưa kịp nói đã nhớ tới, mới nãy nàng còn nói mình vẫn còn nhỏ, đành yên lặng nhịn xuống.

Hoàng Hậu cười cười, lại nói: “Còn chuyện để con tuyển Thái tử phi cho Thái tử thế nào rồi?”

“Con đang muốn hỏi mẫu hậu, hoa yến đã qua gần một tháng, mẫu hậu có coi trọng cô nương nhà nào không?”

“Ta coi trọng hay không không quan trọng, ta muốn nghe ý kiến của con.”

Chữ Thanh Huy ngồi thẳng dậy, suy nghĩ chốc lát, nói: “Lúc trước trong kinh thành có mấy lời đồn đãi, mẫu hậu có biết không?”

Hoàng Hậu gật đầu: “Có nghe.”

Chữ Thanh Huy bĩu môi: “Lúc đầu bọn họ còn nói về Hàm Quân, sau đó lại loạn hết lên như nồi cháo, con phát hiện, chuyện ở hoa yến hôm đó có chỗ không ổn.”

“Hừm, ở đâu?”

“Con cảm thấy tuy lúc đầu Chu gia và Thẩm gia thi nhau thể hiện, hi vọng hạ được đối phương, nhưng trong đó, hần phải có kẻ muốn đục nước béo cò, nếu không hai nhà cũng không đến mức không nhìn mặt nhau?”

Hoàng Hậu lại gật đầu.

Chử Thanh Huy chần chờ nói: “Tuy Thâm cô nương và Chu biểu muội đều không tồi, nhưng con thấy hai nàng không hợp với Thái Tử ca ca.”

Hoàng Hậu vẫn nói gì, chỉ khẽ cười nói: “Thật hiếm thấy, con bây giờ lại có thể từ một chuyện mà nhìn ra được như vậy”

“Con đã lớn rồi nha.” Chử Thanh Huy bữu môi kháng nghị.

Hoàng Hậu vẫn cười, “Lúc trước con có nói phải làm chủ cho Tần cô nương, hiện tại vừa đúng lúc.

Chử Thanh Huy vội hỏi: “Ý Mẫu hậu là sao?”

Hoàng Hậu nói: “Lúc trước con ở trong cung không nói, bây giờ lập phủ, đã có gia đình, việc qua lại với người khác cũng không thể qua loa. Nhà ai mời con đến hoặc có người đến xin gặp vẫn nên đồng ý một vài lần. Những lúc này có thể dẫn Tần cô nương theo, nàng sống ở Tây Bắc một thời gian dài, ít người trong kinh từng gặp nàng nên mới có mấy lời đồn vớ vẩn. Con thường xuyên dẫn nàng theo, không cần làm gì lời đồn cũng biến mất. Hơn nữa, mọi người thấy nàng và con quan hệ tốt cũng không dám xem thường nàng.”

Chử Thanh Huy vừa nghe vừa gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cười nói: “Vậy nhà đầu tiên, con chọn Trương phủ.”

“Lo lắng cho Chi Lan?” Hoàng Hậu hỏi.

Chử Thanh Huy đáp: “Con thấy Trương Chí Châu không dám ức hiếp nàng, nhưng những người khác ở Trương phủ thì chưa chắc, con thân là biểu tỷ của Chi Lan, không phải nên căng lưng ra chống đỡ cho nàng sao?”

Hoàng Hậu cảm thấy buồn cười: “Eo con nhỏ thế này, còn căng được sao?”

Chử Thanh Huy không rõ ý Hoàng Hậu, nàng nghĩ nghĩ, chợt cảm thấy Hoàng Hậu đang trêu nàng hôm nay eo mỗi chân đau, mặt đỏ lên, làm nũng: “Mẫu hậu không được giết con.”

Hoàng Hậu ôm nàng cười.

Ở trong cung đến chạng vạng, Chử Thanh Huy và Diêm Mặc mới hồi phủ.

Vào chính viện, nàng cho người hầu lui ra rồi đi nhanh vài bước, nhảy lên lưng Diêm Mặc. Diêm Mặc không lung lay chút nào, hai chân vẫn đứng vững, duỗi tay đỡ hông nàng, xóc lên.

Chử Thanh Huy ôm cổ hần, có ý nghiêng trái nghiêng phải: “Đều tại tiên sinh, hại ta bị mẫu hậu giết con.”

Diêm Mặc công nàng vào nhà, trở tay ôm nàng vào ngực, bàn tay to xoa nhẹ hông nàng, “Còn đau không?”

Chử Thanh Huy áp tai vào ngực hần, nói nhỏ: “Chàng nói xem? Đau cũng không đau lắm, chỉ có eo đau muốn chết. Vậy mà tại sao tiên sinh lại không bị gì hết? Thật không công bằng.”

“Đi lại nhiều hơn, rèn luyện thân thể thì sẽ không đau nữa.” Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy thấy hần đứng nói chuyện mà eo không đau, ngược mặt nói: “Còn một cách nữa, không cần đi lại, cũng không cần rèn luyện, lại mãi mãi không đau”

“Cách gì?”

“Tiên sinh đừng ức hiếp ta không phải là được sao?” Chử Thanh Huy hừ một tiếng.

Diêm Mặc dừng một chút.

Chử Thanh Huy liếc hần: “Không còn gì để nói chứ gì?”

Diêm Mặc lại tiếp tục xoa eo nàng, hần nói: “Không được.”

“.....Luu manh.”

Ăn tối xong, hai người nghỉ ngơi sớm.

Chử Thanh Huy tuy mới mắng người ta là luu manh, nhưng hiện tại lại dán vào ngực luu manh không muốn đi ra. Ngày mai Diêm Mặc phải về quân doanh, nghĩ đến lại sắp xa nhau mười ngày, hiện tại hần chưa đi, nàng cũng đã luu luyện.

“Phụ hoàng có nói muốn tiên sinh đi bao lâu không?”

“Hai tháng.”

Chử Thanh Huy tính toán trên đầu ngón tay, nhăn mặt, “Lâu quá, đến lúc đó tuyết cũng rơi rồi.”

Diêm Mặc nói: “Sau này mỗi tối đều về với nàng.”

Chử Thanh Huy đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại nói: “Như vậy sao được, không phải là phá vỡ quy củ sao?”

“Ta cũng không phải là người của đại doanh ngoại ô, không cần tuân theo quy tắc, bệ hạ đã cho phép.”

“Thật sao?” Chử Thanh Huy lập tức ngẩng đầu nhìn hấn.

Diêm Mặc hôn trán nàng, “Thật sự.”

“Tốt quá!” Nàng kéo kéo vạt áo Diêm Mặc, uất ức trách hấn: “Chàng không biết đâu, mấy ngày nay ta một mình thức dậy, một mình dùng bữa, một mình đi ngủ, buồn muốn chết. Có khi ngủ đến nửa đêm bỗng nhiên thức dậy, chán gì mà càng ngủ càng lạnh, tiên sinh không ở đây nên ta ngủ không ngon.”

“Là ta không tốt.” Diêm Mặc ôm chặt nàng.

Chử Thanh Huy cọ cọ ngực hấn: “Không phải tại chàng. Phải rồi, đại doanh ngoại ô cách thành bao xa? Nếu quá xa..... Vẫn là thôi đi, tiên sinh ban ngày luyện binh, ban đêm lại bốn ba trở về, quá vất vả.”

“Không xa.”

Hấn nói không xa, nhưng Chử Thanh Huy biết, nhất định không gần. Nàng tuy muốn ngày ngày gặp hấn, nhưng lại sợ hấn bị mình liên lụy hơn, trăm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Thật ra một mình cũng chả sao, còn có mấy người Tia Tô ở bên ta, trong phủ vẫn rất náo nhiệt. Tiên sinh chàng vẫn như trước, chờ đến lúc nghỉ rồi về cũng được.”

Diêm Mặc gác cằm lên đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Nàng không nhớ ta sao?”

Chử Thanh Huy trong lòng nói nhớ, nhưng miệng lại nói: “Ta cũng không phải con nít.”

Diêm Mặc nói: “Ta muốn nàng, muốn mỗi ngày nhìn thấy nàng.”

Chử Thanh Huy ngần ra một chút, toàn thân nóng lên, muốn ngẩng đầu nhìn Diêm Mặc nhưng lại bị hấn ôm không thể động dậy.

Diêm Mặc lại nói: “Không biết công chúa có cho phép ta ngày ngày cầu kiến?”

Vành tai Chử Thanh Huy nóng lên, tuy biết hấn không thấy được vẻ mặt của mình nhưng vẫn thẹn thùng úp mặt vào ngực hấn, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Muốn gặp thì gặp, đừng nói suông.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phải ngoạn

Edit: Xiu Xiu

Beta: Quanh

Sau khi tiễn Diêm Mặc vào cung, Chử Thanh Huy mất hơn nửa buổi sáng để nghe quân sự báo cáo mọi việc trong phủ.

Hiện giờ nàng cùng Diêm Mặc quản lý phủ công chúa, mà phủ lại mới xây không lâu, quân sự cứ năm ngày đến báo một lần, toàn là mấy chuyện nhỏ vụn vặt, Chử Thanh Huy vừa nghe đã mất hứng.

Tia Tô thấy nàng không hứng thú, đành hỏi quân sự: "Ta nghe nói ở phía tây có cây táo, hai ngày nay ra rất nhiều quả, chuẩn bị hái xuống rồi đúng không?"

Chử Thanh Huy quay đầu lại, tò mò: "Táo gì?"

Tia Tô đáp: "Nô tì cũng là nghe đồn, cây táo kia được một vị danh sĩ trồng mấy chục năm về trước, trải qua bao mưa gió mà cành lá vẫn xum xuê lạ thường. Lúc xây phủ Công bộ đại nhân có tấu thư hỏi bệ hạ nên xử lý cây táo này thế nào. Bệ hạ cảm khái sự kiên cường của cây táo nên yêu cầu giữ nó lại, giờ đã là tháng chín, chính là lúc thích hợp để thu hoạch táo."

"Có chuyện này sao? Sao ta lại không biết." Chử Thanh Huy cảm thấy mới lạ, liền hỏi người quân sự: "Hái táo xuống chưa?"

Quân sự vội vàng nói: "Bẩm công chúa, tiểu nhân định hôm nay sai người tới hái xuống."

Chử Thanh Huy cảm thấy thích thú: "Vậy bây giờ đi luôn đi, người gọi mấy người hái táo đến, ta cũng muốn xem náo nhiệt."

Quân sự vội vàng lui xuống sắp xếp, hấn cũng là kè lạnh lợi, biết công chúa thích cái mới lạ liền cố tình không để những người quen tay đi hái táo, lại đặc biệt tìm mấy hài tử lóc nhóc đến để bọn hấn mỗi người cầm một cây gậy trúc dài gõ gõ đập đập dưới cây táo.

Chử Thanh Huy thấy những đứa trẻ kia cầm gậy lớn, từng đứa gậy cây gậy trúc dài lên hái táo, đứa nào đứa nấy lao đảo đập táo, bộ dáng hi hi ha ha toe toét, khuôn mặt tròn xoe đỏ ửng, thấp phàn ngây thơ đáng yêu. Chử Thanh Huy liền xem đến vô cùng vui vẻ.

Bốn năm tiểu hài tử chơi đùa mất nửa canh giờ, rốt cục cũng đầy một rổ táo tươi đỏ chót.

Chữ Thanh Huy tự mình chọn lấy những quả to nhất, chín nhất từ trong giỏ cất vào hộp, sai người đưa vào cung cho Đế Hậu cùng Thái tử và Nhị hoàng tử thưởng thức. Sau đó để cung nữ rửa táo, bản thân nàng cũng ăn hai quả, còn lại ban cho mọi người ở đây chia nhau ăn.

Quản sự thấy nàng chơi vui vẻ rồi mới cho đám người quen tay hái hết táo xuống, một cây táo thế nhưng thu hoạch được hơn ba trăm cân, chất thành từng đống.

Nàng lại nghĩ đến từ khi lập phủ công chúa chưa thưởng cho mọi người, liền nhân dịp này phát thêm một tháng tiền lương, người làm ai nấy cực kỳ cao hứng.

Qua bữa trưa, Chữ Thanh Huy chỉ chợp mắt một lát liền tỉnh lại, nàng buồn chán tựa trên trường đèn ngón tay, chợt nhận ra hôm nay là ngày Lâm Chi Lan lại mặt.

Trong lòng nàng đang tính toán khi nào đi Trương phủ một chuyến thì hợp, Tia Tô liền đến báo có Lâm Chi Lan cùng Trương Chí Châu cầu kiến.

Chữ Thanh Huy vô cùng bất ngờ, vội vàng sai người mời họ đến chính sảnh trước, bản thân thì thay một bộ xiêm y rồi mới ra ngoài gặp khách.

Trong thính đường, Lâm Chi Lan mặc trang phục tân nương, mặt trang điểm xinh đẹp hơn ngày thường vài phần, nàng cúi đầu nhấp một ngụm trà, vừa đặt chén trà xuống, bên cạnh liền thò ra một cánh tay nhẹ nhàng sờ một cái vào mu bàn tay nàng.

Trong lòng Lâm Chi Lan run lên, vội rút tay lại, suýt nữa làm đổ cả nước trà ra ngoài. Nàng thấy gương mặt quẫn bách không dám mặt đối mặt với người bên cạnh.

Kẻ đầu sỏ thế nhưng còn cười đùa cợt nhả, duỗi tay muốn giờ trò cũ.

Lâm Chi Lan đành phải nhỏ giọng: "Biểu tỳ tới rồi."

"Có ư, sao ngay cả bước chân vì phu cũng không nghe thấy." Trương Chí Châu còn muốn kéo tay nàng.

Ban ngày ban mặt, còn có cung nữ đứng hầu cách đó không xa, Lâm Chi Lan nào không biết xấu hổ lờ lờ kéo kéo với hắn, vội vàng nghiêng người tránh né, gương mặt xinh đẹp xấu hổ đỏ bừng: "Chàng đừng như vậy..."

Trương Chí Châu nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt, rõ ràng là bộ dáng thèm nhỏ dãi. Cũng không thể trách hắn, thanh niên mới mười bảy mười tám tuổi đang lúc khí huyết sung mãn, còn cưới được tiểu nương từ ngày đêm thương nhớ, ngay lúc tân hôn chỉ hận không thể thời thời khắc khắc dính chặt lấy nàng, ôm vào trong ngực.

Thành thân mới có hai ngày Lâm Chi Lan đã nhận đủ quần quýt si mê của hắn, lúc này chỉ có thể càng lúc càng cúi đầu thấp hơn trước ánh nhìn nóng bỏng của Trương Chí Châu.

Cũng may nàng nghe thấy tiếng trên châu ngọc bội đính đang va chạm vào nhau, Chữ Thanh Huy cùng một đám cung nữ tiến vào thính đường.

"Biểu tỳ." Lâm Chi Lan thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy nghênh đón. Nàng cùng Chữ Thanh Huy từ trước đến nay chưa từng câu nệ lễ tiết công chúa cùng thân nữ, nhưng trước mặt người ngoài cẩn thận vẫn hơn.

Lại nhìn Trương Chí Châu, chẳng biết hắn đã thu lại vẻ mặt vô lại từ khi nào, nghiêm chỉnh thì lễ.

Chữ Thanh Huy lờ lờ kéo Lâm Chi Lan, nhìn từ trên xuống dưới một lượt mới gọi Trương Chí Châu đứng dậy: "Tỷ tỳ đang tính đến Trương phủ bái phỏng, muội muội đã tới trước rồi. Hôm nay đã hồi phủ gặp di nương hay chưa?"

Lâm Chi Lan gật đầu, nhỏ giọng thì thầm: "Sáng sớm đã trở về rồi, cùng cả nhà dùng bữa trưa, lại bồi mẩu thân nói chuyện một lát, giờ mới đến bái kiến biểu tỳ."

"Ồ Trương phủ hai ngày nay thế nào, có ai bắt nạt biểu muội không?" Chữ Thanh Huy cố tình hỏi ngay trước mặt Trương Chí Châu, lúc nói còn liếc mắt nhìn hắn.

Trương Chí Châu nghiêm trang đứng một bên, nhìn hắn một thân cảm bào, đầu đội mũ ngọc, người không biết còn tưởng là công tử tuần tú nhà nhận. Thực tế tuần tú thì tuần tú, nhưng nhà nhận thì một chút cũng không ăn khớp.

Lâm Chi Lan cũng quay đầu nhìn hắn, trên mặt ửng đỏ, khẽ lắc đầu: "Không có ai bắt nạt muội cả"

Trong lòng Chữ Thanh Huy biết tính tình Lâm Chi Lan tốt nhưng cũng không để người khác tùy tiện bắt chẹt. Nhưng Trương Chí Châu đã cưới Chi Lan, lần đầu tiên quang minh chính đại đến cửa, nàng cũng nên ra oai phủ đầu để cho hắn biết người nhà mẹ đẻ biểu muội không phải dễ chọc, khiến hắn sau này không dám có tâm tư khi dễ biểu muội.

Nghĩ đến đây nàng cố ý nói: "Hai người chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thân hơn cả tỷ muội ruột thịt. Mặc dù bây giờ cả hai đều đã gả cho người ta nhưng vẫn thân thiết như trước, có chuyện gì cứ nói với tỷ, hề có người khiến muội chịu ủy khuất, tỷ tỷ nhất định không buông tha cho hắn."

Trương Chí Châu đương nhiên biết lời này là nói cho mình nghe, cũng chỉ sờ sờ mũi, thành thành thật thật đứng nghe. Về tư mà nói, công chúa là biểu tỳ của vợ hắn, tất nhiên hắn sẽ tôn trọng lời của công chúa. Huống hồ hắn thương tức phụ của mình còn không kịp, nào cam lòng để nàng chịu ủy khuất. Dĩ nhiên chuyện vợ chồng chốn khuê phòng cũng không thể tính là khi dễ:))

Chữ Thanh Huy cũng là lần đầu tiên làm bộ mặt nghiêm túc. Là đại diện bên nhà mẹ đẻ, lời này nàng đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần mới nói ra, nghĩ lại tự cảm thấy rất ủy khuất, không làm mất mặt mũi của mình.

Ba người ngồi xuống, cung nữ một lần nữa dâng trà.

Chữ Thanh Huy nói vài câu xã giao, hỏi thăm hai vị trưởng bối trong nhà Trương Chí Châu khỏe không, người hầu gần đây thế nào, không lâu sau nàng liền kéo Lâm Chi Lan tới hậu viện, bỏ mặc biểu muội phụ ngày ngọc ở thính đường, sai người rót nước mời trà chiêu đãi thật tốt.

"Muội và muội phu đến chậm một bước, buổi sáng trong phủ vừa cho người hái táo, vô cùng thú vị."

"Là mấy món biếu tỳ cho người đưa đến phù đúng không? Muội ném thử rồi, hương vị rất ngon." Lâm Chi Lan theo nàng rẽ trái quẹo phải một hồi, cuối cùng dừng lại trước một đình nghỉ.

Các cung nữ đến trước một bước đem gấm đệm trải hết lên bàn đá và băng ghế trong đình, bày hoa quả lên rồi mới mời hai người đi vào.

Chữ Thanh Huy cầm miếng bánh mà phòng bếp vừa mới sáng tạo lên, cắn một miếng nhỏ, tí mĩ nhắm nháp, cảm thấy hương vị cũng thực mới lạ: "Muội nói thật cho tỳ nghe, những người khác trong Trương phủ thế nào?"

Lâm Chi Lan hiểu được nàng là lo lắng cho mình, liền tí mĩ kể lại. Người trong Trương phủ không nhiều cũng không ít, Trương tướng quân cùng phu nhân sinh tổng cộng hai nam hai nữ, trưởng nữ lấy chồng ở xa không ở kinh thành, trưởng tử mấy năm trước đã thành hôn, đầu năm nay mới có thêm đích tôn nữ, Trương Chí Châu là nhị công tử, dưới hắn còn có một muội muội chưa đầy mười một tuổi.

"Hiện tại trong phủ do đại tẩu lo toan việc bếp núc, muội không phải người nhiều tuổi nhất, quân gia đương nhiên không cần đến tìm, lại cũng không phải người nhỏ tuổi nhất, tự nhiên có tiêu bồi pha trò cho trưởng bối, có cha mẹ chồng yêu mến, cô tẩu hòa thuận, hai ngày nay ngoại trừ sớm chiều phải đi thỉnh an, còn lại cũng như ở khuê phòng lúc trước, nhàn nhã thong dong, biếu tỳ không cần phải lo lắng cho muội."

Lời này nếu để cho người khác nói có lẽ sẽ có bất mãn trong lòng, nghi ngờ quan gia muốn lôi kéo quyền lực, nhưng từ miệng Lâm Chi Lan nói ra, Chữ Thanh Huy biết chính đều là những điều nàng nghĩ trong lòng.

"Tỳ tỳ vốn tính qua mấy ngày nữa đến Trương phủ một chuyến, nhưng nghe muội nói như vậy, người trong phủ Trương tướng quân hẳn đều là người hiền lành, giờ muội lại qua cửa không lâu, nếu tỳ tỳ giống trưởng khuê chiêng ngược lại có ý diễn võ giương oai, vô duyên vô cớ lại mang đến phiền phức cho muội. đành chờ qua thời gian tân hôn, tỳ tỳ sẽ đi thăm muội."

Trong lòng Lâm Chi Lan cảm động, cảm tay nàng: "Nếu biếu tỳ đến thăm muội, muội nhất định tiếp đãi tỳ thật tốt."

Chữ Thanh Huy hơi có chút oán trách: "Giữa tỳ tỳ với muội còn khách sáo như thế? Mặc dù tỳ không thể đến thăm muội nhưng luôn hoan nghênh muội bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tỳ. Nếu có người mời muội đi tham gia ngắm hoa ngắm thơ, muội nhớ dẫn tỳ tỳ cùng tham gia nào nhiệt."

Vừa nghe đến tiệc thưởng hoa, Lâm Chi Lan liền cười: "Sao vậy, mấy bông kim cúc trong cung kia biếu tỳ còn chưa thưởng thức đủ?"

Chữ Thanh Huy nhàu mày nhìn nàng: "Còn nói cái này? Nhưng mà yến hội lần trước xảy ra rất nhiều thị phi. Gần đây muội có gặp Hàm Quân không?"

Lâm Chi Lan thu lại nụ cười, lắc đầu: "Trước thành hôn nàng có sai người tới tặng lễ cho muội."

"Nghe nói vì lời đồn đại trước đó nên sức khỏe Tần phu nhân không được tốt, Hàm Quân một mực chăm sóc mẫu thân, giờ sự tình đã dần lắng lại, tỳ tỳ tính lấy lại thanh danh cho muội ấy."

Lâm Chi Lan nghe xong liền đồng ý: "Quả thực nên như thế, biếu tỳ thân phận khác biệt, Hàm Quân lại sống lâu ở Tây Bắc, hai người không quen thuộc những người trong kinh thành bằng muội, việc này cứ giao cho muội giải quyết đi."

"Muội vẫn còn đang tân hôn, sao tỳ tỳ dám làm phiền muội, nếu để muội mệt mỏi, chỉ sợ không phải tỳ tỳ đến tìm biếu muội phụ gây phiền, mà là hắn đến tới tìm tỳ tỳ tính sổ." Chữ Thanh Huy mỉm cười nói.

"Tỳ lúc nào cũng chiều muội." Lâm Chi Lan xấu hổ cắn môi: "Muội còn chưa từng chiều biếu tỳ với biếu tỳ phu đâu."

Mặc dù Chữ Thanh Huy thích cùng nàng nói giỡn, nhưng lại không chịu được người khác chiều đùa, sợ Lâm Chi Lan thật sự muốn chiều đùa nàng với Diêm Mặc, vội vàng yếu thế nói: "Không nói nữa, không nói nữa, biếu muội mời uống trà."

Cũng may Lâm Chi Lan thật sự không định làm gì, dễ dàng buông tha cho nàng.

Lúc chập tối, Lâm Chi Lan cùng Trương Chí Châu dắt tay nhau cáo từ.

Chữ Thanh Huy nhìn sắc trời, cho người đem thực đơn tối nay trình lên, sau khi thêm bớt một hai món mới cho đám cung nhân đi chuẩn bị bữa tối.

Mặc dù nàng biết Diêm Mặc sẽ về nhưng nàng dự tính hắn là hắn sẽ không về quá sớm, buổi chiều nàng cùng Lâm Chi Lan đã dùng ít bánh ngọt, cũng không thấy đói, liền chuẩn bị cơm chờ hắn về cùng nhau dùng bữa.

Ý thu dần dần nồng đượm, mặt trời lặn sớm hơn mọi ngày, ánh vàng từ đỉnh núi chiếu xuống khắp nơi, gió mang theo chút hơi lạnh thổi vào mặt.

Chữ Thanh Huy ngồi bên cửa sổ đọc một quyển sách giải trí giết thời gian.

Đợi đến lúc lên đèn, trời đêm dần xuất hiện một hai ánh sao, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tía Tô rất nhanh đi vào thưa: "Công chúa, Phò mã gia đã trở về."

"Có nước nóng chưa? Mau gọi người chuẩn bị bữa tối cũng mang lên đi." Chữ Thanh Huy khép sách lại, dặn dò vài câu rồi vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Mới vừa đi tới cửa phòng, nàng đã thấy Diêm Mặc sai bước đến, trên áo bào của hắn ẩm sương, chỉ có vẻ mặt là không thấy mệt mỏi.

"Chàng đã về."

Diêm Mặc gật đầu nhìn nàng, sai mấy bước tới đình viện, hắn lấy tay bọc tay nàng lại, phát giác có chút lạnh: "Lại hóng gió?"

"Không có." Chữ Thanh Huy chột dạ le lưỡi.

Diêm Mặc cũng không vạch trần, chỉ xoa bàn tay như ngọc của nàng, đem nhiệt độ trên người mình chia cho nàng một chút.

Chữ Thanh Huy vội tìm chuyện nói: "Chàng chắc đã đói rồi, trước hãy đi rửa mặt rồi chúng ta cùng dùng bữa."

Mi tâm Diêm Mặc thoáng nhú: "Đã trễ thế này còn chưa dùng bữa? Về sau nàng không cần chờ ta."

"À... Ta đã sớm ăn rồi, nhưng mà giờ có chút đói nên muốn cùng chàng ăn thêm." Chữ Thanh Huy vội vàng giải thích, dường như vì để lời nói của mình có độ tin cậy nàng còn cắt lực gạt đầu.

Diêm Mặc không nói gì thêm.

Vào phòng, nước nóng đã sớm mang lên, hắn đem tay Chữ Thanh Huy ngâm trong nước ấm một lúc rồi mới tự mình rửa mặt.

Rửa tay chân xong, hai người ra sảnh dùng bữa.

Diêm Mặc cũng không mấy quan tâm tới vấn đề ăn uống, dù không thích đồ ngọt lắm nhưng trước kia khi còn dạy học ở Hàm Chương Điện, Chữ Thanh Huy mỗi ngày đưa hộp thức ăn tới hắn cũng sẽ ăn một chút, ngày thường gặp món nào có hương vị cực kỳ ngon cũng không thấy hắn lộ vẻ yêu thích gì.

Chữ Thanh Huy không biết điểm này, trước đây còn tưởng hắn thích đồ ngọt giống mình, những ngày nay chú ý theo dõi mới phát hiện người này mặc dù không kén chọn, nhưng nếu trên bàn ăn có đồ cay thì hắn sẽ ăn nhiều hơn một hai miếng.

Nàng không ăn được cay, vừa đựng nước mắt liền chảy đầm đìa, chớp mũi đỏ bừng, nhưng cái này không có trở ngại gì, một bàn thức ăn một nửa dựa theo khẩu vị của nàng, một nửa dựa theo khẩu vị của Diêm Mặc mà làm.

Vì vừa nói dối rằng mình đã dùng qua bữa tối, Chữ Thanh Huy ăn non nửa bát cơm liền len lén nhìn Diêm Mặc, chuẩn bị để đưa xuống.

"Ăn không ngon?" Diêm Mặc lập tức nhìn sang.

"Ăn no rồi." Chữ Thanh Huy nhỏ giọng nói.

Diêm Mặc đưa tay sờ sờ trán nàng: "Hay là nàng cảm lạnh rồi nên ăn không vào?"

Chữ Thanh Huy vội vàng lắc đầu: "Không có." Trong lòng lại khóe ròn, làm bữa nói dối một lần, sau lại phải nói dối rất nhiều để che lấp lời nói dối ban đầu, sớm biết vậy đã thú nhận mình ăn nhiều bánh ngọt, dùng bữa không đúng giờ, cùng lắm thì bị Diêm Mặc giáo huấn một hai câu, có khi còn không khó xử như lúc này.

Diêm Mặc nhíu mày nhìn chén cơm của nàng còn thừa hơn nửa phần cơm, cầm một bát sạch khác múc một muôi lớn đưa tới, nhẹ nhàng nói: "Cố ăn thêm."

Chữ Thanh Huy cũng không phải thực sự no rồi, vốn là chột dạ, lại được hắn ôn hòa nhẹ giọng khuyên, cũng không dám nói thêm cái gì, nhanh chóng ôm bát vùi đầu ăn.

Qua bữa tối, sau khi tắm rửa xong xuôi thì sắc trời đã không còn sớm.

Chữ Thanh Huy ngồi tựa vào đầu giường lật xem quyển sách trước đó nàng còn chưa xem xong, đột nhiên thò ra một bàn tay đem sách vứt đi.

Một thân Diêm Mặc còn hơi nước đứng bên giường, tiện tay ném ra sau lưng, quyển sách kia liền bị hắn ném vào giá sách.

"Sắp xem xong rồi." Chữ Thanh Huy dẫu môi, dịch ra giữa giường dành chỗ cho hắn.

Diêm Mặc sốc chần nằm lên giường, đưa tay kéo nàng vào lòng: "Đọc sách dưới đèn hại mắt."

Chữ Thanh Huy yếu ớt cãi lại: "Không phải lúc nào ta cũng xem." Chẳng qua nàng cũng không hăng hái tiếp tục vấn đề này, ngược lại hỏi hắn: "Mỗi ngày chàng ở trong quân doanh làm cái gì vậy, có thú vị không?"

Trong quân doanh chẳng qua chỉ có luyện binh, bày bố diễn tập, do Diêm Mặc nói nên mọi việc càng trở nên khô khốc, nhạt nhẽo, song Chữ Thanh Huy vẫn hào hứng nghe.

Diêm Mặc rất nhanh đã nói xong, cúi đầu hôn nàng một cái: "Hôm nay nàng đã làm những gì?"

Chữ Thanh Huy nói hết mọi chuyện, từ buổi sáng hái táo, giữa trưa dùng non nửa chén cơm, buổi chiều Lâm Chi Lan cùng Trương Chí Châu đến chơi.

"Ta nói thẳng thẳng trước mặt biểu muội phu, nếu như hắn khi dễ Chi Lan thì sẽ nhất định cho hắn đẹp mặt, đến lúc đó tướng công nhất định phải ủng hộ ta nha."

"Đương nhiên." Diêm Mặc nói.

Nếu có người làm Bánh bao nhỏ không vui, không cần đợi nàng mở miệng, hắn sẽ tự ra tay. Còn ai đúng ai sai, với hắn mà nói thì Bánh bao nhỏ luôn luôn đúng!

Nàng chỉ có chút không ngoan mà thôi, Diêm Mặc nhìn khuôn mặt đáng yêu, linh động của Chữ Thanh Huy trầm nghĩ.

Một câu "Đương nhiên" của Diêm Mặc làm Chữ Thanh Huy vui sướng như nở từng khúc ruột, ngay sau đó ngẩng đầu lên, xích lại gần hôn hắn một cái.

Không đợi nàng tách ra, Diêm Mặc đã tiếp tục.

Cả phòng xuân sắc triền miên.

Rất lâu sau, Chữ Thanh Huy mềm nhũn đầy đầy người bên trên: "Không...không muốn nữa....."

"Sắp rồi" Diêm Mặc khàn khàn nói.

Lại qua một hồi nữa.

"Đồ lừa đảo..."

Diêm Mặc cúi đầu hôn môi nàng.

"...Ồ."

Chờ mãi hần mới xong, Chử Thanh Huy đã toàn thân vô lực, vất vả từ trong ngực hần lui xuống. Diêm Mặc ngồi dậy, một tay đem người kia ôm lại.

Chử Thanh Huy giật nảy mình, vội nói: "Ta...ta mệt rồi, muốn đi tắm rửa."

"Ta ôm nàng đi."

"Không cần, không cần." Chử Thanh Huy lắc đầu, bên ngoài đều là cung nữ đứng hầu, nếu để các nàng trông thấy, tưởng là mình đi không được phải để người ta ôm mới được, không phải là xấu hổ chết đi!

Nếu là bình thường nàng nói không muốn, Diêm Mặc liền chiều theo ý nàng, đêm nay chẳng biết làm sao lại muốn ôm nàng ra ngoài rêu rao khắp nơi.

Chử Thanh Huy then thùng xấu hổ đem mặt chôn chặt trong ngực hần không dám gặp người. Thế nên nàng không biết, lúc các cung nữ nhìn thấy phò mã ôm công chúa đi ra, nguyên một đám đều đỏ mặt lui xuống.

Diêm Mặc nhất quyết muốn tự tay tắm rửa cho nàng, lại từng chút từng chút một lau người cho Bánh bao nhỏ, sau đó ôm trở về phòng. Chử Thanh Huy liền hậm hực xoay người vào trong, đối diện với hần chỉ còn có cái gáy, rõ ràng là một bộ đáng thẹn quá hóa giận.

Diêm Mặc nhẹ nhàng vỗ vỗ đóng chặn đang gồ lên, nàng lập tức thờ phỉ phỉ xoay người né tránh.

Diêm Mặc nói: "Ngoan nào."

Chử Thanh Huy vừa nghe lập tức chịu không nổi ném chăn ra ngồi dậy, phồng má tức giận, mắt hạnh long lanh nước: "Ta đã ngoan rồi mà, tên bại hoại nhà chàng lại còn khi dễ ta!"

Diêm Mặc bóp bóp má nàng, động tác vô cùng thành thạo, ngữ khí vẫn bình ổn: "Hóng gió bên cửa sổ, tham ăn bánh ngọt, ăn cơm không đúng giờ, đọc sách dưới đèn, không quý trọng sức khỏe."

Chử Thanh Huy nghe hần từng chữ từng chữ một nói ra mới hiểu rằng hần vốn dĩ không có bị mình lừa gạt, bây giờ gom hết lại tính sổ một lần!!!

Nàng lập tức yếu thế, vẻ hung hăng kiêu ngạo hay tức giận cũng giảm hơn phân nửa, cắn cắn môi nhỏ giọng nói: "Không, không phải ta cố ý, lần sau sẽ không..."

Diêm Mặc gạt nhẹ đầu: "Ừm, phải ngoan."

Chử Thanh Huy bất mãn lắm bằn: "Có ngoan thì chàng cũng ức hiếp ta."

"Đó không phải là ức hiếp." Diêm Mặc nói.

"Hừ...Tên bại hoại."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Sợ vợ

Edit: Tiểu Pi

Beta: Ahkung

Có Lâm Chi Lan giặt dây bắc cầu, Chử Thanh Huy và Tần Hàm Quân lúc sau hay cùng nhau tham dự vài buổi tiệc trà hội thơ của các phu nhân và tiểu thư trong kinh thành.

Vốn dĩ Chử Thanh Huy không thích những buổi xã giao thế này, nhưng hiện giờ nàng đã ở phủ riêng, mỗi ngày trôi qua đều nhàm chán nhạt nhẽo nên lâu lâu cũng đi ra ngoài một chuyến cho khuây khỏa. Hướng hồ mục đích chính là muốn đính chính thay Tần Hàm Quân, bởi vậy nên mỗi lần có thiệp mời tới cửa nàng đều tích cực đi.

Mấy lần sau đó, những lời đồn đại về Tần Hàm Quân cũng không còn ai nhắc đến nữa, hiện giờ nàng có Xương Hoa công chúa ra mặt thay mình, mà công chúa lại là nhân vật rất có quyền thế, mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ thế nào nhưng bên ngoài luôn phải khách khí với nàng vài phần.

Trời đã trở lạnh, ban đêm của một ngày nọ, trong lúc Chử Thanh Huy ngủ mơ liền rút vào trong ngực Diêm Mặc, đến khi Diêm Mặc ôm nàng kín mít thì mới an tâm ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, quả nhiên thấy bên ngoài là một mảnh tuyết trắng bao phủ, khó trách đêm trước lại lạnh như vậy.

Còn chưa tới khóa huấn luyện tháng hai mà Diêm Mặc vẫn cứ đi đại doanh ngoài ngoại ô báo cáo. Chử Thanh Huy thấy hần vừa không mặc áo bông, cũng không khoác áo lông cừu đã vội ra cửa, nàng liền ngăn hần lại không cho đi, để cung nữ đi vào tìm một cái áo choàng đen ra khoác lên cho hần, lúc này mới để hần rời đi.

Diêm Mặc đi rồi, nàng khoác áo choàng màu hồng đào có viền hoa đỏ, đội cái mũ thật to, cả người bọc thành một khối to sụ, chuẩn bị vào cung thỉnh an Hoàng hậu. Khi đi ngang qua hoa viên, nàng lại có ý không đi vào con đường đã được cung nhân quét dọn sạch sẽ, mà là khắp khả khắp khiêng dẫm lên tuyết ven đường đùa nghịch.

Các cung nữ bên cạnh cẩn thận che chở, thỉnh nàng mau trở lại đi trên đường.

Chử Thanh Huy trong miệng thì nói đi ngay đi ngay, nhưng dưới chân vẫn tiếp tục dẫm tuyết đến vô cùng vui vẻ. Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng thấy tuyết, chỉ là trước kia ở trong cung có Hoàng hậu dặn dò, bên cạnh lại có các cô công tử mà nhìn chăm chăm, phía dưới còn có Tia Tô ngăn cản, sao có thể để nàng vô pháp vô thiên như vậy?

Hiện giờ đã ra ở phủ riêng, Diêm Mặc lại không có ở đây, nàng chính là Đại vương trong phủ này. Không tranh thủ lúc này chưa phải là lúc trời lạnh nhất thì chơi đùa, chẳng lẽ phải đợi đến mùa đông khắc nghiệt, còn không được ra khỏi cửa?

Tia Tô ở bên cạnh nhìn, mặc kệ nàng chơi trong chốc lát mới mở miệng khuyên nàng đi lên: “Công chúa chơi được một lúc rồi, cũng nên dừng lại, nếu như bị cảm, để Phò mã gia biết chắc chắn sẽ lại giáo công chúa cho xem.”

Đánh rắn đánh giáp đầu [1], lời này cũng đủ sức uy hiếp đến Chử Thanh Huy.

[1] Trong đấu tranh phải đánh vào nơi hiểm yếu của đối phương.

Đã thành thân được mấy tháng nay, nàng bị Diêm Mặc huấn không ít lần, khi uống nước không được gấp gáp, đi đường phải chú ý cẩn thận, phải dùng bữa đúng giờ, không được ăn nhiều quả vật, tóm lại chỉ cần bị cảm nhẹ cũng khiến hần cuồng cuồng lên.

Hần cũng không có nghiêm mặt dạy bảo, càng sẽ không dùng bản tử đánh người, nhưng biện pháp của hần càng khiến người ta cảm thấy thẹn thùng, sau khi thực hành một hai lần, Chử Thanh Huy sẽ không bao giờ nữa dám tái phạm nữa.

Hiện tại nghe Tia Tô lấy Diêm Mặc ra dọa nàng, tuy trong lòng Chử Thanh Huy không cam lòng, nhưng cũng chỉ đến trề môi một cái rồi đi ngay ngăn trên đường không có tuyết, trong miệng lại nói thầm: “Tô Tô cũng thật hư, dám cùng tiên sinh ức hiếp ta.....”

Tia Tô đành phải bất đắc dĩ cười cười.

Lúc vào cung, trong điện của Hoàng hậu đã đốt địa long.

Chử Thanh Huy thoải mái thở ra một hơi, thỉnh an Hoàng hậu xong liền cởi áo choàng ra giao cho cung nhân, mình thì quen cửa quen nẻo đi đến giường nệm của Hoàng hậu.

Hoàng hậu ôm nàng, kéo lấy tay xoa xoa, nói: “Vẫn sợ trời lạnh như vậy.”

“Không phải con sợ lạnh, là bên ngoài thật sự quá lạnh, mẫu hậu đi ra ngoài nhìn xem sẽ biết.”

Hoàng hậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lại qua một năm nữa.”

Đối với mùa đông, đối với trời tuyết thế này bà luôn có chút buồn ngủ, có lẽ bởi vì có rất nhiều chuyện đều phát sinh trong lúc trời đông giá rét.

Chử Thanh Huy lên tiếng, bỗng nhiên hít hít cái mũi, dựa vào người Hoàng hậu ngửi vài cái: “Mẫu hậu lại điều chế ra hương gì vậy? Hương vị này cũng thật thơm, cho con một ít đi.”

“Cái mũi chó con.” Hoàng hậu chỉ chỉ vào mũi nàng.

Chử Thanh Huy làm nũng chơi xấu: “Chó con cũng là do mẫu hậu sinh mà, bây giờ người lại chê con rồi.”

Hoàng hậu lắc đầu: “Ai dám chê con? Tiểu quý đòi nợ, hương này là hôm qua ta mới chế thành, vốn muốn huân lên xiêm y cho phụ hoàng con, hiện giờ cho con trước vậy.”

Chử Thanh Huy vui vẻ nói: “Cảm ơn mẫu hậu, cũng thay tiên sinh cảm ơn mẫu hậu!”

Hoàng hậu bật cười: “Thì ra là muốn lấy đồ vật từ chỗ ta đi trợ cấp cho người khác, cũng đừng để phụ hoàng con biết, nếu để chàng biết vốn nó cho chàng mà con lại xin cho Phò mã, không biết hủ dẫm trong lòng lại tràn ra bao nhiêu đầu.”

“Phụ hoàng thật ấu trĩ.” Chử Thanh Huy nhăn mũi.

Hoàng hậu càng cảm thấy buồn cười, nàng như vậy còn dám nói người khác ấu trĩ?

Chử Thanh Huy lấy được đồ tốt, trong lòng càng thêm vui vẻ nhảy nhót, dựa ở trong lòng ngực Hoàng hậu, riu rít đem vốn hiểu biết của mấy ngày nay nói ra hết.

Hiện giờ nàng có thêm vài mối quan hệ, mặt khác không tiến bộ, nhưng những tin tức xung quanh thì biết thêm không ít. Chẳng qua thật sự chỉ là một ít tin vặt, khi thì nói vị đại nhân nào sợ vợ, một lần uống rượu cùng đồng僚, lúc về nhà thì lá cũng lớn hơn nên gây sự, lại bị phu nhân nhà hần cào đến trầy hết mặt mày, ngày hôm sau che che giấu giấu đi nha môn, gặp người nào hỏi thì vội vàng nói là giận nhe trong nhà bị đồ, làm người ta nghe mà nén cười không chịu nói. Trong chốc lát lại nói thiếu gia nhà ai cưới thế thất còn không an phận, cả ngày ra vào nơi ong bướm, kết quả mắc bệnh hoa liễu, bị đưa đến thôn trang tu dưỡng, người trong nhà sợ mất mặt nên chỉ nói hần

đi ra ngoài du học, thật sự thì mấy người ở thanh lâu đã sớm rêu rao tận gốc gác của hắn, thế tử cũng hòa li với hắn, chuyện này liền trở thành trò cười cho dân chúng khắp kinh thành.

Hoàng hậu nghe nàng nói nửa ngày, toàn là chuyện hậu trạch phong lưu nhà người khác, lúc đầu cũng không nói gì, một lát mới nghiêm mặt hỏi: “Đây là thành quả mấy hôm nay con giao thiệp với người ta?”

Chử Thanh Huy như hiểu ra gì đó nên ngưng ngừng im miệng.

Hoàng hậu thấy nàng thất thố, đáy lòng không khỏi mềm vài phần, ngoài miệng vẫn nói: “Có một vài lời người khác nói để con nghe được thì không nên để tâm đến, đường đường là công chúa mà cả ngày cùng người ta bàn tán chuyện riêng nhà người khác, chẳng phải quá mất thể thống hay sao?”

Chử Thanh Huy vội nói: “Nữ nhi không có cố ý đi hỏi thăm, đều là người khác bàn tán, trong lúc vô tình con nghe được, cũng chưa bao giờ nói cho người khác nghe, hôm nay ở trước mặt mẫu hậu mới lần đầu tiên nhắc tới.”

Thật ra nàng cũng không phải có hứng thú với mấy chuyện này, chỉ là cảm thấy mới lạ. Trước kia nào có ai dám ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện này? Nàng thân là công chúa duy nhất của Đại Diễn, cả ngày nghe được không phải bệ hạ ngợi khen vị đại nhân nào, thì là vị đại thần nào vừa lập công, hoặc là vị cáo mệnh phu nhân nào có cử chỉ và lời nói đoan trang khéo léo, là tấm gương tốt cho các nữ tử khác noi theo.

Hiện giờ những việc này cũng không phải là người khác có gan nói trước mặt nàng, chỉ là sau lưng nàng trộm thảo luận, nàng nghe vào tai cảm thấy lạ lắm nên mới ghi tạc trong lòng.

Hoàng hậu nghe nàng giải thích xong thì ngữ khí cũng mềm mỏng hơn: “Như thế thì được, không phải mẫu hậu muốn trách con, chỉ là hiện giờ con ở ngoài cung, tiếp xúc với nhiều loại người, mọi việc đều nên thận trọng từ lời nói đến việc làm. Những việc này nếu con nghĩ là nó thú vị thì sau này nói cho mẫu hậu, hoặc là nói cho Phò mã nghe cũng được.”

Vừa nghe đến nói cho Diêm Mặc nghe, Chử Thanh Huy lập tức thề thốt, liên tục nói: “Con không dám nói cho tiên sinh nghe đâu, ngay cả mẫu hậu còn cảm thấy không ổn, nếu để cho tiên sinh biết, chắc chắn lại giáo huấn con.”

“Hừm?” Hoàng hậu có chút tò mò: “Theo như con nói, chẳng lẽ Phò mã gia dám thường xuyên giáo huấn con?”

“Còn không phải sao.” Chử Thanh Huy vội kể khổ: “Có lẽ là tiên sinh đã quen làm tiên sinh rồi, xem con trở thành học sinh của chàng mà giáo huấn.”

Hoàng hậu cười nói: “Vậy nhất định là trước đó con đã làm sai cái gì rồi, ta thấy Phò mã không giống như vô duyên vô cớ lại dạy dỗ người ta.”

“Sao ngay đến mẫu hậu cũng đứng về phía tiên sinh vậy?” Chử Thanh Huy bĩu môi, nhưng cũng thành thật nói ra hết những sai lầm mà mình phạm phải.

Hoàng hậu nghe xong chỉ cái trán của nàng: “Giáo huấn con là đúng rồi, nếu vẫn còn ở trong cung, ta không chỉ đơn giản là giáo huấn con vậy đâu.”

Chử Thanh Huy cầu xin tha: “Con đã biết sai rồi, mẫu hậu tạm tha cho con đi.”

Hoàng hậu cười lắc đầu: “Con đó, ngoài miệng lại dám lừa gạt ta. Thật sự Phò mã cũng là vì muốn tốt cho con, người cẩn thận ngắm lại xem, những lỗi phạm phải đều là không biết yêu quý thân thể mình, nên Phò mã mới giáo huấn con? Kỳ thật hắn cũng là thương con, con đừng bới vì vậy mà giận đối hắn.”

Chử Thanh Huy vội gật đầu: “Con biết, con sẽ không vì vậy mà không thích tiên sinh đâu.”

“Nói nhỏ nhỏ thôi, để người khác nghe thấy được, ta còn đỏ mặt thay co.” Hoàng Hậu nói đùa.

“Mẫu hậu ——” Chử Thanh Huy lại không thuận theo.

Hoàng hậu cười một trận, mới nói: “Lời lúc này ta không lừa con, nếu con có nghe được chuyện gì văn vẻ thú vị, không giữ trong lòng được thì có thể nói cho Phò mã nghe một chút, mẫu hậu bảo đảm với con, hắn sẽ không vì mấy chuyện vụn vặt này mà nổi nóng với con đâu.”

“Vậy... con sẽ thử xem.” Chử Thanh Huy nửa tin nửa ngờ.

Đến ban đêm, trong phủ công chúa, hai vị chủ tử rửa mặt xong nằm ở trên giường, sau khi nói cho đối phương nghe những chuyện hôm nay mình làm, bỗng nhiên Chử Thanh Huy hỏi: “Chàng có biết Triệu Doãn Tôn đại nhân không?”

Diêm Mặc không biết vì sao bỗng nhiên nàng hỏi đến người này, hồi tưởng một chút mới nói: “Từng gặp qua vài lần.”

Chử Thanh Huy truy vấn: “Thoạt nhìn là vị đại nhân thế nào?”

“Làm quan thanh liêm, thiết diện vô tư.”

Chử Thanh Huy cười hì hì: “Tiên sinh biết không? Vị đại nhân này sợ vợ lắm, bị tôn phu nhân đánh đến mặt đầy vết cào, còn gạt người ta nói là giàn nho trong hậu viện nhà mình bị đổ.”

Diêm Mặc: “.....”

“Tiên sinh biết Lâm Biên Tu ở Hàn Lâm viện không? Chính là người mới nhậm chức Trạng Nguyên lang đó.”

“Cũng có nghe nói.”

Chử Thanh Huy hỏi: “Có phải mọi người đều nói hắn đứng đắn lịch sự, là người có văn hóa?”

Diêm Mặc cẩn thận gặt đầu.

Chữ Thanh Huy lại cười: “Thật sự thì vị Lâm đại nhân này vừa uống rượu vào là sẽ cởi sạch quần áo ra khiêu vũ giống vũ nương vậy đó!”

Diêm Mặc: “.....”

“Tiên sinh biết.....”

Đối với Diêm Mặc, một đêm này đặc biệt dài.....))

Hôm sau dậy muộn hơn mọi hôm một khắc, vừa vào đại doanh ở ngoại ô, một vị tướng lĩnh có quan hệ không tồi với hắn liền tiến lên dừng cảm vỗ vào bờ vai của hắn, làm mặt quỷ nói: “Có phải bị tiểu nương tử vươngng chân hay không? Người học theo lão ca ta đây này, nam tử hán đại trượng phu, ở nhà nói một là một!”

Diêm Mặc nhìn hắn có chút phức tạp, trong đầu lại nghĩ tới vấn đề mà hôm qua Bánh bao nhỏ nói.

“Vị Dương thống lĩnh ở doanh trại ngoại ô ư, phu nhân của hắn là hồ nữ nhà tướng môn, nghe nói thân thủ còn mạnh hơn cả Dương thống lĩnh. Nếu hôm nào vị thống lĩnh này về nhà trễ một chút là phải quỳ nửa canh giờ tên ván giặt đồ, lại hô to ba tiếng ‘nương tử ta sai rồi’ mới có thể vào phòng.”

Dương thống lĩnh không biết hắn đang suy nghĩ gì, vẫn hiên ngang vỗ ngực ‘bụp bụp’, truyền thụ cho hắn bản lĩnh của một trượng phu như mình.

Diêm Mặc vừa nghe, trong lòng lại có một loại tự đắc lạ kỳ.

Ít nhất Bánh bao nhỏ chưa từng cao mặt hắn, cũng không kêu hắn quỳ trên ván giặt đồ, càng không có không cho hắn vào phòng ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ca ca

Edit: CNY

Beta: Ahkung

Hôm nay trời đổ tuyết lớn, bên ngoài gió lạnh thổi ào ào, trong phòng có địa long sưởi ấm nên Chữ Thanh Huy lười nhác dựa trên nệm đọc sách. Nàng khoác áo lông chồn trắng, xung quanh là một đồng gối dựa, cả người chìm trong mớ lông xù, Chữ Thanh Huy bị sự mềm mại và ấm áp mê hoặc không muốn chui ra.

Ngoại trừ Tía Tô, mấy cung nữ khác đều ở trên giường đất gian ngoài, có mấy chậu than sưởi ấm, lại không bị sai vặt, sự thoải mái khiến các nàng chỉ muốn ngồi một chỗ. Lúc này ngoài phòng bỗng có tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Các cung nữ lập tức cảnh giác, một người mang giày đi ra phía sau rèm gấm nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Cách tám mảnh vừa dày vừa nặng, người tới nói vọng vào: "Làm phiền tỷ tỷ truyền lời, Thái Từ điện hạ tới chơi, hiện tại đang ở ngoại viện!"

Cung nữ kia hoảng sợ, vội vào trong truyền lời, mấy cung nữ khác nghe được, lập tức tỉnh táo lại.

Chữ Thanh Huy còn đang định ngủ một lát, nghe Thái Từ tới, làm sao ngủ được, nàng vội từ trên nệm bật dậy rồi nhanh chóng phản phó: "Chậu than ngoại viện có đang đốt không? Còn trà gừng, thăm, nhanh mang qua cho Thái từ ca ca, ta thay quần áo rồi ra ngay."

Cung nữ kia vội lui ra ngoài, đi đến tiền viện truyền lời, còn Tía Tô và các cung nữ còn lại vội giúp Chữ Thanh Huy trang điểm, thay quần áo.

Chữ Thanh Huy sợ lạnh, từ nội thất ấm áp ra ngoài rất dễ bị cảm nên nàng không dám liều, khoác một lớp rồi lại một lớp áo, cả người tròn tròn hồng hồng, lo Thái Từ đợi lâu nên từ hậu viện chạy bán mạng vào sảnh lớn, được chậu than trong sảnh sưởi lại, lúc này mặt mới hồng lên, càng thêm xinh đẹp kiều diễm, da trắng như tuyết môi đỏ như son.

Thái Từ đang sờ tay ngắm nghía bình hoa bạch ngọc trên giá, nghe tiếng động lập tức quay sang nhìn, thấy nàng cả người xộc xệch, đang thở ra hơi lạnh lại tỏ vẻ vui mừng bước về phía mình, hắn cười: "Ta còn tưởng là hải đồng trong tranh tét nhảy ra."

Chữ Thanh Huy thấy hắn vui vẻ nên có bị trêu chọc cũng không để bụng, nàng bước nhanh về trước, kéo ống tay áo hắn, nhảy nhót hỏi: "Tại sao hôm nay ca ca lại đến thăm muội vậy?"

"Muội là đang ngầm trách ta ít tới à?" Thái Từ cười hiền.

Chữ Thanh Huy nhìn hắn khịt mũi: "Ca ca nói xem? Từ lúc muội rời cung đến nay, lâu nhất là hai ngày về một lần để thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu, nhìn lại Thái Từ ca ca và Tiểu Tuấn, thân là ca ca ruột của muội lại đến thăm muội được mấy lần? Sợ là một lần cũng không có."

Thái Từ xoa đầu nàng: "Nói vậy là ta thật sự không đúng rồi."

"Ca ca đừng làm rối tóc muội." Chử Thanh Huy nghiêng đầu tránh né, kéo hần ngồi xuống, chạm tay hần, thấy có hơi lạnh lập tức đưa lò sưởi trong tay qua, lại sai người đem chậu than lại gần chút, vừa lúc người hầu bưng trà gừng nóng đi vào, nàng tự tay nhận lấy rồi đặt trước mặt Thái Tử: "Nếu Thái Tử ca ca đã nhận sai, vậy muội muội đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho ca ca là được. Ca ca cũng thật là, bình thường không tới, lúc tới lại chọn thời tiết này, cũng không sợ đông thành đá sao, huynh uống trà gừng làm ấm người đi."

Trước mặt Thái Tử là chậu than, trên tay là lò sưởi, trong bụng có trà gừng ấm áp, cả người từ từ ấm lên. Thái tử nhìn Chử Thanh Huy mà ngạc nhiên, nàng thông dong chu đáo hoàn toàn khác trước, dường như mấy tháng xa nhà nàng đã từ đứa nhỏ lười biếng hay làm nũng trưởng thành rồi, còn biết chăm sóc người khác, chẳng lẽ thành thân thật sự thay đổi người ta đến thế sao?

Chử Thanh Huy lo cho hần xong, cởi lớp áo khoác ngoài cùng rồi ngồi xuống, bưng ly trà gừng nóng hồi chậm rãi uống.

Thứ này lúc trước nàng không bao giờ tự giác uống, bây giờ do bị Diêm Mặc quân thúc, mỗi lần ra ngoài có gió thì về nhà trước hết phải rót một ly, nếu không giải lạnh, bản thân khó chịu là một, chờ bệnh khỏi hần còn phải tự kiểm điểm trước mặt hần, hứa sau này không được tái phạm, vô cùng ngưng ngững. Nếu không khéo bị đám Tía Tô nghe thấy, lại càng thêm mất mặt.

"Ca ca xuất cung Tiểu Tuấn không biết sao, sao không dẫn đệ ấy theo?" Chử Thanh Huy hỏi.

"Biết, chi là trời lạnh nên mẫu hậu sợ Tiểu Tuấn ốm."

Chử Thanh Huy cười nói: "Có lẽ hiện tại đệ ấy còn đang ngồi trong cung ấm ức, lần tới tiến cung, muội mang điểm tâm ngon đền cho đệ ấy."

Huynh muội hai người nhân nhả trò chuyện, Thái Tử bỗng nhiên nhắc tới một việc: "Vừa rồi khi xuất cung ta có gặp Liễu cô cô."

"Tại sao cô cô..... A, là do ca ca của người." Chử Thanh Huy bình tĩnh.

Từ nhỏ Liễu Phiêu Như đã ở bên cạnh Hoàng Hậu, cùng lớn lên, cùng vào cung, lại chứng kiến Chử Thanh Huy và Thái Tử trưởng thành, tất nhiên thân thiết hơn nhiều so với mấy cung nhân khác. Người thân bà ấy đều mất sớm, bà ấy chỉ còn một người ca ca ở kinh thành, Liễu Phiêu Như vô có xuất cung, hần là để thăm vị huynh trưởng này.

"Sức khỏe của Liễu tiên sinh hiện tại... chỉ sợ không cảm cự được đến đầu xuân." Thái Tử nói.

Chử Thanh Huy kinh ngạc, lúc nhỏ nàng nghe đã mẫu hậu nói vị huynh trưởng này của Liễu cô cô, thời trẻ gặp chuyện, thân thể suy nhược nên không được khỏe như người thường, nhưng nhiều năm như vậy cũng chẳng có chuyện gì, không ngờ bây giờ lại bất ngờ nghe tin dữ.

"Thái y cũng không có cách sao?"

Thái Tử lắc đầu, nếu có cách thì mười mấy năm trước đã có, cần gì kéo dài tới bây giờ để người ta đau cặn đên tấ.

Chử Thanh Huy ngây người nói: "Cô cô hần rất đau lòng....."

Nàng chưa từng gặp Liễu tiên sinh kia, hần có mặt nàng cũng không mấy quan tâm, nhưng với Liễu cô cô lại là nỗi đau không ai so bì được, tưởng tượng đến cô cô lúc này khóc nhiều thế nào, trong lòng nàng đột nhiên cũng có chút chua xót. Hơn nữa, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, nếu huynh trưởng duy nhất của nàng gặp chuyện, e rằng nàng đã sớm gào khóc.

Hai người đều trầm mặc, ngoài cửa có người gõ đầu vào, Tía Tô liếc sang nhìn hai vị chủ tử một cái, bước nhẹ ra cửa, trong chốc lát cầm một tấm thiệp đi vào.

Chử Thanh Huy nhìn tấm thiệp có vẻ quen, nhíu mày hỏi: "Lại là Chu biểu muội?"

Tía Tô gật đầu, đưa thiệp qua: "Là người của phủ Trưởng công chúa Mộc Dương đưa tới, nói phủ Trưởng công chúa có hoa mai nở nên biểu tiểu thư mời công chúa qua phủ cùng ngắm hoa."

Chử Thanh Huy phát phát tay, đặt tấm thiệp lên bàn trà.

Tía Tô hỏi: "Vẫn đáp như lần trước ạ?"

Chử Thanh Huy gạt đầu: "Nói ta nhiệm phong hần không tiện ra ngoài, còn cần tĩnh dưỡng."

"Nếu biểu tiểu thư muốn tới thăm?"

"Trời giá rét, sao có thể làm phiền biểu muội, nếu hại nàng phải chịu lạnh, ngược lại là lỗi của ta. Hơn nữa tiên sinh không vui nếu ta không biết giữ gìn thân thể, ta không được ra cửa, càng không được tiếp khách." Chử Thanh Huy nói như thật.

Tía Tô mỉm cười hiểu ý, ra ngoài phân phó người trả lời.

Thái Tử ở bên cạnh nhìn, thấy một chủ một tớ phối hợp ăn ý lừa gạt người ta, hần cảm thấy có chút không thích ứng nổi. Thái tử đột nhiên muốn trêu muội muội, hỏi nàng: "Không biết Phò mã có biết muội lấy hần ra làm bia đỡ không?"

Chử Thanh Huy liếc hần một cái, uống một ngụm trà gừng, mới chậm rãi nói: "Ca ca còn nói muội, sao không nghĩ xem muội muội là vì ai?"

Thái Tử chưa kịp đáp đã bị nàng giành trước: "Ca ca nghĩ đi, vị biểu muội yêu quý này của Mộc Dương cô cô, trước giờ có quen thân với muội sao? Quanh năm suốt tháng, ngoài mấy lần gia yến thì có thể hần huynh được mấy câu? Càng đừng mong nàng chủ động mời muội đến nhà. Bây giờ mới hơn hai tháng, nàng đã mời muội không dưới ba bốn lần, lúc đầu muội muội vì tình tỷ muội mới không nỡ chối từ, nói một hồi, thì ra là muội nghĩ nhiều, nàng ta nào có muốn mời muội, chẳng qua là muốn từ muội tìm hiểu Thái tử ca ca thôi.

Thái Tử trợn mắt há mồm ngây ngốc, lại bị tiếng thờ dài cổ ý khoa trương của nàng gọi hồn về.

"Haizz, cũng không thể trách nằng, ai bảo huynh trưởng của ta thân phận tôn quý, nhân phẩm cao đẹp lại tuấn mỹ như vậy, chỉ có một không có hai, sợ là dù có tiên nữ hạ phàm cũng bị ca ca quyến rũ." Nói xong, cuối cùng nằng nhịn không được mà cười phá lên.

Thái Tử lắc đầu, gõ gõ đầu nằng, vẻ mặt không nói nên lời nhưng lại có chút dung túng.

Chử Thanh Huy lẩn lộn cười một lúc, chống má nhìn hấn, khoe mắt còn ướt do mới cười, tùm tùm nói: "Thật ra lúc đầu muội thấy cứ để chuyện này thuận theo tự nhiên cũng tốt, kết quả hôm qua Chu cô nương, hôm nay Trương cô nương, ngày mai là Thẩm cô nương, sắp tới lại là Cố cô nương gì đó làm phiền muội, khiến muội cũng có chút tò mò, rốt cuộc ca ca muốn tìm cho muội một tấu từ thế nào?"

Thái Tử không trả lời mà hỏi lại: "Muội thích người thế nào?"

"Không phải là muội lấy, hỏi muội làm gì? Muội thích chưa chắc ca ca thích."

Thái Tử nói: "Muội không thích, ca ca cũng không thích."

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, xác nhận hấn nói thật, lập tức ngồi thẳng lưng lên, nghiêm mặt nói: "Muội biết ca ca thương muội, nhưng cũng vì lý do này nên muội ngàn lần không muốn ca ca vì muội mà chấp nhận bản thân chịu thiệt."

Thái Tử nâng ly trà lên, thổi thổi lá trà: "Ta là nam nhân, đối với chuyện này sao có thể tính là chịu thiệt?"

Chử Thanh Huy nhủ mảy nói: "Ca ca nói không đúng, chuyện hôn nhân, cho dù ca ca có là Thái tử thì về sau có là vua một nước, tấu tấu có là mẫu nghi thiên hạ, nhưng cuối cùng hai người cũng là vợ chồng, là nam hay là nữ thì sao chứ? Nữ tử gặp người không tốt tính cách không hợp, nam tử cưới phải cô vợ chanh chua, ngoan độc đều yên ổn không vấn đề sao? Nói như ca ca, nam nhân từ khi sinh ra đều là đồng là thép, không nên có tính cảm như người thường."

Thái Tử không ý kiến, khẽ cười nói: "Ta bây giờ mới thật sự tin, tiểu quý mĩ ướt ngày xưa đã trưởng thành, còn có thể ra tay giáo huấn ca ca rồi."

Chử Thanh Huy tròn tròn đôi mắt: "Tiểu quý mĩ ướt là ai, muội đây cod quen?"

Thái Tử mắt đầy ý cười nhìn nằng.

Chử Thanh Huy then quá thành giận: "Ca ca đừng hòng lằng sang chuyện khác, muội chưa nói xong đâu. Ca ca nói mau, tìm tấu từ theo ý ca ca hay theo ý muội?" Nằng nhìn chằm chằm Thái Tử, ánh mắt như muốn nói 'Nếu không trả lời đằng hoàng thì muội sẽ cắn huỳnh'.

Thái Tử lùi một bước, nằng ép sát tới nói: "Ca ca nghĩ kỹ rồi nói. Nếu chọn theo ý muội, muội muội hiện giờ không được như trước, lỡ không cẩn thận chọn phải một người kinh hãi thế tục, ca ca có khóc cũng không kịp đâu."

Thái Tử nhìn nằng ra vẻ dùng vũ lực uy hiếp, đành phải mỉm cười gât gât đầu, "Đương nhiên là chọn theo ý ta."

"Hừ, vậy còn được, nếu trả lời để mình tuyển thay, có lẽ động phòng cũng cần mình làm giúp." Chử Thanh Huy lẩm bẩm.

Thái Tử nghe rõ mấy lời không biết kiêng dè của nằng, chỉ biết câm nín.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Tắm chung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Boo

Beta: Quanh

Cho tới khi Diêm Mặc không cần đi doanh trại ngoại ô nữa thì cũng đã tới cuối năm. Hoàng Đế thấy hấn đã vất vả một thời gian nên đặc biệt cho phép hấn nghỉ ngơi mấy ngày.

Chử Thanh Huy cùng hấn không đứng đắn ở trong phủ hai ngày, tâm tư lại linh hoạt lên. Trước nằng đã từng đáp ứng lời mời tham gia một tiệc trà, các vị tiểu thư, phu nhân đều có biệt trang ở ngoại thành, trong biệt trang có ôn tuyền, các nằng hay tụ tập đông đủ để cùng nhau đi ngâm ôn tuyền, rất thoải mái.

Nằng liền nhớ tới hình như mình cũng có một thôn trang như vậy.

Sau khi hồi phủ liền hỏi quân sự mới biết được nguồn suối ở ngoại ô không nhiều lắm, chỉ có vài thôn trang mới có, chủ nhân thường là hoàng thân quốc thích, hoặc là các đại thế gia lâu đời. Các đại thần bình thường căn bản không thể sở hữu được chúng. Trước kia khi Hoàng Đế còn trẻ tặng thôn trang này cho Hoàng Hậu, Hoàng Hậu lại cho nằng làm của hồi môn, trần quý không cần phải nói. Khó trách khi các vị tiểu thư kia nhắc tới, trong giọng nói tràn đầy sự hâm mộ.

Nghe quân sự báo cáo xong, tâm Chử Thanh Huy càng thêm ngứa ngáy, lập tức liền nghĩ nên rủ Diêm Mặc đi cùng, nhưng suy nghĩ lại việc tốt như này hường thụ một mình không thú vị, liền tức tốc viết mấy cái thiệp. Một phong đưa tới Trương phủ, mời Lâm Chỉ Lan cùng Trương Chí Châu cùng đi, một phong khác đưa cho Tần Hàm Quân.

Sau lại nhớ khi thành thân từng hứa sẽ đưa Nhị đệ tới phủ chơi, lâu như vậy vẫn chưa thực hiện được, lúc này hiếm có một lần ra khỏi thành, chỉ bằng dẫn theo tiểu đệ đệ cùng đi.

Đã mang theo đệ đệ, liền nhân tiện hỏi Thái Tử có rảnh rồi không. Lại lo lắng chỉ có Tiểu Tuân là trẻ con, sợ nó chơi không thoải mái nên nói Lâm Chi Lan cùng Tần Hàm Quân đem theo tiểu đệ của nhà mình theo, mấy đứa trẻ liền có bạn chơi cùng.

Trương phủ và Tần phủ cùng hồi âm luôn trong ngày, sáng hôm sau trong cung cũng đưa ra một xe ngựa nhỏ, đưa Nhị Hoàng tử đến phủ công chúa, đồng thời truyền tin Thái Tử nhiều việc, ngày hôm nay không đi được, hai ngày sau nếu rảnh rồi sẽ tụ họp với bọn họ.

Chữ Thanh Huy không cảm thấy bất ngờ, tức khắc thu tập tốt mọi thứ để xuất phát. Nàng cùng Chữ Tuân ngồi một chiếc xe ngựa to, Diêm Mặc cười ngửa ở bên cạnh xe, cung nhân hầu hạ ở phía sau xe ngựa, một hàng chỉnh tề ngay ngắn trật tự ra khỏi phủ công chúa, đi tới cửa thành tập hợp cùng với hai nhà Trương gia và Tần gia.

Chữ Tuân rất ít khi được ra khỏi cung, lúc này cảm thấy vô cùng mới lạ, thỉnh thoảng xóc trộm mình xe ngựa lên nhìn cảnh phố xá bên ngoài, nếu thấy cái gì chưa từng được nhìn qua, trong miệng liền phát ra một tiếng kinh ngạc nho nhỏ.

Chữ Thanh Huy sợ đệ đệ bị cảm lạnh, đưa bình nước nóng vào trong ngực nó, lại đem thăm nhưng để lên người tiểu đệ.

"A tỷ, a tỷ mau nhìn xem!" Chữ Tuân liên tục nói, đầu ngón tay béo múp trắng nõn chỉ vào một người bán hàng rong đang làm kẹo hồ lô: "Thật nhiều kẹo hồ lô!"

Chữ Thanh Huy kéo tay đệ đệ trở về, nói: "Nhìn là được rồi, không được đưa đầu ngón tay và bàn tay ra ngoài." Nàng vừa nói vừa nhìn lên ra khe hở, thấy một chuỗi kẹo đỏ rực, âm thầm nuốt nước miếng: "Trước kia không phải đã mua cho đệ rồi sao?"

"Đúng vậy, ăn ngon thật." Chữ Tuân nghiêng đầu, nhớ lại mỹ vị lúc trước. Một lát sau, nó còi túi tiền bên hông xuống, đổ ra từ bên trong rất nhiều những miếng ngọc tinh xảo, thỏi bạc nhỏ, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Chữ Thanh Huy: "A tỷ, kẹo hồ lô bao nhiêu bạc vậy? Tỷ xem như này có đủ không?"

Trong lòng Chữ Thanh Huy cảm thấy buồn cười, nhưng cẩn thận nghĩ lại, bản thân mình ở tuổi đó cũng không biết bạc là cái gì, có một lần còn cho rằng kẹo hoa hồng so với vàng bạc châu báu đều quý giá như nhau.

Chữ Tuân thấy tỷ tỷ không nói gì, tiếc nuối nói: "Không đủ sao? Sớm biết như vậy đệ mang túi tiền lớn hơn."

"Không phải không đủ, chỉ là hiện tại trời lạnh, ăn thức ăn lạnh dễ bị tiêu chảy."

Lập tức Chữ Tuân tội nghiệp nói: "Đệ chỉ ăn ba, không, chỉ hai viên, được không a tỷ?"

Chữ Thanh Huy lắc đầu, thật ra nàng cũng muốn thuyết phục chính mình, Diêm Mặc không cho nàng ăn đồ ăn bên ngoài, sợ nàng ăn bậy. Nếu hiện tại nàng mua cho tiểu đệ ăn, nàng cũng không chắc rằng mình sẽ nhịn được, hoặc có nhịn được thì trong lòng cũng thêm nhỏ dãi vạn lần, không bằng cả hai người đều không ăn.

Chữ Tuân không biết suy nghĩ lãnh khốc của nàng, bị cự tuyệt vẫn không nhụt chí, tiếp tục làm nũng: "Mua một cái cũng được, bằng không đệ ăn đúng một viên thôi, không được sao a tỷ..."

Chữ Thanh Huy gian nan lắc đầu.

"Đệ chỉ liếm một cái, dư lại đều đưa a tỷ! Được không được không....."

Chữ Thanh Huy bị lời nói của đệ đệ làm cho rung động, không thể kiên trì được nữa, thật ra cũng đã lâu rồi nàng không ăn đồ ăn vặt, hơn nữa Tiểu Tuân muốn ăn chứ không phải nàng muốn ăn nha. Chờ lát nữa mua xong, Tiểu Tuân ăn không hết thì nàng sẽ giúp nó ăn hai viên, cách xe ngựa nên tiên sinh sẽ không nhìn thấy gì đâu.

Nghĩ vậy, nàng xóc vài mảnh bên cạnh lên, cẩn thận liếc mắt nhìn Diêm Mặc một cái.

Trên bầu trời tuyết bay trắng xóa, ở trong xe không cảm nhận được cái lạnh, vừa vén màn lên thì gió lạnh đã ủa tới, người lập tức bị đông lạnh đến phát run. Một đám người co đầu rút cổ vội vàng đi tới đi lui trên đường, chỉ có thân ảnh hắc vẫn vững chắc như cũ, cứ việc cho tuyết rơi trên vai trên tóc, phảng phất như chưa phát hiện ra.

Diêm Mặc cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, thúc ngựa đến gần, cúi đầu nhìn sắc mặt nàng, nói: "Nàng mệt à?"

"Không có." Chữ Thanh Huy nhất thời quên mất mục đích: "Chàng có lạnh không?"

"Không lạnh." Diêm Mặc chạm vào gương mặt nàng: "Buông mảnh xuống đi, một lát nữa là tới rồi."

Chữ Thanh Huy xoa bóp đầu ngón tay, ngược lại có vài phần chột dạ, nói: "Tiểu Tuân muốn ăn kẹo hồ lô."

Diêm Mặc hướng vào trong xe liếc mắt một cái.

Chữ Tuân lập tức dịch đến phía sau a tỷ, nom nớp lo sợ nghĩ, sớm biết ăn kẹo hồ lô phải được sự cho phép của tỷ phu thì nó sẽ không ăn, tỷ phu nhìn qua rất hung dữ, sẽ không mắng a tỷ chứ?

Nhưng trên thực tế, chẳng những Diêm Mặc không phê bình mà còn tự mình đi mua hai xiên kẹo hồ lô, kiểm tra qua rồi mới đưa vào trong xe ngựa.

Tiểu hoàng tử như ý nguyện được ăn kẹo hồ lô. Thật ra...Tỷ phu cũng thật dễ nói chuyện, thật anh tuấn nha.

Ở cửa thành, xe ngựa của Trương phủ và Tần phủ đã tới trước. Lâm Chi Lan mang theo đệ đệ ruột của nàng, Tần Hàm Quân cũng mang theo tiểu đệ đệ, đều là những đứa trẻ mới hơn mười tuổi.

Trời lạnh, mấy người Chữ Thanh Huy không xuống xe, vén rèm lên chào hỏi qua nhau rồi chạy ra ngoại thành.

Tuyệt dày khó đi, mặc dù bọn họ đã xuất phát từ sáng sớm nhưng khi tới biệt trang cũng đã chạng vạng, cơm trưa cũng là ăn trên xe.

Trời mùa đông ngày thường ngắn hơn bình thường [2], lúc này sắc trời đã tối. Cũng may hai ngày trước Chữ Thanh Huy đã phái người bố trí nên mấy người đến sau đều được an bài thỏa đáng, có thể trực tiếp nghỉ ngơi.

[2] Beta: Dân gian có câu tục ngữ: "Ngày tháng năm chưa năm đã sáng, ngày tháng mười chưa cười đã tối". Mùa hè ngày dài đêm ngắn, mùa đông ngày ngắn đêm dài.

Sau khi cùng nhau dùng cơm tối, trời đã tối đen, Chữ Thanh Huy sai người đưa khách nhân về phòng, căn dặn cung nhân hầu hạ cho tốt, lại đem Chữ Tuấn an trí ở phòng ngủ cách vách, dặn dò ban đêm bà vú phải chú ý động tĩnh của nó, rồi mới trở về phòng.

Diêm Mặc ngồi dưới đèn, Chữ Thanh Huy đi đến phía sau hắn, ôm lấy cổ hắn, hỏi: "Chàng một sao?"

Diêm Mặc lắc đầu, buông chùi thủ, một tay ôm nàng vào trong lồng ngực. Chữ Thanh Huy thuận thế treo trên cổ hắn, hứng thú bưng bưng nói: "Giàn tiêu viện này có có ôn tuyền đó, chúng ta đi ngâm mình trước đi?"

Diêm Mặc hỏi nàng: "Có được không vậy?" Buổi chiều còn thấy nàng ngập suốt.

"Lúc trước trên xe ngựa đã nghĩ tới, hiện tại đã tới nơi rồi, vậy chúng ta đi ngâm mình đi, được không?" Chữ Thanh Huy bám vào hắn làm nũng.

Diêm Mặc gật đầu, ôm nàng đứng dậy.

Chữ Thanh Huy vội nói: "Ta tự đi, tự đi, tiền sinh mau buông ta xuống." Hôm nay trong thôn trang có rất nhiều người của phủ công chúa, còn có cả khách nhân, nếu để khách nhân thấy nàng bị ôm đi thì biểu mội sẽ cười chết nàng mất.

Diêm Mặc mất điếc tai ngơ, ôm người đi đến cửa phòng mới chịu buông xuống. Chữ Thanh Huy hừ một tiếng, nhăn mũi nhìn hắn, rồi lại kêu người chuẩn bị một chút, dẫn đường đến ôn tuyền.

Bể tắm ôn tuyền xây ở trong nhà, không giống với trời giá rét bên ngoài, ở gian nhà hơi nước lượn lờ ấm áp như mùa xuân, giữa nhà có một ao xây từ đá đào hoa [1], cũng lấy tên là ao Đào hoa, ao nhỏ này dẫn nước từ nước suối vào. Cung nữ giúp Chữ Thanh Huy thay xiêm ý, cẩn thận đỡ nàng vào giữa nước ấm. Nước so với nước tắm rửa hàng ngày nóng hơn một ít, nhưng lại không quá mức, nàng vừa vào nước liền cảm thấy như tất cả lỗ chân lông trên người được nở ra, thoải mái thờ dài.

[1] Đá đào hoa (Rhodochrosite) là 1 khoáng vật mangan cacbonat thường có màu hồng đỏ với những hoa văn màu trắng độc đáo, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ yêu thích. Nó được tìm thấy trong những mỏ quặng nhiệt độ thấp cùng với những khoáng vật Mangan khác. Tên gọi Rhodochrosite có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp, có nghĩa là hoa hồng. Rhodochrosite có độ cứng thấp(3.5 -4 trên thang Mohs), tương đối mềm, được sử dụng nhiều là đá trang trí, để chế tác thành trang sức: vòng tay đá đào hoa Rhodochrosite không hề dễ dàng. (Vòng tay đá đào hoa rất hợp với người mạng hỏa và mộc, nhất là trong tình duyên đầy các nàng ^ _<)

Chờ cung nữ lui ra, Diêm Mặc bắt đầu thay quần áo.

Chữ Thanh Huy ngửa đầu nhìn hắn, bỗng nhiên ý thức được hai người đang cùng nhau ngâm tắm. Lúc trước nàng chỉ nghĩ kêu Diêm Mặc cùng tới với nàng, vẫn chưa nghĩ nhiều, lúc này thấy hắn chậm rãi cởi quần áo, lộ ra cơ thể cao lớn rắn chắc, mới cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu nhìn hoa trong nước, ở trong ao dịch vài bước chuyển qua đối diện hắn.

Diêm Mặc cũng xuống nước, hai người cách nhau không xa, trên mặt nước sương mù mờ mờ, thấy không rõ đối phương.

Chữ Thanh Huy ngược lại nhẹ nhàng thờ ra, nhưng không đợi nàng thờ phào xong đã phát hiện mặt nước chuyển động, Diêm Mặc đi tới chỗ nàng.

Chữ Thanh Huy vội nói: "Chàng ngâm mình ở phía đối diện đi." Nàng muốn tránh xa Diêm Mặc, mò vách tường rồi đi hai bước, nhưng quá mức sốt ruột nên nhất thời trượt một cái.

Diêm Mặc tay mất nhanh lẹ, tiến lên một bước giữ chặt: "Cẩn thận trượt chân."

Chữ Thanh Huy vỗ ngực, nghe thấy lời này, nàng chu miệng phản kháng. Nếu không phải hắn cứ đi tới, nàng căn bản sẽ không bị trượt. Giờ lại cứ ôm chặt nàng, hai người còn chưa mặc quần áo, cơ thể dán sát vào nhau, làm sao có thể ngâm, nào còn tâm tư nào mà ngâm mình.

Nghĩ như vậy liền cảm thấy chỗ hai người dán sát với nóng hơn vài phần, Chữ Thanh Huy không nhịn được giật giật. "Đừng nhúc nhích." Diêm Mặc buộc chặt nàng lại, nhưng xúc cảm da thịt thật sự mê mại, hắn không ý thức được mình làm gì, bàn tay đã ở trên eo Chữ Thanh Huy xoa xoa.

Chữ Thanh Huy sợ ngựa trốn một chút, quay đầu cảnh giác nhìn hắn, mắt hạnh có hơi nước, làn da tỉnh té mang theo chút hồng, vài sợi tóc bị ướt dính trên má, tự nhiên lộ ra vài phần mị hoặc.

Cổ họng Diêm Mặc lên xuống, cánh tay thả lỏng, chờ nàng quay mặt đi chuẩn bị thối lui, rồi lại vòng lấy eo nàng, ôm người lùi về phía sau một bước, ngồi xuống thêm đá ở trong nước, Chữ Thanh Huy an vị trên đùi hắn. Tư thế này thường ngày vẫn hay làm, mới vừa rồi Chữ Thanh Huy còn treo trên cổ hắn. Nhưng hiện tại hai người tròn bóng, ôm nhau như vậy quá mức thân mật. Chữ Thanh Huy lặng lẽ nâng mông, muốn cách xa cái đùi rắn chắc kia.

Tay Diêm Mặc tăng thêm chút lực, giam cầm nàng vào lồng ngực mình: "Nghe lời nào."

Chữ Thanh Huy muốn thoát cũng không được, có chút bức, xoay người dùng lực chọc ngực hắn: "Nghe lời... nghe lời, chàng muốn ta nghe lời nhưng phía dưới của chàng cộm như vậy, sao chàng không bảo nó nghe lời một chút đi?"

[1] Ảnh minh họa đá đào hoa được khai thác tự nhiên ở hai nơi khác nhau:

HI.1 Đá đào hoa được khai thác ở Châu Á.

HI.2 Đá đào hoa được khai thác ở Châu Âu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ngượng ngùng

Edit: Halee Az

Beta: Quanh

Ngâm ôn tuyền hơn một canh giờ, khi ra ngoài thì Chử Thanh Huy được Diêm Mặc ôm ra, cũng may cung nữ canh cửa bên ngoài nghe được động tĩnh nên đã biết ý lui ra xa, giữ lại cho công chúa chút mặt mũi.

Sáng sớm hôm sau, Chử Tuấn tới gõ cửa phòng hai người.

Tối hôm qua Chử Tuấn ngủ sớm, nhưng trong lòng vẫn nhớ hôm nay phải chơi đùa cùng đám tiểu đồng. Sáng sớm trời còn chưa sáng nó đã dậy, lại không biết tối hôm qua a tỷ của mình bị bắt nạt nên lúc này còn đang say giấc ngủ.

Đêm qua Phò mã và công chúa ở trong phòng nên không có người gác đêm, vài cung nữ thấy Nhị hoàng tử gõ cửa, vội tiến lên cản lại.

Chử Tuấn khó hiểu, ưỡn ngực ngửa đầu hỏi: “A tỷ còn chưa rời giường sao? Sao tỷ ấy còn thích ngủ hơn cả ta vậy?”

Tía Tô chỉ phải cười nói: “Sắc trời còn sớm, điện hạ cùng nô tỳ đi dùng đồ ăn sáng trước được không? Tối hôm qua công chúa phân phó phòng bếp hôm nay làm cho điện hạ món bánh trứng sữa tươi đó.”

“Thật ư?” Hai mắt Chử Tuấn sáng ngời: “Thật tốt quá, từ khi mẫu hậu đem ngự trù cho a tỷ, đã lâu rồi ta chưa ăn món này.”

Tía Tô nhân cơ hội tiến lên dắt tay tiểu điện hạ đi ra ngoài: “Không chỉ có bánh trứng, còn có sủi cảo nhân cua, cháo nóng, bánh bao……. Bảo đảm đều là món điện hạ thích.”

Chử Tuấn quả nhiên bị dụ, nào còn nhớ rõ việc muốn gọi a tỷ thức dậy, mà gấp không chờ nổi muốn được thưởng thức đồ ăn sáng.

Ở trong phòng, Chử Thanh Huy đã tỉnh, mới vừa rời tiểu đệ gõ cửa nàng cũng nghe được động tĩnh, chỉ là cả người lười biếng, mí mắt nặng trĩu, mệt tới nỗi không nhúc nhích nổi.

Diêm Mặc tỉnh sớm hơn nàng, tay hấn vòng qua ôm lấy người trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Chử Thanh Huy.

Nàng nghe thấy được tiểu đệ bị dụ đi, hàm hồ râm rì: “Đều là chàng không tốt.....”

Ngày hôm qua rõ ràng đi ngâm ôn tuyền để thư giãn gân cốt, ai ngờ ở trong ao hấn lại nổi lên hứng thú, kết quả đừng nói thả lỏng tâm tình, ngược lại làm nàng càng mệt thêm

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ xoay người ôm lấy nàng, để nàng dựa vào trên người mình, bàn tay xoa bóp bên hông nàng.

Chử Thanh Huy thỏa mãn hưởng thụ, lại che miệng ngáp một cái, hai mắt đắm lệ mông lung: “Chúng ta cũng nên dậy đi.”

“Còn sớm, nàng cứ ngủ thêm một lát.”

Chử Thanh Huy gian nan cự tuyệt: “Không được, hôm nay có khách đấy.” Sợ mình cũng sẽ đổi ý nên nàng vội gọi người vào hầu hạ.

Các cung nữ nối đuôi nhau đi vào, thấy công chúa nằm trên người Phò Mã, trên mặt mỗi người xuất hiện biểu tình khác nhau.

Chử Thanh Huy biết các nàng cũng nhìn quen rồi, cho đến khi Diêm Mặc cầm quần áo cung nữ trình lên muốn tự tay thay cho nàng, mới nhịn không được đẩy hấn ra, xấu hổ liếc mắt một cái, để cung nữ hầu hạ thay quần áo cho nàng.

Hai tiểu cung nữ đỡ nàng rời giường, Chử Thanh Huy lại ngáp nhẹ: “Khách nhân đã dậy chưa?”

“Đã dậy rồi, mới vừa rồi nô tỳ thấy hai cung nhân hầu hạ tới phòng bếp lấy nước rửa mặt”

“Đồ ăn sáng đã đưa đi chưa?”

Cung nữ đang chải đầu cho nàng vội thưa: “Đều đã được đưa qua, Tía Tô tỳ tỳ tự mình đi nhìn, là những món hôm qua công chúa phân phó chuẩn bị.”

Lúc này Chử Thanh Huy mới yên tâm gật đầu. Chờ nàng rửa mặt chải đầu xong, Diêm Mặc cũng đã xong, hai người cùng đi dùng bữa.

Chử Tuân vừa dùng xong, thấy a tỳ tới nó vội vàng nhảy xuống ghế dựa chạy về phía trước, đang định làm nũng lại thấy Diêm Mặc cũng bước vào, tức khắc lão đảo một cái, lui ra phía sau một bước, nom nớp lo sợ nói: “Gặp qua tỳ tỳ..... Tỳ phu.”

Không đợi Diêm Mặc đáp lễ, Chử Thanh Huy ôm đệ đệ đi về phía bàn: “Đã ăn no rồi à? Đệ sốt ruột đi chỗ nào vậy, a tỳ phải bắt đệ ăn thêm mới được.”

Lập tức Tía Tô đem tất cả những gì Nhị hoàng tử vừa mới ăn xong liệt kê ra, Chử Thanh Huy liền không hài lòng, cuối cùng Chử Tuân bị nàng đè trên ghế, thành thành thật thật ăn hết một cuộn hoành thánh hải sản.

Ăn sáng xong, Diêm Mặc vốn định ở lại nhưng Chử Thanh Huy nhớ tiểu đệ đang ở bên cạnh mình, nếu tiên sinh ở đây, nàng không được làm cái này cái kia, sao có thể duy trì được uy phong của a tỳ? Khuyên can mãi mới tổng được hấn đi luyện công, còn đề nghị nếu hấn cảm thấy một người luyện công không được thoải mái, có thể gọi biểu muội phu cùng tới luyện tập.

Diêm Mặc đành bỏ đi.

Biệt trang ở sâu trong núi, so với kinh thành thì cảnh sắc vào đông lại có một tư vị khác.

Viện của Chử Thanh Huy và Diêm Mặc có địa thế cao, đứng ở trong viện đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy núi non hữu tình, được phủ thêm một lớp tuyết màu bạc, núi tuyết như nối liền trời và đất, một mảnh trắng xóa dài vô tận.

Chử Thanh Huy nhìn đến mê mẩn, xoang mũi tràn đầy hơi thở lạnh thấu xương của băng tuyết, bất chợt nàng ngửi thấy mùi hương thoang thoang như có như không, nhất thời thấy hứng thú, bất chấp bên ngoài đang rét lạnh cũng sai người mời Lâm Chi Lan và Tần Hàm Quân đến, muốn cùng các nàng đi tìm hoa mai rừng.

Hai người đi tới, mỗi người dẫn theo một cái đuôi nhỏ đằng sau.

Chử Tuân vừa thấy hai vị tiểu công tử, lập tức chạy lên.

Trời đất tràn ngập băng tuyết, không giống ở kinh thành, nơi này hoang dã mịt mịt khiến cho đám hài tử ngửa ngáy trong lòng.

Chử Tuân cùng tam đệ tên Lâm Trí Viễn của Lâm Chi Lan chính là biểu huynh đệ, đã lẫn lộn chơi đùa với nhau từ bé. Tần tướng quân có một tiểu công tử tên là Tần Trường Sinh, tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp nhau nhưng bọn họ vốn là bạn cùng lứa, cả một đám cũng không hề ngượng ngùng, đêm qua ăn một bữa cơm mà mấy người đã thân quen, bây giờ bị nhốt ở đây, ba con con khi con sao ngồi yên được, từng người năn nỉ i ới bên cạnh a tỳ, muốn xin ra ngoài chơi một lúc.

Chử Thanh Huy bị tiểu đệ quần đến phát phiền, chỉ phải xua xua tay cho bọn họ đi chơi, lại phân phó vài tên nội giám bảo vệ cẩn thận.

Ba hài tử hoan hô một tiếng, chạy vọt ra ngoài, phút chốc đã không thấy bóng dáng.

Chử Thanh Huy hí mắt nhìn lại, mới chỉ có thời gian một chén trà, ba cái bánh bao nhỏ đã leo đến sườn núi đối diện, nàng không khỏi cười nói: “Thật là đám khi con.”

Lâm Chi Lan cùng Tần Hàm Quân cũng cười: “Hôm nay biểu tỳ muốn làm gì?”

“Các muội không ngửi được mùi hương gì sao?” Chử Thanh Huy hỏi lại.

Lâm Chi Lan đang ngưng thần suy nghĩ, Tần Hàm Quân đã nói: “Muội người thấy mùi hương nhàn nhạt, không biết là hoa gì.”

Chữ Thanh Huy cười nói: “Có thể sống trong mùa đông khắc nghiệt này, mùi hương lại thoang thoảng, tất nhiên là một trong bốn loài hoa đứng đầu — hoa mai. Tỷ tỷ vừa mới đi tìm quanh đây nhưng chỉ người thấy mùi hoa, không thấy hoa đâu, hoa kia cũng thật có chí khí, không muốn bị con người thuần dưỡng, chỉ sống nơi đất hoang. Hôm nay không có việc gì, hay là chúng ta cũng học đòi vân vân, bắt chước cổ nhân người hương đập tuyết tìm mai, được không?”

“Thật tốt.” Lâm Chi Lan mỉm cười phụ họa: “Nếu đã tới đây rồi mà vẫn còn giam mình trong phòng, quả là cô phụ cảnh đẹp nơi đây.”

Tần Hàm Quân cũng không ý kiến gì thêm.

Ba người liền mặc thêm y phục thật dày, trong tay cầm lò sưởi ấm áp, chân đi ủng da, mang theo một đám tùy tùng bước trên nền tuyết.

Tuy nói là đi tìm mai nhưng không ai rõ phương hướng cụ thể, chẳng qua ba người cũng chỉ muốn chơi đùa, không nhất thiết cứ phải tìm được. Một đám người đi chậm rì rì trên nền tuyết, hoa mai không tìm được, nhưng rất nhiều lần bị dọa sợ bởi đám thỏ hoang đột ngột nhảy ra từ trong bụi cây.

Phong chừng đám thỏ hoang cũng không dự đoán được hôm nay địa bàn của chúng lại có rất nhiều khách không mời mà đến, thấy nhiều người như vậy, chúng liền hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, khiến vài cung nữ sợ tới mức oa oa kêu to. Nghe thấy tiếng kêu, đám thỏ càng luống cuống, thế nhưng có con thỏ nhảy hụt, cả thân mình lao vào lồng ngực của một cung nữ. Chỉ thấy cung nữ kia thét một tiếng kinh hãi, đem mọi thứ trong lồng ngực ném hết ra ngoài, lại đứng không vững, ngã dập mông xuống tuyết. Con thỏ bị ném ra xa, ngã lộn nhào trong đồng tuyết, chân sau run run rẩy rẩy hai cái rồi nằm bất động.

Biến cố liên tiếp khiến mọi người đứng xem đến ngây ngốc, Chữ Thanh Huy sai người nâng cung nữ kia dậy, lại chỉ chỉ con thỏ, không dám tin: “Đã chết rồi?”

Một thái giám lớn tuổi vội tiến lên nói: “Hồi công chúa, thỏ con nhát gan hẳn bị dọa sợ rồi, đây là nó đang giả chết, mọi người mà rời đi nó sẽ tỉnh dậy ngay.”

Mọi người lúc này mới bình tĩnh, từng người nhìn nhau, nhiều người như vậy thế mà lại bị một con thỏ dọa sợ tới mức rối loạn tay chân, con thỏ kia cũng bị các nàng dọa sợ tới mức giả chết, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Không biết là ai cười một tiếng, tất cả mọi người đều nhin không được cười lớn theo.

Chữ Thanh Huy cười đến đau bụng, xua tay nói: “Vẫn là trở về đi, kéo lại gặp đám thỏ hoang, chúng lại bị chúng ta hù chết.”

Lâm Chi Lan xoa xoa khoeo mắt, cười nói: “Muội thấy đúng là phải trở về thôi.”

Đoàn người lại về biệt trang, đi ra ngoài dạo qua một vòng nên lúc này tay chân đông cứng, khuôn mặt bị gió thổi có chút thô ráp, Chữ Thanh Huy đề nghị ba người cùng nhau ngâm ôn tuyền.

Lần này thay đổi một cái ao lớn có hình dạng như hoa mai nên được gọi là ao hoa mai, ba người xuống nước, mỗi người chiếm một cánh hoa, dựa người vào vách đá nghênh nước, nói chút chuyện nhàn tản.

“Hàm Quân, về sau muội muốn quay trở lại Tây Bắc sao? Tỷ tỷ không nỡ rời xa muội.” Chữ Thanh Huy dựa vào bên cạnh ao, ngã hẳn người vào vách đá, nghiêng đầu nhìn về phía bên tay trái.

Tần Hàm Quân chần chờ một chút: “Hôm trước người nhà muội có gửi thư, mẫu thân nói hiện tại phụ thân đang dụng tâm bồi dưỡng người sẽ lên kế nhiệm, có thể là một hai năm nữa ông sẽ trình thư lên bệ hạ xin cáo lão về nhà.”

Chữ Thanh Huy vừa nghe, vội ngắt đầu: “Lời này là thật ư?”

Tần Hàm Quân gật đầu: “Cha muội đã hạ quyết tâm, nên mới báo tin này cho mẫu thân.”

“Nhưng theo tỷ tỷ biết, Tần tướng quân đương tuổi tráng niên, sao lại có tính toán này?”

Tần Hàm Quân nhẹ giọng nói: “Chắc là do thân thể của mẫu thân. Mấy năm qua mẫu thân theo phụ thân tòng quân nơi Tây Bắc, thân thể người vốn suy nhược, từ sau khi sinh hạ tiểu đệ càng thêm không tốt, nay vì hồi kinh, nhờ có long ân của Hoàng Hậu nương nương, thái y điều trị cho nên mẫu thân dần dần có chuyển biến tốt đẹp. Phụ thân vẫn luôn tự trách bản thân đã làm liên lụy mẫu thân, hiện giờ biên quan đã yên ổn, người có thể yên tâm giao cho người khác, dùng nhiều thời gian chăm sóc mẫu thân.”

Lâm Chi Lan cùng Chữ Thanh Huy liếc nhau, khẽ thờ dài: “Tần tướng quân quả là đại nghĩa, khiến lòng người khâm phục.”

Chữ Thanh Huy lại nói: “Kinh thành có phong thủy tốt, Tần phu nhân lại có Tần tướng quân cùng tỷ đệ các muội bên cạnh, nhất định thân thể sẽ ngày càng tốt hơn.”

Tần Hàm Quân cười cười: “Cảm ơn lời chúc của tỷ tỷ.”

Lâm Chi Lan nói: “Muội xem đây chưa hẳn là tin tức tốt nhất, nếu Tần tướng quân về kinh, Hàm Quân sẽ không cần đi Tây Bắc, như thế ba người chúng ta cũng không cần tách ra.”

“Đúng là như vậy.” Chữ Thanh Huy xua dòng nước, đem hai người kéo đến bên cạnh mình, ba người ghé vào một chỗ.

Lâm Chi Lan đem một lọn tóc ướt kéo lên búi tóc trên đầu, cười nói: “Nếu Hàm Quân không đi, vậy có một chuyện đại sự không thể không suy xét.”

“Đại sự gì?” Chữ Thanh Huy tò mò nhìn lại, Tần Hàm Quân cũng nghi hoặc nhìn nàng.

“Chung thân đại sự nha!” Lâm Chi Lan nói.

Chữ Thanh Huy cười cười, gật đầu tán thành: “Không sai không sai, đây là chuyện lớn, không chỉ đơn thuần suy xét, mà phải cẩn thận suy xét kĩ mới được.”

Tần Hàm Quân biết hai người lại trêu ghẹo nàng, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Chữ Thanh Huy nói: “Lúc trước Hàm Quân nói muốn chăm sóc Tần phu nhân, không muốn gả ở kinh thành, hiện giờ không đi rồi, không phải lại phải gả ở đây sao?”

“Đúng nha.” Lâm Chi Lan nói tiếp: “Muội mau nói với chúng ta nghe xem mấy ngày nay có những ai tới cửa cầu hôn, chúng ta giúp muội cho ý kiến. Hoặc là muội cứ việc nói thẳng, muốn tìm lang quân như thế nào, tỷ cùng với biểu tỷ có thể tìm giúp muội một người hợp ý.”

Tần Hàm Quân bất đắc dĩ: “Thật sự không có gì, trước có một người tới cửa cầu hôn, đã bị mẫu thân muội từ chối.”

“Hừm?” Chữ Thanh Huy cùng Lâm Chi Lan liếc nhau. Tần phu nhân lại chủ động từ chối người khác, có khả năng nhân cách người nọ không ổn, nàng châm chọc hỏi: “Có thể nói cho chúng ta biết người nọ là ai?”

Tần Hàm Quân nói: “Con thứ của bố chính tham nghị Dương đại nhân.”

Chữ Thanh Huy vừa nghe liền nhủ mày, Lâm Chi Lan nghĩ nghĩ, hỏi: “Lần trước trong cung tổ chức hoa yến, nữ tử rơi xuống nước bị muội kéo lên, còn không phải là chị em của quan bố chính tham nghị?”

Tần Hàm Quân gật đầu: “Lúc đó muội không ở trong phủ, sau lại nghe nương nhắc tới, chính là vì nguyên nhân này người ta mới tới cửa cầu hôn.”

Chữ Thanh Huy lập tức cười lạnh một tiếng: “Là ai cho bọn hắn gan lớn như vậy? Thế nhưng lại quá mức mặt dày vô si.”

Tần Hàm Quân không ở trong kinh, có lẽ không hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện, Lâm Chi Lan lại rõ ràng.

Quan bố chính tham nghị kia cũng chỉ là chức quan tứ phẩm, mà Tần tướng quân thân là Tây Bắc đốc Chi Huyết Sứ, quan nhị phẩm, chức quan hai người kém bốn cấp [1], Dương gia kia lại dám cho người tới cửa cầu hôn, lại chỉ là con thứ tới cầu hôn, nếu để cho người khác biết, chẳng phải là biến Tần gia trở thành trò cười?

[1]: Cho những ai không hiểu tại sao lại kém nhau bốn cấp, thì hệ thống quan lại Trung Quốc được chia như sau: tứ phẩm => tòng tứ phẩm => tam phẩm => tòng tam phẩm => nhị phẩm. Đó là lý do Dương đại nhân kém Tần tướng quân nhiều cấp như vậy.

Dựa vào đâu mà Dương gia lại hành sự như vậy? Còn không phải là thời gian trước trong kinh có lời đồn đãi, bọn họ cho rằng thanh danh Tần Hàm Quân đã hỏng nên mới dám làm như thế!

Nhưng sao Dương gia không nghĩ tới lời đồn đãi từ đâu mà đến? Nếu lúc ấy Tần Hàm Quân không có ra tay cứu người, như thế nào lại bị truyền thành như vậy?

Đáng giận bọn họ không báo ân thì thôi, lại dám tới cửa cầu hôn, nghĩ đến trong lòng Dương gia nhị công tử kia, hẳn là nghĩ mình cưới Tần Hàm Quân tức ban ân cho nàng ta, còn ỷ khuất chính bản thân hắn!

Lâm Chi Lan cũng lạnh mặt: “Hay cho một Dương gia vong ân phụ nghĩa”

Tần Hàm Quân thấy hai nàng tức giận, chính mình lại không có bất bình gì, khuyên nhủ: “Các tỷ đừng nóng giận, mẫu thân muội đã từ chối Dương gia, sẽ không để bọn họ đạt được lợi ích, không đáng tức giận.”

Lâm Chi Lan lắc đầu, so với Chữ Thanh Huy, nàng còn còn lo lắng cho Tần Hàm Quân nhiều hơn. Lúc trước Chữ Thanh Huy nói muốn thay Tần Hàm Quân khôi phục thanh danh, hiện giờ những lời đồn đãi đó không còn ai nhắc tới, nhưng chung quy ảnh hưởng đã lưu lại.

Nói đi nói lại, trên đời này có rất nhiều kẻ nông cạn. Những nam tử đó đều yêu thích nhan sắc, yêu thích nữ tử nhu nhược mảnh mai. Hàm Quân có dáng vẻ mỹ lệ, nhưng nàng lại có sức mạnh của nam nhi, đã khiến mấy tên nam tử có lòng tự trọng cao né xa ba bước. Còn những kẻ muốn cưới nàng, chỉ sợ là vì tiền đồ của bản thân mình, có sự trợ lực của Tần tướng quân, một bước lên cao.

Chữ Thanh Huy không vui nói: “Dương đại nhân kia có thể mặc kệ người nhà làm ra loại sự tình này, hẳn là nhân phẩm không được tốt, làm người mà đã như vậy thì làm quan càng khó hơn. Tỷ tỷ sẽ bảo đảm việc này với mẫu hậu, chắc chắn người sẽ đòi lại công đạo cho Hàm Quân.”

Tần Hàm Quân khuyên hai câu, thấy nàng đã định, chỉ đành từ bỏ. Kỳ thật, so với những kẻ không có nghĩa khí đó, trong lòng nàng cảm thấy cao hứng vì bằng hữu quan tâm mình hơn.

Giữa trưa, mấy người rời khỏi ôn tuyền, Diêm Mặc cùng Trương Chí Châu cũng luận bàn mấy hiệp, ba tiểu hài tử chơi đùa suốt một buổi sáng, mãi mới chịu ngoan ngoãn trở về, bảy tám người liền vây quanh ngồi thành một vòng tròn lớn trên bàn, cùng nhau dùng bữa trưa.

Trước mặt mỗi người bày một cái bếp lò nhỏ, bếp lò được khắc bằng đồng, trên đỉnh bếp đang đun canh nóng, sau khi canh được đun sôi, lại thả thịt và các loại rau củ tươi vào trong canh chờ cho chúng chín. Loại phương pháp nấu ăn này gọi là cốc đồng canh (*), bởi vì mỗi khi dùng muôi khuấy canh, nồi đồng sẽ vang ra tiếng vang đinh đang.

(*Beta: Là tiền đề của món lẩu ngày nay. Nếu như Việt Nam mê trà sữa thì Trung Quốc rất thích lẩu. Các bạn hiểu nôm na dân mình có bánh trà sữa chân trâu đường đen thì bên Trung có bánh lẩu:))))

Mấy hài tử ăn đến say sưa, lúc đầu vì có Diêm Mặc ở bên cạnh mà còn có phần câu nệ, nhưng lúc này liền thả lỏng. Chữ Tuấn hứng thú bưng bưng nói: “A tỷ, mới vừa rồi bọn đệ vào rừng thấy rất nhiều thỏ con, còn có hồ ly và nai con. Buổi chiều chúng ta đi săn thú đi, như vậy buổi tối lại có thịt ăn!”

Chữ Thanh Huy gấp một khối thịt dê, cười nói: “Chân đệ còn chưa có dài đâu, vậy mà đã đòi đi săn, làm sao đệ kéo được dây cung đây?”

“Đệ có thể kéo cung nhỏ, còn có thể kêu thị vệ thay đệ dẫn ngựa.” Chữ Tuấn không phục.

Tần Trường Sinh là con trai trưởng của Tần tướng quân, hấn giống phụ thân hấn, lớn lên cao to khỏe mạnh, mặc dù chỉ hơn Chử Tuân có hai tuổi, vậy mà lại cao hơn hấn một cái đầu, nên chăm sóc nó như đệ đệ, nghe Nhị hoàng tử nói như vậy, liền nhỏ giọng nói bên tai Chử Tuân: “Ca có thể đưa con mồi của ta cho đệ.”

Lâm Trí Viễn ngồi bên cạnh cũng nói: “Biểu ca cũng cho đệ.”

Chử Tuân lại không cảm kích, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Các huynh đừng xem thường đệ, chính đệ cũng có thể săn được con mồi, không tin chúng ta chờ xem!”

Mấy người lớn nghe vậy, trên mặt đều mỉm cười.

Chử Thanh Huy có chút động lòng, quay đầu hỏi mấy người còn lại: “Mọi người cảm thấy thế nào?”

Trương Chí Châu vội nói: “Đệ đồng ý!” Vừa nói vừa dùng khoeo mắt liếc Diêm Mặc, sợ buổi chiều biểu tỳ phu lại chỉ đạo hấn luyện công, còn muốn kéo hấn theo luận bàn. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng buổi tối trước mặt tiểu nương tử, hấn lại trở thành tôm chân mềm, chuyện phu thê không làm được, như vậy thì không ổn.

Diêm Mặc cũng gật đầu.

Những người khác đều không có ý kiến, liền định ra thời gian chuẩn bị, sau bữa cơm trưa, từng người trở về phòng nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ đi săn thú.

Buổi sáng Chử Thanh Huy ngủ không đủ, vừa dậy lại mới ngẫm ôn tuyền, lúc này cả người ảm áp, trong bụng cũng ảm áp, liền ngáp ngắn ngáp dài về phòng.

Diêm Mặc đóng cửa phòng lại, không gọi cung nữ đi vào mà tự mình giúp nàng thay y phục.

Chử Thanh Huy bò lên trên giường, đem chăn bọc lên người mình, cả người quẩn vào trong đó, lẩn qua lẩn lại. Lăn trong chốc lát, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Diêm Mặc: “Vừa rồi ta xem trên trán muội phu có một vết đỏ, có phải tiên sinh đánh hay không?”

Diêm Mặc lắc đầu: “Lúc luận bàn hấn thu chiêu không kịp, đụng vào tường.”

Chử Thanh Huy le lưỡi, nghe mà cảm thấy đau thay. Nhưng nàng cũng cảm thấy yên tâm, may mắn không phải tiên sinh đánh, bằng không biểu muội thấy tỳ phu đánh tướng công nàng ấy tới nỗi bầm dập mặt mũi, vậy quả là không cho hấn chút mặt mũi nào, nếu đánh vào người hấn thì còn đỡ.

Nàng nghĩ như thế liền ôm chăn đi ngủ. Mơ mơ màng màng rồi lại ý thức được, nếu đánh vào trên người cũng không ổn, bởi vì biểu muội vẫn nhìn thấy.

Vì sao biểu muội lại thấy được? Nàng suy nghĩ sâu hơn: Bởi vì biểu muội cùng biểu muội phu là phu thê, sẽ làm chuyện phu thê nha.

Nghĩ đến việc này, trong đầu xuất hiện hai thân thể trơn bóng, một cái là mặt biểu muội, một cái là mặt biểu muội phu, hai người đang e thẹn hôn môi.

Suy nghĩ bỗng nhiên dừng lại, sâu ngủ cũng lập tức biến mất, đột nhiên nàng bật dậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Diêm Mặc coi áo ngoài nằm lên, ôm nàng vào trong lòng: “Sao vậy?”

Chử Thanh Huy trừng mắt nhìn hấn, mặt đỏ tai hồng quay người đi: “Đều do chàng không tốt!”

Nếu không phải do người này, sao nàng sẽ vô duyên vô cớ nghĩ đến chuyện khuê phòng của người khác?

Thật là muốn giấu mặt đi. Từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đáng e thẹn này, chắc chắn đều là do tiên sinh, hừ!

Diêm Mặc không biết tại sao mình lại sai, nhìn cái ót của nàng nửa ngày, không thấy động tĩnh gì thêm, bàn tay to lớn cẩn thận xoay mặt nàng qua, lại thấy nàng đã ngủ say, một khuôn mặt trơn bóng trắng nõn, giống hệt như một cái bánh bao nhỏ.

Hấn nhìn chằm chằm nàng chốc lát, cúi đầu gặm cắn đôi môi nàng, lại ôm người nọ vào trong lòng, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Đường mật

Edit: Tiểu Mật

Beta: Quanh

Vào buổi sáng tuyết còn rơi rất nhiều, vậy mà đến buổi chiều tuyết đã ngừng rơi, trời cao đất rộng mênh mông rất thuận tiện cho việc đi săn.

Mấy người Chử Thanh Huy cũng không mang theo cung nữ hay thái giám mà chỉ có một đội thị vệ cưỡi ngựa theo sau chạy về phía cánh rừng.

Trong số bọn họ thì Diêm Mặc và Trương Chí Châu dĩ nhiên là đều cưỡi ngựa. Ba tiểu hài tử còn lại cũng không chịu thua kém, ngoại trừ Tần Trường Sinh động tác nhanh nhẹn, một mình một ngựa thì Chử Tuân và Lâm Trí Viễn đều tự tay nhận lấy dây cương từ bọn thị vệ. Đến cả nữ tử như Chử Thanh Huy cũng từng học cùng sư phó trong cung, lên ngựa, xuống ngựa, động tác tuy không đủ thành thạo thể nhưng lại vô cùng chuẩn mực, nhìn vào thật đúng là có thể hù dọa người khác. Tần Hàm

Quân thân là chi nữ nhà tướng nên kĩ thuật cưỡi ngựa tất nhiên là không cần phải nói. Đến cả Lâm Chi Lan cũng đã từng đi theo tổ phụ của mình học qua mấy động tác cơ bản này rồi.

Mỗi người đều ngẩng cao đầu cưỡi ngựa, khí chất vô cùng anh dũng, cùng với động tác uy phong mạnh mẽ.

Cánh rừng này nằm ở phía trong của biệt trang, tuy rằng cũng coi như là rộng lớn nhưng ở gần chỗ con người sinh sống, lại không có mảnh thú to lớn gì mà ngược lại chi có mấy con thỏ nhỏ, lâu lâu lại nhảy qua nhảy lại, vô tình làm rụng đưa mấy cành hoa mơ rồi vụt biến mất.

Mấy vị đại nhân như họ không có chút hứng thú nào với đám thỏ, chỉ có mình Chử Tuân mang cung tên nhỏ của mình ra, hô lên vài tiếng rồi bắn ra một mũi tên. Nhưng lực đạo của Chử Tuân lại không đủ mạnh nên mấy mũi tên kia bay đến nửa đường liền rơi xuống, rơi nhiều đến mức làm nó tức giận mà cắn chặt cái miệng nhỏ của mình lại.

Hai tiểu hài tử bên cạnh Chử Tuân tuy rằng tuổi không lớn lắm thế nhưng cũng biết cách ứng xử, tránh đừng chạm tới lòng tự trọng của Nhị điện hạ, thấy thân thủ của Chử Tuân không tốt đều rất ấn ý mà không ra tay ở trước mặt tiểu đệ đệ.

Chử Thanh Huy ghen cười, gọi Chử Tuân đi đến bên cạnh mình, nói: "Tiểu Tuân làm được như vậy đã là rất giỏi rồi, đệ không biết đâu, thời điểm A tỷ bốn tuổi, đến cả cây cung nhỏ cũng kéo không được chứ đừng nói đến việc bắn tên."

Chử Tuân nhăn mày nhỏ lại, nói: "A tỷ là nữ tử, trời sinh sức lực đã yếu, dĩ nhiên kéo không được cung tên là chuyện rất bình thường."

Chử Thanh Huy lập tức chọc vào khuôn mặt của nó: "Nói như thế chẳng lẽ đệ khinh thường nữ tử chúng ta?"

Chử Tuân vội nói: "Đệ không có khinh thường, nhưng rõ ràng sức lực của A tỷ so với Thái Tử ca ca thì yếu hơn nhiều, mà sau này đệ lớn lên cũng sẽ cường tráng giống như Thái Tử ca ca vậy."

"Vậy chờ đệ trưởng thành thì lại nói tiếp." Chử Thanh Huy xoa nhẹ đầu đệ đệ rồi quay đầu đối diện với Diêm Mặc, nói: "Bên ngoài cánh rừng này không có con mồi, chỉ bằng chàng cùng biểu muội phụ đi vào chỗ sâu hơn trong rừng, chúng ta sẽ ở lại nơi đây, tránh đi theo gậy cản trở cho hai người."

Diêm Mặc kiểm tra qua mọi chỗ xung quanh họ một lần, xác định là không có nguy hiểm gì, nhìn thấy chung quanh còn có rất nhiều thị vệ thì mới gật đầu đồng ý.

Chử Thanh Huy cười nói: "Tốt nhất hai người có thể săn được một con nai, buổi tối chúng ta mới có thêm thức ăn ngon."

Trương Chí Châu cười cười chấp tay lại: "Vậy thì biểu đệ phải để Công chúa chờ đợi một phen rồi." Vừa nói xong, hắn lại nháy nháy mắt với nương tử của mình, nhẹ đá lên bụng ngựa một cái, lập tức hai con ngựa liền phi ra ngoài.

Chử Thanh Huy dùng ánh mắt trêu ghẹo nhìn Lâm Chi Lan, rồi lại nhìn về phía Lâm Trí Viễn cùng Tàn Trường Sinh nói: "Hai người các đệ cũng mang theo một vài tên thị vệ nữa đi xa hơn một chút đi, xem xem có thể mang về mấy con thỏ hay không? Tiểu Tuân, đệ lại đây đi cùng với A tỷ đi."

Chử Tuân rầu rĩ không vui bĩu bĩu môi, nhưng cũng không dám phản bác lại.

Lâm Trí Viễn nhìn Chử Tuân, nói: "Biểu ca nhất định sẽ mang về cho đệ hai con thỏ."

Tàn Trường Sinh cũng không cam lòng chịu thua, vội nói: "Ca cũng mang về cho đệ một con hồ ly."

Nhìn thấy hai người bọn họ vội vã xum xoe như vậy, ngược lại chọc cho các tỷ tỷ ở đây cười lớn.

Lâm Chi Lan không khách khí cười cười: "Các đệ cũng đừng khoác lác sớm như vậy, nếu không lát nữa tay không trở về thì mặt mũi của tỷ tỷ sẽ bị các đệ vứt hết."

Hai thiếu niên đều không phục kêu lên: "A tỷ cứ chờ đó." Nói xong liền phi ngựa đi vào cánh rừng.

Đám người Chử Thanh Huy chậm rãi cưỡi ngựa tản bộ. Chử Tuân còn có chút không cam tâm nên cứ chốc lát lại bắn mũi tên, thật đúng là làm khổ tên thị vệ đi nhặt tên cho nó.

Chử Thanh Huy cũng mặc kệ tiểu đệ đệ, nghiêng đầu nói chuyện cùng với Lâm Chi Lan và Tàn Hàm Quân.

Ước chừng qua nửa canh giờ thì bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tràng tiếng hoan hô, mấy người quay đầu nhìn lại, thì ra là có một con thỏ xui xẻo chạy tới trước vó ngựa của Chử Tuân, bị tiểu điện hạ dùng một mũi tên bắn trúng.

Thế nhưng mũi tên kia cũng không chính xác cho lắm, chỉ bắn trúng chân của con thỏ, mắt thấy con thỏ đã thất tha thất thểu như vậy còn muốn chạy trốn, Chử Tuân vội vàng gọi thị vệ ôm nó nhảy từ trên lưng ngựa xuống, chạy nhanh giống như một quả pháo nhỏ, bắt được lỗ tai của con thỏ kia rồi xách nó lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Chử Thanh Huy, lớn tiếng nói: "A tỷ, đệ đã bắn trúng được một con thỏ rồi!"

Chử Thanh Huy xuống ngựa, đi đến trước mặt đệ đệ, sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của nó mà khen: "A tỷ đã nói là Tiểu Tuân của tỷ rất có tài năng rồi, vậy để buổi tối trở về tỷ liền kêu phòng bếp nướng con thỏ này cho đệ ăn."

Chử Tuân hưng phấn nói: "Đệ sẽ cho a tỷ ăn thêm một chân nữa."

Hắn vừa nói xong thì Lâm Chi Lan cùng Tàn Hàm Quân cũng đi tới bên cạnh Chử Thanh Huy. Chử Tuân nhìn hai người các nàng, hạ quyết tâm rồi lại nói tiếp: "Đệ cũng chia cho hai vị biểu tỷ mỗi người một chân."

Chử Thanh Huy cố ý muốn trêu chọc nó: "Vậy còn tỷ phụ?"

Chử Tuân ngẩn ngơ nói: "Cũng chia cho tỷ phụ một cái."

"Thế nhưng để lại có hai vị tỷ phu, cộng thêm ba người tỷ tỷ chúng ta thì phải mất năm cái chân rồi, mà con thỏ của đệ tổng cộng lại chỉ có bốn cái chân thôi, không đủ để chia cho mọi người nha."

Nghe xong Chử Tuân liền hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn các nàng, rồi quay đầu nhìn con thỏ đang nhảy nhót trên tay mình, lại quay sang nhìn nhìn bọn họ, cuối cùng quay về nhìn con thỏ, bẹp bẹp miệng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Đệ không bắt được hai con thỏ đâu." Nó thừa biết con thỏ mình bắt được này cũng chỉ là do may mắn mà thôi.

Lâm Chi Lan sợ biểu đệ khóc, vội vàng nhẹ giọng an ủi: "Đừng nghe lời A tỷ của đệ nói, một mình biểu tỷ sao có thể ăn hết một cái chân được, để tỷ cùng với tỷ phu hai người ăn chung một cái là đủ rồi."

Lập tức đôi mắt của Chử Tuân liền trở nên sáng ngời, dùng sức chớp chớp mấy cái, đem hơi nước xóa sạch, bẻ đầu ngón tay đếm đếm nói: "A tỷ cùng tỷ phu là một cái, biểu tỷ cùng với biểu tỷ phu một cái, Tần biểu tỷ cùng với Tần biểu ca một cái, ta cùng với Lâm biểu ca một cái. A! Vậy mà vừa đủ bốn cái!" Nó đếm xong liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, làm cho đám người Chử Thanh Huy đều nhìn không được mà cười ra tiếng.

Bọn họ đang nói chuyện thì từ trong rừng truyền đến tiếng vó ngựa. Thì ra là Tần Trường Sinh cùng với Lâm Trí Viễn đều đã mang theo con mồi của mình trở lại đây.

Chỉ thấy bên dưới yên ngựa của Lâm Trí Viễn có treo ba con thỏ hoang, còn trên yên ngựa của Tần Trường Sinh thì đến một con mồi cũng không có, thế nhưng không ngờ được trong tay của hắn lại đang xách một con bạch hồ ly. Xem ra hai người họ đều nhớ kỹ lời nói của mình lúc trước, từng người đều thể hiện bản lĩnh, giữ mặt mũi cho gia tộc mình, tốt xấu gì cũng không thể để mất mặt trước người khác được.

Ngựa còn chưa có đứng yên thì từng người một đã lập tức nhảy xuống.

Lâm Trí Viễn mang ba con thỏ hoang tới trước mặt Chử Tuân, ưỡn bộ ngực nhỏ của mình, dũng cảm nói: "Tất cả đều là biểu ca tặng cho đệ."

Tần Trường Sinh cũng vội đem hồ ly đưa tới cho đệ đệ: "Con hồ ly này ca cũng cho đệ, nó vẫn còn sống nha."

Vốn là Chử Tuân cảm thấy hai người bọn họ giỏi hơn mình thì trong lòng còn có chút không vui, thế nhưng nghe thấy có một con hồ ly còn sống liền cảm thấy có hứng thú, tiến lên một bước muốn nhận lấy nó.

Ai biết được con hồ ly kia vẫn chưa được thuần phục, rốt cuộc nó chỉ là đã thú ăn thịt, không giống như con thỏ vẫn luôn thuần theo người khác, nó liền dùng móng vuốt dài ngoằn của mình vung lên một cái, mắt thấy lập tức muốn lưu lại vết máu trên người Chử Tuân thì lại có một người so với nó còn nhanh hơn.

Mọi người chỉ cảm giác hoa mắt một cái thì đã thấy trên người con hồ ly kia loang lổ vết máu, bị người ta ném thẳng xuống nền tuyết, tiếp theo đó Tần Hàm Quân cũng lập tức lôi kéo Tần Trường Sinh cùng quỳ xuống, nói: "Áu đệ của thần lỗ mạng làm cho Nhị hoàng tử bị hoảng sợ, thỉnh công chúa cùng điện hạ trách phạt."

Thì ra Tần Hàm Quân đã thấy con hồ ly còn sống trong ngực Tần Trường Sinh từ trước, vốn là nàng cảm thấy có chút không ổn nên muốn tiến lên một bước ngăn đệ đệ lại, nhưng tiểu đệ của mình đã đem con hồ ly đưa tới cho Chử Tuân. Vì đôi mắt của nàng vẫn luôn chăm chú nhìn vào con hồ ly kia nên cũng là người đầu tiên phát hiện ra có gì không ổn. Đến lúc con hồ ly đó phát cuồng thì lập tức lấy khí thế hung mãnh đoạt nó lại, đồng thời trực tiếp tháo trăm ngọc trên đầu xuống, đâm hai cái vào đôi mắt giao hoạt của con hồ ly kia rồi vứt nó sang một bên, sau đó liền kéo tiểu đệ của mình cùng nhau quỳ xuống thỉnh tội.

Các thị vệ đứng ở đây đều không có nhanh bằng nàng chứ đừng nói tới những người khác.

Chử Tuân vẫn duy trì động tác đưa tay ra tiếp nhận hồ ly, còn chưa kịp phản ứng đã có chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng Tần Trường Sinh đang quỳ trên mặt đất thế nhưng trên mặt một nửa là vẻ ngây ngốc còn nửa lại là kinh hoàng.

Chờ đến lúc Tần Hàm Quân quỳ xuống thỉnh tội thì Chử Thanh Huy mới hồi phục lại tinh thần, vừa muốn nói chuyện lại nghe thấy một tràng tiếng vó ngựa truyền đến. Âm thanh này không phải phát ra từ trong cánh rừng mà là từ phía biệt viện truyền tới.

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy con tuần mã đang băng băng chạy tới, người dẫn đầu thân hình to lớn đỉnh đạc, diện mạo anh tuấn, đúng là Thái Tử và tùy tùng của mình.

Chử Thanh Huy tiến lên nâng Tần Hàm Quân đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Trước hết cứ đứng lên đi, chuyện này để lát nữa nói sau."

Tần Hàm Quân nhỏ giọng đồng ý, cúi đầu lôi kéo Tần Trường Sinh thối lui xuống phía sau.

Nàng ấy vừa lui xuống thì mấy người Thái Tử đã đi đến trước mặt bọn họ, trừ bỏ Chử Thanh Huy cùng Chử Tuân đang đứng thì tất cả những người còn lại đều quỳ xuống hành lễ.

Thái Tử vừa nhảy xuống ngựa, còn chưa nói chuyện gì thì Chử Thanh Huy đã chạy đến đón, vui vẻ nói: "Ca ca tới rồi!"

Thái Tử sờ sờ đầu Chử Tuân, khoe mắt liền nhìn thấy con hồ ly bị trăm ngọc đâm đầy máu đang nằm run rẩy trên tuyết, sắc mặt không đổi, nói: "Hắn là đệ đang chơi đùa vô cùng vui vẻ đấy? Vậy là ca ca đã tới chậm một bước rồi."

Đối với Thái Tử thì xưa nay Chử Tuân không bao giờ dám làm nũng cũng như đùa nghịch, chuyện vừa rồi đối với tiểu hài tử bốn năm tuổi mà nói thật đúng là có chút hoảng sợ, làm cho nó nhất thời cứ ập a ập ứng nói không ra lời.

Mọi người ở đây đều đang hết sức im lặng, liền nghe bụp một tiếng, chỉ thấy Tần Trường Sinh lại quỳ xuống, ghen đỏ mặt nói: "Thỉnh Thái Tử điện hạ trách phạt!"

Tần Hàm Quân thấy vậy cũng lập tức quỳ xuống, trình trọng dập đầu làm cho cái trán của nàng chạm đến mặt tuyết lạnh lẽo, nói: "Thần nữ không biết cách dạy dỗ đệ đệ, làm cho Nhị hoàng tử điện hạ phải chịu kinh hách, thỉnh xin Thái Tử giáng tội."

"A tỷ....." Tần Trường Sinh lo lắng nhìn nàng, lập tức hốc mắt liền đỏ lên.

Trên mặt đất tuyết dày đến hơn một thước, cách để giày dày như vậy mà khi đi trên tuyết vẫn cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương, huống chi là hai người bọn họ còn đang quỳ trên đất, đào mất một cái thì đầu gối đã trở nên ướt đầm rồi.

Những người còn lại đều cảm thấy nom nớp lo sợ, không một ai dám mở miệng nói chuyện lúc này.

Chữ Thanh Huy nhin không được, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Thái Tử, nói: "Ca ca....."

Lúc đầu đúng là Tần Trường Sinh có hơi lỗ mãng, thế nhưng hẳn chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi, có thể có suy nghĩ xấu xa gì chứ? Chẳng qua chỉ muốn làm cho Chữ Tuấn vui vẻ mà thôi. Huống hồ chỉ là kinh ngạc một chút, Chữ Tuấn cũng không có chuyện gì nguy hiểm, việc này nói lớn thì chẳng lớn mà nói nhỏ thì cũng chẳng nhỏ, chỉ xem Thái Tử xử trí việc này như thế nào.

Thái Tử liếc mắt nhìn Chữ Thanh Huy một cái, trên mặt không có cảm xúc gì, mở miệng nói: "Không phải nói muốn đi săn thú sao, tại sao đều đứng ở chỗ này làm gì? Đều tản ra hết đi." Nói xong lại quay sang hỏi Chữ Thanh Huy: "Hiện tại Phò mã đang ở đâu?"

Chữ Thanh Huy vội nói: "Bên ngoài không có con mồi gì cho nên chàng ấy và biểu muội phu đều đi vào sâu trong rừng rồi."

Thái Tử liền xoay người sai bước lên ngựa, nhẹ giọng roi ngựa lên nói: "Huynh cũng đi thử vận may xem sao, nếu may mắn thì bữa tối nay chúng ta lại có thêm món ngon để ăn rồi."

Nói xong lập tức mang theo thị vệ đi vào trong cánh rừng, lưu lại mọi người ở đây đều đang còn ngầy ngốc. Chữ Thanh Huy vội vàng gọi người nâng Tần Hàm Quân và Tần Trường Sinh đứng dậy.

"Thái Tử....." Sắc mặt Tần Hàm Quân tái nhợt, còn chưa hết sợ hãi, gắt gao nắm chặt bàn tay của đệ đệ.

"Muội cứ yên tâm không có việc gì, ca ca của tỷ không phải là người không nói lý như vậy." Chữ Thanh Huy nhẹ giọng trấn an nàng ấy.

Tần Hàm Quân nhấp nhấp môi, nói: "Trường Sinh cùng thần nữ xác thực có tội, thỉnh Công chúa trách phạt."

Chữ Thanh Huy xua xua tay: "Bất quá chỉ là chút chuyện của mấy tiểu hài tử, muội hà tất gì phải làm nghiêm trọng như vậy. Bằng không thì muội hỏi Tiểu Tuấn một chút xem, nghe xem nó có muốn trách phạt Trường Sinh hay không"

Mấy người không khỏi cùng cúi đầu mà nhìn về phía Chữ Tuấn.

Chữ Tuấn liên tục lắc đầu mấy cái, lúc này mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, gấp đến độ trên mặt đỏ bừng lên, nói: "Không cần phải phạt Trường Sinh biểu ca!"

Tần Hàm Quân vẫn luôn trong tình trạng nín thở, đến bây giờ nghe xong mới dám thở dốc ra, Tần Trường Sinh cũng liền dùng sức lau lau nước mắt.

Sau khi trải qua khúc nhạc đệm này, mọi người cũng không còn tâm trạng để chơi đùa nữa, tất cả đều quay trở về thôn trang.

Đám người Diêm Mặc đến lúc chạng vạng tối mới trở về, hẳn săn được một con nai lớn, còn trên lưng ngựa của Trương Chí Châu lại có một con hươu. Tuy rằng Thái Tử đến muộn thế nhưng cũng săn được một con hồ ly trắng, mũi tên xuyên qua từ mắt hồ ly nên một thân da lông của nó đều vô cùng hoàn hảo, dùng để làm khăn quàng cổ thì không còn gì tốt hơn.

Trong khu rừng này đã thú thưa thớt, để có thể tìm được những con thú này thật đúng là làm khó cho bọn họ.

Vì có cả Thái Tử nên buổi tối mọi người cũng không thể tự nhiên như lúc trưa, tùy ý ngồi vây quanh một bàn để ăn cơm được, mà phải dùng đến bàn nhỏ giống như trong buổi tiệc vậy, cứ hai người một bàn, còn Thái Tử thì một mình đơn độc ngồi trên chủ vị.

Trước khi dùng cơm thì Tần Hàm Quân lại vội vàng tới tìm Chữ Thanh Huy để thỉnh tội. Ra là buổi chiều sau khi Tần Trường Sinh trở về phòng thì trên người lúc nóng lúc lạnh, đến bây giờ đã nóng đến mức mơ mơ màng màng, không thể đến dùng cơm cùng bọn họ được.

Chữ Thanh Huy nghe xong, vội nói: "Lúc nào rồi mà muội còn câu nệ chút chuyện nhỏ này, mau mau gọi đại phu đến xem bệnh đi. Nếu thiếu thuốc gì thì chỉ cần nói với tỷ, nếu như ở trên núi không có thì tỷ tỷ kêu người đi xuống dưới núi lấy."

Tần Hàm Quân vô cùng cảm kích nàng, vội vàng mang theo đại phu cùng mình trở về viện.

Chữ Thanh Huy thấy vậy cũng có chút không yên tâm, liền gọi người bên cạnh mình đi sang đó nhìn xem họ có cần cái gì nữa hay không.

Cũng may là thân thể Tần Trường Sinh luôn cường tráng, bất quá chỉ là buổi chiều chịu chút kinh hách, trong người luôn ở tình trạng lo sợ nên mới có thể sốt cao thành như vậy. Bất quá đại phu sau khi khám xong cũng nói là không có việc gì, chỉ cần tối nay chú ý ở bên cạnh chăm sóc cho hẳn thì đến ngày mai sẽ khỏe lại.

Chữ Thanh Huy nghe được lời nói của cung nữ thì lúc này mới có chút an tâm, lại kêu phòng bếp đem bữa tối đến viện của hai tỷ đệ bọn họ.

Sau khi nàng phân phó xong mới quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy Thái Tử đang đứng ở phía sau mình.

"Sao ca ca không đi nghỉ ngơi một lát đi, qua lúc nữa là đến giờ dùng bữa tối rồi." Chữ Thanh Huy nói.

"Noãn Noãn cùng Nhị đệ có bị kinh sợ gì hay không?" Thái Tử hỏi nàng. Hẳn không cần hỏi thăm chuyện gì thì cũng có người đem mọi việc lúc chiều hồi báo từng chút một cho hắn nghe.

Chữ Thanh Huy nói: "Muội nào có chuyện gì chứ, Tiểu Tuấn cũng rất khỏe mạnh, kỳ thật từ đầu đến cuối đệ ấy cũng không biết là con hồ ly ấy muốn làm gì, cũng không có nhìn thấy rõ Hàm Quân muốn làm gì. Thật ra huynh đã dọa cho Trường Sinh nhà người ta sợ tới mức phát sốt rồi kia."

Thái Tử hơi hơi nhường mày lại: "Cái gì huynh cũng không có làm "

"Chính là cái gì huynh cũng chưa nói, thế nhưng trên mặt đến cả một chút cảm xúc cũng không có, đây mới đúng là đang hù dọa người khác đấy." Chử Thanh Huy nhớ lại biểu hiện lúc chiều của Thái Tử, đến cả năng cũng cảm thấy ca ca khi đó cùng với lúc bình thường không giống nhau chút nào, ngược lại có chút giống với phụ hoàng.

Thái Tử không nói gì nữa, một lát sau lại nói: "Tần tiểu công tử có gì nguy hiểm không?"

Chử Thanh Huy lắc đầu: "Đại phu cũng nói là không có việc gì, chỉ cần qua khỏi tối nay thì tốt rồi."

Thái Tử nói: "A Nhật có hiểu biết một chút về y thuật, để huynh kêu hắn lại đó nhìn xem thế nào." A Nhật là một trong những người hầu hạ bên cạnh hắn.

"Vậy thì càng tốt." Chử Thanh Huy nói: "Thái Tử ca ca cho người đến thăm bệnh thì Hàm Quân cùng với Trường Sinh mới biết là huynh không có tức giận, có như thế bọn họ mới thật sự an tâm được."

Thái Tử nghiêm túc nói: "Huynh không có tức giận."

Chử Thanh Huy liếc mắt nhìn hắn một cái: "Muội tin huynh cũng vô dụng, phải làm cho người ta tin huynh mới được."

Lúc sau A Nhật đi qua đó xem, kết quả cũng không khác vị đại phu kia cho lắm, làm trong lòng mọi người cảm thấy yên tâm hơn.

Trước khi đi ngủ Chử Thanh Huy lại cho người đến thăm hỏi tình trạng hiện giờ của Tần Trường Sinh.

"Tần công tử uống thuốc xong thì đã ngủ, nghe Tần cô nương nói trên người công tử không còn nóng giống như buổi chiều nữa, đã khá hơn lúc trước nhiều rồi."

Chử Thanh Huy gật đầu, nói: "Người phái hai người ra đó, đêm nay phải thức trắng đêm ở bên cạnh chăm sóc cho Tần công tử."

Cung nữ liền lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Chử Thanh Huy rửa mặt chải đầu xong xuôi, nằm ở trong lòng ngực Diêm Mặc hồi tưởng lại việc xảy ra buổi chiều, nhẹ giọng cảm khái: "Lúc trước ta chỉ biết Hàm Quân là con gái của Tần tướng quân thì chắc chắn sẽ có một chút võ công, thật không ngờ được thân thủ của nàng ấy lại nhanh nhẹn như vậy, đến cả thị vệ cũng có nhiều người so ra còn kém hơn nàng ấy. Nếu nàng ấy là một nam nhi thì nhất định có thể tạo nên sự nghiệp lớn, nhưng đáng giận hiện giờ đến cả con trai của một tên quan tham nghị dưới quan bố chính cũng dám mơ ước đến nàng."

Diêm Mặc chỉ nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Chử Thanh Huy lại lần qua lần lại một lúc lâu mới ngủ được.

Công việc của Thái Tử bận rộn nên sang ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng rõ đã mang theo người xuống núi.

Hắn đi chưa được bao lâu thì Tần Hàm Quân đã phái nha hoàn bên người đến truyền tin cho Chử Thanh Huy, nói rằng Tần Trường Sinh đã hoàn toàn hạ sốt.

Mọi người lại ở trên núi một ngày nữa mới xuống núi, lần lượt hồi phủ của mình.

Chưa đến cuối năm, các quốc gia xung quanh Đại Diễn đã sôi nổi phái sứ thần đến cống nạp cho triều đình.

Đương kim Hoàng đế tại vị hơn hai mươi năm, luôn rất cẩn trọng trong việc chăm lo cho đất nước. Mà lúc Tiên đế còn tại vị cũng đã đánh cho các quốc gia bên cạnh trở nên vô cùng an phận, chỉ trừ Man tộc ở Nam Cương hay đánh nhau hoặc nào loạn vài chuyện vặt vãnh, cũng không tạo ra được uy hiếp gì cho đất nước.

Trong cung đã bày yến tiệc để chiêu đãi sứ thần các nước. Chử Thanh Huy cùng với Diêm Mặc cũng đến để tham dự, trừ hắn ra thì hầu như các võ tướng trong kinh thành đều mặc một thân áo giáp, chính là vì muốn uy hiếp các sứ thần đang ngồi ở đây, làm cho quốc gia của bọn họ sau này không dám đến đây xâm chiếm nữa. Bên cạnh đó cũng một phần là để đối phó với những kẻ không có mắt, dám ở trong yến hội mở miệng khiêu khích, mạo phạm quốc uy Đại Diễn triều.

Các nước này trên danh nghĩa là đến để tiến cống nghị hòa với Đại Diễn, thế nhưng trên thực tế lòng muông dạ thú của chúng há lại dễ dàng tiêu tan như vậy? Bất quá chỉ là nhất thời ngu đồng, chờ đến thời cơ thích hợp lại lao tới biên giới hai nước mở miệng can thiệp không buông.

Chử Thanh Huy cùng với Diêm Mặc ngồi ở một bàn, nhận được không ít ánh nhìn chăm chú của người khác, nàng nhìn vào ánh mắt của những tên dị quốc đó thì thấy tất cả đang tập trung về phía Diêm Mặc, ánh mắt vừa hận vừa sợ hãi, đây chắc là những kẻ ở trên chiến trường bị Diêm Mặc dạy dỗ qua vài lần.

Trong chư vị sứ thần thì nổi bật nhất là sứ thần Miêu Cương, đứng đầu đoàn người này là một nữ tử, ngoài trời giá rét như vậy mà nàng ta lại để lộ cả tay và eo, làm cho người ta khi nhìn vào lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

Sau khi kết thúc tiệc rượu, có người muốn thỉnh giáo kiến thức uyên thâm của các vị tướng quân Đại Diễn triều để học hỏi kinh nghiệm.

Chư vị tướng quân ở đây chính là đang chờ đợi giờ phút này, sao có thể sợ hãi được? Mặc kệ người được mời lên tỷ thí là ai cũng sẽ lập tức đồng ý, cho dù tài nghệ không bằng người khác cũng tuyệt đối không làm rủa rứt đầu.

Kỳ quái là những tên sứ thần đó đều nhìn về phía Diêm Mặc nhiều nhất, song từ đầu tới cuối không có ai dám khiêu chiến hắn.

Mắt thấy yến hội đã chuẩn bị kết thúc, mọi người cũng đánh nhau khá lâu rồi, tuy là tướng sĩ Đại Diễn có người thua có người thắng, thế nhưng thắng nhiều hơn so với thua, mà khi thắng cũng làm người khác tâm phục khẩu phục hơn nhiều. Hoàng đế cảm thấy rất vừa lòng, vừa muốn chuẩn bị đứng dậy rời khỏi thì liền thấy nữ tử Miêu Cương kia đứng lên, mở miệng lạnh lùng nói ra một câu bằng miêu ngữ.

Khi có người phiên dịch lại mới biết được, thế mà nàng ta lại dám khiêu chiến Thần Võ Đại tướng quân.

Tuy rằng hiện giờ Diêm Mặc là Phò mã của Xương Hoa công chúa, nhưng ở trong mắt những sứ thần ngoại quốc thì tên tuổi của hần vẫn vang dội giống như lúc trước, luôn là cái tên làm cho bọn họ sợ hãi nhất. Bọn họ có cừ hận với Thần Võ Đại tướng quân, thế nhưng lại sợ hãi Thần Võ Đại tướng quân, cũng biết là chính mình không thể thắng được hần cho nên mới không tự mình đi chuốc lấy khổ. Không nghĩ tới lại có một người đứng dậy khiêu chiến, mà lại là một gương mặt xa lạ chưa từng gặp qua.

Hoàng đế nghe xong liền quay đầu nhìn về phía Diêm Mặc, nói: "Phò mã có đồng ý ứng chiến hay không?"

Tuy rằng rất tin tưởng vào thực lực của Diêm Mặc, nhưng Chử Thanh Huy vẫn lo lắng nhìn về phía hần.

Diêm Mặc dùng tay nhẹ nhàng vỗ lên tay của nàng mấy cái rồi mới đứng lên: "Thần xin lĩnh mệnh."

Hần từ vị trí bên trên nhảy xuống dưới, mọi người xung quanh chỉ nghe thấy tiếng vạt áo tung bay, chú ý nhìn lại mới phát hiện hần đã đứng ở phía trên lối đài rồi.

Nữ tử Miêu Cương kia đứng đó nhìn hần, không biết lại nói ra câu gì.

Mọi người cách lối đài khá xa nên đến cả người phiên dịch cũng không biết nàng ấy muốn nói gì nữa.

Ước chừng Diêm Mặc cũng nghe không hiểu, mặt không chút biểu tình nào đứng ở nơi đó.

Nàng kia khẽ nhún mảy quất lên một tiếng, không hề có chút dư thừa nào phi thân tiến lên.

Động tác của nàng ta cực kỳ nhanh nhẹn, chiêu thức võ công lại không giống với người Trung Nguyên, những người khác cũng chưa từng nhìn thấy hay là nghe thấy qua lần nào.

Vốn là các vị tướng sĩ ở phía dưới khán đài luôn tràn đầy tin tưởng đối với Thần Võ Đại tướng quân của họ, thế nhưng lúc này họ nhìn không thấu được lai lịch của nữ tử kia, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Lại âm thầm tự hỏi bản thân, nếu như người trên đài lúc này là mình, liệu có tiếp được mấy chiêu của vị sứ thần Miêu Cương này? Cứ tưởng tượng như vậy làm cho các tướng lĩnh lão luyện giờ phút này cũng không dám đưa ra kết luận gì.

Diêm Mặc chỉ phòng thủ chứ không tấn công, trong mắt người bên ngoài thì chính là đang có xu thế bại trận.

Trong lúc nhất thời, kể cả những người không biết võ công cũng đều nhìn ra là có chuyện không ổn, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Chỉ có nữ tử Miêu Cương kia lông mày càng ngày càng nhíu chặt lại. Ngay từ đầu nàng cũng cho rằng vị Thần võ Đại tướng quân bất quá cũng chỉ là hư danh, nên ra tay cũng dùng hết sức lực, từng bước ép sát. Thế nhưng hai người đánh tới đánh lui hơn một trăm chiêu, không một lần nào nàng có thể tiến lại gần cơ thể đối phương. Người ta nghĩ rằng hần đang bận rộn phòng thủ mà không có sức lực để phản công, nhưng kỳ thật toàn thân hần, nàng một chút cũng không chạm đến. Nàng bỗng nhiên ý thức được, đối phương không phải là không bằng nàng nên mới một mực phòng thủ, mà là đang chờ nàng đề lộ ra hết chiêu thức của mình!

Nghĩ như vậy nàng ta ra tay càng thêm tàn nhẫn, một lòng muốn tốc chiến tốc thắng.

Nhưng mà đến lúc này thì đã muộn rồi, một trăm chiêu cũng đủ để cho Diêm Mặc đem các loại chiêu thức chưa từng gặp qua bao giờ này hiểu được rõ ràng, trong nháy mắt hần liền nghĩ ra cách ứng phó lại loại võ công này.

Tuy rằng mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt, chú ý gắt gao mọi việc diễn ra ở trên lối đài, thế nhưng không một người nào có thể thấy rõ nữ tử Miêu Cương kia rốt cuộc bị đánh rơi khỏi lối đài như thế nào. Mọi người chỉ biết là khi nhìn thấy rõ thì Thần võ Đại tướng quân vẫn đang đứng ở trên đài, còn sứ thần Miêu Cương thì đã nằm ở dưới đài rồi, lập tức thắng thua liền rõ ràng.

Trong chớp mắt cả đại điện trở nên vô cùng an tĩnh, ngay sau đó lập tức tràn ngập âm thanh reo hò.

Diêm Mặc không nói một lời nào, trở lại vị trí của mình, Chử Thanh Huy gắt gao cầm chặt tay hần.

Khóe miệng của Hoàng đế cong lên, giờ tay ý bảo yên lặng, lập tức trong điện lại trở nên an tĩnh như trước.

Hoàng đế nói vài câu phù hợp với tình huống lúc này rồi cho yến hội kết thúc trong yên tĩnh.

Cho đến tận lúc trở lại phủ công chúa, nỗi lo trong lòng Chử Thanh Huy rốt cuộc mới buông xuống.

Tuy rằng nàng không hiểu gì về võ công, thế nhưng đã xem người khác dùng võ công nhiều năm như vậy, cũng có hiểu biết chút ít, tự nhiên là nhìn ra được công phu của nữ tử Miêu Cương kia vừa tàn nhẫn vừa độc ác, thật giống như có huyết hải thâm thù gì với đối thủ, cứ nhất thiết phải dồn người ta vào chỗ chết. Nếu trước đó đối thành một vị tướng lĩnh bình thường khác lên sân khấu, chỉ sợ bây giờ không chết thì cũng bị thương nặng.

Nàng lẳng lặng ghé đầu vào lồng ngực Diêm Mặc, ngẩng đầu nhìn hần, nhẹ giọng nói: "Đêm nay có phải là một muốn chết rồi không? Lát nữa chàng mau đi tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút."

Diêm Mặc sờ sờ khuôn mặt của nàng, cúi đầu hôn một cái ở trên cái trán trắng nõn kia, nói: "Ta không có việc gì."

Kỳ thật lúc này cùng với người Miêu Cương kia so chiêu, hần muốn đánh bại nàng ta thật ra rất dễ, tục ngữ vẫn nói một người khỏe chấp mười người khôn, thực lực của hai người họ chênh lệch nhau khá nhiều, vì vậy Diêm Mặc có thể chắc chắn trong vòng năm mươi chiêu sẽ đánh bại nàng ta. Sợ đi hần muốn kéo dài lâu tới vậy là vì muốn thăm dò hết võ công của người này, ngày sau có thể dùng nó huấn luyện cho các sư đệ của mình.

Mấy năm nay Miêu Cương vẫn luôn không phục Đại Diễn, giữa hai nước sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chiến tranh, chuyện này rất nhiều người biết rõ, chỉ là trận chiến này xảy ra sớm hay muộn mà thôi. Nếu đánh nhau thì hần muốn đi trước thăm dò rõ ràng quân địch. Vì có thể đạt được mục đích của mình, nhất thời yếu thế hơn đối phương

có sao chứ? Chỉ cần đến cuối cùng có thể đạt được kết quả là được.

Đào mất một cái liền đến đêm giao thừa, tất cả các quan lại đều tiến cung để lĩnh thưởng, sau đó mới trở về phủ để đoàn tụ cùng gia đình.

Trong cung của Hoàng Hậu cũng bày tiệc, người tham dự tự nhiên cũng là gia đình của hoàng đế cùng với người con rể Diêm Mặc.

Đế hậu ngồi ở vị trí đầu tiên, Thái Tử cùng Nhị hoàng tử lần lượt ngồi ở bên phía Hoàng đế, Chử Thanh Huy và Diêm Mặc thì ngồi ở bên phía tay trái của Hoàng Hậu.

Từ khi Chử Thanh Huy xuất giá hiếm khi Tê Phụng Cung náo nhiệt được như hôm nay. Tuy rằng trên mặt Hoàng đế không hiện ra điều gì thể nhưng trong lòng lại vô cùng cao hứng. Huống hồ mấy ngày trước, người con rể Diêm Mặc này ở trước mặt sử thần các nước mang đến cho Hoàng đế biết bao nhiêu vinh quang. Cho nên hiện giờ khi nhìn thấy cái người cướp mất nữ nhi của mình, Hoàng đế cũng không cảm thấy không vừa mắt như trước.

Chỉ cần hoàng đế không quấy rối gì, tự nhiên Hoàng Hậu có thể làm cho bữa tiệc gia đình này trở nên vô cùng vui vẻ. Ăn xong bữa sáng đoàn viên, hoàng đế còn muốn phát cho tiểu bối bọn họ bao lì xì đỏ, cư nhiên Diêm Mặc cũng có phần.

Chử Thanh Huy nhìn biểu cảm khi nhận được bao lì xì đỏ của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Người một nhà ngồi nói chuyện được một lát thì hoàng đế muốn mang Thái Tử đi thiên điện, lần này người cũng đem cả Diêm Mặc đi theo cùng.

Hoàng Hậu biết Hoàng đế lại muốn bày ra uy nghiêm của trường bối để dạy dỗ bọn họ, đành phải bắt đắc dĩ nói: "Tết rồi, bệ hạ bớt tranh cãi với bọn chúng đi."

Hoàng đế thoáng gật đầu, nói: "Ta sẽ tự có chừng mực, nàng yên tâm"

Nghe Hoàng đế nói như vậy, thế nhưng lại càng làm cho Hoàng Hậu cảm thấy bất đắc dĩ hơn.

Sau khi ba người bọn họ đi rồi, Chử Tuấn mới hết lo lắng mà vỗ vỗ ngực, lúc này nó thực sự rất sợ phụ hoàng cũng xách nó đi theo cùng.

Hoàng Hậu thấy vậy liền cười cười nói: "Con còn nhỏ, còn phải chờ thêm một hai năm nữa."

Chử Tuấn lập tức bày ra khuôn mặt như khổ qua, cái gì mà còn phải chờ thêm một hai năm nữa chứ.

Chử Thanh Huy lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhìn Hoàng Hậu nói: "Tại sao phụ hoàng lại gọi cả Phò mã vào đó chứ, con còn cho rằng người --"

"Con cho rằng ngài không thích Phò mã đúng không?" Hoàng Hậu hỏi lại.

Chử Thanh Huy thành thật gật đầu. Cũng không thể trách nàng tại sao lại nghĩ như vậy được, biểu hiện của hoàng đế ngày thường khi nhìn Phò mã chính là không thuận mắt chút nào.

Hoàng Hậu cười cười: "Phụ hoàng của con mà con còn không rõ hay sao? Bệ hạ ngoài miệng thì luôn nói không hài lòng, thế nhưng chưa chắc trong lòng đã không thích. Tuy ngoài miệng thì luôn khích lệ nhưng cũng chưa chắc đã thực sự vừa lòng. Thế nhưng mặc kệ bệ hạ có nghĩ ra sao thì người một nhà vẫn hơn người ngoài, điều này bệ hạ hiểu rõ hơn ai hết. Phò mã là Phò mã của con, chỉ cần một mình điều này thì dù phụ hoàng con luôn ngoài miệng ghét bỏ, nhưng ở trong lòng hắn Phò mã cũng đã là người một nhà rồi."

Hoàng đế ở trong miệng Hoàng Hậu, cùng với hoàng đế mà người khác biết hoàn toàn khác nhau, tựa hồ giống như là một đứa trẻ nghịch ngợm vậy, làm cho Chử Thanh Huy nghe xong liền cảm thấy buồn cười nhưng phần nhiều lại càng vô cùng cảm động.

Trên đời này một người có thể trao hết tình cảm của mình cho một người khác, sợ rằng cũng chỉ có tình yêu của cha mẹ dành cho con cái mà thôi.

Trong lúc hai người nói chuyện, Chử Tuấn đã ghé vào đầu gối của Hoàng Hậu ngủ mơ màng rồi.

Bà vú hầu hạ bên cạnh muốn tiến lên đem tiểu điện hạ ôm về, bất quá Hoàng Hậu lại không tiếng động giơ tay lên, làm một cử chỉ lệnh cho bà vú đem chân tới đây, để cho Chử Tuấn gối đầu lên người mình ngủ.

Hoàng Hậu cúi đầu sờ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của đứa con trai bé bỏng, khi vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nữ nhi của mình cũng đang nhìn mình, lập tức vươn tay ra đem nàng ôm lại gần.

Khóe miệng Chử Thanh Huy mang theo một nụ cười thỏa mãn: "Qua đêm nay con cũng đã mười sáu rồi, sau này không thể dựa vào mẫu hậu như vậy được nữa."

Hoàng Hậu khẽ cười: "Cho dù là 60 tuổi thì con vẫn là con của mẫu hậu, khi nào con nghĩ muốn dựa vào mẫu hậu thì cứ tới dựa."

Chử Thanh Huy ngửi mùi hương thoang thoảng quen thuộc trên người Hoàng Hậu, bỗng nhiên cười ra tiếng.

"Tại sao con lại cười ngây ngô như vậy chứ?"

"Con đang suy nghĩ, nếu như Thái Tử ca ca cũng dính lấy người giống như con, khi đến 60 tuổi vẫn còn muốn dựa vào trong ngực mẫu hậu giống bây giờ, cũng thật là buồn cười."

Hoàng Hậu điểm nhẹ lên cái trán của nàng, nói: "Con cũng biết là bản thân mình dính người." Rồi lại khẽ thờ dài: "Thái Tử ca ca của con, từ khi Tuấn Nhi được sinh ra, chưa lần nào tiến đến dựa vào trong ngực mẫu hậu cả, thậm chí cũng không cần có bà vú ở bên người nữa."

Có đôi khi bà cũng cảm thấy hoàng đế đối xử với Thái Tử quá mức nghiêm khắc, nhưng lý trí của bà vẫn luôn hiểu rõ rằng cách làm của hoàng đế là đúng nhất.

Chử Thanh Huy có chút khâm phục ca ca của mình, tuy rằng nàng hay thường xuyên nói Thái Tử chỉ lớn hơn mình mười lăm phút thể nhưng trên thực tế chút giờ phút đó

có ý nghĩa rất nhiều. Hoàng đế tương lai của một quốc gia nhất định phải khác với những người khác.

Hoàng Hậu lại nói tiếp: "Mấy ngày nay con cùng Phò mã ở chung như thế nào, có từng âm ỉ hay giận dỗi gì nhau không?"

"Mẫu hậu đừng lo lắng, không có chuyện gì cả, một chút giận dỗi cũng không có." Chử Thanh Huy lập tức nói lại.

Hoàng Hậu nghe vậy chỉ cười cười, nữ nhi của mình bà còn không hiểu rõ hay sao? Về cơ bản con bé rất hiểu chuyện, chỉ là ngẫu nhiên có chút giận dỗi linh tinh mà thôi, cũng may là Phò mã có thể chịu được những điều này, như vậy là tốt rồi. Nếu cuộc sống của hai vợ chồng mà cứ tôn trọng nhau như khách, một chút dao động hay va chạm nào cũng không có, ngược lại mới có vấn đề.

Chờ sau khi hoàng đế dạy dỗ xong rồi đem người thả ra, cũng đến lúc Chử Thanh Huy và Diêm Mặc phải xuất cung.

Tối nay gia đình nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, phủ công chúa cũng không ngoại lệ. Trước khi tiến cung, Chử Thanh Huy đã sai người đi phát tiền thưởng cho mọi người trong phủ, nàng còn đặc biệt cho phép một số người có người nhà ở trong kinh thành được trở về ăn tết cùng với gia đình, cho nên hiện giờ trong phủ cũng có chút quạnh quẽ.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng không đón giao thừa ở trong cung, vì vậy tâm tình khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Diêm Mặc cùng nàng ngồi ở dưới ánh nến, Chử Thanh Huy ngồi trong chốc lát lại dần dần đem đầu mình dựa vào vai hắn.

"Đây là năm đầu tiên ta cùng với chàng đón giao thừa." Nàng nói.

Diêm Mặc không lên tiếng, một lát sau mới nói: "Về sau mỗi một năm chúng ta đều cùng nhau đón giao thừa."

Chử Thanh Huy cười khê: "Lúc này ta vừa mới nhìn chằm chằm vào ngọn nến này, trong lòng liền nghĩ rằng phải đợi cho ánh nến lóe lên vài lần thì tiên sinh mới có thể mở miệng nói chuyện, cũng may là chàng không để cho ta chờ lâu lắm."

Diêm Mặc nghiêng đầu hôn lên đỉnh đầu nàng.

Chử Thanh Huy nói: "Vừa nãy phụ hoàng đưa ca ca và tiên sinh đi đã nói gì vậy?"

Diêm Mặc dừng một chút mới nói tiếp: "Đọc lại gia quy một lần."

Đúng thật là gia quy vì trên phong thư có viết là "Chử thị gia pháp".

Chử Thanh Huy xì cười ra tiếng, lại hỏi: "Là phụ hoàng đọc hay là tiên sinh cùng ca ca đọc?"

"Là ta cùng với Thái Tử đọc."

Chử Thanh Huy nghe vậy càng cảm thấy vui mừng, như vậy thì xem ra phụ hoàng giống như trong lời nói của mình, rất có chừng mực nha. Bởi vì phụ hoàng chưa nói một câu giáo huấn nào, đã có thể kêu tiên sinh cùng ca ca tự mình mở miệng rồi.

"Tiên sinh, chàng cũng biết thật ra gia quy kia đã có từ những năm đầu của triều đại rồi. Năm đó khi lão tổ tông còn chưa có làm hoàng đế thì đã có gia pháp này, lúc còn nhỏ ta cũng đã từng sao chép nhiều lần rồi."

Diêm Mặc cúi đầu nhìn nàng, nói: "Nhất định là do nàng quá nghịch ngợm."

Chử Thanh Huy le lưỡi, trong lòng cam chịu nhưng ngoài miệng vẫn không phục: "Tiên sinh như thế nào lại có thể nhận định là ta nghịch ngợm chứ? Hồi này mẫu hậu còn hỏi ta là mấy ngày nay có cùng tiên sinh âm ỉ hay giận dỗi gì không, vậy thì chàng nói xem ta cùng chàng âm ỉ hay giận dỗi lúc nào?"

Khi nàng nói chuyện lại gắt gao nhìn chằm chằm Diêm Mặc, ánh mắt uy hiếp vô cùng rõ ràng. Hiển nhiên là nàng cũng biết chút tính tình này của mình, nhưng không chịu thừa nhận với người khác tính tình ấy.

Diêm Mặc trầm ngâm trong chốc lát. Nếu nói thật thì khẳng định người trong lòng sẽ ngay lập tức bộc phát chút tính tình nhỏ này của mình, thế nhưng lời nói đối hấn không thể nói được. Cho nên hắn chỉ biết che dấu chân tướng mọi chuyện: "Là ta làm cho nàng không vui."

Chử Thanh Huy nghe được câu này liền vừa lòng, còn không phải là do hắn sao, nếu không phải tiên sinh lúc nào cũng trêu chọc nàng, nàng sao có thể bộc lộ chút tính tình này được?

Trong lòng nàng lập tức vui vẻ, ngẩng đầu lên hôn Diêm Mặc một cái, lại hỏi: "Vậy tiên sinh có từng giận ta hay không?"

Diêm Mặc lắc đầu, nói: "Chưa từng." Lời nói này không có chút giả dối nào, cũng không có chút nào là dấu điểm sự thật cả.

Hắn sao có thể giận Bánh bao nhỏ được chứ? Hắn còn không dám tưởng tượng đến lần nào nữa kia.

Chử Thanh Huy nhỏ giọng nói: "Như thế nào ta lại nhớ rõ có một vài lần, chàng tức giận nên đã trừng phạt ta."

Nhưng là những cái đó..... Làm nàng xấu hổ đến mức không có mặt mũi nào chịu trừng phạt nữa, ấn tượng ấy cũng đủ khắc sâu, đến mức nàng luôn nhớ kỹ để sau này không bao giờ dám tái phạm nữa.

"Nếu là tức giận thì cũng là giận ta, cùng với nàng không có chút quan hệ nào." Diêm Mặc nói.

Chử Thanh Huy ngược mắt nhìn hắn rồi lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ở trên môi của hắn liếm liếm một chút rồi lại đem đầu lưỡi nhỏ tiến vào trong miệng hắn, tuần tra mọi

noi một phen, sau đó lại lui ra rồi chép chép miệng, dưới ánh mắt đã có chút sâu thẳm của Diêm Mặc, tươi cười sáng lạn nói: "Nhất định là chàng ăn vụng đường của ta, bằng không tại sao miệng của chàng lại ngọt như vậy?"

Diêm Mặc không nói chuyện, chỉ là đem nàng ấn về phía mình rồi lại một lần nữa bao trùm lên đôi môi phấn hồng của nàng, môi răng giao triền, mơ hồ nói: "Đúng vậy."

Hắn chính là ăn đường của nàng, mười mấy năm trước đã ăn. Vị ngọt kia lên men, tựa hồ phải đợi đến mười mấy năm sau mới có thể ngập tràn, đem toàn bộ trái tim của hắn ngấm từ trong ra ngoài hết một lượt

Đêm còn dài, hai người cùng đón giao thừa chẳng phải là có chút cô đơn sao? Chi bằng cùng nhau làm chút chuyện thú vị đi.

Phò mã gia nghĩ như thế thì cũng ngay lập tức tự mình thử nghiệm ngay.

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Hàm Quân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: *Xiu Xiu*

Beta: *Quanh*

Không lâu sau là sinh nhật Chử Thanh Huy.

Trước đó một ngày, Lâm Chi Lan và Tần Hàm Quân cùng nhau đến phủ công chúa tặng lễ vật.

Lâm Chi Lan tặng lạc từ [1] do chính tay mình đan, bên trong đặt một viên hồ phách nhỏ nhắn xinh xắn, trơn bóng đáng yêu, có ngụ ý cát tường.

[1]: *Dây đeo được đan từ chỉ sợi bông, dùng làm vật trang trí đeo ở thắt lưng, cán quạt.....*

Tần Hàm Quân tặng một đôi cốc ngọc dạ quang Tây Bắc, chất ngọc ónh nhuận, màu sắc sặc sỡ.

Phẩm cấp mặc dù không hoàn mỹ như hàng thượng đẳng, nhưng khối ngọc Kỳ Liên này Hàm Quân mua được từ một thương nhân, lại thiết kế lại kiểu dáng, gọi thợ thủ công mài dũa dựa theo thiết kế, thế gian này chỉ có một đôi duy nhất, không còn đôi nào khác như vậy.

Trong tay không có rượu, Chử Thanh Huy liền đổ vào bên trong non nửa chén trà xanh, thân cốc lập tức lấp lánh ánh sáng như ánh trăng chiếu rọi, vô cùng kỳ dị.

Nàng yêu thích không buông hai thứ lễ vật này, giả bộ nhủ mày khổ não nói: "Cảm giác nhận lễ vật thật sung sướng, chờ ngày sau đến sinh nhật hai người, không biết báo đáp thế nào mới xứng tâm ý này đây."

Lâm Chi Lan nhấp một ngụm trà, cười nói: "Chi cần là biểu tỷ tặng, có là một cục gạch muối cũng vui về nhận lấy."

"Ai nha." Chử Thanh Huy lúc này cười ha hả chỉ chỉ dưới chân: "Nếu thế bây giờ liền đào lên đi, tránh ngày sau tỷ còn phải sai người đưa đi một chuyến."

"Thế muối phải chọn khối thật lớn." Lâm Chi Lan nghiêm túc dò xét gạch đá trên đất.

Chử Thanh Huy hết sức vui vẻ, kéo nàng một cái, quay đầu nói với Tần Hàm Quân: "Muội muội xem cái người này bây giờ miệng lưỡi trơn tru, còn đâu một phần nhả nhận, thật trọng ôn nhu như trước? Tỷ nhìn ra, đều do biểu muội phụ làm hư."

Tần Hàm Quân cười cười: "Gần đèn thì sáng, kết quả này không thể không kể công của Trương nhị công tử."

Trên mặt Lâm Chi Lan ửng đỏ, chẳng qua thật sự không giống như lúc trước, tùy tiện trêu chọc một hai câu liền bụm mặt cầu xin tha thứ, rốt cục không còn là khuê nữ cái gì cũng không hiểu nữa.

"Nếu nói gần đèn thì sáng, biểu tỷ gả cho Diêm tướng quân, tính tình cũng không phải bắt đầu ôn trọng như tỷ phụ rồi sao? Còn Hàm Quân, bây giờ chỉ là chưa gả đó thôi, về sau như thế nào còn không biết đâu."

Mấy người nói giỡn một trận, Lâm Chi Lan lấy ra thêm một món lễ vật nữa, là một mặt dây chuyền: "Ngày mai là sinh nhật biểu tỷ, cũng là sinh nhật Thái tử biểu ca, mặt dây chuyền này nhờ biểu tỷ thay muội giao cho biểu ca."

Chử Thanh Huy gạt đầu nhận lấy, không biết nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Tần Hàm Quân đang không chút phản ứng nào, đùa giỡn nói: "Tỷ tỷ cùng Thái tử ca ca cùng ngày sinh nhật, xưa nay nhận lễ vật cũng nhiều như nhau, bây giờ Hàm Quân đưa tỷ một đôi cốc, ca ca thể nhưng lại không có, để tránh trong lòng hắn cảm thấy bất bình, tìm tỷ tỷ nói lý, tỷ tỷ dứt khoát đưa cho hắn một chiếc cốc, muội cảm thấy thế nào?"

Tần Hàm Quân thoáng ngần ra, vội vàng đặt chén trà xuống, trong mắt mang theo vài phần chán chờ: "Tỷ tỷ muốn dâng cho Thái tử điện hạ?"

"Đúng thế, cái cốc này tỷ tỷ cực kỳ yêu thích, chắc hẳn Thái tử ca ca cũng sẽ thích."

"Là lấy danh nghĩa của công chúa dâng lễ vật?"

Chữ Thanh Huy nói: "Đây là tâm ý của muội, sao có thể bị tỷ cướp công? Tất nhiên phải lấy danh của muội đem tặng lễ vật a."

"Cái này...Có phải không thỏa đáng hay không?" Nàng chỉ là một nữ tử nhỏ bé, nếu không phải được công chúa thương yêu nâng đỡ, ngay cả công lớn phủ công chúa cũng không vào được, bởi vì qua lại thân thiết nàng mới dám đưa lễ vật lên. Còn Thái tử, xưa nay không lui tới, quân thần khác biệt, nam nữ kiêng kỵ, nàng nào dám dâng tặng lễ vật?

Tuy từng rời xa kinh thành một khoảng thời gian, nhưng trước kia có lời đồn đại không tốt, về sau có công chúa giúp đỡ qua lại, nàng hoặc nhiều hoặc ít cũng có ân tình. Trong lòng nàng rõ ràng, nếu lần này việc dâng lễ vật tặng Thái tử có người biết được, chỉ sợ trốn không thoát thanh danh a đua nịnh hót. Trước đó nàng vô ý tranh chấp cùng các quý nữ kinh thành, chẳng qua mới cứu người đã bị truyền đi quá quắt như vậy, vô duyên vô cớ khiến mẫu thân thương tâm. Trải qua chuyện này, nàng hiểu được tình thế trong kinh không thể so với Tây Bắc, so với đao kiếm, lời đồn đại càng làm tổn thương người hơn, không phải do nàng không cẩn thận phòng bị.

Chữ Thanh Huy không đợi nàng nói xong, liền nói: "Tỷ nhớ ngày đó mẫu hậu có nói qua, Tàn phu nhân cùng phụ hoàng chính là biểu huynh muội, tính ra, Hàm Quân cũng có thể gọi ta là biểu tỷ, kêu Thái tử một tiếng biểu ca. Chỉ Lan đã tặng, Hàm Quân đương nhiên cũng nên tặng. Biểu muội tặng biểu ca quà sinh nhật, tỷ tỷ ngược lại muốn xem xem ai dám nói một câu không ổn."

Nói thì nói như thế nhưng ai cũng biết, một tiếng biểu ca của Lâm Chi Lan ca cùng một tiếng biểu ca của Tàn Hàm Quân khác nhau hoàn toàn, ngay cả tư cách so sánh giống nhau cũng không có.

Lâm Chi Lan liếc mắt nhìn Chữ Thanh Huy, nhìn ra được tính toán của nàng, tuy có chút bất ngờ lại không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ cười cười phụ họa nói: "Muội cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, rõ ràng Thái tử ca cùng ngày sinh nhật với biểu tỷ, nhưng Hàm Quân chỉ đưa lễ vật cho biểu tỷ mà không đưa cho Thái tử, chẳng phải là bên này nặng bên kia nhẹ rồi sao?"

Hai người người một câu, ta một câu, dễ dàng đem Tàn Hàm Quân nói đến không còn lực chống đỡ.

Nàng nhếch môi, trong đầu xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng quyết định đập nôi chìm thuyền, hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: "Hàm Quân ngu dốt, cả gan hỏi công chúa, việc này...không biết là có ý gì?"

Ngừng lại động tác vãn về miếng bánh, Chữ Thanh Huy cùng Lâm Chi Lan liếc nhau, buông trà bánh xuống, dùng khăn tay xoa xoa tay, nhẹ giọng cười nói: "Nếu muội đã nhìn ra, tỷ cũng nói rõ luôn. Hàm Quân, muội còn nhớ tên Bồ chính quan tham nghị họ Dương kia không?"

Tàn Hàm Quân gật nhẹ đầu.

Chữ Thanh Huy tiếp tục nói: "Tỷ vẫn tưởng rằng người như hần chỉ là thiếu số, nhưng hai ngày trước ở hội Nguyên tiêu, hần lại để tỷ tỷ thông suốt một điều."

Trong cũng, mỗi ngày mười lăm tháng giêng tổ chức cung yến Nguyên tiêu một lần. Dự tiệc đều là con cháu quan lại, nam nữ trẻ tuổi, mục đích tự nhiên không cần phải nói. Hàng năm nhờ cuộc yến tiệc này mà tác thành không ít nhân duyên.

Tàn Hàm Quân là trưởng nữ Nhị phẩm Đô chỉ huy sứ, nếu bàn về môn đăng hộ đối, ít nhất cũng phối cùng con trai trưởng quan lớn Nhất phẩm, nếu theo thể đạo, nữ tử gả cao, vậy trên đời này không có nam tử nào không xứng với nàng.

Cũng không phải nói nàng nhất định phải gả cao, chỉ là đối với các thế gia khác, theo lý thuyết những tiểu môn hộ kia nên tự mình hiểu lấy, nếu không phải muốn ngấp nghé nàng, chính là xem thường môn hộ của Tàn tướng quân.

Nhưng tại Nguyên tiêu yến lần này, Chữ Thanh Huy ngồi ở vị trí đầu thấy được rõ ràng. Có không ít tam, tứ phẩm, thậm chí là con quan có phẩm cấp thấp hơn, ánh mắt đều rơi trên thân Tàn Hàm Quân, trong tối ngoài sáng dò xét, rõ ràng là đang ước lượng Tàn phủ có thể cho tiền đồ của hần ngày sau bao nhiêu bạc. Từng người từng người rõ ràng mặt mũi không có bao nhiêu phân lượng, quả thực nhìn thấy khiến người khác nổi trận lôi đình.

Bọn hần càng coi khinh, Chữ Thanh Huy càng muốn đánh tỉnh bọn hần.

"Khắp kinh thành người người đều cho là muội chỉ có thể gả cho tên bất lương kia, tỷ tỷ càng muốn để cho bọn hần ngoác mồm kinh ngạc. Tàn phủ mấy đời đều là trung thần, vì Đại Diễn ta cúc cung tận tụy, sao lại để cho những tên hạ lưu kia bình phẩm từ đầu đến chân!" Chữ Thanh Huy lớn tiếng nghiêm nghị, hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Trong mắt Tàn Hàm Quân hiện lên một ánh nước, trịnh trọng thì lễ một cái: "Thần nữ thay mặt gia phụ tạ ơn công chúa, có được lời này của công chúa, Tàn phủ trên dưới tận trung tận lực đến chết mới thôi."

Một lời làm cho lòng người sục sôi, nhiệt huyết dâng trào.

Chữ Thanh Huy vội vàng đưa tay đỡ Tàn Hàm Quân dậy, ngồi vào chỗ một hồi lâu, cảm xúc của nàng mới dần dần bình phục.

"Điều tỷ tỷ vừa nói không phải trò đùa, cũng không phải hành động theo cảm tính. Hàm Quân, huynh trưởng của tỷ tốt hơn mấy tên nam tử kia không biết bao nhiêu. Thế nhân đã không hiểu muội, sao không để tỷ thử một lần? Nói không chừng hai người các muội chính là một đôi trời sinh thì sao."

Mặc dù đã đoán được một hai phần, nhưng nghe nàng thẳng thắn như vậy, trong lòng Hàm Quân vẫn run lên một trận.

Kỳ thực người ngoài thấy thế nào, sao nàng lại không biết? Sao lại không cảm giác được những ánh mắt dò xét kia?

Lo lắng ư? Tất nhiên là lo lắng rồi.

Nhưng một chút nàng cũng không dám mảy mảy biểu lộ, chỉ sợ càng khiến người bên cạnh lo lắng cho nàng, khiến mẫu thân rơi lệ, đành phải cật lực không quan tâm, không buồn phiền.

Nàng nữ tử nhỏ đã biết chuyện trên đời không thể vạn sự như ý, nhiều khi cái có thể thay đổi chỉ có thể là tâm tình chính mình, bởi vậy mới dần dần dưỡng thành tính cách như bây giờ.

Cứ cho là như thế đi, nhưng khi nghe được Chữ Thanh Huy mạnh mẽ đề nghị, nàng vẫn có phần kinh hãi, thật lâu mới run giọng nói: "Tâm ý công chúa muội xin ghi nhận, chỉ là việc này..."

"Như thế nào, muội không đồng ý? Hay là muội không thích Thái tử ca ca ta?" Chữ Thanh Huy hỏi lại.

Thằng thần tra hỏi như vậy khiến Tần Hàm Quân không biết trả lời như thế nào, trên mặt mang theo mấy phần xấu hổ: "Điện hạ tôn quý vô song, oai hùng cơ trí, khiến người người kính nể, chính vì nguyên nhân này mới không ổn. Muội hiểu được công chúa nghĩ tốt cho muội, nhưng sao có thể vì vậy khiến Thái tử chịu ủy khuất?"

Chữ Thanh Huy nghe nàng nói, ngược lại cười cười: "Muội nghiêm trọng hóa sự tình rồi, tạm thời an tâm đi, chẳng qua mượn lý do sinh nhật này tặng quà thăm dò Thái tử ca ca, nếu hắn có ý, muội cũng có ý, vậy càng tốt. Nếu là vô ý thì đành thôi, 'trâu không uống nước ai đè đầu trâu', tỷ tỷ cũng không thể cưỡng ép được, đúng không?"

Nghe nói chỉ là thăm dò, Tần Hàm Quân nhẹ nhàng thở ra, không nói đến nàng hữu ý hay vô ý, Thái tử nhất định là vô tình, chỉ tiếc ý tốt của công chúa.

Chữ Thanh Huy lại trấn an nàng: "Việc này tỷ tỷ kín đáo làm, sẽ không để người ngoài bắt gặp. Thái tử ca ca cũng không phải là người không có chừng mực, nhất định sẽ không tiết lộ, nếu như việc này không thành, tỷ tỷ cũng không để thanh danh muội bị mang ra làm trò đùa."

Tần Hàm Quân vốn dĩ đã sớm thả lỏng tâm tình, nghe nàng nói như vậy lại cảm thấy có chút mờ ám, cẩn thận nghĩ lại, nghĩ mình tặng lễ vật cho một nam tử xa lạ, càng không được tự nhiên.

Chữ Thanh Huy tưởng rằng nàng không an tâm, cười giỡn nói: "Cứ cho rằng muội cùng Thái tử ca ca vô duyên, còn có mấy vị thân Vương Thế tử, đều là thanh niên tài tuấn nhất đẳng, muội tạm chờ, tỷ sẽ giới thiệu từng người từng người một cho muội, nhất định phải để muội làm tâu từ của tỷ."

Lâm Chi Lan một mực ngồi nghe, lúc này mới chen miệng cười: "Nói như vậy, tiếc rằng đệ đệ muội còn nhỏ tuổi, nhưng còn có một vị đường đệ cùng tuổi Hàm Quân cũng là thiếu niên anh tài, ngày sau sẽ kế thừa tước vị của tổ phụ làm uy viễn hầu, nếu Hàm Quân không làm được tâu từ của biểu tỷ, có thể làm đệ muội của muội đấy."

Chữ Thanh Huy vội vàng nói: "Muội chớ giành với tỷ, Hàm Quân nhất định là người của Chữ gia chúng ta."

"Nhưng nói thế cũng không đúng, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, nếu nhà mẹ đẻ muội không đoạt được nàng, còn có bên nhà chồng nữa a, lát nữa muội hỏi phủ hồi thăm một chút, Trương gia còn nam nhi đến tuổi nữa không, chung quy không thể để nước phù sa chảy ruộng ngoài." Lâm Chi Lan cười phản bác.

"Xem muội khoe khoang nhà chồng kia, có tin tỷ gọi tỷ phụ liệt kê ra danh sách thiếu hiệp của Thượng Thanh tông ra hay không?" Chữ Thanh Huy không phục.

Hai người ngời một câu ta một câu, thành công làm mặt Hàm Quân đỏ bừng, không biết ứng đối ra làm sao, đành cúi đầu nghe các nàng trêu trọc.

[1] Ảnh minh họa của lactừ.

Chương 67: Găm cần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Pi

Beta: Rysa

Ngày thứ hai Chử Thanh Huy tiến cung lại nhận được không ít lễ vật, ngay cả Chử Tuấn cũng đưa cho nàng một con dê mền bằng ngọc mà nó trân quý nhất.

Nàng cũng chuẩn bị cho Thái tử một phần, đương nhiên Thái tử đáp lễ lại cho nàng càng nhiều hơn, như vậy tính ra nàng đã có lời.

“Đây là Chi Lan nhờ muội tặng ca ca đó.” Từ khi Lâm Chi Lan hiểu chuyện thì mỗi năm đều sẽ chuẩn bị lễ vật tặng cho hai người bọn họ, cũng không phải thứ gì trân quý, đều là vài món đồ do tay nàng ấy làm ra.

Thái tử tiếp nhận hộp gắm, mở ra thì thấy là một cái phiến trụ từ [1], liền nói: “Biểu muội thật có lòng, đúng lúc mấy ngày trước đây được một cái quạt cổ, vừa lúc xứng đôi.”

[1] Dây tuyến thường treo trên quạt giấy cổ trang, có ảnh minh họa ở cuối chương.

“Tay nghề của Chi Lan càng ngày càng tốt.” Chử Thanh Huy vuốt dây đeo bên hông mình, trên tay lại đưa ra một hộp gắm khác: “Còn đây cũng là lễ vật mà người khác nhờ muội đưa ca ca.”

“Là ai?”

Chử Thanh Huy cong môi cười: “Ca ca đoán xem.” Nàng mở hộp gắm ra, đẩy đến trước mặt Thái tử.

Bên trong hộp gắm là một đôi cốc bằng ngọc dạ quang có màu xanh biếc [2], Thái tử cầm nó lên xoay trong tay ngắm nghía, ánh sáng xuyên thấu qua thân ly, màu sắc càng thêm sắc sỡ.

[2] Có ảnh hưởng minh họa ở cuối chương.

“Ca ca đoán không ra, Noãn Noãn nói cho ca ca biết đi.” Hần nói.

Chử Thanh Huy bĩu môi: “Ca ca ngay cả đoán cũng không muốn đoán.”

Khóe miệng Thái tử mang theo chút ý cười: “Coi như ca ca đã đoán sai vậy.”

“Như vậy sao được?” Chử Thanh Huy lăm bầm: “Thôi, muội nói thẳng luôn, đây là Hàm Quân đưa cho ca ca.”

Thái tử gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra là hắn có bất ngờ hay không: “Đã phiền Tàn cô nương rồi.”

Chử Thanh Huy càng thêm nhụt chí: “Chi Lan tặng lễ cho huynh, huynh nói có lòng, đến phiên Hàm Quân tặng lễ thì huynh lại nói là làm phiền, chẳng lẽ ca ca không còn lời nào khác nữa sao?”

“Noãn Noãn muốn nghe cái gì?” Thái tử bỏ ly ngọc dạ quang vào hộp gắm.

Chử Thanh Huy gặm chân một cái: “Ca ca không hiểu muội chút nào, vẫn là đừng nói nữa thì hơn.”

Thấy nàng tựa hồ sắp bực, Thái tử mỉm cười sờ đầu nàng: “Không phải muội nói ra thì ca ca sẽ hiểu sao?”

Chử Thanh Huy nghe thấy lời này, quay đầu nhìn chằm chằm hắn đến nửa ngày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Ca ca nha, huynh cứ như vậy thì sau này không tìm được tẩu tử đâu. Thôi, muội muội cũng chỉ có một người huynh trưởng là huynh, không thể không bận tâm thay huynh được.” Nàng vừa nói vừa nhón mũi chân lên vỗ bả vai Thái tử, sau đó ung dung thong thả rời đi.

Phúc công công là nội giám bên cạnh Thái tử, hắn nhìn bóng dáng công chúa đã đi xa, rồi nhìn lại Thái tử diện hạ đang ngồi không nhúc nhích ở kia, nhỏ giọng xin chỉ thị: “Điện hạ, có thu hai món lễ vật này vào nhà kho không?”

Mỗi năm đến sinh nhật, Thái tử nhận được vô số lễ vật nhưng chỉ có những thứ được người thân tặng mới có thể chân chính được đặt trước mặt Thái tử, còn những thứ khác đều được cất vào nhà kho. Theo lý mà nói, nếu chỉ là lễ vật mà phủ Tàn tướng quân đưa tới tất nhiên cũng sẽ đưa vào nhà kho, nhưng vừa rồi nghe trong lời công chúa nói rõ ràng còn có ý nghĩa khác nên Phúc công công mới hỏi như vậy.

Thái tử không nói chuyện, nhìn theo bóng dáng muội muội đi xa, lại bụng chén trà lên uống một ngụm.

Phúc công công đợi trong chốc lát, bỗng nhiên nhanh trí thử thăm dò: “Theo nô tài thấy, so với ly bạch ngọc thì ly ngọc dạ quang đó có phong vị hơn, nếu rót rượu vào, chắc chắn hương vị sẽ khác. Hay là đặt trên bảo giá, mỗi ngày có thể được điện hạ liếc mắt một cái, như vậy mới không phí mục đích nó được tạo ra.”

“Tùy người xử lý.” Thái tử đặt chén trà xuống, khi đứng dậy chuẩn bị đến thư phòng mới chậm rãi để lại một câu.

Chờ khi không nhìn thấy bóng dáng của hần nữa Phúc công công mới vỗ vỗ ngực, âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình lẩm miệng hỏi một câu như vậy. Cũng không dám sai tiểu nội giám mà hần tự mình cất ly ngọc dạ quang vào hộp gốm, cẩn thận đặt lên bảo giá.

Tiểu nội giám ở phía sau hần ngo trái ngo phải, thực sự không có nhìn ra điểm nào đặc biệt, không chịu nổi tò mò trong lòng bèn mở miệng hỏi: “Công công, tiểu nhân thấy cái ly này thật sự quá tầm thường, nhà kho có rất nhiều vật phẩm quý giá hơn nó, sao không đặt những món đồ lên?”

“Nói nhỏ chút!” Phúc công công xoay người lại, vỗ một phát vào gáy của hần ta: “Người thấy, người thấy, nếu thẳng nhai ranh nhà người có thể nhìn ra cái gì thì ta sẽ gọi người một tiếng công công!”

Tiểu nội giám ôm đầu, ủy khuất nhưng không dám hỏi lại.

Chữ Thanh Huy đến cung của Hoàng Hậu ngồi hết nửa buổi sáng, sau giờ Ngọ mới xuất cung hồi phủ.

Mấy ngày trước Tía Tô có tới xin chỉ thị, nàng ấy và vài cung nữ hầu hạ bên cạnh muốn mỗi người góp một ít ngân lượng để mời gánh hát về hát mừng sinh nhật cho Chữ Thanh Huy. Nhưng sao Chữ Thanh Huy có thể để các nàng ấy tiêu pha như vậy, nàng nhận tâm ý là đủ rồi. Kỳ thật phủ công chúa cũng quanh què, trong phủ lại chưa từng có gánh hát nào, nàng bèn kêu quân sự mời gánh hát Khánh Xuân nổi tiếng trong kinh thành, ngày mai tới phủ hát một hôm, trên dưới phủ thật náo nhiệt.

Lúc chạng vạng, Diêm Mặc hồi phủ trước tiên.

Chữ Thanh Huy nghe được hạ nhân tới báo liền kêu Tía Tô và đám hạ nhân lui ra ngoài, còn mình thì lặng lẽ nấp ở phía sau bình phong.

Bên cạnh bình phong là các giá trưng bày, đặt rất nhiều tượng bát bảo hình người, là lễ vật mà Diêm Mặc mừng sinh nhật cho nàng.

Hiện tại tay nghề chạm trổ của hần càng thêm tinh xảo, cái tượng chỉ nhỏ bằng ngón tay cái thôi mà được hần điêu khắc tỉ mỉ, sinh động như thật, một cái là hần, một cái là Chữ Thanh Huy. Tư thế của hai người khác nhau, hoặc đứng hoặc ngồi hoặc nằm, chỉ có một điểm giống nhau chính là, bất luận là tư thế gì thì Chữ Thanh Huy cũng chưa từng đứng ngay ngắn trên mặt đất, mỗi một pho tượng, hoặc là ôm hoặc là bế, nàng đều dựa vào trên người Diêm Mặc, thậm chí còn có tượng là hai người nằm cạnh nhau.

Tối hôm qua nàng nhận được lễ vật này, Chữ Thanh Huy đỏ mặt cả nửa ngày. Người này nhìn thì diêm đạm đứng đắn, ai ngờ âm thầm làm ra mấy pho tượng này, còn trưng bày ra như thế, cho dù trong phòng không có người ngoài nhưng nàng nhìn cũng cảm thấy ngượng.

Diêm Mặc còn chưa bước vào phòng đã nghe được tiếng hô hấp bên trong, hần vờ như không biết, đi nhanh vào phòng. Hần đứng bên cạnh giường, vẫn không thấy người đang trốn đi ra, trong lòng cân nhắc có nên nhìn xung quanh vài cái rồi lăm bộ như không thấy nàng hay không?

Cũng may Chữ Thanh Huy không để hần đợi lâu, tự mình không nín được nên vừa cười vừa lao tới nhào lên lưng hần: “Ta ở chỗ này!”

Diêm Mặc thuận thế nhảy tới một bước, một tay duỗi ra sau lưng ôm nàng.

“Có phải rất hoảng sợ không?” Chữ Thanh Huy duỗi đầu ra phía trước, cười hi hi gác cằm lên vai hần.

Diêm Mặc phối hợp gật đầu: “Ừm.”

“Trước kia ở trong cung cùng Tiểu Tuấn chơi trốn tìm, không có lần nào để ấy tìm được ta cả.” Chữ Thanh Huy nằm sấp trên lưng hần quơ quơ chân: “Ngược lại khi ta còn nhỏ chơi trò này với Thái tử ca ca, đều là ta không tìm thấy huynh ấy.”

Diêm Mặc công nàng tiến vào phòng: “Hôm nay nàng làm gì rồi?”

“Buổi sáng vào cung, buổi chiều mới trở về. Ngày mai sẽ mời gánh hát về phủ, chàng có thích xem kịch không?”

Diêm Mặc xoay người ôm nàng vào ngực mình, ngồi xuống, lại vén mấy sợi tóc lộn xộn trước mặt nàng ra sau tai, thuận tay xoa má nàng: “Nàng thích là được.”

Chữ Thanh Huy dẫu miệng nói: “Ta đúng là không biết có cái gì hay nên mới đến hỏi chàng. Nhưng nghĩ lại, so với ta thì chàng còn không rành về mấy chuyện này hơn, vẫn là giao cho Tía Tô lo đi.” Nàng vừa nói vừa chỉ chỉ vào ngực Diêm Mặc: “Qua hôm nay là ta đã mười sáu rồi, sau này chàng cũng không thể ôm tới ôm lui ta giống như trẻ con được.”

Nàng nhắc Diêm Mặc không được xem nàng như trẻ con, làm hại nàng ở trước mặt đám người Tía Tô đã mất hết uy nghiêm của công chúa, mà không nghĩ lại vừa rồi mình còn nhảy nhót trèo lên lưng người ta, như thế mới càng giống là hành động của trẻ con hơn.

Diêm Mặc không dao động, bắt lấy ngón tay trắng nõn của nàng rồi đưa lên miệng cắn một cái: “Thật sự còn nhỏ mà.”

Quả nhiên Chữ Thanh Huy liền trừng mắt kháng nghị: “Không nhỏ chút nào! Còn nữa, sau này cũng không cho phép chàng cắn ta, ngay cả đứa bé còn không cắn ngón tay, vậy mà chàng còn cắn, chàng có biết xấu hổ hay không?”

Diêm Mặc hơi nhui mày: “Ta cảm thấy không còn nhiều thịt như trước, chẳng lẽ nàng đã gầy hơn?”

“Cái gì vậy, ta đang nói chuyện nghiêm túc với chàng mà!”

“Quá thật gầy hơn rồi.” Diêm Mặc nâng nàng lên đánh giá cân nặng, cuối cùng rút ra kết luận: “Về sau mỗi bữa cơm lại ăn thêm nửa chén canh.”

Chữ Thanh Huy không thích nhất chính là uống những món canh bổ dưỡng đó, nghe thấy lời này nàng vội đưa ngón tay tới trước mặt hần: “Không ồm, không ồm, chàng

xem đi, thịt đều ở chỗ này!”

Diêm Mặc nhìn kỹ, nghiêm mặt nói: “Không nhìn ra, có lẽ là gậy.”

“Sao lại không nhìn ra? Hay chàng sờ thử xem?” Chữ Thanh Huy ân cần nói.

Diêm Mặc nhéo nhéo: “Không có thịt.”

“Vậy..... Vậy cho chàng cắn một cái?”

Diêm Mặc nhìn nằng một cái rồi đưa ngón tay nằng vào miệng mình, đến nửa ngày cũng chưa nhả ra.

Ánh mắt Chữ Thanh Huy trông mong nhìn hấn: “Không ồm đúng không?”

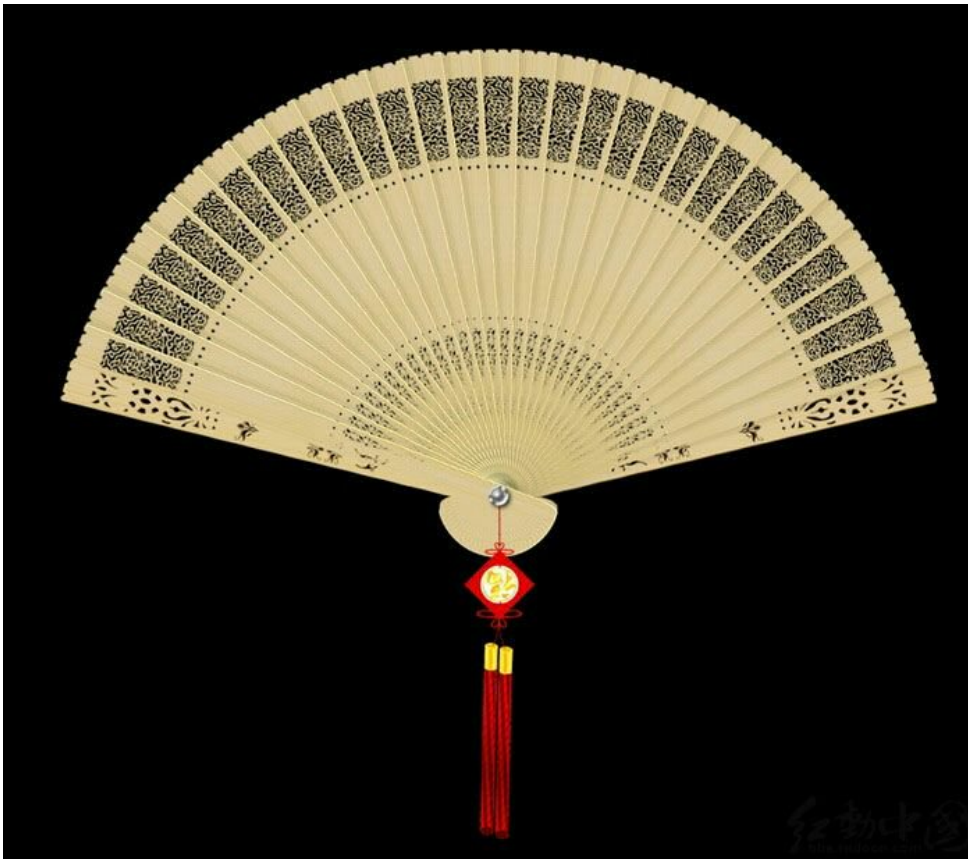
Diêm Mặc còn tiếp tục mút.

Chữ Thanh Huy lại giảng đạo lý: “Ta cảm thấy như vậy là nhiều thịt rồi, hôm nay cho chàng cắn một lần, sau này không được cắn ngón tay của ta nữa.”

“Gậy.” Diêm Mặc nói.

“..... Chàng lại cắn thử xem!” Chữ Thanh Huy nước mắt lưng tròng.

Δ *Chú thích ảnh minh họa.*

[1] Dây tuyền.

[2] *Đôi cốc bằng ngọc da quang.*

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Người trở về

Edit: Tiểu Mật

Beta: Quanh

Qua mấy trận tuyết lớn của tháng giêng, đến giữa tháng hai trời bắt đầu trở nên ấm áp hơn, sang đến tháng ba tháng tư thì kẻ cả người sợ lạnh như Chử Thanh Huy cũng đã chuyển sang mặc váy mỏng.

Đúng lúc trời đẹp nên nàng hẹn trước với Lâm Chi Lan, sau đó mang theo đám Tía Tô ra ngoài thành đạp thanh, đến lúc trời tối liền ngủ lại trong biệt trang ở ngoại ô.

Trong cung còn có việc phải làm nên Diêm Mặc không đi cùng với nàng được.

Đến đêm, Tía Tô mang chăn mền nằm ở gian ngoài gác đêm cho nàng, trước khi đi ngủ, chủ tớ hai người ngồi trước ánh đèn làm chút chuyện.

Chử Thanh Huy nổi hứng, bày giấy bút ra, muốn đích thân tự vẽ một con diều để ngày mai có thể thả diều, Tía Tô liền ở bên cạnh phụ giúp cho nàng.

“Công chúa đang vẽ những đóa hoa đào trong trang viên sao? Nô tỳ nhìn thấy hoa người vẽ còn đáng yêu hơn hoa thật.” Tía Tô nhìn con diều, nhin không được mở miệng khen ngợi.

Nhân gian tháng tư mùi thơm tẫn, sơn chùa đào hoa thủy nở rộ [1]. Lúc này hoa đào trong kinh thành đã sớm nở rộ, thậm chí đã kết ra những quả đào nhỏ, làm cho cả biệt trang đều là một màu đỏ rực, từng mảng từng mảng hợp với nhau mà thành.

[1] Nhân gian tháng tư mùi thơm tẫn, sơn chùa đào hoa thủy nở rộ: hai câu thơ trích trong bài Đại Lâm tự đào hoa (Hoa đào ở chùa Đại Lâm) của Bạch Cư Dị.

“Hoa vẽ sao có thể so sánh với hoa thật chứ.” Chử Thanh Huy biết Tía Tô cố ý muốn khen nàng, nhưng khen vậy cũng không đúng sự thật cho lắm.

Thời tiết này không có con bướm nào hoạt động cả, thế nhưng để cho bức họa nhìn sinh động hơn một chút, nàng quyết định vẽ thêm vài con bướm trắng đậu trên những cánh hoa đào.

Trong biệt trang, phần lớn những người hầu hạ đều đã nghỉ ngơi, cả một thôn trang lớn như vậy mà giờ không nghe thấy tiếng người nào cả. Nhưng trong bụi cỏ phía ngoài cửa sổ, dần dần lại không biết một mối hợp xướng, xa hơn một chút trong hồ nước là tiếng ếch kêu hết tiếng này lại đến tiếng khác. Không gian núi rừng ban đêm vốn yên lặng như vậy, thế mà lại vô cùng náo nhiệt và tràn đầy sức sống.

Tâm nên nhẹ nhàng nhảy lên, phất ra âm thanh tách tách rất nhỏ, Tía Tô thấy vậy liền lấy cây kéo cắt đi một đoạn của sợi bắc [2], ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh trăng đã treo lơ lửng ở giữa không trung. Đang lúc nàng chuẩn bị khuyên nhủ Chử Thanh Huy đi nghỉ ngơi, liền nghe được từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, giữa một khoảng trời yên tĩnh lại có vẻ có chút đột ngột.

[2] Một vài loại bắc yêu cầu việc cắt ngắn định kỳ bằng kéo (hoặc một thiết bị cắt bắc chuyên dụng), thường là khoảng một phần tư inch (~0,7 cm), nhằm đẩy mạnh việc làm chậm lại, giữ đều đặn sự đốt cháy, và cũng để tránh sự tỏa khói.

Lập tức trong lòng Tía Tô có chút lo lắng, nắm lấy cây kéo gọi Chử Thanh Huy tới gần, thấp giọng nói: “Đã trễ thế này, ai đến đây chứ?”

Chử Thanh Huy nghiêng tai nghe kỹ một lúc, bỗng nhiên trên khuôn mặt nàng thờ phào nhẹ nhõm.

“Công chúa biết là ai sao?” Tía Tô hỏi.

“Chẳng lẽ người không nghe ra được tiếng vó ngựa của Mặc Vân sao? Là tiên sinh đang tới đây nha.” Chử Thanh Huy vui sướng gác bút xuống, không muốn tiếp tục vẽ nữa.

Tía Tô nghe xong liền yên tâm lại, một bên vừa dọn dẹp bàn, một bên lại nghi hoặc hỏi nàng: “Tiếng vó ngựa này khác với tiếng vó ngựa khác hay sao? Tại sao công chúa lại biết là của Mặc Vân chứ?”

Chử Thanh Huy nhũn mày nghĩ nghĩ, rồi lại lắc đầu, nói: “Con ngựa khác thì ta không biết, nhưng là con ngựa của tiên sinh thì ta có thể nghe ra được.”

Tía Tô buồn cười, nói: “Không phải là tiếng vó ngựa của Mặc Vân có gì đặc biệt, là do công chúa cùng Phò mã tâm linh tương thông. Nếu không buổi chiều công chúa mới rời khỏi phủ, còn chưa có nghỉ ngơi thì Phò mã đã cưỡi ngựa đuổi theo tới đây rồi. Nô tỳ xem chính là một ngày ngài ấy cũng không rời xa được công chúa.”

“Người dám giễu cợt ta.” Chử Thanh Huy già vờ tức giận: “Nha đầu hư hỏng.”

“Nô tỳ nào dám giễu cợt công chúa chứ, đây đều là những lời nói thật.”

“Người còn dám nói nữa” Chử Thanh Huy duỗi tay chọc chọc eo nàng, nói: “Có muốn ta tìm cho người một vị tiểu lang quân, làm cho người cùng với người ta tâm linh tương thông không?”

“Công chúa tha cho nô tỳ đi mà, sau này nô tỳ không dám nữa đâu.” Tía Tô sợ ngựa nên vội vàng nghiêng người né tránh, cười cười xin tha.

Khi hai người đang chơi đùa thì tiếng vó ngựa đã dừng lại, theo sau là một trận ồn ào, chắc là do những hộ vệ trong biệt trang thấy có người lạ tiến đến. Bất quá qua một lát sau liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền lại.

Ban đêm vẫn có chút lạnh nên khi Diêm Mặc đi vào còn cuốn theo một làn gió, Chử Thanh Huy tiến lên đón hắt, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị hắt ôm chặt, Tía Tô thấy vậy liền vội vàng lui ra gian ngoài.

“Chàng đây là làm sao vậy?” Chử Thanh Huy kinh ngạc nói, buổi sáng hai người còn mới gặp nhau, làm gì đến nỗi có thể làm cho hắt kích động đến như vậy chứ?

Diêm Mặc không nói lời nào nhưng lại ôm lấy cả người nàng, thậm chí còn coi nàng giống như tiểu oa nhi, đem nàng bế lên quay một vòng trên không trung.

Chử Thanh Huy hô nhỏ một tiếng, vội vàng bám chặt vào bờ vai của hắt, liên tục nói: “Chàng mau buông ta xuống.”

Trong mắt hắt tựa hồ còn mang theo chút ý cười, dưới ánh đèn cũng không thấy rõ ràng, rồi hắt tung nàng lên cao vài lần, khi ném lên một lần cuối cùng cao nhất thì mới tiếp lấy nàng một cách chắc chắn, sau đó rút cuộc mới dừng lại.

Chử Thanh nói không nên lời, luống cuống quàng tay và chân của mình ôm lấy cổ hắt, qua một lúc lâu vẫn chưa hết khiếp sợ, trừng mắt nhìn tên đầu sỏ kia, nói: “Tiên sinh rút cuộc đang muốn làm gì vậy?!”

Diêm Mặc lại thò đầu qua hôn nàng, từ trán đến mắt rồi lại từ mũi đến miệng, không hề có kỳ gì, lập tức làm cho khuôn mặt nàng trở nên tròn bóng như hồ vậy.

Chử Thanh Huy trốn cũng không trốn được, đẩy lại đẩy không ra, cuối cùng chỉ phải buồn bực tiếp nhận nụ hôn của hắt, tiếp đó liền ở trên môi hắt cắn một ngụm, phồng mặt giận dữ nói: “Ta tức giận!”

Diêm Mặc lại lần nữa đem nàng ôm vào trong ngực xoa xoa, lần này thì hắt cũng không làm gì nàng nữa, chỉ ở bên tai nàng thấp giọng cười cười.

Chử Thanh Huy vốn đang thờ hồng học, lại thấy hắt hiếm khi cười như vậy liền cảm thấy vô cùng tò mò.

Đến cuối cùng lỗ tai cũng bị ngấm đến mềm lại, nhịp thở cũng trở nên chậm rãi hơn trước, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm, duỗi tay véo hồng của hắt một cái, tức giận nói: “Ta hỏi chàng là đã có chuyện gì xảy ra, chàng không nói cho ta mà chỉ biết lo cười thôi. Đến giờ ta đã biết vì sao ngày thường khuôn mặt của chàng lại khó ở như vậy, thì ra là sợ bị người khác biết được lúc chàng cười có bao nhiêu ngốc nghếch a.”

Diêm Mặc để cho nàng giễu cợt mình, cũng không có bực tức.

Chử Thanh Huy nhịn không được đẩy đẩy hắt, nói: “Chàng mau nói cho ta biết đi, chàng muốn ta tò mò đến chết hay sao.”

Diêm Mặc nhẹ nhàng hôn lên vành tai của nàng, nói: “Ta vô cùng vui vẻ.”

“Ta biết là chàng đang vui rồi” Chử Thanh Huy lại tức giận nói: “Rút cuộc là chàng đang vui vì điều gì?”

Diêm Mặc lại nói: “Ta thật đúng là vô cùng vui vẻ.”

Chử Thanh Huy không màng đến hình tượng nữa, trợn trắng mắt, không thêm đề ý tới hắt.

Hoa nến tách tách từng hồi, mắt thấy ngọn nến đã cháy được một nửa, Tía Tô đang ở bên ngoài cũng không nghe được động tĩnh gì, lại không thấy hai người nói muốn nghỉ ngơi, liền nhỏ giọng xin chỉ thị: “Công chúa, có cần nô tỳ chuẩn bị nước ấm cho Phò mã tắm rửa hay không?”

Chữ Thanh Huy vẫn đang bị Diêm Mặc khóa ở trong ngực, bĩu bĩu môi: “Đầu của Phò mã gia nhà các người chính là có chút vấn đề, một lát nữa để cho hắn đến phòng chứa cũi ngủ đi, không cần phải tắm rửa sạch sẽ làm gì cho tốn công.”

Tía Tô biết đây chỉ là lời nói lúc đang tức giận của công chúa, thế nhưng nhìn không được tương tượng đến bộ dáng uy nghiêm tức mực ngày thường của Phò mã gia, vậy mà lại đáng thương hề hề cuộn tròn người trên đồng cũi khô, trên đầu còn cắm hai cọng rom, liền chạy nhanh ra xa, bụng kín miệng lại mới không cười ra tiếng được.

Một lúc sau, rốt cuộc Diêm Mặc cũng lấy lại được lý trí, ôm lấy Chữ Thanh Huy ngồi xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Nàng cũng biết Thượng Thanh tông có một đệ tử rất sớm đúng không?”

Chữ Thanh Huy vốn định làm lơ hán một lúc, lại không nhịn được tò mò, chỉ rụt rè ừ một tiếng.

Chuyện của đệ tử kia nàng cũng đã từng nghe mẫu hậu nói qua, người này là sư huynh đệ của Diêm Mặc. Hắn là một thiếu niên anh tài hiếm có, thế nhưng lúc hơn mười tuổi, trong một lần đánh nhau với kẻ địch đã rơi xuống vách núi, cho tới tận bây giờ cũng đã mười năm trôi qua, đến cả thi thể cũng chưa tìm thấy được, làm cho người ta không khỏi có chút tiếc hận.

“Năm đó là huynh ấy thay ta xuất chiến.” Diêm Mặc trầm giọng nói.

Chữ Thanh Huy kinh ngạc há miệng thờ đốc, chuyện này nàng không biết a.

Lúc đó hai quân đang giao chiến, chính là vào hôm trước khi xảy ra chuyện, tuy rằng Diêm Mặc thắng trận trước, thế nhưng lại bị nội thương, đến ngày tiếp theo khi quân địch tới khiêu chiến lại, chỉ đích danh muốn Diêm Mặc tới ứng chiến, cuối cùng vị đệ tử kia đã đi thay hắn. Vốn với thực lực của hắn thì cho dù không thể thắng cũng không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng, nào ngờ đối phương vô cùng xảo trá, đem hắn dụ đến bên vách núi, rồi lại âm thầm cho quân lính mai phục ở nơi đấy, khiến cho hắn trọng thương rơi xuống vách núi, đến giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể.

Chữ Thanh Huy nghe xong thì trầm mặc hồi lâu. Lúc sau nàng cảm lấy mu bàn tay của Diêm Mặc vỗ nhẹ, nàng vừa thương tiếc cho vị đệ tử kia, lại cũng đau lòng cho hắn mấy năm nay luôn tự trách bản thân.

Diêm Mặc trở tay, cầm lấy tay nàng hôn một cái, nói: “Mới vừa rồi ta nhận được tin tức của sư môn truyền tới, sư đệ vẫn còn sống, hắn đã trở về nhà rồi.”

“Thật sao?!” Chữ Thanh Huy không dám tin.

Diêm Mặc gật gù đầu: “Năm đó sư đệ rơi xuống biển nên hắn chưa từng chết, chỉ là có chút chuyện ngoài ý muốn nên hơn nửa tháng trước mới trở về được.”

“Vậy thật sự là quá tốt rồi!” Chữ Thanh Huy vui vẻ nói: “Nhất định là người nhà của hắn sẽ rất vui mừng!”

Trong mắt Diêm Mặc mang theo vui mừng nhìn nàng.

Chữ Thanh Huy cũng nhìn nhìn hắn rồi khẽ thở dài, nói: “Khó trách chàng lại vui vẻ như vậy, đây đúng là chuyện đại hỷ, sau bao nhiêu năm, cuối cùng hắn cũng không làm cho những người quan tâm mình phải lo lắng nữa.”

Diêm Mặc lại gật đầu.

“Chàng có cần phải trở về sư môn một chuyến không?”

“Trước mắt thì không cần, hiện giờ hắn cũng không ở trong tông môn.”

Chữ Thanh Huy biết rõ, Diêm Mặc sống chung với sư huynh đệ của mình bao nhiêu năm, tuy rằng tình cảm của họ vô cùng sâu đậm, thế nhưng mỗi người tới tới lui lui vô cùng tùy tiện, nên chắc hẳn sau nhiều năm không gặp cũng phải có chút lạ lẫm “Lâu ngày không gặp lại, hẳn là sư huynh đệ của chàng có rất nhiều lời muốn nói phải không?”

Diêm Mặc nghe nàng nói vậy lại cười khẽ một tiếng, nói: “Rất nhiều lời muốn nói thì không, thế nhưng hắn rất mong muốn được đánh với ta đấy.”

Nghe hắn nói như vậy, Chữ Thanh Huy mới nhớ tới truyền thống của sư môn bọn họ, lập tức bật cười.

Sau đó nàng lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Ta nhớ rõ tiểu sư đệ từng nói qua, chàng và vị sư huynh kia thực lực ngang bằng nhau, hai người luôn bắt phân thắng bại. Có khi là hắn thắng, có khi lại chàng chiếm ưu thế hơn, hai người luôn luân phiên nhau mà làm Đại sư huynh, vậy thì tại sao chàng lại xưng hô với hắn là sư đệ mà không phải là sư huynh?”

“Cho dù ta nói thì hắn cũng không nghe thấy được, sư đệ hay sư huynh thì có gì quan trọng?” Diêm Mặc thân nhiên trả lời.

Chữ Thanh Huy chọc chọc hắn, nói: “Chàng thật là giảo hoạt nha, nếu không tại sao ta chưa bao giờ thấy chàng gọi hắn là sư huynh?”

Diêm Mặc cong môi không nói gì, chỉ là bắt lấy ngón tay của nàng để vào trong miệng cắn một ngụm, gặp phải ánh mắt đang trừng hắn của nàng, mới vừa lòng buông ra, nói: “Bây giờ nàng còn muốn phạt ta đi đến phòng chứa cũi hay sao?”

“Đi, như thế nào không đi chứ? Lát nữa để ta sai Tía Tô mang cho tiên sinh hai bộ giường đệm, sau này chàng đều ngủ ở phòng chứa cũi đi, làm chàng nhớ rõ, tránh cho một khi chàng quá vui vẻ, liền đem ta nâng qua nâng lại, chàng coi ta giống như một đứa trẻ đúng không?” Chữ Thanh Huy liếc mắt nhìn hắn.

Thế nhưng Diêm Mặc không phản bác gì mà chỉ nói lại: “Giường đệm ta cũng không cần, ta chỉ cần một thứ mà thôi.”

“Thứ đó là gì vậy?” Chữ Thanh Huy hỏi.

Diêm Mặc ôm nàng, nghiêm mặt nói: “Công chúa.”

Chữ Thanh Huy lập tức cười nhạt một tiếng, khuôn mặt ửng đỏ đẩy hẳn ra, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Ai muốn đi theo chàng đến phòng chứa củi chứ, thật là miệng lưỡi trơn tru.”

Trước kia nàng không biết, còn tưởng rằng hẳn là người đứng đắn, hiện giờ càng ở chung với nhau lâu thì hẳn càng hiện nguyên hình, người này trừ bỏ thân hình là đứng đắn thì còn có chỗ nào đứng đắn nữa chứ?

[1]: Nguyên văn bài thơ:

人間四月芳菲盡，

山寺桃花始盛開。

長恨春歸無覓處，

不知轉入此中來。

Đại Lâm tự đào hoa, dịch thơ:

Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận,

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai.

Trường hận xuân quy vô mịch xứ,

Bất tri chuyển nhập thử trung lai.

Dịch nghĩa

Trong cõi nhân gian, tháng tư hương thơm đã tan hết

Nhưng hoa đào ở ngôi chùa trên núi mới bắt đầu nở rộ

Ta cứ giận mùa xuân bỏ đi không để lại tung tích

Mà không biết rằng (mùa xuân) chỉ chuyển về đây thôi.)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đưa trẻ

Edit: Hanglulu

Beta: Ahkung

Sáng sớm hôm sau lúc trời còn chưa sáng Diêm Mặc đã xuống núi.

Rửa mặt xong Lâm Chi Lan tới tìm Chữ Thanh Huy cùng nhau dùng bữa sáng: “Đêm qua nghe được vài tiếng ngựa hí, là trong kinh đã xảy ra chuyện gì gấp sao?”

“Làm gì có chuyện gì, là tiên sinh tới, mới sáng sớm vừa rồi đã xuống núi trở về kinh thành. Có phải đánh thức muội hay không?” Chữ Thanh Huy quan tâm hỏi.

Lâm Chi Lan cười nói: “Lúc ấy muội còn chưa ngủ đâu. Biểu tỷ cùng biểu tỷ phu tình cảm thật tốt, tách ra một ngày cũng không được.”

Tĩa Tô đưa bữa chính là cháo cho hai người, nghe nàng nói như vậy, vội phụ họa: “Tối hôm qua nô tỳ cũng nói giống như vậy, bị công chúa mắng thành nha đầu hư khuê nôì mủa mép, hiện giờ biểu cô nương cũng nói như vậy, có thể thấy nô tỳ nói không có sai.”

Lâm Chi Lan che miệng: “Chỉ một câu mà người đã nói vào trọng điểm rồi, khó trách biểu tỷ then quá hóa giận.”

Chữ Thanh Huy trừng mắt hai người: “Được nha, các người thế mà bắt đầu hợp lại tới bắt nạt ta. Muốn ta gửi một phong thư cho muội phu nói ban đêm biểu muội chán đơn gối chiếc, làm hẳn cũng suốt đêm lên núi tới tìm muội hay không? Còn có Tĩa Tô chúng ta mười mấy năm tình cảm, lại chưa tìm cho người tiểu lang quân thương người yêu muội, nhưng thật ra là do ta không đủ xứng với chức vị này, muội cứ yên tâm, lần này trở về kinh thành ta lập tức xuống tay thu xếp việc này.”

Tĩa Tô vội vàng mang một bát canh hoa đào đưa tới tay nàng, lấy lòng nói: “Nô tỳ vẫn còn muốn ở bên công chúa hầu hạ lâu dài đây, cầu công chúa tha cho nô tỳ một

lần.”

“Không tha, không tha, con gái lớn không thể giữ lại, giữ tới giữ lui giữ thành kẻ thù, vẫn là gả đi ra ngoài sớm một chút.” Chử Thanh Huy vỗ tay, vô cùng kỳ bí.

Lâm Chi Lan xì cười ra tiếng: “Người không biết nghe biểu tỳ nói như vậy, còn tưởng rằng Tía Tô là nữ nhi của tỳ.”

Tía Tô vội xua tay: “Biểu tiểu thư nhưng đừng bắt bẻ nô tỳ.”

“Chẳng qua là một câu vui đùa sợ cái gì.” Chử Thanh Huy vỗ nhẹ tay nàng: “Được rồi, hiện giờ vừa không ở trong cung, cũng không ở trong phủ, không cần phải câu nệ như vậy, tối hôm qua người phải gác đêm, hiện tại cứ gọi người khác tới hầu hạ là được, người cũng nhanh đi xuống ăn một chút gì, lát nữa đỡ bị lạnh.”

“Vâng.” Tía Tô lui ra, lại có cung nữ khác tiến lên hầu hạ.

Chử Thanh Huy chậm rãi múc canh hoa đào, từng đóa hoa đào nở rộ ở đáy chén, xinh đẹp và sống động như thật. “Cảnh xuân đẹp như vậy, tiếc là Hàm Quân không cùng chúng ta thưởng thức.”

“Hiện giờ có lẽ muội ấy đang bận rộn.” Lâm Chi Lan nói, “Muội nhớ rõ trước lúc muội hành lễ cài trâm, chính là bị ma ma dạy bảo tra tấn rất lâu.”

Chử Thanh Huy gật gù đầu: “Chờ thêm mấy ngày nữa trở về, tỳ gọi người đem lễ vật sinh thần đưa đến phủ muội ấy.”

“Muội cũng chuẩn bị tốt, khi nào biểu tỳ muốn đưa thì thông báo cho muội một tiếng.”

“Được.”

Lâm Chi Lan nhai chậm chậm nuốt vào một ngụm cháo, có vẻ như đang nghĩ đến điều gì đó, dò hỏi: “Ngày đó biểu tỳ đưa đôi cốc ngọc dạ quang của Hàm Quân đưa cho Thái Tử biểu ca, biểu ca có nói gì không?”

Vừa nói đến chuyện này, Chử Thanh Huy liền nhú mày, “Không ngờ ca ca giống như cái hũ nút, được hay không cũng không cho người ta một lời chính xác. Cũng may sau đó Hàm Quân chưa từng hỏi tỳ, nếu không, ta cũng không biết nên trả lời muội ấy như thế nào.”

Lâm Chi Lan đã biết ý tứ Thái Tử, ngược lại khuyên nàng: “Ngày đó làm như vậy, chẳng qua chỉ là để thăm dò, thăm dò không ra cái gì cũng là chuyện bình thường. Huống hồ tỳ cũng biết tính tình Hàm Quân, muội ấy sao có thể vì chuyện này mà trách tỳ. Nghĩ đến biểu ca cùng muội ấy không có duyên với nhau, chờ trở về kinh thành, muội sẽ đi tìm nương muội, nhờ người hỏi thăm tin tức từ miệng đại nương, đường đệ kia của muội cùng Hàm Quân bằng tuổi, hai người xem ra cũng xứng đôi.”

“Tỳ đây cũng tìm mẫu hậu hỏi thăm ý tứ vài vị thân vương phi.” Chử Thanh Huy không cam lòng rút lại sau.

Lâm Chi Lan buông chiếc đũa, nhin không được cười nói: “Mới vừa rồi còn nói đùa, nói Tía Tô là nữ nhi của biểu tỳ, hiện giờ hai người chúng ta người tới ta đi, lại đem Hàm Quân trở thành tiểu bối của mình.”

Chử Thanh Huy cũng cười: “Muội ấy cần phải gọi ta một tiếng biểu tỳ đấy, như vậy còn không phải tiểu bối? Sao muội chỉ ăn một chút như vậy? Không hợp khẩu vị ư?”

Nàng nhìn vào bát đĩa trước mặt Lâm Chi Lan, thấy nàng ấy chỉ dùng non nửa chén cháo, mấy khối bánh quả mơ, một cuộn mứt mùa xuân.

Sức ăn của Chử Thanh Huy cũng nhỏ, bây giờ, dưới sự giám sát của Diêm Mặc, đã từ từ tăng lên như người thường, Lâm Chi Lan vừa rồi ăn chỉ mới bằng một nửa của nàng.

Cung nhân bưng nước trà tới, Lâm Chi Lan súc miệng, lúc đầu nói: “Đã nhiều ngày thức dậy đều cảm thấy ngực khó chịu, không thể ăn bất cứ thứ gì, đến giữa trưa lại bình thường.”

“Có phải cảm lạnh hay không? Sao không gọi đại phu xem một chút?”

“Lại không phải bệnh gì nặng, cũng không có nơi nào không thoải mái, không cần làm phiền đến nhiều người.” Lâm Chi Lan không để bụng.

Khi hai người nói chuyện, Tía Tô dùng đồ ăn sáng xong lại trở về, vừa lúc nghe thấy những lời trước đó của Lâm Chi Lan, để tâm, đi lên trước nói: “Biểu tiểu thư ngoài việc ăn không ngon vào buổi sáng, còn có những biểu hiện nào khác nữa không?”

Lâm Chi Lan nghiêm túc nhớ lại, nhất thời không nói nên lời.

Chử Thanh Huy vội hỏi Tía Tô: “Như thế nào, thật sự là dấu hiệu của bệnh gì sao?”

Tía Tô khẽ cười nói: “Công chúa đừng lo lắng, chưa hẳn là bệnh, có thể là chuyện vui đấy.” Nàng lại nhìn về phía Lâm Chi Lan, “Biểu tiểu thư gần đây thích ăn một chút đồ chua, không chịu được mùi tanh của cá phải không?”

Vừa hỏi như vậy, chuyện đã vô cùng rõ ràng. Lâm Chi Lan trong lòng nhảy dựng, chần chờ không thể tin được: “Có phải là có..... nhưng..... Có thể chỉ là trùng hợp hay không?”

“Xảo bất xảo[1], tìm đại phu đến nhìn xem chẳng phải sẽ biết, nếu thật sự là chuyện này cũng không thể chậm trễ.” Chử Thanh Huy chờ không được, lập tức gọi cung nữ đi mời thái y tới.

[1] xảo bất xảo=巧不巧: thật trùng hợp hay là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Sau khi chẩn bệnh, quả thật là hi mạch, chẳng qua còn ít tháng nên không quá rõ ràng.

Lâm Chi Lan ngồi ngẩn ngơ, nhất thời không kịp hồi thần.

Chữ Thanh Huy ban thường lớn cho thái y, quay đầu xem nàng, vui rạo rức nói: “Quả thật là một tin tốt lành, chuyện ngày hôm nay, Tia Tô có công lao đầu tiên. Mau, còn phải phải người truyền tin cho muội phụ.”

“Đừng.” Lâm Chi Lan nghe thấy lời này, có phản ứng, vội ngăn cản, “Biểu tỷ, có thể là thái y. khám sai rồi hay không?”

“Sao vậy được?”

Lâm Chi Lan lôi kéo tay nàng: “Nhưng lòng muội có một chút không thông.”

Nàng đã thành thân nên cũng hiểu, Chữ Thanh Huy vội trấn an nói: “Vậy trước là không nói với biểu muội phụ, chúng ta lập tức trở về kinh thành, lại tìm vài đại phu xác nhận một phen, được không?”

Lâm Chi Lan chậm rãi gật đầu.

Vốn dĩ các nàng chuẩn bị ở lại biệt trang một ngày, lúc này lập tức thu thập hành trang. Chữ Thanh Huy cố ý sai người xếp mấy tầng nệm gấm chồng lên nhau ở trong xe ngựa, chỉ sợ Lâm Chi Lan bị xóc nảy.

Chữ Thanh Huy trực tiếp đưa Lâm Chi Lan đến Trương phủ, để cho người Trương gia đi mời một vài đại phu, chỉ nói Lâm Chi Lan ở trên núi ăn hồng dạ dày rồi.

Ba đại phu chẩn bệnh lui xuống, trừ một người khám không ra cái gì, mặt khác hai người còn lại đều nói là hi mạch, như thế mới thực sự an tâm, đem tin tức tốt này báo cho mọi người Trương phủ.

Người một nhà Trương gia không khí vui vẻ rộn ràng, lập tức phái người đưa tin cho phủ thông gia, lại lệnh một hạ nhân chờ ở cửa cung, chỉ cần Trương Chí Châu vừa ra tới, báo cho hắn gấp rút phi ngựa về nhà.

Chữ Thanh Huy vẫn luôn bồi Lâm Chi Lan, chờ dùng xong bữa trưa, nhìn nàng ấy ngủ rồi mới trở về phủ công chúa.

Ban đêm Diêm Mặc trở về, thấy nàng đã trở về phủ, có chút ngạc nhiên.

Chữ Thanh Huy gọi người múc nước rửa mặt cho hắn, một mặt đem chuyện hôm nay nói đến.

“Thật không nghĩ tới, biểu muội nhanh như vậy sẽ phải thành nương.” Nàng nhớ lại một phen, cảnh tượng hai người khi còn nhỏ tay cầm tay cùng nhau chơi đùa, dường như mới ở hôm qua, nháy mắt liền sắp có hài tử. Nàng nhìn không được cúi đầu nhìn nhìn bụng mình.

Diêm Mặc lau mặt, quay đầu tới, vừa lúc nhìn thấy động tác của nàng, “Làm sao vậy?”

Chữ Thanh Huy lắc đầu. Kỳ thật, hôm nay thấy biểu muội cùng người Trương gia vui sướng, nàng có một chút hâm mộ. Nhưng nếu như suy nghĩ kỹ hơn, nếu trước mắt chính mình có thai, nàng thật sự sẵn sàng để chào đón một sinh mệnh mới sao? Nàng thật sự có thể trở thành một mẫu thân tốt? Giống như mẫu hậu, giống như di vậy?

Từ nhỏ đến lớn, đều là người khác sủng nàng, dung túng nàng, nếu trái lại kêu nàng đi yêu thương một hài tử, kêu nàng vì một hài tử phải gánh vác trách nhiệm, nàng có làm được hay không?

Trong lòng nàng không có câu trả lời.

Nhớ chuyện này, Chữ Thanh Huy suốt một buổi tối đều có chút tâm trạng không yên.

“Suy nghĩ cái gì?” Trước lúc ngủ, Diêm Mặc hỏi nàng.

Chữ Thanh Huy ở trong lòng ngực hắn ngẩng đầu, “Chàng có nghĩ muốn một hài tử hay không?”

Diêm Mặc sờ sờ đầu nàng, “Không vội.”

“Chính là biểu muội cùng muội phụ thành thân trễ hơn chúng ta mà có hài tử sớm hơn chúng ta rồi. Trước kia chàng nói thiếp còn nhỏ, trên thực tế thiếp so với biểu muội thì lớn hơn một tháng tuổi đấy.”

Diêm Mặc trầm mặc, vỗ nhẹ vào lưng nàng một lúc. Đang lúc Chữ Thanh Huy cho rằng hắn không dự định nói nữa, bị hắn vỗ đến lúc mơ màng muốn ngủ, lại nghe hắn nói: “Mẫu thân của ta vì khó sinh mà mất.”

Chữ Thanh Huy lập tức mở to hai mắt.

Nàng chưa bao giờ nghe Diêm Mặc nói về quá khứ, chỉ khi lúc trước chàng được chọn là Phò mã, phụ hoàng từng điều tra qua, biết chàng là cô nhi, từ nhỏ được Thượng Thanh Tông thu làm đệ tử, trừ điều này ra hoàn toàn không biết gì cả.

Khởi đầu xong, câu nói kế tiếp liền giải thích hoàn chỉnh, Diêm Mặc chậm rãi nói đến. Hắn vốn sớm hiểu chuyện, việc lúc ba tuổi còn nhớ rõ, khi đó hắn nói với nương là hắn muốn có thêm đệ đệ muội muội, kết quả nương lại khó sinh, một xác hai mạng.

Năm thứ hai, cha hắn cưới mẹ kế cho hắn, rất nhanh có đệ đệ muội muội mới. Trong nhà sinh kế khó khăn, người càng ngày càng đông, dần dần, trong ngôi nhà kia không có chỗ cho hắn dừng chân nữa.

Ngày sinh thân sáu tuổi đó. Cha hắn đem hắn đi vào núi sâu, nói muốn bắt cho hắn một con nai làm lễ vật sinh thân, nhưng lại vứt hắn ở bên bờ sông, không có quay lại tìm.

Hắn nhớ rõ đường về nhà nhưng cũng không quay trở về mà trở thành tiểu ăn mày không nhà ở, hai năm sau mới được sư tổ nhặt về Thượng Thanh Tông.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh nến lay động, giọng nói Diêm Mặc không nhanh không chậm, bình bình đạm đạm, dường như chỉ là đang nói đến chuyện xưa

của người khác.

Chữ Thanh Huy lại nhin không được ôm chặt hân, hốc mắt đỏ lên, “Bọn họ sao lại có thể đối xử với chàng như vậy, thật quá đáng.”

Diêm Mặc hôn trán nàng, trái lại an ủi, “Sớm đã qua đi, không cần để ý đến.”

“Chàng có còn nhớ bọn họ ở nơi nào hay không? Thiếp, thiếp muốn tìm người đem bọn họ đánh một trận.” Chữ Thanh Huy mang theo giọng mũi nổi giận nói.

Diêm Mặc nhẹ nhàng lau đi một chút nước mắt ở khóe mắt nàng, “Chẳng qua là vài người không quan trọng, không đáng để bực mình.”

Chữ Thanh Huy rầu rĩ ghé vào trên ngực hân, qua một hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Chàng có phải sợ thiếp cũng như vậy hay không. Cho nên mới tạm thời không muốn có hài tử?”

Diêm Mặc gật đầu, nói thẳng không giấu giếm: “Thật sợ.”

“Thiếp nhớ rõ lúc trước khi mẫu hậu có tiểu Tuấn, thái y từng nói bà khó sinh, có chút là do cơ thể bà không đủ khỏe mạnh, có chút là thời gian mang thai nạp vào quá nhiều đồ bổ, làm cho thai nhi quá lớn, dư lại số ít mới gây ra tình trạng ngoài ý muốn. Hiện tại thân thể thiếp so với trước kia khá hơn nhiều, chớ thiếp điều dưỡng thật tốt, chúng ta lại tiếp tục suy nghĩ những việc này, có được không?”

Diêm Mặc không bày tỏ ý kiến, chỉ nói: “Ngày sau lại nói, ngủ đi.”

Chữ Thanh Huy cũng không đòi hân cho một câu trả lời chính xác ngay bây giờ, hướng hồ chính nàng vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đề tài này tạm thời bỏ qua.

Ngày hôm sau đi thỉnh an Hoàng Hậu, Hoàng Hậu cũng nghe nói đến việc Lâm Chi Lan có thai, từ trong cung ban cho không ít thuốc bổ.

Bà thấy Chữ Thanh Huy không cao hứng lắm, cho rằng là nàng nhìn Lâm Chi Lan đã mang thai, mình không có nên trong lòng mất mát, liền an ủi nói: “Con còn nhỏ, cùng Phò mã thành thân chưa đến một năm, việc này từ từ tới, không nên gấp gáp. Ta và phụ hoàng con vẫn còn trẻ, nhưng một chút cũng không vội vàng muốn ôm cháu ngoại đâu.”

“Con không sốt ruột, chỉ là.” Chữ Thanh Huy suy nghĩ, liền đem chuyện tới qua nói cùng Diêm Mặc, nói cho Hoàng Hậu nghe, “Con thấy ý nghĩ tiên sinh, dường như về sau cũng không muốn có hài tử.”

Hoàng Hậu nghe xong, trầm ngâm một tiếng, chậm rãi lắc đầu, “Đây là trong lòng Phò mã có một nút thắt, chỉ sợ không dễ dàng gỡ bỏ như vậy, tóm lại cần một ít thời gian. Cũng may con còn trẻ, có rất nhiều thời gian từ từ giải quyết, nhớ lấy không cần đem Phò mã bức đến nóng nảy, hân sẽ có chút ít buồn rầu lo lắng, xét đến cùng vẫn là coi trọng con nhiều hơn đứa nhỏ.”

Chữ Thanh Huy gật đầu, “Con hiểu, thật ra chính bản thân con còn không biết làm mẫu thân như thế nào, nếu trước mắt thực sự có thai, sợ rằng con so với tiên sinh tay chân còn luống cuống, hoảng hốt hơn.”

Hoàng Hậu nhẹ giọng cười nói: “Lần đầu làm cha mẹ, ai cũng là tay mới, không có kinh nghiệm, học hỏi một chút là được. Hiện giờ Chi Lan có thai, lại ở ba tháng đầu, vị trí thai còn không có ổn định, con phải cẩn thận chút, mấy ngày này đừng tới cửa tìm nàng chơi đùa, người Trương gia không dám ngăn cản con nhưng thấy Chi Lan cùng con ra ngoài, trong lòng khẳng định là lo lắng muốn chết.”

“Cái này con còn có chừng mực, mẫu hậu yên tâm là được.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng Hậu nói, “Đúng rồi, vị cô nương nhà Tần tướng quân kia có phải lập tức sẽ phải hành lễ cài trâm hay không? Năm trước người một nhà bọn họ trở về kinh thành, ta còn đáp ứng với Tần phu nhân phải từ hôn cho cô nương nàng, không biết các nàng xem tướng mạo như thế nào?”

Chữ Thanh Huy vội nói: “Con đang muốn thỉnh mẫu hậu hỗ trợ đây. Mẫu hậu không biết, những người đó quen tâng bốc bắt nạt người khác, hiện giờ đi đến nhà Hàm Quân cầu hôn, thế nhưng không có một bộ dạng trang nhã, con cùng Chi Lan xem không vừa mắt, tính toán thay nàng giặt dây. Bên Chi Lan có người ứng tuyển, là đường đệ muội ấy, trưởng tôn Uy Viễn Hầu, mẫu hậu người giúp con nghĩ lại, trong những gia tộc bên hoàng gia chúng ta, có người nào thích hợp để lựa chọn hay không?”

Hoàng Hậu cười nói: “Con bây giờ lại còn giữ chức Nguyệt Lão, thôi vậy, Tần cô nương kia thật sự ngoan ngoãn hiểu chuyện, ta coi cũng thích, liền giúp con lưu tâm.”

“Đa tạ mẫu hậu.” Chữ Thanh Huy vui vẻ nói.

Liều cô cô lớn lên cùng Hoàng hậu, vì huynh trưởng qua đời nên tháng trước đã mang theo hài cốt trở về cố hương mai táng, hiện giờ người bên cạnh có thể nói chuyện với Hoàng Hậu càng ít. Chữ Thanh Huy vẫn luôn làm bạn bên cạnh nàng, đến chàng vạng mới xuất cung.

Vừa lúc xuất cung, gặp đội tuần tra thị vệ, nàng vô tình nhìn thoáng qua, thấy Trương Chí Châu thỉnh linh ở trong đó, chỉ là trên mặt lại treo một nụ cười ngây ngô, giống như ở trong mộng, còn chưa tỉnh ngủ. Người khác tuần tra, hân cũng tuần tra, nhưng thỉnh thoảng lại giẫm gót chân người đi trước, hoặc là đột nhiên dừng lại, đứng tại chỗ cười ra tiếng, làm hại người phía sau thiếu chút nữa đụng phải vào lưng hân, xem biểu hiện những người cùng đội với hân, dường như đã thành thói quen.

Chữ Thanh Huy thấy rất thú vị, đem việc này ghi nhớ, nghĩ về sau sẽ mang chuyện này ra làm trò đùa.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp hơn, sinh thần Tần Hàm Quân là vào tháng năm, lễ cài trâm của nàng không có nhiều người để ý. Tuy Xương Hoa công chúa có tặng lễ nhưng những người tự xưng là nhà cao cửa rộng, ngại nàng chẳng qua là con gái của võ phu, hành động thô lỗ, không phải là hiền thê; những người có địa vị thấp thật ra là muốn trèo cành cao, nhưng đã có vết xe đổ của quan nghị chính, cũng không ai dám tùy tiện ra ngoài, chẳng qua có một vài người đến xem lễ.

Khi nghi thức sắp kết thúc, lại có vài tên nội giám đến phủ, là vì lễ vật Thái Từ tặng mà đến, lễ vật cũng không nhiều, chỉ có một cây trâm bạch ngọc, một bộ áo choàng bạch hồ, nhưng lại đủ để đám người kêu ồ lên.

Ai chẳng biết hiện giờ Thái Tử đã mười sáu tuổi, trong phòng lại không có một người hầu hạ. Sau Tết Trung Thu năm ngoái, Hoàng Hậu dường như cố ý vì Thái Tử tuyền phi, đáng tiếc về sau trong kinh lại có lời đồn huyền ảo phạm thượng, rất nhiều quý nữ bị liên lụy trong đó, việc này cũng không giải quyết được gì. Lúc ấy tai họa ập đến, mà ngay lập tức lại có một vị con gái Tần tướng quân.

Phải biết là đến nay Thái Tử cũng chưa từng gần gũi với con gái của vị đại thần nào, chỉ có ngày trước tiểu thư Thẩm gia cùng Thái Tử hình như có lời đồn đãi nhưng lại cũng không được chứng thực, hiện giờ lại công khai phải ra công công bên người, vì sinh thân của nữ nhi nhà Tần tướng quân mà ban cho hạ lễ, sao không làm người ta khiếp sợ cho được?

Ở đây mỗi người đều đã già đời, trong chốc lát trong đầu đã hiện lên mười bảy tám ý nghĩ, nhưng mặc kệ trong lòng sôi trào như thế nào, trên mặt đều hàm chứa cười, làm như không có việc gì cùng Tần phu nhân người tới ta đi, có ý đồ dò ra một chút tin tức.

Đáng thương Tần phu nhân cũng là bị khiếp sợ một phen, nào biết được nguyên nhân trong đó?

Mọi người không có được đáp án mình mong muốn, rồi lại trong chốc lát không hiểu ý đồ trong cung rốt cuộc như thế nào, cũng không dám đem Tần phu nhân đồn ép quá mức, mặc dù không cam lòng, cũng chỉ có thể từng người xin phép ra về.

Chờ những người này bước ra khỏi cửa, chỉ sợ toàn bộ kinh thành đều sẽ nghị luận về việc này.

Khi khách nhân vừa đi, Tần phu nhân liền nằm liệt trên ghế ngồi.

Tần Hàm Quân bưng cho nàng một tách trà, lo lắng nói: “Nương, có phải thân thể lại không thoải mái hay không?”

Tần phu nhân quay đầu nhìn nàng, bỗng nhiên nắm chặt tay nàng, “Hàm Quân, con nói thật cho nương biết, chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Con cùng Thái Tử _____”

Tần Hàm Quân vội nói: “Nương, con cùng với Thái Tử không có gì cả.”

“Vậy thì vì sao.....”

Rốt cuộc là vì sao, thật ra chính bản thân Tần Hàm Quân cũng không biết.

Lúc trước tuy công chúa nói muốn thay nàng tặng lễ vật cho Thái Tử thăm dò một phen, thật sự ai cũng biết việc này không có chuẩn số, cũng sẽ không có kết quả.

Sự thật quả là như vậy, ba bốn tháng trôi qua, trong cung không có một chút tin tức. Nàng thật ra còn có chút thấp thỏm, rốt cuộc bất kể như thế nào, chính mình đưa lễ vật tới tay một nam tử xa lạ, vẫn là không thỏa đáng. Sau lại dần dần phai nhạt, lại nghe nói mỗi năm sinh thần Thái Tử, số hạ lễ thu được không nhớ hết, người bình thường đưa lễ, cơ hội để Thái tử nhìn xem một lần cũng không có, nàng hoàn toàn yên tâm.

Không ngờ rằng, khi tất cả mọi người cho rằng chuyện đó cứ trôi qua như vậy, giờ lại bất ngờ xảy ra chuyện này.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một lý do giải thích được tất cả. Lúc trước sinh thần Thái Tử, nàng dâng lên hạ lễ, hiện giờ sinh thần của nàng, Thái Tử đưa lễ qua lại, dường như cũng là tình lý bên trong.

Thấy Tần phu nhân lo lắng không yên, nàng liền đem lý do này nói ra.

Tần phu nhân nhú chặt mày, gan hỏi: “Thực sự chỉ là như thế?”

“Thực sự là như vậy, nương, người hãy yên tâm đi.”

Tần phu nhân thật lâu không nói, sau một hồi thờ dài, “Hàm Quân, con..... Phải biết rằng, nhân phẩm Thái Tử như vậy, không phải chúng ta có thể mơ tưởng. Thì ra con cùng Xương Hoa công chúa giao hảo, nương lo lắng con không có chừng mực. Cũng may có công chúa nâng đỡ, lại thân thiết độ lượng, nhưng dù thế nào, chúng ta đều phải nhớ kỹ thân phận của mình, tuyệt đối không được có ý nghĩ không an phận. Sinh thần Thái Tử, việc người tặng lễ vật, thật ra đã xem là khác người. Nếu để người ngoài biết được, những lời đồn phỉ Tướng quân nịnh nọt trên cao đều có thể đem Tần phủ chúng ta nhấn chìm. Nương chỉ muốn người cả đời bình an hoà thuận vui vẻ, con đáp ứng nương, có được không?”

Tần Hàm Quân liên tục gật đầu, nhẹ giọng nói: “Người yên tâm, những lời này con đều nhớ rõ.”

Tần phu nhân vuốt ve khuôn mặt nàng, thờ dài: “Đi thôi, chuyện này cũng đủ mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, nương cũng hảo hảo nghỉ một chút, không cần lo phiền nào vì những việc này, chúng ta không đi quản những lời đồn ở bên ngoài, qua một thời gian tự nhiên sẽ biến mất.”

“Nương biết rồi, đi thôi.”

Tần Hàm Quân quay về phòng, lễ vật hôm nay nhận được đều ở trong phòng nàng, lễ vật Thái Tử ban cho liền đặt ở cái bàn trung tâm.

Nha hoàn Thục Dục bên người nàng đi xung quanh cái bàn, muốn sờ lại không dám sờ, chỉ lấy một đôi mắt thần quỷ lay, nhìn không được cảm thán nói: “Tiểu thư, này thật là của Thái Tử diện hạ tặng cho người? Nô tỳ không có năm mơ đúng không?”

Tần Hàm Quân nhìn thoáng qua, khổ trung mua vui [2]: “Không có năm mơ, người tự véo mình một cái chẳng phải sẽ biết?”

[2] khổ trung mua vui: tìm kiếm niềm vui trong hoàn cảnh đau buồn.

“Ai u, đau quá.....” Thục Dục quả thực nghe lời véo ở trên đùi mình một cái, nước mắt lưng tròng nói: “Không phải mơ.”

Tần Hàm Quân dờ khóc dờ cười.

“Tiểu thư người nhìn xem, cây trăm bạch ngọc này giống như cây trăm người bị mất trong đợt tuyết mùa đông năm ngoái phải không?”

Tần Hàm Quân nhô người ra nhìn kỹ, lắc đầu nói: “Không giống.” Tuy cũng là bạch ngọc trăm, nhưng chất liệu, kỹ thuật chế tạo hai cây đều khác nhau như trời với đất, không thể so sánh được

Thục Dược còn muốn nói nữa, nàng lắc lắc tay, “Đừng lại nhìn, thu hồi đến đây đi.”

“Lễ vật Thái Tử điện hạ đưa cũng thu vào nhà kho sao?”

Tần Hàm Quân nghĩ nghĩ, “Đem lễ vật Thái Tử điện hạ cùng Công Chúa điện hạ ban cho đặt ở trên bàn thờ Phật.”

Vật được ngự tứ là phải thờ phụng rõ ràng, lễ vật hai vị điện hạ ban cho hẳn là cũng không khác biệt lắm.

Chuyện xảy ra hôm nay ở trong Tần phủ, lập tức được mọi người biết đến.

Lúc trước ở bữa tiệc ngắm hoa, Thái Tử chẳng qua cùng tiểu thư Thẩm gia nói một câu, lúc sau liền hô to mọi người trong kinh được xem một vở diễn lớn. Hiện giờ hẳn ban lễ vật sinh thần cho tiểu thư Tần gia, mà ngược lại không có người nào dám truyền ra lời đồn, chỉ là các phu nhân tiểu thư trong nhà khó tránh khỏi ngầm bàn luận không dứt.

Có người suy đoán dụng ý hành động lần này của Thái Tử, có người thăm nghĩ Tần phủ từ nay về sau muốn một bước lên mây hay không, còn có người vì trước kia mình đối với tiểu thư Tần phủ không thân thiết mà âm thầm hỏi hận.

Không nói đến người ngoài kinh ngạc, Chử Thanh Huy cũng thập phần ngạc nhiên, bởi vì nàng cũng không có nhìn ra chút manh mối nào từ Thái Tử. Bởi vậy, khi nàng suy nghĩ nguyên nhân, liền so với người ngoài cẩn thận hơn nhiều, thậm chí cũng nghĩ đến suy nghĩ của Tần Hàm Quân, hay là hành động này của Thái Tử thật là lễ vật qua lại?

Nhưng nhiều người đưa hạ lễ cho Thái Tử, tới sinh thần người khác sao không thấy huynh ấy đưa lễ vật qua lại?

Chử Thanh Huy trái phải nghĩ không ra, bực mình đấm xuống bàn. Quyết định sáng sớm ngày mai sẽ vào cung nói chuyện này cho Hoàng Hậu nghe, để cho Hoàng Hậu đem Thái Tử xách đến xét hỏi từng thứ một, xem huynh ấy có dám không nghe theo lời triệu kiến hay không!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sủng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Mang thai

Edit: CNY

Beta: Ahkung

Mưa nhỏ rơi tí tách trong đêm, gần đến bình minh thì trở nên nặng hạt, rơi ầm ầm xuống mái ngói tựa như pháo nổ.

Sáng sớm mở cửa sổ, mùi đất tanh nồng cùng nước mưa tạt vào mặt, những mái nhà màu xanh đen mờ ảo trong làn mưa bụi, hành lang gấp khúc làm bằng đá xanh bị những giọt nước từ mái hiên nhỏ xuống tạo thành những vũng nhỏ đầy nước.

Thời tiết thế này không nên ra ngoài, tốt nhất là lăn lộn trên giường nệm ấm áp, đắp chăn lông mông rồi nằm đọc sách giải trí, thường thức tiếng mưa rơi bên tai. Chử Thanh Huy lại không có suy nghĩ như thế, hôm qua nàng nói muốn vào cung kéo Thái tử đến để thăm vấn, nhưng hiện tại xem ra không thể rồi, nàng nhủ mây nhìn những giọt mưa rơi xuống đất rồi bắn ngược lên.

Năm nay mưa nhiều, mùa hạ một tháng thì có nửa tháng làm bạn với nước mưa. Nếu cứ mưa mãi thế này, e là chỉ mấy ngày nữa phía nam lại có lũ lụt, không biết sắp có bao nhiêu bá tánh gặp nạn.

Nàng dự đoán không sai, chạng vạng khi Diêm Mặc trở về cũng mang theo tin Giang Nam vỡ đê.

Giang Nam mưa lũ liên miên, hàng năm chi ngân sách tu bổ đê nhưng năm nào đê cũng vỡ, dường như đã trở thành nỗi lo của triều đình, thật ra cũng đều do quan viên cứu tề len ăn bớt tiền và nguyên liệu xây dựng đê, xem tính mạng mấy chục vạn dân như trò đùa.

Năm ngoái đã phái đại thần điều tra nhưng quan trên quan dưới ở địa phương đều cùng một giuộc, một tay che trời, người của triều đình gặp phải muôn ngàn trở ngại, chỉ bắt được mấy người chịu tội thay, khó mà chạm được tới gốc rễ.

Hôm nay trên triều đình, tất cả bá quan đều trầm mặc, chỉ có Thái Tử chủ động xin đi trừ giặc, cứu tề Giang Nam. Hoàng đế tuy chưa đáp ứng nhưng cũng không phản đối, người thông minh đều nghĩ bệ hạ hẳn là muốn một lần giải quyết gọn Giang Nam.

Quả nhiên, sau hai ngày Thái Tử vẫn luôn chờ lệnh đã được Hoàng đế chuẩn tấu, nhưng lại phân quan Hộ bộ làm khâm sai đại thần, Thái Tử chỉ làm phó thủ, hai người hợp tác cùng làm việc.

Nếu đã đi tuần, đương nhiên quan trọng là an toàn, Diêm Mặc nhận được ý chỉ dẫn đầu cấm vệ quân hộ tống Thái Tử, hôm sau khởi hành. Trước khi khởi hành một ngày, Chử Thanh Huy vào cung tạm biệt Thái Tử, trở về phủ lại giúp Diêm Mặc chuẩn bị hành lý.

Diêm Mặc trước giờ ra ngoài luôn vô cùng đơn giản, hơn nữa hiện giờ tuân theo hoàng mệnh càng phải giảm được cái gì thì giảm cái đó. Chữ Thanh Huy chuẩn bị cho hần ba bộ quần áo, một ít thuốc bột, thuốc mỡ thường dùng, ngân phiếu bạc vụn, lương khô và hai túi nước. Nàng biết chỉ có thể lấy những thứ thật cần thiết, cuối cùng kết quả vẫn là một tay nải thật lớn.

Tay nải nằm trên bàn, to to tròn tròn như cái bánh bao thịt khổng lồ. Diêm Mặc trở về vừa thấy, mở ra, giảm ba bộ quần áo thành một bộ, hai túi nước chỉ lấy một túi, lương khô cũng để lại hơn một nửa, giảm một lúc, bánh bao thịt to sụ ban đầu biến thành sùi cào bẹp bẹp.

Chữ Thanh Huy nhủ thầm, “Chỉ mang một bộ quần áo sao đủ? Bao nhiêu đó lương khô cũng không đủ ăn một ngày, còn có ít thuốc, tốt xấu gì cũng mang mấy bình đi.”

Diêm Mặc không để nàng lải nhải, kéo tay nàng ôm vào trong ngực.

Chữ Thanh Huy dần dần im lặng, kéo vạt áo hần, nhỏ giọng nói: “Chàng phải chú ý an toàn, nếu có lũ, không được lại gần đề. Ta nghe nói khi hết lũ thường có bệnh sốt rét, chàng phải chú ý một chút.”

“Được, ta nhớ rồi.” Diêm Mặc xoa đầu nàng, gật đầu.

Thật ra khó khăn lớn nhất của chuyến này không phải lũ, cũng không phải bệnh sốt rét, mà là lòng người. Những quan viên thế tộc Giang Nam an nhàn đã lâu, thế lực một tay che trời cũng đã lâu, sao có thể chấp nhận để người khác đánh vỡ mộng đẹp vinh hoa phú quý? ‘Chớ cùng rút gậy’, huống chi đó lại là một đám rắn độc nấp bên bờ ruộng. Nếu không phải lo lắng mấy chuyện này thì Hoàng đế cũng sẽ không lệnh hần bảo vệ Thái Tử.

Nhưng những điều này hần sẽ không nói với Chữ Thanh Huy, hần chỉ hôn trán nàng, nói: “Nếu ở nhà thấy chán thì vào cung nói chuyện với mẫu hậu, hoặc tìm biểu muội mà chơi. Một ngày ba bữa phải ăn đúng giờ, hạn chế ăn điểm tâm đồ ngọt, ta trở về mà thấy nàng gầy thì phạt đấy.”

Chữ Thanh Huy còn đang phiền muộn sắp phải xa nhau, nghe hần nói câu nào cũng gật đầu, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng nghe đến ba chữ cuối cùng, lập tức phản ứng, giậm chân, ngẩng đầu trừng hần: “Chàng còn chưa đi đã đòi về phạt ta, hừ.”

“Ngoan.” Diêm Mặc cúi đầu hôn môi nàng một cái.

Chữ Thanh Huy tức giận hần một cái, rốt cuộc không cãi hần nữa, chỉ không tình nguyện nói: “Biết rồi, chàng nói nhiều quá.”

Lần đầu tiên bị người khác chê nói nhiều, Diêm Mặc gật gật khước miệng, bẻ người vào nội thất. Nếu không muốn nghe hần nói thì hần làm vậy.

Hần đi rồi, trong phủ càng thêm quanh quẽ. Chữ Thanh Huy cũng không biết mình lại thích náo nhiệt đến thế, chịu không nổi thanh tĩnh, hai ngày cô đơn nằm trong phủ, đến ngày thứ ba thì thu xếp ít quần áo vào cung ở với phụ hoàng mẫu hậu.

Ngày thứ năm đoàn người gửi thư về cung, Chữ Thanh Huy và Hoàng Hậu dựa vào nhau, cùng đọc thư.

Là thư Thái Tử báo bình an. Tuy triều đình cũng nhận được tấu chương báo bình an của họ, biết không ai có việc gì, nhưng thư gửi gia đình vẫn khác tấu chương đầy quy củ.

Hoàng Hậu đọc xong, sai người lấy bút giấy, muốn hỏi âm.

“Con có gì muốn nói với Thái Tử ca ca không?”

Chữ Thanh Huy cúi đầu nhìn Hoàng Hậu viết, lắc đầu nói: “Những gì mẫu hậu nói với ca ca đều là lời con muốn nói.”

Hoàng Hậu nâng mi hỏi: “Vậy có gì muốn nói với Phò mã không? Viết ra rồi đưa người chuyển tới.”

“Chàng chẳng viết gì cho con, con cũng không thèm viết cho chàng.” Chữ Thanh Huy bĩu môi.

“Vậy sao?” Hoàng Hậu cười cười, “Thế thì không viết cho Phò mã. Ta sai người đi hỏi phụ hoàng con và Tuấn Nhi, xem hai người có gì muốn nói với Hằng nhi. Aizzz... tuy ca ca con đi chưa lâu, nhưng ta thật sự nhớ rồi, có lẽ trong lòng nó cũng rất nhớ thương chúng ta, nếu nhận được hỏi âm, nhất định sẽ rất vui. Phò mã đành chịu ảm ức vậy, dù sao nó cũng không nghĩ đến bảo bối của ta, đúng không?”

“Mẫu hậu lại trêu con.” Chữ Thanh Huy làm nũng, trong lòng lại ngẫm nghĩ những lời Hoàng Hậu nói.

Cả đoàn cùng đi, nếu những người khác đều nhận được thư nhà, chỉ mình hần không có, liệu hần có thấy cô đơn? Tuy rằng hần không gửi thư cho mình, nhưng mình thật ra cũng không viết cho hần. Lần này chủ động gửi thư cho hần vậy, nếu hần không hỏi âm, đợi hần về rồi trách cũng không muộn.

Nghĩ thế, Chữ Thanh Huy tự thuyết phục mình mấy câu, nhắc bút, viết một lá thư thật dài.

Thời tiết ngày càng nóng, Chữ Thanh Huy ở trong cung mấy ngày, lại trở về phủ công chúa. Hiện giờ nàng đã xuất cung khai phủ, thỉnh thoảng về cung vài ngày thì được, ở quá lâu sẽ không hợp quy củ.

Chiều nay, nàng đang ngồi trong đình thủy tạ, bỗng nhiên nhớ từ lúc Lâm Chi Lan có thai, đã một thời gian nàng chưa đến thăm vị biểu muội này, vừa lúc đang buồn chán, Chữ Thanh Huy lập tức cho người chuẩn bị xe ngựa tới Trương phủ.

Vừa thấy Lâm Chi Lan, Chữ Thanh Huy liền hoảng sợ, vội tiến vài bước, đỡ tay nàng hỏi dồn dập: “Sao lại gầy thế này? Hạ nhân chăm sóc không tốt sao?”

Thông thường khi có thai người sẽ dần dần trở nên đầy đặn. Nhưng so với hơn một tháng trước, Lâm Chi Lan ngược lại có vẻ gầy đi một chút. Cũng may tuy gầy nhưng tinh thần nàng lại rất tốt, vỗ vỗ bàn tay Chữ Thanh Huy, trấn an: “Tháng này thai nghén, đợi qua được là không sao, biểu tỷ không cần lo lắng.”

“Thai nghén cũng không đến mức này.” Chữ Thanh Huy nhớ lúc Hoàng Hậu có mang Nhị hoàng tử, tuy cũng bị nghén nhưng vẫn có vẻ đầy đặn.

“Đã gọi đại phu tới khám chưa?”

“Khám rồi, thấy muội gầy xuống, người trong phủ cũng lo lắng, cứ hai ngày đại phu lại tới một lần, nói muội do lần đầu mang thai, triệu chứng ồm nghén hơi nặng, đây là bình thường thôi.”

Chữ Thanh Huy thờ dãi: “Vất vả cho muội rồi.” Nghĩ một chút lại hừ nhẹ một tiếng, “Muội hiện giờ vất vả như vậy, người Trương gia nếu dám làm chuyện gì trái ý muội thì muội phải tới nói với ta, đặc biệt là Trương Chí Châu, nếu hắn dám chọc muội giận, ta sẽ cho hắn một bài học.”

Lâm Chi Lan mỉm môi cười, “Có biểu tỷ chống lưng, ai dám coi thường muội?”

Nhà hoàn bên người nàng cũng nói: “Công chúa yên tâm, nô tỳ luôn ở bên quan sát. Người không biết đâu, gần đây tiểu thư chịu khổ, cô gia cũng gầy đi không ít, hai đùi chỉ còn da bọc xương.”

“Sao lại thế?” Chữ Thanh Huy đỡ Lâm Chi Lan ngồi xuống, thắc mắc.

Lâm Chi Lan hơi ngượng ngùng, “Nói ra sợ biểu tỷ chê cười. Muội dạo này đôi tính, giống như con nít, lúc thích ăn cái này, sau đó lại muốn ăn cái kia, thường chờ đến lúc chàng mua về thì muội không còn muốn ăn nữa, quay sang thèm thứ khác. Chàng cũng bị muội hành hạ mà gầy đi rất nhiều, bảo chàng giao cho hạ nhân đi mua mà chàng lại không chịu.”

Đang nói, bên ngoài bỗng nhiên có giọng nói khàn khàn truyền vào: “Nương tử nương tử…… Ta mua mơ chua ướp lạnh về rồi!”

Mấy người quay đầu nhìn, thấy Trương Chí Châu cầm một hộp đồ ăn, chạy như bay vào. Trời nóng, hắn chạy mà mồ hôi đầy đầu, tóc tai bù xù, hắn cũng không quan tâm, nâng niu hộp mơ chua ướp lạnh như vật trân quý.

“Nàng xem, còn chưa tan nê, ăn nhanh đi.” Hắn vừa nói vừa lấy một miếng dứt Lâm Chi Lan.

Lâm Chi Lan xấu hổ đẩy nhẹ hắn: “Biểu tỷ đang ở đây.”

Trương Chí Châu lúc này mới nhìn thấy Chữ Thanh Huy, luống cuống hành lễ.

Chữ Thanh Huy xua tay, “Mau đứng lên đi, ta không phải người ngoài.”

Nàng nhìn Trương Chí Châu thật cẩn thận, so với trước, đúng là đen và gầy đi nhiều. Người tuy hành lễ với nàng nhưng từ đầu đến cuối chỉ nhìn Lâm Chi Lan. Nàng không thấy vô lễ, ngược lại thêm an tâm. Nữ tử có thai vốn luôn khô cực, nếu người thân còn không săn sóc, lại càng khổ gấp mấy lần, cũng may biểu muội không gặp phải chuyện như vậy.

Lâm Chi Lan nhận lấy mơ chua, nói với Trương Chí Châu: “Ta nói chuyện với biểu tỷ, chàng đi nghỉ một lát đi.”

“Nếu nàng lại thêm ăn gì, nhớ sai người nói với ta.”

“Ta biết rồi, chàng đi đi.” Lâm Chi Lan đẩy hắn.

Trương Chí Châu quay đầu lại nói mấy câu, cuối cùng lưu luyến rồi đi.

Lâm Chi Lan nhìn hắn đi, đến lúc quay đầu, thấy Chữ Thanh Huy mỉm cười nhìn mình, nàng đỏ mặt: “Khiến biểu tỷ chê cười rồi.”

“Có gì mà ngại.” Chữ Thanh Huy nói: “Ta chỉ thấy vui thay muội.”

Lâm Chi Lan trong lòng ngọt ngào, hỏi nàng: “Tỷ phu đã gửi cho tỷ lá thư nào chưa?”

Chữ Thanh Huy bĩu môi, “Rồi, chàng chỉ biết bảo ta ăn cơm đúng bữa, đi ngủ đúng giờ, không được ra gió.”

Nàng gửi thư chưa được mấy ngày đã nhận được hồi âm của Diêm Mặc. Lúc mới nhận được hồi âm, nàng có chút háo hức, kết quả đọc xong không báo nàng làm cái này thì là yêu cầu nàng làm cái kia, rồi lại không được làm thứ này không được làm thứ kia. Nàng không biết Diêm Mặc nhìn vậy mà lại là một kẻ thích lăm lòi, vốn cho rằng hắn trầm mặc ít nói, không ngờ lúc viết thư thì dài một đồng như mẫu từ lâu ngày không gặp.

Lâm Chi Lan che miệng cười khẽ: “Tỷ phu cũng là quan tâm biểu tỷ.”

Chữ Thanh Huy đương nhiên biết, tuy trong lòng không hẳn là không vui nhưng vẫn thích tò vè ghét bỏ: “Ta thấy tiên sinh nghiêm dạy dỗ người khác rồi, thật sự xem ta như học sinh của chàng.”

“Cũng chưa chắc, tỷ xem học sinh của tỷ phu nhiều không đếm xuể, nhưng làm gì có ai được quan tâm dặn dò như thế? Muội nghĩ, tỷ không phải được xem là học sinh mà là hài tử của người ta đó nha.”

Chữ Thanh Huy liếc nàng, đổi nói: “Là do muội có thai, mở miệng ra là con với cái, ai muội cũng cho là hài tử hết.”

Lâm Chi Lan cười, cúi đầu sờ sờ bụng nhỏ của mình.

Bụng nàng mới ba tháng, nhìn sơ qua không thấy rõ, vì dạo này gầy đi nên nhìn bụng có vẻ hơi hơi nhô lên.

Chữ Thanh Huy nhìn theo tay nàng, thấy nàng ôn nhu sờ bụng, có chút tò mò muốn thử: “Ta cũng muốn sờ.”

“Biểu tỳ cứ thử đi.” Lâm Chi Lan cười nói.

Chữ Thanh Huy cẩn thận vươn tay, sờ tới sờ lui cái bụng nhỏ mới tròn được một chút, cảm khái: “Bây giờ nó nhỏ thế này, dần dần sẽ lớn như chúng ta, thậm chí có thể lớn bằng phụ thân nó, thật kỳ diệu.”

Lâm Chi Lan nhìn nàng, thấy vẻ mặt tò mò và ánh mắt có chút chờ mong của nàng, tính ra nàng thành thân sớm hơn mình nhưng hiện giờ vẫn chưa có tin vui, không biết là tạm thời chưa muốn có, hay là cơ thể chưa đủ trưởng thành. Nàng muốn hỏi, nhưng lại thấy quá đường đột nên im lặng.

Chữ Thanh Huy sờ soạng một lúc lâu mới vừa lòng rút tay: “Đúng rồi, gần đây Hàm Quân có tới thăm muội không?”

“Không đích thân tới, nhưng mấy hôm trước có gửi cho muội một phương thuốc, nghe nói khi Tần phu nhân nghén nặng, một lão đại phu Tây Bắc đã cho bà phương thuốc ấy. Muội lấy cho đại phu xem, đại phu khen hay, bây giờ muội đang dùng.”

“Muội ấy thật chu đáo.” Chữ Thanh Huy nói rồi thờ dãi: “Nói cho cùng là ta hại muội ấy. Nếu ta không tự ý làm cản đòi thay nàng tặng lễ cho Thái Tử ca ca, Thái Tử ca ca cũng sẽ không ban hạ lễ vào lễ cài trâm của nàng. Hiện giờ ca ca đi cứu tế phía nam, ta vẫn chưa có lời giải thích với muội ấy. Hàm Quân là người cẩn thận như vậy, hẳn là bị dọa sợ rồi, gần đây thậm chí còn không ra khỏi cửa.”

Lâm Chi Lan lắc đầu nói: “Muội thấy chuyện này chưa chắc không tốt. Thái Tử ban lễ, ít nhất có thể đe dọa vài người, không thể để mấy con chó con mèo cũng dám tới cửa cầu hôn, quấy nhiễu Tần phủ.”

“Nói là nói thế, khiến những kẻ đó sợ, nhưng cũng dọa luôn người tốt rồi. Nếu bọn họ nghĩ nhiều, sau này sẽ không ai thêm kết thân với Tần phủ thì chẳng phải là ta hại Hàm Quân sao?”

Lâm Chi Lan cúi đầu uống trà, nói: “Biểu ca làm gì, muội không dám đoán bừa, nhưng biểu tỳ và biểu ca thân thiết, không biết tỳ có nhìn ra vài phần ý đồ của Thái tử?”

Chữ Thanh Huy im lặng một lúc, thật ra nàng cũng hiểu rõ, người như ca ca nếu thật sự một chút ý tứ cũng không có với Hàm Quân, sao có thể hành động như vậy? Nhưng vấn đề là, hẳn bước trước không có gì mà bước sau đã chấn động mọi người, sau đó lại không làm gì nữa khiến nàng thật không hiểu nổi hẳn nghĩ gì. Là muốn rước Hàm Quân về Đông Cung, hay chỉ đơn giản là có ấn tượng tốt, không có tính toán gì?

Nàng muốn hỏi rõ, nhưng hiện giờ Thái Tử ca ca gánh vác trọng trách lo cho an nguy bá tánh, nàng không thể khiến hắn thêm phiền não chuyện nữ nhi tình trường.

Lâm Chi Lan nghe nàng nói xong, lại cười nói: “Biểu tỳ nói vậy, muội an tâm rồi.”

“Tại sao?”

“Biểu tỳ phải biết rằng, tình yêu nam nữ không phải chỉ từ một chút vừa lòng nhau, một tiếng sét đánh ngang tai làm sao mà có được? Biểu ca mấy năm nay chưa từng thân cận với một cung nữ, càng đừng nói đến hồng nhan tri kỷ. Hiện giờ nếu hắn thật sự nhìn trúng Hàm Quân, vậy Hàm Quân nhất định là người đặc biệt, có chỗ không giống người khác đã là quá đủ rồi.”

Chữ Thanh Huy nhướn mày, “Thật sao?”

“Nếu biểu tỳ không tin thì cứ chờ xem. Thật ra những người trong kinh thành đều vô cùng nhạy bén. Tỳ xem lúc trước đều bàn tán về Chu cô nương, Thẩm cô nương, còn tưởng hai người này sẽ có kết quả với biểu ca, cuối cùng không có gì, lời đồn cũng từ từ biến mất. Hiện giờ biểu ca quang minh chính đại tặng quà cho Hàm Quân, tuy không ai nói gì nhưng trong lòng chẳng lẽ không nghĩ ngợi?”

Nghe nàng nhắc tới hai cô nương kia, Chữ Thanh Huy hiểu kỳ nói: “Các nàng sau đó thế nào? Ta không nghe gì về Thẩm cô nương, ít ra Chu gia biểu muội vẫn còn biết sợ sợ.”

Lâm Chi Lan cười nói: “Mùa thu năm ngoái, Chu cô nương về nhà ngoại, nói là bà ngoại không khoẻ, bảo cháu gái sang chăm sóc. Nhưng ai cũng biết, Chu gia đưa người đi là để mọi chuyện lắng xuống, chắc phải đến một hai năm mới có thể trở về. Đúng rồi, mấy ngày trước muội có nghe chuyện về một người, không biết biểu tỳ còn nhớ hẳn không.”

“Ai?”

“Tiểu công tử Cổ gia.” Lâm Chi Lan chậm rãi cắn một miếng mơ chua.

Chữ Thanh Huy ngạc nhiên nói: “Chẳng phải là Cổ Hành Vân sao? Ta còn chưa già đến mức không nhớ rõ hẳn. Nhưng mà..... Năm ngoái ta nghe Thái Tử ca ca nói, thị nữ bên người hắn có thai, có lẽ cũng sinh rồi, muội muốn nói chẳng lẽ là chuyện này?”

“Phải, nhưng cũng không phải.” Lâm Chi Lan chậm rãi nói đến, “Lúc trước Cổ Hành Vân cũng được xem là một nhân vật tầm cỡ, không biết vì sao tính thần đột nhiên sa sút, lại đi làm trò với thị nữ, hôn nhân chưa có đã vội có con. Hẳn như vậy các tiểu thư môn đăng hộ đối nào có ai muốn gả cho hắn? Chỉ có thể chọn những gia đình thấp hơn, nghe nói mấy tháng trước người Cổ gia tới cửa cầu hôn con gái tá thị lang Lễ Bộ. Nếu là lúc trước, Cổ phủ nhất cao hơn đầu sao có thể nhắm tới con gái của một thị lang nho nhỏ? Nhưng bây giờ hạ mình tới cửa, bên đó người ta còn muốn ra điều kiện, nói phải đợi thị nữ kia sinh đứa bé, xem là nam hay nữ rồi mới quyết định hai nhà có kết thân hay không.”

Nếu nữ nhi thứ xuất, sau này cùng lắm là tồn một ít của hồi môn. Nhưng nếu chính thê còn chưa vào cửa đã có thứ trưởng tử, có khác gì giết chết nữ nhi người ta? Đã là gia đình đứng đầu thì chẳng ai muốn gả con gái vào nhà đó.

“Vậy thị nữ kia sinh ra là?” Chữ Thanh Huy vội hỏi.

“Là nữ.” Lâm Chi Lan cảm thán: “Cùng may là nữ, nếu là nam, chỉ sợ sau này Cổ phủ không cho mẹ con nàng bình yên. Sinh được hai tháng, Cổ phủ và nhà tá thị lang định hôn. Sau đó Cổ Hành Vân được đón về phủ.”

Chữ Thanh Huy gật đầu, nghĩ lại thấy không đúng: “Chỉ có Cổ Hành Vân trở về, thị nữ và đứa bé thì sao?”

Lâm Chi Lan cười cười: “Đây là chuyện hạ nhục gia đình, Cổ gia giàu còn không kịp, sao có thể mời chứng cứ gièm pha quay về? Hai mẫu tử kia, nếu quăng đời còn lại an ổn mà sống ở thôn trang nào đó thì tốt. Sau này chủ mẫu vào phủ, nếu khoan dung, có thể nhắm mắt mặc kệ các nàng. Nếu lòng dạ hẹp hòi mà xem đó là cái gai trong mắt thì không nói trước được việc gì.”

Chữ Thanh Huy rét run: “Chuyện này từ đầu đến cuối đều là Cổ Hành Vân sai, thị nữ kia không biết uất ức đến mức nào nhưng nàng chỉ là hạ nhân, chủ nhân muốn làm gì cũng không đến lượt nàng phản đối. Kết quả đầu sỏ gây tội lại hoàn toàn không sao, còn có thể bình thân cưới vợ sinh con. Cho dù là đối với thế tử hấn thì chuyện này cũng thật bất công.”

Lâm Chi Lan chậm rãi thờ dài: “Biểu tỳ nghĩ thế, nhưng người khác thì không. Cuộc đời luôn bất công với nữ tử. Người đời chỉ biết chỉ trích thị nữ kia, nói nàng dụ dỗ Cổ tiểu công tử, phá hỏng tương lai xán lạn của hấn.”

Chữ Thanh Huy cười lạnh: “Lúc trước ta nhìn lầm người, hiện giờ nhìn lại, kẻ như Cổ Hành Vân thì đào đâu ra tương lai, cái gì mà tốt đẹp với xán lạn, ai cho hấn tương lai chứ.”

“Thôi, không nói mấy chuyện mất hứng này nữa. Hiếm thấy hôm nay biểu tỳ tới thăm muội, cần gì lãng phí thời gian với mấy chuyện của người ngoài.”

“Đúng vậy.” Chữ Thanh Huy nói: “Lúc ta tới thấy phủ của muội có hoa sen nở, đi thôi, chúng ta dạo một vòng nào.”

Ở Trương phủ nửa ngày, đến khi mặt trời lặn, Chữ Thanh Huy mới về phủ.

Chưa bao lâu đã ăn xong, thời tiết oi bức nên không muốn ăn gì, Chữ Thanh Huy húp xong một chén cháo nhỏ rồi buông đũa.

Tía Tô khuyên: “Công chúa ăn còn ít hơn hôm qua, ăn thêm chút nữa đi.”

Chữ Thanh Huy nhìn thức ăn đầy trên bàn, lắc đầu: “Không muốn ăn.”

“Công chúa ăn ít như vậy, Phò mã gia biết sẽ rất đau lòng.”

Nghe Tía Tô nhắc đến Diêm Mặc, Chữ Thanh Huy chống cằm thờ dài: “Không biết ca ca cùng tiên sinh đi đến đâu rồi? Dọc đường ăn ngủ ngoài trời, có lẽ hai người bọn họ gây đi rồi.”

“Công chúa lo lắng cho Thái Tử điện hạ cùng Phò mã gia, vậy họ cũng lo cho công chúa. Công chúa ăn đủ thì họ mới yên tâm.”

Chữ Thanh Huy bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, ta biết rồi. Tía Tô và tiên sinh đều lắm lời như nhau, ta ăn thêm là được chứ gì.”

Tía Tô cười gắp cho nàng hai miếng sủi cào.

Lúc này cách xa hàng ngàn dặm, đoàn người Thái Tử cũng đang cắm trại nhóm lửa nấu cơm.

Diêm Mặc ngồi dưới gốc cây, đọc một lá thư, là thư mà Chữ Thanh Huy viết cho hấn, phần lớn là bắt măn chuyện hấn bắt nàng ăn uống đầy đủ này nọ.

Hấn tựa hồ có thể từ lá thư này mà nhìn ra nàng đang bịu môi, giậm chân tức giận. Khóe miệng vô ý cong lên. Cách đó không xa, vài thị vệ đang dọn đá nhóm lửa, vô tình ngẩng đầu thấy Diêm Vương Phó thống lĩnh của bọn họ đang cười, sợ tới mức run tay, đá lớn đá nhỏ rớt xuống chân. Một tiếng tru thảm thiết từ doanh trại vang lên.

Mùa hè năm nay dường như dài bất thường, giai đoạn nóng nhất Chữ Thanh Huy theo Đế hậu đi tránh nóng, nhưng vẫn luôn thấy cô đơn buồn chán.

Cũng may khi trời dần chuyển lạnh, Giang Nam báo về tin tốt. Lúc Đế hậu khởi hành hồi kinh, đoàn người Thái Tử cũng trên đường trở về.

Hôm đó, Chữ Thanh Huy chờ từ sớm trong cung Hoàng Hậu. Thái Tử và Diêm Mặc ở trên triều gặp Hoàng đế, rồi mới đến hậu cung thỉnh an Hoàng Hậu.

Hai người hành lễ, mới vừa nghe Hoàng Hậu kêu đứng lên, Chữ Thanh Huy đã nhào tới.

Thái Tử nhìn muội muội đích thân nghênh đón, đang muốn dang hai tay, thì thấy nàng nhào vào ngực người đứng bên cạnh hấn. Hấn bình tĩnh ho nhẹ, thu tay làm bộ như không có việc gì.

“Thái Tử ca ca!” Ngay sau đó, một người nhào vào lòng hấn.

Thái Tử lui hai bước mới tiếp được tiểu đệ béo ú của mình. Hấn cúi đầu nhìn, giờ tay nhéo khuôn mặt búng ra sữa của Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử nước mắt lưng tròng, lại không dám tránh bàn tay độc ác của huynh trưởng.

Hoàng Hậu che miệng cười, vẫy tay, bảo Thái Tử tới gần để nhìn kỹ.

Bên kia, Diêm Mặc hành lễ xong, còn chưa đứng thẳng, trong ngực đã xuất hiện thân thể mềm mại quen thuộc. Hấn ôm chặt nàng.

Chữ Thanh Huy úp mặt vào ngực hấn, ngẩng đầu nhìn mặt hấn, ngó trái ngó phải, nhíu mày, đau lòng nói: “Tiên sinh lại đen, còn gầy thật nhiều.”

Diêm Mặc cũng cúi đầu nhìn nàng, nhìn kỹ mặt nàng từ mắt đến miệng.

Cảm nhận hấn chăm chú nhìn mình, Chữ Thanh Huy đỏ mặt: “Nhìn cái gì, ta cũng không ốm.”

Thái Tử ở một bên nói: “Đúng thật không ốm, còn mập lên nữa là khác.”

Chữ Thanh Huy lập tức quay đầu trừng hấn, “Ca ca nói vậy, muội thon thả nha! Hừ..... Ca ca cũng đen rồi, đen không thua gì tiên sinh.”

Thái Tử bất đắc dĩ nói: “Hiếm thấy công chúa điện hạ chịu liếc mắt nhìn ta.”

Chữ Thanh Huy lúc này mới nhận ra mình hành động thất lễ, không để ý ai, vội thanh minh, rời khỏi vòng tay Diêm Mặc, giấu đầu lòi đuôi tựa đi quanh Thái Tử một vòng, ra về đánh giá. Gọi là đánh giá nhưng thật ra chỉ là tìm mảy chỗ khác lúc trước thôi.

Thái Tử cũng đen, nhưng không gầy, ngược lại còn thêm vẻ cường tráng. Nếu lúc trước hấn giống thư sinh văn nhả thì giờ lại như tướng quân chinh chiến sa trường.

Không chỉ có thế, Chữ Thanh Huy cảm thấy phong thái Thái Tử ca ca cũng khác trước, nhưng lại không biết khác chỗ nào, nói chung năng nhận ra sau hơn hai tháng xa nhà, Thái Tử ca ca càng ngày càng giống phụ hoàng.

Tuy có nhiều điều muốn nói, nhưng Hoàng Hậu lo mọi người đi xa mệt nhọc, cho lui về nghỉ ngơi, hôm sau trong cung mở tiệc gia yến lại nói tiếp.

Chữ Thanh Huy ngồi kiệu, Diêm Mặc cười ngửa, khi về tới cổng phủ công chúa Chữ Thanh Huy còn chưa xuống kiệu thì Diêm Mặc đã tiến lên bế nàng xuống.

Người hầu cúi đầu lui đi, Chữ Thanh Huy chột chột ngực Diêm Mặc, nhẹ giọng nói thầm: “Làm gì thế? Ta đã cho người nấu nước nóng, tiên sinh đi tắm đi.”

“Chúng ta cùng tắm.” Diêm Mặc cúi đầu ngửi ngửi cổ nàng.

Chữ Thanh Huy đẩy hấn, muốn nói hấn tự đi, nhưng thấy khuôn mặt nài nỉ của hấn, lòng mềm nhũn, nàng đành đồng ý.

Đến tận tối, hạ nhân phủ công chúa vẫn chưa thấy hai vị chủ tử tắm xong.

Trăng lên giữa trời, cả người Chữ Thanh Huy dựa vào ngực Diêm Mặc, để hấn dứt ăn.

“Không ăn nữa.” Chữ Thanh Huy đẩy chiếc thìa trên tay Diêm Mặc.

“Một thìa nữa thôi.”

Chữ Thanh Huy trừng hấn một cái: “Tiên sinh nói một thìa, rồi lại nói một thìa nữa, ăn mấy thìa rồi, ta đã rất no.”

Diêm Mặc sờ bụng nàng, lúc này mới tin, rồi tự mình ăn thìa cuối cùng.

Chữ Thanh Huy dựa vào ngực hấn. Mới tắm xong, hấn chỉ khoác áo ngoài, vải băng trước ngực lộ ra. Nàng cẩn thận vươn tay sờ, vô cùng đau lòng: “Rất đau phải không?”

“Không đau.” Chỉ là vết thương những kẻ sắp chết kia cố đâm, lúc đó hấn vội vã hồi kinh nên chỉ băng bó qua loa cho xong, dọc đường nứt ra rồi lại khép lại, khép lại rồi vỡ ra.

Vừa rồi trong phòng tắm lại nứt ra một lần khiến Chữ Thanh Huy hoảng sợ, vội gọi người vào băng lại. Nghĩ đến hấn không biết yêu quý bản thân, nàng đột nhiên tức giận: “Tiên sinh chỉ biết dạy ta, bản thân chàng thì sao? Lớn đến thế rồi mà không biết để ý vết thương, vừa rồi còn làm vậy.”

Lúc thái y băng xong có dặn trước khi khỏi hấn không được làm chuyện phòng the, tránh miệng vết thương lại nứt ra.

Chữ Thanh Huy nghe thái y dặn dò mà mặt đỏ bừng, ngượng đến mức muốn đào hố mà trốn.

Nhớ lại lúc đó, nàng vừa thẹn vừa bực nhéo hông Diêm Mặc.

“Đừng quậy, ăn xong ta sẽ chơi với nàng.” Diêm Mặc nói.

“Chơi cái gì mà chơi?” Chữ Thanh Huy tức giận: “Nhìn mặt mũi đứng đắn mà trong đầu suy nghĩ toàn mấy chuyện gì đâu. Tối nay ngủ thư phòng!”

Diêm Mặc nhìn nàng một cái, an phận ăn cơm, không nói chuyện nữa.

Hấn vừa hoàn thành xong nhiệm vụ, lại bị thương, có thể tĩnh dưỡng một thời gian, hai người giận dỗi một ngày, hôm sau vào cung dự gia yến.

Chữ Thanh Huy rút cuộc cũng tìm được cơ hội, bắt lấy Thái Tử.

“Chuyện gì mà lại muốn nói riêng với ca ca?”

Chữ Thanh Huy nghiêm túc nhìn hấn: “Ca ca có bị thương không?”

Thái Tử lắc đầu: “Phò mã vô công lợi hại, hấn luôn bảo vệ ta rất tốt.”

Chữ Thanh Huy thở phào, trong lòng lại có chút tự hào: “Tiên sinh đương nhiên giỏi võ.”

Thái Tử gõ trán nàng: “Cũng không phải khen muội, vui cái gì.”

“Hừ,” Chữ Thanh Huy chun môi, nói: “Còn một chuyện nữa, Thái Tử ca ca phải trả lời thành thật.”

“Chuyện gì?”

“Ca ca còn hỏi chuyện gì? Bản thân làm gì trước khi rời kinh chẳng lẽ lại không biết?”

Thái Từ lắc lắc quạt xếp, nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Phiền công chúa điện hạ cho hay.”

“Ca ca còn giả nai. Ngoài chuyện của Hàm Quân ra thì còn gì nữa? Ca ca tặng quà cho người ta rồi phất tay áo rời đi, huynh không biết lúc đó mọi người khó xử thế nào đâu. Hôm nay ca ca phải nói rõ với muội, ca rốt cuộc có tâm tư gì với Hàm Quân? Dù là không có tình cảm gì cũng phải nói rõ.”

Thái Từ lại lắc lắc quạt xếp, vừa muốn mở miệng. Chử Thanh Huy đột nhiên giành trước: “Ca ca nghĩ kỹ rồi nói, nếu thật sự không để ý Hàm Quân thì muội tìm người khác cho nàng, dù sao muội và Chi Lan cũng biết nhiều người không tệ.”

Thái Từ xòe quạt, rồi khép lại chát một tiếng, gõ đầu Chử Thanh Huy: “Đừng có quậy nữa.”

“Giữ chứ, ca ca không chịu nói mới là quậy.” Nàng ôm trán. Bỗng nhiên mắt nàng sáng lên: “Muội biết rồi, ca ca không nói là thừa nhận đúng không?”

Thái Từ lại gõ đầu nàng: “Ta tự biết phải làm gì.”

Chử Thanh Huy tức giận đấm hắt: “Lại gõ đầu muội, muội mà bị gì là phải đền đó.”

Thái Từ lui một bước, mỉm cười: “Không gõ cũng ngốc, có sao đâu?”

Chử Thanh Huy thật sự tức giận, nhấc váy chạy tới đánh hắt.

Thái Từ nhẹ nhàng tránh, huynh muội hai người như biến thành hai đứa nhỏ năm sáu tuổi, ầm ĩ một hồi.

Lần này điều tra Giang Nam, đoàn người Thái Từ thế như chẻ tre, chém đầu không ít người, dọa mấy đại gia tộc sợ run, ít nhất có thể khiến chúng chịu an phận mấy năm.

Ngoài ra còn có một chuyện ngoài ý muốn, lần này lại tra được dấu vết Nam Man Miêu Cương chống lưng cho những quan viên đó.

Miêu Cương mấy năm nay vẫn luôn gây rối thỉnh thoảng náo loạn ở biên giới. Hoàng đế không phải muốn nhắm mắt cho qua, nhưng lo ngại xuất chinh đánh giặc, lại làm khổ lê dân bá tánh, vẫn luôn ăn binh bất động. Ai ngờ tạm thời nhường nhịn lại biến thành dung túng, đám dị tộc đó ngày càng quá đáng, ngày càng không coi ai ra gì. Hôm nay đám hung tay vào Giang Nam, ngày mai có lẽ cũng động được đến kinh thành.

Nhường nhịn cũng có mức độ, nếu đã tới giới hạn thì không cần nhịn nữa. Trong lòng Hoàng đế đã có tính toán. Ngầm điều binh an bài cho những võ tướng nhạy bén đều hiểu rõ, chiến tranh với Miêu Cương chỉ là chuyện sớm muộn.

Kinh thành vẫn phồn hoa cẩm tú, ca vũ yên bình.

Thu qua đông tới, đến cuối năm Lâm Chi Lan thuận lợi sinh hạ một bé gái.

Thời gian nàng mang thai, Chử Thanh Huy thường xuyên đến thăm, gần như là thấy bụng nàng lớn lên từng ngày, chứng kiến đứa bé từ một điểm nhỏ chậm rãi lớn lên, chậm rãi cựa quậy trong bụng nẫu thân, đến khi sinh nở. Lâm Chi Lan sinh được hai ngày, nàng liền không chờ nổi, vội tới thăm. Đứa bé mới sinh nặng sáu cân năm lượng, được bọc kín, nằm trong vòng tay Lâm Chi Lan, khuôn mặt chưa bằng nửa bàn tay to, mặt còn đỏ, cái mũi nhỏ, cái miệng chúm chím, lông mày thanh tú, nhìn là biết lớn lên sẽ thành mỹ nhân.

Chử Thanh Huy chỉ im lặng nhìn cũng thấy thích vô cùng, nhịn không được nói đùa: “Ta muốn đem nó về nuôi.”

Lâm Chi Lan dựa vào đầu giường, mặt hơi tái nhợt, cũng cười cười, “Biểu tỷ nếu không chê, đem nó đi là phúc của nó.”

Chử Thanh Huy nghe xong, giận nàng liếc mắt một cái, “Làm gì có người mẹ nào như muội? Không thương con chút nào. Con ơi..... A đi nè, còn nhớ a đi không? Lúc con còn trong bụng mẹ, ngày nào ta cũng đến thăm con, con phải lớn nhanh nha, lớn nhanh rồi chơi với a đi, a đi dẫn con đi ăn món ngon.....”

Đứa bé ngủ say để mặc nàng tự biên tự diễn, nhưng Chử Thanh Huy lại thấy rất thú vị, nói một tràng thật lâu. Nàng quay sang nói với Lâm Chi Lan đang ngồi: “Có mệt không? Ta đỡ muội nhé?”

Lâm Chi Lan lắc đầu: “Không mệt, muội ngồi được.”

“Nếu muội mệt thì cứ tự nhiên ngủ, không cần để ý ta, ta nói chuyện với cháu gái thân yêu là được.”

Lâm Chi Lan cười nói: “Biểu tỷ thương nó như vậy, sao không ——”

“Sao? Cái gì?”

Lâm Chi Lan bỗng nhiên ngậm miệng, lắc đầu.

Chử Thanh Huy mở tay nài nàng mang đến, lấy ra một bộ rồi một bộ y phục, cẩn thận như đồ trân quý. So so với đứa bé, mừng rỡ nói: “Lúc muội còn mang thai, ta đã cho thợ may trong phủ may mấy bộ y phục cho em bé, cả kiểu nam và nữ đều làm. Ừm, cái này chắc vừa..... Cái này rộng quá..... A, cái này đẹp, chờ ta hỏi phủ lại sai người làm mấy bộ nữa.”

“Y phục em bé phủ muội cũng làm rất nhiều, biểu tỷ không cần nhọc lòng đâu.”

“Phủ muội làm liên quan gì đến phủ ta? Ngoan ngoãn nhận là được, ta có gì mà nhọc lòng, chỉ mở miệng sai bảo hạ nhân thôi. Ta nghe mẫu hậu nói ở cử vô cùng quan trọng với nữ nhân, sinh xong có thể khôi phục hay không đều là từ ở cử có tốt không mà ra. Thời gian sắp tới, muội đừng nghĩ gì nhiều, lo điều dưỡng thân thể là đủ, đừng lo đông lo tây.”

Lâm Chi Lan nghe xong, bất đắc dĩ cười nói: “Vâng, nghe theo biểu tỷ.”

Chữ Thanh Huy lúc này mới vừa lòng, lấy y phục ra so tiếp, rồi mở một hộp gấm nhỏ, bên trong là khóa trường mệnh bằng vàng ròng: “Cái này màu vàng rực rỡ, tuy nhìn không được thanh nhã, nhưng rất ý nghĩa, chúng ta cũng không nên nghĩ nó tầm thường.”

Lâm Chi Lan nhìn nàng lấy ra từng thứ từng thứ một, xem ra thật sự yêu quý đứa cháu một ngày tuổi này, nhìn không được nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Biểu tỷ, có chuyện muội muốn hỏi từ từ lâu, chỉ là sợ tỷ không vui, hôm nay thật sự nhìn không được, nếu tỷ giận muội thì muội cũng không dám trách.”

“Sao? Chuyện gì mà trịnh trọng thế?” Chữ Thanh Huy cười nói: “Yên tâm, nể mặt cháu gái ta, muội nói gì ta cũng không giận.”

Lâm Chi Lan nhẹ hít một hơi, nói: “Tỷ và Phò mã thành thân cũng đã hơn một năm, muội vốn cho rằng tỷ không thích con nít, nhưng hôm nay xem ra cũng không phải, vậy vì sao đến giờ vẫn..... Có phải có ân tình gì? Nếu có chuyện gì, đừng ngại nói với muội, thêm một người giúp đỡ càng tốt, ngàn vạn lần không được ầm ức một mình.”

Chữ Thanh Huy chớp chớp mắt, hiểu ra ý nàng, dở khóc dở cười búng trán nàng, “Ta còn tưởng chuyện gì, nhìn muội đau khổ muốn chết này, có phải to gan cho rằng biểu tỷ này vô sinh?”

“Đừng nói bậy.” Lâm Chi Lan vội bịt miệng nàng.

“Được rồi, ta biết rồi.” Chữ Thanh Huy nắm tay nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Thật ra ý nghĩ lúc đầu của muội cũng không sai. Lúc mới thành thân, ta vẫn chưa muốn có con, cũng không biết có thể yêu thương hài tử mình sinh ra hay không, đến khi chứng kiến muội mang thai sinh con từng ngày từng ngày, ta có nghĩ lại, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Lâm Chi Lan vội hỏi.

Chữ Thanh Huy buồn rầu nói: “Chỉ là tiên sinh giống như chưa muốn. Muội không biết đâu, mẫu thân tiên sinh qua đời là vì khó sinh, chàng vẫn luôn bị tảng đá này đè nặng.”

“A.....” Lâm Chi Lan thở nhẹ, một lúc sau cau mày, “Vậy có chút khó, nhưng không sao, cũng chỉ là khúc mắc, sớm muộn gì cũng qua, nếu biểu tỷ muốn có con, không bằng từ từ suy tính với tỷ phu, hai người cùng vượt qua khó khăn này.”

“Chỉ có thể từ từ.” Chữ Thanh Huy than nhẹ một hơi, lại cúi đầu ngắm đứa bé.

Vừa lúc nó tỉnh dậy, đôi mắt to đen mở ra nhìn nàng, không khóc cũng không quấy, bộ dáng ngoan ngoãn an tĩnh, nhìn nó liền thấy thương, khiến Chữ Thanh Huy càng cúi sát người nhìn nó.

Một đứa con. Một đứa con của nàng và tiên sinh. Thật đáng mong đợi!

Chữ Thanh Huy chơi một lúc rồi rời đi, lúc về phủ, nói ba câu là một câu dính đến hài tử, suốt đêm nằm trên giường, còn tha thiết nói với Diêm Mặc đứa cháu mới sinh của mình ngoan thế nào.

“Tiên sinh, tiên sinh.....”

“Ừ?” Diêm Mặc cúi đầu nhìn nàng.

“Chàng rốt cuộc có nghe ta nói không?” Chữ Thanh Huy không cao hứng nói.

“Nghe mà.”

Chữ Thanh Huy hỏi hần, “Vậy chàng nói xem, ta vừa nói đến đâu?”

“Nó thức dậy.” Diêm Mặc nói, tuy hần hơi mất tập trung nhưng vẫn nghe.

Chữ Thanh Huy vừa lòng gật gật đầu, lại hứng thú bùng bùng tiếp tục: “Nó mở mắt nha, đôi mắt đen láy nhìn ta, ta còn tưởng đang nhìn ta, không ngờ Chi Lan nói em bé mới sinh nhìn không rõ, phải mấy tháng mới thấy được.”

Diêm Mặc từ đầu đến cuối chỉ lo gật đầu.

Chữ Thanh Huy nói nhiều hơi khát nước, dừng lại, quay đầu nhìn Diêm Mặc.

Nằm trong màn ánh nến mờ mờ, không nhìn rõ vẻ mặt nhau, nhưng hần thấy hai mắt nàng ướt.

“Sao thế?”

Chữ Thanh Huy chậm rãi tới gần hần, cọ mặt vào ngực hần, “Tiên sinh, chúng ta cũng sinh hài tử đi?”

Diêm Mặc không nói gì, Chữ Thanh Huy lại cảm giác được, cánh tay đang ôm eo nàng siết chặt.

Nàng vội nói: “Sẽ không có ngoài ý muốn, chàng xem ta hiện tại vô cùng khỏe mạnh, còn có bao nhiêu thái y bên cạnh, trên đời này nhất định không có ai sinh hài tử an toàn hơn ta.”

Diêm Mặc trầm mặc, mắt nhìn xa xăm: Tiếng thét như muốn xé phổi không ngừng vang lên, giường đồ sộ sạm màu máu, mùi tanh đáng sợ xộc lên, một quyền chiếu dài lộn xộn, mộ phần hiu quạnh cô tịch.

Toàn bộ sự việc xảy ra lúc hần mới ba tuổi, không khác gì đột ngột rơi xuống địa ngục.

Qua một lúc, hần mới nói: “Chờ một thời gian, được không?”

Chữ Thanh Huy cũng không hi vọng hẳn lập tức đồng ý, có thể buông lỏng là đủ rồi, vội gật đầu nói: “Được.”

Năm ngoái, một đạo thánh chỉ giáng xuống gây dậy thị phi, Hoàng đế và Hoàng Hậu chọn trưởng nữ Trần Tây Tần tướng quân làm Thái tử phi, chọn ngày thành hôn.

Ý chỉ ban xuống, mọi người đều choáng váng. Con gái Tần tướng quân sinh giờ Thìn từng được Thái Tử diện hạ ban cho hạ lễ, lúc ấy mọi người nghị luận sôi nổi, tâm tư lung lay. Nhưng sau này, trong cung lại không động tĩnh, Tần phủ cũng vẫn luôn đóng cửa không tiếp khách. Mọi người liền nghi hoặc, chẳng lẽ là hiểu sai ý? Hiện giờ đã lâu, việc này sắp bị quên lãng, lại dùng một cái thánh chỉ rơi xuống. Chữ Thanh Huy không hề bất ngờ, lúc trước nói chuyện với Thái Tử, đã đoán được tám chín phần tâm tư hắn, năng chỉ cảm thấy khó chịu, Thái Tử ca ca không làm thì thôi, vừa ra tay đã dọa người như vậy, không ai theo kịp suy nghĩ của hắn.

Nếu nói người trong kinh thành trở tay không kịp thì Tần phủ lại càng hoảng sợ run người. Tần phu nhân hoàn toàn không có phản ứng, cô cô ma ma dạy quy củ trong cung phái tới đã sớm vào ở Tần phủ, dạy dỗ Thái tử phi tương lai. Tần Hàm Quân thấy mình như đang mơ, nhất cử nhất động như rồi gỗ bị giật dây.

Năm này cứ thế mà qua trong khung cảnh thiên hạ mờ mịt không biết làm sao.

Đầu xuân năm sau, Lâm Chi Lan ở cử, đầu tiên là về nhà mẹ đẻ, sau đó là đến phủ thăm Chữ Thanh Huy.

Đứa bé đã lớn hơn một chút, được bà vú bế, thân mang tã màu hồng làm nổi bật khuôn mặt trắng múp, đôi mắt đen như mực tò mò nhìn khắp nơi, nghe được nơi nào có động tĩnh là lập tức đưa mắt qua.

Chữ Thanh Huy cầm cái trống bỏi, lắc hai cái bên trái, rồi lắc hai cái bên phải, hứng thú búng búng nhìn nó quay đầu qua lại theo tiếng trống. Đùa đến khi đứa bé mệt mõi nhắm mắt ngủ, năng còn thấy chưa đủ.

Lâm Chi Lan vừa buồn cười vừa tức giận: “Biểu tỷ còn không biết xấu hổ nói muốn nuôi nó, bản thân tỷ vẫn còn chưa lớn.”

Chữ Thanh Huy thề thốt: “Ai bảo đùa con muội vui như thế? Ta thật tiếc không thể mang về nuôi.”

“Vậy muội sau này phải chú ý, nếu tới phủ của tỷ, nhất định không được mang con theo.”

Chữ Thanh Huy xoa eo giả vờ tức giận nói: “Muội cho rằng không có nó vẫn có thể vào phủ à? Ta nể mặt cháu ta mới cho muội vào đấy.”

“Muội sợ quá,” Lâm Chi Lan vỗ ngực, vừa nói vừa cười: “Bộ đáng hiện giờ của biểu tỷ thật không khác gì một ác bà.”

Chữ Thanh Huy nghe được, cũng cười theo.

Lâm Chi Lan cáo từ, Chữ Thanh Huy tiễn nàng một đoạn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, thấy mấy cung nhân gần đó cầm gậy trúc chọc gì đó, ngạc nhiên hỏi: “Họ đang làm gì thế? Chẳng lẽ là chọc tổ ong?”

Tía Tô bảo một cung nữ đi hỏi, không lâu sau nàng quay về, “Là chọc tổ chim én ạ, mấy ngày trước có một đôi chim én làm tổ trong góc dưới hiên, nếu không chọc cho rớt, mấy tháng nữa chúng sinh én con sẽ riu rít ồn ào.”

Chữ Thanh Huy vội nói: “Ồn thì ồn, phá làm gì, chọc tổ én rồi én mẹ đẻ trứng ở đâu? Mau bảo bọn họ dừng tay.”

Cung nữ nọ vội chạy đi can ngăn. Chữ Thanh Huy đích thân qua nhìn, thấy tổ chim én chỉ hồng một nữa, mới hơi yên tâm, lại mắng bọn hạ nhân, sau này không được quấy rầy đôi chim én này.

Hôm nay trời trong nắng ấm khiến tinh thần sáng khoái, Chữ Thanh Huy lại được gặp cháu yêu, càng hân hoan vui sướng, thật muốn mình cũng có hài tử, ôm nó vào lòng thật chặt mà hôn.

Buổi tối Diêm Mặc về phủ, lại bị năng làm phiền.

“Tiên sinh chưa thấy đứa bé đó đâu, thật sự rất đáng yêu, chúng ta cũng sinh một đứa đi, được không được không?”

Ngực Diêm Mặc bị năng cọ đến nóng lên, nhưng tay chân lại lạnh. Hắn ôm chặt năng, không dám tưởng tượng thân thể ấm áp này lại có thể sẽ biến thành một thi thể lạnh băng, hắn không cách nào chấp nhận được chuyện ấy. Chỉ cần tưởng tượng một chút là thấy khó thở, ngực như bị đóng băng. Dù chỉ có một phần vạn nguy hiểm, hắn cũng không muốn năng trải qua.

Nhưng thanh âm mềm mại dịu dàng bên tai lại khiến hắn không thể cự tuyệt.

Không muốn mất năng, nhưng cũng không muốn năng thất vọng.

Chữ Thanh Huy mè nheo nửa ngày, không nghe hắn đáp lại, tuy đã sớm đoán được kết quả, nhưng vẫn có chút mất mát, dần dần im lặng.

“Được.” Giữa bốn bề tĩnh lặng, đột nhiên một tiếng nói vang lên.

Chữ Thanh Huy chớp chớp mắt, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tiên sinh chàng nói gì? Chàng đồng ý phải không?”

Diêm Mặc nhẹ nhàng gật đầu, thanh âm hơi khàn, “Ừ.”

“Thật tốt quá!” Chữ Thanh Huy vui sướng, hôn hắn một cái.

Thấy năng vui mừng như vậy, Diêm Mặc cũng hơi cong khóe miệng.

Hôm sau, Chữ Thanh Huy mời thái y đến. Tuy rằng nói thân thể năng hiện tại càng ngày càng tốt, nhưng sắp thụ thai, vẫn hy vọng thái y có thể điều trị cho năng tốt hơn chút nữa.

Không chỉ có tích cực điều dưỡng thân thể, nàng hiện giờ vô cùng chủ động chuyện phòng the, lúc trước ngượng ngùng tránh né, hiện giờ tuy vẫn ngượng ngùng, nhưng chỉ cần nghĩ đến hài tử là nàng liền cần môi đỏ mặt đón nhận yêu thương.

Nhất thời, hai người còn mặn nồng hơn cả lúc tân hôn.

Có vẻ là phương thuốc của thái y rất hữu hiệu, nàng ngày càng hồng hào, thân thể xem như khỏe nhất từ trước đến giờ.

Đêm nay, hai người triển miên xong, Chử Thanh Huy lười biếng dựa vào ngực Diêm Mặc, không biết nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên lấy tay che mặt, trốn trong ngực hắn.

Diêm Mặc hôn nhẹ cái trán ướt mồ hôi của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Chử Thanh Huy mặt càng đỏ, cọ cọ ngực hắn, ấp úng: “Ta, ta nói ra, tiên sinh không được cười ta.”

“Ta sẽ không cười.”

Nghe hắn đảm bảo, Chử Thanh Huy ngẩng đầu nhìn hắn, mặt đỏ hồng mà hé miệng, khiến ai nhìn cũng yêu thương. Nàng nhấp miệng, tựa như cảm thấy không dễ mở lời, hốc mắt đã hơi ướt, “Đạo này sau khi chúng ta…… ta thấy trong người ấm nóng lạ thường, tay chân linh động, không giống như trước eo đau chân mỏi. Ta nghe một vài cụ già từng nói, có một loại hồ yêu, giả dạng thành mỹ nữ hồng dụ dỗ nam nhân ân ái, rồi hút dương khí của hắn, ta, ta không phải là——”

Nói còn chưa dứt lời, nàng đã nghe tiếng Diêm Mặc cười khế. Chử Thanh Huy thẹn quá thành giận trừng hắn: “Chàng mới nói sẽ không cười ta!”

“Không cười.” Diêm Mặc che miệng.

“Ta nghe thấy rồi! Tiên sinh là đồ đáng ghét, ta nói nhiều với chàng làm gì chứ!”

Diêm Mặc gõ trán nàng trấn an: “Là mấy lời vô căn cứ thôi, sao mà có yêu quái được?”

“Thật sao? Vậy tại sao ta……”

“Có thể là do thuốc của thái y, cũng có thể gần đây tâm trạng tốt, cơ thể cũng thêm khỏe mạnh, hoặc là ——”

Hắn thừa nước đục thả câu, mờ mờ ám ám bỏ dờ câu đang nói.

Chử Thanh Huy vội hỏi: “Hoặc là cái gì?”

Diêm Mặc chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng thăm thì vào tai nàng nửa câu còn lại.

“Ừm——” Chử Thanh Huy thờ dốc, xấu hổ dấm dấm: “Luuu mạnh, càng ngày càng xấu!”

Diêm Mặc ôm nàng, cười ra tiếng.

Mùa xuân mấy năm trước, Chử Thanh Huy đi khắp nơi tìm vui, năm nay lại ngoan ngoãn ngồi trong phủ, ngoại trừ hai ngày đi thỉnh an Hoàng hậu một lần, còn lại không đi đâu.

Thấy nàng tịch mịch như thế, không nói người khác, ngay cả Hoàng Hậu cũng ngạc nhiên, thật sự tin nàng đã quyết tâm chuẩn bị làm một mẫu thân.

Lúc én con trong tổ chim bên hành lang bắt đầu riu rít cũng là lúc phủ công chúa có tin vui.

Chạng vạng, Chử Thanh Huy đang xem thực đơn bữa tối, thấy món cá chẻm hấp, đột nhiên cảm giác ghê tởm dâng lên, che miệng nôn khan.

Hiện giờ vì nàng chờ mang thai, lực chú ý ở phủ công chúa toàn bộ đều dồn lên người nàng, vừa thấy nàng như thế, không cần ai nhắc, Tía Tô lập tức kêu người đi mời thái y.

Hai thái y tới, đều xác nhận là hỉ mạch, Tía Tô và mọi người cùng lên tiếng chúc mừng Chử Thanh Huy.

Mong hài tử lâu như vậy, cuối cùng cũng có, Chử Thanh Huy nhất thời ngây ngốc, ngơ ngác vuốt bụng.

Một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm nàng từ phía sau, Chử Thanh Huy quay đầu nhìn hắn, ngơ ngác nói: “Tiên sinh, chúng ta thật sự có hài tử rồi.”

“Ta biết.” Diêm Mặc ôm nàng: “Ăn tối nào.” Ăn xong, Chử Thanh Huy rửa mặt rồi nghỉ ngơi, nàng quay đầu nhìn Diêm Mặc, đột nhiên ôm chặt hắn, giọng mũi dịu dàng nói: “Ta muốn đứa đầu giống tiên sinh, đứa sau giống ta. Ừm…… Nếu còn sinh nữa, vậy sẽ cho nó giống phụ hoàng và mẫu hậu.”

“Tham lam.” Diêm Mặc hôn trán nàng.

Chử Thanh Huy vốn thấy bình thường, nghe hắn nói đột nhiên xấu hổ, úp mặt vào ngực hắn đổi: “Đồ xấu xa, không được cười ta.”

Diêm Mặc khoe mắt cong cong, may mà nàng không thấy, nếu không lại có người thẹn quá thành giận.

Tin Chử Thanh Huy mang thai truyền vào trong cung, ngay hôm sau Hoàng Đế, Hoàng Hậu, Thái Từ liên tục ban lễ. Đứa nhỏ trong bụng nàng là đứa cháu đầu tiên của hoàng thất, dù là nam hay nữ cũng sẽ được sủng ái hết mực.

Diêm Mặc đưa Chử Thanh Huy vào cung tạ ơn.

Hoàng Hậu nắm tay con gái, cẩn thận dò hỏi sức khỏe nàng, còn mời thái y đến bắt mạch, quan tâm đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Hoàng đế ngồi nghe bên cạnh, quay đầu thấy con trai và con rể, lập tức mang đi dạy bảo một lúc.

Mọi người đều lui ra, Hoàng Hậu mới sờ sờ bụng Chử Thanh Huy, cười thờ dài: “Nhanh thật, bảo bối của ta cũng sắp thành mẫu thân rồi.”

Chử Thanh Huy nói: “Mẫu hậu, con hơi lo.”

“Ngốc, mới vừa vui vẻ, giờ lại lo lắng? Có gì mà lo, có phụ hoàng mẫu hậu, có Phò mã có thái y, còn có nhiều người bên cạnh, con nên an tâm tĩnh dưỡng mới phải. Huống hồ mang thai đến tận mười tháng mới sinh, bây giờ đã lo, vậy đến lúc sinh phải làm thế nào?”

“Con cũng tự nhủ như thế, nhưng vẫn không thể không lo. Mẫu hậu, người nói xem đứa bé có chịu ngoan ngoãn nằm trong bụng con không?”

Hoàng Hậu ấn nhẹ mũi nàng, “Hỏi vợ vẫn, nó không nằm trong bụng còn có thể chạy đi đâu? Phụ hoàng con đã nói với ta, nếu sinh con trai thì phong làm quận vương, nếu là con gái thì phong quận chúa.”

“Nếu quan lại bọn họ.....” Chử Thanh Huy do dự.

Quận vương, quận chúa là phẩm giai chỉ có con vợ cả của thân vương mới được nhận, công chúa tuy nói rằng ngang với thân vương, nhưng vẫn không phải thân vương, con của công chúa lại mang họ người ngoài, triều thần chỉ sợ sẽ không dễ dàng đồng ý.

Hoàng Hậu cười nói: “Mấy năm nay, những chuyện phụ hoàng con làm, có cái nào không thành không? Hơn nữa cũng không phải chuyện gì lớn lao, bọn họ cùng lắm ồ ào một hai ngày là xong.”

Chử Thanh Huy dựa vào lòng Hoàng Hậu, nhẹ giọng nói: “Chờ con sinh nó ra, nhất định phải dạy nó hiếu thuận phụ hoàng mẫu hậu.”

“Chờ cháu ta lớn lên có thể hiếu thuận ta và phụ hoàng con, bọn ta bảy tám chục tuổi là ít.”

“Sao có thể?” Chử Thanh Huy vội nói, “Mẫu hậu và phụ hoàng còn trẻ mà, sau này chẳng những phải làm bà, còn phải làm bà cố, bà cố cố.....”

“Vậy ta là lão yêu quái rồi.” Hoàng Hậu bị nàng chọc cười.

“Mẫu hậu không phải.” Tuy trong bụng đã mang một sinh mệnh nhưng trước mặt Hoàng hậu, Chử Thanh Huy vẫn còn trẻ con.

Hoàng Hậu vuốt má nàng, trong lòng ngọt ngào, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vốn đang nhẹ nhàng đột nhiên nghiêm túc. Dù sao cũng là chuyện sớm muộn, bà nhìn khuôn mặt tươi cười của Chử Thanh Huy, chậm rãi nói: “Bảo bối, Đại Diễn và Nam Man sắp có chiến, Phò mã phải lĩnh binh xuất chinh.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tiểu biệt

Edit: Huong Lien

Beta: Quanh

Đại Diễn và Nam Man không lộ ra bất hòa, triều đình không để lộ tin tức ra ngoài, trong dân chúng cũng không có tiếng gió nhưng thân là công chúa đương triều, Chử Thanh Huy linh cảm có điều bất thường, chỉ là nàng không ngờ thời điểm xuất chinh lại sớm như vậy.

Tới tận tháng năm nàng mới biết mình có thai, nôn nghén liên tục, may mà hải tử ngoan ngoãn, ngoài việc không ăn được thì nàng không phải chịu khổ thêm.

Mấy ngày nay triều đình khẩn trương chuẩn bị quân lương, doanh trại ngoài thành không ngừng thao luyện. Diêm Mặc thường ở doanh trại, cứ bốn năm ngày lại có ít thời gian rảnh, giục ngựa không ngừng cũng chỉ kịp về nhìn nàng một lát rồi phải về quân doanh.

Chờ tới tháng sáu, thời kỳ nôn nghén đã qua thì đại quân cũng xuất phát. Đêm trước khi xuất phát, Diêm Mặc trở về phủ một chuyến. Chử Thanh Huy đã chuẩn bị xong hành lý cho Diêm Mặc từ lâu vì không biết khi nào Diêm Mặc mới trở về, nàng chuẩn bị cả đồ mùa thu. Hành lý xếp đầy ba, bốn cái rương, nàng kiểm tra lại một lượt, chỉ sợ bỏ sót cái gì.

Tía Tô lo lắng nàng mệt mỏi, khuyên mấy lần nàng mới chịu ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mặt trời đã xuống núi nhưng trong gió còn mang hơi nóng của ban ngày. Thân hình Diêm Mặc bỗng xuất hiện ở cửa chính, sau lưng là ráng chiều đỏ ửng như đốt cháy cả bầu trời.

Chử Thanh Huy mãi nhìn áo khoác của Diêm Mặc bay trong gió, mới chớp mắt mà chàng đã đi tới trước mặt. Nàng ngẩng đầu, ngo ngác nhìn Diêm Mặc.

Tía Tô thấy tay mấy cái, dẫn các cung nữ lui ra khỏi phòng.

Trong phòng đã thấp đèn, không biết là do ánh sáng hay ảo ảnh, mắt nàng ánh lên một tầng hơi nước.

Diêm Mặc cúi xuống, vòng tay qua eo nàng, bàn tay kia vuốt ve gương mặt, than nhẹ: “Nàng lại gầy đi rồi.”

Bây giờ Chử Thanh Huy mới phản ứng được, nắm lấy tay Diêm Mặc, mỉm cười, đôi mắt vẫn còn hơi nước: “Chàng còn nói ta, không bằng chàng nhìn lại mình xem, người còn gầy hơn trước, sau này chàng định bế ta thế nào?”

Diêm Mặc nghe xong, vòng tay ôm lấy nàng, xoa đầu: “Nàng đúng là một con mèo con.”

“Mấy tháng nữa sẽ là hai con.” Một tay Chử Thanh Huy ôm cổ Diêm Mặc, tay kia vuốt ve bụng.

Diêm Mặc cúi đầu nhìn bụng Chử Thanh Huy, thần sắc có thêm mấy phần phức tạp.

Cả hai ai ý không nhắc tới việc sắp chia xa, hành động giống thường ngày, cùng nhau ăn bữa tối rồi rửa mặt đi ngủ.

Chử Thanh Huy làm tổ trong ngực Diêm Mặc, vui vẻ kể lại mọi chuyện trong nhà: “Chàng nhớ tổ én dưới hiên không, đám én nhỏ đã biết bay rồi, ban đầu ta nghĩ là chi có ba con, không ngờ là bốn con én. Mấy ngày gần đây ta không thấy bọn chúng, có lẽ là đến nơi khác làm tổ rồi. Ta nghe người làm nói đôi én kia lại sinh một ổ trứng mới, bọn chúng đúng là một đôi phụ mẫu chăm chỉ.”

“Bọn chúng giống nàng.” Diêm Mặc đột nhiên nói.

“Sao cơ...” Chử Thanh Huy bất ngờ một lát mới kịp phản ứng, Diêm Mặc lại trêu chọc nàng việc trước kia muốn sinh nhiều hài tử, không khỏi xấu hổ: “Việc đó ta chỉ nói một lần, chàng định chê cười ta bao lâu?”

“Ta nhất định phải trêu chọc nàng đến khi nào không trêu chọc được nữa mới thôi.” Diêm Mặc trả lời thành thật.

Chử Thanh Huy giả vờ hờn giận: “Tốt nhất chàng đừng để ta biết được chuyện nào mất mặt, ta sẽ kể cho con để nó cười chàng, con nói xem có đúng không?” Nàng cúi đầu xoa bụng.

“Ngày nào ta quan sát mà không thấy một chút thay đổi nào, chàng thử sờ xem, hình như con lớn hơn một chút rồi.” Nàng cầm tay Diêm Mặc đặt lên bụng. Bàn tay Diêm Mặc to lớn ấm áp, bảo vệ bụng nàng chặt chẽ, lòng bàn tay hơi cong, ôm sát lấy bụng.

Diêm Mặc không dám nhúc nhích, tay chân cứng ngắc, mãi đến khi Chử Thanh Huy giục mới nhẹ nhàng nói: “Đúng là con lớn hơn.”

Chử Thanh Huy nghe được thì vô cùng vui vẻ: “Hồi Chi Lan mang thai, ta đã cẩn thận quan sát rồi, mấy tháng đầu bụng không thay đổi mấy, tầm ba tháng sẽ hơi nhô lên, đến tháng thứ năm sẽ lộ rõ rồi nhanh chóng to lên. Con ở trong bụng có thể vung tay vung chân, duỗi người, xoay người, nói không chừng còn thôi bông bóng được đấy.”

Diêm Mặc không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe nàng tưởng tượng về hài tử.

“Thái y dự đoán con ra đời vào tháng một năm sau, từ giờ đến khi đó còn nửa mùa hè, cả một mùa thu, mùa đông... Ta ở đây, con cũng ở đây chờ chàng trở về.” Giọng nàng dần nhỏ lại, ánh mắt nhìn về phía xa xăm như đang nhìn đến thời điểm trùng phùng.

Diêm Mặc ôm chặt nàng, thì thầm hai chữ “cũng tốt”.

Chử Thanh Huy sụt sịt mũi, mỉm cười nói: “Ngày mai ta không đi tiễn chàng, nhiều người nhìn như vậy, ta sợ bản thân không kìm được nước mắt, mất hết mặt mũi.”

“Đừng khóc.” Diêm Mặc hôn lên mắt nàng.

Chử Thanh Huy chớp chớp mắt, khước mắt đỏ: “Ta không khóc, đó là do buồn ngủ.”

Diêm Mặc đắp chăn cho Chử Thanh Huy cẩn thận rồi ôm nàng vào ngực: “Vậy nàng ngủ đi, ngủ dậy thì vui vẻ dùng bữa, chú ý nghỉ ngơi. Đợi đến khi nàng béo lên là lúc ta trở về.”

“Ngó tay.” Chử Thanh Huy giờ ngón út ra.

Diêm Mặc giờ ngón út, ngoắc tay hai người lại.

“Được rồi, đây là chàng hứa với ta, chờ đến khi ta béo lên chàng sẽ trở về, nói rồi thì phải giữ lời đó, nếu không ta và con sẽ không để ý tới chàng.”

“Được, ta đồng ý với nàng.”

Chử Thanh Huy thỏa mãn nhìn Diêm Mặc lần nữa rồi nhắm mắt lại, một lát đã không còn động tĩnh, có lẽ đã ngủ mất.

Diêm Mặc cả đêm không ngủ, chỉ lẳng lặng ngắm nàng cho đến khi nến đỏ cháy hết, từ xa truyền đến tiếng gà gáy buổi sáng mới nhẹ nhàng đứng dậy.

Người làm biết hôm nay Diêm Mặc xuất chinh nên dậy từ sớm. Trong nội viện có tiếng bước chân khẽ, tiếng xe dịch hành lý rồi lại chìm vào yên lặng.

Cung nữ gác đêm giờ nín, cẩn thận tiến vào nội thất, thấy công chúa chưa tỉnh liền lui ra. Bên trong màn chướng, Chử Thanh Huy khẽ mở mắt.

Sau khi đại quân xuất phát, trong kinh thành ồn ào nghị luận vài ngày rồi lại chìm trong cảnh ca múa thái bình.

Phủ công chúa dần trở nên quanh quệ, đám én nhỏ đã bay đi xây tổ, chỉ còn đôi én gà ấp lứa trứng mới. Trước mắt thái nhi đã ổn định, Chử Thanh Huy lại lười ra cửa, ngoại trừ khi tiến cung thỉnh an, phần lớn thời gian nàng đều ở phủ.

Lâm Chi Lan sợ nàng nghĩ linh tinh nên dắt theo hài tử đến thăm phủ công chúa.

Hài tử của nàng được hơn sáu tháng, đúng thời điểm trăng tròn, đáng yêu nhất, bất kể ai trêu đùa đều cười khúc khích không ngừng. Dáng vẻ đó quả thực làm người gặp người thích, ông ngoại nàng là Lễ bộ thượng thư vì vậy đặt cho bé nữ danh Chúc Nhi [1].

[1]: Chúc: rục rờ, chói lọi.

Chữ Thanh Huy vốn đã yêu thương bé, càng nhìn càng yêu thích không nỡ buông tay, người hầu bên cạnh lo lắng cho thân thể nàng, không dám để nàng bế lâu.

Chữ Thanh Huy biết Lâm Chi Lan sợ mình cô đơn nên mới nói mang hài tử đến làm phiền, thực ra là đến làm bạn. Nàng ghi nhớ trong lòng phần tâm ý này, nhưng lại lo Lâm Chi Lan ra cửa nhiều bị nhà chồng dị nghị: “Dạo này thời tiết nóng bức, muội đừng đến đây nữa, bản thân muội không sợ nắng nhưng đứa nhỏ sao chịu được.”

Lâm Chi Lan dừng ăn ô mai, ủy khuất nói: “Biểu tỷ thật thiên vị, bây giờ trong mắt tỷ không có muội nữa sao?”

“Muội hiểu được là tốt.” Chữ Thanh Huy bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Muội tự giác chút, đừng có được vài ngày lại tới uống trà dùng điểm tâm no bụng mới về, đúng là giới tính toán.”

“Ôi chao, vậy làm sao bây giờ? Muội còn định ăn nhờ chỗ tỷ một thời gian nữa nhưng tỷ lại nhìn thấu rồi.” Lâm Chi Lan che miệng cười.

“Thật không có tiền đồ.” Chữ Thanh Huy giận nàng.

Hai người vui vẻ nói chuyện, còn có tiểu hài tử bên cạnh để trêu đùa, thời gian trôi qua thật vui vẻ.

Phía nam không ngừng truyền đến tin báo, đại quân xuất phát được một tháng, bây giờ đã tới biên quan.

Nam Man là vùng đồi núi, địa hình phức tạp, đất đai khô cằn, nhiều nơi trùng sâu hình thành đầm lầy, chướng khí mù mịt. Mục đích của lần xuất binh này không nhằm đánh chiếm vùng đất hoang mạc mà là đánh bại Man tộc, đòi lấy mười năm thái bình.

Nhưng những người man di này không tấn công đại quân từ chính diện mà dựa vào địa hình để ẩn nấp rồi đánh du kích, từ từ tía quân ta. Kiểu đánh này giống như có con rắn trên người từ từ hút máu, không gây thương tổn chí mạng nhưng không xử lý sạch được, chỉ có thể nhẫn nhịn rồi tìm đối sách. Tình hình chiến đấu rơi vào trạng thái giằng co.

Thời tiết dần chuyển lạnh, gió thu cuốn lá đỏ rơi xuống, thỉnh thoảng nhìn thấy đàn ngỗng trời bay qua, tổ én trong phủ không còn, có lẽ chúng đã bay về phương nam tránh rét, thật không biết năm sau chúng có quay lại không.

Hôm nay thời tiết dễ chịu, Chữ Thanh Huy ngồi thấy mùi hoa quế nhàn nhạt từ xa bay tới, đột nhiên nảy ra ý tưởng. Nàng kêu nhà bếp dùng hoa quế vừa hái xuống và hạt sen còn lại từ mùa hè làm bánh hoa quế hạt sen. Bánh vừa làm xong thì Lâm Chi Lan và Tần Hàm Quân đến phủ.

“Hai người không hẹn mà đến, không lẽ đoán được chỗ tỷ tỷ có đồ ăn ngon sao?” Chữ Thanh Huy mời hai người ngồi xuống, sai cung nữ dâng lên trà bánh.

Lâm Chi Lan hít hà, cao hứng nói: “Cùng là bánh quế nhưng bánh của phủ biểu tỷ làm thơm hơn hẳn nơi khác. Hôm nay ta đúng là có lộc ăn.”

“Chúc Chúc còn không tham ăn bằng muội.” Chữ Thanh Huy giả vờ giận rồi nhìn về phía Tần Hàm Quân, “Chúng ta mới không gặp được một thời gian mà Hàm Quân lại xinh đẹp hơn rồi.”

Sau khi thánh chỉ phong thái tử phi ban xuống, Tần Hàm Quân đóng cửa không tiếp khách, liên lạc với Lâm Chi Lan và Chữ Thanh Huy chủ yếu qua thư từ, số lần gặp mặt đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ Tần Hàm Quân ngày ngày đi theo cô cô học lễ nghi. Nàng lớn lên giống Tần phu nhân, ngũ quan ban đầu đã xinh đẹp nhưng chịu gió Tây Bắc thổi lâu nên làn da không đủ trắng nõn, dáng vẻ không bằng quý nữ kinh thành. Tính ra nàng bị nhốt trong phòng học tập hơn một tháng, không chỉ có làn da không dính nắng mà tư thái đi đứng cũng thêm vài phần khí chất. Đúng là khác biệt lớn so với trước.

“Hàm Quân, muội thấy chưa, tỷ tỷ đã nói mà không tin, còn bảo là tỷ tỷ chế giễu chứ.” Lâm Chi Lan phụ họa.

Chữ Thanh Huy cười đến híp cả mắt: “Bây giờ chúng ta vẫn có thể gọi nàng là Hàm Quân, đợi đến khi Khâm Thiên Giám chọn được ngày tốt, nàng cùng thái tử ca ca thành hôn, chúng ta phải đổi xưng hô thành tâu tử. Sau này mong tâu tử chỉ giáo nhiều hơn.”

Lâm Chi Lan nghe xong còn đứng lên hành lễ, cười nói: “Mong tâu tử chỉ giáo nhiều hơn.”

"Các người..." Tần Hàm Quân bị hai người trêu chọc đến đỏ mặt, nói không được, giận dữ nhìn Lâm Chi Lan: “Muội thấy công chúa nói không sai, từ khi tỷ tỷ thành thân liền học thói xấu, miệng lưỡi trơn tru, chẳng còn một chút khiêm tốn rụt rè.”

“Vậy nên mong tâu tử chỉ giáo nhiều hơn.” Lâm Chi Lan không lấy làm xấu hổ, ngược lại cười vui vẻ hơn.

Chữ Thanh Huy bật cười: “Tỷ tỷ thấy muội nên học tập Trương lão phu nhân, đừng để Chúc Nhi học theo thói xấu của phụ phụ hai người.”

Ba người vui vẻ nói chuyện suýt quên mục đích đến, hằng năm, Tần phu nhân đều đi Giã Lam tự ở ngoại thành để dâng hương cầu phúc. Do sức khỏe không tốt nên từ năm ngoái đổi thành Tần Hàm Quân đi. Vài ngày nữa đến lễ tạ thần, Tần Hàm Quân đoán Chữ Thanh Huy lo lắng cho tỷ phu nên đặc biệt sang hỏi nàng có muốn đi cùng không.

Tần Hàm Quân nhìn bụng Chữ Thanh Huy, nói: “Hoặc là biểu tỷ nói cho muội tâm nguyện của tỷ. Muội thay biểu tỷ cầu nguyện trước Phật. Biểu tỷ đang mang thai, thân thể nặng nề, muội tin rằng Bồ Tát sẽ không trách.”

Chữ Thanh Huy khẽ vuốt bụng, tiểu hài tử trong bụng nàng đã được năm tháng, bụng nàng ngày một tròn, quả là đi lại không tiện, nhưng nghe đề nghị của Tần Hàm

Quân nằng vẫn động lòng. Năm ngoái Diêm Mặc đến Giang Nam cứu tế, hai người liên hệ qua thư tín. Bây giờ hân xuất chinh đánh trận, Chử Thanh Huy không thể viết thư cho hân, chỉ thông qua chiến báo gửi đến kinh thành biết tình trạng tiền tuyến, nhưng không biết hân đang khỏe mạnh hay bị thương.

Nàng sợ mọi người lo lắng nên trước giờ không nhắc đến Diêm Mặc, nhưng càng là như thế trong lòng càng lo lắng, không bằng đến trước mặt Bồ Tát cầu nguyện đôi lấy chút ít sự yên tâm.

Thấy hai người đều muốn đi, Lâm Chi Lan nói: “Cũng coi như muội lo lắng thừa rồi.”

Ba người nói chuyện thêm một lúc, Chử Thanh Huy có vẻ mệt mỏi, Lâm Chi Lan cùng Tần Hàm Quân đứng dậy cáo từ.

Hai người không để Chử Thanh Huy tiễn, quen cửa quen ngõ tự ra khỏi nội viện. Ở góc ngoặt cuối hành lang đối diện có vài người đứng, Lâm Chi Lan chưa nhìn rõ người tới là ai đã nghe thấy tiếng gọi vui vẻ của biểu tỷ rồi một đứa bé đáng yêu chạy đến.

"Tiểu Tuân?" Nàng hơi bất ngờ, đến khi thấy người đứng phía sau nhị hoàng tử lại càng kinh ngạc hơn: "Thái tử biểu ca?"

Lâm Chi Lan đối diện với Chử Thanh Huy và Chử Tuân có thể tùy ý, nhưng đối diện với Thái tử thì nàng không dám, vội vàng hành lễ.

Tần Hàm Quân động tác nhanh hơn nàng chút, đã thấp đầu hành lễ.

Không đợi Thái tử lên tiếng, Chử Tuân chạy đến trước mặt hai người: “Không cần đa lễ, không cần đa lễ, biểu tỷ mau dậy đi, hai người cũng tới thăm a tỷ sao?”

Lâm Chi Lan không kìm được vuốt tóc nó, nói: “Đúng vậy, đầu bếp phủ biểu tỷ mới làm bánh hoa quế hạt sen, mùi vị được lắm.”

Chử Tuân nghe thấy đồ ăn là hai mắt sáng lên. Đạo này Hoàng hậu không cho nó ăn nhiều, nhưng đến chỗ a tỷ làm nũng là a tỷ sẽ đồng ý.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Thái tử đã đến trước mặt.

“Bây giờ hai người phải về rồi?” Hân hỏi.

Lâm Chi Lan gạt đầu, cười nói: “Biểu ca tới hơi muộn chút, muội và Hàm Quân mới quấy rầy biểu tỷ.”

Lâm Chi Lan quay sang nhìn Tần Hàm Quân một chút, trong đầu nảy ra ý tưởng, làm vẻ mặt buồn bã: “Hồng rồi, ban này muội vội đi về nên làm rơi hầu bao khi nào không biết, Tiểu Tuân đi tìm cùng biểu tỷ, Hàm Quân đợi ta ở đây nhé.”

Không chờ Tần Hàm Quân đáp, Lâm Chi Lan đã kéo Chử Tuân đi.

"Chi Lan ——" Tần Hàm Quân gấp đến độ bước lên phía trước một bước mà không biết, muốn đuổi theo nàng, nhưng cuối cùng lại không đi nữa.

Người hầu bên cạnh lui ra xa, thị nữ Thuộc Dục của Tần Hàm Quân cũng bị thị nữ của Lâm Chi Lan kéo đi.

Trong chớp mắt, hành lang còn mỗi hai người. Tạm thời không biết nói gì, Tần Hàm Quân cúi xuống nhìn mũi giày, bàn tay xiết khăn đến trắng bệch, vừa lúc này gió thu thổi khiến lá ngân hạnh rơi xuống, nàng nhìn chăm chăm vào lá cây hình quạt màu vàng.

Thái tử ho khan một cái.

Tần Hàm Quân ngẩng đầu liếc hân một cái rồi cúi xuống tiếp tục nhìn lá cây.

Chiều cao hai người khác biệt, động tác cúi đầu của nàng khiến Thái tử thấy rõ trâm cài trên đầu, hân liền bắt chuyện: "Không thích bạch ngọc trâm?"

Thái tử nói chuyện không đầu không đuôi nên Tần Hàm Quân ngơ ngác một lát mới hiểu được. Hôm nay nàng cài một cây trâm ngọc bích và một cây trâm bạc khảm trân châu, còn cây trâm bạch ngọc được Thái tử ban thưởng lúc làm lễ cài trâm được đặt trên ban thờ Phật.

Tần Hàm Quân nói đúng sự thật.

Thái tử trầm mặc một lát mới nói: "..... Thật ra không cần cung kính như thế."

"Ma ma nói lễ không thể bỏ."

Gió thu lặng lẽ thổi qua hai người, Tần Hàm Quân cẩn thận nhìn nhìn Thái tử, không hiểu vì sao hân chưa vào thăm Chử Thanh Huy, ngầm nghĩ một chút nói: "Khí sắc công chúa hôm nay không tệ, nếu tỷ tỷ biết điện hạ đến thăm nhất định sẽ tốt hơn."

Giọng Thái tử bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn: "Ta ở trong cung nên đi lại không thuận tiện. Nếu nàng có thời gian thì thay ta đến thăm nhiều một chút."

Tất nhiên là Tần Hàm Quân đồng ý, nhưng trong lòng hơi nghi hoặc, nàng đến thăm công chúa là chuyện bình thường, vì sao Thái tử lại nói là thay hân đến.

Hai người không nói gì thêm, đợi một hồi lâu mới thấy Lâm Chi Lan quay lại, Tần Hàm Quân rút cục thờ phào cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sư đệ

Edit: tumacuyen

Beta: Quanh

Già Lam tự nằm trên một ngọn núi nhỏ ở ngoại thành, nghe đồn tiền triều có một vị cao tăng đạo tràng, về sau cao tăng viên tịch [*], hương khói trong chùa vẫn kéo dài hơn trăm năm

[*]: qua đời

Để thể hiện lòng thành kính, đoàn người Chữ Thanh Huy bỏ xe dưới chân núi rồi đi bộ lên.

Ven hai bên đường, phong, bạch quả, bạch đàn mọc đầy, đỏ vàng đan xen, rực rỡ đầy màu sắc. Con đường nhỏ lát đá dẫn lên đỉnh núi, loáng thoáng thấy được mái chùa cong cong. Thỉnh thoảng chim bay trong rừng hót vài tiếng rồi bay lên cao, tạo thành một bức hành sơn mùa thu đẹp đẽ.

Một đám người vây quanh Chữ Thanh Huy, Tía Tô cùng một cung nữ khác đỡ nàng thật cẩn thận, tuy đằng trước có người mở đường, đằng sau có người theo sát nhưng Tía Tô vẫn không yên tâm, khuyên nàng nên ngồi lên kiệu.

"Không có việc gì" Chữ Thanh Huy thở hắt hắt hai hơi, mới tiếp tục nói: "Biết người quan tâm ta, nhưng nếu ta gọi người nâng lên núi chỉ để thấp hai nén hương, rồi lại nâng xuống núi, thà không tới đây còn hơn, khác gì ở trong phủ tuý tiện thấp hai nén hương. Ngày thường không chăm lo hương khói cúng Phật, trước mắt có chuyện mới đến xum xoe, vốn là không đủ thành tâm, nếu chút sức lực này còn không muốn bỏ ra, đừng nói Bồ Tát, đến chính ta còn không vừa mắt."

Tía Tô đành thôi không khuyên nữa.

Tần Hàm Quân nhìn đường đi đằng trước, nói: "Muội nhớ rõ qua khúc quanh trước mặt có một đình nghỉ chân, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút đi."

"Vây tốt quá, chúng ta đi nhanh lên một chút, đừng nói bụng biểu tý lớn, đến muội một thân nhẹ nhàng còn chịu không nổi." Lâm Chi Lan nhận khăn tay nha hoàn đưa tới, lau mồ hôi trên mặt, cười nói: "Bình thường nhìn không ra, bây giờ mới phát hiện thể lực biểu tý còn tốt hơn muội một ít, ngày xưa là muội coi thường tý rồi."

"Lấy thân thể nhỏ bé của muội, còn dám nói tý tý." Chữ Thanh Huy vịn tay Tía Tô, đắc ý cười cười, chỉ là nhớ tới cái gì đó, tươi cười nhanh chóng biến mất, giữa mày hơi nhăn lại.

Kỷ thật trong lòng nàng cũng có chút nghi ngờ, từ nhỏ đến lớn, thân thể nàng đều có phần gầy yếu, trải qua biết bao lần điều trị của thái y, hiện giờ cơ thể không khác biệt với người bình thường lắm, nhưng rốt cuộc nền tảng không đủ, theo lý thuyết, cơ thể như vậy một khi mang thai so với người bình thường sẽ vất vả hơn một chút. Nhưng sau khi nàng mang thai lại ăn ngon ngủ ngon, ngay cả thai nghén cũng không dữ dội. Như chuyến leo núi hôm nay, tuy cũng thờ hồng học nhưng vẫn thấy thể lực dư thừa như cũ, leo lên đỉnh núi một mạch cũng không thành vấn đề. Lâm Chi Lan mỉm cười bảo mình còn khỏe hơn nàng, có lẽ cũng không chỉ là đùa vui.

Nhưng mà chính vì thế Chữ Thanh Huy càng thấy khác thường. Nàng cảm thấy thân thể mình khỏe mạnh hơn trước rất nhiều, không phải ảo giác ngày một ngày hai, mà là từ sau khi Diêm Mặc đồng ý để nàng mang thai, liền lộ rõ thay đổi.

Nàng trầm suy đoán một chút, có lẽ Diêm Mặc đã làm gì đó với nàng, mới có kết quả như hiện nay.

Chính là suy đoán này càng làm nàng bất an. Không biết vì thế mà tiên sinh phải trả giá lớn cỡ nào? Thân thể của hần liệu có chịu ảnh hưởng hay không? Hiện giờ hai quân đang đánh đến giai đoạn mấu chốt, nếu bởi vậy mà hần sơ xuất gì...

Nàng vừa tưởng tượng liền không dám nghĩ nhiều.

Mấy người ở trong đình dừng chân nghỉ ngơi một lát, dùng trà với điểm tâm, trì hoãn một lúc lại bắt đầu tiến lên đỉnh núi.

Tiếp tục leo gần nửa canh giờ, rốt cuộc cũng tới Già Lam tự, đoàn người được tiểu hòa thượng an bài tới một tiểu viện an tĩnh, sau khi tắm rửa thay y phục, mới đến Phật đường dâng hương Bồ Tát.

Quỳ lạy từng pho tượng Phật, Chữ Thanh Huy không dám chậm trễ chút thời gian nào, trong lòng lưu chuyển rất nhiều ý niệm, đến cuối cùng chỉ ở trước Phật thấp giọng thì thầm: "Nguyện Bồ Tát phù hộ Đại Diễn triều chiến thắng, tướng sĩ bình an trở về."

Chờ thấp xong nén nhang cuối cùng, nàng mới lau đi khuôn mặt đầy mồ hôi, khi đứng dậy lao đảo một chút, làm Tía Tô sợ hãi chạy nhanh tới đỡ lấy nàng, Chữ Thanh Huy cũng không cậy mạnh, đem hơn phân nửa thân mình dựa vào người nàng, ngẩng đầu nhìn tượng Phật bốn phía trên tường, khoé miệng một vị Bồ Tát mỉm cười, trong mắt mang theo thương xót, ngẫm nhìn người đang đứng, tựa hồ có thể hiểu rõ hết thấy thế gian.

Chữ Thanh Huy lẳng lặng đứng rồi mới chậm rãi trở ra đại điện.

Mới vừa leo lên núi, còn chưa nghỉ ngơi từ tể, mọi người đành ở trên núi nghỉ ngơi trong chốc lát, thấy đến thời gian dùng cơm trưa, liền dùng một bữa cơm chay đơn giản, rồi sau đó chậm rãi đi xuống núi.

Tục ngữ nói, lên núi dễ xuống núi khó, Chữ Thanh Huy hôm nay được cảm thụ thực tế một lần, lúc trước lên núi chỉ thấy đùi có chút chua xót, chờ xuống tới chân núi lại cảm thấy hai chân đều không còn là của mình, ngồi trên xe mà như vừa sống lại.

Vùng ngoại ô vốn thanh tĩnh, chờ mấy cỗ xe ngựa vào thành, bên tai chợt náo nhiệt hẳn, tiếng thương trần ngập hai bên đường, tiếng rao hàng không dứt bên tai.

Tía Tô xóc mình lên nhìn ra bên ngoài, Chữ Thanh Huy cũng không để ý nhìn thoáng qua, lại vừa lúc thấy một bóng dáng có chút quen mắt đứng ở dưới trà lâu.

Chờ người nọ xoay người lại, nàng mới nhận ra là Cố Hành Vân đã lâu không gặp.

Cố Hành Vân tựa hồ phát hiện, gương mặt nhìn hướng xe ngựa bên này.

Tía Tô cũng thấy hần, vội vàng buông mình, cẩn thận nhìn Chữ Thanh Huy.

Trên mặt Chữ Thanh Huy nhàn nhạt: "Làm gì mà nhìn ta như vậy?"

Tía Tô nhìn sắc mặt nàng, lắc đầu.

Chữ Thanh Huy không thêm để ý: "Còn không phải là thấy Cố Hành Vân hay sao, người cần gì phải sợ như vậy? Chẳng lẽ đối mặt với hần, chúng ta còn phải chột dạ?"

Tía Tô lập tức nói: "Nên chột dạ là hần mới đúng, công chúa cần gì chột dạ?"

"Chính là như vậy, sau này gặp lại, không cần che giấu né tránh, nên thoải mái hào phóng."

"Nô tỳ nhớ rõ." Tía Tô nhẹ nhàng đồng ý, nghĩ nghĩ, lại cảm khái: "Vừa rồi nếu không phải hần xoay người, nô tỳ cũng không nhận ra. Hồi trước Cố tiểu công tử là nhân vật ngọc thụ lâm phong, khí phách hăng hái, như thế nào mà bây giờ lại thành như vậy."

Cố Hành Vân hiện giờ thế nào?

Tuy rằng Chữ Thanh Huy không cố tình chú ý, nhưng ít nhiều cũng có nghe nói, năm trước hần tới thôn trang, không lâu sau thành thân, sau hôn sự liền giống như đại cô nương cửa trước không ra cửa sau không bước, năm nay hội thi xuân hần cũng có kết quả, có người suy đoán Cố tiểu công tử sau nhiều năm trôi qua có thể một lần ‘nhất minh kính nhân’ [1] hay không? Kết quả một cái bọt nước cũng không bắn lên nổi.

[1]: Có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chẳng chẳng có tiếng tăm gì, những bỗng nhiên có hàng động khiến mọi người phải kinh ngạc.

Từ sau lần kia, Cố Hành Vân tựa hồ trở nên sa ngã, thường xuyên ra vào tửu lâu, ngày thường hồ bầy gọi hữu, ngắm hoa chơi chim, hần hiện giờ giống hệt đám thiếu gia nhà phú quý, Cố tiểu công tử kinh tài tuyệt diệu ngày trước nay đã mờ nhạt trong biển người rồi.

Phía ven đường, Cố Hành Vân ngo ngắ nhìn mấy cỗ xe ngựa đi xa, mới chậm rãi thu hồi lại bước chân vừa theo bản năng bước ra. Hần dường như đã quên, hiện giờ hần và người nọ đã sớm như trên trời dưới đất, không bao giờ còn tình nghĩa như trong Hàm Chương điện khi trước.

Hần đứng hồi lâu, bỗng nhiên cười tự giễu.

Thời tiết ngày càng lạnh, mắt thấy sắp lập đông, triều đình thu gom vật tư, chuẩn bị quần áo mùa đông cho tướng sĩ xuất chinh. Chữ Thanh Huy cũng thu thập hai rương quần áo, theo đại đội đưa về phía nam.

Tuy rằng thường xuyên có tin thắng trận từ tiền tuyến, nhưng bọn man di giảo hoạt, cho tới bây giờ vẫn là thắng mấy trận nhỏ, không có cách nào động sâu vào căn cơ của chúng, chiến sự trước mắt đã muốn kéo dài quá kỳ hạn.

Trận tuyết rơi đầu tiên, Hoàng Hậu phái người tới phủ công chúa, đón Chữ Thanh Huy tiến cung, cùng nhau trải qua mùa đông.

Hải tử trong bụng Chữ Thanh Huy đã gần bảy tháng, Hoàng Hậu đem nàng tiến cung cũng là để tiện chiếu cố, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, phủ công chúa lại không có người làm chủ.

Ngày đó Chữ Thanh Huy đến cung hoàng hậu dùng bữa sáng, lại thấy trên mặt Hoàng Hậu mang theo vui mừng, vừa nhìn thấy nàng liền cười nói: "Hôm qua nhận được tin tốt, mẫu hậu ước chừng không lâu đại quân có thể hồi kinh rồi."

Ngực đột nhiên nhảy lên một cái, Chữ Thanh Huy vội vàng đề xuống: "Mẫu hậu nói thật không? Chiến sự có chuyển biến ư?"

"Đúng là như thế, hôm qua phụ hoàng con nhận được tin tức, vài vị sư huynh đệ của Phò mã đã đi trước Nam Man, trợ giúp đại quân."

Thượng Thanh tông của Diêm Mặc cùng hoàng thất Đại Diễn có vài phần sâu xa, nghe nói tổ sư gia cùng hoàng đế khai quốc Đại Diễn là huynh đệ kết nghĩa. Bởi vậy mỗi khi triều đình gặp họa ngoại xâm, đệ tử Thượng Thanh Tông liền tự đi trước giết địch. Nhưng bọn họ tính tình hào sảng, hành sự không thể kiềm chế, cũng không nhận quan tước của triều đình, chỉ phải ra một đệ tử, làm nên tên tuổi Thần võ Đại tướng quân trong triều.

Thần võ Đại tướng quân cứ 5 năm thay đổi một lần, hiện giờ vị trí này là Diêm Mặc nắm giữ, trên thực tế, năm nay đã là năm thứ 5 của hần, đợi sang năm, Thượng Thanh tông liền phái ra một đệ tử mới tới kinh thành.

Chớ trách hoàng hậu nhận được tin tức liền vui mừng như thế, chỉ một mình Diêm Mặc đã có thể áp đảo phần lớn tướng sĩ trong triều, có sư huynh đệ của hần đến tương trợ, giáo huấn mấy tên Nam Man thật sự dư dả.

"Chỉ mong chiến sự sớm kết thúc, tiểu tôn tử của bà cũng đừng quá nóng vội, chờ phụ thân về mới tốt." Hoàng hậu vuốt ve bụng Chữ Thanh Huy, cười nói với cháu ngoại nhỏ bên trong.

Hải tử trong bụng bỗng đá đá chân, Chữ Thanh Huy vỗ vỗ bụng trấn an, trong lòng cũng nghĩ, không biết khi nàng sinh tiên sinh có thể trở về hay không.

Ở kinh thành tuyết đã rơi, phía nam sắc núi vẫn xanh biếc.

Diêm Mặc ở bên trong lều lớn, ngưng thần nhìn bản đồ chiến sự. Mấy ngày nay cũng không phải không có thu hoạch, lính gác hẳn phải đi đã dò ra mấy địa điểm, nghi là nơi ở của vương thất man di.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước, chính là man di tuy rằng khó chơi, nhưng nếu có thể giết tướng lĩnh đầu đàn, tự nhiên có thể khiến trận tuyến của bọn chúng tự loạn.

Nhưng trước mắt có một vấn đề nan giải, những nơi giấu điểm cao thủ đều trải rộng chướng khí, độc trùng đầy đất, tướng sĩ tầm thường căn bản không có cách nào tới gần, chỉ có hẳn tự mình ra tay mới có thể nắm chắc, mà tốt nhất có hai người cùng xuống tay, nhưng hẳn chỉ có một người, không có biện pháp phân thân, nếu cứ muốn đánh sẽ rút dây động rừng.

Đang lúc trầm tư, một tiểu binh đi vào bẩm báo: "Tướng quân, bên ngoài doanh trại có vài vị thiếu hiệp, tự xưng là đồng môn của tướng quân."

Mây Diêm Mặc gật gù, đang muốn nói để bọn hắn tiến vào, liền nghe tiếng cười sang sảng truyền tới: "Mặt Đen ____ ca ca ta tới! Còn không ra nghênh đón!"

Tiểu binh kia kinh ngạc nhìn đám người cứ thế làm càn, lại thấy trước mặt chợt loé, tướng quân đã không ở trong trướng, hẳn vội vã đi ra, liền nhìn thấy hai bóng người đang đánh nhau tít bụi trước doanh địa, một cái bóng trong đó đúng là đại tướng quân dù Thái Sơn sụp xuống cũng không đổi sắc.

Lấy nhãn lực của tiểu binh, hoàn toàn nhìn không ra chiêu pháp của hai người, chỉ thấy một trận hoa cả mắt, tiếng quyền cước đánh nhau như mưa giạt gió rền.

Bất quá chỉ trong chớp lát, Diêm Mặc cùng người kia đã qua năm mươi chiêu, lại một tiếng hét to, hai người chợt tách ra, mỗi người lùi ra xa một trượng.

"Quá sáng khoái!" Người kia dùng ngón tay cái lau chút máu ở khoé miệng, hẳn khoảng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, anh khí hiên ngang, theo lý thuyết đáng lẽ ra phải là một diện mạo trầm ổn, nhưng hẳn mặt mày gian tà, trông chẳng giống một thiếu niên anh dũng chút nào.

Đó chính là sư huynh lưu lạc đã lâu, mười năm sau mới trở về của Diêm Mặc - Lâm Trạh.

Lâm Trạh đỉnh đạc đi tới, vỗ vỗ vai Diêm Mặc, cười hi hi nói: "Mười mấy năm không gặp, tên tiểu tử này so với ngày trước càng đen, dựa vào nhan sắc này của đệ, thế mà được công chúa coi trọng? Nói thật với ca ca, tức phụ của đệ bị đệ lừa cưới đúng không?"

Trên cằm Diêm Mặc cũng có một vết bầm tím, hẳn giật gật cằm, trên khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc lại có chút buông lỏng, bất quá mờ miệng vẫn là lạnh lùng ngang ngạnh như cũ: "Lão nhị, người vẫn không thay đổi."

Lâm Trạh trợn mắt, không cao hứng nói: "Gọi lão nhị là có ý gì? Không lớn không nhỏ, kêu sư huynh."

Tiểu binh đứng một bên nhìn đến kinh ngạc, hẳn lần đầu tiên thấy có người đánh cùng tướng quân của bọn họ không phân thắng bại, hơn nữa cũng là lần đầu thấy có người tùy ý thân cận như thế với tướng quân.

Trong lúc nói chuyện, vài sư huynh đệ tiến lên, Phùng Trọng Thanh, Kha Lương cũng ở trong đó.

"Đại sư huynh." Mấy người cùng Diêm Mặc chào hỏi.

Diêm Mặc gật gù đầu, Lâm Trạh lại trừng mắt: "Hắn là đại sư huynh, ca đây là cái gì?"

Phùng Trọng Thanh nhìn nhìn Diêm Mặc, khuôn mặt khổ sở, lại hô một tiếng đại sư huynh.

Dù sao nắm đầm ai to hơn, người đấy là đại sư huynh. Nó vẫn nên thành thật thì tốt hơn, đỡ phải trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Chờ những người khác cũng gọi như vật, Lâm Trạh mới cảm thấy vừa lòng, giống như huynh đệ tốt ôm vai Diêm Mặc đi về hướng quân trường. Đến nỗi loại sự tình như "một núi không dung hai hổ, một sư môn không có hai đại sư huynh", hẳn cũng không hề suy xét sâu xa.

"Các người tới vừa đúng lúc, trước mắt đang cần trợ giúp nhất." Vào quân trướng Diêm Mặc mới mở miệng.

"Sư huynh cứ phân phó." Phùng Trọng Thanh nói.

Lâm Trạh ngồi vắt chéo chân, xua xua tay nói: "Âm mưu dương mưu gì đó ta không hiểu, đệ nói thẳng muốn làm cái gì là được." Nhìn tư thái hẳn tùy ý, nhưng trong lời nói lộ ra sự tín nhiệm với sư huynh đệ.

Hắn nói rồi lại hắc hắc cười rộ lên: "Tốt nhất là tốc chiến tốc thắng, vợ con còn chờ ta về ăn tết. Vợ ta năm ngoái vừa sinh cho ta một đôi nhi tử, hiện tại trong bụng lại mang một đứa, thế nào Mặt Đen, ở điểm này ca của đệ vẫn là giỏi hơn đệ chứ?"

Thực ra thời điểm biết được tức phụ lại mang thai, hẳn thực sự kêu rên một trận. Một là đau lòng tức phụ lại phải chịu nỗi đau sinh nở, hai là chưa xót cho chính mình, lại đến những ngày tháng nhìn được mà ăn không được, chính là trước một đám nhóc còn chưa có hài tử, trong lòng lại càng khổ, cũng muốn kiếm chuyện khoe ra.

Vừa nghe xong, Phùng Trọng Thanh âm thầm bĩu môi, khoé miệng Kha Lương run rẩy, Phan Lê vẫn cười ôn hoà như cũ, chỉ là biểu tình có chút cứng đờ, đám sư huynh đệ khác nhìn trời nhìn đất móc lỗ tai: "Cái gì? Vừa rồi có người nói chuyện? Không nghe thấy, không nghe thấy, nghe khoe khoang một lúc mà tai bọn họ đã mọc kén, đều điếc sạch rồi."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hồi kinh

Edit: Tiểu Mật

Beta: Quanh

Có nhiều trợ thủ tài giỏi như vậy tương trợ, tình hình chiến tranh dần dần được thay đổi, ở kinh thành liên tiếp nhận được tin thắng trận từ phía Nam truyền tới.

"Cung điện của Nam Man vương đã bị phá, tự nhiên phía đầu của trận tuyến sẽ loạn. Nam Man Vương mang trọng thương chắc hẳn sẽ chẳng sống được bao lâu nữa, mà mấy nhi tử của hắn lại đang tuổi trẻ khí thịnh, thế lực ngang bằng nhau, mặc kệ sau này ai là người kế vị thì cũng đều không thể thu phục lòng dân được. Chỉ cần một mình việc tranh giành vương vị cũng đủ để bọn họ hao tổn hết lực lượng rồi, trong vòng mấy năm nữa tuyệt đối sẽ không có đủ sức lực để xâm phạm nước ta."

Thái Tử nói xong liền nhìn về phía Chử Thanh Huy: "Đại quân đã nhổ trại rồi, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, trước tháng chạp là có thể về đến kinh thành."

"Thật là tốt quá." Tía Tô nhìn không được vui sướng vỗ tay: "Công chúa, người rút cuộc có thể chờ được đến lúc Phò mã trở về rồi!"

Chử Thanh Huy vuốt vuốt bụng, trên khoe miệng cũng không dấu được tươi cười. Hai người phải chia xa từ giữa tháng sáu, tính đến bây giờ cũng đã được nửa năm, mất thấy ngày gặp lại gần ngay trước mặt, sao nàng có thể không vui sướng được chứ?

"Đa tạ ca ca đã tự mình tới báo tin cho muội."

Thái Tử nhẹ nhàng gõ lên đầu nàng một cái, nói: "Chẳng lẽ huynh vì muốn nghe một câu đa tạ của muội mới đến đây hay sao?"

"Ai nha" Chử Thanh Huy hô nhỏ, không vui mà nói: "Ca ca -- muội cũng chuẩn bị làm nương rồi, huynh có thể hay không đừng có gõ đầu muội như vậy nữa?"

"Không thể." Thái Tử đảo mắt nhìn về phía bụng của nàng.

"Hừ, uống công huynh chuẩn bị làm cữu cữu của người ta mà lại có thể như vậy, sau này muội sẽ không cho hài tử của muội gọi huynh là cữu cữu nữa."

Thái Tử nói: "Không gọi là cữu cữu, vậy thì giảm bớt một phần quà gặp mặt của huynh đi."

"Thì ra ca ca lại là quý hẹp hòi." Chử Thanh Huy cười nhạo hắn.

Tiền Thái Tử rời đi, Chử Thanh Huy đến phía trước cửa sổ, nhìn về phía nam. Mấy ngày nay trời đổ tuyết lớn, cả không gian đều là một màu trắng xóa, từ xa hay gần cung điện cũng đều được bao trùm dưới màn tuyết trắng ngà.

"Tuyết lớn như vậy không biết bọn họ đi đường có thuận lợi hay không?"

"Nô tỳ nghe nói khí hậu ở phía nam không giống chỗ chúng ta, một năm bốn mùa đều ẩm áp như mùa xuân, vài năm mới có thể có một trận tuyết." Tía Tô cầm lấy áo choàng khoác lên người nàng.

Chử Thanh Huy nhìn trong chốc lát, trừ bỏ tuyết ra thì cũng không thấy gì thêm mới quay trở về phòng. Vừa ngồi xuống lại nhớ ra gì đó liền lập tức đứng lên, nói: "Chờ khi chàng trở về thì chúng ta phải hỏi phủ công chúa rồi, người mau cho người dọn dẹp một chút đi."

Tía Tô vội đem nàng ấn xuống, nói: "Công chúa khoan nóng vội, bây giờ mới là lúc nào chứ, cho dù có tính là Phò mã gia lên đường sớm hơn đi nữa thì cũng phải đến nửa tháng sau mới có thể trở về. Hiện giờ đã bắt đầu dọn dẹp thì chẳng lẽ đợi đến nửa tháng sau, chúng ta cứ an vị ở chỗ này chờ, cái gì cũng không làm hay sao?"

Chử Thanh Huy tỉnh táo lại, ngượng ngừng cười cười một cái, nói: "Là ta hồ đồ rồi."

Tía Tô che miệng cười: "Đề nô tỳ đoán, không phải là do công chúa hồ đồ mà là do người bị tương tư hại thành như vậy."

Chử Thanh Huy trừng mắt liếc nàng một cái, lại không có phản bác lại.

Lúc này ở phía nam, đại quân đang trên đường trở về.

Lâm Trạm cười ngựa đi bên cạnh một chiếc xe ngựa, quay đầu liếc mắt nhìn sang cỗ xe ngựa đó một cái, phiền não gãi gãi đầu. Khi bên trong xe ngựa có người xốc mình ra, hắn vội vàng cho ngựa tiến lên, nói: "Thế nào rồi?"

"Phệ tâm cô đã lấy ra được nên tính mạng của sư huynh cũng không có gì đáng ngại, thế nhưng vẫn có một phần cổ độc xâm nhập được vào tâm mạch của huynh ấy, cụ thể là tạo ra ảnh hưởng gì thì chỉ còn cách chờ huynh ấy tỉnh lại mới biết được."

"Không chết là tốt rồi." Lâm Trạm liền buông lỏng tâm tình, đôi mắt thăm dò nhìn mấy con cổ trùng trong ống trúc đang nhe răng trừng mắt, hắn lạnh run người: "Mặt Đen vẫn thường hay bị người khác cầm hận như vậy, vì muốn tìm hắn báo thù mà đến cả tính mạng của mình bọn họ cũng không cần nữa."

"Đều tại đệ." Cả người Phùng Trọng Thanh không có sức sống, tiến lên nói.

Mấy ngày trước khi đại quân đang nhổ trại để khởi hành, đám người Lâm Trạm cũng đang chuẩn bị cáo từ với mọi người thì nửa đường bỗng nhiên lao ra một nữ tử, không chút hoảng loạn chạy tới vỗ ngựa của đại quân. May là Diêm Mặc nhanh tay lẹ mắt đem nàng ta cứu được, nhưng hắn lại không đoán được rằng nàng ta không phải là người thường. Diêm Mặc bất quá cũng chỉ là chạm vào quần áo của nàng ta liền trúng phải Phệ tâm cô.

Phệ tâm cô chính là vương của các loại cổ trùng, cần người dụng tâm dùng máu của mình để nuôi nó từ nhỏ, chờ đến ngày cổ trùng lớn lên thì cũng là lúc người nuôi nấng nó chết đi.

Có thể nói, dùng Phệ tâm cổ để giết người chính là chiêu thức giết một mạng đổi một mạng, nếu không phải có huyết hải thâm thù với người khác thì người bình thường tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm đối với chính mình như vậy.

Mọi người bắt nữ tử kia để thẩm vấn xong, rốt cuộc mới biết rõ được đầu đuôi câu chuyện.

Mọi việc bắt nguồn từ hơn hai năm trước, lúc ấy Phùng Trọng Thanh tới kinh thành thì lại gặp được hai người của Linh Nam môn, lập tức bị bọn chúng đuổi giết, sau đó lại cùng với Diêm Mặc ngăn chặn truy kích. Cuối cùng dùng đao xử trảm hai người kia.

Trong đó có một người biệt danh Thất Độc, người yêu của hắn là một nữ tử Miêu Cuong, nữ tử Miêu Cuong tính tình luôn quyết liệt, biết được tình lang của mình đã chết nên thế phải báo được thù này.

Đây không phải lần đầu tiên nàng ta ra tay. Năm đó khi Miêu Cuong tiến cung để cống nạp cho Đại Diễn, nàng ta chính là nữ tử ở trong cung yểu muốn thách đấu với Diêm Mặc. Ngày đó nàng ta quyết tâm có thể mau chóng báo được mối thù này, thế nhưng đáng tiếc tài nghệ không bằng người, từ đó về sau liền trở về ngũ đông hai năm để có thể nuôi dưỡng được Phệ tâm cổ này.

Nàng ta cho rằng lần này Diêm Mặc chết là điều không thể nghi ngờ, cuối cùng nàng ta cũng đòi lại được công đạo cho mình nên lớn tiếng cười một cái rồi tự sát.

Lâm Trạh lắc đầu, nói với sư đệ của mình: "Nàng ta không biết rằng người tốt không thể sống lâu mà người xấu thì mới có thể trường thọ, cứ đơn giản như thế lại có thể làm cho Mặt Đen chết đi thì hắn không phải là Mặt Đen nữa rồi."

Thế nhưng Diêm Mặc lại trúng chiêu, ngoài ý muốn mọi trách nhiệm đều rơi hết trên người Lâm Trạh. Phải biết rằng tất cả đệ tử của Thượng Thanh tông, từ nhỏ trừ bỏ phải chịu khổ luyện bằng vũ lực ra thì còn bị luyện chế trong các loại dược vật kỳ quái, một đám bọn họ có thể nói là được rèn luyện đến mức tường đồng vách sắt, căn bản không sợ những loại độc vật tầm thường này nữa. Kể cả gặp phải Phệ tâm cổ, cũng chỉ cần để phòng lúc nó xâm lấn lấy nội lực hùng hậu của mình, cần phải bảo vệ tâm mạch, rồi lại nghĩ cách đẩy nó ra ngoài là được.

Thực lực của Diêm Mặc không có người nào có thể rõ hơn Lâm Trạh. Nếu là lúc hắn đang cường thịnh thì cho dù là Phệ tâm cổ cũng không làm gì được hắn, không biết là trước đó đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho nội lực của hắn giảm đi nhiều như vậy.

Đang lúc gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên mọi người ở Thượng Thanh tông cũng không lập tức rời đi, tin tức Diêm Mặc trúng cổ hồn mê tạm thời đã được bọn họ phong tỏa lại. Qua nhiều ngày như vậy, sư huynh đệ mấy người đều luân phiên truyền nội lực cho hắn, loại trừ đi tàn lưu của cổ độc còn sót lại.

Mất thấy kinh thành càng ngày càng gần mà Diêm Mặc vẫn chưa tỉnh lại, vài sư đệ liền tới tìm Lâm Trạh thương lượng một chút xem có nên đưa Diêm Mặc trở về sư môn hay không, thỉnh sư phụ của bọn họ ra tay.

Lâm Trạh gãi gãi đầu, nói: "Đi, hôm nay chúng ta lại thử lại một lần nữa. Nếu Mặt Đen còn không có tỉnh lại thì chúng ta sẽ đi tìm sư phụ."

Hắn xốc mình xe ngựa lên, vừa nhảy vào thì đúng lúc đối diện với đôi mắt của người bên trong, sùng sốt một chút liền lập tức xông lên phía trước cho Diêm Mặc một quyền, nói: "Cái tên Mặt Đen này, tỉnh lại cũng không biết lên tiếng!"

Diêm Mặc bị đánh cũng không có phản kháng lại, chăm chú nhìn thẳng vào hắn, dường như còn có một chút không dám tin, hỏi: "Lão nhị, huynh vẫn còn sống hay sao?"

Động tác Lâm Trạh lập tức cứng đờ, nhìn thẳng vào hắn một lúc lâu, bỗng nhiên kêu lên một tiếng quái dị, nói: "Thôi xong! Mặt Đen bị trúng độc đến choáng váng rồi!"

Các vị sư đệ nghe thấy có động tĩnh liền lập tức nhảy vào trong đó, sau một trận hoảng loạn âm ỉ, rốt cuộc mới có thể làm rõ ràng mọi chuyện.

Diêm Mặc không bị phát độc đến ngốc, hắn chỉ bị độc của Phệ tâm cổ hại nên ký ức mới xảy ra vấn đề.

Phệ tâm cổ vốn dĩ là loại cổ độc xóa đi tâm trí của con người. Người trúng cổ thì tâm trí sẽ từng chút một bị trùng độc cắn nuốt, dần dần trở thành một người không còn tâm trí, là một kẻ ngốc đầu óc trống rỗng, cuối cùng mới dần dần chết đi.

Diêm Mặc trúng cổ không lâu đã loại bỏ cổ trùng ra khỏi cơ thể, dư độc cũng dần dần được bài xuất ra ngoài, tuy vậy nhưng hắn vẫn bị ảnh hưởng, hiện giờ hắn chỉ có ký ức của ba năm trở về trước, còn trong vòng ba năm nay thì một chút ấn tượng cũng không có.

Lâm Trạh vỗ ngực nói với về vô cùng lạc quan may mắn: "Không ngốc là tốt rồi." Mấy vị sư đệ bên cạnh thấy thế cũng tán đồng gật đầu.

Phùng Trọng Thanh nhìn về phía Diêm Mặc, thật cẩn thận nói: "Kia..... Đại sư huynh, huynh ấy còn nhớ rõ tẩu tử hay không?"

"Đúng vậy!" Lâm Trạh lập tức liền vỗ tay một cái, nói: "Thiếu chút nữa ca đã quên chuyện này rồi. Mặt Đen, đệ có nhớ những việc trong vòng ba năm nay hay không, nếu không thì chẳng phải là đệ đã quên hết mọi chuyện về vợ con của mình rồi hay sao?"

Kể cả khi hắn biết được sư huynh đệ mất tích mười năm trước còn sống, hay là biết được mình chỉ ngủ một giấc lại có thể quên hết mọi chuyện trong vòng ba năm gần đây, sắc mặt của Diêm Mặc cũng vẫn rất bình tĩnh, vậy mà sau khi nghe xong, trên mặt hắn nhú lên thành một đường, neho mắt nhìn chằm chằm về phía Phùng Trọng Thanh, nói: "..... Đệ đang nói đến tẩu tử nào?"

Phùng Trọng Thanh nuốt nuốt nước miếng, nói: "Thì chính là tẩu tử a."

Lâm Trạh đặt mông ngồi xuống bên người hắn, nhìn thật kỹ khuôn mặt hắn một lần, liền lắc lắc đầu thờ dài, nói: "Vây là xong rồi, đệ sống đến hai mươi mấy năm trời, thật vất vả mới lừa được một tẩu phụ, vậy mà chỉ sau một lần tỉnh dậy thì cái gì cũng đều đã quên hết cả. Vợ của đệ hình như còn đang mang thai hài tử nữa chứ, chắc chắc..... Mặt Đen à, đệ cũng quá đáng thương rồi, tẩu phụ cùng với hài tử thật khó khăn mới có thể lấy được, giờ chỉ trong chớp mắt liền tiện nghi cho kẻ khác."

Nghe xong lại làm cho biểu tình trên mặt Diêm Mặc càng trở nên hoảng hốt hơn.

Ở trong kinh thành nhận được tin báo đại quân chiến thắng làm cho bá tính vui mừng không thôi.

Tuy Chử Thanh Huy ở trong cung nhưng cũng đã cho người quét tước phủ công chúa từ trong ra ngoài, một là vì nghênh đón Diêm Mặc trở về, hai là nàng cũng chuẩn bị đón tết.

Mỗi ngày nàng đều đến cung của Hoàng Hậu để thỉnh an, Hoàng Hậu liền đem tin tức từ chỗ của Hoàng Đế nói lại cho nàng, rằng hôm nay đại quân đi được nhiều hay ít, tới chỗ nào ở bên ngoài kinh thành rồi, khi nào thì mới có thể về đến kinh thành được.

"Thôi, vẫn là để con trở về phủ chờ thì tốt hơn, mẫu hậu lại sai vài thái y đến phủ công chúa của con, tùy thời chờ lệnh." Hoàng Hậu nói.

Tuy rằng đã dự đoán trước được ngày sinh, Chử Thanh Huy vẫn phải đợi đến năm sau mới có thể sinh được, thế nhưng bây giờ bụng nàng ngày một lớn hơn, khó đảm bảo là sẽ có không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Chử Thanh Huy gật đầu đồng ý: "Tất cả đều do mẫu hậu an bài."

"Mẫu hậu nghe được người hầu nói lại, có phải nhiều ngày nay con thường xuyên đứng ngáy ngốc ở trước cửa sổ hay không? Đứa nhỏ ngốc này, đại quân còn cách kinh thành cả mấy trăm dặm, con cứ đứng đó xem là có thể thấy được hay sao?"

Chử Thanh Huy ngượng ngùng cười cười: "Con không phải là xem đại quân, mà là đang ngắm tuyết."

Hoàng Hậu lắc đầu, cười nói: "Mẫu hậu còn không hiểu con hay sao? Chỉ sợ bây giờ thân xác của con đang ngồi bên cạnh mẫu hậu, thế nhưng không biết lòng con lại chạy đi đâu mất rồi. Khó trách phụ hoàng của con thường hay cùng mẫu hậu giận dỗi, lại còn hay ăn dấm của Phò mã nữa, có đôi khi chính ta cũng cảm thấy hụt hẫng, nữ nhi mình vất vả lắm mới nuôi lớn được, vậy mà chỉ vừa xoay đầu một cái, cả người và tâm đều là của người khác rồi."

"Mẫu hậu....." Chử Thanh Huy lôi kéo tay của Hoàng Hậu làm nũng, nói: "Tiên sinh cũng không phải là người khác nha, tất cả chúng ta chẳng phải là người một nhà hay sao, ở trong lòng của Noãn Noãn thì không có gì quan trọng hơn so với người nhà cả."

"Con chỉ được cái dè miệng." Hoàng Hậu điểm điểm lên cái trán của nàng mà nói.

Ngày đại quân về đến kinh thành, tất cả bá tính từ mọi ngõ hẻm tràn ra để tiếp đón. Thái Tử tự mình ra ngoài kinh thành để tẩy trần cho đại quân chiến thắng trở về.

Đám người Lâm Trạh sớm đã ai về nhà nấy rồi, chỉ còn lại một mình Phùng Trọng Thanh đi theo bên cạnh Diêm Mặc để cùng hồi kinh. Hắn ở bên người Diêm Mặc nhỏ giọng nhắc nhở: "Sư huynh, vị kia là Thái Tử, cũng chính là huynh trưởng của tâu từ đây."

Diêm Mặc nhìn về phía Thái Tử, tuy trên mặt bất động thanh sắc thế nhưng trong lòng nhấn chặt lòng mày lại, nghĩ: Huynh trưởng của nàng ấy mà mới chỉ có bằng ấy tuổi, vậy rốt cuộc nàng..... bao nhiêu tuổi?

Lâm Trạh cũng từng nói ở bên tai hắn: "Tính ngày thì bụng tức phụ của đệ cũng không còn nhỏ nữa, nàng ấy không thể chịu nổi kích thích đâu. Thế nên chuyện đệ mất trí nhớ tốt nhất là bây giờ đừng nói cho nàng biết, có thể giả vờ được bao lâu thì liền giả vờ đi."

Diêm Mặc đi theo Thái Tử cùng vào cung diện kiến Hoàng thượng, cũng may là đối với Hoàng Đế và hoàng cung hắn cũng còn có một chút kí ức vì lúc trước hắn đã từng thấy qua.

"Người đi gặp Hoàng Hậu cùng công chúa đi." Sau khi kết thúc mọi chuyện, Hoàng Đế liền nói.

Diêm Mặc đi theo nội giám vào trong hậu cung, mắt thấy Tề Phụng Cung càng ngày càng gần, làm cho trái tim luôn vững vàng của hắn tựa hồ cảm giác được điều gì, đột nhiên đập nhanh hơn trước.

Rũ mắt bước vào trong cung điện, còn chưa hành lễ thì có một thân ảnh chạy lại ôm lấy hắn. Trước khi Diêm Mặc kịp phản ứng lại, đôi tay cũng đã theo bản năng tiếp được người đó.

Đập vào mắt hắn chính là một khuôn mặt kiều mị như hoa xuân, đang rung rung đôi mắt đẹp của mình nhìn chăm chăm hắn, trong mắt nàng chính là tình ý vừa nồng nhiệt lại vừa tha thiết.

Diêm Mặc chỉ cảm thấy tim của mình đập bịch bịch nhanh hơn trước, không được tự nhiên chuyển dời đôi mắt, lại nhìn thấy phần bụng mìn màng của nàng, không khỏi suy nghĩ lại: Nàng ấy thoát nhìn còn nhỏ như thế, vậy mà sao trước kia mình lại có thể xuống tay được cơ chứ? =)))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Kiều thê

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Rysa + Boo

Beta: Quanh

Biết bọn họ nhất định có rất nhiều lời muốn nói, Hoàng Hậu thấy Diêm Mặc bình an không có việc gì, liền cho hai người lui xuống.

Chỉ Thanh Huy nắm chặt tay Diêm Mặc, cùng hắn đi về Vĩnh Nhạc cung.

Chờ khi trong phòng không có người khác, nàng bỗng tựa đầu vào ngực Diêm Mặc mà khóc.

Người Diêm Mặc cứng lại, hắn cúi đầu xuống, thấy vai nàng rung rung, ngực hắn bỗng nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, phảng phất như có một bàn tay vô hình hung hăng bóp nghẹt, xé nát tim gan hắn. Rõ ràng không thấy máu, nhưng so với đâm chém đao kiếm còn đau gấp ngàn vạn lần.

Chần chờ một lát, hắn chậm rãi nâng tay lên, vỗ nhẹ lên người nàng, trấn an: “Đừng khóc.”

Nói xong mới phát giác động tác này có chút quen thuộc, tựa như trước đây đã làm rất nhiều lần nhưng trong tâm trí của hắn lại tìm không thấy hình ảnh đó.

Tuy tâm trí không nhớ được nhưng thân thể hắn vẫn rất rõ.

“Ta không khóc.” Chỉ Thanh Huy nghẹn ngào, giọng mũi dày đặc: “Chỉ là ta bị cay mắt.”

Nàng cọ cọ mặt vào ngực Diêm Mặc, đem toàn bộ nước mắt nước mũi trét lên ngực hắn rồi mới ngẩng đầu lên. Hốc mắt hồng hồng, mũi hồng hồng, gương mặt cũng hồng hồng, trên lông mi còn vương nước mắt, nhưng tất cả trong mắt nàng đều là vui sướng: “Rót cuộc chàng đã trở lại.”

“Ừ” Diêm Mặc gật đầu

“Trước kia chiến báo [*] đưa tin chi báo tin tốt, không có nửa điểm nói về chàng, ta biết cho dù chàng có chuyện cũng sẽ không nói với ta. Chính vì thế ta càng thêm lo lắng, lo chàng có bị thương không?”

[] Chiến báo: tin tức từ chiến trường.*

Diêm Mặc lắc đầu: “Chưa từng.”

“Nửa điểm cũng không? Không được gạt ta.” Chỉ Thanh Huy truy vấn.

“Một chút cũng không.”

Chỉ Thanh Huy an tâm, chuyển giọng, bữu môi hỏi hắn: “Chàng có nhớ ta không?”

Tầm mắt của Diêm Mặc vô thức rơi vào đôi môi hồng căng mọng của Chỉ Thanh Huy, khi nhận ra mình đang nhìn gì, hắn vội chuyển mắt, có chút xấu hổ nhưng không biểu hiện ra mặt.

Chỉ Thanh Huy kéo vạt áo hắn, truy vấn: “Sao không nói lời nào? Chàng không nhớ ta một chút nào sao? Ta giận đấy.”

Diêm Mặc không nhớ lúc trước mình trả lời như thế nào. Thấy nàng bữu môi nhăn nhó tỏ vẻ tức giận, hắn đành ôm chặt nàng vào lòng: “Nhớ.”

Này cũng không phải nói dối, kỳ thật sau khi biết mình có một nương tử, trong tâm trí hắn luôn xuất hiện hình dáng của nàng.

Chỉ Thanh Huy vui vẻ ra mặt, đầu ngón tay chỉ vào ngực hắn, ngọt ngào nói: “Nói đùa với tiên sinh đó. Ta làm sao mà giận chàng được chứ? Ta cũng nhớ chàng, rất nhớ chàng.”

Diêm Mặc nhìn nàng, một lúc sau mới rời mắt, nhưng giọng nói mềm mại của nàng lại làm hắn cảm thấy trong cơ thể mình như có một ngọn lửa dâng lên từ lòng bàn chân. Lưng hắn đỏ đẫy mồ hôi, yết hầu bị thiêu đến có chút ngứa, lỗ tai nóng lên. Hắn cảm thấy may mắn vì mình có một làn da đen nên không dễ bị lộ.

Chỉ Thanh Huy lại bắt lấy tay hắn, đặt trước bụng mình: “Mấy tháng không gặp, tiên sinh mau trò chuyện với bảo bảo đi.”

Diêm Mặc giống như bị phóng, theo bản năng thu tay lại.

Chỉ Thanh Huy liếc hắn, dối nói: “Chàng làm cái gì vậy? Lúc chàng đi bụng ta mới ba tháng, hiện tại đã hơn tám tháng, chẳng lẽ chàng không có một chút hiếu kỳ nào đối bảo bảo sao?”

Diêm Mặc cảm thấy mình không có một chút sức lực nào để chống cự với nàng. Chỉ cần một ánh mắt là có thể mê hoặc hắn. Nghe xong lời này, hắn duỗi tay ra, cẩn thận đặt lên bụng nàng.

Chỉ Thanh Huy cảm tay hắn sờ lên bụng: “Có lẽ hiện tại tiểu quý nghịch ngợm này đang ngủ, chàng không biết lúc nó tỉnh dậy bướng bỉnh như thế nào đâu? Ở trong bụng ‘đánh quyền đá chân’, một khắc cũng không yên phận.”

Diêm Mặc nhìn bụng nàng, trong lòng suy nghĩ, nàng nhỏ nhắn như vậy, đến lúc sinh đứa bé ra có thuận lợi không? Lúc trước vì sao hắn lại đồng ý để nàng mang thai? Chẳng lẽ hắn chưa từng suy xét an nguy của nàng? Bỗng nhiên hắn cảm thấy tức giận với chính bản thân mình.

Diêm Mặc không thể ở lâu trong cung, đã một thời gian rồi hai người mới được gặp lại nhau. Chỉ Thanh Huy cùng Diêm Mặc bái biệt Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, xuất cung hồi phủ.

Chỉ Thanh Huy ngồi cổ kiệu ra ngoài cửa cung, khi Diêm Mặc đang chuẩn bị lên ngựa thì Chỉ Thanh Huy lại xốc mình kiệu lên, nhìn hắn nói: “Ta muốn ngồi cùng một kiệu với chàng.”

Diêm Mặc thoáng dừng lại, cuối cùng vẫn bước vào kiệu trước ánh mắt sáng lấp lánh của nàng.

Bên trong cổ kiệu cũng khá rộng, một mình Chỉ Thanh Huy ngồi còn dư chỗ, đủ cho một nữ tử mảnh mai ngồi cùng. Hiển nhiên Diêm Mặc không đủ nhỏ người để ngồi

cùng nàng. Huống hồ bây giờ bụng của Chữ Thanh Huy đã lớn, chỉ có thể để Diêm Mặc ngồi rồi nàng ngồi lên đùi hắn.

Cả người Diêm Mặc cứng đờ, Chữ Thanh Huy cảm thấy như mình đang ngồi trên hai tấm sắt, không khỏi bĩu môi nói: “Chàng thả lỏng một chút, cộm đến ta.”

Nhưng mà đợi hồi lâu cũng không thấy Diêm Mặc thả lỏng. Chữ Thanh Huy tưởng mấy ngày nay hắn bị ảnh hưởng bởi trận chiến nên cả người mới căng chặt như vậy, không khỏi đau lòng, không nhắc lại yêu cầu, chỉ an tĩnh dựa vào ngực hắn.

Cổ kiệu lắc qua lắc lại nhẹ nhàng, qua một hồi, Chữ Thanh Huy cũng không động đậy, trong lòng Diêm Mặc thở phào nhẹ nhõm nhưng phần nhiều lại có chút lo lắng, cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy lông mi nàng buông xuống, ngực phập phồng có quy luật, thì ra là ngủ rồi.

Thần sắc hắn phức tạp mà nhìn nàng ngủ, nghĩ tới bên ngoài trời còn đang rét, liền điều chỉnh lại động tác của mình một cách nhẹ nhàng để nàng có thể ngủ thoải mái hơn, sau đó đem áo choàng của mình quấn chặt nàng lại.

Trên thực tế, cho dù lúc trước vài vị sư đệ trăm miệng một lời nói hắn chỉ có một vị thê tử, trong lòng hắn vẫn còn hoài nghi, cho đến nhìn thấy nàng, những nghi ngờ đó mới tan thành mây khói.

Tuy rằng không có ký ức, nhưng những động tác theo bản năng của cơ thể không đánh lừa người. Diêm Mặc và người nằm trong ngực hắn có quan hệ thân thiết. Niềm vui và nụ cười của nàng rất tự nhiên, không thể nào là giả được.

Hắn cứ nhìn chăm chăm Chữ Thanh Huy, cho tới khi cổ kiệu dừng lại, Tía Tô bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở.

Diêm Mặc ôm Chữ Thanh Huy hạ kiệu, kéo lại áo choàng, xác định gió lạnh thổi không đến mặt nàng mới bước ra, đi được hai bước, hắn lại dừng lại, nhìn Tía Tô nói: “Đẫn đường.”

Tía Tô không nghi ngờ gì, vội đi lên phía trước dẫn đường cho hắn.

Từ khi Diêm Mặc xuất chinh, trong lòng nàng không có lúc nào là không có vướng bận, hải tặc trong bụng ngày càng lớn, bức bách đến nỗi nàng không thể nghỉ ngơi tốt. Trước mắt nhìn thấy Diêm Mặc bình an trở về, thể xác và tinh thần lo lắng, nàng ngủ một mạch từ giữa trưa đến tối.

Trong ổ chăn, nàng lười biếng duỗi eo, vươn tay hướng bên cạnh giường sờ soạng, nhưng không sờ thấy hơi ấm. Ngay lập tức nàng mở mắt ra, phát hiện trên giường chỉ có một mình nàng, lập tức xúc chấn xuống giường.

“Công chúa đã tỉnh?” Tía Tô nghe được động tĩnh liền đi vào, thấy nàng chỉ mặc áo ngủ, vội lấy áo choàng khoác lên cho nàng.

“Tiên sinh đâu?” Chữ Thanh Huy giữ chặt tay Tía Tô.

“Phò mã đang ở thư phòng, nô tỳ đã cho người đi gọi.”

Chữ Thanh Huy nhẹ nhàng thờ ra, may mắn. May mắn là nàng không phải đang mơ.

Diêm Mặc trở lại nội viện, vừa bước vào cửa phòng, liền thấy Chữ Thanh Huy ngồi ở bên cạnh bàn, tóc đen xõa dài sau vai, khuôn mặt trắng nõn ngẩng đến đỏ lên, mà cặp mắt to kia đang úy khuyết nhìn hắn.

Chân hắn trĩu một chút rồi mới chậm rãi đến gần nàng, nói: “Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Chữ Thanh Huy hít hít cái mũi: “Thân thể không phải là không thoải mái, chỉ là ngủ dậy không thấy chàng, trong lòng không thoải mái.”

Nàng giang hai tay hướng về phía Diêm Mặc: “Muốn ôm một cái.”

Đáy lòng Diêm Mặc liền sinh ra vài phần bất đắc dĩ, vài phần dung túng, vài phần đau lòng. Trong tâm trí hắn, đây là cảm xúc mà hắn chưa bao giờ có, làm hắn cảm thấy mới lạ, làm trái tim lạnh lẽo của hắn trở nên ấm áp.

Diêm Mặc bế Chữ Thanh Huy lên giống như đang bế một đứa trẻ.

Chữ Thanh Huy ôm cổ hắn, đem khuôn mặt dán ở trước ngực hắn, dịu dàng nói: “Lúc trước chàng nói chờ ta béo lên chàng sẽ trở lại. Chàng xem hiện tại có phải ta rất béo không?”

“Không béo, vẫn gầy.” Diêm Mặc thành thật nói.

Chữ Thanh Huy tuy rằng đã mang thai tám tháng, nhưng tay chân vẫn mảnh mai như cũ, chỉ có bụng to phồng lên.

“Đó là do ta không dễ béo lên, nhưng vì bảo bảo ta phải ăn đủ bữa, nghỉ ngơi thật tốt, tất cả ta đều làm được, có phải ta rất ngoan không?” Nàng ngửa đầu tranh công với Diêm Mặc.

Diêm Mặc đành phải gật đầu, nói: “Rất ngoan.”

Chữ Thanh Huy hé miệng cười, cọ cọ vào lòng ngực hắn, sau đó vỗ vỗ tay hắn: “Chàng ôm ta đi dùng bữa đi.”

Diêm Mặc ôm nàng ra ngoài cửa phòng, cùng nhau đi đến phòng ăn.

Vừa rồi trong lúc Chữ Thanh Huy ngủ, Diêm Mặc đã đi khắp phủ công chúa một vòng. Lại gọi Tía Tô hỏi về sức khỏe và tình trạng ăn uống của Chữ Thanh Huy.

Hắn vốn là người lạnh lùng ít nói, chỉ khi đối mặt với Chữ Thanh Huy hắn mới nói nhiều thêm mấy câu. Vì mất đi một số ký ức nên hắn có tình nguyện trạng, tỏ ra hai người

rất thân thuộc, ngay cả Chữ Thanh Huy cũng không phát hiện được điều gì bất thường.

Rốt cuộc ai sẽ vô duyên vô cớ nghi ngờ một người to lớn như hắn đang đứng sờ sờ ở trước mặt?

Ban đêm, hai người cùng ngủ chung một giường.

Ban ngày Chữ Thanh Huy ngủ nhiều, buổi tối liền ngủ không được, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói với Diêm Mặc. Nhưng khi nhìn gương mặt hắn gầy đi rất nhiều so với trước kia, đành lặng lẽ nuốt những lời đó xuống, chỉ thúc giục nói: “Chàng mau ngủ đi. Phụ hoàng đã nói, chờ chàng trở về thì không cần phải vào triều như trước, mấy ngày nay nhất định phải tỉnh dưỡng cho thật tốt.”

Diêm Mặc gật đầu. Chữ Thanh Huy ghé vào trong lòng ngực hắn, thân hình mềm mại cơ hồ làm tay chân của hắn không biết nên để ở đâu, nhưng chỉ tiếp xúc thân mật trong chốc lát, hắn cũng đã quen với những cử chỉ đó.

Hai mắt hắn nhắm lại và suy nghĩ về mọi thứ ở trong đầu. Mặc dù không mở mắt ra, nhưng hắn có thể cảm giác được có một đôi mắt vẫn luôn nhìn vào mặt mình, trong chốc lát, có một bàn tay chạm vào mặt hắn.

Theo bản năng, hắn duỗi tay đem cái tay kia hạ xuống, giam chặt đôi tay của nàng trong ngực, nói: “Đừng nháo”. Khi làm tất cả những điều này, đôi mắt hắn vẫn không mở, hơn nữa còn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chữ Thanh Huy bị ôm gắt gao, lại ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, gương mặt cọ cọ trước ngực hắn, cũng nhắm mắt ngủ.

Hôm sau Diêm Mặc tỉnh lại, nghe bên cạnh có một tiếng hít thở lạ, hắn nghĩ vẫn một lúc, đến khi mở mắt, tâm trí hắn đã rõ ràng.

Hắn cúi đầu nhìn Chữ Thanh Huy đang ngủ, trong lòng thờ dài, mặc kệ thế nào vẫn là cảm thấy nàng còn quá nhỏ tuổi. Tuy rằng hắn biết người trong ngực mình qua năm sau đã là mười tám, nữ tử bình thường ở tuổi này đều có hài tử.

Hắn nhìn Chữ Thanh Huy trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía bên ngoài, tầm mắt vừa lúc dừng lại trên kệ gỗ, ở đó có rất nhiều pho tượng được điêu khắc lại.

Hôm qua hắn phát hiện, mỗi một cái pho tượng đều giống người trong lòng ngực mình, lúc vui lúc giận lúc cười, sinh động như thật, tất cả đều là nàng.

Hắn mơ hồ có thể đoán được, người có khả năng làm những hình nhân này chính là mình.

Chữ Thanh Huy giật giật ở trong lòng ngực hắn, vô thức mà ưm hai tiếng, mở mắt ra: “Chàng tỉnh rồi ư?”

Diêm Mặc cúi đầu nhìn nàng, lại thấy vạt áo trước ngực nàng bị cọ hờ ra một chút, lộ ra áo lót bên trong màu vàng nhạt, làn da trắng nõn như ngọc ở dưới áo lót đang nhịp nhàng chuyển động.

Hắn đột nhiên chuyển mắt, ngực phập phồng kịch liệt, nhanh chóng điều chỉnh tâm trí.

Chữ Thanh Huy ngáp một cái, chống tay lên ngực hắn. Vì sự chuyển động này, áo ngủ lỏng lẻo trên người nàng lại rơi xuống một ít.

Nàng cũng không cảm thấy có cái gì quá lạ, hai người làm phu thê hơn hai năm, còn có cái gì chưa trải qua? Huống chi phía bên trong nàng còn mặc thêm áo.

Diêm Mặc tự giã vò chính bản thân mình, tầm mắt không dám nhìn nàng. Đợi hồi lâu, thấy nàng không chỉnh lại quần áo, nàng chỉ nheo mắt, vươn vai kéo lại vạt áo trên người mình.

“Um.....” Chữ Thanh Huy bỗng nhiên nhú mày hô nhỏ một tiếng.

“Như thế nào?” Diêm Mặc lập tức hỏi, có vài phần hoảng hốt.

“Chân, chân bị chuột rút.” Chữ Thanh Huy đau đến nổi nước mắt lưng tròng: “Chàng mau xoa xoa hộ ta.”

Tay Diêm Mặc cứng đờ, nhất thời không có động tác gì, chỉ có thể nhìn nàng che miệng, nước mắt vương ở trên lông mi. Đến khi phản ứng lại, hắn cũng không băn khoăn gì nhiều, nắm lấy chân Chữ Thanh Huy, bàn tay xoa bóp chân nàng.

Vớ chân của Chữ Thanh Huy sớm đã bị nàng cọ rút. Dưới lòng bàn tay hắn là đôi chân trắng hồng nhỏ nhắn, một tay có thể ôm hết. Những ngón chân trắng nhỏ vì động tác của hắn mà hơi cuộn lại.

Diêm Mặc cũng không biết một đôi chân lại có ma lực lớn như vậy, làm hắn suýt nữa không rời được mắt.

“Ngaoan, không đau.”

Chờ Chữ Thanh Huy rên lên một tiếng, hắn mới phát giác hóa ra mình nhìn quá mức xuất thần, nhất thời trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ, tuy là da mặt hắn dày nhưng tai cũng đỏ hồng lên, trong lòng tự trách mình đã quá tùy tiện.

Hôm nay trong cung có yến tiệc đãi khách, Chữ Thanh Huy để Tía Tô hầu hạ trang điểm xong, vừa đi ra liền thấy Diêm Mặc cũng đã chuẩn bị tốt, hắn mặc một thân trường bào đen tuyền, càng thêm vẻ nghiêm nghị lạnh lùng, thấp phần uy phong.

Nàng đi đến, thấy Diêm Mặc cầm một pho tượng, liền nửa đùa nửa thật mà oán giận: “Đã lâu chàng không khắc cho ta pho tượng mới, có phải giờ bụng ta lớn nên mới khắc khó coi như vậy?”

Diêm Mặc quay đầu nhìn nàng. Chữ Thanh Huy khoác trên mình xiêm y lông lầy, khuôn mặt vốn tinh xảo, nay lông mày lại được vẽ sắc nét, càng đẹp đến rung động lòng người. Giữa trán là một đóa hoa mai vàng, lộ ra da thịt trắng nõn tinh tế của nàng, so với núi tuyết bỗng đứng xuất hiện một đóa hồng mai còn kiều diễm hơn vài phần.

Tuy rằng mang thai nhưng chân tay nàng vẫn tinh tế như trước, cũng không cảm thấy đáng người mập mạp, ngược lại mỗi cái dơ tay nhắc chân có thêm một chút khí chất, khiến người ta không thể dời mắt được.

“Chàng nhìn cái gì vậy?” Chữ Thanh Huy thấy hấn không nói lời nào, duỗi tay vẩy vẩy trước mặt hấn. Diêm Mặc phục hồi lại tinh thần, dường như mình đã quá mức tùy tiện rồi, nếu không tại sao lại nhìn chằm chằm nàng đến thất thần?

Tĩa Tô cùng vài cung nữ đang đứng chờ, thấy động tĩnh của hai người liền che miệng khẽ cười trộm. Chữ Thanh Huy nghe thấy được, chỉ ngậm giận mang theo chút xấu hổ trừng mắt liếc nhìn Diêm Mặc một cái.

Diêm Mặc ho nhẹ, khó khăn dời mắt: “Rất đẹp.”

Lời này vừa nói ra, Tĩa Tô cùng mọi người cười nhiều hơn, sợ công chúa then quá hóa giận, đám cung nữ nhanh chóng ra khỏi phòng.

“Đều do chàng.” Chữ Thanh Huy ngang ngược nói: “Lại làm hại ta bị đám Tĩa Tô cười, chàng muốn bồi thường ta như thế nào?”

Diêm Mặc nghiêm túc nghĩ, thật sự không nghĩ ra cái gì, chỉ có thể lắc đầu: “Thỉnh công chúa chỉ giáo.”

Chỉ vào pho tượng trong tay hấn, Chữ Thanh Huy lên tiếng: “Liên phật chàng lại làm cho ta một pho tượng được không?”

Diêm Mặc tự nhiên sẽ đồng ý, tuy rằng hấn đã quên khắc ra đồng tượng này như thế nào, nhưng nếu từ trước hấn đã khắc ra nhiều như vậy, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, có thể sẽ lấy lại tay nghề, dù dốt khiến nàng vui vẻ.

Lúc này Chữ Thanh Huy mới thấy vừa lòng, lại sửa sang hai vạt áo ở trên người hấn, hai người vừa nói vừa cầm tay nhau đi vào cung.

Đối với cung yến, Diêm Mặc có thể tự nhiên ứng phó, dù sao ai cũng ngại sự lạnh lùng của hấn, trừ bỏ được Hoàng Đế ban rượu, ít có người nào dám đến kính rượu hấn. Chỉ có người bên cạnh là ngoại lệ.

“Cái này không thể ăn.” Hấn để tâm chú ý đến Chữ Thanh Huy, thấy nàng đưa đĩa lên đĩa bánh tơ vàng [1], không cần suy nghĩ đã mở miệng ngăn cản.

[1]: Có ảnh chú thích ở cuối chương.

Chữ Thanh Huy lập tức rầu rĩ, trông mong nhìn hấn, đành thương lượng nói: “Chi ăn một cái có được không?”

Diêm Mặc vô tình lắc đầu. Tuy không biết từ trước như thế nào, nhưng hiện giờ bụng nàng đang lớn, ăn nhiều loại điểm tâm này không tốt.

“Vậy nửa cái thôi?” Chữ Thanh Huy vẫn không bỏ cuộc. Diêm Mặc vẫn không đồng ý như cũ, bung đĩa bánh tơ vàng lên, đang muốn bảo cung nhân mang đi, lại nhìn thấy ánh mắt của Chữ Thanh Huy, lời chuẩn bị nói liền dừng lại trong cổ họng.

“Chàng khi dễ ta.” Chữ Thanh Huy tội nghiệp nói. Diêm Mặc yên lặng tự nhủ với chính mình, không thể mềm lòng, không thể dung túng. Nhưng hấn cũng nghe được giọng nói của chính mình: “Chi có thể ăn một cái.”

Đôi mắt Chữ Thanh Huy lập tức sáng lên, vội gạt đầu không ngừng, giọng nói so với bánh tơ vàng trong tay Diêm Mặc còn ngọt hơn chút.

“Ta biết chàng là tốt nhất.”

Diêm Mặc một mặt công khai lên án chính mình, một mặt gấp cho nàng cái lớn nhất. Gấp xong, mặt hấn liền trầm xuống, nội tâm lâm vào giây dục đấu tranh kịch liệt.

Thấy sắc mặt của Diêm Mặc, vốn có vài vị đại thần muốn nâng chén kính rượu cùng hấn, đều im lặng bỏ qua ý niệm đó.

Chữ Thanh Huy tất nhiên không biết hấn đang giằng giũa mâu thuẫn, thương thức ca vũ trong chốc lát, Hoàng Đế quan tâm thân thể của nàng, cho phép hai người rời sớm.

Khoảng thời gian trước Chữ Thanh Huy đều ở trong cung, đã lâu chưa gặp Lâm Chi Lan cùng Chúc Nhi, bây giờ dọn về phủ Công chúa, nàng liền sai người đưa thiệp đến Trương phủ.

Ngày thứ hai Lâm Chi Lan đáp ứng lời mời mang theo nữ nhi tới cửa. Chúc Nhi đã gần một tuổi, được bà vú nâng đỡ, lão đảo đi được vài bước, cũng có thể nói được một vài chữ.

Chữ Thanh Huy nghe âm thanh non nớt của tiểu hài tử gọi một tiếng dì, trong lòng liền mềm đi, không chút khách khí cúi đầu, hôn vài cái lên khuôn mặt trắng nõn của bé.

Chúc Nhi cũng không giận, chỉ cười khanh khách.

Chữ Thanh Huy nhìn đến vui vẻ: “Tiểu Chúc Nhi thật là lợi hại, không biết còn có thể nói được cái gì nữa?”

Sợ nàng bị liên lụy, Lâm Chi Lan bảo bà vú ôm Chúc Nhi ra, cười nói: “Cũng chưa tính là nói, đã dạy rất nhiều lần nhưng nói còn chưa sôi.”

Nàng không nói, nha hoàn bên cạnh không nhịn được, tủm tỉm nói: “Tiểu thư nhà nô tì sẽ nói lạnh, nói lộc cộc, la....”

Chữ Thanh Huy nghe được liền sững sốt, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, cô nhóc nói chính là nương cùng cha, bà nội, không khỏi cười lớn: “Chúc Nhi nha, con muốn khiến dì chết cười sao.”

Chú thích đoạn này nha chị ơi, sợ bạn đọc không hiểu.

Lâm Chi Lan cũng cười: “Biểu tỷ nên kiềm chế một chút.”

Chữ Thanh Huy xua tay, lời nói cũng không nói rõ, hơn nửa ngày mới hồi hồn lại, thờ phỉ phò cười: “Thật sự quá là buồn cười. Nhưng tỷ nghe sao chỉ có cha, nương cùng bà nội, không có ông nội sao?”

Lâm Chi Lan hôn ngón tay của nữ nhi, bất đắc dĩ nói: “Cho nên mới nói Chúc Nhi nói chưa sõi, ông nội dạy rất nhiều lần nhưng lại không nghe, nghe mẹ chồng muội nói, bởi vậy cha chồng còn náo loạn cả nhà nói Chúc Nhi bất công.”

Chữ Thanh Huy lại không nhịn được cười: “Xem ra Trương lão tướng quân cũng là một lão ngoan đồng [2].”

[2] ngoan đồng: cổ chấp.

“Ai nói không phải đâu.”

Tiểu hài tử ngủ nhiều, nói một hồi, Chúc Nhi liền mơ màng sắp ngủ. Chữ Thanh Huy cho bà vú ôm nàng đến nội thất đi ngủ. Nàng dặn dò Tía Tô vài câu, sai người chuẩn bị thật tốt, quay lại nhìn, thấy Lâm Chi Lan đang nhìn chăm chăm vào nàng, liền nói: “Nhìn cái thì thế?”

Lâm Chi Lan khẽ thở dài: “Hiện giờ biểu tỷ thật hơn hờ, hồi tỷ phu sắp xuất chinh, tuy rằng ở trước mặt chúng ta cười, nhưng chỉ có mặt cười, đôi mắt lại không cười.”

Chữ Thanh Huy sờ mặt mình, nhẹ giọng cười: “Nghe muội nói thật mơ hồ, cái gì mà mặt cười đôi mắt không cười, cười còn không phải là bộ dáng này sao?”

Lâm Chi Lan lắc đầu, cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Tỷ phu đâu?”

“Ở thư phòng.” Chữ Thanh Huy thuận miệng nói.

“Muội cho rằng hai người tiểu biệt gặp lại, tỷ phu nhất định luôn luôn không rời biểu tỷ, dính bên nhau hận không thể hòa làm một.” Lâm Chi Lan cười.

“Cái gì dính cùng nhau.” Chữ Thanh Huy giận nàng: “Chúc Nhi đang ngủ ở bên trong đấy, lời này của muội không sợ con nghe thấy sao?”

Ý cười Lâm Chi Lan thêm sâu: “Sợ cái gì? Chúc Nhi nghe không hiểu, lời này chỉ người hay dùng mới nghe hiểu được.”

“Không đứng đắn.” Chữ Thanh Huy lầm bầm, nhưng nàng cũng nhận ra, lần này Diêm Mặc trở về, không biết vì sao yêu thư phòng đến si ngốc, mỗi khi hỏi người ở đâu, đều nhận được câu trả lời là ở thư phòng, cũng không biết mỗi ngày hắn ở thư phòng làm cái gì?

Mà lúc này Diêm Mặc được nhắc tới tưởng chừng đang ở trong thư phòng, thực chất lại “ở” trên đỉnh đầu của hai người. Trên thực tế, đã nhiều ngày nay hắn nói đi thư phòng, nhưng phần lớn thời gian đều tránh tai mắt, ngồi xỏm trên nóc nhà nhìn Chữ Thanh Huy. Mục đích làm như vậy đương nhiên là vì để hiểu nàng, không để lộ thêm sơ hở. Đương nhiên cũng không đơn thuần ngắm nàng. Diêm Mặc cầm chủy thủ, khắc pho tượng bằng gỗ giống như đang luyện tập.

Chỉ có hai gã ám vệ Hoàng Đế ban cho Chữ Thanh Huy phát hiện ra hành tung của Diêm Mặc. Nhưng hắn ngồi xỏm trên nóc nhà, trừ bỏ khắc tượng ra, chính là vẫn ngồi khắc tượng, không có hành vi khác thường, trên người đầy tuyết đọng, chỉ cần công chúa không đi chuyển cũng không thấy hắn nhúc nhích một chút nào. Hai gã ám vệ nhìn hắn chăm chăm, phát hiện so với bọn họ Phò mã còn làm đúng nhiệm vụ hơn, trong lòng nổi lên hồi chuông cảnh báo, thâm hạ quyết tâm, sau này ngoại trừ bảo vệ công chúa, còn phải chuyên tâm luyện tập giấu kín công phu, đỡ bị Phò mã gia đuổi đi.

Trong phòng, Chữ Thanh Huy cùng Lâm Chi Lan không hề phát hiện ra. Chữ Thanh Huy lấy một hộp gấm đưa cho Lâm Chi Lan: “Tháng sau Chúc Nhi làm lễ chọn đồ vật, tỷ tỷ sợ không thể đi, đưa lễ vật cho muội trước.”

Lâm Chi Lan mở ra, bên trong là một khối mỹ ngọc, không nhịn được nói: “Biểu tỷ thật lãng phí. Trước đó vài ngày muội còn nghe được người ta nói, chỉ là một nữ nhi mà muội coi như bảo bối, nếu là nam nhi thì khỏi nói, nữ nhi mà dám giống trống khua chiêng.”

“Ai nói lung tung? Chẳng lẽ trong nhà bọn họ không có mẹ già, trong phòng không có thê tử, phía dưới không có nữ nhi? Lần sau gặp, muội chỉ cần cho hắn một bạt tai, có gì gọi tỷ tỷ.” Chữ Thanh Huy lập tức tức giận, nàng yêu thích Chúc Nhi như vậy, sao có thể để cho người khác sỉ nhục?

Lâm Chi Lan cười khò: “Biểu tỷ nghĩ đây là lời của nam tử nói? Nói ra những lời này đều là phụ nhân.”

Chữ Thanh Huy ngơ ngẩn sau đó chỉ biết thất vọng thở dài.

Thời đại này nữ tử vốn đã khổ, nhưng ở nhiều thời điểm, người coi khinh nữ tử lại chính là nữ tử.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.” Lâm Chi Lan uống ngụm trà: “Thời gian trước không đến phủ của biểu tỷ, muội lại thêm trà này.”

“Thật không có tiền đồ.” Chữ Thanh Huy lại cười, “Chút nữa tỷ tỷ gọi người gói mấy lạng cho muội mang về uống.”

“Muội đây từ chối thì lại thành bất kính.” Lâm Chi Lan cũng không khách khí với nàng.

Chữ Thanh Huy nhìn nàng không được thoải mái, cho rằng nàng còn muốn cái gì, liền nói: “Còn thích cái gì ở nơi này, muội chỉ cần nói ra, nhìn tỷ như vậy làm gì?”

“Thì ra trong lòng biểu tỷ muội chính là người tham lam như vậy?” Lâm Chi Lan ủy khuất.

“Ai bảo muội chỉ nhìn tỷ mà không nói lời nào?” Chữ Thanh Huy mang một đĩa bánh đẩy về phía nàng: “Đây, đều cho muội.” Nhỏ giọng nói thầm: “Dù sao tiền sinh cũng không cho ta ăn.”

Lâm Chi Lan vừa mới làm dáng một chút, ngay sau đó bật cười: “Biểu tỷ đưa tai lại đây, muội có lời muốn nói với tỷ.”

“Thần bí gì chứ?” Chữ Thanh Huy nói rồi đem tai nghiêng về phía nàng.

Lâm Chi Lan gần từng chữ: “Mấy ngày nay biểu tỳ có cùng phòng với tỳ phu?”

“Bang -----“

Đây là âm thanh chén trà trong tay Chữ Thanh Huy rơi xuống, nhưng nàng không kịp bận tâm, ngơ ngác nhìn Lâm Chi Lan, cho rằng mình nghe nhầm. Lâm Chi Lan nhìn biểu tình của nàng như vậy, suy tư gì đó rồi gật đầu: “Như vậy xem ra là không có.”

Chữ Thanh Huy đột nhiên lấy lại tinh thần, thiếu chút nữa nhảy dựng từ trên ghế, mặt đỏ tai hồng trừng nàng: “Nha đầu này, muội càng ngày càng không biết xấu hổ, nói linh tinh!”

Thời điểm Lâm Chi Lan nói lời này vốn cũng ngượng ngùng, nhưng xem phản ứng của Chữ Thanh Huy liền cảm thấy buồn cười: “Muội chỉ hỏi có một câu, vì sao biểu tỳ lại xấu hổ thành bộ dáng như vậy?”

Chữ Thanh Huy mặt đỏ lựng: “Bụng ta lớn, muội...muội không phải biết rõ mà còn cố hỏi sao?”

“Không phải còn có những biện pháp khác sao.”

“Còn nói nữa!” Chữ Thanh Huy buồn bực quát nàng ngừng lại. Lâm Chi Lan không nói nữa, ngoan ngoãn cúi đầu uống trà.

Nhưng lời vừa mới nói xong, nàng liền dựa lưng vào ghế, trong lòng hung hăng cào mình hai cái. Tuy nàng đã nỗ lực kiềm chế mình, lại không nhịn được nghĩ, hóa ra...còn có biện pháp khác sao? Mấy ngày nay tiên sinh trốn trong thư phòng, có phải cũng vì trong lòng nghĩ đến..... lại sợ làm mình bị thương, mới cố ý tránh đi? Nhưng nếu có biện pháp khác, nàng có nên chủ động một chút? Hai người chia cách nhau lâu như vậy, khó khăn lắm mới được đoàn tụ, nàng cũng không muốn tiên sinh luôn phải nhịn, luôn lảng tránh nàng.

Nghĩ đến điểm này, nàng nhìn Lâm Chi Lan, kéo ống tay áo nàng. Lâm Chi Lan khẽ cười một tiếng, đầu hai người chạm lại, nhỏ giọng lẩm nhẩm.

Trên nóc nhà, Diêm Mặc phát hiện âm thanh trong phòng bỗng nhiên nhỏ đi, không khỏi buông chùy thủ trong tay, ngưng thần lắng nghe. Không bao lâu sau, ám vệ tránh trên cây phát hiện, toàn thân Phò mã gia bất động, bỗng nhiên lão đảo một chút, thiếu chút nữa là từ trên nóc nhà lăn xuống. Hai người bọn họ liếc nhau, đều không lên tiếng, chỉ yên lặng đem một màn như vậy in vào trong lòng, chờ khi về sẽ thăm cười.

[1] *Bánhtovàng.*

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kiểm chế

Edit: CNY

Beta: Ahkung

Hơi nóng lượn lờ trong phòng, Diêm Mặc đội một gáo nước lên người, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân rón rén. Tuy người bên ngoài đã cố gắng bước nhẹ, nhưng vẫn không đủ uyển chuyển, hành tung lập tức bị lộ.

Hắn nhớ đến lúc chiều ngồi trên mái nhà nghe được mấy lời trong phòng, thật khó xử.

Chỉ Thanh Huy rón ra rón rén đến sau bình phong, nín thở, ghé mắt nhìn vào qua kẽ hở của bình phong.

“Hả?” Rõ ràng nghe được tiếng nước, nước trong thau còn chưa lắng, gáo còn lượn lờ trên mặt nước, mà trong thùng không một bóng người, “Tiên sinh đi đâu rồi?”

Nàng khó hiểu lui về sau một bước, định vào trong nhìn cho rõ, nhưng vừa cất bước, trước mặt đã bị chắn bởi lồng ngực rắn chắc.

Nàng hơi giật mình, không cần ngẩng đầu cũng biết người dọa nàng là ai: “Sao chàng đi mà không có tiếng? Làm ta giật cả mình.”

Diêm Mặc mặc áo ngủ, nghe nàng cáo trạng như người bị hại, không cãi lại, chỉ hỏi: “Sàn nhà ướt rất trơn, nàng tới đây làm gì?”

Chỉ Thanh Huy đảo mắt, còn chưa nghĩ ra lý do, Diêm Mặc nắm tay nàng dắt ra ngoài: “Cẩn thận trượt chân, theo ta về phòng.”

Gió đêm thổi mạnh, Chỉ Thanh Huy rùng mình, thấy Diêm Mặc chỉ khoác một lớp áo, nàng vội kéo hắn đi nhanh, về tới phòng ngủ mới nhẹ thở ra.

“Sau này tiên sinh ra ngoài đừng ăn mặc mỏng manh như thế, dù cơ thể chàng cường tráng cũng sẽ có lúc bị cảm.”

“Ừ.” Diêm Mặc gật đầu.

Trong phòng ánh nến lay lắt, ấm áp nhẹ nhàng, các cung nữ kiểm tra cửa sổ rồi hành lễ lui ra.

Diêm Mặc vừa tắm gội xong tóc còn ướt, giờ mới lấy khăn lau, Chỉ Thanh Huy ngồi bên bàn, chống cằm nhìn hắn, ánh nến sáng hiện lên trong mắt nàng tựa hai vì sao lấp lánh trên bầu trời.

Tuy bề ngoài ung dung nhưng Diêm Mặc lại lần nữa nhớ tới mấy lời bí mật buổi chiều nghe được, lúc này lại bị nàng nhìn chằm chằm, hắn chợt thấy mất tự nhiên. Động tác lau tóc càng lúc càng chậm, một lúc sau, gần như là lau từng sợi một.

Chỉ Thanh Huy che miệng ngáp, hắn dừng lại, vớt khăn sang một bên bước về phía nàng: “Ngủ đi.”

“Sao? Ừm” Chỉ Thanh Huy lại ngáp một cái, hai mắt nhòe nước, lao đảo đứng dậy.

Diêm Mặc bước nhanh, đỡ tay nàng, Chỉ Thanh Huy thuận thế hoàn toàn dựa vào người hắn. Nàng dựa vào tay hắn lại khó di chuyển, hắn do dự một chút, duỗi tay ôm eo nàng.

Mùi hương dịu ngọt xộc vào mũi, vừa như một đóa hoa mùa xuân, vừa một cái bánh bao mềm mới hấp xong, người trong lòng cũng mềm tựa cái bánh bao.

Hắn biết mình không hảo ngọt, lúc này không biết vì sao lại bỗng nhiên cảm thấy, nếu bây giờ bỗng nhiên xuất hiện mấy cục bột nếp, có lẽ ăn cũng không tệ.

Từ bên bàn đến giường cùng lắm là vài bước ngắn, Diêm Mặc suy nghĩ lung tung một lúc, đến khi nhìn lại thì hai người đã ngồi ở mép giường.

Chỉ Thanh Huy đang dùng một chân tháo giày trên chân còn lại, nàng đang có thai nên cả người mập lên, giày cũng chật hơn trước, đạp hai lần mà vẫn chưa rút.

Diêm Mặc lập tức ngồi xổm xuống cời giày cho nàng, Chỉ Thanh Huy tủi thân làm nũng: “Chân ta sắp biến thành màn thầu trắng rồi, hôm nay bảo Tía Tô xoa bóp một chút, kết quả ấn vào lại lõm xuống, ấn vào lại lõm xuống.”

Ngón chân nàng cọ tới cọ lui trên đầu vớ, phồng như bánh trôi.

Diêm Mặc nhìn một lúc, không cời vớ, hơi dùng lực ấn chân nàng.

Hắn xoa một chút, Chỉ Thanh Huy run một chút, lại xoa một chút, lại run một chút, cuối cùng không nhịn được mà ngã xuống giường, cười khanh khách ra tiếng, “Đừng đừng chạm vào ha ha ha…… Nhột quá……”

Diêm Mặc nghe tiếng cười, không thấy mặt nàng nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra bộ dáng cười đến khóe mắt rung rung của nàng. Hắn thoáng cong môi, tay vẫn đều đặn xoa bóp, thậm chí còn cố ý xoa vào lòng bàn chân.

Chờ hắn làm xong, Chỉ Thanh Huy đã xụi lơ nằm trên giường, khuôn mặt dưới ánh nến trắng hồng như thược dược ngày xuân, lông mi còn dính nước mắt, càng giống giọt sương ban mai lấp lánh trên cánh hoa.

Diêm Mặc không chớp mắt nhìn nàng.

Chỉ Thanh Huy hai chân nóng lên, cả người mềm nhũn, ánh mắt cũng mềm như bông liễu Diêm Mặc, giọng nói mềm mại hơi khàn vừa như làm nũng vừa như oán trách: “Tiên sinh học hư…”

Diêm Mặc lại thấy mình còn chưa đủ hư. Nhưng hắn tỉnh lại thật nhanh, âm thầm tự mắng mình một tiếng ‘tùy tiện’.

Chữ Thanh Huy xốc chấn, lười biếng chui vào, bộ dáng muốn ngủ.

Lẽ ra nàng muốn ngủ thì Diêm Mặc phải cảm thấy may mắn, không cần tính toán đối phó mấy thủ đoạn nhỏ nàng nói buổi chiều. Nhưng lúc này hắn cũng không rõ mình đang nghĩ gì, không muốn để nàng ngủ như vậy, hắn ra gian ngoài, mang về một món đồ chơi.

“Búp bê mới!” Chữ Thanh Huy đang nằm trong chăn, quay đầu lại, thấy rõ thứ Diêm Mặc đưa vô cùng thích thú, vội nhận lấy, cảm thật cẩn thận quan sát.

Diêm Mặc khác mười mấy cái, chỉ vừa lòng cái này. Hắn so sánh với Chữ Thanh Huy, búp bê kia cũng mô phỏng người có thai, tay chân mảnh khảnh, khuôn mặt nhỏ nhỏ tinh tế, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Ta thấy tiên sinh lâu rồi không làm, tay nghề lại khác. Lông mày con búp bê này dày hơn mấy con trước.”

Cả búp bê chỉ cỡ ngón cái, phần đầu như móng tay, lông mày lại nhỏ như sợi tóc, dù nói là dày hơn nhưng không khác gì so sánh độ dày giữa lông mi và sợi tóc. Khác nhau nhỏ như vậy mà Chữ Thanh Huy lại nhận ra là vì nàng luôn ghi nhớ kỹ những con búp bê Diêm Mặc khác.

Chỉ có Diêm Mặc hiểu rõ, hắn không phải thay đổi phong cách, mà là bắt đầu tiến bộ hơn.

Chữ Thanh Huy nhìn thật lâu, ngón tay sờ cái bụng tròn của búp bê, cười dịu dàng: “Ồ đây cũng có hài tử.”

Lời nói ngây ngô như vậy, Diêm Mặc cũng gật đầu đồng ý.

Do lúc chiều tiếp Lâm Chi Lan, Chữ Thanh Huy không được nghỉ ngơi nên buồn ngủ sớm. Nàng lại ngáp, cất búp bê dưới gối, vỗ vỗ bên cạnh: “Tiên sinh, ngủ thôi.”

Diêm Mặc lên giường, nàng liền nhích lại, tìm tư thế thoải mái mà tựa vào người hắn, nhắm mắt, không bao lâu sau nàng đã chậm rãi thờ đều.

Diêm Mặc lại đợi một lúc, mới an tâm nàng đã ngủ.

Nhớ đến cái bữa nàng dành cho hắn, hắn cũng không hoàn toàn bình thản, có chút cảm giác thật vi diệu, trần trọc một lúc lâu mới ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Năm mới

Edit: Xứ Xứ

Beta: Quanh

Sáng sớm, Diêm Mặc còn chưa mở mắt đã cảm thấy có một đôi tay mềm mại sờ tới sờ lui trên mặt mình.

Duỗi tay dè xuống đôi tay không an phận kia, hắn cúi đầu nhìn Chữ Thanh Huy: " Tỉnh rồi?"

" Tỉnh được một lúc rồi." Chữ Thanh Huy trả lời.

" Dậy ăn sáng?"

" Đợi thêm một chút nữa." Chữ Thanh Huy quay đầu nghịch vạt áo hắn: " Ta biết chàng dùng xong bữa sáng sẽ đi thư phòng, không bằng nghỉ ngơi trên giường một lát, còn có thể ở cùng ta thêm chút nữa."

Giọng nàng tuy bình thản nhưng cẩn thận lắng nghe liền thấy được lời này rõ ràng còn có mấy phần tủi thân, oán trách.

Diêm Mặc chỉ đành nắm chặt tay nàng, lại không biết nên an ủi như nào, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ nói: " Không đi thư phòng nữa."

" Thực sự không đi nữa?"

" Không đi nữa."

" Thế... Hôm nay cả ngày chàng đều ở với ta?"

" Đều ở cạnh nàng"

Lúc này Chữ Thanh Huy mới hớn hờ, còn muốn nói gì đó, bỗng ai ới một tiếng ôm bụng.

Diêm Mặc lập tức ôm lấy nàng: " Sao thế?"

Chữ Thanh Huy cau mày, oán giận nói: " Hài tử đá ta, hôm nay còn đặc biệt dùng sức đá."

Nàng vừa nói vừa vén vạt áo lên, lộ ra cái bụng tròn trịa trắng bóc. Đúng lúc này hài tử trong bụng lại đá một cái, trên bụng nhô lên một khối nho nhỏ: " Chàng nhìn này."

Diêm Mặc chưa kịp chuẩn bị, đột nhiên trước mắt hiện lên một mảng da thịt trắng mịn chói mắt, kích thích ánh mắt hắn không biết đặt ở đâu mới phải, Chử Thanh Huy đang phản kích lại cứ khăng khăng muốn hắn nhìn. Cả người hắn cứng nhắc nhìn sang, một hồi lâu mới khàn khàn nói: "Có đau không?"

"Có hơi đau, nhưng nếu được chàng xoa xoa ta sẽ hết đau." Hai mắt Chử Thanh Huy sáng rực nhìn hắn.

Tay Diêm Mặc như nặng nghìn cân, cả nửa ngày cũng không giơ lên được.

Chử Thanh Huy bắt mạch đầu môi, bắt lấy bàn tay to của hắn đặt lên cái bụng trần của mình.

Da thịt dưới bàn tay trắng mịn trơn nhẵn, như một khối ngọc nõn vừa chạm vào liền cảm thấy ấm, lòng bàn tay khô ráo của Diêm Mặc bắt giác tiết ra chút mồ hôi.

Chử Thanh Huy phủ hai tay mình lên tay hắn, bụng lại rung lên một cái, thế nhưng lần này nàng không kêu đau mà chỉ cười khanh khách, vẻ mặt chờ mong nói: "Xem đứa nhỏ này dồi dào sinh lực như vậy, không biết là con gái hay con trai." Lại hỏi Diêm Mặc: "Chàng thích con gái hay con trai?"

"Là trai hay gái đều được." Diêm Mặc không quan tâm vấn đề này lắm, lại nghĩ đến một vấn đề khác: liệu nàng có thể thuận lợi sinh con hay không?

Trong đầu có một âm thanh khác vang lên, lúc đầu hắn để nàng mang thai hắn đã nắm chắc thành công mẫu tử bình an, phải chăng hắn đã chuẩn bị tốt mọi chuyện rồi?

Lần đầu tiên hắn cảm thấy bất lực với việc mất trí nhớ của mình. Hắn vừa lo lắng vừa hoang mang, mặc dù xem như mới quen biết được người trong ngực có mấy ngày, nhưng lại khiến hắn cảm thấy dù có sắp chết đến nơi cũng không có cảm giác khủng hoảng như thế này.

Nếu không có cách nào bảo vệ an toàn của nàng ấy thì phải làm sao?

Hắn nhắm mắt trầm mặc, lại mở mắt ra, trong lòng đã có quyết định.

Sắp tới cuối năm, kỳ sinh của Chử Thanh Huy cũng ngày càng đến gần. Sợ có điều bất trắc, Đế Hậu miễn thỉnh an cho nàng, ngay cả yến hội giao thừa năm nay cũng không cho nàng nhập cung, chỉ ở trong phủ an tâm chờ sinh.

Ngày giao thừa, từ trong ra ngoài phủ Công Chúa đều dán câu đối chữ Phúc, khắp nơi treo đầy lồng đèn đỏ chói.

Chử Thanh Huy mặc bộ đồ mới màu đỏ, ngồi tại vị trí chủ vị cùng Diêm Mặc, người phục vụ trong phủ đứng xếp thành hàng, hướng về phía hai người bọn họ dập đầu, miệng hô năm mới cát tường.

Trên mặt bọn hạ nhân ai nấy đều mang theo vui mừng, can tâm tình nguyện dập đầu, dù sao dập đầu xong còn được công chúa thưởng hai thỏi vàng.

Phát xong tiền thưởng, Chử Thanh Huy ra hiệu cho đám người lui xuống ăn tiệc.

Khắp nơi đã sớm chuẩn bị kỹ càng pháo trúc [1], chỉ chờ quân sự ra lệnh một tiếng, bắt đầu lộp bộp ùng đoàng vang lên không khí náo nhiệt.

[1] pháo trúc: là loại pháo đầu tiên được người Trung Hoa sử dụng, dùng ống trúc bịt kín để đốt trong đám lửa cháy, gây tiếng nổ phá và bắn tung các tàn lửa với mục đích đuổi thú dữ, sau này được nhét thuốc súng vào trong gây tiếng nổ lớn hơn, cuối cùng dần dần được thay bằng pháo giấy, toàn bộ pháo giấy phải là màu đỏ để sau khi đốt xong trên đất chỉ còn toàn xác pháo đỏ - "mãn địa hồng" ngụ ý cát tường, loại pháo này tương tự với loại pháo bánh ngày nay.

Chử Thanh Huy ngồi trong phòng chính, nghe tiếng pháo trúc vang lên không ngớt bên ngoài, quay đầu cười với Diêm Mặc một cái: "Ta và tiên sinh lại cùng nhau trải qua một năm nữa."

Diêm Mặc lảng tránh ánh mắt nàng, cố gắng nhớ lại nhưng trong đầu vẫn là trống rỗng.

Vốn theo lẽ thường đón giao thừa đêm Trừ Tịch phải thức trắng đêm không ngủ, nhưng thân thể Chử Thanh Huy bây giờ không tiện, chỉ ở cùng Diêm Mặc chờ đến giờ Tý.

Trước mắt vẫn còn sớm, hai người ngồi đối diện trong chốc lát, cảm thấy có chút không tự nhiên, Chử Thanh Huy đề nghị: "Chàng cùng ta nói về chút chuyện xưa, hay chuyện thú vị nào đó giết thời gian đi."

"Nói cái gì?" Diêm Mặc hỏi nàng.

"Cái gì cũng được nha, cũng có thể kể một chút chuyện hồi nhỏ của chàng, để ta kể trước cho." Chử Thanh Huy nghĩ nghĩ, bỗng hé miệng cười một tiếng: "Chàng còn nhớ hay không, lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau, hồi đó cứ mỗi lần ta nhìn thấy chàng liền phát ngốc, nói năng hàm hồ, chàng có biết vì sao không?"

Diêm Mặc nhú mày, một lát sau mới nói: "Lần gặp đầu tiên, nàng còn nhỏ."

Chử Thanh Huy cười nói: "Không phải lần đó, khi ấy ta còn quá nhỏ, đều nhớ không rõ, đang nói tới là lần gặp nhau trong Hàm Chương Điện. Lúc ấy ta còn chưa gặp chàng, chỉ nghe lời đàm tiếu từ chỗ mấy cung nhân viên lắm mồm lắm miệng, liền tin chàng là người mặt xanh nanh vàng, mình đồng da sắt cực kỳ dọa người, ta sợ tới mức hai chân đều mềm nhũn, kết quả vừa gặp chỉ thấy chàng anh tuấn uy vũ làm ta kinh ngạc nhảy dựng cả lên, nào thành trò cười, thật là mất mặt."

Nàng vừa nói vừa dùng khăn tay che mặt, nhớ lại lời nói của chính mình lúc trước thật là ngốc nghếch, làm việc ngốc như thế đương nhiên cảm thấy lúng túng không thôi, nhưng cũng có mấy phần hoài niệm kí ức ngọt ngào.

Bằng mấy lời miêu tả ít ỏi của nàng, Diêm Mặc cũng biết cảnh tượng lúc đó nhất định khiến người khó quên, chỉ tiếc trong đầu hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Chử Thanh Huy tự mình cười mình xong, đẩy hắn: "Đến lượt chàng."

Diêm Mặc nghĩ thầm nửa ngày, lại không có chuyện vui gì để nói.

Thấy hẳn thực sự khổ não, Chữ Thanh Huy đành phải nói: "Vậy để ta hỏi, chàng trả lời, được chứ?"

Diêm Mặc gật đầu.

Chữ Thanh Huy lấy khăn tay che nửa khuôn mặt, con mắt hấp háy nhìn hẳn: "Lúc đó ta đột ngột muốn chàng làm phò mã của ta, có phải đã dọa chàng rồi không? Có phải cảm thấy ta làm quá giới hạn rồi hay không?"

Nàng vừa mở miệng, trong lòng Diêm Mặc lập bộp một tiếng, trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn định, lắc đầu: "Không có."

Chữ Thanh Huy chống cằm đợi hẳn trả lời, lại chỉ đợi được có hai từ, không khỏi bĩu môi: "Ngoài hai từ "Không có", chàng không còn lời gì muốn nói với ta sao? Khi đó quả thực ta bị ghen uất một cục đố, trước đó một ngày chàng còn tặng ta một con điều, thế nhưng lại nhất định không muốn nhận tín vật của ta, ta cho rằng chàng không thích ta, không muốn làm phò mã của ta, lúc ấy còn nghĩ nếu chàng thật sự không muốn làm phò mã của ta, ta sẽ đi tìm người khác."

Chuyện quá khứ của hai người có rất nhiều, từng li từng tý một, Diêm Mặc quả thực đều quên hết, cho dù hẳn có giả bộ cũng không thể diễn vai trong quá khứ. Hẳn hít nhẹ một hơi, lắc đầu nói: "Thật xin lỗi."

Chữ Thanh Huy bình tĩnh nhìn hẳn một hồi lâu, trong lòng dâng lên một chút cảm giác mất mát. Nàng không biết phải chăng chỉ là ảo giác của mình hay không, luôn cảm thấy lần này ly biệt trùng phùng, Diêm Mặc đối với nàng lạnh nhạt hơn lúc trước rất nhiều. Vẫn nói bình thường phu thê ở cùng nhau lâu rồi cũng sẽ có những lúc lạnh nhạt như vậy?

Nhưng tình trạng này còn phải kéo dài đến lúc nào? Có cơ hội kết thúc hay không? Hay là hết lãnh đạm rồi tiếp đến sẽ là cảm giác phiền chán, mệt mỏi?

Bỗng nhiên nàng cảm thấy có chút cô đơn, có chút buồn bực, mới vừa rồi còn háo hức bưng bưng muốn đón giao thừa, lúc này đã không còn hứng thú gì nữa.

"Ta buồn ngủ rồi, đi nghỉ một lát, chàng cứ ở lại chờ thêm lúc nữa đón giao thừa."

Diêm Mặc nhìn nàng đi vào phòng ngủ, hẳn biết mình nên đi theo, nhưng dưới chân lại như mọc rễ, cuối cùng đứng bất động tại chỗ.

Một mình hẳn ngồi trong phòng đèn đuốc sáng trưng không biết bao lâu, mãi cho đến khi bên ngoài truyền tới một trận pháo nổ ồn ào náo nhiệt.

Giờ Tý đã qua, một năm nữa lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ta ở đây

Edit: Hanglulu

Beta: Ahkung

Bên trong phòng ngủ sáng lên ánh nến, Diêm Mặc vén màn lên, Chữ Thanh Huy nằm nghiêng mặt hướng vào vách tường, không biết có ngủ hay không.

Hắn cởi áo ngoài ra rồi lên giường, nhận thấy hơi thở của nàng đều đặn kéo dài, mới cử động nhẹ nhàng đem người ôm vào lòng ngực mình.

Chữ Thanh Huy quả thật đã ngủ, dù là trong lúc ngủ, mày nàng cũng nhíu nhẹ lại, khóe mắt vương một chút nước mắt trong suốt, đầm vào ngực Diêm Mặc sinh đau.

Hắn nhìn nàng hồi lâu, nhắm mắt lại, điều chỉnh hơi thở, đem kinh mạch nội lực tập hợp ở trên tay, một tay che chở sau lưng Chữ Thanh Huy, một tay kia đặt ở dưới bụng nàng, đem nội lực từ từ truyền qua.

Nhưng mới vừa thâm nhập vào cơ thể nàng, nguyên lai có một phần nội lực yên lặng khác mãnh mẽ chạy về phía hẳn. Diêm Mặc theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng lại sợ bị thương người trong lòng, chỉ chân chờ trong giây lát, phần nội lực mệnh mông kia đã dung nhập vào trong kinh mạch của hẳn, nhưng mà phần nội lực này lại tương đồng với hẳn!

Không kịp kinh ngạc, trong đầu chợt có một trận đau đớn, như có hàng ngàn kim châm cùng nhau đâm sâu vào bên trong đầu hẳn, nhất thời không kịp đề phòng, khóe miệng hẳn bật ra tiếng rên, ngay lập tức hẳn cắn chặt khớp hàm chịu đựng.

Vốn dĩ Chữ Thanh Huy đang ngủ say bỗng nhiên cảm nhận được sự lạnh lẽo đến từ xương tủy, rung mình một cái, lại hướng đến lòng ngực ấm áp của người bên cạnh chui vào.

Tâm đèn tắt ba, quanh ánh lấp lánh, ở nơi xa thình thoảng truyền tới một hai tiếng pháo trúc vang vọng, trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc đề nén của Diêm Mặc.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt sâu xa nặng trĩu, ngay cả ánh nến cũng không chạm tới, chỉ dư lại một mảng u tối.

Chữ Thanh Huy càng ngủ càng lạnh, cái lạnh kia giống như là từ trong xương cốt đi ra, mặc cho nàng chui vào lòng ngực Diêm Mặc cũng vô dụng, nàng rút cuộc cũng bị lạnh tỉnh.

"..... Tiên sinh?"

Một câu này dường như đánh thức Diễm Mặc, hần quay đầu nhìn vào khuôn mặt Chữ Thanh Huy, chậm rãi tới gần, môi dán lên môi nàng.

Cùng lúc đó, Chữ Thanh Huy cảm nhận được sự ấm áp từ trên người hần không ngừng truyền vào cơ thể mình, dần dần xua đi cái lạnh thấu xương kia.

Qua hồi lâu, Diễm Mặc mới hơi hơi lùi lại một chút, hai người trán kề trán.

Chữ Thanh Huy muốn xem vẻ mặt của hần, nhưng vì khoảng cách quá gần, nên không thể thấy rõ được. Nàng nói ra nghi vấn xoay quanh hồi lâu ở trong lòng mình: “Có phải tiền sinh đã làm gì cho ta? Có làm bị thương thân thể của chàng hay không?”

“Chỉ là một chút nội lực, không sao đâu.” Diễm Mặc lại đem người ôm chặt chút, vỗ nhẹ một chút về phía sau lưng nàng.

“Nếu có chuyện gì, chàng không được gạt ta, càng không được vì ta mà làm bị thương mình.” Chữ Thanh Huy trầm mặc trong chốc lát, nhẹ giọng nói.

Diễm Mặc hôn hôn cái trán của nàng, “Được.” Lại dừng một chút, hỏi nàng: “Còn tức giận sao?”

Chữ Thanh Huy ngăn người một chút, mới biết hần nói về chuyện không vui lúc trước khi đi gác đêm. Lúc ấy nàng thật sự cảm thấy có chút mất mát, chẳng qua hiện giờ ngủ một giấc dậy đã quên hết, mà trước mắt, hành động thân cận của Diễm Mặc cũng đủ để xua tan nỗi bất an trong lòng nàng.

“Không nổi giận, ta cũng có chỗ không đúng, ta nên đặt mình vào hoàn cảnh đó để suy xét mà tha thứ cho chàng.”

“Là ta sai.” Diễm Mặc hôn lên môi nàng một cái, dường như cảm thấy không đủ, lại hôn thêm một cái nữa.

Chữ Thanh Huy buồn cười nói: “Ai đúng ai sai, chàng cũng muốn tranh với ta sao?” Mắt thấy Diễm Mặc lại muốn tới gần, nàng phải che miệng lại: “Chàng đây là làm sao vậy? Sao dính người như vậy.”

Diễm Mặc hôn lên mu bàn tay nàng, Chữ Thanh Huy giương mắt nhìn thẳng hần, trong cặp mắt mãnh liệt kia lộ ra ngoài cảm xúc khiến lòng nàng run sợ. Nàng bỗng nhiên có chút áy náy, trước đó làm sao có thể nghi ngờ tình cảm giữa bọn họ lạnh nhạt nhỉ?

Nàng rút tay ra, vòng lấy cổ Diễm Mặc, chủ động đưa môi mình lên, môi lưỡi chạm nhau, hai người đều không ngăn được sự run rẩy trong lòng. Chữ Thanh Huy lâm bảm tự nói: “Bây giờ ta mới cảm thấy, chàng thật sự đã quay trở lại.”

Diễm Mặc không nói lời nào, chỉ ôm lấy nàng chặt hơn, đem cả người thương hợp lại trong lồng ngực mình.

Chính vì cảm thấy ấm áp này, Chữ Thanh Huy đột nhiên kêu lên một tiếng, nhúu mày cắn môi.

“Lại đá nàng?” Diễm Mặc xoa cái bụng tròn vo của nàng.

Chữ Thanh Huy chịu đựng trong chốc lát, hít vào một hơi, gian nan nói: “Không phải hài tử đá ta, có lẽ là... Nó muốn ra rồi.”

Diễm Mặc lập tức cứng đờ cả người, huyết sắc rút lui sạch sẽ, tay chân lạnh lẽo.

Chữ Thanh Huy chịu qua một cơn đau, thấy hần như vậy, vừa đau lòng vừa buồn cười, an ủi ngược lại hần: “Không có việc gì, ta nghe ma ma nói bắt đầu từ lúc đau từng cơn đến khi sinh hài tử, còn một khoảng thời gian dài nữa. Chàng đi gọi Tía Tô tới, trước đây trong phủ đều đã chuẩn bị tốt, Tía Tô biết nên làm như thế nào.”

Tâm trí Diễm Mặc lúc này mới trở về được một chút, hôn vĩa lên mây bò dậy, áo ngoài cũng không mặc, đi chân đất ra ngoài. Hần quay trở lại thật nhanh, đứng ngăng ra trên đầu giường không nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm Chữ Thanh Huy.

Chữ Thanh Huy bắt đầu đi nói: “Chàng mau mặc quần áo giấy vớ vào đi, đừng để bị lạnh, lại làm cho ta lo lắng thêm.”

Diễm Mặc như con rối gỗ bị giật dây, nàng nói cái gì thì làm cái đó, làm xong lại đứng ngẩn người ở kia.

Lại một cơn đau đánh úp tới, Chữ Thanh Huy nhất thời không rảnh quan tâm hần.

Diễm Mặc chân tay luống cuống, mở đôi tay của mình, tiến đến ôm lấy nàng, chỉ lo đem nội lực của mình truyền cho nàng.

Bên ngoài phòng truyền tới một trận âm ỉ, Tía Tô gọi người đem bà đỡ thái y mời đến, lại sai phòng bếp chuẩn bị nước ấm, còn sai người truyền tin vào trong cung. Chi thị đầu vào đẩy xong, nàng mới mang theo mấy cung nữ hầu hạ bên người vào phòng ngủ. Thấy công chúa cùng Phò mã ôm thành một khối, mấy người liếc nhìn nhau, tiến lên thỉnh Phò mã dời bước ra ngoài.

Diễm Mặc mất điếc tai ngơ.

Vẫn là Chữ Thanh Huy chịu đựng cơn đau, đẩy tay hần ra, lắc đầu nói: “Ta không có việc gì, thái y nói thân thể của ta hiện giờ thực sự rất tốt, khẳng định có thể thuận lợi sinh sản, chàng không cần lo lắng, cũng đừng đem nội lực truyền lên người ta.”

Diễm Mặc mím chặt môi thành một đường thẳng, bình tĩnh nhìn nàng, sau một lúc lâu mới khàn giọng nói: “Ta ở lại đây với nàng.”

Chữ Thanh Huy cười cười, “Làm gì có nam tử nào bồi sinh sản? Huống hồ chàng ở chỗ này còn làm cho bà đỡ và Tía Tô các nàng khẩn trương thêm, chẳng bằng đi ra bên ngoài chờ, ta biết chàng ở bên ngoài phòng mới cảm thấy yên tâm.”

Vài bà đỡ cùng thái y chạy đến, thái y chờ ở gian bên ngoài, bà đỡ đi vào, thấy Diễm Mặc còn ở trong phòng, cùng tiến lên khuyên bảo, rốt cuộc cũng khuyên được hần đi ra ngoài. Diễm Mặc từ trong phòng đi ra, cũng không đi đâu xa, chỉ đứng ở bên ngoài phòng, như thần giữ cửa đứng đó bất động.

Người ngoài thấy hần trấn định trầm ổn, thật ra chỉ có Chữ Thanh Huy và hần mới biết, trong đầu hần lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Không bao lâu sau, trong cung cũng có người đến, Đế Hậu không thể dễ dàng xuất cung, phái Thái Từ đến tọa trấn.

Cảnh tượng Thái Từ vội vàng, không có bình tĩnh như ngày xưa, vừa vào nội viện đã hỏi ngay đến tình huống của Chử Thanh Huy, nhận được câu trả lời của thái y, cuối cùng cũng an tâm.

Cung nhân chuyển ghế dựa đến mời Thái Từ cùng Phò mã ngồi xuống. Thái Từ ngồi xuống, thấy Diêm Mặc còn đứng bên kia, nhìn kỹ sắc mặt của hắn, thế nhưng có thể nhìn ra được một chút tái nhợt từ khuôn mặt ngăm đen kia.

Người hầu ra vào liên tục, nước ấm, cây kéo, thuốc cầm máu, băng gạc, điểm tâm, thậm chí là nhân sâm cứu mạng, không ngừng đưa vào trong phòng.

Từ đêm tối đến sáng sớm, lại đến giữa trưa khi mặt trời đã lên cao, Chử Thanh Huy vẫn luôn dè nén kêu đau, chỉ có đôi khi không nhịn xuống được, mới từ giữa môi phát ra một hai tiếng. Chờ đến khi mặt trời lặn, các cơn đau càng thêm dày đặc, cũng càng thêm dữ dội, nằng mới hô ra tiếng.

Cứ như vậy thẳng một mạch đến khi màn đêm buông xuống. Trong cung sớm đã phái người tới hỏi thăm rất nhiều lần, người bên cạnh Thái Từ cũng thỉnh hần đi nghỉ một chút, đều bị cự tuyệt. Diêm Mặc lại càng không cần phải nói, một ngày một đêm vẫn luôn duy trì hình dáng kia không thay đổi.

Cách một bức tường mỗi một tiếng kêu đau, đều làm cho tim của những người chờ đợi bên ngoài đều nâng lên theo.

Thái Từ rốt cuộc cũng ngồi không được, đứng lên, thiếu kiên nhẫn ở trong phòng đi tới đi lui, đột nhiên dừng bước, quay đầu nói với Phúc Hi: "Người đi hỏi xem công chúa như thế nào rồi, còn bao lâu nữa."

Phúc Hi nhận lệnh, đi đến bên ngoài cửa phòng, lại bị Thái Từ gọi lại, "Thôi, đừng đi quấy rầy, chờ một chút....."

Hắn quay đầu nhìn Diêm Mặc, thấy sắc mặt người nọ đều trắng toát, khuyên nhủ: "Chi bằng Phò mã ngồi xuống dưới chờ đi."

Không biết Diêm Mặc có nghe hay không, lúc này hắn như một pho tượng, chỉ có thỉnh thoảng chớp động đôi mắt, cho người khác biết rằng đây vẫn là người sống.

Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn, trong lòng Thái Từ hung hăng nhảy dựng, hoa mắt, đã không còn thấy thân ảnh Diêm Mặc nữa, theo bản năng hắn cũng muốn bay vọt vào trong phòng, nhưng bị Phúc Hi cùng hai gã tiểu nội giám liều mạng ngăn lại.

Trong phòng đậm mùi máu tanh, bà đỡ chính nhẹ nhàng đánh vào mõng hải từ vừa mới sinh, muốn hắn khóc ra tiếng, bỗng nhiên có người đi vào trong phòng liền hoảng sợ kêu lên.

Diêm Mặc cái gì cũng không nhìn thấy, trong mắt chỉ có khuôn mặt của Chử Thanh Huy nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy, hồi lâu mới vươn tay, dường như sợ kinh động đến cái gì, lại thật cẩn thận dừng tay ở trên má nàng.

Lông mi Chử Thanh Huy run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, thấy hắn liền cười một môi: "Tiên sinh....."

Diêm Mặc nhắm chặt hai mắt lại, ngẩng đầu lên, hai giọt nước mắt lăn vào tóc mai, tiếng nói khàn khàn: "Ta ở đây."

Vừa lúc này tiếng trẻ con khóc nỉ non phát ra, làm lu mờ lời nói của hắn, hắn cúi đầu nhìn về phía Chử Thanh Huy, nói lại một lần nữa trong lòng.

Ta ở đây, vĩnh viễn không hề rời đi.

Tiểu Pi: theo tình hình này thì các vị bằng hữu cứ mặc định là cả đời này hai người họ chỉ sinh duy nhất một hài tử thôi hen:))

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Phiên ngoại một

Edit: Arya

Beta: Ahkung

Xương Hoa công chúa được sủng ái, con trai nàng nhờ vậy cũng được đế hậu yêu thương, vừa sinh ra đã phong làm Thế tử, chờ tới khi nhược quán [1] sẽ phong quận vương.

[1] Nhược quán: Chàng trai 20 tuổi. Thời xưa đàn ông 20 đều làm lễ đội mũ (quán), xem như thành niên, nhưng cơ thể còn chưa có tráng kiện, tương đối niên thiếu, nên xưng là "Nhược".

Tiểu thế tử lớn lên trong ngàn vạn sủng ái, chớp mắt đã năm tuổi, đến lúc học lớp vỡ lòng. Dựa vào thân phận của tiểu thế tử đương nhiên sẽ tới Hàm Chương điện học tập.

Từ nhỏ tiểu thế tử đã nghe cữu cữu nói đọc sách là cùng người đồng lứa chơi đùa nên từ lúc trời chưa sáng tiểu thế tử vô cùng vui vẻ tạm biệt mẫu thân, vô cùng vui vẻ nhập cung, vô cùng vui vẻ bước vào Hàm Chương điện nhưng đến buổi tối về phủ, hắn lại nhào vào lòng mẫu thân khóc lóc.

"Nương, sao người không nói cho con biết sư phó dạy võ trong cung là cha?" Tiểu thế tử ủy khuất mếu miệng khóc.

Chữ Thanh Huy tựa trên giường êm, xoa đầu nghịch cảm tiểu nhi từ: "Sao vậy, không lẽ cha con bắt nạt con?"

Tiểu thế tử ra sức gật đầu, giọng ngón tay cáo trạng: "Những người khác đứng trung bình tấn trong một nén nhang, cha muốn con đứng hai nén nhang, ngay cả tiểu cữu cữu cũng không phải đứng lâu như con. Lúc học đánh quyền, mọi người chỉ cần đánh hai lần, cha muốn con đánh năm lần."

Chữ Thanh Huy nghe xong cảm thấy việc chưa quá đáng, quyết định đứng về phía Diêm Mặc: "Nền tảng của con tốt hơn người khác, không phải lúc ba tuổi con đã đứng tấn được một nén nhang sao?"

"Nhưng mà, nhưng mà cha còn dùng cành liễu quất mông con, cha cũng không đánh người khác, ô ô ô..."

Nhìn nó khóc đến đáng thương, Chữ Thanh Huy đành phải ôm vào lòng dụ dỗ nói: "Bảo bối của nương đừng khóc nữa, lát nữa cha con về nhà, ta sẽ thay con đòi công bằng, được không?"

"Nương không đánh lại cha" Tiểu thế tử thút tha thút thít nức nở: "Lần trước người để chân trần đi ngủ bị cha phát hiện rồi giáo huấn một trận, con nhìn thấy mà."

Khóe miệng Chữ Thanh Huy giật giật, thầm nghĩ tiểu tử thối này đúng là thiếu đòn.

Tiểu thế tử hồn nhiên không biết nguy cơ sắp đến, ngược mặt lên, hốc mắt hồng hồng nhìn nàng: "Nương, có phải cha không thích con đứng không?"

Chữ Thanh Huy lập tức mềm lòng: "Không thể nào có chuyện đó, người chúng ta yêu nhất là con."

"Vậy, vậy... sao cha không bế con lần nào? Ngày nào đương cũng bế biểu tỷ Chúc Nhi, còn để biểu tỷ ngồi trên vai chơi mà cha thì, cha thì chưa bế con lấy một lần."

Chữ Thanh Huy cảm thấy có chút bất ngờ, nhi tử của nàng biết đi nhanh, đầu óc thông minh hơn, thân thể khỏe mạnh cao lớn hơn so với bạn cùng lứa. Không ngờ tới trái tim lại mong manh, miễn cảm như vậy.

Đối với việc dạy dỗ con cái, quan điểm của nàng và Diêm Mặc là cha nghiêm mẹ hiền, hoặc có thể nói, những người xung quanh tiểu Vân Đoàn bao gồm cả ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, đại cữu cữu, cữu mẫu, biểu đi đều chiều chuộng tiểu Vân Đoàn, phải nói là muốn gì được nấy. Tiểu tử thối này to gan thường dẫn đầu đám huynh đệ tỷ muội họ hàng đi làm chuyện xấu, may mà còn có Diêm Mặc tọa trấn chứ không thì tiểu tử này đã lật tung trời rồi.

Thình thoảng Chữ Thanh Huy cảm thấy thật đau đầu, bản thân dung túng cho tiểu tử này nhiều thế mà nó còn ngại ít.

Có điều nuôi con vốn là như vậy, lúc nó nghịch ngợm thì hận không thể bắt được rồi đánh một trận nhớ đời nhưng nhìn thấy nó ủy khuất khóc hồng cả mắt lại đau lòng không thôi. Hay là nàng có thể thương lượng với tiên sinh một chút để chàng đừng nghiêm khắc với con quá.

Tiểu thế tử kéo vạt áo của nàng lau nước mắt: "Hôm nay cha đánh con mười lần đến giờ mông con còn đau. Nương, vì sao cha không thích con? Vì sao ông ấy hung dữ như vậy?"

Chữ Thanh Huy không biết nên an ủi làm sao, cũng không thể nói thật là hai người bọn họ một nghiêm một từ để dạy dỗ nó.

Nàng bị tiếng khóc của nhi tử làm cho nhức đầu, đành thuận miệng lừa gạt nói: "Không có chuyện cha con không thích con đâu, lúc con ra đời, cha con vui mừng đến khóc đó."

Tiếng khóc của tiểu thế tử lập tức im bật, đôi mắt tròn xoe mở to hết cỡ, miệng há to ngơ ngác nhìn nương, câu này của nương hơi bị dọa người à nha.

"Cha, cha... Cha khóc?"

Lời ra khỏi miệng như bát nước đổ đi, không thu trở về được, hơn nữa tiểu tử này đã ngừng khóc rồi, Chữ Thanh Huy đành phải tiếp tục duy trì thiện ý nói dối, nhẹ gật đầu: "Ừ, khóc."

Tiểu thế tử hốt hoảng, không khóc nữa, mông cũng không thấy đau mà chỉ thấy khiếp sợ không nói nên lời. Hồi lâu mới nhảy xuống từ đùi nương, lung la lung lay đi ra ngoài.

Từ Tô từ ngoài cửa tiến vào, ngạc nhiên hỏi: "Thế tử làm sao vậy ạ?"

Chữ Thanh Huy xua tay: "Không có việc gì, để nó ở một mình cho bình tĩnh."

Đến đêm Diêm Mặc hồi phủ, nàng kể lại việc chuyện nhi tử về nhà khóc với nàng, đương nhiên đã che giấu một phần sự thật.

"Ta biết chàng đối với Vân Đoàn nghiêm khắc là vì tốt cho nó, nhưng chàng đừng làm quá mức, ta thấy hôm nay nó thật sự uất ức lắm."

Diêm Mặc tạm thời không biết nói gì, hồi lâu mới nói: "Yếu ớt."

Chữ Thanh Huy chọc lồng ngực của hắn: "Chàng đừng quên là con mới năm tuổi chứ, lấy chàng làm chuẩn thì sáu tuổi chàng mới bắt đầu tập võ. Không kể tới Vân Đoàn từ trên đến dưới đều giống chàng, chỉ có một điểm yếu ớt giống ta cũng không được sao?"

Diêm Mặc tùy nàng chọc, không nói lời nào.

Ngày hôm sau lúc tập võ, Diêm Mặc cảm giác nhi tử lén lút nhìn hắn, nhớ tới đêm qua Chữ Thanh Huy nói, không khỏi nghĩ lại, chẳng lẽ hắn đã quá nghiêm khắc nên tiểu tử này bị dọa sợ sao?

Diêm Mặc suy nghĩ xem có nên hạ thấp yêu cầu đối với nhi tử xuống không. Không ngờ hôm nay tiểu thế tử lại chăm chỉ khác thường, không cần cha yêu cầu đã tự giác đứng trung bình tấn hai nén hương, quyền pháp đánh năm lần, sau khi đánh xong còn chạy vài vòng quanh võ trường, cần mẫn chăm chỉ không giống bình thường.

Bề ngoài Diêm Mặc không có biểu tình nhưng trong lòng âm thầm vui mừng.

Nhị hoàng tử Chử Tuân bị cháu ngoại trai chăm chỉ làm cho bất ngờ, lúc nghỉ ngơi lặng lẽ hỏi hân: "Tỷ phu lại đánh người nữa à?"

"Vớ vẩn" Tiểu thế tử nghiêm túc nói "Cha ta sẽ không đánh con."

Chử Tuân không nói gì mà chỉ nhìn nó, không biết hôm qua là ai bị tỷ phu cầm cành liễu quất mông trước mặt mọi người.

Bận tâm đến lòng tự trọng của cháu ngoại trai, Chử Tuân với tư cách là trưởng bối nên không hỏi thêm, chỉ âm thầm thương xót nó trong lòng: Tiểu Vân Đoàn đáng thương đã bị tỷ phu đánh còn không dám nói.

Tiểu thế tử ngẩng đầu ưỡn ngực, lấy khí thế bề ngễ thiên hạ xem thường mọi người: Những tiểu hài tử này sao có thể biết trách nhiệm mà nó phải gánh vác? Nó phải thật cố gắng, thật nghe lời, nếu không cha nó sẽ đau lòng mà khóc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Phiên ngoại hai

Edit: tumacuyen

Beta: Quanh

Vào một ngày hoàng đạo của đầu tháng chín, Thái tử đại hôn.

Khắp Đông Cung dán giấy đỏ, không khí ngập tràn vui mừng, nền bàn long (nền khắc hình rồng) cháy tạo ra từng tiếng lách tách, Thái tử và Thái tử phi làm lễ hợp cẩn xong liền bị các nữ quan vây quanh, hai người đành phải tách ra, tiến về thiên điện thay thường phục.

Tần Hàm Quân được cung nữ đỡ, nhất cử nhất động đều khéo léo chuẩn mực, nhưng thật ra đây là động tác vô ý thức sau thời gian dài được cô cô dạy dỗ lễ nghi. Suy nghĩ của nàng không biết đã bay tới nơi nào, cho tới tận bây giờ, khi đã ở trong Đông cung nhưng nàng vẫn không hiểu được tại sao sự tình lại tiến đến bước này.

Từ nhỏ lớn lên ở Tây Bắc, vừa sinh ra nàng đã biết cảm giác sắc bén như đao khi gió Tây Bắc thổi quất vào mặt, biết cảnh cát vàng đầy trời như muốn chôn vùi cả thành, cũng biết cảm giác tùy ý giục ngựa lao nhanh dưới gầm trời rộng lớn hào hùng.

Nhóm quý nữ trong kinh thành nói không sai, nàng chính là kẻ hoang dã đến từ nơi hoang dã, vốn nàng đã chuẩn bị trở về nơi hoang dã kia, không biết vì sao lại tiến vào thâm cung tôn quý nhất, nhiều lễ nghi nhất dưới bầu trời này.

"Thỉnh Thái tử phi đi giá."

Lời cung nữ cắt ngang mạch suy nghĩ của nàng, thay y phục xong, nàng được đưa trở về nơi thái tử đang chờ --- chính điện Đông Ngôn các.

Vừa thấy hân đến, bước chân Tần Hàm Quân liền vô thức chậm lại. Có một việc nàng chưa từng nói với ai, đó là cứ nhìn thấy gương mặt Thái tử thì nàng đã có cảm thấy vừa kính vừa sợ.

Nàng từng cùng tướng sĩ dưới trướng của phụ thân so chiêu, cũng từng đơn độc vật lộn với sói, một khi đối mặt với cường địch, nàng cũng chưa bao giờ có cảm xúc muốn lùi bước. Nàng cũng hiểu rõ nếu thật sự giao thủ (đánh nhau) thì Thái tử không phải đối thủ của nàng. Nhưng loại kính sợ này không sinh ra từ thực lực mạnh yếu.

Đối mặt với Thái tử, nàng cảm thấy không phải đối mặt với một người, mà là đối mặt với một hoàng cung trang nghiêm, với hoàng quyền chí cao vô thượng (cao nhất, không gì sánh bằng), một đạo thánh chỉ nói một không hai.

Tất cả những thứ đó đều làm cho một người lớn lên ở giữa biên cương, rời xa trung tâm quyền lực như nàng cảm thấy xa lạ, sợ hãi, hơn nữa là kính sợ.

Thái tử mặc một thân thường phục màu vàng sáng, nhìn thấy Tần Hàm Quân đi vào liền vẫy tay.

Mọi người không một tiếng động nối đuôi nhau đi ra.

Tần Hàm Quân đứng bất động cạnh bàn, hận không thể chạy theo đám cung nhân. Cô cô dạy nàng lễ nghi hết sức tận tâm, đương nhiên nàng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Thái tử chậm rãi đi tới: "Thái tử phi có đói bụng không?"

Tần Hàm Quân theo bản năng lắc đầu.

"Vậy nghỉ ngơi thôi." Thái tử dặt tay nàng.

"Thần thiếp, thần thiếp đói bụng.." Tần Hàm Quân không nghĩ nhiều, buột miệng thốt ra, lại sợ hân không tin nên khó khăn cường điệu thêm một lần nữa: "Thật sự đói bụng."

Thái tử quay đầu nhìn nàng, một lát sau mới nói: "Ta cũng đói bụng, gọi người truyền bữa khuya đi."

Tần Hàm Quân nhẹ nhàng thờ ra, lại cảm giác bản thân có chút lừa mình dối người. Duỗi đầu là một đao, rút cổ cũng là một đao, tóm lại một đao này sớm muộn gì cũng rơi xuống, nhưng chuyện tới trước mắt nàng lại hy vọng một đao này rơi càng muộn càng tốt.

Vì đã khuya rồi nên đồ ăn cũng là những món dễ tiêu, cung nhân bưng lên vài món điểm tâm, Tần Hàm Quân chọn sủi cảo gạch cua, trước mặt Thái tử là một bát nhỏ.

Sủi cảo kinh thành được làm rất tinh xảo, một cái cũng chỉ bằng một đốt ngón tay, cắn một miếng cũng có thể ăn hết một cái.

Qua mấy ngày học lễ nghi, Tần Hàm Quân đã hiểu rõ lễ tiết dùng bữa của tiểu thư khuê các, nàng hé miệng nhỏ nhai kỹ nuốt chậm, nhưng mới ăn một nửa thì phát hiện thái tử đã buông đũa, nhìn thẳng vào nàng.

Động tác vốn lưu loát bỗng trở nên cứng đờ, sủi cảo kia dường như không nghe lời, gấp đi gấp lại vẫn không lấy được, đột nhiên rơi xuống canh khiến một hai giọt bắn ra, văng trên mặt bàn.

Kể cả khi chưa học lễ nghi nàng cũng không phạm phải loại sai lầm này, bởi vậy Tần Hàm Quân xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

"Chẳng lẽ Thái tử phi muốn chôn mặt vào trong bát sao?" Tiếng thái tử vang lên, dường như còn mang theo vài phần ý cười.

Mặt Tần Hàm Quân càng thêm nóng, nghe thấy lời này đành phải xấu hổ ngẩng đầu lên, ăn nốt sủi cảo còn lại dưới cái nhìn chăm chú của người nọ.

Cung nữ đi vào thu dọn chén đũa, hầu hạ hai người súc miệng rửa tay, rồi sau đó lại lui ra ngoài.

Thái tử đứng lên, lại dắt tay Tần Hàm Quân một lần nữa.

Lúc này không còn có khác.

Khi Thái tử cởi vạt áo nàng, Tần Hàm Quân biết, chỉ cần nàng nhẹ nhàng là có thể đẩy người ra, nhưng dường như tay nàng nặng nghìn cân, bất kể thế nào cũng không nâng lên nổi.

Thái tử cởi xong áo ngoài của nàng liền đứng yên không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào trước ngực nàng.

Tần Hàm Quân vừa thẹn vừa quẫn lại sợ hãi, cả người đều nhẹ nhàng run rẩy. Thân hình của nàng giống Tần phu nhân, từ nhỏ đã tinh tế, nhưng sau mười hai mười ba tuổi ngực nàng lại giống bột màn thấu lên men, càng lúc càng lớn, lúc trước còn có một thời gian nàng ngại vương bận liền lấy một dải vải bó trắng thật dài bó lại, sau khi hồi kinh nương không cho nàng bó nữa. Nhưng bất luận là khi nào cũng chưa bao giờ có người tùy ý nhìn chăm chăm nơi này của nàng như vậy.

Trong mắt Thái tử dần dần xuất hiện vài phần mê luyến.

Tầng tầng lớp lớp màn che của Đông Ngõa các đều rủ xuống, các cung nữ thái giám chờ ngoài điện chỉ loáng thoáng nghe thấy một ít tiếng động. Mãi tới sau nửa đêm, bên trong mới gọi mang nước ấm vào.

(Vẫn là cách động phòng thanh lịch của năm nào:)))

Một lần nữa rửa mặt xong nằm lại lên giường, Tần Hàm Quân cảm thấy cả người bủn rủn.

Thái tử lại dựa gần, dán ở sau lưng nàng, mũi chôn ở càn cổ nàng nhẹ nhàng ngửi, một bàn tay duỗi ra hướng vào trong y phục nàng.

"Không..." Nàng đè bàn tay kia lại.

Tay thái tử không lớn, lại mang theo cổ chấp cùng kiên định, hai người giằng co trong chốc lát, cái tay kia cuối cùng vẫn rơi xuống nơi hân muốn.

Thái tử mang theo vài phần thích ý mỹ mãn: "Sờ một chút."

Tần Hàm Quân cắn môi nói không nên lời, trong mắt buồn bực phỉếm ánh lệ. Nàng thật sự không hiểu vì sao Thái tử điện hạ thường ngày luôn trầm ổn uy nghiêm lại ngầm có ham mê như vậy?

Thái tử lại cảm thấy thỏa mãn thật sự, bốn tuổi hán đã phải rời xa Hoàng Hậu, trở thành chủ nhân Đông Cung, mà bởi vì hán là trữ quân, Hoàng đế không cho nữ mẫu hầu hạ hán, tránh cho hán ý lại mọi người xung quanh.

Mọi việc tốt quá hoá hồng, chắc hẳn là do nguyên nhân này, từ đây lòng hán vẫn luôn có chút khát vọng không muốn người khác biết, trước đây còn cần áp xuống nhưng hiện giờ đã cưới Thái tử phi, rốt cuộc đạt được ước nguyện, đương nhiên Thái tử không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

Không có H nhưng cũng đủ làm ta liên tưởng sâu xa. Mô phật.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Phiên ngoại ba

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Sau đại hôn của Thái Tử, Hoàng Đế cũng dần dần giao lại chính sự cho hắn.

Mùa thu năm nay Đế hậu nắm tay nhau đi ngoạn du, lấy cớ hoa mỹ là thể nghiệm dân tình rồi để Thái Tử ở tại trong kinh giám quốc. Từ hành động vội vã rời kinh của Hoàng Đế mà nhìn ra, sợ là hắn đã nóng lòng muốn phải tay trao quyền cho Thái Tử từ lâu rồi.

Thái Tử đột nhiên trở nên bận rộn hơn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, có đôi khi Tần Hàm Quân sắp ngủ mà còn chưa thấy hắn về Đông Cung.

Nhưng mỗi lần hắn trở về, nhất định sẽ quấy phá cho người ta tỉnh ngủ. Khi ngủ, hắn luôn đặt tay mình dưới lớp nội y của Thái Tử phi, có lẽ hành động này đã trở thành thói quen của hắn.

Tần Hàm Quân vừa thẹn vừa bức, dù vậy nhưng những chuyện như thế này lại không thể nói với người khác, nàng có lòng cự tuyệt nhưng không gạt nổi tay hắn ra. Mỗi lần như vậy nàng chỉ có thể nhắm mắt lại giả bộ ngủ, làm như không biết có người nào đó đang sờ soạng mình.

Khi sắp trở thành thói quen, nàng phát hiện ra một chuyện khiến mình hoảng sợ —— chỉ mới ba bốn tháng ngắn ngủi sau khi vào cung, ấy vậy mà ngực nàng lại lớn hơn một vòng!

Vốn nàng vô cùng buồn rầu với hai khối thịt mềm này, thấy chúng nó lớn nhanh với tốc độ rất không bình thường, tất nhiên không thể làm lơ nữa, sau khi suy tư hồi lâu thì nàng đã phát hiện nguyên nhân có liên quan đến Thái Tử.

Không thể lại để hắn tiếp tục sờ soạng nữa! Thái tử phi âm thầm hạ quyết tâm.

Vì thế mà tối hôm nay, khi tay Thái Tử quen cửa quen nẻo luôn tay vào vạt áo của Thái Tử phi thăm dò, lại bất ngờ bị nàng cự tuyệt.

“Làm sao vậy?” Thái Tử không hề phát giác mà vẫn cọ vào cổ Thái Tử phi.

“Điện hạ không thể tiếp tục như vậy.”

“Hôm nay thân thể nàng không khỏe à?”

Tần Hàm Quân lắc đầu: “Điện hạ là Thái Tử tôn quý, thật sự làm vậy không ra thể thống gì cả.”

“Cũng không có người nào biết mà.” Thái Tử không mấy để ý, tiếp tục đưa tay qua, nhưng một lần nữa bị ngăn lại.

“Tóm lại…… Như vậy không tốt.” Tần Hàm Quân đối mắt với Thái Tử, khó nhọc mở miệng.

Thái Tử cũng đối mắt với nàng trong chốc lát, sau lần thứ ba đuổi tay ra vẫn bị ngăn lại, hắn xốc chân lên.

Tần Hàm Quân cho rằng hắn muốn đứng dậy xuống giường, kết quả là hắn chỉ trở mình đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích.

Đây là…… Tức giận sao?

Tần Hàm Quân nhìn bóng lưng hắn, một hồi lâu sau mới chân chò ra kết luận.

Một mặt nàng cũng kinh ngạc với hành động dám cự tuyệt Thái Tử của mình, chọc Thái Tử tức giận, một khác lại âm thầm thờ phào —— Khi Thái Tử nóng giận, cũng không có gì khác biệt so với dân thường, thậm chí còn im lìm hơn so với dân thường, cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng của nàng.

Ngày hôm sau, cung nhân ở Đông Cung phát hiện có điểm không đúng: hình như Thái Tử cùng Thái Tử phi có gì đó bất thường, Thái Tử đi ra ngoài sớm hơn mọi khi, hồi cung càng trễ hơn, hơn nữa còn không dùng bữa cùng Thái Tử phi.

Thật ra chỉ có Thái Tử đơn phương giận dữ, Tần Hàm Quân vẫn như bình thường, có đôi khi ban đêm Thái Tử trở về, nàng còn đặc biệt đứng dậy nghênh đón, Thái Tử cũng sẽ nói hai câu với nàng, nhưng một khi nàng cự tuyệt không để tay hắn luôn vào vạt áo của mình, Thái Tử sẽ đưa lưng về phía nàng mà ngủ, cả ngày hôm sau cũng sẽ không để ý tới nàng, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Ngay cả Xương Hoa công chúa cũng biết điều bất thường của hai người bọn họ, vì vậy mà Chử Thanh Huy còn đặc biệt vào cung tìm hiểu.

Nàng dẫn theo tiểu Thế tử tới, hiện tại Thế tử được bảy tháng tuổi, nằm ở trong lòng nàng ê ê a a mút ngón tay.

“Hàm Quân, có phải Thái Tử ca ca ức hiếp tâu đúng không?”

Lúc này Tần Hàm Quân đang trêu đùa Thế tử, nghe vậy liền dừng tay, vẻ mặt như muốn nói lại thôi, cuối cùng nàng chỉ lắc đầu.

Thật sự là nàng rất khó để mở miệng.

Huống hồ từ lần đầu tiên gặp mặt, ở trước mặt nàng đã nghe Chử Thanh Huy ca ngợi Thái Tử ca ca đủ điều, nàng nhìn ra được công chúa thật sự tin tưởng và thân thiết với Thái Tử, vì vậy nàng sao có thể nói tạt xấu không ai biết của Thái Tử cho công chúa nghe, lật đổ hình tượng vị huyênh hoang tốt trong lòng nàng ấy?

Chữ Thanh Huy không tiếp tục truy vấn, chỉ nói: “Muội thấy gần đây sắc mặt tẩu không tốt lắm, hôm nay thấy Thái Tử ca ca cũng vậy, sắc mặt của huynh ấy cũng không tốt. Hai người đều là người thân của muội, thấy hai người như vậy, trong lòng muội rất lo lắng. Nếu Thái Tử ca ca có làm gì khiến tẩu không vui thì tẩu cũng không cần chịu đựng, trực tiếp thể hiện ra đi, cho dù phụ hoàng và mẫu hậu không ở trong kinh nhưng cũng còn có muội ở đây, muội sẽ đứng về phía tẩu, chúng ta không sợ huynh ấy.”

Lời này của nàng khiến Tần Hàm Quân hơi thất thần, lúc sau mới lắc đầu nói: “Không phải Thái Tử sai, là..... Là vấn đề của tẩu tẩu, muội yên tâm, tẩu tẩu sẽ mau chóng giải quyết.”

Chữ Thanh Huy an tâm, cũng không nhiều lời nữa, cùng nàng ấy treu đùa nhì từ, hai người trò chuyện một lúc lâu rồi nàng mới xuất cung.

Ban đêm Thái Tử hồi Đông Cung, Tần Hàm Quân nhìn kỹ hắc, phát hiện quả thật sắc mặt hắc không được tốt như trước kia, dưới mắt còn mang theo một quầng thâm nhân nhợt, hiển nhiên là do ban đêm không nghỉ ngơi tốt mà ra.

Vừa rồi nàng soi gương, phát hiện mắt mình cũng thâm quầng.

Mấy ngày nay chiến tranh lạnh với hắc, đối với nàng mà nói cũng không phải hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Nhưng ban đêm nàng ngủ không ngon thì ban ngày còn có thể ngủ bù. Còn Thái Tử lại phải xử lý một đống chính sự, vương bận chuyện giang sơn xã tắc, lê dân bá tánh.

Tần Hàm Quân bỗng nhiên có chút hồ thẹn, nàng không làm tốt chức trách của một vị Thái Tử phi, không chỉ không thể chia sẻ phân ưu với Thái Tử, ngược lại còn tăng thêm rất nhiều phiền não cho hắc.

Hơn nữa, so với trọng trách mà Thái Tử gánh trên vai thì một chút thú vui khuê phòng chẳng đáng là gì. Tự thuyết phục mình xong, nàng tính toán sau này sẽ không kháng cự hành động của Thái Tử, cho dù... cho dù ngực lớn lên có hơi mau, nhưng vì đại nghĩa trước mắt, chỉ đành hy sinh cái tôi của bản thân.

Nhưng đêm nay Thái Tử rửa mặt xong liền trực tiếp nằm xuống.

Tần Hàm Quân đợi trong chốc lát vẫn thấy hắc đưa lưng về phía mình, cũng không có ý muốn gần gũi. Nàng đành phải cắn môi, bản thân thử thăm dò, dựa qua chỗ hắc cọ tới cọ lui.

Nàng càng dựa càng gần, Thái Tử không có phản ứng, đến khi ngực nàng dán lên phía sau lưng hắc vẫn không thấy hắc quay đầu, không biết là ngủ rồi hay là không muốn để ý đến nàng. Lần này Tần Hàm Quân không cảm thấy nhẹ nhõm mà ngược lại có chút mất mát, còn có chút khô sở mơ hồ.

Nàng âm thầm thở dài, đang chuẩn bị lui về thì Thái Tử lại bỗng nhiên xoay người lại ôm lấy nàng hết như sói đói vồ dê con.

Một đêm này, có người tận hứng, cũng có người như chịu tội.:))

Các cung nhân chỉ biết, sau một đêm Thái Tử diện hạ và Thái Tử phi lại hòa thuận, hơn nữa tình cảm còn tốt hơn so với trước đó.

Không những vậy, buổi chiều hôm sau, Thái Tử từ Sùng Đức điện gọi người truyền lời đến Đông Cung, nói muốn ăn điểm tâm nên thỉnh Thái Tử phi đưa một phần qua đó.

Trước kia Thái Tử chưa bao giờ có yêu cầu như vậy, Tần Hàm Quân cho rằng hắc thật sự đói bụng, cũng không hề nghi ngờ hắc, nàng kêu phòng bếp nhỏ làm một vài món hắc thích ăn rồi tự mình đưa qua.

Nàng mới vừa bước vào trong điện, Thái Tử liền đưa mắt ra hiệu cho đám người hầu hạ im lặng lui ra.

Thái Tử lấy cốc mình phải phê tẩu chương nên không thể tự ăn, để Thái Tử phi đút cho hắc.

Tần Hàm Quân nhìn trái nhìn phải thấy không có người ngoài, tuy có chút thẹn thùng nhưng vẫn làm theo.

Một lát sau Thái Tử lại nói bà vai có hơi mỏi, thỉnh Thái tử phi xoa bóp cho hắc.

Tần Hàm Quân cũng làm theo.

Xoa xong vai lại làm bóp chân, nàng mím môi chuẩn bị khom lưng, lại bị kéo một phen, rơi vào vòng ôm ấm áp.

Thái Tử nói hắc ngứa tay, muốn mượn một thứ trên người Thái Tử phi để hắc xoa tay, miệng vừa nói thì tay đã luồn vào vạt áo.

Ban ngày ban mặt mà không làm việc đàng hoàng!

Thái Tử phi phát tay áo bỏ đi.

Haizz... Thái Tử và Thái Tử phi lại giận dỗi nữa rồi. Đám cung nhân cảm thán.

Song, các cung nhân đều nhất trí cho rằng, mặc dù Thái Tử kỳ quặc nhưng không giống trước kia nữa, từ khi thành hôn với Thái Tử phi thì Thái tử đã có vài phần ôn hòa hơn trước.

Mà bọn họ nào đâu biết rằng, phía sau vài phần ôn hòa này còn là một chặng đường ngoằn ngoèo nữa để tiến đến trái tim của Thái Tử, tựa hồ..... Con đường còn rất dài?

--- ✧ HOÀN ✧ ---

Bạn đang đọc truyện *Kiều Sùng - Khai Hoa Bất Kết Quả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.